

นิมิตพิศวง

โดย : นายไพศาล แสนไชย

สารบัญ

หน้า

ประวัติคุณไพศาล แสนไชย (โดยย่อ)	1
สัมผัสที่ 6	6
เริ่มสัมผัสสัมผัสเร้นลับ	7
อุ้ยโกน คำสม (บุคคลที่ไพศาลพบในนิมิตคนแรก)	8
เหตุการณ์ประหลาด	8
พบเทพนิมิต	9
- พบกันครั้งที่ 2	10
- พบกันครั้งที่ 3	12
เริ่มเข้าสู่โลกวิญญาน	13
โลกวิญญานเป็นอย่างไร	14
ทำอะไรจึงจะได้รับการนิมิตจากคุณไพศาล ?	15
ทำไมจึงต้องขึ้นอยู่กับเปื้องบน (โลกทิพย์)	17
- รายละเอียดเพิ่มเติม	19
คำสอนของพญายมราช	21
เจ้าแม่หม่อนเล่า	27
ก่อนที่จะมาเป็นเจ้าแม่จามเทวี	30
ความเป็นมาของเจ้าแม่จามเทวี	32
- ศักดิ์เมืองโกสัมพี	35
- พิธีวิวาท	36
การสร้างเมืองหริภุญชัย	36
- เดินทางจากเมืองละโว้	40
- ฝ่ายพระสงฆ์ผู้ใหญ่	44
- ฝ่ายเสนาอำมาตย์	44
- ฝ่ายนางสนม	45
- ฝ่ายช่าง	46
ภูมิประเทศ อาณาเขตของเมืองหริภุญชัย	49

สารบัญ

	หน้า
สร้างพระรอด	51
การสร้างพระคง	58
การสร้างพระลือ	59
สีกลวงมะลังกะ	61
เจ้าปู่กำงาเขียว (ข้างแก้ว)	66
ม้าสินธพ (ม้าแก้ว)	72
ไก่อแก้ว	77
ประเพณีวัฒนธรรม	
- พิธีอาบธาระสระปีจนิมะทาระกะ	80
- การแต่งงาน	81
- โอวาทคำสอนที่แม่หม่อนให้สำหรับเจ้าสาว - เจ้าบ่าว	82
สุภาษิต คำคมของเจ้าแม่จามเทวี	85
ปัญหาสังขาร ของเจ้าแม่หม่อนจามเทวี	
- ชีวิตในตอนปลาย	86
- วาระสุดท้ายของชีวิต	89
บุญกิริยาวัตถุ 10	94
กุศลกรรมบท 10	94
คำกรวดน้ำลงดินหรือคำอธิษฐานจิต	96
คำขอโหสิกรรม	97
คำให้อโหสิกรรม	98
กรรมให้ผลอย่างไร	99
นิมิตพิสง เรื่อง กล่องข้าวน้อยฆ่าแม่ (เข็มทิส เรียบเรียง)	105
รายชื่อผู้ร่วมสร้างเจดีย์	107
พระพุทธมหามหารัชมราชา	117
รายชื่อพระสงฆ์ที่พุทธศาสนิกชนควรหาเวลาว่างไปการไหว้หรือทำบุญ	129

สารบัญ

หน้า

บันทึกพิเศษตอน.....ทำพิธี (โดย วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ)	130
- เรื่องที่ 1	130
- เรื่องที่ 2	132
- เรื่องที่ 3	135
ย้อนอดีต - วัดสันป่ายางหลวง	
- บอกเล่ากันก่อน	137
ย้อนอดีต วันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ.2532	141
พระสิ่งห้ฝนแสนห่า	152
เตรียมการรับพระ	153
วันรับพระ	154
สมโภชและถวายพระ	155
ข่าวจากเทวโลก	156
พระเจ้าตาเขียว ตอนที่ 1	166
บันทึกนิมิตพิเศษพระเจ้าตาเขียว ตอนที่ 2	177
นิมิตพิศวงพระปฐมเจดีย์	196
นิมิตพระธาตุนาคูน อ.นาคูน จ.มหาสารคาม	227
นิมิตพิศวง พระธาตุพนม อ.ธาตุพนม จ.นครพนม	239
บันทึกพิเศษ เรื่อง ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง อ.นางรอง จ.บุรีรัมย์	265
รายนามตำแหน่งบุคคลบางคนที่เกี่ยวข้องในเรื่องสร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้ง	285
ย้อนอดีตวัดพระธาตุคอกยตุ่ง	287
ย้อนอดีตพระมหาธาตุเจ้าคอกยตุ่ง	288
- บันทึกปิดท้ายเรื่อง	314
- เสียงเพลงจากเทวโลก	315
- ความหมายของชมพูทวีป	315
คำปรารภ	319

สารบัญ

หน้า

ที่มาของเรื่องราวของ “พิมพ์ พรหมรัตน์”	320
- ชาติที่ 1	322
- ชาติที่ 2	323
- ชาติที่ 3	323
- ชาติที่ 4	324
- ชาติที่ 5	325
- ชาติที่ 6	325
ลูกชายเสนาดังมาเกิดในปัจจุบัน	326
ผลการพิสูจน์ลูกชาย	326
บุตรชายหญิง ของ พิมพ์ พรหมรัตน์ ในปัจจุบันชาติ	329
ภาคผนวก	330
บทสรุป	332
เรื่องอดีตชาติ ปัจจุบันชาติ อนาคตชาติ ของ น.ส.ปภาภรณ์ พรหมรัตน์	333
- เรื่องอดีตชาติ	335
- เรื่องปัจจุบันชาติ	336
- เรื่องอนาคตชาติ	338
- บันทึกท้ายเล่ม	338
- ถูกหักท้วง	339
- แวนตาพาฏิหาริย์	340
- อีกมิติหนึ่ง ของ พิมพ์ พรหมรัตน์	342
เรื่องที่ 2 หลวงพ่อโสธร วัดโสธรวรรมหาวิหาร	345
เรื่องที่ 6 ศุภนิมิต พระธาตุศรีสองรัก	362
เรื่องที่ 7 พระเจ้าตนหลวง วัดศรีโคมคำ	370
บันทึกพิเศษ นิมิตเรื่องพระธาตุคอกยสุเทพ	382
ภาคผนวก พระธาตุคอกยสุเทพ	401

สารบัญ

หน้า

บันทึกพิเศษ นิมิตรเรื่องหลวงปู่ทวด (สมเด็จพระโคง)	405
นิมิตรพระพุทธรูปหามิ่งเมืองเรื่องราว (พระเจ้าอมลัน)	422
นิมิตร วัดมณีบรรพตวรวิหาร	431
นิมิตรพิสวง วัดกานโถม (ช้างคำ) เวียงกุมกาม	433
บันทึกพิเศษ เรื่อง นมัสการหลวงปู่ ณ เกศแก้วจุฬามณี	453
หลวงปู่เทพ โลกอุดร	460
นิมิตรพิสวง เรื่อง ศักขีบางระจัน	468
บันทึกพิเศษ นิมิตรเรื่องหลวงปู่ทวด (สมเด็จพระโคง)	475
พระพุทธรูปสี่รอย : เมืองนครสวรรค์ : พระเจ้านั่งโก้น	493
เรื่อง พระพุทธรูปสี่รอย	494
สังขารทำให้เกิดวิญญาน	494
นิมิตรเรื่อง : พญานาคจุดบั้งไฟกลางแม่น้ำโขง	504
บทที่ 1 : เรื่องพระธาตุหริภุญชัย	508
- เปลี่ยนมิติจากโลกมนุษย์	512
- สภาพของกายทิพย์	512
- เดินทางเข้าสู่โลกทิพย์	513
- เข้าพบผู้เล่าเรื่องสำคัญ	514
บทที่ 2 : ทวนกระแสอดีตของพระธาตุหริภุญชัย	519
บทที่ 3 : ปกิณกะท้ายเล่ม	561
โยนกนคร	567
บันทึกพิเศษเกี่ยวกับพระเจ้าติโลกราช ผู้ครองนครเชียงใหม่	645
บันทึกพิเศษ นิมิตรเรื่องวัดพระธาตุช้างค้ำวรวิหาร	657
บันทึกเกี่ยวกับธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาน่าน	695
นิมิตรพิเศษ เรื่อง ย้อนอดีตพระบรมธาตุขามแก่น	701
จากโลกมนุษย์สู่โลกอื่น	701

สารบัญ

หน้า

เริ่มเปิดเผยความลึกลับพระบรมธาตุขามแก่น	702
พระบรมสารีริกธาตุแสดงอภินิหาร	705
พญาโมลียะพร้อมคณะตั้งสัจจาธิษฐาน	705
ตอมะขามใหญ่แตกกิ่งก้านสาขา	706
ประชุมแบ่งกลุ่มงานสร้างพระบรมธาตุขามแก่น	706
ขุดพบพระบรมสารีริกธาตุ	710
จัดงานฉลองและถวายพระบรมธาตุขามแก่นในอดีตกาล	710
พญาโมลียะพร้อมบริวารตั้งจิตอธิษฐาน	711
พฤติกรรมของ 2 พรานป่า	712
คณะบุคคลที่ก่อสร้างพระบรมธาตุขามแก่นในอดีตกลับชาติมาเกิดอยู่ในโลกปัจจุบัน	712
พระเถระทั้ง 9 รูป ลั่นภพชาติ	723
บุพพกรรมนำสนอง 2 นายพรานป่า	724
เด็กน้อยปรนนิบัติพิศวีพระเถระทั้ง 9 รูป	724
พญาโมลียวงศ์พูดกำชับ นายไพศาล แสนไชย	725
อนาคตชาติ คณะบุคคลผู้ก่อสร้างพระบรมธาตุขามแก่น	726
อนาคตชาติของ 2 พรานป่า	736
อนาคตชาติเด็กน้อย อุปัฏฐากพระเถระทั้ง 9 รูป	736
อาลากลับมาโลกมนุษย์	737
บันทึกพิเศษ นิมิตรเรื่องวัดหมื่นคุ้มนคร (วัดร้าง)	739
เรื่องที่ 7 พระเจ้าตนหลวง วัดศรีโคมคำ	751
นิมิตรพิศวง เรื่อง พระธาตุแก่งสร้อย	763
นิมิตรพิศวง เมืองลี	775
ศุภนิมิตรเรื่อง การสร้างเมืองลี	780
นิมิตรพิศวงเรื่อง วัดพระพุทธรูปบาทตากผ้า	793
นิมิตรพิศวงพระพุทธรูปชินราช วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร	829

สารบัญ

	หน้า
นิมิตพิศวงเรื่องพระเจ้านั่งโกئن	844
นิมิตพิศวงเรื่องเมืองนครสวรรค์	857
นิมิตพิศวงเรื่องเมืองฟ้าแดดสงยาง	869
นิมิตพิศวงเรื่องพระเจ้าแดง	884
นิมิตพิศวงเรื่องวัดนาราม (น้ำบ่อหลวง)	896
นิมิตพิศวงวัดใต้พระเจ้าใหญ่องค์ตื้อ (พระพุทธรูปสร้อยสัพพัญญู)	951
นิมิตพิศวงเรื่องวัดพระธาตุศรีจอมทอง	963
บันทึกท้ายเล่มไผ่เป็นไผ่ (ใครเป็นใคร/พ.ศ.2546)	990

ประวัติคุณไพศาล แสนไชย (โดยย่อ)

ไพศาล แสนไชย เป็นชายไทยทั้งเชื้อชาติและสัญชาติ นับถือศาสนาพุทธ เกิดในครอบครัวของชาวนา เมื่อวันที่ 26 มีนาคม พ.ศ.2502 ที่เกิดและที่อยู่ปัจจุบัน คือ บ้านเลขที่ 119 บ้านท่ากอจั่ว หมู่ที่ 2 ต.ปากบ่อง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน บิดาชื่อ พ่อสม แสนไชย มารดาชื่อ แม่เน้อย แสนไชย มีพี่ชายร่วมสายโลหิตเพียงคนเดียวคือ นายศิริชัย แสนไชย

การศึกษา

- ประถมศึกษาตอนต้นชั้น ป.4 ที่โรงเรียนวัดหนองสะล็ก จ.ลำพูน
- ประถมศึกษาตอนปลายชั้น ป.7 ที่โรงเรียนป่าซาง จ.ลำพูน
- มัธยมศึกษาตอนปลายชั้น มศ.5 ที่โรงเรียนเมธีวุฒิกร จ.ลำพูน
- อุดมศึกษา จบบริหารธุรกิจ แผนกบัญชี (บช.บ) จากวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพ

เนื่องจากมีผู้สนใจอยากทราบว่า คุณไพศาลศึกษาและปฏิบัติธรรมสำเร็จชั้นไหน จึงได้รู้ได้เห็นในสิ่งที่คนอื่นไม่รู้ไม่เห็นกันง่าย ๆ จึงขอเรียนให้ทราบว่าในภพนี้ภูมินี้ยังไม่ได้ศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง จึงยังไม่มีธรรมชั้นไหนที่จะตอบว่าสำเร็จ

บุคลิกลักษณะ

คุณไพศาลก็เหมือนกับคนไทยทั่วไป รูปร่างสันทัด ผิวขาวเหลืองแบบคนเมืองเหนือ นิสัยร่าเริง ไม่ถือตัว ชอบการทำบุญสุนทานเป็นชีวิตจิตใจ มักใช้เวลาว่างเดินทางไปแสวงบุญกับญาติธรรมตามวัดวาอารามต่าง ๆ ทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัด ด้วยเหตุนี้จึงดำรงความเป็นโสดอยู่จนถึงทุกวันนี้ ชีวิตส่วนตัวก็อยู่ง่าย กินง่าย ไม่ค่อยฟิธิฟิถันแม้กระทั่งการแต่งกาย ถือเอาความสะดวกสบายเป็นหลัก เป็นคนมีอัธยาศัยดี ต้อนรับผู้คนที่มาเยี่ยมเยียนด้วยความเต็มใจเสมอกันทุกคน

ลักษณะการนิมิต (ฝัน) ของคุณไพศาล แสนไชย

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะนำเสนอต่อไปนี้ ขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้โปรดทำใจให้เป็นกลางไว้ก่อน อย่าด่วนตัดสินใจและปักใจเชื่อเรื่องราวเหล่านี้ทันที หรือแสดง การ

คัดค้านทันที ขอให้ใช้การพิจารณาตามภูมิปัญญาของแต่ละท่านเอาเองเถิด ข้าพเจ้าเป็นเพียงผู้ศึกษาและเก็บข้อมูล เพื่อบอกกล่าวให้ท่านทราบเท่านั้น เพราะเห็นเป็นเรื่องที่น่าศึกษาและมีหลักฐานที่เพียงพอต่อการพิสูจน์ รวมทั้งยังเป็นเรื่องที่มีประโยชน์อีกด้วย ดังนั้น ท่านจะเชื่อหรือไม่จึงเป็นสิทธิของท่าน

บุคคลที่ข้าพเจ้าจะขอแนะนำต่อไปนี้จะกล่าวว่าเป็นมนุษยธรรมคาถาก็ไม่ใช่ มนุษย์มหัศจรรย์ก็ไม่เชิง เขาเป็นเพียงชาวบ้านนอกคนหนึ่งที่มีนิสัยร่าเริง ชอบทำบุญ ทำทานและช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เขามักจะพูดอยู่เสมอว่า “ผมไม่ใช่หมอ ดูไม่ใช่ร่างทรง และไม่ใช่นักปฏิบัติธรรมที่เคร่งครัด” แต่เขาเป็นบุคคลที่ได้รับการคัดเลือกจาก.....ให้มาทำหน้าที่สื่อกลางในการส่งข่าวสารข้ามมิติ ระหว่าง โลกมนุษย์กับโลกที่มองไม่เห็น (โลกวิญญาณ) เขามีมิติมหัศจรรย์มีนิมิต (ฝัน) ที่ เป็นความจริง ดังนั้นงานที่เขาทำจึงไม่มีใครเหมือนและไม่เหมือนใคร เขาผู้นั้นคือ ไพศาล แสนไชย

ในคืนหนึ่ง ๆ คุณไพศาล แสนไชย จะมีนิมิต (ฝัน) ประมาณ 4-5 ราย เดือนละประมาณ 120 ราย ทุกครั้งจะมีบุคคล 2 ท่านลงมาจากแดนศักดิ์สิทธิ์ โลกทั้งหรือแดนทิพย์แดนธรรมเข้าสู่มิติปัจจุบัน แล้วพากายทิพย์ของคุณไพศาลเข้าสู่ โลกอีกโลกหนึ่ง จะว่าใกล้ก็ไม่ใกล้ไกลก็ไม่ไกล

บุคคลท่านหนึ่งเป็นพระภิกษุชาวผู้ทรงธรรมฤทธิ์ มีอายุประมาณ 90 ปี มีชื่อว่าครูบาคันธา คันธาโล ท่านเป็นพระสุปฏิปันโนองค์หนึ่งในสมัยเจ้าแม่จามเทวี แต่ท่านไม่ได้อยู่ที่เมือง หริภุญชัย หลังจากที่ได้อุบัติตามเจ้าแม่จามเทวีมาจากเมือง ละโว้ถึงเมืองหริภุญชัยแล้ว ท่านก็ออกธุดงค์ ย้อนกลับไปอยู่ที่วัดเมืองสร้อย จังหวัดตาก และได้มรณภาพที่นั่นนับเป็นเวลาว่า 1,000 ปีมาแล้ว

อีกท่านหนึ่งเป็นกษัตริย์โบราณสมัยโยนกนครเชียงแสน มีอายุประมาณ 50 ปี มีชื่อว่า ท่านพญาพิงคราช สมัยมีชีวิตอยู่ครองแคว้นโยนกนคร (จังหวัดเชียงราย) และได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์มาแล้วเป็นเวลากว่า 800 ปี ปัจจุบันท่านมีตำแหน่ง ในยมโลก มีหน้าที่ดูแลและรับผิดชอบในเรื่องการทำบุญทำบาป และการเกิดการตาย ของเหล่ามนุษย์และวิญญาณทั้งหลาย

ท่านอาวุโสทั้งสองมีความผูกพันกับคุณไพศาล แสนไชย หมู่บ้านนอกชาวลำพูนมานานแสนนานนับเป็นพัน ๆ ปี ต่างคนก็ต่างเวียนว่ายตายเกิดอยู่ใน วัฏสงสารอันยาวนานหาที่สุดไม่ได้ ท่านทั้งสองได้พบกับคุณไพศาลในนิมิตเมื่อ 10 กว่าปีมาแล้ว คือ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2524 (ดูรายละเอียดเกี่ยวกับการเริ่มต้นสัมพันธไมตรีของคุณไพศาลได้จากประวัติฉบับสมบูรณ์) และได้ตกลงมอบหมายหน้าที่และ ภาระกิจอันสำคัญและเป็นมหากุศล โดยให้คุณไพศาลทำหน้าที่เป็น บุรุษไปรษณีย์ ระหว่างมิติ หรือจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ล่ามเมืองมนุษย์เพื่อจะได้ชี้หนทางธรรม หรือแสงสว่างให้กับมนุษย์ ให้รู้จักผิดชอบชั่วดี รู้จักการเวียนว่ายตายเกิด รู้จักกฎแห่งกรรมและเห็นความสำคัญของพระรัตนตรัย

ครูบาคันธา คัณธาโล และท่านพญาพิงคราช ได้กล่าวไว้ว่า งานนิมิต และตอบจดหมายของคุณไพศาลต่อไปจะเป็นงานหนัก งานใหญ่หลวงนัก หากคุณไพศาล แสนไชย ลีนบุญไปแล้วก็คงไม่มีใครทำหน้าที่นี้แทนเขาได้ ก็ต้องคอยดูแลศึกษากันต่อไป

สำหรับงานในตำแหน่งบุรุษไปรษณีย์ ที่คุณไพศาลได้รับมอบหมายนั้น ถือว่าเป็นภารกิจที่หนักมาก เพราะต้องรับผิดชอบทั้งงานในโลกมนุษย์และโลกวิญญูณ เป็นงานที่ไม่มีตำแหน่งและเงินเดือนรองรับ และเป็นงานที่ไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ จากผู้ที่เขาได้ช่วยเหลือ

งานที่รับผิดชอบในโลกมนุษย์ เริ่มตั้งแต่ตื่นนอนตอนเช้าจนกระทั่งเข้านอน (ประมาณ 06.00 - 21.00 น.) ได้แก่ งานส่งจดหมาย ปัจจุบัน (2539) ส่งไปแล้วประมาณ 20,000 กว่าฉบับ ตามจำนวนผู้ถูกนิมิต, งานตอบจดหมาย, การต้อนรับแขกผู้มาเยี่ยมเยียนและผู้ที่ได้รับจดหมาย, การบันทึกนิมิตพิเศษ, การเดินทางไปแสวงบุญกับญาติธรรมตามวัดวาอารามต่างๆ, การช่วยทำพิธีโหสิกรรม, การช่วยตามหาเจ้ากรรมนายเวร (ในกรณีที่เป็นและลูกเงิน), การไปร่วมทำบุญในงานต่างๆ รวมทั้งงาน อื่นๆ ทั่วไปตามแต่โอกาส

งานที่รับผิดชอบในโลกวิญญูณ เริ่มตั้งแต่เข้านอนจนกระทั่งตื่นนอน ตอนเช้า (ประมาณ 21.00 - 06.00 น.) โดยครูบาคันธาและพญาพิงคราชจะพากายทิพย์

ของคุณไพศาลไปยังโลกวิญญาน แล้วนำเรื่องราวข่าวสารที่ได้รับทราบ นำมาแจ้ง ให้ผู้ที่ถูกระบุชื่อว่าเป็นผู้รับข่าวสารนั้น ๆ

การทำงานในโลกวิญญานหรือเรียกอีกอย่างว่าการนิมิต (ฝัน) นั้น มีอยู่ 3 ลักษณะคือ

ลักษณะที่ 1) นิมิตเกี่ยวกับบุคคลที่เสียชีวิตไปแล้ว โดยครุบาทัณธาและพญาพิงคราชจะพาคุณไพศาลไปพบกับวิญญานของคนที่ยังมีชีวิตไปแล้ว วิญญานดังกล่าวจะส่งเรื่องราวต่าง ๆ ผ่านคุณไพศาลมาบอกกล่าวให้กับสามี ภรรยา ลูกหลานญาติพี่น้อง ที่อยู่ในโลกมนุษย์ ในกรณีเช่นนี้ส่วนใหญ่ผู้ตายจะได้รับความทุกข์ทรมานหรือตกอยู่ในที่ร้อน (อบายภูมิ) และต้องการให้ญาติพี่น้องที่มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ช่วยลดวิบากกรรมของตนเองให้เบาบางลง เช่น สั่งให้ทำบุญทำทาน ถวายสังฆทาน หรือนิมนต์พระมาเทศน์ธรรมแล้วอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้ผู้ตาย เป็นต้น การนิมิตในลักษณะนี้ก็เพื่อจะให้ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ได้ช่วยเหลือผู้ที่ตายไปแล้วหรือเรียกง่าย ๆ อีกอย่างหนึ่งว่า นิมิตคนเป็นช่วยคนตาย

ลักษณะที่ 2) นิมิตเกี่ยวกับบุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ โดยครุบาทัณธาและพญาพิงคราชจะพาคุณไพศาลไปพบกับวิญญานที่เฝ้ากองบุญกองกุศลวิญญานดังกล่าวจะเล่าประวัติเจ้าของกองบุญกองกุศลผ่านคุณไพศาล ภายในโลกวิญญานจะมีกฎหรือเงื่อนไขอะไรบางอย่างนั้นก็คือมนุษย์ส่วนใหญ่ (ไม่ทุกคน) ในขณะที่มีชีวิตอยู่ จะมีคนเฝ้ากองบุญกองกุศล (จากการศึกษาข้อมูลที่ผ่านมา พบว่าผู้หญิงเฝ้าของผู้หญิง ผู้ชายเฝ้าของผู้ชาย) เช่นกองบุญกองกุศลนี้เป็นของข้าพเจ้านายรักไทยใจพระวิญญานที่เฝ้าบุญกุศลก็จะเล่าถึงประวัติของข้าพเจ้า รวมถึงบุญกรรมทั้งที่เป็นความดี ความชั่ว กรรมในอดีต กรรมในปัจจุบันและบุญกรรมที่จะมากระทบในชาตินี้ กุศลผลบุญที่ได้สะสมมีมากน้อยแค่ไหน ชาตินี้ก่อนเป็นอะไร ชาตินี้หน้าจะเป็นใคร ภพชาติต่อไปมีชื่ออะไร แม้กระทั่งว่าเกิดวันที่อะไร เดือนอะไร พ.ศ.อะไร จะเสียชีวิตเมื่อไรเสียชีวิตเพราะอะไร และที่สำคัญวิญญานที่เฝ้ากองบุญกุศลจะบอกแนวทางหรือวิธีการแก้ไขวิบากกรรมให้ด้วยทุก ๆ รายไป การนิมิตในลักษณะนี้ก็เพื่อจะให้วิญญานผู้ที่ยังมีชีวิตไปแล้ว (วิญญานที่เฝ้ากองบุญกุศล) ได้ช่วยเหลือผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ หรือเรียกง่าย ๆ อีกอย่างหนึ่งว่านิมิตคนตายช่วยคนเป็น

จากการพบปะวิญญูณทั้งหลายด้วยกายทิพย์ คุณไพศาลได้รับฝากข่าวสารจากวิญญูณสั่งมาถึงผู้ที่เคยมีความเกี่ยวเนื่องกันในโลกมนุษย์ทั้งข่าวดีและข่าวร้าย ผู้รับข่าวสารมีทั่วสารทิศในประเทศไทย มีทุกชาติ ทุกศาสนา บางครั้งก็ส่งไปถึงต่างประเทศ เป็นที่น่าอัศจรรย์ว่า ชื่อ - นามสกุล บ้านเลขที่หรือที่ทำงาน ตำบล อำเภอ จังหวัดที่ส่งไปนั้นแทบไม่มีผิดพลาด (มีการผิดพลาดบ้างเหมือนกัน เช่น บ้านเลขที่ 11 แต่ไปเขียนเป็น 17) ยิ่งไปกว่านั้นบางรายยังบอกรายละเอียดถึง เลขที่โฉนด เลขที่ทะเบียนปิ่น เลขทะเบียนรถที่ผู้ตายจากโลกมนุษย์ได้ทิ้งไว้ให้ลูกหลานอีกด้วย

ลักษณะที่ 3) นิมิตต์พิเศษ เป็นการนิมิตเพื่อย้อนอดีตของโบราณสถาน อันศักดิ์สิทธิ์ บุคคลสำคัญของบ้านเมือง และเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์ บุคคลที่จะเล่าเรื่องราวเหล่านี้ให้คุณไพศาลฟังมีทั้งเทพ พรหม และพระอริยบุคคล ซึ่งแต่ละท่านนอกจากจะเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตแล้วยังได้สอดแทรกข้อคิด อรรถและธรรมอันเป็นสาระประโยชน์อย่างมหาศาล แล้วคุณไพศาลก็จดจำไว้ เมื่อมีเวลาก็ได้ถ่ายทอดออกมาเป็นบันทึกพิเศษ ซึ่งก็ได้ทยอยออกไปแล้วหลายเรื่อง เช่น พระธาตุหริภุญไชย จ.ลำพูน, พระธาตุคอกยตุง จ. เชียงราย, พระธาตุคอกยสุเทพ จ.เชียงใหม่, พระธาตุแหลมลิ่ จ.แพร่, พระธาตุศรีสองรัก จ.เลย, พระธาตุปู่แะ จ.แพร่, พระปฐมเจดีย์ จ.นครปฐม, พระเจ้าตากiewicz จ.ลำพูน, พระพุทธมามิงเมืองเรื่องราว จ.เชียงใหม่, พระพุทธมหาธรรมราชา จ.เพชรบูรณ์, พระเจ้าตนหลวง จ.พะเยา, หลวงพ่อโสธร จ.ฉะเชิงเทรา, วัดร่องขุ่น อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่, วัดพระธาตุช้างค้ำวรวิหาร จ.น่าน, วัดสันป่ายางหลวง จ.ลำพูน, ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง จ.บุรีรัมย์, เวียงกุมกาม อ.สารภี จ.เชียงใหม่, โยนกนคร จ.เชียงราย, หลวงปู่ทวด (เหยียบน้ำทะเลจืด) หลวงปู่เทพโลกอุดร, พระเจ้าติโลกราช จ.เชียงใหม่, เจ้าแม่จามเทวี, การสร้างเมืองหริภุญชัย, บ้องไฟพญานาค, กล่องข้าวน้อยฆ่าแม่ จ.ยโสธร, ศักขีบางระจัน จ.สิงห์บุรี, วิญญูณรอกอยที่ศรีชุม จ.ลำพูน และธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาน่าน เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ได้รับจดหมายนิมิตจากคุณไพศาล แสนใจก็อย่าได้ตกใจ หรืออย่าได้คิดว่าเป็นจดหมายเวียนที่เขียนขึ้นมาเพื่อหลอกคนเล่น ๆ เพราะจดหมายเวียนหรือจดหมายลูกโซ่นั้นแตกต่างจากจดหมายของคุณไพศาล เพราะ

ในจดหมายของคุณไพศาลไม่ได้ระบุว่าให้ส่งต่อไปยังผู้ใดอีก นอกจากนั้นยังมีรายชื่อของคุณไพศาล แสนไชย และบุคคลที่สามารถติดต่อกลับมาได้อีกด้วย บุคคลใดก็ตามเมื่อมีจดหมายนิมิตไปถึง ก็นับได้ว่าท่านนั้นโชคดีเป็นที่สุดแล้วที่เทพ เบื้องบนยังมีเมตตาพาคุณไพศาลไปพบกองบุญกองกุศลของท่าน

เมื่อมีกองบุญกองกุศลน้อย มีบ้านหลังน้อย ก็ให้หมั่นสร้างบุญสร้างกุศลให้มากกว่าเดิม

เมื่อมีกองบุญกองกุศลมาก มีบ้านหลังใหญ่ก็ให้หมั่นสร้างบุญสร้างกุศลต่อไปเช่นเดียวกัน

ดังนั้น ผู้ที่ได้รับจดหมายนิมิตหรือที่ได้ติดตามนิมิตพิเศษของคุณไพศาล แสนไชยแล้วละก็รับรองว่า มีแต่ได้ ไม่มีเสียครับ

สัมผัสที่ 6

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ไพศาลเป็นบุคคลพิเศษหาได้ยาก คือความสามารถในการติดต่อกับโลกวิญญาณ ด้วยการถอดกายทิพย์ออกท่องเที่ยวไปตามภพต่างๆ เพื่อพบปะพูดคุยกับวิญญาณที่อยู่ในภพนั้นๆ ทั้งเทวโลกและนรกโลก ซึ่งไพศาลเองเรียกว่า “ที่ร้อน” กับ “ที่เย็น” ในแต่ละที่ก็มีการแบ่งชั้นของความร้อนมากไปจนกระทั่งร้อนน้อย ที่เย็นก็มีชั้นตั้งแต่ที่อยู่และการแต่งกายธรรมดาเหมือนมนุษย์ไปจนถึงวิมานใหญ่โตแพรวพราว และการแต่งกายก็สวยงามต่างกันแต่ก็มีข้อสังเกตว่าในแต่ละชั้นจะมีสภาพที่อยู่อาศัย การแต่งกายเหมือนกันหมด พุดง่าย ๆ ก็คือมีบ้านที่มีขนาดรูปร่าง สีสันทันเหมือนกันเท่านั้น การแต่งกายแบบเดียวกัน สีเดียวกันจากการพบปะวิญญาณทั้งหลายด้วยกายทิพย์ไพศาล ได้รับฝากข่าวสารจากวิญญาณส่งมาถึงผู้ที่เคยมีความเกี่ยวเนื่องกันในโลกมนุษย์ ทั้งข่าวดีและข่าวร้าย ตลอดจนวิธีการที่จะปฏิบัติตนให้พ้นจากวิบากกรรมผู้รับข่าวสารอยู่ทั่วทุกสารทิศทั้งในประเทศไทยมีทุกศาสนาบางครั้งก็ส่งไปถึงต่างประเทศด้วยเข้าไปเป็นที่น่าอัศจรรย์ว่าชื่อ นามสกุล บ้านเลขที่ ตำบล อำเภอ จังหวัด ที่ส่งไปนั้นไม่ผิดพลาด ยิ่งไปกว่านั้นบางรายยังบอกรายละเอียดถึงเบอร์โทรศัพท์ เลขที่โฉนด เลขทะเบียนปิ่น ที่ผู้ตายจากโลกมนุษย์ได้ทิ้งไว้ให้กับลูกหลานการติดต่อนั้นมีประจำทุกวัน วันละประมาณ 3-

4 ราย ในการทำงานนี้เต็มไปด้วยอุปสรรคนานาประการ ข้อแรกคือตัวของ ไผศาลเอง ต้องอุทิศตัวเพื่องานนี้โดยเฉพาะ ไม่ได้ประกอบอาชีพหารายได้ตามที่ ได้ศึกษามา จึงเกิดความไม่พร้อมทั้งวัสดุอุปกรณ์และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ก็ได้อาศัย ผู้รับข่าวที่มีศรัทธาได้ ช่วยบ้าง จึงทำให้งานดำเนินไปไม่ขาดสายทำไมต้องมาทำงานนี้เป็นคำถามที่ต้องหา รายละเอียดต่อไปในเรื่องอันพิลึกพิลั่นเหนือเหตุผล และเหนือ กฎเกณฑ์ของโลก มนุษย์ซึ่งท่านผู้สนใจพึงทำใจเป็นกลาง ใช้วิจารณญาณวิเคราะห์เอาเองว่า น่าจะเป็นไปได้หรือไม่ได้เพราะ โลกมนุษย์เรายังมีอะไรหลายอย่างที่ไม่อาจ หาเหตุผลและ คำตอบชี้แจงได้ เช่น สามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า เป็นต้น นี่ก็เป็น อีกเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นใน บ้านเมืองเรา สมควรที่คนไทยจะรับทราบ

เริ่มสัมผัสมิติเร้นลับ

เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน พ.ศ. 2524 ขณะนั้นยังเป็นนักศึกษาที่วิทยาลัย แห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ได้เข้าบ้านพักอยู่ที่บางแค เวลา 14.00 น. ขณะที่ฟังบรรยายอยู่ที่ วิทยาลัยก็เกิดอาการอ่อนเพลียอย่างมาก คล้ายคนเป็นโรคท้องร่วงอย่างแรง อยากจะ พักผ่อนนอนหลับ หูอื้อตาพร่ามัว อาการทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น อดทนไม่ได้ จึงขอ อาจารย์กลับที่พักโดยขึ้นรถเมล์สาย 84 (คลองสาน - อ้อมใหญ่) มาลงที่ปากซอย เข้าบ้านพักรู้สึกวาบหววกคล้ายจะเป็นลม ได้พยายามพยุงร่างเดินไปจนถึงบ้านพัก พอให้ถึง ก็คิดว่าตัวเองเป็นโรคอะไรสักอย่างถึงได้มีอาการอ่อนเพลียอย่างนี้ ความคิด ว่าไปตรวจร่างกายที่คลินิกจึงได้แจ้งใจอาบนำและจัดการแต่งตัวเมื่อสวมเสื้อได้เพียง แขนเดียวก็น้ำหนักแรงลมล้มฟุบบนที่นอน หหมดความรู้สึกนึกคิดว่าตัวเองไปยืนอยู่ที่ สนามวิทยาลัยที่เรียนอยู่ได้มีชายชราอายุประมาณ 90 ปี สะพายย่ามตัดเย็บด้วยผ้าดิบ สีขาวที่ทางภาคเหนือใช้ห่อข้าวอาหาร หมาก เมี่ยง บุหรี่ ให้คนสะพายนำหน้าศพ พร้อมกับตุ้งสามหางไปป่าช้าโดยเชื่อกันว่าเพื่อให้ผู้ตายได้ใช้เป็นเสบียงเดินทางไปสู่ ปรโลก เมื่อชายชราเข้ามาใกล้ไผศาลก็จำได้ว่า คือ พ่ออ้อยโกน คำสม เป็นคน บ้านหนองสลิก (อยู่ติดกับบ้านท่าอึ่ง บ้านของไผศาล) พ่ออ้อยโกน ได้เสียชีวิต ไปประมาณ 10 ปี เมื่อยังมีชีวิตอยู่มิอาชีพเป็นช่างเหล็กและช่วยเหลือชาวบ้าน ในการเผาศพเป็นประจำ เพราะหมู่บ้านทางภาคเหนือไม่มีสัปเหร่อประจำ ก็ได้อาศัย

ชาวบ้านด้วยกันทำหน้าที่สัปเหร่อ “มาเยี่ยะหยั่งนี้ (มาทำอะไรที่นี่) อ้อยโกน” (มาทำอะไร)” ไฟศาลทักทายไป “มาหาเม็งกำเอานี้มาฮื้อตวยฮักษาไว้ฮื้อเมินแล้ว (มาหาเจ้านะซีเอานี้มาให้เจ้าด้วยรักษาไว้ให้นานแล้ว) พ่ออ้อยโกนตอบ พร้อมกับ ล้วงลงไปน้ยามหยิบเอาข้าวเหนียวปั้นหนึ่งมี สีดำๆ ต่างๆ ออกมายื่นให้ “เฮ้า... กิ่นเหี้ย” (กินเสีย)

อ้อยโกน คำสม

บุคคลที่ไฟศาลพบในนิมิตคนแรก

“อะหยั่งนั้น...เฮาบักิน” (อะไรนั้นผมไม่กิน) ไฟศาลรีบตอบปฏิเสธ พ่ออ้อยได้ยึดยึดก้อนข้าวใต้มือไฟศาลพร้อมกับลำทับว่า “กิ่นเหี้ยเตอะ ฮักษาไว้ฮื้อเมินแล้ว” (กินเสียเถอะรักษาไว้ให้นานแล้ว) เมื่อไฟศาลรับไว้แล้วอ้อยโกนก็ขยันทะยอให้รับประทานไฟศาลยกก้อนข้างในมือมาดูมันมีลักษณะเป็นข้าวคลุกงาที่คนภาคเหนือนิยมรับประทานกันเป็นของว่าง มีกลิ่นหอมชวนกิน จึงลองกัดกินดูปรากฏว่ามีรสอร่อยมากจึงกินต่อไปจนหมดก้อนอ้อยโกนมองไฟศาลกินข้าวก้อนนั้นด้วยความพอกพอใจ และบอกว่า “เอาละ... กูจะไปแล้ว” (ข้าจะไปแล้ว) ว่าแล้วอ้อยโกนก็หมุนตัวกลับไป “อ้อยโกนเดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งไปเต้อ” (อย่าเพิ่งไป) ไฟศาลตะโกนเรียกแต่อ้อยโกนไม่ยอมเหลียวกลับ พอเดินไปสัก 3 ก้าว ร่างอ้อยโกนก็หายวับ ไฟศาลสะดุ้งตื่นด้วยจิตอันระทึกต่อเรื่องราวนิมิตที่เพิ่งผ่านไปหยกๆ นึกทบทวนเหตุการณ์ต่างดูไม่เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร คงเป็นการฝันปกติธรรมดาของคนทั่วไป แต่ก็จำเรื่องราวเหล่านั้นแม่นยำเสมือนหนึ่งว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ครั้นกลับมาสำรวจตัวเองก็พบว่ายังคงนอนหลับอยู่บนที่นอนโดยสวมเสื้อเพียงข้างเดียวจึงพุงกายลุกขึ้นปรากฏว่าความอ่อนเพลียได้หายไป ร่างกายรู้สึกสดชื่น กระฉับกระเฉงเป็นปกติทุกอย่าง จึงลืมนึกความคิดที่จะไปตรวจร่างกาย จัดแจงกางมุ้งแล้วเข้านอนคืนนั้นได้หลับสบายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เหตุการณ์ประหลาด

เช้าตรู่ของวันที่ 8 พฤศจิกายน 2524 ไฟศาลรู้สึกว่าร่างกายสดชื่น จิตใจแจ่มใสเบิกบาน ที่น่าแปลกใจก็คือ ไม่มีความรู้สึกอย่างนี้ติดต่อกันเป็นเวลา 3 วัน ทั้งๆ ที่ต้องไปเรียนหนังสือตามปกติ แต่ก็ไม่คิมน้ำไม่รับประทานอาหาร จนกระทั่งวันที่ 4 ของ

เหตุการณ์ประหลาดนั้นคือวันที่ 11 พฤศจิกายน 2524 จึงเริ่มรู้สึกหิวและกระหายน้ำ
ก็ได้ดื่มน้ำและกินอาหาร

พบเทพนิมิต

วันที่ 14 พฤศจิกายน 2524 วันนี้เกิดอาการอ่อนเพลียคล้ายคนทำงานหนัก
มาตลอดวัน และต้องการพักผ่อน คืนนั้นจึงเข้านอนแต่หัวค่ำและเกิดนิมิตว่าตนเอง
กลับจากงานบุญที่ไหนสักแห่ง มีความปีติยินดีในผลบุญเป็นอันมาก ขณะที่กำลัง
เดินขึ้นระเบียงบ้าน ก็ต้องสะดุ้งกลัวเป็นที่สุดเพราะที่ระเบียงบ้านนั้นบุรุษหนึ่งอายุ 50
ปีกว่า รูปร่างสูงใหญ่ แต่งกายด้วยชุดนักบวชภาคเหนือสมัยโบราณ สวมกางเกง
รัดรูปสีเทา ยาวเลยเข่า ลงทวนิดหน่อย เสื้อคอกลมสีเทาผ่าอก แขนสั้นแค่ศอก
ปลายแขนเสื้อพันด้วยเชือกกระชับติดกับลำแขน คาดเอวด้วยผ้าสีฟ้า ศีรษะ
สวมครอบมวยผม กลางกระหม่อมคลุมถึงหู ด้วยโลหะสีทองมีลวดลายมือขวา
ถือดาบฝักฝางลายทอง ดาบมีบายสีทองถือกระชับแนบติดเอว ชูปลายดาบขึ้น
ในลักษณะเตรียมพร้อม ใบหน้าแลดวงตาจึงขังจุดัน บุรุษแปลกหน้าดังกล่าว
ยืนรอไฟศาลอยู่ตรงระเบียงบ้าน กำลังจ้องดูไฟศาลอย่างพิณิจพิเคราะห์ ด้วยท่าทาง
จริงจังของบุรุษนั้น ทำให้ไฟศาลเกิดอาการตกใจและเกรงกลัวแต่ก็แข็งใจถามไป
ด้วยเสียงค่อนข้างสั่น “พ่อลุงมหาไฟ (พ่อลุงมหาไคร)” ไฟศาลถาม “มหาสุก้า
(มหาเอ็งนะซิ)” บุรุษผู้นั้นตอบ “เสาะหามาหมิ่นแล้ว(ตามหามานานแล้ว) ไปหาที่บ้าน
หลายเตื่อ ก็ บ่ ปะ (ไปหาที่บ้านหลายครั้งแล้วก็ไม่พบ) กำลังมาปะ (พบ) ที่นี่ละ”
“มาเยี่ยะหยั ฮู้จักเฮากา(มาพบทำไม รู้จักเราหรือ)” ไฟศาลถาม “ฮู้จักกะ... เอ..นี่จำกันบ่
ได้กะ บ่ ฮู้จักข้ากา(รู้จักซิเอ...นี่จำกันไม่ได้หรือ)” บุรุษแปลกหน้าตอบด้วยน้ำเสียง
แสดงความเป็นกันเอง จึงทำให้ไฟศาลใจชื้นขึ้น แต่ก็สั่นหัวปฏิเสธและตอบว่า
“เฮาจำบ่ ได้ บ่เคยฮู้จัก(ผมจำไม่ได้ไม่เคยรู้จัก)” บุรุษแปลกหน้าอมยิ้มแล้วหัวเราะเบาๆ
อุทานออกมาว่า “เออ! แด่กะ..ข้าลืมนไป เฮาบ่ได้กันมาหมิ่นแล้ว ข้าจะเล่าให้ฮู้ฟังก่อน
ฟังให้ดีเน้อ (เออ ! ไซ้สิ ข้าลืมนไป เราจากกันมานาน และข้าจะเล่าให้เจ้าฟังก่อน
ฟังให้ดีนะ)” และบุรุษแปลกหน้าผู้สง่างามได้เล่าเรื่องราวความสัมพันธ์ใน

อดีตอันยาวนาน ด้วยน้ำเสียงแสดงความคุ้นเคยเป็นอย่างดีให้ไพศาลฟังว่า ในอดีตที่ผ่านมามีประมาณพันกว่าปี ตัวข้านี้ได้เกิดในเมืองมนุษย์ เป็นเจ้าผู้ครองนครโยนกเชียงแสน มีชื่อว่า พญาพิงคราช ตัวเจ้าก็เกิดมาเป็นเสียว(เพื่อน) รักกันเป็นแม่ทัพคู่ใจ ข้าเฮาเคยได้ร่วมรบทัพจับศึกมาด้วยกันอย่างโชคโชน เคยร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมกิน(ร่วมกิน) ร่วมแอม(ร่วมเที่ยว) ตวยกัน(ด้วยกัน) ตัวเจ้ามีชื่อว่า พญาสิงหวิรา มียศศักดิ์ยิ่งใหญ่ในนครโยนกเชียงแสน รองจากข้าเมื่อเสียวจิต(ตาย) จากโลกมนุษย์นั้นแล้วต่างคนก็ต่างไปตามบุญตามกรรมที่ได้กระทำมาชาตินี้สุเจ้าก็จะหมดกรรมเวรที่ต้องสอบสาย(ต้องใช้)แล้ว ข้าจึงเสาะหา(ตามหา) สุเจ้าจนปะ(พบ) นี่ละ เพื่อจะชวนเจ้าไปผ่อ(ดู)ที่แห่งหนึ่ง” “ไปผ่ออะยัง (ไปดูอะไร) ที่ไหน” ไพศาลถาม “ไปผ่อ(ดู)โลกหน้า คนที่ตาย(ตาย) จากโลกมนุษย์แล้วเข้าไปอยู่กัน(กัน)” พญาพิงคราชตอบ “โอ๊ะ..เฮาบไป(ผมไม่ไป)เฮายังบไปเตื่อ(ผมยังไม่ไป)ยังต้องเรียนหนังสือแล้วทำงานหาเลี้ยงตัวเองและพ่อแม่อยู่ เฮาบไป(เราไม่ไป)”ไพศาลรีบตอบ ปฏิเสธทันที“เออะ...วันนี้บไปก็บ เป็นหยัง” (วันนี้ไม่ไปก็ไม่เป็นไร) พญาพิงคราชตอบด้วยเสียงปกติพร้อมกับแหงนหน้าขึ้นดูท้องฟ้าแล้วกล่าวว่า “เดี๋ยวเวลาก็ใกล้แจ้ง(ใกล้สว่าง)แล้วจิตของเจ้าควรกลับคืนร่างเอาไว้อีก 7 วัน ในโลกมนุษย์ข้าจะปัก(กลับ) มาหาเจ้าใหม่เน้อ (นะ)” พูดแล้วก็ยิ้มให้อย่างมีไมตรีและก้าวเดินไปประมาณ 3 ก้าว ร่างของพญาพิงคราชก็หายวับไป

พบกันครั้งที่ 2

วันที่ 21 พฤศจิกายน 2524 วันนี้ไพศาลมีอาการอ่อนเพลียคล้ายวันก่อน ร่างกายต้องการพักผ่อนเป็นอย่างมาก เมื่อปฏิบัติภารกิจประจำวันแล้ว ก็เข้านอนประมาณ 2 ทุ่ม และก็หลับสนิทไปอย่างรวดเร็ว นิมิตว่าตนเองเดินออกมาที่ระเบียงบ้านพักและพบพญาพิงคราช ซึ่งมายืนรออยู่ก่อนแล้วแต่ในนิมิตครั้งนี้พญาพิงคราชไม่ถือดาบมาด้วย มือขวาทิ้งขวามือซ้ายขมวดกัน ทำด้วยผ้าทอที่มีหุ่นประดับสวยงามแบบถุงขมวดของคนที่ทางเหนือใช้กันมาแต่โบราณ พอพบกันต่างยิ้มแย้มทักทายกันอย่างคุ้นเคย “มาปะกัน(พบกัน) วันนี้ก็ดีแล้ว มีของมาหื้อ(มาฝาก)” พญาพิงคราช

พูดขึ้น ๆ พร้อมกับล้วงลงไปน้ยามหยิบเอาของสิ่งหนึ่งติดมือมาด้วย มีขนาดเท่านิ้วชี้
สีคล้ำๆ แล้วยื่นให้ไพศาล “อะหยั่งนะ (อะไรนั่น)” ไพศาล อุทาน “เฮ้า...ฮับไว้เถอะ
(รับไว้เถอะ) แล้วก็กินเหี้ย (กินเสีย)” พญาพิงคราชยื่นของขึ้นนั้นส่งให้ไพศาลรับไว้
ไพศาลได้พิจารณาดูสิ่งนั้นเห็นว่ามีลักษณะคล้ายเปลือกกล้วย แต่ไม่แข็งกระด้าง
มีความนุ่มนิ่ม เมื่อจับดูจึงลองดมดู รู้สึกมีกลิ่นชวนกินลองกัดกินดู ปรากฏว่า
มีรสหวานมันอร่อยมาก จึงได้กินเข้าไปจนหมด พญาพิงคราชมองดูไพศาลด้วย
ความพอใจ หัวเราะหิ ๆ พร้อมกับใช้มือตบหลังไพศาลเบาๆ 3 ครั้ง แล้วพูดว่า
“สหายเก่า...เฮาเคยค่อยขอคั่นที่ท้องเฟื่อง วันนี้จะชวนไปแถมจะไปก่อ (เพื่อนรัก
..เราเคยยั่วเข้ากันที่ข้างกองฟาง วันนี้จะพาไปอีกจะไปไหม) “ไปไหน จะป้ากบ้านกา
(กลับบ้านหรือ) เฮาอยากป้ากบ้าน” ไพศาลตอบ เพราะตอนนี้การสอบปลายปี
กำลังจะสิ้นสุดลง นักศึกษาต่างก็กำลังเตรียมตัวจะกลับบ้านกัน พญาพิงคราชรหัวเราะ
“บ่อไ้ป้ากบ้าน ป้ากไปหยั่งบ้าน ข้าจะนำไปผ่อโลกหน้า” (ไม่ใช่กลับบ้าน กลับไปทำไม
ข้าจะพาไปดูโลกหน้า) “เฮาบไป...เฮายังบไปเตื่อ”(เราไม่ไป...เรายังไม่ไป) ไพศาล
ตอบยืนยันเหมือนครั้งก่อน “นั่งลง...อู้กัันก่อนเนื่อ (พูดกันก่อนนะ)” พญาพิงคราช
หยิบเก้าอี้ที่ประดับลวดลายฝังมุกอย่างสวยงามมานั่ง ซึ่งตั้งนี้ไม่มีอยู่ที่บ้านพัก
จึงทำให้ไพศาลสงสัยถามไปว่า “เอาตั่งนี้ที่ไหนดมา เป็นของไผ่” (เอาเก้าอี้ที่ไหนดมาเป็น
ของใคร)พญาพิงคราชยิ้มตอบรับว่า “ของข้าเก่า ข้าเอามาตวย (ของข้าสิ ข้าเอามาด้วย)
เฮ้านั่งลงก่อน” เมื่อไพศาลนั่งลงกับพื้นเรียบร้อยแล้วพญาพิงคราช ก็เล่าเรื่องราวต่างๆ
ที่เคยสัมผัสกันมาอย่างใกล้ชิดในอดีตกาลให้ไพศาลฟังเพิ่มเติมจากที่เคย
บอกเล่ามาแล้ว และสุดท้ายได้เสริมว่า “ที่ข้าเสาะหาสุเจ้า (ตามหาตัวเจ้า) ก็เพื่อจะพา
ไปผ่อ (ดู) โลกหน้า สุเจ้าจะได้รู้ได้เห็นไว้เพื่อตัวเจ้าเองและชาวมมนุษย์โลกสุจะไปเก่า
(จะไปไหม)” แต่ไพศาลคงยืนยันปฏิเสธไม่ไปด้วยเหตุผลเดิมคือต้องเรียนและ
ทำงานหาเลี้ยงตัวและบิดามารดา พญาพิงคราชรก็ไม่ได้โต้แย้งแต่ประการใด

จนได้เวลาพอสมควร พญาพิงคราชก็ขอตัวกลับและกำชับไว้ว่าจะกลับมาเยี่ยมไพศาล
ในโอกาสต่อไป

พบกันครั้งที่ 3

วันที่ 3 ธันวาคม 2524 วันนี้ไพศาลมีการอ่อนเพลียเหมือนที่เคยเป็นจึงหา
มารับประทานแต่อาหารไม่ดีขึ้น กลับมีความรู้สึกง่วงนอนอย่างมาก จึงเข้านอนในเวลา
2 ทุ่ม เกิดนิมิตว่า ตัวเองเดินออกมาที่ระเบียงบ้านพัก ได้พบพญาพิงคราชยืนรออยู่
พร้อมด้วยพระภิกษุชราภาพอายุประมาณ 90 รูปร่างผอมสูง มีสง่า น่าเคารพ
ครองผ้าสีกรัก คาคัดประคดสีเดียวกัน ไพศาลจึงรีบยกมือไหว้ถามว่า “ครูบา
ชื่ออะไร” (อะไร) มาจากไหน” พระภิกษุชรายิ้มด้วยความเมตตา และตอบด้วย
น้ำเสียงนุ่มนวล ตอบแบบอย่างผู้ทรงศีล “อาตมาชื่อว่า “คัณธา คัณธาโล เมื่อยังมี
ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ได้อยู่ที่วัดเมืองสร้อยเมืองระแหง จังหวัดตาก ได้เสี่ยงจิต (ตาย)
จากโลกมนุษย์มาแล้วเป็นเวลาพันกว่าปี เดียวนี้ได้อยู่ในแดนสักกิง (แดนทิพย์)
ซึ่งไกลจากที่นี่มาก ที่มานี้ก็เพราะพญาพิงคราชนิมนต์มาเพื่อจะพาเอาไพศาลไปดูโลก
หน้าว่ามนุษย์ตายจากโลกมนุษย์แล้วไปอยู่ที่ไหนจะไปก่อ (จะไปไหน)
ด้วยความเคารพ และเกรงใจพระครูบาผู้อาวุโส ไพศาลตอบอย่างนอบน้อมว่า
“ไหว้สาครูบาเจ้าถ้าครูบาไปตวย (ไปด้วย) ผมก็จะไป “ไปท่า..” (ไปซิ) ครูบารับคำ
“ครูบาก็จะไปตวย (ไปด้วย) จะพาไปผ่อ (ดู) หมู่มนุษย์ที่เสี่ยงชีวิต (ตาย)
แล้วว่าเขามารับกรรมดี กรรมฮ้าย (กรรมร้าย) อย่างไร
ตามแต่กรรมที่เขาได้สร้างไว้ยังเมืองมนุษย์ บางคน ก็อยู่เย็นเป็นสุขในปราสาทวิมาน
บางคนก็ตกกระกำลำบากอยู่ในที่ร้อน บ่มีที่อยู่ อาศัย (ไม่มีที่อยู่อาศัย)
ขาดเครื่องนุ่งห่ม หิว อยากอาหารก็บ่มีกิน (ไม่มีกิน) ทั้งหลาย
เหล่านั้นอยากจะสั่งเสียมายังลูกหลาน ญาติพี่น้องทั้งหลายที่ยังคงอยู่เมืองมนุษย์หือ
ได้รู้จัก (ได้รู้จัก) ผลแห่งกรรมเพื่อที่จะได้ประพฤติดูอยู่ในศีลธรรมเพราะเขาทั้งหลาย
เหล่านั้นได้มาประสบแล้วว่า บาปมีจริง บุญมีจริงเพื่อบรรดาลูกหลาน ญาติมิตรจะได้
ไม่ประมาท “งานนี้ยังผ่อบ่หันไผ (มองไม่เห็นใคร) ที่สมควรทำนอกจากไพศาล

เท่านั้น” พญาพิงคราชพูดเสริมขึ้น “และงานนี้ต่อไปภายหน้ามันจะเป็น (เป็น) งานใหญ่หลวงนัก ข้าจึงได้ไหว้สาครุบาเจ้ามาช่วย” “ได้ค่า...(ได้สิ) เมื่อพญาพิงคราชมาขอข้าจะช่วย ตามปกติธรรมดาแล้ว ข้าบไปไหน (ไม่ไปไหน) ถ้าบจำเป็น (ไม่จำเป็น) ข้าจะสงบอยู่ในที่แดนสักกั้ง” “ไหว้สาครุบาเจ้า ผมตกลงจะไปถ้าครุบาเจ้าไปด้วย (ไปด้วย)” ไผศาลพูดกับครุบาคัณธาและพญาพิงคราชด้วยความนอบน้อม แต่ก็แสดงถึงการตัดสินใจอย่างแน่วแน่ “ดีละ” ครุบาคัณธาตอบรับ “แล้วเจ้าก็จะได้ไปเห็นบุญเห็นบาปว่ามันมีผลตอบสนองผู้ที่ทำบุญทำบาปอย่างไร และเขาเหล่านั้นก็จะได้อาศัยเจ้าช่วยเป็นล่าม นำข่าวดีข่าวร้ายมาบอกกล่าวลูกหลานญาติมิตรพี่น้องที่โลกมนุษย์ การงานอันนี้ก็จะเป็ณกุศลแก่เจ้าด้วย(ด้วย)แล้วเจ้าก็ต้องรู้เอง “จะไปเมื่อใด” (จะไปเมื่อไหร่) ไผศาลถาม “ยัง..บ่เดี๋ยวนี๋ ยังบ่ไปเดี๋ย” (ตอนนี้ยังไม่ไป) พญาพิงคราชตอบ “วันหน้าข้ากับครุบาจะมาฮับ” (รับ) พญาพิงคราชมองไผศาลแล้วก็หัวเราะ บอกว่า “ต่อไปนี้ถ้ามันอ่อนเพลียก็ไม่ต้องกินยานะ ถึงอย่างไรก็ไม่หายไพลับเสีย เอาละวันนี้ข้ากับครุบาเจ้าก็จะบีก (กลับ) ไปก่อนวันหน้าจะมาฮับ (มารับ) ไป” ว่าแล้วพญาพิงคราชและครุบาคัณธาก็หมุนตัวกลับก้าวเดินไปประมาณ 3 ก้าวร่างทั้งสองก็หายวับไป

เริ่มเข้าสู่โลกวิญญาน

หลังจากวันที่3 ธันวาคม 2524 วันที่พบกับพญาพิงคราชและครุบาคัณธาแล้ว เหตุการณ์ทั้งหลายในชีวิตก็คงดำเนินไปตามปกติ จนกระทั่งวันที่ 15 ธันวาคม 2524 ก็เกิดอาการอ่อนเพลียอยากพักผ่อนนอนหลับอีก ซึ่งอาการที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ไผศาลรู้แล้วว่ามันบันดาลให้เกิดขึ้น ครั่งนี้ ไผศาลเริ่มรู้แล้วว่ามันบันดาลให้เกิดขึ้น จึงไม่มีอาการตกใจได้อาบน้ำชำระร่างกายสวดมนต์ไหว้พระและเข้านอน และร่างกายก็หมดความรู้สึกอย่างรวดเร็วได้นิมิตต่อไปว่าตนเองเดินออกมาที่ระเบียงบ้านพักและพญาพิงคราช กับครุบาคัณธา ยืนรออยู่แล้ว คี้นี้พญาพิงคราชได้เปลี่ยนเครื่องทรงใหม่เป็นกางเกงแนบเนื้อยาวถึงข้อเท้าสีชมพู เสื้อรัดรูปแขนยาวถึงข้อมือสีชมพู ทั้งเสื้อและกางเกงปักคั่นเงินและลวดลายสวยงามระยิบระยับ

คาดทับด้วยผ้ารัดเอวสีเหลืองอ่อน บนศีรษะสวมครอบมุ่นมวยผมยาวมาถึงแก้มอก มี
ประกายวูบวบบคล้ายเพชร ใส่รองเท้าปลายอนปักลายทองสวยงาม กริยาท่าทาง ของ
พญาพิงคราษกี้นุ่มนวลน่ารัก ไม่มีท่าทางแข็งกร้าวแบบนักรบ ไฟศาลมองดู พญาพิง
คราษด้วยความตกตะลึงในความวิจิตรอย่างไม่เคยพบเห็นในโลกมนุษย์แล้วยังตกตลึง
มากขึ้น เมื่อนึกถึงตัวเองและก้มสำรวจดูอะไรนี้! เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่มันผิดไปจาก
พญาพิงคราษทรงอยู่ทุกอย่าง ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าจึงทำให้หงงจนไม่รู้จะพูดจะทำอะไร
พญาพิงคราษและครุบัคัณธายืนดูไฟศาลด้วยความพอใจและยิ้มแย้ม ครุบัคัณธาไปถือ
กายเนื้อของไฟศาลซึ่งนอนอยู่ในที่นอน แล้วถามไฟศาลว่า “นั่นใคร?” ไฟศาลหัน
ไปมอง แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวที่เห็นเนื้อตัวตนเองนอนอยู่รีบตอบไปว่า “ตัวผมเองครับ...
ผมจะกลับแล้ว” พร้อมกับผวาเข้าหาร่างเดิม แต่ครุบัคัณธาวิ่งมือ ไปปลอบว่า “ปล่อย่
ร่าง
นั้นไว้ก่อนเถอะไม่ต้องห่วงเราจะไปดูแลโลกหน้ากัน” แล้วถึงกายทิพย์ของไฟศาลออก
เดินไปพร้อมกับพญาพิงคราษซึ่งคอยอยู่แล้ว ไฟศาลก็รู้สึกงุนงงให้ก้าวไปประมาณ
3 ก้าวก็รู้สึกงุนงง ทั้งครุบัคัณธาและ พญาพิงคราษและตัวไฟศาลเองอยู่ในสภาพไร
น้ำหนัก ปลิวไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่รู้ว่ ไปทางทิศทางใด

โลกวิญญานเป็นอย่างไร

และตั้งแต่วันที่ 15 ธันวาคม 2524 เป็นต้นมา ครุบัคัณธากับพญาพิงคราษ
ก็มารับกายทิพย์ของไฟศาลท่องเที่ยวไปในโลกหน้าหรือโลกวิญญานเป็นประจำ
จะมีเว้นบ้างเป็นบางโอกาส การไปก็ไปในลักษณะปลิวไปอย่างไร่น้ำหนัก โดย
ไฟศาลเองไม่รู้ทิศทางที่ไปพอไปถึงจุดที่ท่านทั้งสองต้องการจะให้ดูหรือพบปะ
วิญญานใด ก็จะหยุด ณ ที่แห่งนั้น เพื่อให้ไฟศาลได้ดูสถานที่หรือพบปะพูดคุย
กับวิญญานที่รอคอยพบอยู่สถานที่ไฟศาลได้พบ แบ่งออกเป็นสองอย่างคือ ที่ร้อน
และที่เย็น มีตั้งแต่ร้อนน้อยหมื่นคนตายจากโลกมนุษย์ ที่มาอยู่ ณ ที่แห่งนี้
ต่างก็นั่งจับเจ้าหน้าที่แสดงความเป็นทุกข์แม้ตัวไฟศาลเองเมื่อเข้ามาสถานที่นี้ก็รู้สึก
ร้อนเหมือนอยู่กลางแดดจัดในฤดูร้อน ไม่มีร่มเงาใดๆ ที่ร้อนมากขึ้นกว่านี้ก็อยู่
อีกเขตหนึ่ง ก็ไม่รู้ว่ ห่างกันแค่ไหน อยู่ทิศทางใด ในที่ที่ร้อนที่สุดไฟศาลเอง
ก็เข้าไปไม่ได้ ได้แต่ยืนรอรอบๆ บริเวณ บรรดาวิญญานที่อยู่ในที่นั้น ต่างก็กระวน

กระวายเป็นลูกหลาน ส่งเสียงกรีดร้องๆ โหยหวนไม่ขาดสาย จะมีการสงบเป็นครั้งคราว และพระสุปฏิปันโนในโลกมนุษย์ได้แผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลายจะบังเกิดหมอกครึ้มปกคลุมในที่ร้อนทำให้ลดความร้อนแรงลง สรรพสัตว์ที่อยู่ในที่นั้นก็จะได้รับความสุขความสบายชั่วคราว พระสุปฏิปันโน ผู้มีบารมีเช่นนี้ยังคงมีอยู่หลายองค์ในโลกมนุษย์ (ตามรายชื่อ) ครูปาคัณธาอธิบายให้ฟังว่า บรรดาวิญญูณที่อยู่ในเขตนี้ ถ้าทนไม่ได้ก็จะหลบลงมาอยู่ในโลกมนุษย์แต่ก็มาอยู่ได้เพียงชั่วคราวก็ต้องกลับมายังที่เดิม น่าสังเกตว่า ที่ร้อนเหล่านี้ ไม่มีผู้คุมแต่วิญญูณที่อยู่ นั้น ก็ไม่อาจเล็ดลอดออกไปได้วิญญูณที่ร้อนบางวิญญูณ ก็มีโอกาสนำความเป็นมาของตนให้ไฟศาลฟัง และขอร้องให้บอกลูกหลาน ญาติพี่น้องให้ช่วยเหลือ โดยทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้บ้าง ครูปาคัณธาชี้แจงว่า ในที่ร้อนมากนั้นวิญญูณเหล่านั้น ไม่อาจรับกุศลและบุญที่บรรดามนุษย์อุทิศให้ได้ ต้องใช้กรรมให้หมดก่อนถึงจะพ้นจากที่ร้อนและจะได้ให้รับผลบุญที่ญาติพี่น้องอุทิศให้ภายหลัง

ทำอย่างไรจึงจะได้รับการนิมิตจากคุณไฟศาล?

ปัจจุบันได้มีบุคคลเป็นจำนวนมาก ทุกสาขาอาชีพ อาทิ เช่น นายแพทย์ ตำรวจ ทหาร นายธนาคาร ข้าราชการ พ่อค้า นักธุรกิจ นักวิทยาศาสตร์ ดารานักแสดง นักร้อง ตลอดจนชาวบ้านทั่วไป ทั้งในจังหวัดลำพูนและต่างจังหวัดได้เดินทางมาพบ กับคุณไฟศาล แสนไชย กลุ่มบุคคลต่างๆ ดังกล่าวนั้นพอจะแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. กลุ่มบุคคลที่คุณไฟศาลได้นิมิตถึง

เป็นกลุ่มบุคคลที่คุณไฟศาล ได้เขียนจดหมายหรือส่งข่าวไปบอกและมีความสงสัยสนใจอยากรู้อยากจะรู้รายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องราวที่ตนได้รับจากการนิมิตของคุณไฟศาล

2. กลุ่มบุคคลที่มาเยี่ยมเยียนและมาช่วยเหลืองาน

ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มบุคคลที่เคยได้รับการนิมิตจากคุณไฟศาลหรือมาศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนิมิตของคุณไฟศาล และเมื่อได้มาสัมผัส มาพูดคุย มาเห็นความจริง ว่าสิ่งที่คุณไฟศาล นิมิตไปนั้นเป็นเรื่องจริง ราวทั่วประเทศ มีจดหมายติดต่อตอบทั้งรับนั้น เป็นความ

จริงเพียงใด ความสงสัยความคลางแคลงใจที่เคยมีในจิตใจของเขาเหล่านั้น ก็หายไป เหลือแต่ความยินดี หรือความดีใจ อัจฉรย์ใจอย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน และเมื่อมีเวลาว่างหรือเสร็จจากธุระการงานเมื่อใดก็ได้ใช้เวลาพลัดเปลี่ยนกัน มาเยี่ยมเยือน และช่วยเหลืองานกันเป็นประจำโดยเฉพาะในวันเสาร์และวันอาทิตย์

3. กลุ่มบุคคลที่มาขอให้คุณไพศาลช่วยนิมิตให้

ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความทุกข์ทางโลก คือทุกข์ทางกายและจิตใจ กลุ่มบุคคลประเภทนี้จะมีปัญหาที่แตกต่างกันไป มีทั้งปัญหาทางด้านครอบครัว, ด้านการงาน, ด้านความรัก หรือความเจ็บป่วยต่างๆ อาทิ เช่น ลูกไม่อยู่ในโอวาท สามียามีเมียช้อย อยากมีสามีใหม่ อยากร่ำรวย อยากเลื่อนตำแหน่ง ขายที่ดินไม่ได้ ถูกโกงบ้าง ดอกเบี้ยกู้ยืมมาส่งดอกเบี้ยทันท้าง คนนั้นป่วย คนนี้เจ็บ ขอให้คุณไพศาลช่วยนิมิตให้ด้วย บางคนก็ไม่มีเรื่องเดือดร้อนอะไรมากนักแต่อยากรู้อดีตชาติ และบุญกรรม หนักไปถึงขนาดกลุ่มคนที่มีปัญหาหัวใจเช่น คนหนุ่มสาวที่มีความรัก แต่พ่อแม่กีดกันก็มาขอสาบานความรักที่คุณไพศาล บางคนแต่งงานไม่มีลูกก็มาขอลูกจากคุณไพศาล ซึ่งประเด็นหลังนี้คุณไพศาลต้องตอบปฏิเสธไป เพราะไม่สามารถจะคลบบันดาลให้เขามีลูกอย่างใจนึกได้ กลุ่มบุคคลที่มาขอให้คุณไพศาลช่วยนิมิตนี้ยังรวมไปถึงกลุ่มบุคคลที่ได้ส่งจดหมายมาอีกเป็นจำนวนมากมาย ปัจจุบันถ้าจะนับก็เป็นพันกว่าฉบับ ดังนั้นภาระกิจที่คุณไพศาลได้รับในทุกๆ วันนี้จึงหนักมาก และคุณไพศาลก็ไม่มีสำนักงานหรือพนักงานที่จะมาช่วยทำหน้าที่เหล่านี้ ก็คงอาศัยแต่ศรัทธาของญาติธรรมทั้งหลายที่ได้สละเวลามาช่วยเหลืองานเท่านั้นเอง

กลุ่มบุคคลต่าง ๆ ดังได้กล่าวมานั้น ส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาประวัติของคุณไพศาลมาก่อน แต่จะได้รับรู้รับฟังจากคำบอกเล่าเสียมากกว่า จึงทำให้คิดว่าคุณไพศาลเป็นหมอดูบ้าง เป็นร่างทรงบ้าง หรือเป็นผู้ที่มีอิทธิฤทธิ์ หยั่งรู้ดินฟ้าอากาศ แท้จริงแล้วคุณไพศาลไม่ได้มีคุณสมบัติอย่างที่คุณอื่นเข้าใจกัน เขาเป็นเพียงชาวบ้านเดินดิน กินข้าวแกง ถือศีล 5 ธรรมดาๆ นี่แหละ (บางครั้งก็น้อยกว่า) รู้ทุกข์ รู้สีก้อนหนาว เมื่อถูกด่าก็ร้อนใจ เมื่อถูกชมก็ดีใจเป็นธรรมดาที่มีอยู่ในปุถุชนคนสามัญ

อย่างไรก็ตามกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ที่ได้มาขอให้คุณไพศาลช่วยนิมิตให้ไม่ว่าจะเดินทางมาที่บ้านหรือส่งจดหมายมาก็ตาม มักจะได้รับคำตอบจากคุณไพศาลเหมือน ๆ กันดังข้อความต่อไปนี้

“ผมต้องขอโทษด้วย ที่ไม่สามารถบอกเล่าบุพกรรมต่าง ๆ ของคุณให้ทราบได้ เพราะการที่ผมจะเล่าให้ใครได้นั้น ผมต้องนิมิตก่อน ส่วนการจะนิมิตให้ใครบ้างนั้น ผมกำหนดเองไม่ได้ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเบื้องบนและกุศลผลบุญของผู้ถูกนิมิตที่ได้กระทำไว้เท่านั้น ถ้าคุณอยากให้ผมนิมิตให้ก็ขอให้มันสร้างสมความดีโดยการทำบุญทำทานและรักษาศีล ภาวนาไปเรื่อย ๆ ผมมีนิมิตถึงเมื่อไหร่ ผมจะแจ้งมาให้คุณทราบทันที หวังว่าคงเข้าใจนะครับ” (ปล. การทำบุญจะมากหรือน้อย ไม่สำคัญ สำคัญที่ตั้งใจ และมีศรัทธาและขอให้พยายามทำบ่อย ๆ หรือตามแต่โอกาสจะอำนวย)

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น ทำให้บุคคลบางท่านถึงกับผิดหวัง บางท่านก็คิดในใจว่าคงเป็นเรื่องหลอกลวง เพราะถ้าเป็นจริงคงจะต้องนิมิตให้ได้ทันที แต่บางท่านกลับเข้าใจและเห็นใจคุณไพศาลที่ต้องทำงานหนัก เพราะนิมิต (ฝัน) ค่อนข้างประมาณ 4-5 ราย แต่คนมาขอให้นิมิตวันหนึ่ง ๆ ประมาณ 10-20 ราย ยิ่งนานวันเข้าก็กลายเป็นหลายร้อยหลายพันราย บางท่านมาจ้างคุณไพศาลให้นิมิตเป็นเงินหลายหมื่นหลายพันบาท (มีเศรษฐีท่านหนึ่งมาจ้างคุณไพศาลให้นิมิตเป็นเงินหนึ่งล้านบาท) แต่คุณไพศาลก็ไม่สามารถที่จะช่วยให้เขาสมความปรารถนาได้ บางท่านมาช่วยเหลืองานคุณไพศาลเป็นประจำก็ยังไม่ได้รับการนิมิตเลย แต่บุคคลดังกล่าวก็มาช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ โดยไม่ได้หวังว่า คุณไพศาลจะนิมิตให้หรือไม่

ทำไมจึงต้องขึ้นอยู่กับเบื้องบน (โลกทิพย์) ?

วัตถุประสงค์ที่สำคัญของโลกทิพย์ประการหนึ่งก็คือ ต้องการช่วยเหลือเหล่าวิญญาณที่กำลังได้รับความทุกข์ทรมาน คือตกอยู่ในอบายภูมิหรือที่ร้อน อันเนื่องมาจากในขณะที่เป็นมนุษย์นั้นได้ถูกโลกามิสหรือกิเลสครอบงำทำให้ไม่ค่อยได้มีโอกาสทำบุญทำทาน เพราะมีหน้าที่การงานรัดตัว หลงยศหลงตำแหน่ง ไม่สนใจในเรื่องบาปบุญคุณโทษ กรรมเวร การเวียนว่ายตายเกิด เห็นว่าเป็นสิ่งเหลวไหล

ไร้สาระ วิญญาณเหล่านี้ต่างก็รอคอยคณะของคุณไพศาล (อันประกอบด้วย ครูบาคันธา ท่านพญาพิงคราช และคุณไพศาล) เพื่อต้องการบอกข่าวคราวไปยังญาติ พี่น้อง ที่มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ให้ช่วยเหลือโดยการทำบุญตามที่วิญญาณเหล่านั้น ต้องการ เพื่อจะได้พ้นจากอบายภูมิหรือที่ร้อน นอกจากนี้ยังมีวิญญาณของผู้เฝ้า กองบุญกองกุศล อีกเป็นจำนวนมากที่ต่างก็รอคอยคณะของคุณไพศาล เพื่อนำข่าวคราวไปบอกกล่าว แก่เจ้าของส่วนบุญในโลกมนุษย์ ซึ่งกำลังจะได้รับอุบัติเหตุ หรือเสียชีวิต วิญญาณต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมานั้นต่างก็ได้รับการจัดลำดับตาม ความจำเป็นจากโลกทิพย์ไว้แล้ว

ดังนั้นคุณไพศาลจึงไม่สามารถที่จะนิมิต (ฝัน) ตามความต้องการของตนเอง และผู้อื่นได้ แต่จะต้องเป็นไปตามที่เบื้องบนได้กำหนดมา โดยครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชจะเป็นผู้นำพา กายทิพย์ของคุณไพศาลไปพบกับวิญญาณ ต่าง ๆ เหล่า นั้นเอง

อย่างไรก็ตาม ด้วยพลังแห่งความเมตตากรุณาของครูบาคันธา คันธาโร ท่านพญาพิงคราช และคุณไพศาล ทางโลกทิพย์จึงได้เปิดโอกาสให้มีการนิมิต (ฝัน) เป็นกรณีพิเศษขึ้น เพื่อต้องการช่วยเหลือเหล่ามนุษย์ที่กำลังได้รับความเดือดร้อน โดยให้นิมิตเฉพาะวันสำคัญทางพุทธศาสนาหรือวันพระเท่านั้น ส่วนบุคคลที่ได้รับการนิมิตเป็นกรณีพิเศษนั้นอย่างน้อยจะต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

คุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับการพิจารณา (นิมิต) เป็นกรณีพิเศษ

1. เป็นเรื่องสำคัญหรือเรื่องด่วน ในกรณีเช่นนี้บุคคลผู้นั้นหรือญาติพี่น้อง อาจจะได้รับความทุกข์อย่างกะทันหัน, ป่วยหนัก, ป่วยมานานรักษาไม่หาย, ครอบครัวยมีปัญหาย่างรุนแรง หรือธุรกิจกำลังจะล้มละลาย เป็นต้น

2. มีศรัทธา มีความเลื่อมใสศรัทธาในคุณพระศรีรัตนตรัย เชื่อในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า มีความเห็นถูก (สัมมาทิฐิ) คือเห็นว่าสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของ ๆ ตน ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว โลกนี้มีจริง โลกหน้ามีจริง บุญบาปมีจริง นรกสวรรค์มีจริง การเวียนว่ายตายเกิดมีจริง มรรค ผล นิพพานมีจริง อย่างนี้เป็นต้น

3. มีความประพฤติที่ถูกต้อง มีความประพฤติที่ดี มีศีลธรรมชอบทำบุญ ทำทานชอบช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย หรือได้ปฏิบัติธรรมอยู่เสมอ

โดยเฉพาะการไหว้พระสวดมนต์นี้คุณไพศาลจะเน้นมากและจะถามอยู่เสมอ เพราะ
บางท่านมาขอให้คุณไพศาลช่วยนิมิตแต่ยังไหว้พระสวดมนต์ไม่เป็นเลยก็มี

4. มีความจริงใจ เป็นผู้มีสัจจะ มีความรู้สึกสำนึกผิด คิดกลับใจที่จะทำความ
ดีให้มากที่สุด เท่าที่จะทำได้ ด้วยการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และอธิษฐานจิต ด้วย
ความจริงใจต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวง (โดยเฉพาะพระพุทธรูปพระเจ้าตากเจี๋ย
วัดบ้านเหล่า ต.บ้านเรือน อ.ป่าซาง จ.ลำพูน)

บุคคลท่านใดที่มีคุณสมบัติดังกล่าวมานี้ขอใดข้อหนึ่งหรือทั้งหมดก็มีโอกาส
ที่จะได้รับการช่วยเหลือ หรือได้รับการนิมิตจากคุณไพศาล ส่วนใครจะได้รับการ
นิมิตก่อนหรือหลังเร็วหรือช้านั้นก็ขึ้นอยู่กับกุศลผลบุญของผู้คนอีกทีหนึ่ง

ดังนั้นขอให้ท่านทั้งหลายที่มาขอให้คุณไพศาลช่วยนิมิตให้ นั้น จงหมั่น
สร้างสมความดี ทำบุญทำทาน รักษาศีล ภาวนาอยู่เสมอ โดยเฉพาะการทำบุญ
กับพระสุปฏิปันโน (สามารถสอบถามได้จากคุณไพศาล) และการทำความดีนั้นไม่ใช่
ทำเพียงแคว้นสองวันเท่านั้น หากแต่จะต้องทำไปเรื่อย ๆ อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ
การปฏิบัติได้เช่นนี้แม้เทพเทวดาก็ยังอนุโมทนาด้วย และถึงแม้ว่าโชคชะตาถึงคราว
เคราะห์ก็สามารถผ่อนหนักให้เป็นเบาได้ ที่เบาก็จะถูกอำนาจแห่งบุญกุศลบดบังเสีย
นอกจากนี้ยังจะทำให้เกิดสิริมงคลขึ้นกับตนเองและครอบครัวอีกด้วยนะครับ

รายละเอียดเพิ่มเติม

นิมิต (ฝัน) เป็นคำกลาง ๆ ที่ใช้พูดกันเพื่อให้เข้าใจง่าย มักจะพูดกันในกลุ่ม
ของชาวบ้านหรือบุคคลทั่วไป แต่สำหรับนักปฏิบัติธรรมหรือผู้ที่ศึกษาในเรื่อง
ของจิตวิญญาณแล้ว จะทราบดีว่าไม่ใช่เป็นความฝันแต่เป็นการแยกกายอิกกายหนึ่ง
ออกจากกายเนื้อ (ถอดกายทิพย์) ซึ่งในเรื่องนี้คุณไพศาลเองก็ไม่สามารถพูดได้ เพราะ
จะเป็นการไม่ดีต่อตัวคุณไพศาล ดังนั้นผู้ที่สนใจศึกษาควรพิจารณากันเอาเอง

อย่างไรก็ตาม การถอดกายทิพย์ในกรณีของคุณไพศาลนี้ ไม่ใช่เกิดขึ้นจาก
การปฏิบัติธรรมในชาตินี้แต่อย่างไร แต่เป็นไปตามอำนาจแห่งโลกทิพย์ (อำนาจ
ของเทพเทวา ผู้ที่มีหน้าที่ในโลกวิญญาณคลบนัดดาให้เกิดขึ้น) รวมทั้งอำนาจ

กุศลกรรม (บารมี) ที่คุณไพศาลได้เคยปฏิบัติมาแล้วในอดีตชาติ หลายชาติ บันดาลให้เป็นไปและเกิดขึ้น

บุรุษไปรษณีย์ระหว่างมิติหรือบุรุษไปรษณีย์แห่งโลกทิพย์ เป็นสมญาที่ได้รับจากญาติธรรม เป็นชื่อเรียกตามลักษณะของการทำงาน คือ ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการจดจำข่าวสารจากโลกวิญญูณ แล้วนำเอาข่าวสารข้อมูลที่ได้รับรู้รับทราบจากโลกวิญญูณมาแจ้ง(ทางจดหมาย) ให้ผู้ที่ถูกระบุชื่อว่าเป็นผู้รับข่าวสารนั้น ๆ ในโลกมนุษย์

ทูตแห่งสวรรค์ เป็นสมญาที่ได้รับจากท่านพระครูปัญญารธรรมวัฒน์ วัดสันป่ายางหลวง อ.เมือง จ.ลำพูน เพราะเป็นผู้ที่บอกทางสวรรค์ให้กับมนุษย์ คือให้ละความชั่ว ทำแต่ความดี และให้มีความดียิ่ง ๆ ขึ้นไปจนถึงพระนิพพานเป็นที่สุด

ล่ามเมืองมนุษย์ เป็นสมญาที่ได้รับจากครูบาอาจารย์ (พระสงฆ์) ในแดนทิพย์แดนธรรม และนามนี้ก็เป็นที่ยึดกันดีในโลกวิญญูณ

ล่ามผู้ไม่มีเบี้ยจ่าย เป็นสมญาที่ได้รับจากครูบาคันธา คันธาโล หมายถึงบุคคลที่ทำงานโดยไม่มีเงินเดือนรองรับและไม่ได้หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ จากผู้ที่เขาได้ช่วยเหลือ

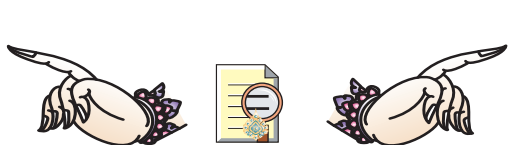
คำสอนของพญามราช

พญามราชได้กล่าวว่า “ข้าฯ ขอบอกให้ทราบว่า ขอให้หมั่นคนทั้งหลาย สร้างคุณงามความดี หมั่นทำบุญทำทาน เข้าหาพระสุปฏิปันโน อย่าเข้าหาพระเล่่นห่วยเล่่นแซร์ หรือเสาะแสวงหาแต่วิ.ดี.โอ กินเหล้าชอบเล่่นหุเล่่นตากับสาว ๆ ไม่สนใจประพฤติปฏิบัติธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะถ้าทำบุญ ทำทานกับพระ (ปลอม) เหล่านี้แล้ว กุศลผลบุญจะไม่บังเกิดอย่างแน่แท้ เพราะนั้น (หมายถึงพระที่ไม่ใช่พระ) เป็นพระแบบสมมุติสงฆ์ การหว่านพืชคือบุญกุศล ของชาวบ้านจะไม่ก่อเป็นกองบุญ กองกุศล เพราะพระปลอมเหล่านี้ไม่ใช่เนื้อนาบุญ หว่านพืชไปเท่าไรก็จะเป็น บุญดำ ก็จะเป็นสีดำไปหมด แต่ถ้าหว่านพืชคือ ทำบุญทำทานกับพระผู้ปฏิบัติพระสุปฏิปันโน พระแท้ บุญนั้นก็จะเรียกว่า บุญขาว คือ ชาวบ้านจะได้บุญจริง บุญแท้”

“ข้าฯ (พญามราช) ขอฝากคติธรรมไปยังโลกมนุษย์ ขอให้บุคคลที่ยัง มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ยังประโยชน์ซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลแก่กันและกัน อย่าได้อิจฉาริษยา โลก โกรธ หลง ทำร้ายฆ่าแกงมนุษย์ด้วยกัน เพราะถ้าหาก ได้กระทำอันเป็นสิ่งชั่ว เลวร้าย บาปกรรมหรือบาปผิดจะติดตามลงโทษ คนเหล่านั้น ไปตลอดชีวิต และตลอดทุกภพทุกชาติ ข้าฯ เป็นห่วงผู้คนที่อยู่ในโลกมนุษย์เหลือเกิน”

“ข้าฯ (พญามราช) ขอบอกว่า โลกทุกวันนี้มีความเจริญก้าวหน้าด้าน วิทยาศาสตร์ มากเหลือเกินทำให้คนในโลกมนุษย์ลืมหือละเลยในการสร้างกุศล สร้างคุณงามความดี ลืมพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นว่า พระธรรมคำสั่งสอนในพระศาสนานี้ล้าสมัยไม่ทันเหตุการณ์ คร่ำครึ พวกเขเหล่านั้น สร้างแต่วัตถุ หลงวัตถุธรรม เป็นเหตุให้กุศลผลบุญของคนเหล่านี้มีน้อย เพราะไม่ได้ สังสมกุศลไว้”

“ผู้ที่อยู่ในโลกมนุษย์รู้จักแต่ ทรัพย์ภายนอก อันได้แก่ ทรัพย์สินเงินทอง ไร่นา ที่อยู่ที่อาศัยสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นทรัพย์ก็จริง แต่เป็น โลภียะทรัพย์ อันได้ชื่อว่า ทรัพย์ภายนอก มนุษย์จะมีสักกี่คนที่อยู่หรือมีทรัพย์

ภายนอกตลอดเวลา พวกเขาเหล่านั้นอยู่กับทรัพย์สินภายนอก 30-40 ปี เท่านั้นก็ต้องละ
ต้องจาก ต้องแก่ ต้องตายจากไป”

“มีน้อยคนนักที่จะรู้จักทรัพย์สินภายใน ซึ่งได้แก่ ความเมตตากรุณา เอื้อเฟื้อ
เพื่อแผ่สงเคราะห์คนผู้ยากไร้ การทำบุญทำทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา ข้ำฯ
(พญายมราช) ได้เคยตั้งคำถามแก่ผู้ที่หมดบุญหรือสิ้นบุญจากโลกมนุษย์
ได้มาอยู่ในภพแห่งวิญญูณ ไม่ค่อยมีใครเข้าใจหรือตอบ คำถามข้ำฯ ได้ถูกต้องเลย
เพราะสมัยอยู่ในโลกมนุษย์ ไม่เคยสนใจเรื่องเหล่านี้เลย ข้ำฯ ก็ไม่รู้จะทำอะไร
กรรมใดใครก่อนคนนั้นก็รับกรรมไป คนบางคนเป็นถึงเศรษฐี มหาเศรษฐี อัคร
มหาเศรษฐี ตกที่ร้อนทั้งนั้น เพราะมัวแต่ทำการค้าขาย ทำมาหากิน เขาก็ได้
แต่ทรัพย์สินภายนอก ส่วนทรัพย์สินภายในไม่มีเวลาที่จะสั่งสมไว้”

“คนบางคนหาทรัพย์สินมาได้แล้ว ก็เกิดหน้ามืด อวดเก่งคิดว่าไม่มีใครเก่ง
เกินหน้าไปได้บวกกับความโลภไม่มีที่สิ้นสุด ก็เกิดความอาฆาต พยาบาท
แย่งชิงความเป็นใหญ่โดยการจ้างมือปิ่นฆ่ากันไป ฆ่ากันมา เงินที่หามาได้ไม่ทันได้ใช้
ถูกกฎหมายบ้านเมืองจับได้เสียก่อน จึงติดคุกติดตารางเสียผู้เสียคนไปก็มาก
บุคคลเหล่านี้เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว โอกาสที่จะกลับไปเกิดเป็นมนุษย์
นั้นยากเสียแล้ว จึงเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย เพราะเกิดจากกิเลสตัณหาของคน
ไม่รู้จักหมดจักมอด ภพชาติแห่งการเวียนว่ายตายเกิดจึงไปจุติ สู่ที่ต่ำกว่ามนุษย์
เพราะเป็นพวกที่มีติดบอด ไม่สนใจสิ่งที่เรียกว่า ทรัพย์สินภายใน”

“สิ่งที่ข้ำฯ (พญายมราช) จะบอกหรือสั่งไปยังโลกมนุษย์นั้น ขอให้เริ่มต้นด้วย
เมตตาเท่านั้น เพราะเมื่อเริ่มต้นด้วยความดีคือเมตตาแล้ว สิ่งที่จะตามมาจะเป็น
ส่วนดีทั้งนั้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าเริ่มต้นด้วย อาฆาตแล้ว สิ่งที่จะตามมาก็คือ
การจองเวรกัน อย่างนี้มันก็ไม่มีที่สิ้นสุดเพราะในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสไว้ว่า “เวร ย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร” แต่ “เวรจะไม่ระงับด้วยการจองเวร”

ผมนั่งนิ่งเงียบ ฟังพญายมราชพูด ซึ่งพญายมราชก็ได้พูดต่อไปอีกว่า.....

“คนในโลกมนุษย์นับถือศาสนาเสียเปล่า แต่ไม่รู้จักและไม่ค่อยสนใจ
พุทธศาสนา ถ้าจะรู้จักหรือนับถือพระภิกษุสงฆ์สักองค์หนึ่ง ยึดถือเอาเป็นอาจารย์
ก็ไม่ดูตาม้าตาเรือ เป็นสมมุติสงฆ์ทั้งนั้น เข้าตำราที่ว่า เหลืองห่มตอ ไม่มีคุณค่าใดๆ

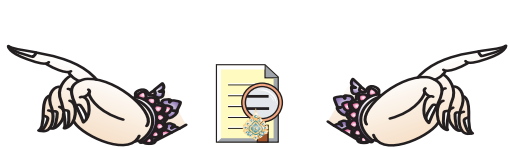
ต่อพุทธศาสนิกชนเมื่อน้อย ซึ่งผิดกับพระอริยสงฆ์ พระปฏิบัติ พระสุปฏิปันโน ซึ่งส่วนมากท่านจะกินน้อย พุดน้อย สมณะ ไม่โอ้อวด บุญกุศลที่เกิดจากพระสมมุติสงฆ์ กับพระอริยสงฆ์นั้นต่างกันราวฟ้ากับดิน”

“ทำบุญกับพระที่ไม่ดี พระที่ไม่อยู่ในร่องรอยของพระธรรมวินัย เหมือนหนึ่ง กับปลูกข้าวลงในก้อนหินแล้วเมื่อไรร้าวขึ้นจะมีขึ้นหรือบังเกิดขึ้น เพราะพระที่ไม่ดี พระที่ไม่อยู่ในร่องรอยของพระธรรมวินัยเหมือนหนึ่งกับ ตาลยอดด้วน มันไม่มีทาง ที่จะเป็น **เนื่อนาบุญ** ได้เลย ส่วนพระภิกษุที่ดีนั้น เพียงแต่ได้เห็นเท่านั้นก็เป็นมงคล อย่างยิ่งแล้ว แต่ถ้าได้สนทนาธรรมกับท่าน ทำบุญกับท่าน ก็ยังเป็นอุดมมงคล เป็นแน่แท้”

“พระที่ไม่ดี ที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นี้ ข้าฯ (พญายมราช) ทราบด้วย วิถีญาณว่ามีองค์ใดเป็นพระปลอมองค์ใดเป็นพระแท้ ถ้าองค์ใดเหลือบ่ากว่าแรง ข้าฯ ก็อดดูใจมิได้ ข้าฯ ก็จะดลบันดาลให้พระภิกษุองค์นั้นจะให้มีชีวิตแบบสมณะไม่ได้ เพราะอยู่ไปรังแต่จะเป็นมลทินและแปดเปื้อนศาสนาและเป็นบาปกรรมอันหนัก แสหนักไปมากกว่านี้แล้ว ดังปรากฏข่าวในโลกมนุษย์อยู่เสมอ ๆ”

ในช่วงที่กำลังสนทนากันอย่างออกรส ก็มีผู้คนประมาณ 20 - 30 คน ได้ทะยอยมาฟังการให้ความคิดเห็นของพญายมราชอยู่ ผมสังเกตเห็นแต่ละคน แต่งกายคล้ายกันหมด เสื้อและกางเกงสีเทาปนน้ำตาลทั้งหมด เมื่อมาถึงก็ได้ นั่งพับเพียบเรียบร้อย สงบนิ่ง ฟังการเล่าของพญายมราช พญายมราชได้ยิ้มออกมา เล็กน้อยแล้วพูดต่อไปว่า.....

“ทรัพย์สมบัติที่เป็นทรัพย์สมบัติที่แท้จริงนั้น จะต้องเกิดจากภายใน คือ ศีล สมาธิ ปัญญา เพราะทรัพย์สมบัตินี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงได้ประทานให้กับ พุทธศาสนิกชนสองพันกว่าปีแล้ว เป็นทรัพย์สมบัติขนานแท้และดั้งเดิม ส่วนทรัพย์สมบัติที่เป็นแก้วแหวนเงินทอง ไร่นาสาโท ยศฐานบรรดาศักดิ์ จัดว่าเป็นสิ่งสมมุติทางโลกเท่านั้น มนุษย์ทุกยุคทุกสมัยก็ได้อาศัยทรัพย์สมบัติเหล่านี้ เพียงชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น แก่นสารและคุณค่าอันหาประโยชน์ไม่ได้ สู้ทรัพย์ที่อยู่ ภายในจิตใจ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่ได้ เพราะเมื่อมนุษย์ได้ละโลกหรือจาก

โลกมนุษย์ไปแล้ว ทรัพย์ภายนอกคือแก้วแหวนเงินทอง ไร่นาสาโท ติดตัวเราไปไม่ได้เลย และยิ่งต้องมาอยู่ข้างบนนี้ จะตัดสินชี้ขาดกันที่บุญ กับบาป เท่านั้น”

“คนบางคนอยู่ในโลกมนุษย์มีสติปัญญา มีศรัทธาบรรดาศักดิ์ มีหน้ามีตาในสังคม แต่เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ชั้นหรือระดับที่ที่มาอยู่ข้างบนนี้ อยู่ระดับต่ำผิดปกติ เพราะข้างบนนี้ชี้ขาดที่ บุญ และ บาป เพียงอย่างเดียว เมื่อเขาเหล่านั้นไม่มีบุญหรือไม่ได้สั่งสมบุญไว้ขณะมีชีวิตอยู่ ข้าฯ ก็ต้องให้ไปอยู่ในสถานที่ที่เขาในระดับจิตใจเหมือนกับที่เขาใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ซึ่งบางคนต้องอดอยาก หิวโหย แร้นแค้น ซึ่งตรงกันข้ามกับตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ราวกับฟ้าดิน”

“โลกกำลังเจริญก้าวหน้าไปด้วยวัตถุธรรม คือเทคโนโลยีต่างๆ เมื่อวัตถุธรรมเจริญขึ้นนามธรรม อันได้แก่คุณงามความดี ความเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม ก็ย่อมถูกทอดทิ้ง ไม่มีใครสนใจ ไม่มีใครเอ่ยถึง การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น การเอาวัดเอาเปรียบ เห็นแก่ได้ เห็นแก่ตัว จึงปรากฏขึ้นในสังคมต่างๆ อย่างชัดเจน มนุษย์จึงถูกครอบงำด้วยวัตถุธรรมอันเป็นที่ตั้งของกิเลสและตัณหา ไม่รู้จักคำว่าบุญ และไม่รู้จักคำว่าบาป เพียงแต่รู้ว่าทำอะไรจึงจะดีกว่าคนอื่น ทำอย่างไรถึงจะได้เปรียบคนอื่น”

“จิตใจของมนุษย์ทุกวันนี้โหดเหี้ยม คุร้าย เพราะห่างเหินจากสัจธรรม ไม่รู้ธรรมตามความเป็นจริง มนุษย์จึงนิยมทำบาปกันมาก เห็นการทำบาปเป็นของสนุก เป็นของธรรมดา ผลของการทำบาปนั้น กรรมบางอย่างยังไม่สนองต่อผลของมัน ที่ออกมาในรูปของรูปธรรม เพราะตัวบาปมันเป็นนามธรรม แต่มันส่งผลกระทบด้านจิตใจล้วน ๆ เพราะจะทำให้จิตใจเกิดความทุกข์ ความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ กินไม่ได้นอนไม่หลับ บาปกรรมบางอย่างมีระยะเวลา มันยังไม่แสดงอาการออกมา เราก็คิดว่าบาปกรรมไม่มี แต่เมื่อเวลานั้นมาถึง เราก็รู้สึกว่าบาปกรรมนั้นมีจริงเพราะทำให้เกิดความเดือดร้อนในภายหลังจึงไม่ควรทำ”

“สมเด็จพระบรมศาสดาอุบัติขึ้นมาในโลก ทรงได้ชี้แจงแสดงสัจธรรม ให้ปรากฏแก่ชาวโลก นั่นก็คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

อนิจจัง ความไม่เที่ยงแท้แน่นอนแห่งชีวิต

ทุกขัง ความเป็นทุกข์ ไม่ว่าคนหรือสัตว์และสิ่งของ

อนัตตา ความไม่มีตัวตนของมันที่แท้จริง มีความแปรปรวนไปตามเหตุปัจจัย
ทรงแสดงอริยสัจ 4 คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค คือ
ทุกข์ ความไม่สบายกายสบายใจ เป็นความทุกข์
สมุทัย เหตุทำให้เกิดทุกข์
นิโรธ เป็นการดับที่เกิดขึ้นภายใน
มรรค หนทางปฏิบัติทำให้พ้นไปจากความทุกข์”

“มนุษย์ทุกรูปทุกนามเริ่มต้นจาก ศูนย์ จากไม่มีอะไร ไปสู่ความร่ำรวย
ความมั่งมี ทุกข์บ้าง สุขบ้าง เปลี่ยนแปลง แปรปรวน และสูญสลายไปในที่สุด
ดังสุภาษิตที่ว่า สิ่งใด ๆ เกิดขึ้น สิ่งใด ๆ ตั้งอยู่ สิ่งใด ๆ สูญสลาย นั้นเป็นสังขาร
ที่คงอยู่ชั่วฟ้า จนกว่าโลกจะแตกดับไป”

“มนุษย์รู้จักแต่โลกภายนอก รู้จักการทำมาหากิน แก่งแย่งผลประโยชน์
อันมิชอบแทบทุกวงการ จึงไม่สามารถรู้จักสังขารที่มีแต่ความเสื่อมสลาย เขตร้อน
จึงแออัด และเต็มไปด้วยเศษฐิ มหาเศษฐิ ที่ไม่รู้จักอิมจักพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ไม่รู้จัก ธรรม ธรรมที่นำความพ้นทุกข์มาให้”

“คนเราเกิด ๆ ตาย ๆ อย่างนี้แหละ มันก็น่าเบื่อหน่ายเพราะเป็นทุกข์ เป็น
อนิจจังและ อนัตตา บังคับบัญชาอะไรไม่ได้ จะให้เป็นแก่นสารสาระ ความสุข
อย่างแท้จริงไม่ได้หรอก วน ๆ เวียน ๆ เป็นสัตว์เป็นคน เป็นเทวดา อยู่อย่างนี้แหละ
บางทีก็ติดอยู่ในโลกธรรม 8 หลงยศ หลงตำแหน่ง หลงทรัพย์สมบัติ หลงรูปสมบัติ
ว่างาม ว่าดี ว่าเที่ยงแท้แน่นอน ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเป็นสิ่งสมมติขึ้นมา เพื่อประโยชน์
ทางโลกเท่านั้น ส่วนในโลกหน้าหรือปรโลก เขาจะตัดสินกันที่บุญกับบาปเท่านั้น”

“ส่วนคนที่ไม่เชื่อเรื่องบาปก็ช่างเขา ปล่อยเขาไป ก็เพราะเหตุว่าโลกธรรม
นั้นแหละปิดบังไว้จึงไม่สนใจในการทำบุญทำทาน ไม่สนใจหลักคำสอนของ
พระพุทธเจ้า ไม่สนใจในการรักษาศีล เห็นว่าเรื่องบุญเรื่องของท่าน เรื่องศีล
เรื่องภาวนา เป็นของคนไม่ทันสมัยของคนโบราณ คร่ำครึ ใครสนใจในเรื่องนี้เป็นคน
ไม่ก้าวหน้า ไม่ทันสมัย คนส่วนมากจึงแสวงหา วัตถุธรรม มากกว่าที่จะแสวงหา
นามธรรม”

“อย่างไรก็ดี ถ้าเจ้าได้พบปะกับหมู่คนทั้งหลาย ข้าฯ (พญามราช) ก็ขอบอกเขาว่าให้หมั่นทำบุญทำทาน เชื่อในการทำความดี เชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า รักษาศีล 5 โดยเฉพาะศีลข้อที่ 1 อย่าได้ทำอัตตวินิบาตกรรม (ฆ่าตัวตาย) อย่าฆ่าสัตว์ใหญ่ อย่าทำลายหรือ เบียดเบียน อิจจาริยา มุ่งร้าย คิดร้าย แสวงหาอำนาจโดยการข่มเหงรังแกผู้ที่ค้อยกว่า มีกำลังน้อยกว่า คดโกงทรัพย์สิน เงินทองของผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นต้องเดือดร้อนเพราะการกระทำของเรา”

“รวมทั้งการหมั่นชำระจิตใจให้สะอาด ผ่องใส และคิดถึงความตายที่จะมาถึง เราอยู่เสมอ อย่าได้โลภคันทนา โกงตาชั่ง อย่าออกเงินกู้กินดอกเบี้ยแพง ๆ 3% 5% 10% ต่อเดือนอะไรทำนองนั้น ประพฤติบุญเอาหน้า ภวานาอวดคนอื่น ประเพณี ไม่ต้องทำให้เสียเวลา ไม่ได้บุญหรืออะไรนะ พวกที่กินดอกเบี้ยแพง ๆ ทำให้คนอื่นเดือดร้อนแล้วเอาเงินมาทำบุญอย่างนี้ไม่ได้บุญหรืออก อย่างเช่น ท่านครูบาเจ้าศรีวิชัย ท่านได้กำหนดรู้วาระจิตของคนที่ถูกคิดดอกเบี้ยของคนอื่น แล้วเอามาทำบุญ ท่านจะไม่รับบิณฑบาตร ท่านจะปิดบาตรไว้เสีย ไม่รับของประเพณี เพราะไม่ใช่ของได้มาโดยบริสุทธิ์ จะไม่เกิดเป็นเนื่อนาบุญแต่อย่างใด”

“ผู้คนทั้งหลาย หากประพฤติอยู่ในศีลในธรรม อย่างน้อย ๆ ก็รักษาศีล 5 หมั่นทำบุญทำทานหมั่นเข้าหาพระอริยเจ้า พระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ พระสุปฏิปันโน ทำหน้าที่ในโลกมนุษย์ให้สมกับที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ไม่หลงเป็นเหยื่อของโลกของตัณหา ในภพหน้าก็จะได้เกิดมาเป็นมนุษย์อีกครั้งนี้แล.....

เจ้าแม่หม่อนเล่า

หนังสือ “เจ้าแม่หม่อนเล่า” นี้เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตอันยาวนาน ถึง 1332 ปี (นับถึง พ.ศ.2532) แต่ยังไม่เคยมีใครได้มีโอกาสรับรู้ เพราะผู้รู้คือ พระนางเจ้าจามเทวี บัดนี้ก็อยู่ในโลกอีกโลกหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่โลกมนุษย์ ผู้ที่จะทำหน้าที่ สื่อสารระหว่างโลกวิญญูณกับโลกมนุษย์ในช่วงเวลา 1332 ปี นี้ก็ไม่มีอันที่จริงผู้ที่ สามารถรู้เห็นและติดต่อกับชีวิตในมิติอื่นก็มีอยู่ในประเทศไทยเป็นจำนวนไม่น้อย แต่ท่านเหล่านั้นก็ไม่อาจรับหน้าที่เป็นผู้ติดต่อสื่อสารระหว่างโลกวิญญูณกับโลกมนุษย์ได้ ด้วยเหตุผลต่าง ๆ กันจึงกลายเป็นการรู้เฉพาะตัว หรือเฉพาะผู้ที่มีสมาธิอยู่ในระดับใกล้เคียงกันเท่านั้น ไม่ได้เผยแพร่ออกไปสู่บุคคลอื่นให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

คุณไพศาล แสนไชย เป็นบุคคลพิเศษคนหนึ่งที่เคยกรรมบันดาลให้มา ทำหน้าที่ล่ามสื่อสารระหว่างโลกวิญญูณกับโลกมนุษย์และทำมาเป็นประจำทุกวัน เป็นเวลาร่วม 10 ปีมาแล้วการพบปะกับพระนางจามเทวีก็ได้พบกันอยู่บ่อยครั้ง จนรู้จักคุ้นเคยกันเป็นอันดีคล้ายกับการรู้จักคุ้นเคยกับผู้อาวุโส สูงศักดิ์ที่อยู่ในโลกมนุษย์เมื่อได้ผ่านไปทางทิพย์วิมานของพระนาง บางครั้งท่านครูปาคันธาและพญาพิงคราช ก็พาคุณไพศาล เข้าไปเยี่ยมเยียนพูดคุยกับพระนางแต่บางครั้งก็เพียงแต่หยุด ทักทายฉันคนรู้จักคุ้นเคยกันเท่านั้น

การเข้าไปพบปะพูดคุยกับพระนางจามเทวี แต่ละครั้งถ้ามีเวลายาวพอ พระนางก็จะเล่าเรื่องราวของชีวิตในอดีต ความเป็นอยู่ของผู้คนในเมืองหริภุญชัย ตลอดจนลักษณะภูมิประเทศในสมัยก่อนนั้น และแม้แต่เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่น่าสนใจ สนุก ขบขัน ให้ไพศาลฟัง เพื่อจะนำมาถ่ายทอดให้แก่ผู้ที่อยากรู้ให้ได้รู้ คุณไพศาล ก็ได้เก็บสะสมเรื่องต่าง ๆ ไว้ทีละเล็กละน้อย จนถึงกาลอันสมควรตามเงื่อนไข ที่พระนางจามเทวีกำหนดไว้จึงได้เปิดเผยเรื่องเหล่านี้ซึ่งกลายเป็นเรื่อง ที่มีเนื้อหา สาระที่น่ารู้ น่าสนใจมากมาย

การพบปะพูดคุยกับพระนางจามเทวินั้น เจ้าแม่จามเทวีจะใช้คำสรรพนาม แทนพระองค์ว่า “แม่หม่อน” และรูปร่างของแม่หม่อนที่คุณไพศาลเคยขอให้ พระองค์ท่านแสดงนิมิตรูปในสมัยที่อยู่ในวัยสาวให้ดู ก็ถูกตำหนิว่าโลกมนุษย์นั้น

ยังติดข้องอยู่กับความงามของเนื้อหนังที่เป็นของไม่จริงยั่งยืนจึงไม่ยอมนิมิตให้ดู แต่ได้
แนะนำสนมคนหนึ่งของแม่หม่อนในสมัยนั้น มีรูปร่างหน้าตาเหมือนแม่หม่อน และ
ในชาตินี้ก็ยังคงรูปร่างหน้าตาเหมือนเดิม ถ้าอยากเห็นแม่หม่อนและในชาตินี้ก็ยังคง
รูปร่างหน้าตาเหมือนเดิม ถ้าอยากเห็นแม่หม่อนตอนวัยสาว ก็ดูได้จากสนมคนนั้น
ในชาตินี้

คำว่า“หม่อน” ในภาษาละตินนั้น หมายถึง ปู่ทวด ตาทวด ย่าทวด ยายทวด
การที่พระแม่เจ้าใช้คำนี้แทนพระองค์นั้น แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกผูกพันกัน
อย่างใกล้ชิดระหว่างพระองค์ท่านกับอาณาประชาราษฎร์ทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ท่าน
ถือเสมือนหนึ่งว่าเป็นลูกหลานเหลนของท่านเอง ดังนั้นท่านที่ได้อ่านเรื่อง “เจ้าแม่
หม่อนเล่า” จึงเท่ากับว่าได้รับความเมตตาจากญาติผู้ใหญ่เล่าเรื่องราวในอดีตให้แก่ลูก
หลาน เหลน ฟังด้วยความรักเอ็นดูและแฝงด้วยความห่วงใยในการดำเนินชีวิตของลูก
หลาน เหลน ไม่อยากเห็น ลูก หลาน เหลน นำพาชีวิตของตนไปสู่ที่ต่ำ จึงได้พยายาม
ชักจูงให้เข้าไปสู่หนทางแห่งบุญกุศล ดังที่ท่านจะพบต่อไปในเรื่องที่พระองค์ท่านเล่า

การเรียบเรียงเรื่อง “เจ้าแม่หม่อนเล่า” ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงได้พยายาม
อนุรักษ์ภาษาที่เจ้าแม่หม่อนเล่าไว้ให้ใกล้เคียงที่สุด จึงอาจจะทำความลำบากในการ
เข้าใจ ความหมายของคำพูด ให้แก่ผู้ไม่ค่อยคุ้นเคยกับภาษาละตินบ้าง แต่ก็ได้วงเล็บ
ขยายความไว้เป็นบางคำที่เห็นว่ายากแก่ความเข้าใจ สำหรับท่านที่มีพื้นเพอยู่ทาง
ละตินก็คงจะไม่มีปัญหา อนึ่ง การเรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงไม่ได้
ค้นคว้าหาความรู้จากตำรานาน คัมภีร์หรือพงศาวดารใด ๆ ทั้งสิ้น ได้เรียบเรียงไปตาม
คำเล่าของแม่หม่อนล้วน ๆ ฉะนั้นจึงอาจจะมีเนื้อความที่แตกต่างกับตำรานาน คัมภีร์
หรือหนังสือต่าง ๆ ที่เคยมีผู้จัดทำมาก่อนอยู่บ้าง ก็ขอฝากให้ท่านผู้อ่านได้วินิจฉัย
เอาเอง

หนังสือ “เจ้าแม่หม่อนเล่า” นี้ประกอบไปด้วยบุคคลที่อ้างอิงเป็นจำนวนมาก
ทั้งที่ครองเพศเป็นบรรพชิต และคฤหัสถ์บางท่านก็อยู่ไกลมากจนยากแก่การติดต่อ
ท่านที่มีชื่ออ้างอิงเหล่านี้โดยแท้จริงแล้วคุณไพศาล แสนไชย ก็ไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่า
ชื่อบุคคลและสถานที่อยู่ จะมีอยู่จริงหรือไม่ แต่ก็เล่าให้ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงจดบันทึก
ไว้ตามที่ได้รับฟังมาจากผู้เล่าคือ พระแม่เจ้าจามเทวี และจากการติดตามตรวจสอบ

ผู้ที่มีนามและที่อยู่ตามคำเล่าที่อยู่ใกล้พอจะติดตามตรวจสอบได้ ก็ปรากฏว่ามีตัวตนอยู่จริง ตามที่พระองค์ท่านเล่ามา

ดังนั้น ในโอกาสนี้ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง และคุณไพศาล แสนไชย ผู้นำเรื่องนี้มาถ่ายทอด จึงขอกราบประทานอภัยต่อพระคุณเจ้าทุกรูป และท่านทุกท่านที่ปรากฏนามในเรื่อง “เจ้าแม่หม่อนเล่า”

หากท่านใด อ่านพบก็ ดี หรือ ไม่ มี โอกาส ได้ พบ ก็ ดี ก็ขอได้โปรดประทานอภัยให้แก่ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงและผู้ถ่ายทอดด้วยที่ไม่สามารถจะติดต่อแจ้งให้ท่านทราบและขออนุญาตก่อน เพราะการจัดทำหนังสือนี้ได้ทำเพื่อการกุศลเป็นส่วนใหญ่ ขาดทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์ ในการดำเนินงาน แต่ถึงอย่างไรก็ตามเรื่องของท่านทั้งหลาย ก็เป็นเรื่องของคุณงามความดีที่ได้ทำไว้กับบ้านเมืองในอดีตชาติ แล้วนำมาเผยแพร่ให้แก่อนุชนรุ่นหลังได้รับรู้ไว้ จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้โหมתרับเอาส่วนบุญกุศล ที่ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงและคุณไพศาล แสนไชย ผู้ถ่ายทอด จะพึงได้รับจากการทำหนังสือนี้ หากข้าพเจ้าและคุณไพศาลได้รับเช่นใด ก็ขอให้ท่านได้รับเช่นนั้นทุกท่าน

สำหรับรายละเอียดของชีวิตท่านที่ปรากฏนามในเรื่องนี้ทุกท่านทั้งชีวิตในปัจจุบันและอนาคต ว่าจะมีเหตุการณ์อย่างไรเกิดขึ้นมากระทบ ดีหรือร้ายอย่างไร และเนื่องมาจากเหตุใด เจ้าแม่จามเทวีท่านก็บอกกล่าวไว้ทั้งหมด แต่ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงจะไม่นำมาเขียนไว้ในหนังสือนี้ เพราะเป็นเรื่องเฉพาะตัวของท่านแต่ละคน หากท่านผู้ใดต้องการจะรู้ ก็ขอเชิญไปติดต่อขอรับทราบได้โดยตรงจากคุณไพศาล แสนไชย ซึ่งคุณไพศาล มีความยินดีที่จะเปิดเผยให้ทราบแต่ต้องไปติดต่อด้วยตนเอง ในการนี้ขอให้ท่านทราบไว้ก่อนว่า ไม่มีสินจ้างรางวัล หรือการเรียกร้องเอาทรัพย์สินจากท่านแต่ประการใด เป็นบริการตอบแทนท่านที่มีชื่ออ้างอิงถึงเท่านั้น

ก่อนที่จะเข้าสู่เรื่อง “เจ้าแม่หม่อนเล่า” ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงและคุณไพศาล แสนชัย ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือในการดำเนินงานจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ และขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความสนใจเรื่อง “เจ้าแม่หม่อนเล่า” โดยการส่งจองหนังสือมาก่อน ตลอดจนท่านที่กรุณาซื้อหามาอ่าน

เมื่อพบเห็นหนังสือนี้ภายหลัง ขอให้ได้รับความขอบพระคุณอย่างสูงจากผู้เรียบเรียง และคุณไพศาล แสนไชย ที่ท่านทั้งหลายได้ให้กำลังใจในการจัดทำหนังสือนี้ และจะเป็นพลังผลักดันให้ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงได้จัดทำเรื่องที่น่าสนใจอีกต่อไปในโอกาสข้างหน้า และหวังว่าคงจะได้รับความเมตตาช่วยเหลือจากท่านด้วยดีเช่นนี้ตลอดไป ขอขอบพระคุณ

เจ้าแม่หม่อนเล่า

เรื่องต่อไปนี้ได้รวบรวมจากการเล่าของพระนางเจ้าจามเทวีซึ่งเล่าให้คุณไพศาล แสนไชย ฟังหลายครั้ง นับตั้งแต่วันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ.2530 ซึ่งได้พบกับแม่หม่อนบนบทพิชัยวิมานเป็นครั้งแรก หลังจากนั้นก็ได้พบกับแม่หม่อนเรื่อยมา บางครั้งก็พูดคุยกันยาวนาน แต่บางครั้งก็ใช้เวลาเพียงสั้น ๆ การเล่าเรื่องต่าง ๆ ของแม่หม่อนก็แล้วแต่ว่าแม่หม่อนจะหยิบยกขึ้นมาเล่า ในระหว่างที่ผู้เรียบเรียงกำลังเก็บรวบรวมข้อมูลแม่หม่อนเล่ามา บางครั้งมีปัญหาที่ไม่เข้าใจก็ได้สอบถามจากคุณไพศาล แต่คุณไพศาลเองก็ไม่ทราบไม่อาจจะตอบได้ พอกลางคืนเมื่อกายทิพย์ของคุณไพศาลถูกนำพาไปพบแม่หม่อน แม่หม่อนก็จะไขข้อข้องใจให้โดยที่คุณไพศาลไม่ต้องออกปากถามแต่ประการใด ที่พิเศษไปกว่านี้ขณะที่ผู้เรียบเรียงกำลังสอบถามข้อมูลจากคุณไพศาล ถ้าเป็นเรื่องสลับซับซ้อนติดพันกันต้องรีบจดบันทึกไว้ ก็จะได้ความเมตตาจากแม่หม่อน ส่งพลังสัญญาผ่านคุณไพศาลให้เล่าเรื่องที่ต้องการทราบเดี๋ยวนั้นเลย นับว่าเป็นพระเมตตาอย่างสูงที่แม่หม่อนได้ประทานให้ผู้เรียบเรียงและทุกท่านที่มีโอกาสได้อ่านเรื่องเล่า ขอให้ท่านอ่านโดยทำความเข้าใจเป็นกลางและใช้ดุลยพินิจพิจารณาอย่างสุขุมรอบคอบ

ก่อนที่จะมาเป็นเจ้าแม่จามเทวี

ในชาติก่อนที่แม่หม่อนจะได้มาเกิดเป็นเจ้าแม่จามเทวี และได้ครองเมืองหริภุญชัยนั้นแม่หม่อนก็ได้มาเกิดเป็นมนุษย์อยู่ในอาณาจักรเมืองหริภุญชัยแล้ว ชาติหนึ่ง ในสมัยนั้นเมืองนั้นชื่อว่าเมืองรัมยะนคร โทลัมโพญเงอม ในปัจจุบันนี้

คืออาณาบริเวณรอบๆ วัดคู่ละมั่ง (วัดรมณียาราม) แต่ตัวแม่หม่อนไม่ได้อยู่ในเมือง
ได้เกิดเป็นชาวป่าชาวดอยมีชื่อสมัยนั้นว่า “นางศรีจันทน์” เพราะเวลาคลอดออกมา
พระจันทร์เสมือนหนึ่งว่าพลิกคว่ำพลิกหงายไปมาพ่อแม่จึงให้ชื่อว่า “ศรีจันทน์”
มีน้องชายคนหนึ่งชื่อ “จันแดง” ซึ่งน้องชายคนนี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับแม่หม่อน
ในชาติต่อไปอีกการเกิดมาของแม่หม่อนชาตินี้นับว่าทุกข์ยากลำบากมากแม้แต่
ข้าวปลาอาหารในเขตใกล้ๆ กับที่อยู่ของนางศรีจันทน์ มีวัดอยู่วัดหนึ่งชื่อว่า “วัดเขม้ง
กะโลธรรณาราม” มีตู้หลวง (เจ้าอาวาส) ชื่อว่า ครุบาญาณวิชัยโย ถึงแม้ว่าครอบครัว
จะทุกข์ยากลำบาก แต่ทุกคนในครอบครัวก็มีใจเป็นกุศล นางศรีจันทน์ก็ได้ไป
ทำบุญที่วัดบ่อยครั้งตามแต่โอกาสจะอำนวยให้ ไทยทานที่นำไปทำบุญถวายพระสงฆ์
ก็ได้แก่หัวเผือก หัวมัน และก้อย มีอยู่ครั้งหนึ่งเมื่อได้ทำบุญทำทานกับครุบา สังฆะแล้ว
โอกาสปลอดคน นางศรีจันทน์ก็ได้เล่าความทุกข์ยากในการหาเลี้ยงชีวิตให้ครุบาฟัง
และขอธิษฐานจิตไว้ว่า ด้วยอานิสงส์ของบุญที่ได้ตั้งใจทำมาตลอดด้วยความบริสุทธิ์
ทั้งกายและใจ แม้ว่าเกิดมาชาติใดก็ตาม ขอให้อานิสงส์เหล่านี้จงเกื้อกูลให้ได้เกิดมา
มีความสุขสบายปรารถนาสิ่งใดก็ขอให้ได้สมดังความปรารถนาทุกประการ หากว่า
มีกุศลผลบุญมากก็ขอให้ได้เกิดมาเป็นเจ้าคนนายคน อันมีพญาเจ้าเมืองเป็นที่สุด
เทอญท่านครุบาญาณวิชัยโย ก็ได้รับรู้และอนุโมทนาให้ความปรารถนาอันนั้น
จงสำเร็จสมดังคำผาทะนา (ปรารถนา) จงทุกประการ นางศรีจันทน์ ก็ได้น้อมรับ
เอาคำอนุโมนานี้ด้วยความปลื้มปิติเป็นที่ยิ่ง

และก็ด้วยอานิสงส์อันนั้นแหละ ลูกหลานทั้งหลายจึงส่งผลให้แม่หม่อน
ได้เกิดมาถิ่นเมือง (ครองเมือง) ตรีภุชชัย ในชาติต่อมาขอให้บรรดาลูกหลานทั้งหลาย
ทุกผู้ทุกคนจงอย่าได้ประมาทในของกินของทานที่ทำมาหาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรง
แม้จะเป็นเพียงของเล็กน้อยไม่มีราค่างวดก็ตาม แต่ก็หามาได้ด้วยความบริสุทธิ์
และถวายทานด้วยความบริสุทธิ์ใจ เต็มใจถวาย ย่อมมีอานิสงส์ส่งผลให้คำจุนชีวิตได้

เรื่องที่เล่ามานี้สมัยเมื่อแม่หม่อน ยังอยู่ในโลกมนุษย์นั้นแม่หม่อนก็ไม่วาง
เหมือนกัน แม่หม่อนมารู้เอาเมื่อแม่หม่อนได้มาอยู่ที่แดน ลักกัณ โลกัณ (แดนทิพย์)
นี้แล้ว

ความเป็นมาของเจ้าแม่จามเทวี

ถัดจากชาติที่แม่หม่อนเล่าไปแล้ว แม่หม่อนก็ได้กลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีก ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง เป็นหมู่บ้านเล็กๆ มีคนอยู่ทั้งหมด 13 หลังคาเรือน หมู่บ้านนี้ชื่อว่า “จิ้งจาลิงคามะ” บริเวณรอบๆ หมู่บ้านเป็นป่ามีต้นไม้ใหญ่ๆ ขึ้นอยู่แน่นหนา มีเครือเขาชนิดหนึ่งเกาะพันตามต้นไม้และห้อยย้อยลงมาตามกิ่งไม้ ชาวบ้านเรียกว่า “เครือดีหมี” เพราะมีรสขม บรรดาออกถึงทั้งหลายที่อาศัยอยู่ที่นั่น ชอบเกาะห้อยเครือดีหมีแกว่งโยนกันเล่น ชาวบ้านจึงเรียกชื่อเครือดีหมีอีกชื่อหนึ่งว่า “จิ้งจาลิง” (จิ้งจา เป็นภาษาตานา หมายถึงชิงช้า, จิ้งจาลิง ก็คือชิงช้าของลิง) และเรียกชื่อบ้านนี้ว่า “จิ้งจาลิงคามะ” ในโลกมนุษย์ เดิมนี่ เรียกกันว่าบ้านเกาะ เดิมเป็นหมู่บ้านหนองคู ต่อมาผู้คนได้อพยพไปตั้งบ้านหนองคูใหม่ทางเหนือบ้านเดิมเล็กน้อย ที่บ้านเกาะนี้ยังคงมีบริเวณบ้านเกิดของแม่หม่อนเหลืออยู่นิดหน่อยกลางทุ่งนา คนในโลกมนุษย์เขาเรียกกันว่า “ดอนแม่หม้าย” ใกล้เคียงๆ กับดอนแม่หม้ายยังคงมีซากโบสถ์ เจดีย์เก่าที่แม่หม่อนได้สร้างไว้ในสมัยนั้น เหลือให้เห็นอยู่ วัดนี้แม่หม่อนได้ลงมือและควบคุมการสร้างด้วยตนเองจนแล้วเสร็จ เพราะเป็นที่เกิดของแม่หม่อนแล้วให้ชื่อวัดว่า “ปัทมะรัชมาราม” ถัดจากบ้านเกาะไปทางใต้ แม่หม่อน ก็ได้เป็นประธานสร้างพระพุทธรูปเจ้าตาเขียวเพราะชาวบ้านได้พระเกศาธาตุของพระพุทธเจ้ามา และแสดงปาฏิหาริย์ ให้แม่หม่อนเห็นด้วย เจ้าอาวาสวัดพระเจ้าตาเขียวสมัยนั้นคือครูบา คุณะลังการ ไชยยะ ซึ่งมาจากเมืองละโว้ วัดนี้สร้างไม่เล็กไม่ใหญ่นัก เพราะคนมีน้อย

ในชาตินี้แม่หม่อนได้เกิดมาเป็นผู้หญิงอีก เมื่อเดือน 6 ออก 8 ค่ำ ปีมะเส็ง (ปีมะเมีย) พ.ศ. 1178 เวลาตอนเช้า มีพ่อชื่อว่าหนานอินทวงศ์ แม่ชื่อนางแก้วผกา ตัวแม่หม่อนเองได้ชื่อว่า อุสาห์หลังจากแม่หม่อนเกิดได้เพียง 5 เดือน พ่อหนานอินทวงศ์ ก็ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ ทิ้งให้แม่แก้วผกา เป็นหม้าย เลี้ยงลูกอุสาห์ตามลำพัง จนแม่หม่อนมีอายุได้ 1 ขวบปี คือ หลังจากพ่อหนานอินทวงศ์เสียชีวิตไปเป็นเวลา 7 เดือนก็เกิดโรคห่า (อหิวาตกโรค) ระบาดในหมู่บ้าน ลูกของแม่หม่อนอันเป็นพี่ชาย (พี่ชาย) ของแม่แก้วผกา มีความห่วงใยแม่หม่อน กลัวว่าจะได้รับเชื้อแล้วมีอาการโรคห่า นั้น ซึ่งถ้าผู้ใดเป็นแล้วก็ยากที่จะรักษาให้หายได้

ลุงคนนั้นเชื่อว่าลุงเสละ ลุงเสละนี้ก็ได้พาเอาตัวอุสาห์ หนีออกจากหมู่บ้านจึงมาถึงคามะ ดั้นด้นหนีไป จนลุดถึงตีนคอย (ชายเขา) แห่งหนึ่งชื่อคอยมะสกฟ้า (คอยติ) ลุงเสละก็มีความเหน็ดเหนื่อยหมดกำลังที่จะพาแม่หม่อนหนีอีกต่อหนึ่ง ที่ตีนคอยมะสกฟ้านี้มีหนองน้ำใหญ่อยู่ ลุงเสละก็ไม่รู้ฝากแม่หม่อนไว้กับใคร จึงได้ตั้งสัจจะอธิษฐานต่อแม่พระธรณี เทพบุตร เทพยดาทั้งหลายว่า หากหลานอุสาห์ที่ข้าได้นำหนีภัยจากโรคห่ามานี้ ยังมีบุญมีวาสนาที่สมควรจะมีชีวิตยืนยาวต่อไปในโลกมนุษย์ ก็ขออำนาจเทวดาฟ้าดิน ช่วยปกป้องคุ้มครองหลานอุสาห์ด้วยเถิด ในกาละนั้นพลันก็เหลือบไปเห็นดอกบัวดอกหนึ่ง มีขนาดใหญ่กว่าดอกบัวธรรมดาคือใหญ่ประมาณล่อเกวียนกำลังคลี่กลีบอันใหญ่สวยงามบานออกพอดี ลุงเสละจึงอุ้มหลานอุสาห์เข้าไปฝากไว้ในดอกบัวนั้น ส่วนตัวลุงเสละ ก็หมดแรงล้มลงและเสียชีวิตอยู่ที่ข้างหนองน้ำนั่นเอง ฝ่ายทางแม่แก้วผกาหลังจากพ้อหานานอินทวงศ์เสียไปแล้ว และลูกอุสาห์ก็ถูกลุงพาหนีจากโรคห่าไปก็ครองตัวเป็นหม้ายอยู่ที่บ้านคือดอนแม่หม้ายเดี๋ยวนี้ และต่อมาก็ได้คู่ป่อง (คู่ครอง) ใหม่ชื่อหานานอินสุมและมีลูกด้วยกันอีก 2 คน ชื่อนางแก้วดีและน้อยสุด ต้าวัน ทั้ง 2 คนนี้ก็นับว่าเป็นน้องต่างพ่อของแม่หม่อน

ที่บนคอยมะสกฟ้า (คอยติ) นั้น เป็นที่อยู่ของผู้ทรงศีลรูปหนึ่งฉายานามว่า “โสนันโท พุทธชฎิล” ซึ่งเป็นพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ บำเพ็ญสมาธิภาวนา จัดเกลากิเลส จนมีจิตอันสว่างแก่กล้าด้วยญาณบารมี ปัญญาบารมี สามารถที่จะแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ต่างๆ ได้ “โสนันโท พุทธชฎิล” มีสหธรรมิกผู้มีบารมีสูงส่งเท่าเทียมกันอีก 3 ท่าน ซึ่งอยู่กันคนละทิศละทางแต่ก็สามารถติดต่อกันได้เสมอเมื่อมีความต้องการ คือ “สุทเวะ” อยู่บนคอยสุเทพ (เชียงใหม่) “สุพรหมณะอินโท” อยู่คอยเขาพระงามเมือง ละคอน (ลำปาง) “จัตติยรัตนนา” อยู่บนเขาสมอคอนเมืองสระบุรี (ลพบุรี)

ตามปกติท่านโสนันโท จะลงจากคอยมาสร้างน้ำที่หนองน้ำเชิงคอยทุกเย็น และเย็นวันนั้นท่านโสนันโท ก็มาที่หนองน้ำเพื่อจะสร้างน้ำเช่นเคย จึงได้พบเด็กหญิงเล็ก ๆ อยู่ภายในดอกบัวใหญ่เพียงคนเดียว ด้วยความเมตตาสงสารประกอบกับการหยั่งรู้ด้วยอำนาจของญาณบารมีว่าเป็นเด็กที่มีบุญญาธิการสูง ต่อไปภายภาคหน้า

จะเป็นผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ เป็นที่พึ่งของหมู่คนจำนวนมาก ท่านโสนันโท จึงอธิษฐานจิตว่า หากเป็นบุญบารมีจะได้เกื้อหนุนกันก็ขอให้เด็กคนนี้ขึ้นมาอยู่บนวิ (พัด) ที่จะขึ้นไปรับเอาไว้ แล้วก็ขึ้นพัดไปที่ดอกบัวนั้น เด็กหญิงอุสาห์ก็คลานขึ้นมาอยู่บนวิตามคำอธิษฐาน ท่านโสนันโท จึงได้พาไปเลี้ยงไว้ และให้ชื่อว่า จามเทวี

พ่อพระโสนันโท พุทธชฎิล ได้อบรมเลี้ยงดูแม่หม่อนมาจนเติบโต เข้าสู่วัยสาว ก็มาคิดว่าเราครองเพศเป็นบรรพชิตพอใจอยู่กับการบำเพ็ญศีล ภาวนา เพื่อหวังขจัดกิเลสทั้งหลายให้หมดสิ้นไป ผู้หญิงก็เป็นมลทินของพรหมจรรย์ หากเรายังเลี้ยงนางจามเทวีอยู่เช่นนี้เห็นว่าไม่สมควรอีกประการหนึ่งหมู่คนทั้งหลายอาจจะติฉินเอาได้ แต่นางจามเทวีนี้เป็นผู้มีบุญญาธิการสูงส่ง ไม่รู้ที่จะนำไปฝากฝังไว้กับผู้ใดให้เลี้ยงต่อไปจึงจะเป็นการสมควร

ดังนั้น พ่อพระโสนันโท จึงได้นำเอาความคิดอันนี้ไปปรึกษาหารือกับ สหธรรมิก สหายทั้ง 3 ของท่านทุกท่านก็เห็นด้วย แต่การที่จะฝากฝังนางให้ผู้ที่เหมาะสม คຸ່ມครองเลี้ยงดูต่อไปนั้น ท่านชัตติยรัตนหาแห่งเขาสมอคอน ได้เสนอว่า “เจ้าันพรัตน์ จันทราวิราช” เจ้าเมืองละโว้เป็นผู้มีบุญญาธิการองค์หนึ่ง และไม่มีพระธิดาสมควรที่จะส่งนางจามเทวีไปเป็นธิดาบุญธรรมของพระองค์ ถ้าท่านโสนันโทเห็นด้วย ก็ยินดีที่จะติดต่อเจ้าันพรัตน์ให้และคิดว่าคงไม่ขัดข้องเพราะเป็นผู้ที่เคารพนับถือกันอยู่ ท่านพ่อพระโสนันโทและสหายทั้งหลายต่างก็เห็นสมควร ดังนั้นท่านพ่อพระ จึงได้จัดส่งแม่หม่อนไปเมืองละโว้ โดยผูกแพขึ้นมีคนถ่อคุมแพไปด้วย 4 คน และมีหนังสือฝากฝังกำกับไปด้วย

“พ่อเจ้าันพรัตน์” พ่อเลี้ยงที่เมืองละโว้ก็ได้เลี้ยงดูแม่หม่อนด้วยความเมตตาเอ็นดู พร้อมทั้งกับให้ปุโรหิตอาจารย์ทั้งหลายอบรมสั่งสอนศิลปวิทยาการต่าง ๆ ที่ผู้ครองเมืองพึงเรียนรู้ รวมทั้งการรบทัพจับศึก ซึ่งจำเป็นสำหรับผู้ครองเมือง และบุตรธิดาต้องศึกษาวิชาความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้ ต่อมาแม่หม่อนก็ได้นำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อบ้านเมืองอย่างมากมายในกาละเมื่อได้มากินเมืองหริภุญชัย

ศึกเมืองโกสัมพี

สมัยเมื่อแม่หม่อนอยู่ในวัยสาวเป็นธิดาบุญธรรมของเจ้าพ่อพรรัตน์ เมืองละโว้นั้น เจ้าชายแห่งเมืองโกสัมพี (กำแพงเพชร) ชื่อว่าเจ้าชายสิทธิราช ได้พึงพอใจในรูปโฉมของแม่หม่อน มีความปรารถนาอยากได้แม่หม่อนไปเป็นคู่ครอง แม่หม่อนไม่ตกลงด้วย จึงทำให้เจ้าชายเกิดความเคียดแค้น ได้ยกทัพมาตีเมืองละโว้หวังชิงแม่หม่อน เมื่อเดือน 4 แรม 8 ค่ำ ปีพ.ศ. 1197 การศึกครั้งนี้ไพร่พลทั้ง 2 ฝ่ายล้มตายกันเป็นจำนวนมาก ตัวแม่หม่อนเองก็ได้ออกรบและเกือบจะเอาชีวิตไม่รอดเหมือนกันตัวเจ้าชายสิทธิราชได้ถูกฆ่าตายในสนามรบ สถานที่ที่เจ้าชายสิทธิราชตายนั้นเดี๋ยวนี้เรียกว่า วังเจ้า

เสนาออกรบใกล้ชิดกับแม่หม่อน ได้เสียชีวิตลงที่สำคัญ ๆ มี 4 คน คือ ขุนเจ้าออน, ขุนเจ้าเมือง, ขุนเจ้าขัตติ, ขุนเจ้าสิงห์คำ ปัจจุบันนี้ก็ยังเกิดอยู่ในโลกมนุษย์นี้

1. ขุนเจ้าออน ในชาตินี้ คือ พ.อ. (พิเศษ) นิวัติ เทียมบุญธง เป็นใหญ่อยู่ในค่ายจิระประวัติ นครสวรรค์

2. ขุนเจ้าเมือง ในชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ กฤษ กิตติลืออยู่ที่อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่

3. ขุนเจ้าขัตติ ในชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ร.ต.ท.ไพรัตน์ เอื้อประเสริฐ อยู่โรงพักพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร

4. ขุนเจ้าสิงห์คำ ในชาตินี้ชื่อ นายเกรียงศักดิ์ อติพรวนิช อยู่บ้านเลขที่ 821/10 ซอยวัดยาง ถนนพราณนก อำเภอบางกอกน้อย กรุงเทพฯ

ยังมีเสนาอีกคนหนึ่งชื่อ เจ้ามาอินทร์ ไม่ได้เป็นเสนาฝ่ายทหารเป็นเสนาฝ่ายดุริยะสังคีต ดิด, สี, ตี, เป่า ร้องรำทำเพลง แต่เมื่อเห็นเขารบกันก็เกิดความคึกคะนองจึงได้ออกไปรบร่วมกับเขาด้วยและได้เสียชีวิตไปในการรบในชาตินี้ก็เกิดมาในโลกมนุษย์และยังคงใช้วิชาร้องรำทำเพลงเป็นอาชีพ คือ ก้องฟ้า วัฒนา

พิธีวิวาห์

หลังจากเสร็จศึกกับเมืองโกสัมพีแล้ว พ่อเจ้านพรัตน์เห็นว่า แม่นางจามเทวี นี่ก็เจริญวัยสมควรที่จะมีเหย้ามีเรือน อีกประการหนึ่งถ้าปล่อยให้อยู่เป็นโสดต่อไปเกรงว่าจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนทั้งแก่ตัวแม่นางเองและบ้านเมือง เหมือนกับที่เคยเป็นมาแล้ว กับเจ้าชายแห่งเมืองโกสัมพีจนเกิดศึกสงคราม ทำให้ผู้คนต้องล้มตายกันเป็นจำนวนมาก

ส่วนผู้ที่จะมาเป็นคู่ครองของแม่นางจามเทวี ก็เห็นสมควรแก่รามราช ราชโอรสของ พระองค์ เพราะทั้งสองพระองค์ คือ แม่นางจามเทวี และรามราช ต่างก็รักใคร่ปรองดองกันเป็นอันดี เมื่อมีพระราชดำริดีแล้ว ก็ได้สอบถามความคิดเห็นกับแม่นางจามเทวีและรามราช ราชโอรส ทั้งสององค์ต่างก็ไม่ขัดพระประสงค์ พ่อเจ้าจึงได้ให้โหราจารย์ หาดุกษย์ยาม จัดการวิวาห์มงคลขึ้น

การสร้างเมืองหริภุญชัย

ท่านสาธุเจ้าโสนันโท พุทธชฎิล ที่พักบำเพ็ญเพียรอยู่บนดอยมะฮกฟ้า (ดอยติ) ทุกคราวที่ท่านสาธุเจ้าได้ออกไปบิณฑบาตโปรดสัตว์ก็ดี หรือออกไปเทศนาสั่งสอนบรรดาชาวบ้าน ตามนิคมเขตต่าง ๆ ก็ดี ท่านสาธุเจ้าก็ได้สังเกตให้เห็นว่าจำนวนผู้คนสนในแต่ละคามเขตจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ การที่มีผู้คนรวมอยู่เป็นจำนวนมากเช่นนี้สมควรที่จะรวบรวมกันให้เป็นกลุ่มก้อน และมีหัวหน้าไว้ปกครองชักนำให้ผู้คนร่วมกันทำงานเพื่อประโยชน์สุขของคณะ เช่น การทนน้ำ การป้องกันภัยต่าง ๆ เป็นต้นว่า โจรภัย และอื่น ๆ ถ้าเป็นได้เช่นนี้แล้วหมู่ชนทั้งหลายก็จะมีชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข และเจริญรุ่งเรืองสืบต่อไปยาวนาน

ณ อาณาบริเวณที่ราบห่างจากดอยมะฮกฟ้าไปทางทิศตะวันตกไม่ไกลนัก บนฝั่งแคว เล็ก ๆ สายหนึ่ง มีลักษณะภูมิประเทศอันเหมาะที่จะปลูกบ้าน สร้างเมือง เพราะเป็นที่ราบ มีดินดีจะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารอย่างใดก็เจริญงอกงาม มีน้ำท่าอุดมสมบูรณ์เพียงพอที่ชาวบ้านชาวเมืองจะได้อาศัยใช้สอยโดยไม่ขาดแคลน ถ้าได้จัดตั้งบ้านเมืองขึ้น ณ ที่แห่งนี้คงจะเจริญรุ่งเรืองต่อไป

ท่านสาธุเจ้าโสนันโท จึงได้นำความคิดเห็นอันนี้ไปปรึกษาหารือกันกับ
สหธรรมิก สหายธรรมทั้งสามของท่าน ซึ่งต่างก็เห็นชอบ เห็นควรที่จะสร้างบ้าน
สร้างเมืองขึ้นบนทำเลนั้น แต่การสร้างเมืองครั้งนี้ยังไม่มีโครงการว่าจะสร้างอย่างไร
รูปร่างชนิดไหนเมื่อได้พิจารณากันแล้วต่างก็เห็นสมควรสร้างตามแบบอย่างของเมือง
ศรีสัตนาลัย ท่านทั้งสี่ จึงได้ร่างผังเมืองขึ้นโดยปรับพื้นดินให้เรียบแล้วได้ขีดเขียน
ตกแต่งตามอย่างเมืองศรีสัตนาลัย

ท่านสาธุเจ้าโสนันโท ได้ตั้งจิตอธิษฐานต่อแม่พระธรณีและเทพเทวดา
ทั้งหลายขอให้แสดงนิมิต دلใจ ให้การสร้างเมืองครั้งนี้ถูกต้องตามแบบแผนอันดีงาม
เพื่อให้ชาวบ้านเมืองอยู่กันอย่างสุขสบายใจกละนั้นได้มีนกสูง (เหยี่ยว) ใหญ่ตัวหนึ่ง
บินมาจากทางไหนไม่ทราบ ส่งเสียงร้องดังก้องท้องฟ้า แล้วบินโฉบต่ำลงมาทาง
ท่านสาธุเจ้าทั้งสี่ ที่กำลังพิจารณาผังเมืองที่ขีดเขียนไว้บนพื้นดินอยู่ และ
คายปล่อยเปลือกหอยสังข์ขนาดใหญ่อันหนึ่งตกลงมากลางแผนผังนั้น โดยหัน
ทางด้านหัวของหอยสังข์ไปทางทิศเหนือท่านสาธุเจ้าทั้งสี่ ก็รู้ด้วยญาณว่าเป็นการ
แสดงนิมิตของเทพเทวดาจึงได้พร้อมกันอนุโมทนาให้ศีลให้พรแก่เทพเทวดาที่มา
ร่วมแสดงนิมิตนั้น บนเปลือกหอยสังข์มีอักษรจารึกไว้ด้วยว่า “จักเจริญรุ่งเรือง
เฟื่องฟ้า มหาศ มหานาม” ยังความปลื้มปิติ แก่สาธุเจ้าทั้งสี่เป็นอันมาก

และได้ร่วมกันพิจารณาว่าเปลือกหอยสังข์ใหญ่ที่พาดผ่านผังเมืองทางเหนือ
จดใต้ นั้นหมายถึงอะไร หลังจากได้กำหนดจิตพิจารณาแล้วก็ทราบว่า การสร้างเมือง
ครั้งนี้ควรวางสิ่งปลูกสร้าง ต่าง ๆ ภายในเมืองตามลักษณะของหอยสังข์ เช่น
ที่เก็บเสบียงอาหารของชาวบ้านชาวเมืองควรอยู่ใน ระหว่างท้องของหอยสังข์
ที่หลบซ่อนเมื่อมีภัยมารบกวนควรที่จะอยู่ทางด้านก้นของหอยสังข์เพราะเวลาหอย
หลบภัยก็จะมุดตัวลงไปเปลือกจนลึกที่สุด ทางด้านหัวก็ควรจะเป็นประตูใหญ่
ไว้ให้แขกต่างบ้านต่างเมืองได้เข้ามาสู่ส่วนบริเวณรอบ ๆ ตัวหอยก็ควรเป็นที่พักอาศัย
ของเสนาข้าคนผู้เฝ้ารักษา และชาวบ้านชาวเมือง

เมื่อการวางแผนผังเมืองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านสาธุเจ้าโสนันโท
และสหธรรมิกทั้งสาม ก็ได้ช่วยกันบอกเล่าแก่บรรดาชาวบ้านที่อยู่ในรัศมีโดยรอบ
เมืองที่จะสร้าง ให้มาช่วยกันแผ้วถางบริเวณปึกหลักกำหนดเขตที่จะสร้างกำแพงเมือง

เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าตามแบบอย่างเมืองศรีสัตนาแลย ความกว้างกับความยาว คิดเป็นระยะทาง 1,550 วา สูง 6 เท่าของความสูงของคน ภายในกำแพงเมืองให้ปรับ พื้นดินสูงขึ้น ยาวจากทิศเหนือจดทิศใต้ให้มีรูปคล้ายเปลือกหอยสังข์ แล้วกำหนด จัควางสิ่งปลูกสร้าง ต่างๆ ตามที่ได้ตกลงกันไว้ก่อนแล้ว ทางทิศใต้ทำเป็นอุโมงค์ หลบภัยใหญ่สามารถเล็ดลอดหนีภัยออกจากตัวเมืองไปโผล่ออกที่วัดสังฆาราม (ประตูลี้) ดำเนินไปเป็นเวลา 1 ปี 6 เดือน จึงเป็นรูปร่างบ้านเมืองแต่ก็ยังไม่เสร็จ บริบูรณ์

ท่านสาธุเจ้าโสนันโท ได้ปรึกษากับสหธรรมิกของท่านว่าเห็นสมควรจะให้ ผู้ใดมาเป็นผู้ปกครองบ้านเมือง และควรจะให้ชื่อเมืองนี้ว่าอย่างไร จึงจะเหมาะสม ท่านสาธุเจ้าทั้งสี่เห็นพ้องต้องกันว่า ควรจะเชิญพระนางเจ้าจามเทวี พระธิดาบุญธรรม ของพ่อเจ้าฉันทรัตน์ เจ้าเมืองละโว้ มาครองเมืองด้วยเหตุว่าพระนางจามเทวี คือผู้ที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเมืองนี้ เพราะถือกำเนิดในอาณาเขตที่ตั้งของเมือง ประกอบด้วยพระนางเป็นผู้ที่มีบุญญาธิการสูงส่งและมีคุณสมบัติเหมาะสม มีศีลธรรมจรรยาดี วิชาความรู้ที่ได้ศึกษามาสำหรับปกครองบ้านเมืองก็ครบถ้วน ถ้าได้มาปกครองเมืองก็จะนำความสุขร่มเย็นมาสู่ชาวบ้านชาวเมืองเป็นแน่แท้ ท่านสาธุเจ้าโสนันโท จึงได้ทำหนังสือเชิญแม่หม่อนมาขึ้นเมือง (ครองเมือง) และหนังสือขออนุญาตจากพ่อเจ้าฉันทรัตน์ด้วย พ่อเจ้าฉันทรัตน์พระบิดาเลี้ยง ก็มีได้จัดขบวนและยินดีสนับสนุนความดำริของท่านโสนันโท แม่หม่อนเองก็รู้สึก ยินดีที่จะได้กลับไปช่วยสร้างบ้านแปงเมือง (แปงคือ ทำ) ในถิ่นกำเนิดของตนเอง เมื่อพระบิดาเลี้ยงไม่ขัดข้องก็ตอบตกลงไปตามคำเชิญ และได้ออกปากเชิญ งามราชพระสวามีไปด้วย แต่รามราชไม่ยอมไป อนุญาตให้แม่หม่อนไปตามลำพัง

ในขณะที่การสร้างเมืองกำลังดำเนินไปนั้น คืบหนึ่ง พ่อ พระโสนันโท ได้มีนิมิตฝันไปว่าได้เห็นภูมิประเทศที่มีธรรมชาติอันสวยงาม ประกอบด้วย ต้นไม้นานาพันธุ์ กิ่งก้านและลำต้นสมบูรณ์มีสีสันท่าง ๆ กัน บรรดาสรรพสัตว์ทั้งหลายต่างก็หากินกันอย่างสงบสุขไม่ทำร้ายซึ่งกันและกัน นกกา ก็มีมากลั่นมีขน และสีสวยสดงดงาม หากินอยู่บนต้นไม้ ส่งเสียงร้องด้วยสำเนียงไพเราะเพราะพริ้ง ยิ่งนัก ทางเดินที่เลาะลัดไปในภูมิประเทศนั้นมีหลายเส้นทาง แต่ละเส้นทางมีผู้คน แต่งกายสุภาพเรียบร้อยสะอาดหมดจด หอบอุ้มภาชนะบรรจุสิ่งของไปขาย

ไปทำบุญ มีทั้งหญิงและชายจำนวนมากมาย ครั้นสาธุเจ้าโสนันโท พิจารณาภูมิประเทศที่เห็นนั้น โดยถึถ้วนก็รู้ได้ว่าเป็นลักษณะภูมิประเทศของเมืองที่กำลังสร้าง อยู่ขณะนั้น

เมื่อตื่นขึ้นมาจากการนอนหลับพระคุณเจ้าโสนันโทได้นึกทบทวนนิมิตฝัน ซึ่งยังจำได้ติดตาอยู่ก็เกิดการหยั่งรู้ว่าเมืองที่กำลังสร้างอยู่นี้ ต่อไปในภายภาคหน้า จะเป็นบ้านเมืองที่เจริญรุ่งเรือง ประชาชนพลเมืองจะประกอบไปด้วยศีลธรรม อันดีงาม อยู่กันด้วยความสงบสุข ผู้มีบุญทั้งหลายจะพากันมาเกิดอยู่ในเมืองนี้ พืชพันธุ์ธัญญาหาร ก็จะอุดมสมบูรณ์ไม่อดอยากแม้สัตว์ทั้งหลายรวมทั้งนกกา นานาชนิด ก็จะพากันมาอยู่อาศัยพึ่งบุญด้วยความเป็นสุข

และเมืองนี้ต่อไปจะเป็นศูนย์ของพระอริยสงฆ์ประกาศเผยแผ่พระธรรม คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า เพราะตรงใจกลางเมือง (ที่บริเวณวัดพระธาตุ หริภุญชัย) นั้นองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้เคยเสด็จมาทางนภาศและเวหาหยุด ฉันทตอาหารอันมีผลไม้หลายชนิด และได้คายเมล็ดสมอ ลงกองรวมไว้ที่นี้เรื่องราว เหล่านี้เป็นที่เล่าลือกันมานาน และพระคุณเจ้าโสนันโทก็ได้ตรวจสอบด้วยอำนาจ ญาณบารมีเห็นว่าถูกต้องตามคำเล่าลือจึงได้นำความเหล่านี้ไปเล่าให้สหายนคร ทั้งสามท่านได้ทราบและเสนอให้ชื่อเมืองที่กำลังสร้างนี้ว่า เมือง “หริภุญชัย” เพื่อเป็น สิริมงคลต่อไปบรรดาสหธรรมิกทั้งหลายก็อนุโมทนาการ เห็นด้วยแล้วได้ร่วมกัน อธิษฐานจิตให้เมืองหริภุญชัย เจริญรุ่งเรืองสมดังนิมิตทุกประการ

เรื่องพระพุทธรเจ้าได้เคยเสด็จฉันทตผลไม้และวางเมล็ดสมอไว้กลางเมืองนี้ เมื่อแม่หม่อนยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ไม่มีโอกาสได้รับทราบ พ่อพระโสนันโท และสหายนคร ท่าน ไม่ได้เล่าให้แม่หม่อนฟัง แม่หม่อนมาทราบเอาเมื่อเสียดิจ จากโลกมนุษย์มาอยู่ที่แดนสักกิงโลกิง (แดนทิพย์) นี้แล้ว ยังมีความรู้สึกความรู้สึก น้อยใจอยู่ที่ไม่ได้รับทราบไว้ก่อน และเสียใจที่ไม่ได้ก่อสร้างให้เป็นวัดแต่ยังดีในสมัย ต่อมาก็มีความสำคัญ และความศักดิ์สิทธิ์ของสถานที่นี้ ได้ก่อสร้างพระเจดีย์ เป็นเครื่องจำหมายไว้ ก็คือพระบรมธาตุเจ้าหริภุญชัย เดียวนี้ ขอให้ลูกหลานทั้งหลาย หมั่นไปกราบไหว้ให้ความเคารพ อย่าได้กระทำการอันเป็นการดูถูกเหยียดหยาม เป็นอันขาด สิ่งนี้แหละนับว่าเป็นของดีประจำเมืองหริภุญชัย

เดินทางจากเมืองละโว้

เมื่อแม่หม่อน ตกลงใจจะไปกินเมือง (ครองเมือง) หริภุญชัย ตามคำเชิญของพ่อพระโสนันโท ได้รับอนุญาตจากพ่อเจ้าธนพรัตน์จันทราวิราชพ่อเลี้ยงที่เมืองละโว้แล้ว ประกอบกับเจ้ารามราช พระสวามีก็ไม่ได้ขัดข้องที่แม่หม่อนจะเดินทางไปครองเมืองหริภุญชัย ขณะนั้นแม่หม่อนก็กำลังมีครรภ์ได้สามเดือนแล้ว แต่ก็ไม่ทำให้ความตั้งใจที่จะไปกินเมือง ของแม่หม่อนต้องหยุดชะงักลง

การเตรียมงานเดินทางครั้งนั้นได้รับความช่วยเหลือจากพ่อเจ้าธนพรัตน์จันทราวิราช พ่อเลี้ยง และเจ้ารามราช พระสวามีเป็นอย่างดี ทั้งสองท่าน ได้ช่วยจัดแจงพาหนะข้าคน และข้าวของตลอดจนเสบียงอาหารไว้พร้อมการเดินทางครั้งนั้น ได้ตกลงกันว่าจะเดินทางขึ้นไปตามลำน้ำปิง จึงได้จัดเตรียมเรือใหญ่สามลำ สำหรับแม่หม่อนโดยสารและบรรทุกทรัพย์สินที่จะนำไปด้วย นางสนมที่รับใช้ใกล้ชิดแม่หม่อนก็ให้โดยสารมากับเรือด้วย นอกจากเรือแล้วก็จัดให้ผูกแพใหญ่ขึ้นอีกจำนวนหนึ่งให้มีคนโดยสารบนแพ ๆ ละ 50 คน การผูกแพให้ผูกอย่างมั่นคงแน่นหนา มีหลังคาและปูพื้นคล้ายเรือนน้ำ (เรือนแพ) และมีจำนวนแพเพียงพอ บรรจุนคนที่ติดตามไปไม่ให้ขาดเหลือ

ผู้คนที่ติดตามเดินทางมากับแม่หม่อนนั้นประกอบด้วยสมณชีพรามณ์ 500 คน ผู้เชี่ยวชาญในวิทยาการต่าง ๆ 500 คน ช่างฝีมือต่าง ๆ เช่น ช่างทอง ช่างปั้น ช่างเหล็ก ช่างไม้ เป็นต้น 500 คน นอกนั้นก็เป็นเสนา อำมาตย์ นางสนมผู้รับใช้ และคนถือเรือ ถือแพ

พอฤกษ์ยามยามดี คือวันแรม 15 ค่ำ เดือน 8 ปีไล่ (ปีมะเส็ง) พ.ศ. 1200 ขบวนเดินทางทั้งหมดก็เคลื่อนขบวนออกจากเมืองละโว้ มุ่งขึ้นตามลำน้ำปิง การเดินทางเป็นไปอย่างช้า ๆ เพราะขบวนเรือขบวนแพมีจำนวนมาก ต้องรอกคอยกัน ยิ่งการเดินทางนานวันเข้าก็ยิ่งเชื่องช้าลงเรื่อย ๆ ด้วยคนถือเรือถือแพ เกิดความเหนื่อยอ่อนแรงลง แพบางแพก็เกิดการชำรุดต้องหยุดซ่อมแซมบางแพก็มีคนเจ็บป่วย และถึงกับเสียชีวิต (เสียชีวิต) ชีวิตไปในระหว่างเดินทางก็มี แม่หม่อนได้แวะหยุดทำพิธีฝังศพผู้ที่เสียชีวิตบนฝั่งน้ำแล้วได้อาบน้ำ ดำหัวที่แม่น้ำปิง ได้สังเกตเห็นเงาของตัวแม่หม่อนในน้ำปรากฏเป็นสามเงา ก็รู้ตัวว่าลูกในท้องของแม่หม่อนต้องมี 2 คน หรือเป็นลูกแฝด

ที่แห่งนั้นเดี๋ยวนี้คนในโลกมนุษย์เรียกกันว่าอำเภอสามเงา จังหวัดตาก ที่แห่งหนึ่ง ซึ่งโลกมนุษย์เรียกกันว่าแก่งสร้อย เรือได้ชนหินขณะขึ้นแก่งมีคนตกน้ำตาย 3 คน และถูกกิ่งไม้ที่ยื่นล้ำเข้ามาในลำน้ำติดคนน้ำตายไปอีก 1 คน คนล่อเรือต้องออกแรง เหน็ดเหนื่อยและเสี่ยงต่ออันตรายเป็นอันมากกว่าที่จะนำเรือขึ้นไปจนพ้นแก่ง ในการนี้แม่หม่อนก็ได้ให้รางวัลคนล่อเรือด้วยข้าว เหลือ และสายสร้อย แต่เขาไม่ขอรับสายสร้อย คงเอาแต่เหลือกับข้าวเท่านั้น

การเดินทางครั้งนั้นแม้จะเหน็ดเหนื่อยเสี่ยงภัยอันตรายทำให้การเดินทาง ต้องเชื่องช้า อืดอาด แต่ก็มีเรื่องที่ทำให้แม่หม่อนต้องปวดหัวรำคาญอยู่ 2 เรื่อง คือหมู่เสนาข้าคนของแม่หม่อนได้แอบเอาเหล้ามาดื่มกินกันโดยเอาเหล้าใส่ลงใน ลูกมะพร้าวเพื่อไม่ให้แม่หม่อนรู้แต่แม่หม่อนก็รู้จนได้ เพราะพวกนี้กินเหล้ามาแล้ว ก็ส่งเสียงเอะอะ โวยวายอวดเก่ง อวดกล้า พูดจาทำท่ายโสหาญเทวดา “อวดดีเหลือผี อวดดีเหลือเหงือก” จนแม่หม่อนรำคาญหูได้ดำใจให้เหล่าเหล่านั้นไปว่า “กำบังกวนจำ อย่ามาฟุ้งซ่าน เป็นดีรำคาญแต่ตัว ขอวานดักเหี้ย หื้อเย็นเจียบพัก บ่มีหว่างอันใจดี” (วาทะที่ไม่สมควรพูดจงอย่าเอามาพูดให้เป็นที่รำคาญของผู้อื่น ขอให้อยู่อย่างสงบเงียบ เสียงเอะอะไป อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องคนหนุ่มคนสาวซึ่งใกล้ชิดกันในระหว่างเดินทาง และแอบได้เสียกัน 2 คู่ คือนางสนมของแม่หม่อนกับเสนาผู้ติดตามมา เมื่อแม่หม่อนรู้ ก็ได้จัดการแต่งงานให้เขาทั้ง 2 คู่ บนแพในระหว่างเดินทางนั่นเอง เขาทั้ง 2 คู่ นั่นคือ เสนาเมืองจันทน์กับนางคำใบ และเสนาแยงคิงกับนางอุบแก้ว

เมื่อคณะของแม่หม่อนเดินทางขึ้นมาถึงที่ถึงเมืองฮอดเดี๋ยวนี้แม่หม่อน ได้ยิงธนูเสี่ยงทายว่า ก่อนที่จะเดินทางเข้าเมืองหริภุญชัยสมควรที่จะหยุดพักรวบรวม ผู้คนและสำรวจข้าวของที่ไหน ถ้าที่ไหนเป็นที่ยอมรับสมควรก็ขอให้แม่พระธรณีและ เทวดาทั้งหลายได้นำพาเอาลูกธนูนี้ไปตกยังแห่งนั้นเถิด เมื่อยิงธนูเสี่ยงทายไปแล้ว ก็ได้ออกเดินทางต่อไปจนลุล่วงถึงวังสะแกง (อยู่ในเขตอำเภอป่าซาง) ก็เป็นอันสิ้นสุด การเดินทางนำด้วยเรือด้วยแพ เพราะต่อจากนั้นขึ้นไปแม่น้ำปิงเป็นเพียงทางน้ำ สายเล็ก ๆ แยกออกเป็นหลายสาย เรือแพไม่อาจจะแล่นผ่านเข้าไปได้

ที่วังสะแกงนี้พ่อพระโสนันโทพร้อมทั้งผู้คนในเมืองหริภุญชัย จำนวนหนึ่ง ได้มาคอยต้อนรับแม่หม่อนและคณะทั้งหมด คนในเรือและในแพทุกลำก็ได้ขนข้าว

ของขึ้นจากเรือและแพ แล้วพักผ่อนเอาแรงกัน เพื่อเดินทางด้วยเท้าต่อไป ครั้นพักผ่อนกันเป็นเวลาพอสมควร พ่อพระโสนันโทพร้อมทั้งชาวเมืองหริภุญชัยที่ไปต้อนรับก็ได้นำแม่หม่อนและคณะออกเดินทางด้วยเท้าจากวังสะแกมมุ่งเข้าสู่ตัวเมืองหริภุญชัย การเดินทางเป็นไปอย่างช้า ๆ เพราะผู้คนต่างก็อดโรย บางคนก็มีอาการเจ็บป่วย และแต่ละคนก็ต้องหาบหามข้าวของสัมภาระไปด้วย แม้ว่าชาวเมืองที่พ่อพระโสนันโตนำมาต้อนรับจะช่วยหาบหามแบ่งเบาไปบ้างแล้วก็ตามในระหว่างทางแม่หม่อนยังได้แวะไปนมัสการกราบไหว้รอยพระพุทธรูปที่ตากผ้าบนคอยพระบาท ซึ่งยังคงมีอยู่จนปัจจุบันนี้

การเดินทางที่เหน็ดเหนื่อยของหมู่คนจำนวนมากค่อยคืบคลานไปวันละเล็กน้อยจนลุถึงสถานที่แห่งหนึ่งใกล้ตัวเมืองหริภุญชัย แม่หม่อนก็ได้พบกับลูกธนูที่อิฐฐานเสียดายมาจากเมืองฮอดปักอยู่ แม่หม่อนก็ให้ไพร่พลทั้งหลายพักการเดินทางค้างแรมอยู่ที่นั่น เพื่อทำการสำรวจจำนวนผู้คนว่าเหลือเท่าไร มีใครได้รับการเจ็บป่วยบ้าง รวมทั้งข้าวของสมบัติทั้งหลายที่นำมาจากเมืองละโว้ก็ให้เก็บรวบรวมไว้เป็นหมวดหมู่ เพื่อความสะดวกในการขนย้ายและเก็บรักษาต่อไป สถานที่ที่แม่หม่อนและผู้คนที่ทั้งหลายมาหยุดพักนั้นในโลกมนุษย์เดิวก็คือที่วัดรมณียราม (ภูละมък) นั่นเอง วัดนี้แม่หม่อนได้มาสร้างไว้หลังจากแม่หม่อนได้ครองเมืองหริภุญชัยแล้ว และเป็นวัดที่แม่หม่อนได้เคยมาทำบุญมาก่อนในอดีตชาติดังที่ได้เล่าให้ฟังแล้วด้วย

เมื่อหยุดพักพักผ่อนรวบรวมข้าวของและผู้คนเรียบร้อยแล้ว พ่อพระโสนันโทก็ได้นำแม่หม่อนและผู้คนที่ทั้งหลายเข้าสู่ในเมืองหริภุญชัย เมื่อวันเดือนออก 15 ค่ำ เดือน 11 ปีไส้ (มะเส็ง) พ.ศ. 1200 ถ้าจะนับการเดินทางด้วยเท้าจากท่าที่วังสะแกมมาถึงเมืองหริภุญชัยก็เป็นเวลาได้ 8 วัน รวมเวลาที่แม่หม่อนออกเดินทางจากเมืองละโว้ มาถึงเมืองหริภุญชัยก็เป็นเวลา 4 เดือน

เมืองหริภุญชัยวันที่แม่หม่อนมาถึงนั้น การแปรง (ทำ) การสร้างก็สร้างก็ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ เป็นต้นว่า กำแพงเมือง ก็ยังไม่สร้างเสร็จ ตัวอาคารสิ่งปลูกสร้างต่างๆ ก็กำลังสร้างกันอยู่ พ่อพระโสนันโทพร้อมด้วยสหธรรมิกทั้ง 3 ของท่านซึ่งได้ช่วยกันควบคุมการก่อสร้าง ได้อธิบายให้แม่หม่อนเข้าใจว่าที่ตรงไหน

จะสร้างเป็นอะไร ไพร่ฟ้าประชาชนจะให้ไปตั้งหลักแหล่งกันตรงไหนตามผังเมืองที่ท่านทั้ง 4 ได้จัดวางไว้แล้ว จนแม่หม่อนเข้าใจแล้วท่านทั้ง 4 ก็มอบหมายงานที่ยังไม่แล้วเสร็จให้แม่หม่อนรับภาระหน้าที่ทำต่อไป โดยท่านทั้ง 4 จะเป็นผู้ให้คำแนะนำชี้แจงเพื่อให้การปลูกสร้างดำเนินไปอย่างถูกต้อง

การสร้างบ้านแปงเมืองสืบต่อจากพ่อพระโสนันโทและสหยาธรรมทั้ง 3 ของท่านนั้น แม่หม่อนก็ได้ระดมผู้คนที่มีพื้นเพอยู่ที่นี่มาก่อน รวมทั้งผู้คนที่ติดตามแม่หม่อนมาจากเมืองละโว้มีบรรดาช่างทั้งหลายที่ติดตามมาเป็นผู้ควบคุมการสร้างบ้านสร้างเมืองก็สำเร็จรวดเร็วไม่หยุดยั้งจนสำเร็จสมบูรณ์ในที่สุดเมื่อสำเร็จรูปเป็นบ้านเมืองบริบูรณ์แล้ว พ่อพระโสนันโทและสหธรรมิกของท่านก็ได้ทำพิธีอุปภิเษก ยกแม่หม่อนขึ้นเป็นกษัตริย์ครองเมืองหรืออุษัยเมื่อวันที่ 15 ค่ำ เดือน 7 ปีเมศ (มะแม) พ.ศ. 1202

สำหรับลูกของแม่หม่อนนั้น แม่หม่อนได้อุ้มท้องอยู่ขบปีไควจึงได้เกิดเมื่อวันออก 8 ค่ำ เดือน 5 ปีระงำ (มะเมีย) พ.ศ. 1201 เป็นแฝดชายทั้งคู่แม่หม่อนได้ตั้งชื่อให้ว่า อนันตยศ และมหันตยศ หรือเรียกกันในหมู่เสนาอำมาตย์ข้าคนทั้งหลาย เขาเรียกกันว่า เจ้าวรใหญ่ กับเจ้าวรน้อย

ทั้งอนันตยศ และมหันตยศ นี้นับว่าเป็นละอ่อน (เด็ก) ที่เจริญเติบโตรวดเร็วพิศกับละอ่อนทั่วไป อายุเพียง 6 ขวบปีก็มีรูปร่างสูงใหญ่ กำลังกล้าแข็งสามารถฝึกเพลงหอก เพลงดาบและขับขี้อัฒขี้อัฒได้เท่ากับคนมีอายุ 16-17 ปี และได้แสดงฝีมือให้เห็นตอนออกรบกับขุนหลวงมะลังกะ ซึ่งจะได้เล่าให้ฟังต่อไป

ต่อไปนี้แม่หม่อนจะได้เล่าบอกถึง สมณชีพรามณ์เสนาอำมาตย์และผู้คน ที่เดินทางติดตามแม่หม่อนมาจากเมืองละโว้เอาเฉพาะคนที่สำคัญ ๆ ซึ่งได้พึ่งพาหรือใช้สอยอยู่ใกล้ชิดเท่านั้นคนเหล่านี้ก็ได้เวียนว่ายตายเกิดกันมาหลายภพหลายชาติจนถึงชาติปัจจุบัน คนที่ได้สร้างสมบุญบารมีมากก็ได้มาเกิดที่ดี บางคนที่ยังอยู่กับกิเลสทางโลกมากเกินไปก็ตกไปอยู่ในที่ตกต่ำตามอำนาจแห่งกรรมที่สร้างสมไว้เท่าที่แม่หม่อนพบคนเหล่านั้นในโลกมนุษย์เดี๋ยวนี้แล้ว มีดังนี้

ฝ่ายพระสงฆ์ใหญ่

- (1) ครุบามหายศ
ในชาตินี้คือ สาธุเจ้าอินทร ปัญญาวัฒน์ วัดสันป่ายางหลวง อำเภอเมือง
จังหวัดลำพูน
- (2) ครุบาอุบาลี
ในชาตินี้คือ ครุบาธรรมชัยโย วัดทุ่งหลวง อำเภอแม่แตง
จังหวัดเชียงใหม่ (มรณภาพไปแล้ว)
- (3) ครุบาคันธวังโส
ในชาตินี้คือ ครุบาชุ่ม สุจิตโต วัดป่ายาง อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย
(มรณภาพไปแล้ว)
- (4) ครุบาอินทนนท์
ในชาตินี้ ครุบาดวงทิพย์ วัดกลางเวียง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
- (5) ครุบาสิงห์คำ
ในชาตินี้คือ ครุบาศรีรัตโนทัย (อุทัย) วัดคอนมูล อำเภอแม่จัน
จังหวัดเชียงราย

ฝ่ายเสนาอำมาตย์

- (1) ขุนเจ้าฟ้างาม
ในชาตินี้คือ นายสมบุรณ์ เทพดวง บ้านพักการโรง วัดท่ามะเค็ด
ตำบลสันผีเสื้อ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
- (2) ขุนเจ้างำเมือง
ในชาตินี้เป็นหญิงชื่อ จันทร์ทิพย์เทพดวง อยู่บ้านเดียวกับ
นายสมบุรณ์ เทพดวง
- (3) ขุนเจ้ากันตะ
ในชาตินี้เป็นหญิงชื่อ ศิริรัตน์ เทพดวง เกิดเมื่อวันที่ 2 สิงหาคม
พ.ศ. 2511

- (4) ชุนเจ้าจำปา
ในชาตินี้คือ ต้องรับอภุศลกรรมที่ทำมาไปเกิดเป็นไก่
- (5) ชุนเจ้ากันจะนะ
ในชาตินี้คือ นายณรงค์ชัย ชมภูงาม บ้านเลขที่ 56 ป่าซางน้อย
อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน
- (6) ชุนเจ้าสาระ
ในชาตินี้คือ นายโกวิทย์ เหลืองอร่าม บ้านเลขที่ 83 ตลาดป่าเหว
อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
- (7) ชุนเจ้านิละผัด
ในชาตินี้ต้องรับอภุศลกรรมที่ทำมาไปเกิดเป็นเสืออยู่ในป่าจังหวัดน่าน
- (8) ชุนเจ้ากำมาลา (ในสมัยแม่หม่อนเป็นหมอยา)
ในชาตินี้คือ ศาสตราจารย์นายแพทย์ชวลิต ปรียาสมบัติ โรงพยาบาล
รามาริบัติ กรุงเทพฯ
- (9) ชุนเจ้าวัน
ในชาตินี้คือ นายผัด หล้าแก้ว บ้านเลขที่ 60 หมู่ที่ 5 ตำบลศรีวิชัย
อำเภอลี้ จังหวัดลำพูน
- (10) ชุนเจ้าเอิบ
ในชาตินี้คือ นายจรัส จินะเป็งกาศ บ้านเลขที่ 85 หมู่ที่ 5 ตำบลทากาศ
อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน

ฝ่ายนางสนม

- (1) นางเขียวศจี
ในชาตินี้ต้องรับอภุศลกรรมที่ทำมาไปเกิดเป็นอึ่งอ่าง
- (2) นางบุญวรรณ
ในชาตินี้คือ คุณวรรณิ ปั่นจทรัพย์ บ้านเลขที่ 342 ซอย ประชาชื่น 1
ถนนประชาชื่น บางซื่อ เขตดุสิต กรุงเทพฯ คนผู้นี้มีรูปร่างหน้าตา
เหมือนแม่หม่อนและในชาตินี้ก็เอารูปร่างเดิมมาด้วย

(3) นางเทพอินทรีรา

ในชาตินี้คือ คุณฟองคำ อุณวาทวนิช ร้านศรีจำปา ถนนอินทยงยศ
อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

(4) นางแก้วกัลยาณี

ในชาตินี้คือนางประทุมมา ศรีพรหมมาศ บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 2
ตำบลวังหลุ่ม อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร

(5) นางอุบลวรรณ

ในชาตินี้ต้องรับอภิสถกรรมไปเกิดเป็นวัว

ฝ่ายช่าง

(1) ช่างร่างทอง

ในชาตินี้คือ นายจริญญา พึ่งแสง อดีตผู้ว่าจังหวัดลำพูน ผู้นำในการ
สร้างอนุสาวรีย์เจ้าแม่จามเทวี

(2) ช่างปั้นเมือง

ในชาตินี้ต้องรับอภิสถกรรมที่ทำมาไปเกิดเป็นแมว อยู่วัดสร้อยทอง
กรุงเทพฯ

(3) ช่างหนูแก้ว

ในชาตินี้คือ นายมารุต สมวงศ์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขล
าอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

(4) ช่างคำมูล

ในชาตินี้คือ นายอนุรักษ์ ทวีมา บ้านเลขที่ 69/40 หมู่บ้านเมืองทอง 3
ปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

(5) ช่างวรรณ

ในชาตินี้คือ นายประเชิญ สนธิรัตน์ ทำงานอยู่ค็อกเทลเล้าจน์เมย์ไฮส์
หมายเลข โทร.02-278-4163 ช่างวรรณ หรือนายประเชิญ สนธิรัตน์
นี้เป็นช่างที่สร้างที่พักแรมในขณะที่เดินทางมาหริภุญชัยให้แม่หม่อน
และเป็นช่างสร้างพระนอนวัดป่าเก็ดถึและพระนอนหนองฝิ่ง อำเภอ

สารภี จังหวัดเชียงใหม่ เขาเคยฝากของไว้กับแม่หม่อนในสมัยนั้น แต่ยังไม่ได้รับของนั้นคืนไปจนตายจากกัน แม่หม่อนขอฝากของของเขาคืนไปให้เขาด้วย (แม่หม่อนกำของสิ่งนั้นยื่นมือมา ไพศาลก็ยื่นมือไปรับ เมื่อแม่หม่อนปล่อยของลงบนมือแล้วก็กำไว้ จนกระทั่งรุ่งเช้ารู้สึกตัวตื่นขึ้นของนั้นก็ยังคงอยู่ในอุ้งมือของคุณไพศาล ของสิ่งนั้นเป็นของดีเมืองลำพูน ท่านผู้เป็นเจ้าของขอเชิญไปรับได้ที่คุณไพศาล)

(6) ช่างสมบุญ

ในชาตินี้คือ นายทวีพงศ์ อันประเสริฐ บ้านเลขที่ 168 ซอยวานิช 2 สัมพันธวงศ์ เจริญกรุง กรุงเทพฯ

(7) ช่างสิงฆะ

ในชาตินี้คือ นายสุนทร หงส์ปรีชานนท์ บ้านเลขที่ 55/1 ถนนประชาอุทิศ บางมด ราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ

ต่อไปนี้คือผู้ที่เกี่ยวข้องกับแม่หม่อนในชาตินั้น

พ่อของแม่หม่อนคือ หนานอินทวงศ์

ในชาตินี้คือ สาธุเจ้าภัทรปัญญาภรณ์ วัดป่าหก อำเภอเถิน จังหวัดลำพูน

แม่ของแม่หม่อนคือ นางแก้วผกา

ในชาตินี้คือ นางบัวทอง ปาติกุย บ้านห้วยห้า อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

น้องต่างพ่อของแม่หม่อน 2 คนคือ นางแก้วดี และน้อยสุดคำวัน

ในชาตินี้ต้องใช้อกุศลกรรมที่ทำมาไปเกิดเป็นนกกระจอก อยู่ในป่า เมืองแพร่

คู่ป้องใหม่ของแม่แก้วผกาหรือพ่อน้ำของแม่หม่อน หนานอินสุ่ม

ในชาตินี้คือ สาธุเจ้าคำอ้าย ศีละวะ โรธญาณวิราคม วัดดอนเจดีย์ จังหวัดแม่ฮ่องสอน

พ่อเจ้านพรัตน์จันทราวิราช พ่อเลี้ยงเจ้าเมืองละโว้

ในชาตินี้คือ สาธุเจ้าธรรมญาณมุนีกิตติทินโณภิกขุ วัดกวิสราธรรม อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

เจ้ารามราช พระสวามีของแม่หม่อน ซึ่งเป็นคนมีรูปร่างหน้าตาสง่างามและในชาตินี้ก็มีรูปร่างเหมือนเดิม

ในชาตินี้คือ นายวิโรจน์ เตชะชัยพรพจน์ (คนนี้ไฟศาลจะได้พบในภายภาคหน้า และได้พบกันแล้วเมื่อต้นปี 2531 อยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่)

ลุงเสละ ที่พาแม่หม่อนหนีภัยจากโรคห่า

ในชาตินี้คือ พระครูวิลาสคณาทร วัดปวงคำ อำเภอเถิน จังหวัดลำพูน

ครูบากุณาลังการไชยยะ เจ้าอาวาสวัดพระเจ้าตาเขียวองค์แรก

ในชาตินี้คือ ครูบาเกตุ ติสสระโร อยู่วัดตานีนรสีมอสร์ จังหวัดปัตตานี

เจ้านันทยศ ลูกของแม่หม่อนผู้น้อง

ในชาตินี้คือ สารุเจ้าปัญญา วัดเหมืองจี้หลวง ตำบลบ้านแป้น อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

และคู่บ่าวสาวที่แม่หม่อนได้จัดการแต่งงานในขณะที่เดินทางมาสู่เมือง
หริภุญชัย ได้แก่

เสนาเมืองจัน กับ นางคำใบ

เสนาเมืองจัน ในชาตินี้คือ นายปิ่น ชิตทอง

นางคำใบ ในชาตินี้คือ นางก้องคำ ชิตทอง

ทั้งสอง อยู่ที่บ้านเลขที่ 25 หมู่ที่ 6 ตำบลป่าสัก อำเภอเมือง จังลำพูน

เสนาแยงคิง กับ นางอุบแก้ว

เสนาแยงคิง ในชาตินี้คือ นายธงชัย ปันจันทร์

นางอุบแก้ว ในชาตินี้คือ นายชูชาติ ปันจันทร์

เสนาแยงคิงและนางอุบแก้วได้เกิดมาเป็นผู้ชายทั้งคู่ และอยู่ที่บ้านเลขที่ 66 หมู่ 5
ตำบลห้วยทราย อำเภอแม่ริม คนคู่นี้ถ้าพบแล้วถามดูเถาะว่าเขาเกิดมาชาตินี้
เป็นอะไรกัน (ได้ติดตามสอบถามดูแล้วทั้ง 2 คนนี้มีตัวตนอยู่จริง และเป็นพี่น้องกัน)

ภูมิประเทศ

อาณาเขตของเมืองหริภุญชัย

เมืองหริภุญชัยในสมัยนั้น ภายในกำแพงเมืองส่วนใหญ่ใช้เป็นที่พักอาศัยของชาวบ้านเมือง เป็นต้นว่า ยุงข้าว ยุงสำหรับเก็บพืชผัก เช่น พริก หรือธัญญาหารชนิดอื่นที่สามารถเก็บไว้ได้เป็นเวลานาน นอกจากข้าวและอาหารอื่น ๆ แล้วก็มีที่สำหรับเก็บเครื่องใช้สอยต่าง ๆ อาวุธต่าง ๆ คนที่อยู่ภายในกำแพงเมืองก็เป็นพวกเสนา อำมาตย์ ที่มีหน้าที่เฝ้าดูแลรักษาสิ่งของของบ้านเมือง สำหรับชาวเมืองทั้งหลายก็ตั้งบ้านเรือนกันรอบ ๆ กำแพงเมืองภายนอก คู่มที่อยู่ของแม่หมอนก็อยู่นอกเมือง ไปทางทิศตะวันตก (วัดจามเทวีเดี๋ยวนี้) ผู้คนในสมัยนั้นมีคนทั้งหมด 3,056 คน รวมทั้งเสนาอำมาตย์และหมู่คนที่อยู่รอบ ๆ เมืองด้วย

เวลาที่บ้านเมืองเกิดการศึกสงคราม หมู่คนที่อยู่รอบเมืองทั้งหมดก็จะพากันหลบเข้าไปอยู่ในกำแพงเมือง ช่วยกันต่อสู้ป้องกันเมืองไม่ให้ข้าศึกเข้ามาทำลายและใช้เสบียงอาหารที่สะสมกักตุนไว้ออกมาเลี้ยงดูกันหรือปีใดที่การเพาะปลูกไม่ได้ผล เช่น น้ำท่วม ฝนแล้ง หรือถูกภัยอื่นเบียดเบียน ผู้คนก็จะนำเอาข้าวปลาอาหารส่วนกลางนี้แหละไปประทังชีวิต ต่อเมื่อการเพาะปลูกได้ผลดี มีอาหารบริบูรณ์หมู่เขาก็จะนำมารวมกันไว้ในยุ้งฉางอีกตามส่วนทำมาหาได้ เพื่อเก็บไว้ใช้เมื่อยามจำเป็น

ทางทิศตะวันออกของเมือง (ที่เป็นแม่น้ำกวงเดี๋ยวนี้) มีน้ำแม่ปิงไปไหลผ่านแต่เป็นเพียงสายน้ำเล็ก ๆ ไม่ใหญ่ เพราะจากขุนน้ำทางเหนือ แม่ปิงได้แตกแยกออกเป็นสายเล็กสายน้อยหลายสาย สายหนึ่งก็คือลำน้ำปิงที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน อีกสายหนึ่งแยกมาอ้อมเมืองหริภุญชัยทางตะวันออก (ผ่านทางอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ มาทางตำบลอุโมงค์ ตำบลเหมืองง่า อำเภอเมืองลำพูน ปัจจุบันยังคงมีร่องรอยเหลืออยู่ ชาวบ้านเรียกกันว่า “ปิงห่าง”) ต่อมาภายหลังแม่ปิงจึงรวมตัวกันเปลี่ยนสายน้ำไปตามที่เป็นอยู่ในโลกมนุษย์ เดิวนี้อาณาเขตของเมืองหริภุญชัยสมัยของแม่หมอนนั้นกว้างขวางพอสมควรกับกำลังคนที่จะปกครองรักษา

ทางทิศเหนือและตะวันตกของเมืองหริภุญชัย ติดกับเขตของเมือง “**ดินน้ำอิน**” เมืองดินน้ำอินนี้เป็นเมืองที่มีเขตแดนยาวเลาะไปตามดินคอยล่องไปทางใต้ (ผ่านอำเภอหางดง อำเภอสันป่าตอง อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่) จนถึงเมืองฮอด หลังคอยไปทางตะวันตก เป็นอาณาเขตของเมืองดินน้ำอินหมด ชาวเมืองนี้เป็นพวกลัวะ ตัวเมืองใหญ่อยู่บนคอยสุเทพ มีขุนหลวงมั่งคั่ง เป็นเจ้าเมือง

ทางทิศใต้ติดกับเขตของเมืองฮอด (อำเภอแม่ฮอด จังหวัดตาก) เมืองฮอดนี้เป็นพวกม่าน (พม่า)

ทางทิศตะวันออกติดกับเขตเวียงธาระ ชาวเมืองนี้เป็นชาวป่าชาวเขา ผู้ครองเมืองชื่อ “**ปู่เจ้าเก้าปีนตาอินละเหลง**” (คือเขตจังหวัดน่านเดี๋ยวนี้)

ในสมัยนั้น แม่หม่อนก็ได้สร้างเมืองขึ้นอีกสี่เมือง เพื่อรวบรวมหมู่คนที่อยู่กันหนาแน่นในเขตแดนนั้นให้รวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนเพื่อความสะดวกในการปกครองและเพื่อเป็นกำลังในการป้องกันข้าศึกศัตรู ที่จะยกมารบพุ่งกับเมืองหริภุญชัย มีฐานะเป็นเมืองหน้าด่าน เมืองเหล่านั้นยังคงเหลือซากอิฐ ซากปูน สิ่งปลูกสร้างสมัยแม่หม่อนให้คนในโลกมนุษย์เดี๋ยวนี้ได้รู้ได้เห็นกันอยู่ คือ

เวียงอาร์กชะ (เวียงกุมกาม) อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองหริภุญชัย (ปัจจุบันอยู่ในเขตอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่)

เวียงด้าก้าน (เวียงท่ากาน) อยู่ทางตะวันตกของเมืองหริภุญชัย (ปัจจุบันอยู่ในเขตอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่)

เวียงพระกั๊ก (กั๊ก เป็นภาษาตานนา หมายถึง การขัดขวาง กีดกันไว้) ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองหริภุญชัย เดิมนี้อย่างคงเหลือวัดกั๊ก ซึ่งแต่ก่อนตั้งอยู่กลางเวียงให้เห็นอยู่ (ปัจจุบันอยู่ในเขตอำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่)

เวียงละกอน อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองหริภุญชัย (คือจังหวัดลำปาง ในปัจจุบันนี้) สำหรับเวียงละกอนนี้อยู่ห่างไกลจากเมืองหริภุญชัย คราวใดที่แม่หม่อนเดินทางไป หรือกลับมาจากเวียงละกอน แม่หม่อนก็จะหยุดพักเพื่ออาบน้ำ ดำหัวที่บ้านทาเดี๋ยวนี้อ่อน้ำที่ใช้ตัดมาอาบกินและดำหัวก็ยังคงมีอยู่ ที่หลังหมู่บ้านติดกับทุ่งนาและห่างจากบ่อน้ำนี้ไปทางทิศใต้ประมาณ 20 วา ก็ยังคงมีถังเก็บน้ำที่เสนาเขาตัดมาจากบ่อน้ำแล้วนำมาใส่ไว้เพื่อให้แม่หม่อนได้ใช้ แทนที่น้ำอาบน้ำ

คำหัว และห้องแต่งตัวของแม่หม่อนทั้งหมดนี้ก็ยังคงมีเหลือให้ลูกหลานทั้งหลาย
ได้เห็นอยู่ภายในอาณาเขตของบ้านเลขที่ 127 หมู่ที่ 2 ตำบลทาทุ่งหลวง อำเภอแม่ทา
จังหวัดลำพูน ให้ไปถามคนที่อยู่แถวนั้นเขาก็จะรู้จักกันดี

สร้างพระรอด

เป็นความคิดของสาธุเจ้าโสนันโท พุทธชฎิล หลังจากพิธีอภิเษกครองเมือง
ของแม่หม่อนแล้วหนึ่งเดือน เพราะเห็นว่านครหริภุญชัยนี้ มีเจ้าผู้ครองนครเป็นอิสตรี
เกรงว่าบ้านเมืองที่ตั้งอยู่รอบข้างจะขาดความเคารพยำเกรงต่อเดชะบารมี อาจจะนำ
กองทัพเข้ามาย่ำยีเอาตามอำเภอใจ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่อาณาประช
าราษฎรทั้งหลาย อีกประการหนึ่งตัวเจ้าเมืองคือแม่หม่อน ก็เป็นผู้ที่มีสิริรูปโฉมอันงาม
เป็นที่ต้องตา ต้องใจของบุรุษเพศที่ได้พบเห็น ประกอบกับสวามี ก็ไม่ได้มาอยู่ร่วมด้วย
ก็เสมือนหนึ่งว่ามีเพียงตัวคนเดียวปราศจากผู้ปกป้องคุ้มครอง ด้วยเหตุประการนี้
อาจจะทำให้เจ้าเมือง ซึ่งเป็นบุรุษเพศ จะมาประพฤติจ้วงจาบล่วงเกินเอาตามอำนาจ
ของกามตัณหา โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรมอันดีงาม บ้านเมืองก็จะขาดความสงบสุข
เกิดศึกสงครามฆ่าฟันกันขึ้นไฟรบบ้านพลเมือง จะล้มตายเพราะการศึกที่เหลือก็จะได้รับ
ความทุกข์ยากลำบาก ต้องแตกกระสานซ่านเซ็นกันไปคนละทิศละทาง ผลที่สุด
บ้านเมืองก็จะถึงกาลพินาศ

ด้วยการเล็งเห็นกาลไกลของท่านสาธุเจ้าโสนันโท ดังนี้ ท่านสาธุเจ้าผู้เปี่ยม
ด้วยเมตตาธรรม จึงคิดว่าเราน่าจะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง เพื่อปกป้องคุ้มครองบ้านเมือง
ให้รอดพ้นจากภัยพิบัติอันจะเกิดขึ้นดังคิดไว้ และที่พึ่งอื่นใดก็คงจะไม่ดีเท่ากับการ
ขอพึ่งคุณของ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อันเป็นที่เคารพสักการะสูงสุดของ
ชาวเมืองทุกผู้ทุกนาม และในนครหริภุญชัยนี้ พระภิกษุที่มีศีลาจารวัตรอีกดีงาม
ได้ประพฤติพรต บำเพ็ญเพียรจนสำเร็จในฉานสมาบัติ สามารถแผ่พลังจิตอันเกิด
จากอำนาจของฌานเข้าปกป้องคุ้มครอง สรรพสัตว์ทั้งหลายตลอดจนวัตถุทั้งหลาย
ให้แคล้วคลาดจากสรรพอันตรายทั้งปวง อันอาจจะบังเกิดขึ้นได้ พระที่มีคุณสมบัติ
เช่นนี้ก็มิได้อยู่แล้วในเมืองหริภุญชัย สมควรที่จะขอพึ่งบุญบารมีและอิทธิภินิหาร
ขอบรรดาสาธุเจ้าเหล่านั้นโดยการจัดสร้างวัดถุมงคลขึ้น แล้วนิมนต์พระคุณเจ้า

ทั้งหลายเหล่านั้นมาร่วมกันอธิษฐานจิตแผ่พลังอำนาจลงประจุไว้ แล้วนำไปเก็บรักษาไว้ที่บ้าน คู่เมือง ตลอดจนแจกจ่ายให้แก่เสนาอำมาตย์ และบ่าวไพร่ทั้งหลาย ให้เก็บไว้สักการบูชาเพื่อความเป็นสิริมงคล ถึงคราวที่ภัยพิบัติมาสู่บ้านเมืองและปวงอาณาประชาราษฎร์ พลังเร้นลับอันศักดิ์สิทธิ์ที่ประจุไว้แล้วก็จะปกป้องคุ้มครองให้อาณาประชาราษฎร์ ตลอดจนบ้านเมืองรอดพ้นจากภัยอันตรายที่เข้ามาอำยได้

ท่านสาธุเจ้าโสนันโท ได้นำความคิดนี้ไปเล่าสู่แก่สหธรรมิกของท่านอีกสามรูปฟัง ทุกท่านก็เห็นด้วย และยินดีที่จะร่วมมือกันสร้างตามแนวความคิดของสาธุเจ้าโสนันโท และมีความคิดเห็นพ้องกันว่าวัตถุมงคลนี้ควรจะทำเป็นพระพุทธรูปอันหมายถึง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นบรมศาสดาของเราทั้งหลาย การบรรจุพลังลงในองค์พระพุทธรูป ก็เท่ากับน้อมเอาพระธรรมของพระองค์ลงบรรจุไว้ โดยพระสงฆ์ผู้ดำเนินรอยตามคำสั่งสอนขององค์พระศาสดา ก็จะได้ครอบครองสาม คือ พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ แต่ต้องเป็นพระที่มีขนาดเล็กเพื่อความสะดวกในการอาราธนาติดตัวไปในที่ต่าง ๆ ในการนี้ ท่านสาธุเจ้าสุพรหมณะอินโท แห่งคอยเขาพระงามเวียงละกอน ได้เป็นผู้คิดแบบพระที่จะจัดสร้าง และมอบให้ท่านสาธุเจ้าขัตติยรัตนา แห่งเขาสมอคอน เมืองละโว้ เป็นผู้ปั้นแกะต้นแบบ ท่านสาธุเจ้าขัตติยรัตนา นี้ท่านเป็นผู้มีฝีมือในทางช่างได้บรรจงแกะแบบพิมพ์พระออกมาอย่างสวยงาม และมีสง่า เป็นที่พอใจของบรรดาของบรรดาสหายนครทั้งสาม แต่พระพิมพ์นี้ยังไม่มีชื่อเรียก เพื่อให้เป็นสิริมงคลแก่ผู้สักการบูชา และแก่บ้านเมือง ให้สมกับเจตจำนงค์ของท่านสาธุเจ้าโสนันโท ที่ดำริไว้ ท่านสาธุเจ้าสุเทวะจึงให้ชื่อพระพิมพ์นี้ว่า พระรอด ดินที่จะนำมาสร้างพระรอดนี้ พ่อพระโสนันโท พุทธชฎิล ได้ตรวจสอบแล้วตกลงใจจะเอาดินที่มีเนื้อละเอียด ปราศจากมด ปลวก และสัตว์เล็ก สัตว์น้อยทั้งหลาย ผู้คนก็ไม่ไปเหยียบย่ำทำสกปรก ซึ่งมีอยู่ที่เชิงคอยอักขระคีรี (คอยม่อนมะหินเหล็กไฟ อยู่ทางทิศใต้ของอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน)

การไปขุดดินนี้แม่หม่อนก็ได้นิมนต์ครูบาสังฆะสีงค์ไปพร้อมกับเสนาอำมาตย์จำนวนหนึ่ง ก่อนจะขุดเอาดินก็ให้เสนาอำมาตย์แผ้วถางปัดกวาดหน้าดินให้สะอาด และวางดอกไม้ธูปเทียน บอกกล่าวขอเนื้อขอหนังแม่พระธรณีเพื่อจะนำ

ไปเป็นสิริมงคลกับบ้านกับเมือง แล้วนิมนต์ครูบาสังฆะเข้าประจำทิศทั้งสี่ ทำพิธี
สวดชัยมงคลคาถาประพรมด้วยน้ำสุคนธรสของหอมเสร็จแล้ว จึงให้เหล่าเสนา
อำมาตย์ช่วยกัน ขุดเอาดินขึ้นมา ขณะที่ขุดดินห้ามไม่ให้กล่าววาจาอันไม่เป็นมงคล
และห้ามไม่ให้ถ่มน้ำลายคายเสลดลงบริเวณนั้นเป็นอันขาด เมื่อได้ดินพอกับความ
ต้องการแล้ว เหล่าเสนาอำมาตย์ก็ช่วยกันหาบหามดินเดินทางมายังคุ่มของแม่หม่อน
นำดินนั้นมาเกลี่ยตากให้แห้งสนิทบดทับจนเป็นผงละเอียดผสมด้วยวานอีก 3–4 อย่าง
ขณะผสมดินกับวานต้องบริกรรมคาถากำกับไปด้วยจนดินกับวานเข้ากันสนิท
ก็นำไปใส่หม้อมักแช่ไว้เป็นเวลาหนึ่งเดือน จึงนำดินผสมวานนั้นมากดพิมพ์
พระรอด

พิธีกดพิมพ์พระรอดได้จัดสร้างปะรำพิธีขึ้นภายในบริเวณคุ่มของแม่หม่อน
ก่อนจะเริ่มการกดพิมพ์พระรอดก็มีการสวดมนต์ประพรมน้ำพระพุทธมนต์ทั่วบริเวณ
พิธี การกดพิมพ์พระรอดนั้นได้ช่วยกันทั้งคฤหัตถ์ คนบ้าน และบรรพชิต แต่เฉพาะ
คฤหัตถ์นั้นต้องรักษาศีลให้บริสุทธิ์จึงจะเข้าไปร่วมพิธีการกดพิมพ์พระรอดได้ และ
ห้ามใช้วาจาอันไม่เป็นมงคลภายในบริเวณพิธี การกดพิมพ์พระรอดนี้ใช้เวลา
ทั้งสิ้นหนึ่งเดือน กับเก้าวัน ได้พระรอดจำนวน แปดหมื่นสี่พันองค์ เท่ากับจำนวน
พระธรรมจักร

การเผาพระรอด ท่านพ่อพระโสนันโท ได้หาฤกษ์ยาม และได้สถานที่เผา
ก็ได้สถานที่ทาง ทิศเหนือของเมืองหริภุญชัย (บริเวณวัดพระคงธาตุ) จึงให้ก่อเป็น
เตาอบจัดวางพระรอดลงในเตาอบและจัดเตรียมไม้ระฮกฟ้า (ไม้รอกฟ้า) มาทำฟืน
สำหรับการเผา ได้จัดวางอาสน์สงฆ์โดยรอบสี่ทิศ จัตุราชวัตรธง รอบเตาเผา ครั้น
ได้ฤกษ์งามยามดี ท่านพ่อพระโสนันโท ก็ได้ทำพิธีขอขมาลาโทษต่อแม่พระธรณี
แล้วนิมนต์พระสงฆ์ขึ้นอาสนะทำพิธีสวดมนต์ และจุดไฟในเตาอบ การสวดมนต์นี้
มีพระสงฆ์ผลัดเปลี่ยนกันเป็นเวลา 5 วัน 5 คืน ก็หยุดปล่อยทิ้งไว้ ให้คลายความร้อน
พอจับต้องได้จึงนำพระรอดออกจากเตาอบและประพรมด้วยน้ำสุคนธรส
จนหอมฟุ้งไปทั่วบริเวณนั้น แล้วจึงนำไปที่คุ่มของแม่หม่อนเพื่อรอทำพิธีอบ
อธิษฐานต่อไป ก่อนที่จะนำเข้าสู่ที่เก็บรักษา ท่านสาธุเจ้าโสนันโท พร้อมด้วย
สหายธรรมทั้งสามท่าน ก็ทำการปกป้องพระรอด ทั้งหมดโดยใช้อำนาจมานบาภิรมิ

เพื่อป้องกันมิให้สิ่งจีจจา (อาถรรพณ์) ทั้งหลายเข้ามาแอบแฝงในองค์พระ ในการนี้ท่านสุทโธวาทผู้ชำนาญเตโชกัมมได้เฟ่งแผ่เตโชเข้าสู่องค์พระจนเห็น เป็นรัศมีรุ่งโรจน์แผ่คลุมพระรอด ทั้งหมดที่วางรวมกันอยู่เป็นกองใหญ่

พิธีบอริชฐานพระรอด การอบนั้นทำให้สิ่งที่ถูกอบมีกลิ่นหอม เปรียบได้ กับกิตติศัพท์ กิตติคุณ ที่หอมฟุ้งกระจายไปทั่วทุกสารทิศ การบอริชฐาน ก็คือการตั้ง เจตจำนงอย่างแน่วแน่ให้พระพิมพ์เหล่านั้นมีอิทธิปาฏิหาริย์ โดยอาศัยอำนาจ ของพระพุทธรูป พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ สถานที่ที่จัดทำพิธีบอริชฐาน พระรอด อยู่ภายในตัวเมืองหริภุญชัย ทางด้านตะวันออก (คือ บริเวณทางด้านเหนือ ของวัดคงศาจะ)

แม่หม่อน ได้ให้เสนาอำมาตย์และชาวบ้านชาวเมืองมาช่วยกันตากถาง พื้นที่ให้ราบเรียบ ปิดกวาดทำความสะอาดให้เรียบร้อยนิมนต์พระสงฆ์มาสวด ถอนประพรมน้ำพระพุทธรูปมนต์จนทั่วบริเวณและจึงปลุกโรงพิธีใหญ่เต็มบริเวณ ตรงกลางโรงพิธีให้บรรดาเสนาอำมาตย์ขนเอาอาวุธทุกชนิดเท่าที่มีใช้กันอยู่ในสมัยนั้น เป็นต้นว่า หอก ดาบ แหวน หลาว ค้อนไม้ ฯลฯ นำมาจัดวางเรียงกันไว้บนพื้นดิน แล้วทำแท่นที่วางพระคล่อมไว้เป็นการข่มศัตรูอาวุธทุกชนิด บนแท่นที่วางพระให้เอา ดอกไม้ของหอมวางเกลี่ยให้เต็มแท่น คลุมทับด้วยผ้าขาว แล้วจึงนำพระทั้งแปด หมื่นสี่พันองค์ วางเกลี่ยลงบนผ้าขาวนั้น คลุมทับพระทั้งหมดนี้ด้วยดอกไม้ ของหอมอีกชั้นหนึ่ง แล้วจึงเอาผ้าขาวมาลาดทับบนดอกไม้ของหอมเป็นชั้นตอน สุดท้ายรอบแท่นที่วางพระก็ขัดราชวัตร ฉัตรธง จัดวางสะตวงเช่นสรวงแม่พระธรณี และท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ จัดวางไว้จนครบสี่ทิศภายในสะตวง นอกจาก เครื่องเช่นสรวงแล้วก็ให้ปั้นรูปสัตว์นานาชนิดใส่ไปด้วยทุกสะตวง เพื่อบอกกล่าว ให้สรรพสัตว์ทั้งหลายได้รับรู้ไว้ด้วย

พิธีบอริชฐานพระนี้นอกจาก สาธุเจ้าโสนันโท และสหายธรรมของท่าน อีกสามองค์ ผู้ร่วมกันคิดสร้างมาแต่ต้นแล้ว ก็ได้นิมนต์พระสงฆ์ผู้ทรงศีลบริสุทธิ มีคุณอันวิเศษ สำเร็จในฉานสมาบัติ มาร่วมบอริชฐานจิตอีก 15 องค์ รวมเป็นสงฆ์ ทั้งหมด 19 องค์ด้วยกัน การบอริชฐานทำติดต่อกันเป็นเวลา 9 วัน 9 คืน พระสงฆ์ ที่เข้าพิธีก็ผลัดเปลี่ยนกัน โดยตั้งนาฬิกาไว้คือใช้สะหลุง (ขันน้ำ) เจาะกันปล่อยลอย

ในอ่างน้ำใหญ่ พอสะหลุงจมลง ก็ให้คนที่เฝ้าดูแลอยู่ที่ห้องกลองสัญญาณขึ้น พระสงฆ์ก็เข้าไปพลัดเปลี่ยนกัน ตลอดเวลาที่ทำพิธีบอริชฐาน ทุกเช้าชาวบ้านชาวเมืองรวมทั้งแม่หม่อนด้วยได้มาทำบุญใส่บาตรถวายอาหารพระเป็นประจำ

เมื่อพิธีการทั้งหลายได้จบสิ้นลงแล้ว ก็ได้้นำพระรอดออกแจกจ่ายแก่เหล่าเสนาอำมาตย์ และชาวบ้าน ชาวเมือง ผู้ที่มาร่วมทำบุญและช่วยเหลือในงานพิธีส่วนหนึ่งได้นำไปบรรจุในเจดีย์ที่สร้างเตรียมไว้ที่วัดมหาวนาราม (วัดมหาวน) แล้วเปลี่ยนชื่อวัดใหม่ว่า “วัดมหาพุทธาราม” พร้อมทั้งได้สาปแช่งไว้ด้วยว่า ถ้ามีผู้ใดมาลักขุดลักเจาะเอาพระรอดจากเจดีย์นี้ขอให้มันผู้นั้นและผู้ที่ครอบครองพระที่ได้ไปโดยมิชอบนั้น จงประสบแต่ความวิบัติภัย อย่าได้ให้มีชีวิตเจริญรุ่งเรืองให้ตกต่ำยากไร้ถึงที่สุด แต่คนที่ได้พระรอดไปโดยชอบธรรม ก็ขอให้ชีวิตมีความเจริญรุ่งเรือง รอดพ้นจากภัยพิบัติทั้งหลายทั้งปวงที่จะเข้ามาเบียดเบียน มีพระรอดอีกส่วนหนึ่งจำนวน 5,000 องค์ ได้ทำพิธีบรรจุไว้ในถ้ำใต้ดิน ภายในบริเวณวัดมหาพุทธาราม และได้ผูกพยนต์อาถรรพณ์ไว้คุ้มครองรักษาด้วย ถ้ามีคนผู้ใดไปขุดค้นเอาพระจะต้องถูกพยนต์อาถรรพณ์พัดฝนตัดเอาร่างกายให้ขาดเป็นท่อนๆ พระจำนวนห้าพันองค์นี้รักษาไว้เพื่อคุ้มครองนครหรืออุษยให้รอดพ้นจากภัยพิบัติทั้งหลายและให้ความสงบสุขร่มเย็นแก่อาณาประชาราษฎร์ของเมืองนี้ไปจนพุทธศาสนายุคกาลได้ห้าพันปี เท่ากับจำนวนองค์พระรอดที่บรรจุไว้

แต่ต่อจากสมัยของแม่หม่อนมาแล้ว ได้มีคนผู้ไม่เกรงกลัวต่อคำสาปแช่งพากันขโมยขุดเจาะพระเจดีย์ลักเอาพระรอดไป เมื่อได้ไปแล้วไม่นานก็มีชีวิตวิบัติเป็นไปต่างๆ นานา จนเกิดความสะดุ้งกลัว ครั้นจะนำมาบรรจุไว้ในถ้ำก็กลัวคนอื่นจะรู้ จึงได้นำพระที่ลักไปนั้นไปโยนทิ้งไว้กระจัดกระจาย ตามบริเวณวัดมหาพุทธาราม

ต่อไปนี้คือ พระสงฆ์จำนวน 19 รูป ที่มาทำพิธีบอริชฐานพระรอด

1. พระคุณเจ้าโสณันโท พุทธขณฺฑิล เป็นประธาน

ในชาตินี้ คือ พระครูศรีปริยัติวิธาน (มหาชื่น) วัดพระสิงห์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

2. พระคุณเจ้าสุเทวะ

ในชาตินี้ คือ สาธุเจ้าสุจินดา สุมังคโล วัดม่วงชุม อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย

3. พระคุณเจ้าสุพรหมณะ อินโท

ในชาตินี้ คือ พระครูวรวิมลคุณ (ครูบาอิน) วัดฟ้าหิ้ง อำเภोजอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

4. พระคุณเจ้าขันตยรัตนา

ในชาตินี้ คือ สาธุเจ้าศรีนวล ญาณศิริ วัดเจริญเมือง อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย

5. ครูบามหายศ

ในชาตินี้ คือ พระอาจารย์อินทร ปัญญาวัฒน์ วัดสันป่าปางหลวง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

6. ครูบาอุบาลี

ในชาตินี้ คือ ครูบาธรรมชัยโย (ครูบาธรรมชัย) วัดทุ่งหลวง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

7. ครูบาคันธวังโส

ในชาตินี้ คือ ครูบาชุ่ม สุจิตโต วัดป่ายาง อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย

8. ครูบาอินทนนท์

ในชาตินี้ คือ ครูบาควงทิพย์ วัดกลางเวียง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

9. ครูบาลิงห์คำ

ในชาตินี้คือ ครูบาศรี รัตโนทัย (ครูบาอุทัย) วัดคอนมูล อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย

10. ครูบาก้อน

ในชาตินี้ คือ ครูบาก้อน อินทะสระโร วัดมณีบรรพต อำเภอเมือง จังหวัดตาก

11. ครูบาสาม ปัญญกะโร (ชำนาญในการจับยามสามตา)

ในชาตินี้ คือ พระครูปิยธรรมภาณี (ครูบาบุญมา) วัดคอนชัย (ต้นแห่น้อย) อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

12. ครูบาปวน อัฐธภาโม

ในชาตินี้ คือ ครูบาพรหมณ์ ดิสสะเทโว วัดขนอนเหนือ อำเภอบางปะอิน จังหวัดอยุธยา

13. ครูบาจอง มหาวโน

ในชาตินี้ คือ สาธุเจ้าจักร อินทจักโก วัดทุ่งโป่ง อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

14. ครุบาปี่ สุภัทโท

ในชาตินี้ คือ หลวงพ่อพริ้ง เมธังกะโร วัดนากันดา จังหวัดสุรินทร์

15. ครุบาจักร สัจจะญาโณ

ในชาตินี้ คือ ครุบาอินตา อินทปัญโญ วัดห้วยไซ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

16. ครุบาเมือง โสธิโก

ในชาตินี้ คือ หลวงปู่วาง ศัลวรรณโณ วัดเทพนิมิต จังหวัดสุรินทร์

17. ครุบาเตะ คำภีร์ปัญโญ

ในชาตินี้ คือ ครุบาแก้ว อุบาสิ วัดห้วยแท่ง อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

18. ครุบาซ้อย ชินะวังโส

ในชาตินี้ คือ ครุบาสิงห์วิชัย ศิริวิชัยโย วัดฟ้าฮ่าม อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

19. ครุบาตุ่น โสธิโก

ในชาตินี้คือ พระครูวิมลวรรณเวทย์ (ครุบาบุญมี) วัดท่าสะอาด อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

การสร้างพระคง

พระคงนี้ได้จัดสร้างขึ้นหลังจากเสร็จศึก ขุนหลวงมลิङกะ ปีพุทธศักราช ได้ 1216 ปี ด้วยความดำริของพระคุณเจ้าโสนันโท พระคุณเจ้าได้พิจารณาเห็นว่า นครหรือภูษัณนี้ก็ได้รอด พ้นจากภัยสงครามตามที่คาดคิดไว้ด้วยอภินิหารของ พระรอด เมื่อบ้านเมืองหลุดรอดจากอันตรายมาแล้ว น่าที่จะทำให้บ้านเมืองยืนยงคงอยู่ ตลอดไปนานเท่านั้น และก็คงจะไม่มีวิธีใดจะดีไปกว่าการขอพึ่งคุณของพระรัตนตรัย อันมีพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ เป็นที่พึ่งอันสูงสุด ควรที่จะ จัดสร้างพระขึ้นอีกครั้งหนึ่งแล้วอธิษฐาน ขออำนาจคุณพระรัตนตรัยช่วยให้บ้านเมือง อยู่ยงคงนาน เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของปวงประชา และสืบทอดพระพุทธศาสนา ไปจนจบสิ้นศตวรรษกาลของพระสมณโคตมพุทธเจ้า

ความคิดอันนี้เมื่อนำไปหารือกับสหายธรรมทั้งสามท่านและครูบาอาจารย์ ทั้งหลายทางบ้านเมืองก็มีแม่หม่อนเป็นประธาน ทุกท่านก็เห็นพ้องต้องกันว่าควร ที่จะจัดสร้าง การจัดสร้างแบบพิมพ์พระนี้ ท่านสาธุเจ้าขัตติยรัตนได้มอบให้สาธุเจ้า โสนันโท เป็นผู้สร้างแบบเอง

ส่วนดินที่จะนำมาพิมพ์พระ แม่หม่อนก็รับมอบหมายมาให้เป็นผู้จัดหา แม่หม่อนก็ได้อธิษฐานบอกกล่าวกับแม่พระธรณีและเทวดาทั้งหลาย หากมีดินที่ไหน เหมาะกับการที่จะนำมาสร้างพระครั้งนี้แล้ว ก็ขอให้เทวดาได้มาเข้านิมิตบอกกล่าว ให้ทราบด้วย และในคืนต่อมา แม่หม่อนก็ได้นิมิตฝันไปว่ามีเทวดามาหา และบอก ให้แม่หม่อนไปนำดินมาจากคอยโหยด (คอยแดน อยู่ในเขตอำเภอบ้านโสง) มาสร้างพระ ดินนี้เป็นดินที่เต่าเผือกคู่หนึ่งที่อาศัยอยู่ดินคอยโหยด ได้พากัน มุดดำลงไปใต้น้ำลึก แล้วช่วยกันคาบเอาดินใต้ท้องน้ำลึกนี้มาสร้างรังที่อยู่อาศัย เสร็จแล้ว ก็ช่วยกันคาบขึ้นมารวมกองไว้ใกล้กับรังของตัวอีกกองหนึ่งสูงหนึ่งวา และกว้างหนึ่งวา ให้ไปนำเอาดินกองนี้มาสร้างพระจะเป็นมงคลอย่างยิ่ง เมื่อ

แม่หม่อนตื่นขึ้นมาก็คิดทบทวนนิมิตฝันนั้น ว่าคงเป็นเทพเทวดามาบอกกล่าว เพราะเรื่องเต่าเผือกคู่นี้แม่หม่อนก็เคยได้ยินคนเขาเล่าลือมาก่อน แต่ก็ไม่ได้สนใจติดตามไปดู เมื่อทราบจากเทพนิมิตนี้แล้ว แม่หม่อน พร้อมด้วยพระสงฆ์และเหล่าเสนาอำมาตย์ก็ได้ออกเดินทางรอนแรมไปที่คอยโหยด เมื่อไปถึงแล้วก็พบว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่ได้นิมิต จึงได้นิมนต์พระสงฆ์สวดชัยมงคลคาถา ประพรมน้ำพระพุทธมนต์ที่กองดินนั้น แม่หม่อนได้วางดอกไม้ ธูปเทียน ขอดินกับเต่าเผือกคู่ นั้น และแม่พระธรณี แล้วให้เสนาอำมาตย์ช่วยกันขุดและแบกหามกลับไปยังคุ้มแม่หม่อน พร้อมกับนำเต่าเผือกคู่ นั้นเข้ามาเลี้ยงไว้ในคุ้มด้วย

ดินที่นำมานั้นได้ทำการผสมด้วยวานสัจฉิทธิ์ พิธีกรรมต่างๆ ทุกขั้นตอนก็ทำเหมือนกับสร้างพระรอดทุกอย่าง แต่การบริกรรมบอชญาณใช้คำอชญาณ บริกรรมแตกต่างจากพระรอด เพราะมุ่งหมายให้มีอิทธิทางความมั่นคงยั่งยืน สถานที่ที่เผา และที่ทำพิธีบอชญาณก็ใช้ที่แห่งเดียวกันกับพระรอดคณาจารย์ ที่ทำการบอชญาณก็เป็นชุดเดียวกัน ต่างแต่ว่าไม่ใช่บรรดาสรรพาวุธมาวางไว้ เพื่อข่มและฟันที่ใช้ก็ใช้ไม้มะค่า จำนวนพระที่จัดสร้างทั้งหมด หนึ่งหมื่น กับแปดร้อยองค์ ทำพิธีบอชญาณเพียง 5 วัน เมื่อพิธีการทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้ว ท่านโสนันโท ได้ให้ชื่อพระนี้ว่า “พระคง” ส่วนหนึ่งได้นำไปบรรจุไว้ที่วัดพระคง ที่เหลือแม่หม่อนก็เอาออกแจกจ่ายแก่คนทั่วไป ผู้ที่มีความประสงค์จะได้ไว้สักการะบูชา

การสร้างพระลือ

หลังจากสร้างพระคงแล้ว ไม่นานนักท่านโสนันโท ก็ได้คิดสร้างพระอีกครั้งหนึ่ง โดยมุ่งหมายให้มีอิทธิในทางเกียรติยศ ชื่อเสียง ให้เลื่องลือไปทั่วสารทิศ เพราะเมื่อบ้านเมืองรอดพ้นจากภัยพิบัติทั้งหลายทั้งปวงประชาชนอยู่กันด้วยความสงบสุขร่มเย็นทำให้บ้านเมืองยืนคงอยู่ไม่ล่มจมแล้ว ควรที่จะส่งเสริม

ให้บ้านเมืองเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป จนปรากฏชื่อเสียงเล่าลือฟุ้งกระจาย ไปสู่ต่างบ้านต่างเมือง ชักจูงให้แขกต่างบ้านต่างเมืองเข้ามาหา มาสู่ฉันมิตรไมตรี

แนวคิดนี้เมื่อนำไปปรึกษากับสหยาธรรมทั้งสามท่าน และแม่หม่อน พร้อมด้วยเหล่าเสนาอำมาตย์ทุกท่านก็เห็นดีเห็นงามสมควรจะจัดสร้างขึ้น การหาดิน มาสร้างพระนี้ แม่หม่อนได้เลื่องลือชานกับเทพเทวดาทั้งหลายโดยการฟุ้งเสน้ำ (เสน้ำ ตามที่แม่หม่อนท่านอธิบายให้คุณไพศาลฟังนั้น มีลักษณะเหมือนกับธนู ประกอบด้วยคันธนู สายธนู และลูกธนู แต่ต้องลงอักขระอาคมที่คันธนูและลูกธนู สายธนูก็ต้องนำเข้าพิธีประจุอาคมก่อนที่จะนำมาประกอบกับคันธนู การยิงเสน้ำ ต้องประกอบพิธีกรรมทางไสยศาสตร์ คล้ายกับการปล่อยของออกไปทางอากาศ เช่น การปล่อย ตะปู, เส้นผม, หนั ง ไปทำร้ายผู้อื่น เมื่อประกอบพิธีกรรมครบถ้วนแล้ว ก็จะยิงเสน้ำออกไป ที่เรียกว่าฟุ้งเสน้ำนั้นถือเอาภิกขุที่ลูกเสน้ำฟุ้งออกจากคัน ด้วยแรงอำนาจของอิทธิฤทธิ์เสน้ำนี้ โดยมากใช้ในการเสี่ยงทาย หรือสำแดงฤทธิ์ ข่มขวัญข้าศึก ไม่ได้ใช้เป็นอาวุธของทหารในการสู้รบ) จากในเมือง หากมีดิน จากที่ไหนบริสุทธิ์สะอาดสมควรจะนำมา สร้างพระเพื่อให้ชาวเมืองทั้งหลาย ได้สักการบูชาแล้ว ขออำนาจเทพเทวดาทั้งหลายได้นำเอาเสน้ำอันนี้ไปตกลง ณ ที่แห่งนั้นเถิด เสนาอันนั้นได้ฟุ้งข้ามป่าข้ามน้ำไปทางทิศตะวันออกของเมืองเป็น ระยะยาวไกล แม่หม่อนก็สั่งให้เสนาอำมาตย์สืบเสาะติดตามไป ปรากฏว่า เสนาอันนั้นไปปักอยู่บนกองดิน กองหนึ่งกว้าง 2 ศอก สูง 2 ศอก อยู่ดินคอยลูกหนึ่ง (คอยไซ) เขาเหล่านั้นก็มาแจ้งให้แม่หม่อนทราบ

แม่หม่อนเมื่อทราบเรื่องแล้ว ก็ออกไปสู่ที่นั้นพร้อมด้วยข้าคนจำนวนหนึ่ง เมื่อไปถึงแล้วก็ได้สอบถามชาวบ้านแถบนั้นว่าดินกองนี้มีใครผู้ใดเป็นเจ้าของนำมากองไว้ ชาวบ้านก็เล่าให้ฟังว่าในละแวกป่านี้เป็นที่อยู่ของกวางฝูงหนึ่งมี 5 ตัว กวางฝูงนี้แหละ ได้ช่วยกันขนคาบเอาดินมาจากในถ้ำบนคอยลูกนี้ (คอยไซ) เอามากองรวมกันไว้ ขณะที่คาบดินมาก็ส่งเสียงร้องมาด้วยตลอดทางเป็นที่อัศจรรย์ของชาวบ้านทั้งหลาย และไม่มีใครคิดที่จะทำร้ายกวางฝูงนี้ แม่หม่อนรับทราบแล้วก็ได้จัดวางดอกไม้ ของหอม ฐูปเทียน ขอเอากับแม่พระธรณี เจ้าที่เจ้าทาง และกวางฝูงนั้นด้วย เมื่อพระสงฆ์ได้ทำพิธีสวด ประพรมน้ำพระพุทธมนต์แล้วก็ให้ข้าคนช่วยกันขุดขน

เอาดินกองนั้นพร้อมด้วยน้ำเอาวางฝู้นั้นเดินทางไปยังคุ่มที่อยู่ของแม่หม่อน
วางฝู้นั้น แม่หม่อนก็ได้เลี้ยงดูไว้ภายในคุ่ม

การสร้างพระลือนี้ ก็มีพิธีกรรมหรือขั้นตอนเหมือนการสร้างพระรอด และ
พระคงทุกอย่าง แต่เผาด้วยไม้สั้มป่อยที่ไม่มีแมลงรบกวน การบอชฐานใช้บท
ปริกรรมเน้นหนักไปทาง เมตตามหานิยม โดยพระอาจารย์ชุดเดียวกันกับ พระรอด
พระคง ใช้เวลาเท่ากับพระคงคือ 5 วัน สถานที่ปั้นกดพิมพ์พระที่เผาและที่ทำพิธีบ
อชฐานก็ใช้สถานที่เดียวกัน การสร้างพระนี้ สร้างเพียง 900 องค์ เมื่อสร้างเสร็จ
ตามขั้นตอนทุกอย่างแล้ว พระคุณเจ้าโสนันโทได้ให้ชื่อว่า “พระลือน” และแม่หม่อน
ก็นำออกแจกจ่ายแก่ชาวบ้าน ชาวเมือง ผู้ที่มีความประสงค์จะได้ไว้สักการบูชา

ในสมัยของแม่หม่อนนั้น การสร้างพระก็ได้สร้างเพียงสามอย่างเท่านั้น
ต่อมาในภายหลังก็มีการสร้างเพิ่มขึ้นมาอีกหลายอย่าง ดังที่ชาวบ้านชาวเมือง
ในสมัยนี้รู้ได้เห็นกันทั่วไป

ศึกหลวงมะลังกะ

หลวงมะลังกะนี้เป็นเจ้าเมืองต้นน้ำฮิน มีอาณาเขตติดต่อกับเมืองหริภุญชัย
ทางด้านตะวันตกและทางเหนือ ประชาชนพลเมืองเป็นพวกลาวะ ตั้งบ้านตั้งเมือง
อยู่ในป่าในคอยนับตั้งแต่คอยสุเทพล่องลงไปตามแนวเขาจนถึงเมืองสออด ส่วนพื้นที่
ที่เป็นพื้นที่ราบทางตะวันออกของเทือกเขาเหล่านั้น เป็นเขตแดนของเมืองหริภุญชัย
ทั้งหมด

หลวงมะลังกะนี้นับได้ว่าเป็นผู้ที่มีกำลังฤทธิ์เดชมากผู้หนึ่ง แต่ก็หลงอยู่ใน
อำนาจของ โลกะ โทสะ โมหะ ไม่มีความเกรงกลัวต่อสิ่งใด ได้แสดงที่ทำให้แม่หม่อน
รู้ว่าต้องการตัวแม่หม่อนไปเป็นคู่ครอง แม่หม่อนก็คาดการณ์ไว้ว่าต่อไปอีกไม่ช้านัก
เมืองต้นน้ำฮินต้องยกกองทัพมารุกรานเมืองหริภุญชัยแน่ ทั้งนี้ เพราะแม่หม่อน
จะไม่ยินยอมตามความต้องการของขุนหลวงมะลังกะ เมื่อคาดการณ์ล่วงหน้า
ไว้ดังนี้แล้ว แม่หม่อนก็ได้หาทางแก้ไขไว้ก่อนขั้นหนึ่ง โดยทำที่เป็นการยอมอ่อนน้อม
ต่อขุนหลวงมะลังกะ และได้ส่งสิ่งของไปเป็นบรรณาการ เพื่อให้ขุนหลวงมะลังกะ

ตายใจ ในจำนวนเครื่องบรรณาการนั้น แม่หม่อนได้จับหมากพลู ลงอาถรรพณ์ข่มฤทธิ์ หลวงมะลังกะไปด้วย และขอร้องให้หลวงมะลังกะกิน หมากพลู อาถรรพณ์นั้น เพื่อแสดงน้ำใจไมตรีต่อกัน หลวงมะลังกะตายใจ ก็กินหมากพลูอาถรรพณ์นั้น นอกจากพลูอาถรรพณ์ข่มฤทธิ์แล้ว แม่หม่อนยังได้อาผ้าชิ้นของแม่หม่อนมาตัดเย็บ เป็นหมวกอย่างสวยงามส่งไปเป็นบรรณาการด้วย ปรากฏว่าขุนหลวงมะลังกะ รู้ไม่เท่าทันจึงสวมใส่หมวกใบนั้นด้วยความพอใจ ดังนั้นวิชาอาคมทั้งหลายที่มีอยู่ จึงถูกลบล้างโดยสิ้นเชิงอย่างไม่รู้ตัว

ต่อมาไม่นานนักขุนหลวงมะลังกะ ซึ่งเข้าใจเอาว่าแม่หม่อนมีเชื้อไข่มิตร ต่อตน ก็ได้ส่งคนมาสู่ขอแม่หม่อนไปเป็นคู่ครอง แต่ก็ถูกแม่หม่อนปฏิเสธไป จึงก่อให้เกิดความเคັนเคื่องเป็นอันมาก ได้จัดเตรียมผู้คนแต่งเป็นกองทัพเพื่อจะ ยกเข้ามาตีเมืองหริภุญชัยชิงเอาตัวแม่หม่อนให้ได้

เมื่อแม่หม่อนทราบเหตุการณ์เช่นนั้น ก็ได้ส่งสารไปทักทายขุนหลวงมะลังกะ ว่าเราไม่ควรที่จะเอาไพร่พลมาฆ่าฟันกันให้เดือดร้อนแก่ไพร่พลเหล่านั้น เรื่องนี้เป็นเรื่องขัดใจกันระหว่างเราทั้งสอง ท่านก็นับได้ว่าเป็นผู้ที่เขามีฤทธิ์มากผู้หนึ่ง ควรจะสำแดงฤทธิ์ให้ปรากฏโดยขอให้ท่านพุงเสน้ำจากคอยสุเทพมายังเมืองหริภุญชัย ถ้าเสน้ำนั้นมาตกในกำแพงเมืองหริภุญชัย ตัวข้าก็จะยอมตามความต้องการของท่าน ทุกอย่าง ถ้าเสน้ำตกไม่ถึงกำแพงเมืองก็ให้เป็นอันเลิกแล้วกันไป เมื่อส่งสารไปแล้ว แม่หม่อนก็ให้ชาวเมืองทุกคน ทั้งเด็กและผู้ใหญ่สมาทานศีล 5 ศีล 8 ตามกำลังศรัทธา และรักษาไว้เป็นเวลา 7 วัน

ขุนหลวงมะลังกะได้รับสารนั้นแล้ว ก็ตอบตกลงตามคำทักทายของแม่หม่อน แต่ด้วยเดชอำนาจของพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ตลอดจนอำนาจ ของบุญกุศลที่ชาวเมืองได้พร้อมกันรักษาศีลมาแล้วเป็นเวลา 7 วัน อีกทั้งฤทธิ์อำนาจ ของขุนหลวงมะลังกะก็ถูกข่มให้เสื่อมถอยลงไปแล้ว การสำแดงฤทธิ์พุงเสน้ำของ ขุนหลวงมะลังกะจึงไม่สัมฤทธิ์ผลตามความประสงค์ คือการพุงครั้งแรกจาก บนคอยสุเทพด้วยฤทธิ์อำนาจ เสน้ำอันนั้นพุงมาตกห่างจากกำแพงเมืองหริภุญชัย ทางตะวันตก เป็นระยะทางประมาณ 60 วา ด้วยความรุนแรงที่เสน้ำพุงมาตกทำให้ พื้นดินแห่งนั้นแตกกระจายออกกลายเป็นหนองน้ำ ชาวบ้านชาวเมืองเรียกกันว่า

“หนองเสนา” ซึ่งก็ยังมียู่นจนกระทั่งทุกวันนี้ (ปัจจุบันนี้อยู่ในบริเวณหมู่บ้านวิรัชสน์ ไปทางทิศเหนือ วัดมหาวัน ประมาณ 150 เมตร) เมื่อการพุ่งเสนาสำแดงฤทธิ์ครั้งแรก ไม่เป็นผลตามที่หวังไว้ ขุนหลวงมะลังก็เลยไม่ยอมท้อถอย ได้ทำการพุ่งมาอีก เป็นครั้งที่สองหวังจะให้เสนาพุ่งเข้าไปตกอยู่ในกำแพงเมือง แต่ผลที่ได้กลับเลวร้าย ยิ่งกว่าครั้งแรก เสนาเพียงแต่ลอยเลาะลาดคอยสุเทพ แล้วตกลงที่ตีนคอย (เชิงเขา) สุเทพนั่นเอง

เมื่อเหตุการณ์กลับกลายเป็นเช่นนี้ ขุนหลวงมะลังก็มีความโมโหโกรธา เป็นที่ยิ่ง ได้สั่งเตรียมกองทัพอย่างรีบด่วนโดยไม่ฟังเสียงคัดค้านของใครทั้งสิ้น และไม่คำนึงถึงคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับแม่หม่อนว่าจะไม่ใช้ไพร่พลมารบรากัน ให้เดือดร้อน ในที่สุดขุนหลวงมะลังก็เลยควบคุมไพร่พลออกจากเมืองตีนน้ำฮิน รีบรุดมาเมืองหริภุญชัย หวังจะทำลายให้ย่อยยับให้สมกับความเจ็บแค้น

ทางด้านเมืองหริภุญชัย แม่หม่อนและเสนาอำมาตย์ทั้งหลายตลอดชาวบ้าน ชาวเมืองได้เตรียมการป้องกันไว้แล้ว พอทราบข่าวการมาของทัพขุนหลวงมะลังก็เลย แม่หม่อนก็ได้นำทัพหริภุญชัย ซึ่งมีลูกทั้งสองของแม่หม่อนเข้าร่วมด้วย ออกไป ตั้งสกัดทัพขุนหลวงมะลังที่ทุ่งหนามดิน (ปัจจุบันนี้เป็นที่ตั้งของบ้านท่าบุญเรือง อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่) การยกพลเคลื่อนทัพครั้งนี้ ครุฑามหายศได้เป็นผู้ให้ฤกษ์ กำหนดวัน และยามเคลื่อนพล

การศึกครั้งนี้ แม่หม่อนรู้สึกเป็นห่วงลูกทั้งสอง คือ อนันตยศ และมหันตยศ เพราะทั้งสองยังเด็กอยู่แต่ก็เกรงกล้า แข็งแรงผิติดกับเด็กโดยทั่วไป ได้ตั้งจิต ขอให้เทพเทวดาทั้งหลายช่วยปกป้องคุ้มครอง ลูกทั้งสองอย่าให้ได้รับอันตราย จากคมหอก คมดาบ และให้ได้รับชัยชนะจากข้าศึกศัตรู ผลที่สุดกองทัพทั้งสอง ก็ได้เข้าปะทะต่อสู้กันเวลาเที่ยงวันที่ทุ่งหนามดินนั้น เจ้าอนันตยศจับจีจ้างบู๊กำลังเขียว เจ้ามหันตยศ จับจีจ้างเจ้าเก็บตีนผี ทั้งข้างและม้าได้พุ่งเข้าหาหน้าข้าศึก และแผดเสียงดัง สะท้านข่มขวัญจนข้าศึกมีอาจารย์ หน้าอยู่ได้และคุมกันไม่ติด ต่างก็แตกกระจัดกระจาย ไปคนละทิศละทาง เปิดโอกาสให้ทหารของแม่หม่อนเข้าเข่นฆ่าได้อย่างง่ายดาย ตัวขุนหลวงมะลังเองก็ขาดผู้คุ้มกัน จึงถูกลูกทั้งสองของแม่หม่อนเข้ารุมจนเสียที ถูกฆ่าตายไปในที่รบ เหล่าทหารข้าศึกของขุนหลวงมะลังก็เลย เมื่อเห็นผู้นำทัพ

ถูกฆ่าตายก็ยิ่งเสียชีวิต ไม่มีกำลังใจสู้รบต่อไป จึงถูกโจมตีจนแตกพ่าย ที่ถูกฆ่าตายก็มาก การศึกครั้งนี้แม่หม่อนไม่ได้เข้าทำการรบด้วย เพียงแต่ควบคุมข้าคนในกองทัพเป็นกำลังใจให้แก่เขา เท่านั้น ศึกรั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อเดือนยี่ ออก 55 ค่ำ ปีไก่ (กุน) พ.ศ. 1216 หลวงมะลังกะถูกฆ่าตายในเวลาก่อนค่ำ

การศึกครั้งนี้เสนาฝ่ายหญิงของแม่หม่อนได้เสียชีวิตลงหลายคน ที่สำคัญๆ มี 4 คน คือ

1. สนมจันทิพย์

ในชาตินี้คือ นางเกี้ยว ขัดเงางาม บ้านเลขที่ 3 ถนนสุนทรเทวราช อำเภอเมือง จังหวัดน่าน

2. สนมบัวแก้ว

ในชาตินี้เป็นผู้ชาย คือ นายวิสุทธิ ชาญเลขา บ้านเลขที่ 8/19 ถนนภูมิเทวคา ตำบลบางตลาด ปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

3. สนมบัวผาย

ในชาตินี้ต้องชดใช้อุทิศกรรม ได้เกิดเป็นกบอยู่ในคอย

4. สนมค่านวน

ในชาตินี้เป็นผู้ชายยังเด็กอยู่ คือ ด.ช. สุพจน์ สังค์มะโน บ้านเลขที่ 172/1 บ้านสบเตี๊ยะ อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

ทางฝ่ายขุนหลวงมะลังกะ ก็ล้มตายลงเป็นจำนวนมาก แต่แม่หม่อนจะบอกให้เฉพาะตัวขุนหลวงมะลังกะกับลูกอีก 6 คน ที่ถูกฆ่าตายในที่รบ

ตัวขุนหลวงมะลังกะ

ในชาตินี้ได้เกิดเป็นผู้หญิง เพราะมีจิตใจฝักใฝ่ในอิสตรี กรรมอันนั้นจึงตกแต่งให้เป็นผู้หญิง มีชื่อนางจันทร โพตากุล อยู่บ้านเลขที่ 4 หมู่ที่ 5 ตำบลกองนาง อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ในบ้านนี้ จะมีคนชื่อว่า บุญทัน เกิดเมื่อ วันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2503 รวมอยู่ด้วย

ลูกทั้ง 6 คนของขุนหลวงมะลังกะ คือ

1. เจ้าเป้ง

ในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ อุบลรัตน์ พันธุ์มินทร์

2. เจ้าผา

ในชาตินี้ คือ นายอมรฤทธิ พันธุ์มินทร์

3. เจ้าคำ

ในชาตินี้ต้องใช้ชือกุศลกรรมไปเกิดเป็น ฟาน (แก้ง) อยู่ในป่า

4. เจ้าหยอด

ในชาตินี้คือ นายทูล่ง แซ่โฮ้ว

5. เจ้าจินา

ในชาตินี้ คือ นายอัมรินทร์ พันธุ์มินทร์

6. เจ้านางม่อน

ในชาตินี้คือ นางลมุน พันธุ์มินทร์

ทั้ง 5 คนนี้ (ยกเว้น เจ้าคำ ต้องไปใช้ชือกุศลกรรมในชาตินี้) อยู่บ้านเลขที่ 285 ถนนมูลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ที่ได้มาเกิดร่วมกัน เพราะแรงอธิษฐานที่ทุกคนได้ร่วมกันอธิษฐานไว้ว่าจะมาเกิดร่วมกัน และให้ได้ทำบุญร่วมกันไปทุกภพทุกชาติ เพราะลูกทั้ง 6 คน ของขุนหลวงมะลัง๊ะนี้ ในอดีตชาติก็เป็นผู้ฝึกฝนการบุญการกุศลอยู่ และได้เคยร่วมกันสร้างบุญตามโอกาสอันควรเสมอมา แม้เจ้าคำก็เช่นกันที่ไปเกิดเป็นฟาน (แก้ง) ก็เพราะอกุศลกรรมมาสอดแทรกตัดรอน แต่ต่อไปจะต้องได้มาเกิดร่วมกันอีก ถ้าพบเขาเหล่านี้แล้วก็ให้ถามเข้าว่ามีศักดิ์เป็นอะไรกันแล้วก็จะรู้เอง แม่หม่อนจะไม่บอก

เมื่อเสร็จศึกแล้ว เสนาอำมาตย์ ข้าคนทั้งหลายได้ร่วมกันจัดอบรมสมโภช ทำบุญอุทิศกุศลไปให้แก่ผู้เสียชีวิตในการรบ และเป็นการฉลองชัยชนะด้วยเป็นเวลา 7 วัน 7 คืน ในการนี้แม่หม่อนก็ได้ปูนบำเหน็จความดีความชอบ และแจกรางวัลแก่ทุกคนที่ได้ร่วมรบ ตลอดจนช้างและม้า ก็ได้แต่งตั้งยศพญาให้ด้วย ซึ่งจะได้เล่ารายละเอียดต่อไป หลังจากนั้นบ้านเมืองก็สงบสุข ไพร่บ้านพลเมืองก็อยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุขไปตลอดสิ้นอายุขัยของแม่หม่อน

เจ้าปู่กำงาเขียว (ข้างแก้ว)

ชื่อเสียงของข้างปู่กำงาเขียว (ข้างปู่ คือข้างพลาย, กำ คือ สีดำจัด) นี้ ชาวเมืองหริภุญชัยก็รู้จักกันดี ว่าเป็นข้างคู่บารมี (ข้างแก้ว) ของแม่หม่อน แต่ก็ยังไม่เคยมีใครที่รู้ประวัติความเป็นมาของข้างปู่กำงาเขียว แม่หม่อนก็ยังไม่เคยเล่าให้ใครฟังมาก่อน เดียวนี้ก็ถึงเวลาอันสมควรแล้ว แม่หม่อนก็จะเล่าประวัติของสัตว์ที่เกิดมาเป็นคู่บุญกับแม่หม่อนอันมี ข้างแก้ว ม้าแก้ว และไก่แก้ว ให้ไพศาลฟัง เพื่อจะได้เอาไปเล่าสู่คนผู้ที่อยากรู้ให้ได้รับรู้ต่อไป

ข้างปู่กำงาเขียวนี้เป็นข้างป่าอยู่ที่ดอยสลุง เมืองเปียงดาว (เชียงดาว) เป็นข้างที่มีลักษณะอันถูกต้องตามตำราชลัทธิตุณย์ทุกอย่าง ที่มีลักษณะพิเศษก็คือ มีกายสีดำสนิทเหมือนสีถ่าน งาก็เป็นสีดำจนดูเขียว รูปร่างลำสันสูงใหญ่ อันที่จริงก็เคยมีผู้พบเห็นมาก่อนแล้ว ขุนหลวงมะลังกะก็รู้จักดีศัพท์ และเคยระดมผู้คนไปหวังจะจับข้างเชือกนี้มาเป็นของตัว แต่จะเป็นด้วยเหตุใดก็ตาม แม้ขุนหลวงมะลังกะได้พยายามครั้งแล้ว ครั้งเล่าก็ไม่อาจจับข้างเชือกนี้ได้

แม่หม่อนมารู้เรื่องข้างนี้จากเสนาจ้อน เพราะเสนาจ้อนนี้ได้ออกไปเที่ยวค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้าต่างบ้านต่างเมือง และได้เดินทางผ่านไปทางป่าดอยสลุง เมืองเปียงดาว (อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่) จึงได้ไปพบเห็นข้างเชือกนี้ด้วยตนเอง แล้วนำความมาบอกกล่าวให้แม่หม่อนทราบ แม่หม่อนครั้งได้ฟังเสนาจ้อนเล่าแล้ว ก็เกิดความปรารถนาจะได้ข้างเชือกนี้มาไว้กับบ้านกับเมือง เพื่อให้เกิดเดชอำนาจ และเป็นมงคลกับบ้านเมือง จึงได้ปรึกษาหารือกับเสนาอำมาตย์ทั้งหลาย ทุกคนก็มีความคิดเหมือนกับแม่หม่อน เมื่อเป็นเช่นนี้จึงได้ช่วยกันกะเตรียมงานที่จะเดินทางไปเมืองเปียงดาว เพื่อหวังจะเอาข้างมงคลนี้เข้ามาสู่บ้านสู่เมือง

ขณะเดินทางอันมีเสนาอำมาตย์ หมอช้าง หมอควาญ ที่ชำนาญในเรื่องนี้ และตัวแม่หม่อนเองก็ได้เดินทางร่วมกับคณะมาด้วย การเดินทางครั้งนี้ได้รับความลำบากมาก เพราะต้องเดินทางผ่านป่า ผ่านดอยรอนแรมไปเป็นเวลาหลายวัน จนลุล่วงถึงดอยสลุงเมืองเปียงดาวจึงได้ตั้งป่า (ที่พักในป่า) ขึ้นแล้วแยกย้ายกัน ออกสอดเสาะหาข้างสำคัญนั้น จนกระทั่งวันหนึ่งก็ได้พบข้างสำคัญนั้นอยู่อย่างโดดเดี่ยว ไม่มีเพื่อน

ร่วมโขลง ครั้นแม่หม่อนได้เห็นช้างนั้นก็เกิดความปีติยินดีเป็นที่ยิ่ง จิตใจ ก็รู้สึกเมตตา รักใคร่ปานประหนึ่งว่าได้พบเห็นญาติพี่น้องที่พลัดพรากจากกันไปนาน มีใจอยาก จะเข้าไปสวมกอดลูบคลำด้วยความรักความคิดถึง

แม่หม่อนจึงได้ออกปากห้ามหมอควาญ และเสนาอำมาตย์ทั้งหลายไม่ให้ หักหาญไล่ต้อนคล้องจับเอาด้วยกำลัง ช้างนั้นเมื่อพบเห็นแม่หม่อนและคณะ ก็ไม่หนีไปไหน คงยืนนิ่งโบกหูและแกว่งหาง สายตาจับจ้องที่แม่หม่อน คล้ายแสดง ความรู้สึกพอใจรักใคร่ตอบสนอง แม่หม่อนจึงเรียกเอาด้ายสายสิญจน์ที่เตรียมไป สำหรับผูกมัดขั้วช้างที่จับได้จากเสนา แล้วได้ตั้งสัจอธิษฐานต่อแม่พระธรณี เจ้าป่า เจ้าเขา และเทพเทวดาทุกท่านทุกองค์ว่า หากช้างมงคลเชือกนี้ได้เคยสร้างบุญ สร้างกุศลร่วมกันมา และจะมาเป็นคู่บุญกันต่อไป ก็ขอให้ช้างมงคลนี้เชื่อฟัง คำสั่งสอนของข้าอย่าได้ดูร้ายคือด้าน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนตลอดนำเข้าไปสู่บ้าน สู่เมือง หากไม่ใช่บุญบารมีที่จะได้อยู่ร่วมกันเมื่อข้าเดินเข้าไปหากก็ขอให้ผละหนิเข้าป่า ไปเถิด ข้าก็จะไม่ขอติดตามต้อนจับแต่ประการใด

เมื่อเสี้ยงสัจอธิษฐานแล้วแม่หม่อนก็ถือด้ายผูกขั้วเดินเข้าไปสู่ช้างมงคล นั้นตามลำพัง ช้างนั้นก็ไม่แสดงกิริยาอาการตื่นตระหนกตกใจแต่ประการใด คงยืนนิ่ง โบกหูและแกว่งหางตามสบาย จนแม่หม่อนเดินเข้าไปประชันหน้าห่างกันแค่เอื้อม แม่หม่อนก็หยุดและเอื้อนเอ่ยพูดเชิญชวนว่า “หากเราทั้งสองได้เคยร่วมบุญร่วมกุศล กันมาก่อนในอดีตแล้ว ในชาตินี้ข้าก็ขอเชิญเอาเจ้าเข้าไปสู่บ้านสู่เมือง เพื่อช่วยกัน ปกปักษ์รักษาบ้านเมืองให้ร่มเย็นเป็นสุขสืบไป ขอให้เจ้าอย่าได้ขัดขืน” ช้างนั้นก็ยังคง รักษากริยาเป็นปกติ แม่หม่อนจึงก้าวเข้าไปถึงตัวและใช้ด้ายผูกงาทั้งสองข้างช้าง ก็ยืนนิ่งไม่ขัดขืนยอมให้ผูกโดยดี แล้วแม่หม่อนก็จับด้ายงูเดินไปสู่ป่าที่พัก ช้าง ก็เดินตามไปด้วยความเต็มใจ

ก่อนที่แม่หม่อนและคณะจะเดินทางกลับเมืองหริภุญชัย จ้างปู่กำงาเขียวนี้ ได้ส่งเสียงร้องดังสะท่อนป่า 3 ครั้ง แล้วจึงวิ่งซ่อนเอาแม่หม่อนขึ้นไปนั่งบนคอ ก่อนจะออกเดินก็ได้กระเทีบบเท้าอีก 3 ครั้ง แล้วจึงออกเดินทางติดตามคณะกลับสู่เมือง หริภุญชัย การนำจ้างปู่กำงาเขียวมาเมืองหริภุญชัยครั้งนั้น ไม่ได้ผูกมัดล่ามโซ่ ช้างก็เดินตามคณะมาอย่างสงบ ไม่มีการขัดขืน จนกระทั่งเข้าสู่ในเมือง

สมัยนั้นแม่หม่อนได้เลี้ยงวอกไว้ตัวหนึ่ง วอกตัวนี้ได้เที่ยววิ่งเล่นอยู่ตาม ในเมือง พอเห็นขบวนนำช้างเข้าสู่เมืองมา มันก็ได้กระโดดเข้าเกาะที่สี่ข้างช้าง ช้างตกใจ สะบัดวอกตกลงไปแล้วเอาสี่ข้างด้านที่วอกกระโดดเกาะเข้าไปสี (ขัดถู) กับประตูเมือง ประตูนั้นจึงเรียกว่าประตูช้างสีจนถึงเดี๋ยวนี้ พอก้าวเข้าสู่ในเมือง เล็กน้อย จ้างปู่กำงาเขียวได้ส่งเสียงร้องโกญจนาทดังก้องไปทั้งเมือง 3 ครั้ง ตรงที่เป็น วัดช้างร้องขณะนี้นั่นเอง

เมื่อนำช้างเข้าเมืองแล้วก็ได้นำไปที่คุ้มของแม่หม่อน (วัดจามเทวี เดิวนั้น) แม่หม่อนก็ได้เอามือตบหัวรับเอาช้าง 3 ครั้ง แล้วให้พรให้อยู่สุขสบาย และได้จัดสร้างที่อยู่ให้ทางตะวันตกของคุ้มแม่หม่อน (ปัจจุบันนี้คือโรงพยาบาลลำพูน) แต่ที่อยู่นี้เป็นเพียงที่พักเมื่อช้างปู่กำงาเขียวเข้ามาในเมืองเท่านั้น ไม่ได้เป็นที่อยู่ประจำ

การทำพิธีสู่ขวัญรับช้างมงคล ได้เชิญพราหมณ์ชื่อ ปู่เจ้ายวงคำเป็นประธาน ทำพิธีเรียกขวัญและอันเชิญเทพเทวดามาปกป้องรักษาช้างมงคลให้แคล้วคลาดต่อสรรพอันตรายทั้งปวง และปู่เจ้ายวงคำ ได้บอกว่าจ้างปู่กำงาเขียวนี้ต้องด้วยลักษณะของช้างมงคลคู่บ้านคู่เมือง มีกำลังมหาศาล มีอำนาจปราบไปได้ทั้งแปดทิศ ถ้าจะให้ดียิ่งขึ้นให้แม่หม่อนหาพระผู้ทรงศีลเคร่งครัด มีตะปะเดชะสูงส่งมาจารลงอักขระที่งาทั้ง 2 ข้าง แล้วจะทำให้มีกำลังอำนาจเพิ่มขึ้น

แม่หม่อนก็ได้หารือกับเสนาอำมาตย์และหมอโหราว่า เห็นควรจะนิมนต์พระภิกษุองค์ใดมาลงอักขระตามที่พราหมณ์ยวงคำบอกไว้ เมื่อได้พิจารณาแล้วที่ประชุมก็ตกลงกันว่าสมควรจะไปนิมนต์เอาครูบามหายศ เพราะเป็นพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม แล้วได้บำเพ็ญจิตจนสำเร็จในฉานสมาบัติ เป็นจิตที่มีอำนาจอีกประการหนึ่ง ครูบาท่านก็เกิดวันเสาร์ห้าถือว่าแรงทางด้านพลังจิต

ครูบามหายศเมื่อได้รับนิมนต์แล้วก็ได้มาลงอักขระในวันเดือนยี่เป็ง (วันเพ็ญเดือนยี่) เป็นยามหนาว ปีพ.ศ. 1205 สถานที่ลงอักขระก็ใช้สถานที่ในคุ้มของแม่หม่อน ครูบาได้ลงอักขระที่งาทั้ง 2 ข้าง ของจ้างปู่กำงาเขียว งาทางขวาเพื่อเพิ่มกำลังเพิ่มอำนาจ งาทางซ้ายนั้นได้ลงอักขระไว้เพื่อกันการตกมันไม่ให้อาละวาด แล้วได้จารอักขระที่เล็บตีนทั้ง 4 ทุกเล็บ โดยจารเล็บละคำ เพื่อป้องกันศัตรูราช และ สรรพ

อันตรายทั้งหลาย การลงอักขระครั้งนั้น ช้างก็ยอมให้จารอักขระโดยดีจนสำเร็จ และ
ครูปาก็ได้ประพรมน้ำมันต์ให้แก่ช้างเพื่อเป็นสิริมงคลสืบไป

สำหรับผู้ที่จะมาเป็นควาญผู้ดูแลช้างป่าทำงานเขี้ยวนี้ต้องเป็นใจซื่อ มีอายุไม่เกิน
30 ปี และต้องเกิดวันเสาร์ เมื่อคัดเลือกแล้ว ได้แก่ ขุนเจ้าจักษุเรื่องราว แม่หม่อน
จึงมอบหมายให้เป็นผู้กำกับดูแลช้างป่าทำงานเขี้ยวตลอดมา

แม่หม่อนได้บอกแล้วว่า ที่พักของช้างป่าทำงานเขี้ยว นั้น เป็นที่พักชั่วคราว
ตามปกติขุนเจ้าจักษุเรื่องราว จะนำช้างไปปล่อยให้หากินตามอิสระที่ป่าผักบาศ
ทางทิศตะวันออกของเมืองหริภุญชัย เพราะที่ป่าผักบาศนี้เป็นที่ที่มีดินดีน้ำท่า
อุดมสมบูรณ์ มีผักบาศ และอ้อย ซึ่งมีรสหวานลำใหญ่ขึ้นอยู่หนาแน่น (อาณาบริเวณ
ตั้งแต่อำเภอแม่ทาไปจนถึง ตำบลบ้านธิ อำเภอเมืองลำพูน) ช้างป่าทำงานเขี้ยวจะท่องเที่ยว
หากินอยู่ในป่านี้ไม่หนีไปไหน เดือนหนึ่ง ขุนเจ้าจักษุเรื่องราว ก็จะนำช้างกลับ
เข้าเมือง 2 ครั้งๆ ละ 4-5 วัน เพื่อนำมาอาบน้ำชำระล้างให้หมดจด และเพื่อแม่หม่อน
จะได้ตรวจสอบดูด้วยว่ามีการเจ็บป่วยหรืออยู่เป็นสุขสบายดี ถ้ามีการเจ็บป่วยก็จะได้
ดูแลรักษาให้ เมื่อนำช้างมาในเมืองก็นำช้างมาพักที่ที่พักช้างคุ้มแม่หม่อน กลางวัน
บางครั้งช้างก็ออกไปเที่ยวตามใจชอบ และที่ที่ช้างชอบไปอยู่เป็นประจำก็คือ
บริเวณที่เป็นทุ่งร้างเดี๋ยวนี้ เมื่อช้างมาอยู่ในเมืองต้องสังเกตดูว่าช้างเบื่อที่พักแล้วหรือยัง
โดยช้างจะแสดงอาการงุ่นง่านอยู่ไม่เป็นสุข ก็ให้ขุนเจ้าจักษุเรื่องราวผู้เป็นควาญ
นำออกไปปล่อยที่ป่าผักบาศต่อไป อาหารของช้างเมื่ออยู่ในเมืองช้างจะกินอ้อย
อย่างเดียว อย่างอื่นไม่กิน และต้องเป็นอ้อยตั้ง คืออ้อยที่มีลำต้นตรงขึ้น ไม่ล้มพาด
ไปตามดินมีผู้คนข้ามย่ำไปมา แต่ถ้าช้างเบื่อที่พักอยากกลับไปอยู่ป่า ก็จะไม่ยอม
กินอ้อยที่หามาให้

เครื่องประดับช้างป่าทำงานเขี้ยว แม่หม่อนได้ทำโซ่ด้วยทองคำไว้คล้องคอ
โซ่นี้ใช้ทองคำว่อง (ห้วงหรือวง) ว่องละหนัก 7 บาท ทั้งหมดมีอยู่ 25 ว่อง ผักดูลม
หลังปักด้วยผ้าเงินเป็นลวดลายสวยงาม มีพู่ห้อย ข้างหู ข้างละอัน ทำด้วยเงิน
และด้ายเงิน เครื่องประดับเหล่านี้ใช้ประดับเฉพาะวันเดือนดับ (แรม 15 ค่ำ) และ
วันเดือนเพ็ญ (วันขึ้น 15 ค่ำ) เท่านั้น

เมื่อชนะศึกขุนหลวงมะลังกะ (มัลังกะ) แล้ว แม่หม่อนได้ตั้งยศให้ จ้างปู่กำ
งาเขียว ในฐานะมีความดีความชอบออกศึกจนข้าศึกพ่ายแพ้ และขุนหลวงมะลังกะ
(มัลังกะ) ตายในที่รบ แม่หม่อนก็ตั้งยศให้ว่า “พญา ปกปิงเมืองเรืองอำนาจขสาร”
แล้วทำการสมโภชยศศักดิ์นี้ 7 วัน มีการทำบุญเลี้ยงพระสวดมนต์ และมีการละเล่น
ฟ้อนรำต่างๆ ให้ “พญาปกปิงเมืองเรืองอำนาจขสาร” ดูในการฟ้อนนี้ ได้เอาช้าง
ฟ้อนผู้หญิงมาฟ้อน พญาปกปิงเมือง ก็เฉยๆ แต่พญาปกปิงเมืองมาเปิงใจ (พอใจ)
ช้างฟ้อนนี้เหลือ โดยแสดงกิริยาโบกหู กวาดแกว่งหางกระพือเท้า ไปตามเสียงฆ้อง
กลอง และส่งเสียงพึมพำอย่างรื่นเริง ยังความปลื้มปิติให้แก่บรรดาช่างฟ้อนนี้เหลือ
เหล่านั้นเป็นอย่างมาก

คณะช่างฟ้อนนี้เหล่านี มี 8 คน คือ

1. บ่าอ้ายเมือง

ในชาตินี้คือ นายวสันต์ มุลธิ บ้านเลขที่ 121 หมู่ 1 ตำบลป่าซาง อำเภอป่าซาง
จังหวัดลำพูน

2. บ่าอ้ายกำ

ในชาตินี้คือ นายประพันธ์ ตาทองแท้ บ้านเลขที่ 5 หมู่ 7 ตำบลเวียงยอง อำเภอเมือง
จังหวัดลำพูน

3. บ่าอ้ายสิงห์

ในชาตินี้คือ นายวัฒนา นันติ บ้านเลขที่ 67 หมู่ 3 ตำบลมะกอก อำเภอป่าซาง
จังหวัดลำพูน

4. บ่าอ้ายนาก

ในชาตินี้คือ เกิดเป็นผู้หญิงชื่อ ศรีพรรณ วิจันทร์โต 67 หมู่ 7 ตำบลท่ากว้าง
อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่

5. บ่าอ้ายปู่

ในชาตินี้คือ นายขงยุทธ บริบูรณ์

6. บ่าอ้ายเนือง (ฉายาว่า “แอวยาว”)

ในชาตินี้คือ นายเฉลิมพันธ์ บริบูรณ์ เป็นเด็กอยู่ทั้งสองคนนี้ (นายยังยุทธ และนายเฉลิม) ได้เกิดมาร่วมกันที่บ้านเลขที่ 20/2 หมู่ 9 ตำบลเชิงคอย อำเภอคอยสะเกิด จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งนี้ก็เพราะอดีตชาติรักกันมากแล้วได้อริษฐานให้มาเกิดด้วยกัน

7. บ่าอ้ายแยง

ในชาตินี้คือ นายฉลอง จายอุโมงค์ อยู่บ้านเลขที่ 72 หมู่ที่ 6 บ้านป่าเหว ตำบลอุโมงค์ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

8. บ่าอ้ายคุ่น (ฉายาว่า “คุ่นหลัว”)

ในชาตินี้คือ เกิดเป็นหญิงชื่อว่า นิตยา อาคะโรจน์ อยู่บ้านเลขที่ 60 หมู่ 8 ตำบลบ้านแป้น อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

ตลอดเวลาการสมโภชได้จัดเลี้ยงเหล่าเสนาอำมาตย์ข้าคนทั่วไป ตลอดจนนำช่างอื่นทุกตัว (เชือก) มาเลี้ยงด้วยอ้อยที่มีรสหวานจนครบ 7 วัน ก็หยุดการเลี้ยงแล้วให้ทุกคนถือศีล 5 หรือ 8 คนละ 1 วัน เป็นอันจบสิ้นพิธีฉลองยศช่างปู้ก่างาเขียว “ช่างปู้ก่างาเขียวหรือพญาปกปิงเมืองเรื่องอำนาจขสาร” นี้ได้มีชีวิตอยู่ต่อมาจนเมื่อแม่หม่อนได้เสียดิต (ตาย) จากโลกมนุษย์ไปแล้วเป็นเวลา 1 ปี ช่างนี้ก็ตาย (ล้ม) ตามแม่หม่อนไป เพราะช่างนี้เกิดมาเพื่อเป็นคู่บุญกับแม่หม่อนโดยเฉพาะ แม่หม่อนมารู้เอาเมื่อแม่หม่อนเสียดิต (ตาย) จากโลกมนุษย์มาอยู่ที่แดนสังกัโลกั (แดนทิพย์) นี้แล้วว่าช่างปู้ก่างาเขียวนี้แท้จริงก็คือ น้องจันแดง ซึ่งเป็นน้องชายของแม่หม่อน ในอดีตชาติก่อนที่แม่หม่อนจะเกิดมาเป็นนางจามเทวี น้องจันแดงนี้เมื่อเสียดิตจากโลกมนุษย์แล้วก็ได้ไปเกิดเป็นเทวดา เมื่อรู้ว่าแม่หม่อนกลับไปเกิดและได้กินเมือง (ครองเมือง) ตรีภุชช น้องจันแดงก็ได้อธิษฐานจิตมาเกิดเพื่อช่วยปกป้องคุ้มครองบ้านเมืองและแม่หม่อน แล้วได้มาเกิดเป็น ช่างปู้ก่างาเขียวนี้แหละ

ช่างปู้ก่างาเขียวนี้ตายเมื่อเข้ามาอยู่ในที่พักที่แม่หม่อนสร้างไว้ให้ ลูกทั้ง 2 ของแม่หม่อนก็ได้ให้ผู้คนช่วยกันยกขึ้นวางบนล้อเลื่อนใหญ่ แล้วลากไปสู่ที่ที่ช่างชอบ

ไปพักอยู่เมื่อมาอยู่ในเมืองและก่อการจลาจลขึ้น โดยหันหน้าข้างขึ้นสู่บนท้องฟ้าแต่
งานข้างซ้ายได้หล่น (หลุด) ลง ลูกของแม่หม่อนจึงได้เอาไปใส่ไว้ในถุงของแม่หม่อน

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับจ้างปู่กำงาเขียวได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว ดังนี้

1. เสนาจ้อน

ในชาตินี้คือ นายเชษฐ รมหิรัญ บ้านเลขที่ 28 หมู่ 10 ตำบลกลาง อำเภอมือง
จังหวัดลำพูน

2. ปู่เจ้ายวงคำ (พราหมณ์)

ในชาตินี้คือ เกิดเป็นหญิงชื่อ นวนารถ สนสร้อย อยู่บ้านเลขที่ 2/29 ซอยเนาวรัตน์
แขวงบางซื่อ เขตดุสิต กรุงเทพฯ

3. ชุนเจ้าจักษ์เรืองราช

ในชาตินี้คือ นายวิรุทธ รสโอชา คนนี้ต่อไปไฟศาลก็จะรู้จักเองหลังจากเรื่องนี้
แพร่ไปไม่นาน คนนี้ถ้าไฟศาลอยากรู้จักให้ไปถามคนหนุ่ม – สาว เขาจะรู้จักดี
(เป็นนักแสดงละครทางโทรทัศน์)

4. พญาปภิงเมืองเรื่องอำนาจขสาร (จ้างปู่กำงาเขียว)

ในชาตินี้คือ เป็นทหารชื่อ คล่อง อันทอง อยู่บ้านเลขที่ 93 ถนนราชดำเนิน
ตำบลปากพูน อำเภอมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ม้าสินธพ (ม้าแก้ว)

ม้าสินธพนี้นับได้ว่า เป็นสัตว์คู่บุญของแม่หม่อนอีกอย่างหนึ่ง แต่คน
ในโลกมนุษย์ยังไม่ค่อยรู้จักกันกว้างขวางเหมือนจ้างปู่กำงาเขียว แม่หม่อนก็จะเล่า
ให้ฟังเพื่อจะได้รู้กันไว้ เพราะเป็นสัตว์คู่บ้านคู่เมืองอย่างหนึ่ง

เดิมทีม้าตัวนี้เป็นม้าป่าจำฝูง มีถิ่นกำเนิดอยู่ที่บ้านแพะ คอยสะมอก
(เทือกเขานางแก้ว อยู่ระหว่างอำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ และอำเภอดอย
สะเก็ด จังหวัดเชียงราย) เสนาผู้น้อยที่ไม่ได้อยู่ใกล้ชิดกับแม่หม่อนนัก เพราะ
เป็นคนชอบเดินป่าเดินดง มีชื่อว่า แก้วขุนดง เป็นผู้ไปพบม้าสินธพตัวนี้ เห็นว่า

เป็นม้ามที่มีลักษณะองอาจ กล้าหาญ มีรูปร่างสูงใหญ่กว่าม้ามทั้งหลาย มีความฉลาด รู้จักหลบหลีกภัยอันตราย และปกป้องคุ้มครองม้ามที่เป็นบริวารลูกฝูงอีกจำนวนร้อย ให้ปลอดภัยจากศัตรู ที่มีลักษณะพิเศษคือมีสีกายดำเป็นมันเลื่อม แต่เล็บเท้าทั้งสี่เป็นสีขาวสดใสร่วงเร็วปานลูกธนู แต่จะไม่มีเสียงฝีเท้าให้ได้ยิน เสียงร้องก็ดังก้อง มีอำนาจคล้ายพญาราชสีห์ ถ้าแผดเสียงเต็มที่จะจกจั่นเรไรในบริเวณป่าจะเงียบเสียงหมดเพราะเกรงอำนาจ

ปู่แก้วขุนคองได้ปักหลักคอยสังเกตคู่ม้าตัวนี้ที่ในป่าคอยระมอกเป็นเวลาถึง 3 เดือน ได้พบว่าทุกเช้า เมื่อดวงตะวันขึ้นถึงยอดไม้สะเลียม (สะเคา) หน้าที่พักของปู่แก้วขุนคอง ม้าตัวนี้ก็จะนำฝูงบริวารประมาณร้อยตัวออกมาหากิน โดยตัวเองวิ่งนำหน้าฝูง เมื่อถึงที่หากินก็หยุด บรรดาบริวารก็หยุดตามแล้วแยกย้ายกันออกหากิน ส่วนม้าสินธพชอบขึ้นไปเล็มหญ้าบนเนินเขาและคอยสังเกตคู่ม้าอันตรายอันอาจเกิดขึ้นกับบริวารที่หากินอยู่ตีนเขาข้างล่างพอเวลาบ่ายใกล้ค่ำม้าสินธพจะลงมาที่ตีนเขาส่งเสียงสัญญาณให้ลูกฝูงกลับที่พัก ม้าลูกฝูงทั้งหลายก็จะวิ่งกลับที่พัก โดยมีม้าสินธพตามระวังภัยอยู่ข้างหลัง ปู่แก้วขุนคองจับตาสังเกตเห็นเช่นนี้เป็นประจำทุกวัน และได้เคยเห็นเหตุการณ์พิเศษเกี่ยวกับม้าสินธพ 2 ครั้ง คือ

การสู้กับเสือ มีครั้งหนึ่งขณะที่ฝูงม้ากำลังหากินอยู่ตามเชิงเขามีเสือใหญ่ตัวหนึ่งมาวนเวียน คอยหาโอกาสตะครุบม้าตัวใดตัวหนึ่งที่พลัดฝูงเพื่อกินเป็นอาหาร เหตุการณ์นี้ม้าสินธพที่หากินอยู่บนที่สูงและคอยสังเกตลูกฝูงอยู่เสมอ ก็รู้ว่าภัยกำลังจะเข้ามาสู่บริวารแห่งตน จึงรีบวิ่งลงมาจากเนินเขาและส่งเสียงสัญญาณอันตรายให้บริวารทุกตัวได้ทราบ เมื่อทราบแล้วม้าทุกตัวก็วิ่งมารวมตัวกันที่ลานกว้าง โดยให้ม้าตัวเมียและลูกม้ายืนอยู่กลางวงล้อม ส่วนม้าตัวผู้ที่แข็งแรงจะอยู่วงนอก หันหน้าออกตัวม้าสินธพคงวิ่งวนรอบๆ คอยคุมเชิงเสืออยู่ เสือใหญ่ตัวนั้นเมื่อเห็นสภาพการณ์เปลี่ยนไป ไม่อาจรอโอกาสจับม้าหลงฝูงได้ เพราะม้าทุกตัวได้เข้ารวมกลุ่มกันหมด จึงปรากฏกายออกจากที่ซ่อนซ่อนเดินเข้ามาเวียนรอบๆ กลุ่มม้าเหล่านั้น โดยมีม้าสินธพคอยติดตามคุมเชิงไปทุกอย่างก้าว พอได้จังหวะที่เสือทำท่าจะกระโจนเข้าไปสู่ลูกฝูง ม้าสินธพได้พุ่งตัวเข้าหาเสือก่อนใช้ปากกัดเสือสะบัดจนกระเด็นไปและตามไปโขกเตะด้วยเท้าอย่างรวดเร็วจนเสือไม่ทันตั้งหลัก จึงถูกเตะ โขก และกัดจนถึงแก่ความตาย

อีกครั้งหนึ่งที่ปู่แก้วขุนดง เห็นอำนาจพิเศษของม้าสินธพตัวนี้ คือ ในระยะทางที่ม้าเดินทางออกมาหากิน ได้มีลิงตัวหนึ่งชอบเอาผลไม้บนต้นไม้ที่มันอยู่ข้างป่า บรรดาม้าทั้งหลายได้รับบาดเจ็บอยู่เสมอ ม้าสินธพจำฝูงเห็นว่าอันตรายนี้เกิดมาจากลิงที่อยู่บนต้นไม้เป็นตัวก่อเหตุ จึงได้แผดเสียงร้องขึ้น ดังก้องสะท้านป่าจนลิงตัวนั้น พลัดตกจากต้นไม้ และถูกฝูงม้าเหยียบตายในที่สุด

ปู่แก้วขุนดง มีความเห็นว่าม้าสินธพนี้เป็นม้าที่มีคุณสมบัติพิเศษสมควรที่จะนำมาเป็นม้าคู่บ้านคู่เมือง เพราะจะเป็นที่เกรงขามแก่เหล่าอริราชศัตรูที่คิดจะเข้ามาย่ำยี จึงได้นำเอาเรื่องราวเหล่านี้มาเล่าให้ แม่หม่อนฟัง แม่หม่อนเมื่อได้รับฟังแล้ว ก็มีความชื่นชมยินดีเป็นอย่างมาก จึงได้ตั้งสัจอธิษฐานกับเทวดาฟ้าดินทั้งหลายว่า หากแม้ว่าแม่หม่อน และม้าสินธพตัวนี้ได้เคยสร้างบุญสร้างกุศลร่วมกันมา แต่ปางก่อนและจะได้มาร่วมกันปกป้องบ้านเมืองในชาตินี้ ถ้าแม่หม่อนเดินทางไป ที่ดอยสะมอก ก็ให้ได้พบปะกันและในระหว่างเดินทางก็ขออย่าได้อึดออก (อ่อนแรง) หรือมีอันตรายใดๆ เกิดขึ้นเป็นอันขาด ด้วยเดชะอำนาจของกุศลผลบุญที่ได้เคย กระทำร่วมกันมาก่อน เมื่อพบปะกันแล้วก็ขอให้มิไจรักกันอย่าได้ดูร้าย คือด้าน ให้ว่านอนสอนง่าย อยู่ถ้อยฟังคำ (เชื่อฟัง คำสั่งสอน)

หลังจากนั้นแม่หม่อนก็ได้นำหมู่เสนาอำมาตย์ทั้งหลายออกเดินทางจากเมือง หริภุญชัย ไปสู่ดอยสะมอกด้วยความสะดวกราบรื่นทุกประการ ไม่มีอันตรายใดๆ หรือ ผู้ใดได้รับการเจ็บไข้ได้ป่วยพอไปถึงแล้ว ก็ได้พบม้าสินธพพร้อมกับฝูงบริวารตาม คำอธิษฐาน เมื่อม้าสินธพกับแม่หม่อนพบกันต่างก็แสดงกิริยาปิติยินดี เสมือนหนึ่งว่า ได้คุ้นเคยกันเป็นอย่างดีมาก่อน ม้าก็แสดงกิริยาสงบกวัดแกว่งหาง และผงกหัว ส่งเสียงพึมพำเหมือนจะทักทายแม่หม่อน แม่ม้าบริวารทั้งหลายก็มีอาการสงบ ไม่ตื่นกลัว

แม่หม่อนได้เรียกเอามาตย์ซึ่งร้อยเตรียมไว้ด้วยดอกส้มป่อย และฝักส้มป่อย ยาว 1 วา ของแม่หม่อน คือร้อยด้วยดอกส้มป่อย 100 ดอก แล้วคั่นด้วยฝักส้มป่อย 3 ฝัก ร้อยไปเช่นนี้จนได้ความยาว 1 วา ของแม่หม่อนเมื่อเสนาเอามาตย์ดังกล่าวมาส่งให้ แม่หม่อนแล้ว แม่หม่อนก็ถือเอามาตย์เดิน ไปคล้องม้าสินธพ ม้าก็ไม่หนีหรือหลบเลียง กลับยอมให้คล้องโดยดี แม่หม่อนก็ใช้มาตย์นั้นจูงมาเดินมาสักชั่วเจ็ดวัน (ชั่วระยะ

เครื่องยิงกระสุนดินยิงไป) ม้าก็หยุดหันรีหันขวาง หันหน้าไปทางบรืวารส่งเสียงร้อง และมีน้ำตาคลอเบ้าตา แม่หม่อนก็รู้ว่า ม้าสินธพมีความอาลัยบรรดาม้าบรืวารทั้งหลายของตัว จึงออกปากอนุญาตว่า เมื่อเจ้ายังมีอาลัยรักหมู่ฝูงอยู่ แม่หม่อนก็อนุญาตให้เจ้าพาหมู่ฝูงทั้งหมดของเจ้าเข้าไปอยู่ด้วยกันในเมืองหริภุญชัย แม่หม่อนจะเลี้ยงดูไม่ให้หือคอยาก ม้าสินธพได้ฟังดังนั้นจึงส่งเสียงเป็นสัญญาณขึ้น พอสิ้นเสียงบรรดาบรืวารทั้งหมด ต่างก็วิ่งมาห้อมล้อมม้าสินธพและออกเดินทางติดตามมาจนถึงเมืองหริภุญชัย

เมื่อพาเอาม้าทั้งหมดเข้ามาถึงบ้านเมืองแล้วได้ทำพิธีรับขวัญแล้วก็สร้างที่พักให้ติดกับที่พักของช้างป่ากำงาเขียว เฉพาะตัวม้าสินธพนั้น ได้นิมนต์ครูบามหายศมาจารอักขระที่เล็บตีนทั้งสี่ เพื่อให้แคล้วคลาดจากอันตรายทั้งปวง และเพิ่มกำลังอำนาจให้กล้าแข็งยิ่งขึ้น นอกจากเล็บตีนทั้งสี่แล้ว ครูบามหายศยังได้ลงอักขระเพิ่มเติมที่หน้า หูทั้งสองข้าง และบนขอบตา เพื่อให้อยู่ยงคงกระพัน ศัสตราวุธทุกชนิดไม่อาจทำอันตรายได้ เล็บตีนม้านี้เป็นสีขาวฟ่อง มีพิษถ้าเหยียบหรือเตะถูกคน หรือสัตว์ใดเป็นแผลแล้วจะรักษาไม่หาย มีแต่จะขยายบาดแผลเหวอะออกอย่างรวดเร็ว และตายในที่สุด ม้าสินธพนี้แม่หม่อนตั้งชื่อว่า “เจ้าเก็บตีนผี” เพราะวิ่งเร็วปานลูกธนู และผีดินเบาแทบไม่ได้ยินเสียง เหมือนผีวิ่ง เจ้าเก็บตีนผีพร้อมกับ “บรืวารทั้งหมด”

ผู้เลี้ยงดูม้าทั้งหมดนี้ แม่หม่อนได้มอบหมายให้ขุนเจ้าจักษุเรื่องราว ขอบคุมแล้วมีผู้ช่วยเกี่ยวหญ้าม้าอีก 20 คน ปู่ขุนเจ้าจักษุเรื่องนี้แม่หม่อนมอบหมายให้มันเลี้ยงดูสัตว์เลี้ยงทุกชนิดที่แม่หม่อนนำมาเลี้ยง เพราะปู่ขุนเจ้าจักษุเรื่องนี้มันเป็นผู้ที่รู้ภาษาสัตว์ รู้ว่าสัตว์นั้นๆ ต้องการหรือไม่ต้องการอะไร มันจึงเลี้ยงดูและฝึกสอนสัตว์ได้เก่งกว่าคนอื่น

เครื่องประดับของเจ้าเก็บตีนผีนี้ แม่หม่อนได้สั่งให้ช่างเงิน ช่างทอง ช่างเย็บ ช่วยกันประดับตกแต่งปลอกรัดหน้า บังเหียน ผ้าคลุมหลัง อาวน และพู่ห้อยประดับหน้าหลัง ล้วนแล้วแต่ประดับด้วยเงินและคำ (ทองคำ) อย่างสวยงาม ในยามที่บ้านเมืองสงบสุขแม่หม่อนก็ไม่ค่อยได้ใช้ขี่ นอกจากนานครั้งเมื่อมีการเดินทางยาวไกลก็จะใช้เป็นพาหนะสักครั้งหนึ่ง ตามปกติก็จะปล่อยให้อยู่อย่างอิสระบนพื้นที่

กว้างใหญ่ใกล้คุ้มแม่หม่อน และมีคนเกี่ยวหญ้ามาให้เป็นประจำวัน โดยเฉพาะเจ้าเก็บ[†]ต้นผี จะมีรางหญ้าเป็นพิเศษต่างหากจากม้าบริวาร หญ้าที่นำมาใส่รางนี้ต้องเกี่ยวมาจากบนเนินคอยไม่มีมดหรือแมลงรบกวน

เจ้าเก็บต้นผี[†]นี้ ได้ใช้ออกศึกกับขุนหลวงมะลังกะ และได้สำแดงเดชานุภาพไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าช้างปู่กำงาเขียว ได้แผดเสียงร้องดังสะท้านไปทั้งกองทัพ ยังความขวัญหนีให้บังเกิดแก่ฝ่ายศัตรู แล้วพาผู้จับจีคือเจ้ามหันตยศ เข้าลุยไล่ข้าศึกจนแตกพ่ายไป เมื่อชนะศึกครั้งนี้แล้ว แม่หม่อนได้ตั้งยศให้กับเจ้าเก็บต้นผีว่า “พญาหิรัญระกะ” และทำการสมโภชยศพร้อมกับช้างปู่กำงาเขียว

การสมโภชครั้งนั้น “พญาปกปิงเมืองเรืองอำนาจขจร” พอใจกับการพ่อน[†]จีเหล่าดังที่ได้เล่าไปแล้ว แต่ “พญาหิรัญระกะ” กลับพอใจพ่อนผู้หญิงโดยแสดงกิริยาร่าเริงแจ่มใส คณะพ่อนผู้หญิงมีด้วยกัน 6 คน ล้วนเป็นช่างพ่อนที่มีลีลาในการพ่อนดีที่สุดในสมัยนั้น ได้แก่

1. นางจุ่มปี
2. นางจุ่มป่า (เป็นพี่น้องฝาแฝดกับนางจุ่มปี)
3. นางอ่องออต้าน (เพราะชอบกินคออ่อนของต้นตาลมาก)
4. นางลำเปิง
5. นางแสงหล้า
6. นางแสงดา

พญาหิรัญระกะ[†]นี้ ได้เสียดิจจากโลกมนุษย์ไปหลังจากแม่หม่อนเสียดิจไปแล้ว 2 ปี หรือหลังจากช้างปู่กำงาเขียวตายไปแล้ว 1 ปี ลูกทั้งสองของแม่หม่อนก็ได้นำซากไปบรรจุในกู๋พร้อมด้วยเครื่องประดับใกล้ๆ กับกู๋ช้าง และเรียกกันว่า กู๋ม้าต่อไปนี้คือ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ซึ่งเดี๋ยวนี้ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว คือ

1. ปู่แก้วขุนดง

ในชาตินี้คือ นายทรงวุฒิ ยศพินสาร บ้านเลขที่ 122 หมู่ที่ 1 ตำบลคันธง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

2. นางจุ่มปี

ในชาตินี้คือ พรนิภา แก้วบุญเรือง บ้านเลขที่ 145 ถนนสันป่ายาง ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

3. นางจุ่มป่า

ในชาตินี้คือ น.ส. เสาวภา สมบุญญา บ้านเลขที่ 36 บ้านห้วย ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

4. นางอ่องออตาน

ในชาตินี้คือ นางสาว นิลัมภาชาติ บ้านเลขที่ 18 ถนนเทศบาล 4 ตำบลปากเปรี้ยว อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี

5. นางลำเปิง

ในชาตินี้คือ นางเสียง แซ่ตั้ง บ้านเลขที่ 62 ถนนจิตรบำรุง อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์

6. นางแสงหล้า

ในชาตินี้คือเกิดเป็นผู้ชาย คือ นายวรวิทย์ ปิงเมือง อยู่โรงเรียนพะเยาพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา เพราะได้อธิษฐานจิตขอให้ได้เกิดเป็นผู้ชาย และมีร่างกายแข็งแรง

7. นางแสงดา

ในชาตินี้คือ นางสาวประสงค์อัมมะวัด บ้านเลขที่ 119/1 ถนนราชมรรคา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

และตัวเจ้าเก็บตีนผี หรือ “พญาหิรัญระกะ” ในชาตินี้คือ นางละเมียด อันทอง อยู่บ้านเลขที่ 93 ถนนราชดำเนิน ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ไก่แก้ว

เรื่องไก่แก้วนี้ คนในโลกมนุษย์ไม่ค่อยจะรู้จักกันแพร่หลาย เหมือนเรื่องจ้างปู่กำงาเขียว แต่ไก่ตัวนี้ ก็นับเป็นสัตว์เกิดมาคู่บุญกับแม่หม่อนอย่างหนึ่ง และได้ช่วยเหลือบ้านเมืองโดยเป็นยามเฝ้าดู ถ้ามีข้าศึกศัตรูเข้ามา มันก็จะส่งสัญญาณบอกเหตุให้ชาวบ้านชาวเมืองรู้ตัวล่วงหน้า และเตรียมป้องกันไว้

ไก่อ้วนี้เป็นไก่อีเจียวใส ขนสร้อย ขนหาง และขนทั้งตัวสีเจียวยาวงาม และมีประกายสดใส แม่หม่อนตั้งชื่อมันว่า “เจ้าเจียวแก้วฟ้า” ผู้ที่นำมาให้แม่หม่อนเป็นเสนาของแม่หม่อนชื่อ ปู่เจ้าหนูน ปู่เจ้าหนูนนี้ได้ออกไปท่องบ้านเที่ยวเมืองค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้าข้าวของจนถึงเมืองตุง (เชียงตุง) ขณะที่เดินทางผ่านป่าเมืองตุง ก็ได้พบไก่อีตัวหนึ่ง มีลักษณะงดงามสีเจียวใส เสียงขันก็ดังก้องกังวานไพเราะยิ่งนัก ที่น่าแปลกก็คือ ไก่อีตัวนี้กุ่น (เชื่อง) มากผิควิสัยไก่อีทั่วไป ชอบมาคุ้ยเจียหากินอยู่ใกล้ๆ กับที่พักของปู่เจ้าหนูน

ปู่เจ้าหนูนได้พิจารณาไก่อีเจียวตัวนี้แล้วเห็นว่าเป็นไก่อีที่มีลักษณะดีงามจะนำความเจริญรุ่งเรืองมาสู่ผู้ที่เป็นเจ้าของเลี้ยงดู ดังนั้นเมื่อเดินทางกลับมาจากเมืองตุงคืนสู่บ้าน ปู่เจ้าหนูนจึงอุ้มเอาไก่อีตัวนี้มาด้วย แล้วนำมาถวายให้แม่หม่อน แม่หม่อนก็ได้รับเอาและปล่อยเลี้ยงไว้ไม่ได้กักขัง และตั้งชื่อให้มันว่า เจ้าเจียวแก้วฟ้าตามที่เล่ามาแล้ว

เจ้าเจียวแก้วฟ้า นี้ชอบบินไปหากินไกลจากคอกแม่หม่อนบางทีก็ไปอยู่แถววัดอาพัฒนาราม ป่ายางหลวง ที่ต้นยางใหญ่ในป่ายางนี้ เจ้าเจียวแก้วฟ้าจะใช้เป็นที่ส่งสัญญาณบอกเหตุ เตือนภัยให้ชาวเมืองรู้ล่วงหน้า ดังนี้ ถ้าเจ้าเจียวแก้วฟ้า บินขึ้นไปสูงสุดยอดไม้ยางหลวงแล้ว ขันเสียงดังกังวานซ้ำหลายครั้ง แสดงว่าภายใน 7 วัน จะมีข้าศึกมารบกวณแต่ถ้าบินขึ้นไปไม่ถึงยอดไม้ยางหลวงแล้วขัน 2 ครั้ง แสดงว่าจะมีไ้ศึกเข้ามาสอดแนมก่อกวณชาวบ้านชาวเมือง

เจ้าเจียวแก้วฟ้านี้เมื่ออยู่ในคอกแม่หม่อน มันจะคอยสังเกตดูผู้คนเข้าออก ถ้ามีผู้ใดเข้ามาหาแม่หม่อนโดยขาดการสำรวจไม่ระวังกริยามารยาท แสดงถึงการไม่เคารพแม่หม่อน เจ้าเจียวแก้วฟ้าก็จะเข้าจิกตีเป็นการตักเตือนจนคนผู้นั้นสงบจึงจะยอมหยุด

เจ้าเจียวแก้วฟ้า ได้เสียชีวิตจากโลกมนุษย์ เมื่อแม่หม่อนเสียชีวิตไปแล้ว 3 ปี ลูกของแม่หม่อนก็ได้สร้างกุบรจุซากร่างของเจ้าเจียวแก้วฟ้าไว้ห่างจากกุ้งช้าง กุ่ม้าไปทางทิศตะวันตกเล็กน้อย ปัจจุบันนี้ยังคงมีอยู่ที่หลังวัดไก่อีแก้ว เดียวนี้เขาก็ได้มาเกิดในเมืองมนุษย์แล้ว ได้แก่ นางพรพิมล อันทอง อยู่บ้านเลขที่ 93 ถนนราชดำเนิน ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ปู่เจ้าหนูน ก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว ได้แก่ หนานดี หนานดีนี้เป็นคนไทยใหญ่เกิดที่เมืองตุง (เชียงตุง ประเทศพม่าในปัจจุบัน) และอีกไม่นานไพศาลก็จะพบกัน และเมื่อพบกับหนานดีแล้วเรื่องทั้งหลายที่แม่หม่อนเล่าให้ฟังก็ให้ไพศาลเปิดเผยได้ แต่ให้เก็บไว้ก่อน จนครบ 5 เดือน จึงจะสมควรเผยแพร่แก่คนทั่วไป แล้วจะได้รับความร่วมมือเผยแพร่เรื่องเหล่านี้จากผู้ที่มีศีลธรรม แม่ทวดาและสรรพสัตว์ทั้งหลายก็จะพากันมาอนุโมทนาด้วย

หมายเหตุ เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2532 คุณไพศาล แสนไชย ได้นำพระครูอุดม ปัญญาภรณ์ วัดชัยมงคล อำเภอหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์ และอาจารย์ไพศาล นามประเสริฐ อดีตอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนบ้านหนองกี่ อำเภอหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์ พร้อมกับคณะไปทัศนารที่ท่าชีเหล็ก อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย และได้ข้ามไปฝั่งพม่า ทางฝั่งพม่ามีสามล้อรับจ้างนำนักท่องเที่ยวไปนมัสการพระเจ้าละแ่ง ที่อยู่ลึกเข้าไปอีกเล็กน้อย คณะที่ไปด้วยกัน ต่างก็นั่งสามล้อไปกันหมดแล้ว คงเหลือแต่คุณไพศาลคนเดียว

ขณะนั้นมีสามล้อรับจ้างคนหนึ่ง เข้ามาหากินและเชิญชวนไปไหว้พระเจ้าละแ่ง คุณไพศาลก็ตกลงไป ขณะที่นั่งไปก็พูดคุยกัน คุณไพศาลถามว่าชื่ออะไร อยู่ที่ไหน สามล้อก็บอกว่าตนเองเป็นไทยใหญ่ไม่ใช่พม่า เกิดที่เชียงตุงเมื่อเป็นเด็กเคยข้ามไปเรียนหนังสือที่ฝั่งไทย จนอ่านออกเขียนได้ มีชื่อว่า หนานดี นามสกุล ศิริชัย มีชื่อพม่าว่า หม่องตื้อ

คุณไพศาลรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมากที่มาพบหนานดีเข้า โดยไม่คาดคิดมาก่อน ตามคำที่แม่หม่อนบอกไว้ จึงได้พุดจาซักถามอีกพอควร ได้ความว่าขณะนี้ อายุ 27 ปี

หลังจากนั้นอีก 3 วัน คือวันที่ 21 มกราคม พ.ศ. 2532 คุณไพศาล ก็ได้เล่าเรื่องของเจ้าแม่หม่อนให้ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงฟังเพราะถึงเวลาตามที่ เจ้าแม่หม่อนกำหนดไว้แล้ว แต่เรื่องที่เจ้าแม่หม่อนเล่านี้เป็นเรื่องยืดเยื้อกว้างขวาง ไม่อาจจะเล่ากันเพียงวันเดียวจบ ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงจึงได้ติดตามสัมภาษณ์ จดบันทึก และสอบถาม เมื่อมีสิ่งที่เป็นปัญหา ตามแต่เวลาและโอกาสจะอำนวย ให้เป็นเวลาติดต่อกัน 5 เดือน จึง

สามารถรวบรวมเรื่องทั้งหมดได้ครบถ้วน แต่ก็คงยังมีบางอย่าง ที่อาจหลงเหลืออยู่บ้าง
ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ประเพณีวัฒนธรรม

พิธีอาบธาระสระปัจฉิมะทาระกะ

พิธีนี้ทำเมื่อเด็กชายหญิง มีอายุได้ 13 ฝน (ปี) เต็มแล้วจะย่างเข้าสู่
ความเป็นหนุ่มเป็นสาว พ่อแม่ก็จะนิมนต์พระมาเทศน์ให้ผู้ที่จะเข้าพิธีฟัง ส่วนใหญ่
ก็เป็นการสอนเรื่อง การทำบุญทำทาน การรักษาศีล และการปฏิบัติตัว เมื่อจะเป็น
ผู้ใหญ่ ผู้ครองเรือนต่อไปในภายภาคหน้า เสร็จแล้วก็ทำการสระสระร่างกาย
พ่อแม่และญาติ ผู้ใหญ่ก็ให้โอวาทและอวยชัยให้พรพร้อมกันรดน้ำไปด้วย
ผู้ที่ผ่านพิธีนี้แล้วถือว่าพ้นจากวัยเด็กเข้าสู่วัยหนุ่มสาว และเตรียมตัวที่จะเป็น
ผู้ใหญ่ต่อไป ในสมัยแม่หม่อน ทุกคนต้องผ่านการทำพิธีนี้

คนในสมัยของแม่หม่อนนั้น ที่เขากลัวมากที่สุดคือ “ผีพง” (กระสือ) กับ
“ม้าบ้อง” (ผีปอบที่มีฤทธิ์มักแสดงตัวเป็นม้าวิ่งตามถนนหนทาง) ถ้าหมู่บ้านไหน
มีผีพวกนี้ ชาวบ้านก็จะนิมนต์พระไปสวดสังฆะหะ ประพรมน้ำพุทธมนต์ทั่วหมู่บ้าน
และมันก็หายไป

- โรคที่เป็นกันมากในสมัยนั้นได้แก่โรค “กั๊กอก” (แน่นในอกหายใจไม่ออก)
หยุดยาก็ใช้หัวไม้รากไม้ (สมุนไพร) เป็นต้นว่า ควินิน หัวข่า จักโค (ตะไคร้) จิ้งจาลิง
หญ้าเมืองวาย เป็นต้นประกอบกับใช้เวทมนตร์คาถาเสกเป่า หมอที่เก่งก็คือ หมอปู่มี
หมอปู่มีนี่มันจะใครไปหาการรักษาต้องขึ้นขันครุให้มันก่อน แม่หม่อนแก่ก็ต้อง
ไปขึ้นขันครุให้มัน ถ้าจะให้มันรักษาโรคพยาธิ

- ของที่มีค่ามากที่สุดและเป็นที่ต้องการของชาวบ้านชาวเมืองมาก คือ เกลือ
สมัยนั้นยังไม่มีเบี้ยจ่าย ใครต้องการอะไรก็ใช้วิธีแลกเปลี่ยนสิ่งของกัน หรือใช้เกลือ
ไปแลกเอา เกลือ 2 กำมือ แลกข้าวได้ล้าล้อหนึ่ง (ล้อใช้คนลาก) เงิน คำ มีค่า

มอกหิน มอกทราย (มอก คือ เท้ากับ) บางทีแม่หม่อนให้รางวัลเสนาอำมาตย์ด้วยเงินค่า เขาก็ยังไม่ขอรับด้วยซ้ำไป แต่ถ้าให้เป็นเกลือ ทุกคนจะพอใจ

- การเสียสละในสมัยของแม่หม่อน ถ้าเป็นชาวบ้านทั่วไปหลังจากทำบุญอุทิศส่วนกุศลแล้วก็นำศพไปฝังแต่ถ้าเป็นศพเจ้านาย หรือครุบาสังฆะ หลังจากทำบุญอุทิศส่วนกุศลแล้วนำไปเผา

- เมื่อชาวเมืองมีเหตุวิวาทไม่อาจจะตกลงกันได้ เขาก็จะพากันไปหาแม่หม่อนให้ตัดสิน แม่หม่อนก็จะไต่สวนข้อมูลแล้วก็พิจารณาตัดสินโดยยุติธรรม จนเป็นที่พอใจของเขา แต่ถ้าเขามาแล้วไม่พบแม่หม่อน ลูกทั้งสองของแม่หม่อนก็จะทำหน้าที่แทน

- การล่าสัตว์ในอาณาเขตเมืองหริภุญชัยนี้ แม่หม่อนอนุญาตให้ล่าได้เพียงปีละ 70 ตัว สัตว์ที่ล่าได้มักจะเป็นฟาน (เก้ง)

การแต่งงาน

การที่คนหนุ่มสาวจะอยู่กินเป็นคู่ฟัวตัวเมียกันในสมัยของแม่หม่อนนั้น ต้องผ่านพิธีอาบน้ำชำระสระปิ้งจิมะทาระกะมาแล้ว ฝ่ายหญิงต้องมีอายุ 15 ปี และฝ่ายชายต้องมีอายุ 18 ปีขึ้นไป เมื่อเขาตกลงปลงใจจะอยู่กินกัน พ่อแม่เขาก็จะพามาหาแม่หม่อนที่ในคุ้มหลวง ก่อนการแต่งงาน 5 วันเป็นอย่างน้อย เพื่อบอกให้แม่หม่อนรู้และขออนุญาตจัดการแต่งงาน แม่หม่อนก็ได้สืบสาวเรื่องราวทั้งหญิงทั้งชาย ดูว่าเป็นลูกใคร หลานใคร ทั้งนี้เพราะอยากรู้ว่าเขาเป็นพี่น้องใกล้ชิดกันแค่ไหน ถ้าเป็นลูกพี่พี่ผู้น้องคือต้นตระกูลเขาเป็นพี่น้องท้องเดียวกันนับได้ถ้วนที่สี่แม่หม่อนก็จะอนุญาตให้แต่งงานกันได้ แต่ถ้าต่ำกว่านั้นตั้งแต่ถ้วนที่สามลงไปก็ไม่อนุญาต เพราะเป็นการจิด (อวมงคล) จิดบ้านจิดเมือง ใกล้สัตว์เข้าไปทุกที และลูกเต้าของเขาที่เกิดมาก็มักจะเป็นคนไม่ดี

ถ้าสืบสาวดูแล้วแม่หม่อนเห็นสมควรก็จะอนุญาต และช่วยข้าวของต่างๆ เช่น ข้าว และเกลือ แล้วก็ให้โอวาทสั่งสอนทั้งชายและหญิงคู่ นั้น โอวาทคำสอนที่แม่หม่อนใช้ในสมัยนั้น มีดังนี้

สำหรับเจ้าสาว

แม่หญิง	คือหญิงผู้ที่รักนวลสงวนตัว มีมารยาทเรียบร้อย รู้จักที่สูงที่ต่ำ มีศีลธรรมอันดี รู้หลักเรือนสาม น้ำสี่ เรือนสาม คือ เรือนผม, เรือนหอ. และเรือนครัว น้ำสี่ คือ น้ำใจ, น้ำกิน, น้ำใช้ และน้ำปูน (ปูนที่ใช้กินหมาก เป็นของรับแขกที่มาเยี่ยมเยียนต้องหมั่นเอาใจใส่ดูแลไม่ให้แห้ง)
แม่ยัง	คือคนที่ขี้เกียจ ขี้คร้าน หลบเลี่ยงการงาน ถ้าถามถึงงานจะต้อง ตอบว่ายังไม่ได้ทำ ยังไม่เสร็จ
แม่จู้จั่นก้นฮั่ว	(จู้จั่น คือ จู้จั่น ใช้อาบยาครุไส่น้ำ) เป็นคนที่เหิมเห่อแต่ขี้เกียจ ผัวหามาได้ เท่าไรจู้จั่นหมดสิ้นไม่มีเหลือเหมือนครุกันร้ว
แม่นั่งไ้บ่าถั่ว	คือคนทำงานช้า เฉื่อยชา ชอบพุดคุยมากกว่าทำงาน ถ้ามี คนฟังต่อให้ฟังจนเบื่อ ก็ยังไม่หมดเรื่องคุย
แม่ขนคั่วลงตาล	คือคนขี้โกรธ ถ้าถูกผัวว่ากล่าวไม่ยอมรับผิด กลับชอบขนของ หนีออกจากบ้านไป ไม่นานก็กลับมาใหม่
แม่ย่างหน้าเหาะ	มีนิสัยหุนหันพลันแล่น ถ้าไม่พอใจก็กระต๊อบเท้าชักเท้าเซ็ดหน้า อวดดี
แม่เกาะขอบฮั่ว	ถ้าผัวไม่อยู่บ้าน ก็เที่ยวไปนินทาเพื่อนบ้านที่โน่นบ้าง ที่นี้บ้าง
แม่หน้าบ้านเป็น	ชอบเอาบ้านคนอื่นเป็นบ้านตัว ชอบสนุกไม่สนใจงานบ้าน ไม่เอาใจใส่ลูกผัว
แม่เป้งหลายปี่ม	ชอบล้ามะเลเทเมา เอาแต่การสนุกสนาน ใครจะเป็นอย่างไร ไม่สนใจ
แม่ลืมหั่วต่น	ปล่อยจิตปล่อยใจไปตามอารมณ์อยาก ไม่สนใจไยดีกับผัวตัวเอง

สำหรับเจ้าบ่าว

ป้อจาย	คือคนที่ร่างกายแข็งแรงบึกบึน มีศีลธรรมอันดี มีพรหมวิหารสี่ มีความรู้ ความสามารถในการทำงานดี เป็นที่รักที่ชอบใจของ บ้านเมืองและคนทั่วไป

ป้อจ๋า	ทำอะไรก็อึดอาด เชื่องช้า ไม่มีความขยันหมั่นเพียร ทำกิจการงาน อันใดก็ไม่ทันคนอื่น
ป้อถำกิ้นกับเมีย ป้อเพียอุผี	เป็นคนเกียจคร้านไม่ยอมทำการงานเปรียบเหมือนกาฝาก ชอบแต่ง ชอบหยิ่ง (ใช้เครื่องประดับ) ส่องแว่นหวีหัว มายาสาโดย ดีแต่พูด แต่ไม่ทำเมื่อคืบเป็นนกจัน (นกหากิน กลางคืน) เมื่อวันเป็นนกเค้า (นกเค้าแมว)
ป้อถลิ แอ่วกาด	ชอบแต่งตัวโอ้อวด การงานไม่ทำ ดีแต่ข้าวปอบมีแจ (ข้าวหนึ่งต้อง แชน้ำไว้ก่อน)
ป้อน้ำหยาดซ้อนกัน	เชื่องช้าทำงานอะไรก็ไม่ทันคนอื่น ไม่พูดไม่จากับใคร แต่ถ้าพูด ก็พูดจนจี้เกียจฟัง
ป้อน้ำตันปากกุด	ก้มจ้มค้มใน น้ำป่าไหลเชี่ยวป็น ไม่สูงส่งกับใคร อยู่คนเดียว เจียบๆ ไม่มีเพื่อนฝูงหาความเจริญยาก ความรู้แคบไม่กว้างขวาง
ป้อสุตจี้เหือด	กลัวแดดกลัวฝน กลัวลมกลัวน้ำ จีคร้านเจ้าสำราญ เจ้า (เข้า) กั้วง่าย ขวาย (สาย) กั้วแคะไม่กระตือรือร้น แม้แต่ที่นอน ห้องหอก็ไม่เอาใจใส่ปล่อยไว้จนเหม็น สุด (มุ้ง) มีแต่ตัวเหือด (ตัวเรือด) เต็มไปหมด
ป้อเคือดเหมือนผี	มีอารมณ์ร้าย จีโกรธ จีบ่น งุ่นง่านเหมือนผีกินบุก (หัวบุก) กินบอน เวลาโกรธชอบทูปหม้อข้าวหม้อแกง
ป้อหนีแสนเตื้อ	มีใจไม่มั่นคง พอมีเรื่องขัดใจก็หนีไปจากบ้าน เป็นที่เดือดร้อน ของลูกเมียและชาวบ้านก็รำคาญ
ป้อเผื่อพะกุน	เป็นคนห่วงลูกห่วงเมีย ห่วงพะกุน (ตระกูล) กลัวว่าจะตกทุกข์ได้ยาก น่าเอาเยี่ยงอย่าง
ป้อปุ่นหลายจิด	หมั่นเวียกหมั่นการ ทำมาหาได้เท่าไรก็เอาปุ่นจิดหมายไว้ และพยายามทำให้ได้มากกว่าเดิม
ป้อติดหลายก่อ	ไม่ชอบอยู่ว่างๆ หมั่นปลุกลูกไม้หวั่น มีใจเอื้อเฟื้อเพื่อนบ้าน หมู่ฝูง จนเป็นที่รักใคร่ของคนทั่วไป

ป้อถูกยกยอหลายจัน เป็นคนมีศีลธรรมดีหาที่ติมิได้ เป็นที่รักของทุกคนทุกชั้นมีจิตใจ
โอบอ้อมอารีแก่นุชย์และสัตว์ทั่วไป ได้รับการยกย่องนับถือ
ไปทั้งแปดทิศ

ป้อจันหลายคำ ชอบช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจ เห็นความทุกข์ของคนอื่น
เป็นความทุกข์ของตน มีความเสียสละสูง เป็นที่นิยมนับถือ
ของคนทั่วไป

ป้อหามาเต็ม ไม่ยอมให้สินทรัพย์ที่มีอยู่หดหายไป พยายามหามาเพิ่มเติม
ให้มีจำนวนมากขึ้นกว่าเดิม

ป้อเหลื่อมตวยคน ไม่ชอบขัดคอคนอื่น ใครจะคิดเห็นพุดจาอะไร ก็ยอมคล้อยตาม
เพื่อเอาใจใคร ทำงานอะไร ก็เข้าไปช่วยเหลือโดยไม่ต้องร้องขอ

คำสอนของแม่หม่อนนี้ขอให้ลูกหลานทั้งหลายนำเอาไปพิจารณา อันใด
ที่จะเป็นประโยชน์และปฏิบัติตาม แม่หม่อนก็ขออนุโมทนาด้วย เมื่อแม่หม่อนได้ให้
โอวาทสั่งสอนเขาแล้ว แม่หม่อนก็เจิมหน้าผากคู่บ่าวสาวด้วยผงทองคำ เพื่อ
ความเป็นสิริมงคล ตบหัว 3 ครั้ง แล้วทำพิธีฝังก้อนหินภายในค้ำหลวง มีความหมายว่า
ถ้าก้อนหินไม่ไผ่ล้นขึ้นมาพื้นแผ่นดินก็ขอให้คู่บ่าวสาวอยู่ไปจนแก่จนเฒ่า อย่าได้ทิ้ง
ได้ข้างกัน พิธีที่แม่หม่อนจัดทำให้เขามีอยู่ทำนี้ นอกจากนั้นเขาก็ไปจัดแต่งกันที่บ้าน
ของเขา แม่หม่อนก็ไม่ได้ไปยุ่งเกี่ยวด้วย

- การบวช ชาวบ้านชาวเมืองในสมัยนั้นเขานิยมบวชลูกบวชหลาน
เพื่อเอาบุญเอากุศล (แม่หม่อนได้หงายฝ่ามือทั้งสองข้างให้ไพศาลดูปรากฏว่าฝ่ามือ
เป็นสีเหลือง) แม่หม่อนอธิบายว่าที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะอานิสงส์ที่แม่หม่อนได้เคย
บวชพระให้ข้าคนของแม่หม่อนมามากส่วนใหญ่วเมื่อบวชแล้วก็อยู่ที่วัดพระคง

- ข้าวปลาอาหารในสมัยของแม่หม่อน มีอยู่อุดมสมบูรณ์ เพราะฝนฟ้าตกมา
ถูกต้องตามฤดูกาล เมื่อชาวเมืองเก็บเกี่ยวข้าว หรือหน่วยไม้ห้วงมันแล้ว ส่วนหนึ่ง
จะนำมารวมไว้ที่หลองข้าว (ยุ้งข้าว) ส่วนกลาง ซึ่งตั้งอยู่ในกำแพงเมืองถ้าบ้านเมือง
เกิดศึกสงคราม หรือเกิดข้าวยากหมากแพง ก็จะนำออกมาแจกจ่ายกันไปกิน
อาหารที่แม่หม่อนชอบ ได้แก่ แกงผักเชียงดาใส่ปลาตุ๋น กล้วยไม้ก็ชอบกล้วยดิบคำ
ขนมสมัยนั้นที่ดีที่สุดก็คือ ขนมเกลือ ทำด้วยแป้งข้าวเหนียวผสมเกลือแล้วนึ่ง

สุภาษิต คำคมของเจ้าแม่จามเทวี

ออกผุดโถ มะโนแตกอ้า อย่างใดมีมาพรักพร้อม ผ่องคุ้ม ห่มเหลือง
ใจบ่หลังน้อม บ่หันแก่เฒ่าเวณเป็นทูลีละ บวชมาหลายหน อยู่กำงหมู่คน
ยังทำหน้าด้าน ก็น้ำสุรา วาจาปากด้าน เสียงเมามายอ้อแอ้ เป็นว่าตู่ป้อม บ่ใจตู่ได้
เป็นตู่ปุเจ้าพอมโซ น้ำงวตคตอง คุณันโมโห นิสัยปาโล ตบตีต่อยด้าน หมู่เสนา
มาเป็นปากันห้ามแถมร่ำมวยใส่ ด้านตัก เป็นชักเป็นถาม เล่าว่าอยู่วัด แห่งท้องที่
เมืองหละปุน แอ่วอกบอกฮ้าย หื้อเมืองเลื่อมสุญว่าอยู่หละปุน ตี้เต้จาวได้ เป็นเป็ด
เป็นไก่ ซื่อขายกันได้ ราคาป็นเงินก็ซื้อ จะควักหัวใจ ออกมาลอกลื้อ หื้อหันถี้แจ้งสักกำ

คำค่าว (กลอน) เมืองเหนือนี้เจ้าแม่หม่อนกล่าวออกมาให้ คุณไพศาลฟัง
ด้วยความอัศจรรย์ใจ ที่เมืองลำพูนถูกนำไปอ้างอิงให้เกิดความเสื่อมเสียด้วยภิกษุทูล
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน แต่ก็ไม่หลุดรอดจากความรู้เห็นของเจ้าแม่หม่อน
ไปได้แสดงว่าความเคลื่อนไหวทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเมืองลำ พูนจะอยู่ใน
ทิพยจักขุญาณของเจ้าแม่หม่อนตลอดเวลา

เจ้าแม่หม่อนจามเทวี นี่นับได้ว่าทรงเป็นปฎิภาณกวีผู้หนึ่ง เจ้าแม่หม่อน
มักจะกล่าวออกมาเป็นภาษากวีหรือคำค่าวของภาคเหนือให้คุณไพศาลฟังบ่อยครั้ง
บางครั้งก็เป็นภาษิตโบราณ บางคราวก็กล่าวระบายความรู้สึกรออกมา เช่น ตอนที่
เจ้าแม่หม่อนค่าพวกขี้เหล้าที่ก่อความรำคาญให้ในขณะเดินทางมาจากเมืองละโว้และ
คำค่าว ที่บันทึกไว้ตอนต้นนี้แล้ว ต่อไปเป็นภาษิต และคำคมที่เจ้าแม่หม่อนกล่าวให้คุณ
ไพศาลฟัง เท่าที่จำได้มี ดังนี้

“กันจะตำขึ้น แก่ป่าสิบป่า หลังไหลตวยมาบ่จำ
กันจะตำลง ปันพงษ์ปี่น้ำ ไผ่บ่เหลียวหน้ามาใจ”
“มนุษย์ลุ่มฟ้า โลกหล้าใจเหนียว เล็กข้อมือเดียว
ไผ่หลอนหยั่งได้ สาคะราคงกาเหนือได้
จำเฝียบ เตียมไปเจียวเล็ก

สิบชาวา หยั่งได้ลงตึก เป็นกำก่อนก็โบราณ”

“ไม้อ่อนก้อม เพราะคมมีดเหลา คนหูเบาเพราะกำกึ่งตื้น”

“หม้อบ่าฮ้อน บ่าใจเป็นแต่ไฟ มันเป็นแต่ไฟ ที่ลนกันหม้อ”

“วัดบ่าเข้า พระเจ้าบ่าไหว คื่นคนหนา”

“ไม้ไถ้น้ำ ก็เพื่อคมเลียม ขุดเลาะเลียม แก้วนฮาแก้ว”

“หันเป็นมี อย่าไปใครได้ หันเป็นไร อย่าได้ดูแลวน”

ปัญหาสังขาร ของเจ้าแม่หม่อนจามเทวี “ดำแล้วขาว ยาวแล้วสั้น มันแล้วคลอน นอนแล้วนิ่ง” คืออะไร

ชีวิตในตอนปลาย

ในตอนปลายชีวิตของแม่หม่อน แม่หม่อนก็ได้ละวางกิจการบ้านเมืองลงทีละเล็กละน้อยจนปล่อยวางลงหมดในที่สุด แล้วมอบหมายให้ลูกทั้งสองดูแลบ้านเมืองแทนตัวแม่หม่อนต่อไป ส่วนตัวแม่หม่อนก็ได้ถือศีลฟังธรรม และปฏิบัติธรรม จนในที่สุดก็ได้ถือบวชเมื่ออายุได้ 75 ปี เป็นแม่ขาวพราหมณ์รักษาอุโบสถศีล แต่ไม่ได้ไปอยู่วัด ยังคงถือศีล ปฏิบัติธรรมอยู่ในคุ้ม นอกจากวันศีลวันพระเท่านั้นจึงจะไปจำศีลฟังธรรมและพักนอนที่วัด วัดที่แม่หม่อนไปนอนฟังธรรมรักษาศีล ก็คือวัดอาพัฒนารามป่ายางหลวง (วัดสันป่ายางหลวง) และในตอนทีว่างจากกิจการบ้านเมืองนี้แหละ แม่หม่อนก็ได้ใช้เวลาไปสร้างวัดไว้หลายแห่ง วัดที่แม่หม่อนได้สร้างไว้ นับตั้งแต่ใกล้เมืองออกไปมี ดังนี้

1. วัดอาพัฒนารามป่ายางหลวง (วัดสันป่ายางหลวง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน)
2. วัดพระคง (อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน)
3. วัดมหาพุทธาราม (วัดมหาวัน อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน)
4. วัดสหสนัย (วัดพระยืน อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน)

5. วัดสังฆาราม (วัดประตูลี้ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน)
6. วัดจันทร์แจ้งจำอาราม (วัดรมณียาราม (กู่ละม็ก) อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน)
7. วัดจันทร์คง (วัดทาทุ่งหลวง อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน)
8. วัดป่าทมะรัยาราม (วัดเกาะกลาง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน)
9. วัดแสงจันทร์แดง (วัดบ้านเหล่าพระเจ้าตาเขียว อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน)
10. วัดพระเกิด (อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่)
11. วัดแสงเมืองใจ (วัดท่ากาน อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่)
12. วัดสุทธาจินดาราม (วัดช้างค้ำ (เวียงกุมกาม) อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่)
13. วัดพระนอนหนองผึ่ง (อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่)
14. วัดพระนอนป่าเกิดถี่ (อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่)

ทั้งวัดพระนอนป่าเกิดถี่ และวัดพระนอนหนองผึ่ง ในสมัยของแม่หม่อนนั้น เป็นป่าอันร่มรื่น อากาศเย็นสบาย เมื่อแม่หม่อนเดินทางผ่านไปมาที่นี้คราวใด ก็มีความรู้สึกอยากจะหยุดพักผ่อนนอนหลับทุกครั้ง ด้วยเหตุนี้จึงเกิดแรงบันดาลใจให้แม่หม่อนสร้างพระนอน ขึ้นทั้งสองแห่งแล้วจึงสร้างวัดขึ้นภายหลังต่อมา

ผู้ที่เป็นนายช่างสร้างองค์พระนอนทั้งสององค์นี้ได้แก่ เสนาโวยี เสนาโวยีนี้ เป็นคนที่ทำอะไรได้รวดเร็วและสวยงาม (โวยี คือ รวดเร็ว) ได้เป็นผู้ออกแบบ และสร้างเขบ็จ (รูปแบบ) หน้าของพระนอนป่าเกิดถี่ โดยมีนายช่างวรวันเป็นผู้สร้าง ส่วนลำตัวขึ้นไปบรรจบกัน และเสนาโวยีกลับไปสร้างส่วนล่างตั้งแต่ต้นขาลงไป จนถึงปลายเท้า จนสำเร็จเป็นองค์พระ

งานสร้างพระนอนป่าเกิดถี่นี้ ต้องสร้างด้วยความเร่งรีบ เพราะสมัยนั้น สถานที่แห่งนี้เป็นป่าไม้เกิดแน่นทึบ มีฝูงชุกชุมมาก ทั้งกลางวันและกลางคืน คอยรบกวน นายช่างผู้สร้างองค์พระ และคนงานผู้ช่วยเหลือจนไม่มีสมาธิในการทำงาน นอกจาก ยุบรบกวนแล้วทั้งนายช่างและผู้ช่วยเหลือ ยังต้องคอยระวังผึ้งหลวง ซึ่งทำรังอยู่เป็น จำนวนมากในป่าละเวกนี้ ผึ้งหลวงนี้เป็นผึ้งที่มีพิษร้ายแรงมาก ถ้าคนใดถูกผึ้งหลวง ต่อยเพียง 6 หรือ 7 ตัวเท่านั้น ก็จะถึงแก่ความตายทันที พระนอนป่าเกิดถี่นี้ ได้สร้าง

ขึ้นเมื่อแม่หม่อนมีอายุได้ 68 ปี หลังจากนั้น 10 ปี แม่หม่อนจึงได้กลับมาสร้างพระนอนหนองผึ้ง นายช่างผู้สร้างพระนอนหนองผึ้ง ก็เป็นนายช่างชุดเดียวกันกับผู้สร้างพระนอนเก็ดถี่ คือ เสนาไว้อย กับนายช่างวรวัน

เสนาไว้อย ผู้สร้างเข็ญหน้าพระนอน ทั้งสองแห่ง คือ พระนอนป่าเก็ดถี่ และพระนอนหนองผึ้ง ในชาติปัจจุบันนี้ก็ได้กลับมาเป็นผู้พิทักษ์รักษาพระนอนป่าเก็ดถี่อีก ได้แก่ พระครูอนุรักษปริยัติคุณ อยู่ที่วัดพระนอนป่าเก็ดถี่นั้นแหละ อยากรู้ว่ามีตำแหน่งหน้าที่อะไร ก็ให้ไปถามพระคุณเจ้าเอาเองก็แล้วกัน

ส่วนนายช่างวรวัน หรือนายประเชิญ สนธิรัตน์ ในชาตินี้ ในสมัยนั้น เป็นน้องชายของครูบามหายศ หรือ พระอาจารย์อินทร ปัญญาวิมโน วัดสันป่ายางหลวง ในปัจจุบัน นายช่างวรวันนี่ นอกจากเป็นนายช่างสร้างพระนอนแล้วยังได้สร้างที่พักให้แม่หม่อนด้วย และมีหน้าตาเหมือนกับลูกแฝดของแม่หม่อน จนกระทั่งในชาตินี้ก็ยังคงมีรูปร่างหน้าตาเหมือนเดิม

วัดที่มีความสำคัญกับแม่หม่อนมากที่สุดคือ “วัดป่าทะรมะราม” หรือ วัดเกาะกลางเดียนี่ เป็นวัดที่แม่หม่อนสร้างขึ้นก่อนวัดอื่นทั้งหมด เพราะที่ตรงนั้นเป็นบ้านเกิดของแม่หม่อน เรื่องนี้คนในเมืองหริภุญชัยเดียนี่ยังไม่รู้กันมากนัก

ที่ไม่ได้สร้างเป็นวัด แม่หม่อนก็ได้สร้างโง (ซุ้ม) ครอบรอยพระพุทธรูปาทากฟ้า ที่บนคอยพระพุทธรูปาทากฟ้าไว้ แต่ขณะนี้ได้ชำรุดผุพังไปตามกาลเวลาหมดแล้ว ที่เห็นอยู่ทุกวันนี้เป็นของที่สร้างขึ้นใหม่โดยครูบาเจ้าองค์หนึ่งซึ่งคนในโลกมนุษย์ก็รู้จักกันคืออยู่แล้ว

นอกจากนี้แม่หม่อนก็ยังได้ช่วยเหลือสนมของแม่หม่อนสร้างวัดขึ้นอีกวัดหนึ่งคือ วัดหนองฟาน (วัดทากาศ) แต่ยังไม่ทันเสร็จสมบูรณ์ และไม่ทันได้ถวายไว้กับสงฆ์ นางสนมคนนั้นก็ได้เสียชีวิต (ตาย) ไปเสียก่อน นางสนมคนนั้นและผู้ที่ช่วยเหลือสร้างวัดหนองฟาน (วัดทากาศ) อีก 2 คนคือ

นางสนมแก้วปาน

ในชาตินี้คือ นางศรีภรณ์ คำธิตา บ้านหนองปลาขอ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

ปู่หลวงเหล็ก คู่ป๋อง (สามี) ของนางสนมแก้วปาน

ในชาตินี้คือ นายวิสุทธิ คำธิตา อยู่บ้านเดียวกับนางศรีภรณ์ และยังเป็นคู่ครองกันอยู่

ปู้ตา (ผักเผ็ด) น้องชายของนางแก้วปาน
ในชาตินี้คือ นายอดิฉันท์ ยั่งยืนพงษ์ อยู่ที่โรงเรียนจักรคำ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
(หมายเหตุ รายละเอียดของวัดหนองฟาน (วัดทากาศ) อำเภอแม่ทา จังหวัด
ลำพูน มีอยู่ในเรื่อง “ความเป็นมาของวัดทากาศ” ซึ่งเทวดาผู้รักษาวัดเล่าให้
คุณไพศาลฟัง เป็นเรื่องที่น่าสนใจเรื่องหนึ่ง)

วาระสุดท้ายของชีวิต

วันเวลาย่อมกลืนกินสรรพสัตว์ ไม่มีอะไรยืนยงคงอยู่ได้ในสถานะเดิม
ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมผันแปรไปตามกาลเวลา และเสื่อมโทรมสูญสลายไปในที่สุด
สังขารของแม่หม่อนก็เช่นเดียวกัน กาลเวลาที่ผ่านไปนั้นก็ได้นำเอาความสดชื่น
แข็งแรงติดตามไปด้วย คงเหลือไว้แต่ความทรุดโทรมใกล้วันแตกดับเข้าไปทุกที
บรรดาสมณชีพราหมณ์เสนาอำมาตย์ และผู้คนที่ติดตามมาด้วยกันจากเมืองละโว้
ต่างก็ล่วงลับดับขันธ ไปทีละคนสองคนจนจวนจะหมด

แม่หม่อนมองเห็นมรณภัยใกล้ตัวเข้ามามากแล้ว ก็ได้เร่งบำเพ็ญเพียรรักษาศีล
ภาวนา และทำบุญ ทำทานไม่ให้ขาดหวังเอาบุญกุศลเป็นที่พึ่งของชีวิต เพื่อไม่ให้
เกิดความยุ่งยากหลังจากแม่หม่อนเสียชีวิตไปแล้ว จึงได้สั่งเสียกำหนดพิธีการศพ
ไว้กับลูกทั้งสอง ดังนี้

1. ศพของแม่หม่อนหลังจากทำบุญอุทิศส่วนกุศลแล้วให้นำไปเผา ที่ข้างวัด
อาพัฒนารามป่ายางหลวง (สถานที่ตั้งของสำนักงานเทศบาลเมืองลำพูนเดี๋ยวนี้)
เพราะวัดนี้แม่หม่อนได้มาจำศีล ฟังธรรม เป็นประจำทุกวันพระ
2. กุบระจุติของแม่หม่อน ให้สร้างที่คุ่มของแม่หม่อนเป็นรูปคล้ายโกฐ มี 8
เหลี่ยม ซึ่งแม่หม่อนได้เขียนรูปกุไว้ให้ด้วย
3. ให้ลูกนำทรัพย์สินบางส่วนของแม่หม่อน ออกแจกเป็นทานแก่ผู้คน
พลเมือง ในวันเผาศพแม่หม่อน
4. ผู้ที่จะไปร่วมพิธีเผาศพแม่หม่อน ขอให้สมาทานรักษาศีล 5 ศีล 8
ตามกำลังศรัทธาทุกคน

วาระสุดท้ายของชีวิตแม่หม่อน แม่หม่อนได้จิตละสังขารไปโดยอาการสงบ เพราะได้เตรียมจิตเตรียมใจไว้ก่อนแล้ว เมื่อวันเดือนแปดเป็ง (วันเพ็ญเดือนแปด) ปีสัน (วอก) พุทธศักราชได้ 1275 ปี อายุได้ 96 ปี 2 เดือน กับ 7 วัน และมาอยู่กินเมือง (ครองเมือง) ตรีภุณชัยเป็นเวลา 75 ปี

ศพของแม่หม่อนลูกทั้งสองได้เก็บไว้เป็นเวลา 6 เดือนครึ่ง แต่ก็ไม่น่าเหม็น เพราะหล่อ (กรอก) ด้วยน้ำผึ้งรักษาไว้ ลูกทั้งสองพร้อมด้วยเสนาอำมาตย์และชาวเมือง ได้ร่วมกันทำบุญบำเพ็ญกุศลอุทิศให้แม่หม่อนตลอดเวลาที่เก็บศพไว้ จนถึงวันทำพิธีเผาศพ (ฌาปนกิจศพ) เขาทั้งหลายก็ได้ช่วยกันสร้างผาสาท (ปราสาท) สี่หน้า (จตุรมุข) ยอดปลายทำเป็นรูปดอกจัน และพากันลากผาสาทนั้นไปเผาที่ข้าง วัดอพัฒนารามป่ายางหลวงตามที่แม่หม่อนได้สั่งไว้

การแจกทาน ลูกของแม่หม่อนก็ได้ปฏิบัติตามคำสั่งทุกประการ โดยเอาสร้อย เอาแหวน ส่วนหนึ่งออกแจกทานแก่ผู้คน แต่ความโลภของมนุษย์มีอยู่มาก ที่ได้ไปแล้วก็ไม่พอใจ ที่ยังไม่ได้ก็อยากได้ จึงเกิดการแย่งชิงกันหลังจากแจกทานไปแล้ว เหตุการณ์รุนแรงขึ้นจนถึงกับฆ่ากันตาย สร้อย แหวน เหล่านั้นจึงตก เรี่ยราดกระจาย และฝังจมดินอยู่ที่บ้านเลขที่ 83 /1 ตำบลเหมืองง่า อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน เจ้าของทรัพย์สินที่ถูกฆ่าตายก็ได้กลับมาเกิดเป็นเจ้าของบ้านนั้นอีก ถ้าปรารถนาอยากได้ทรัพย์สินนั้นก็ขอให้สร้างบุญสร้างกุศลให้มากๆ เมื่อกุศลผลบุญ มีมากพอก็จะได้อีก

เมื่อการเผาศพผ่านพ้นไปแล้วลูกทั้งสองของแม่หม่อนก็ได้เก็บรวบรวมอัฐิ และได้สร้างกุฎ (สถูป) ตามแบบที่แม่หม่อนเขียนไว้ให้ และบรรจุอัฐิ พร้อมทั้งเครื่องใช้ เครื่องประดับประจำตัวของแม่หม่อนลงไปในกุฎนั้น ตอนหลังลูกของแม่หม่อนได้เอา งาช้างปู้ก้างเขี้ยวข้างซ้ายมาใส่ไว้ด้วย กุฎนั้นก็ยังมิอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ และ ต่อมาคຸ່ມที่อยู่ของแม่หม่อนลูกทั้งสองได้สร้างขึ้นเป็นวัดและถวายให้แก่สงฆ์ คือวัดจามเทวี หรือวัดกู่กุด ที่คนในเมืองหละปุ่น (ลำพูน) รู้จักกันนั้นแหละ

แดนที่แม่หม่อนอยู่เดี๋ยวนี้คือแดน สักกิง โลกกิง (แดนทิพย์ หรือเทวโลก) ทิพย์วิมานที่อยู่เดี๋ยวนี้เกิดมาได้เพราะกุศลผลบุญที่แม่หม่อนได้สร้างสมไว้แต่เมื่อยังอยู่ในโลกมนุษย์ แม่หม่อนเสี่ยงจิตจากโลกมนุษย์มาอยู่ที่นี่ถ้านับเวลาของโลกมนุษย์

ก็ยาวนานมาก ถึงอย่างไรก็ตาม แม่หม่อนก็ต้องลงไปเกิดในโลกมนุษย์อีก เพราะยังไม่เลี้ยงเชื้อเกิด (สิ้นกรรม) และจะไปเกิดที่เมืองหละปุน (ลำพูน) อีก ต่อให้กระบิดเมืองเขายอมให้ผู้หญิงปกครองเมือง แม่หม่อนก็จะไปเกิดและปกครองเมืองหริภุญชัยเหมือนเดิม เวลาที่แม่หม่อนจะกลับมาเกิดใหม่นั้นนับจากนี้ไปเป็นเวลาอย่างรวดเร็วก็ประมาณ 300 ปี ของเมืองมนุษย์ อย่างช้าก็ประมาณ 600 ปี ของเมืองมนุษย์ ทั้งนี้แล้วแต่เหตุการณ์ในเมืองมนุษย์เป็นไปตามที่แม่หม่อนได้เล่าไปแล้ว และโลกทั้ง 3 เห็นสมควรให้ไปเกิดในช่วงไหนเวลาใด ก็จะไปเกิดตามนั้น

อันที่จริงเวลา 300 – 600 ปี ในโลกมนุษย์ ไม่ใช่เวลายาวนานอะไรนัก ถ้านับเทียบเวลาในโลกมนุษย์กับเวลาในแดนศักดิ์สิทธิ์ โลกทั้ง (แดนทิพย์ หรือ เทวโลก) ที่แม่หม่อนอยู่นี้ 1 ปี ของแดนนี้เท่ากับ 1,000 ปี ของโลกมนุษย์ ขอให้ลูกหลานไปคิดเอาเองก็แล้วกัน

ภพใหม่ชาติใหม่ที่แม่หม่อนจะมากเกิดนั้น แม่หม่อนจะมากเกิดในตำบลมะกอก อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน และเกิดใกล้ๆ กับวัดพระพุทธรูปตากผ้า โดยมากเกิดกับพ่อแม่คนเดิม ในอดีตชาติ คือพ่อหนานอินทวงศ์ ในสมัยต่อไปนั้นจะมากเกิดและครองตัวเป็นคฤหัสถ์คนบ้าน และแต่งงานอยู่กินกับ แม่แก้วผกา ซึ่งก็จะใช้ชื่อแก้วผกาเหมือนเดิม จนอายุของพ่อได้ 27 ปี พ่อก็จะสละบ้านเรือนออกบวชได้ชื่อว่า “ครูบาคำภีระ” และจะมรณภาพไปในเพศสมณะ คนในตระกูลนี้จะใช้ชื่อสกุลว่า “วิมานวงศ์” ตัวของแม่หม่อนเมื่อเป็นละอ่อน (เด็ก) พ่อแม่จะให้ชื่อว่า “บุญนำ” ด้วยบารมีที่แม่หม่อนได้สร้างสมมาไว้มากพอสมควร จึงส่งเสริมให้ เด็กหญิงบุญนำ วิมานวงศ์ เกิดมาพร้อมด้วยรูปสมบัติเป็นที่เจริญตาเจริญใจแก่ผู้พบเห็น มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด สามารถร่ำเรียนศิลปวิทยาการต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่วแจ่มแจ้งรวดเร็ว ประกอบด้วยกิริยามารยาทสุภาพเรียบร้อย และเป็นพุทธมามกะ ที่มั่นคงในพระรัตนตรัย

เมื่อเข้าสู่วัยสาวและได้ศึกษาเล่าเรียนวิชาการต่างๆ แล้วจึงได้เปลี่ยนชื่อจากบุญนำ วิมานวงศ์ มาเป็น ดาราวดี วิมานวงศ์ คู่ครองของดาราวดี หรือแม่หม่อน ในชาติต่อไป ก็คือ เจ้ารามราช หรือนายวิโรจน์ เตชะชัยพรพจน์ ในชาตินี้ซึ่งจะเวียน

มาเกิดอีกในสมัยนั้น ชื่อว่า นายวรวิทย์ มหาศักดิ์ศรี ทั้งนี้ก็เป็นเพราะยังมีกรรมเกี่ยวเนื่องกันอยู่ แต่ก็อยู่กันด้วยความสงบ เหมือนพี่เหมือนน้อง และมีส่วนช่วยเหลือในการปรับปรุงปกครองบ้านเมือง ซึ่งไม่เฉพาะเมืองหริภุญชัยเท่านั้น แต่จะขยายอำนาจหน้าที่ครอบคลุมไปตลอดภาคเหนือของประเทศไทยทั้งหมดด้วย

ส่วนสมณชีพรามณ์ เสนาอำมาตย์ และผู้คนทั้งหลายที่เคยได้ร่วมกันสร้างบ้านแปง (ทำ) เมืองมาแต่ก่อน ขอให้ดำรงตนอยู่ในศีลในธรรม บำเพ็ญบุญกุศลอย่าได้ขาด อย่าได้สร้างอนันตริยกรรม ลบหลู่ สมณชีพรามณ์ พ่อ แม่ ก็จะได้ไปเกิดร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่จะเป็นกำลังสำคัญออกหัวคิดวางผังเมืองหริภุญชัยใหม่ทั้งหมด คือ คนในตระกูลอื่นทองทั้ง 3 คน ที่เล่ามาแล้ว นอกจากครุฑาเจ้าทั้ง 19 องค์ ที่มีส่วนร่วมสร้างพระ ตามที่บอกไว้แล้วเท่านั้น ที่จะไม่ทันได้เกิดมาร่วมกัน เพราะจะหมดเชื้อเกิด (เข้าสู่พระนิพพาน) ไปก่อนผู้คนที่อยู่ในเมืองหละปุ่น และได้อ่านพบคำเล่านี้ หากต้องการจะมาร่วมกันกับแม่หม่อน ก็ขอให้หมั่นสร้างบุญสร้างกุศลให้มากๆ และตั้งจิตอธิษฐานไว้ ก็จะได้มาเกิดร่วมกันอย่างแน่นอน

ตั้งแต่มาอยู่ในทิพย์วิมานที่แดนนี้ แม่หม่อนได้ออกจากที่นี่ลงไปยังโลกมนุษย์เพียง 2 ครั้ง ครั้งหนึ่งแม่หม่อนไป เมื่อชาวบ้านชาวเมืองหละปุ่น (ลำพูน) เขาแห่รูปสมมุติของแม่หม่อนเข้ามาในเมืองและนำไปตั้งไว้ให้ผู้คนได้รู้เห็น ครั้งที่สองแม่หม่อนไป เมื่อเขาหล่อรูป (เหรียญเจ้าแม่จามเทวี) แม่หม่อน ถึงแม้ว่าแม่หม่อนจะไม่ไปแม่หม่อนก็ยังมีจิตห่วงใยบ้านนี้เมืองนี้ (เมืองลำพูน) ได้สอดส่องติดตามเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้คนและบ้านเมืองอยู่เสมอ ถ้าผู้คนเขาทำดีบำเพ็ญบุญกัน แม่หม่อนก็มีใจชื่นชมยินดี อนุโมทนาด้วย ถ้าผู้ใดประพฤตินชั่วร้ายก่อให้เกิดความเดือดร้อนกับบ้านเมืองแม่หม่อนก็มีความสลดใจ แม้ใครจะไปกราบไหว้บนบานขอให้แม่หม่อนช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ แม่หม่อนก็รู้ แต่ก็ไม่เคยได้ช่วยเหลือใครที่เขาสำเร็จผลไปตามคำขอก็เป็นเพราะบุญกุศลของเขาส่งให้เอง แม่หม่อนไม่มีอำนาจอะไรไปคลบบันดาลให้ ถ้าสร้างกรรมดี ก็ได้รับผลดี ถ้าสร้างกรรมชั่วก็ได้รับผลชั่ว ดังนั้นใครที่จะขอให้แม่หม่อนช่วยเหลือให้ได้รับผลดี ก็ขอให้หมั่นสร้างกรรมดีไว้ ผลดีก็จะเกิดขึ้นเอง

วิมานที่อยู่ติดกันกับแม่หม่อน 2 ข้าง ซ้ายขวานี้ ทางด้านซ้ายเป็นทิพย์วิมานของพระแม่พันวษาอัยิกาเจ้าแห่งเมืองกอก (กรุงเทพฯ) ส่วนทางด้านขวาเป็นทิพย์วิมานของ พระนางเลื่อง แม่ของขุนรามคำแหง เมืองสุโขทัยที่เด่นสักกั้ง โลกั้ง (เทวโลก) แห่งนี้ เป็นลำดับที่ 453 ของชั้นนี้ แถวนี่

เรื่องที่แม่หม่อนต้องการจะเล่าให้ชาวบ้านชาวเมืองได้รู้ก็มีอยู่เท่านี้ ขอให้ไพศาลนำเรื่องเหล่านี้ไปเผยแพร่เล่าสู่แก่ผู้ที่อยากรู้ เมื่อถึงเวลาอันควร สำหรับคนที่ไม่อยากรู้ก็มีความเป็นมิจนาคติภูมิ ไม่เคารพในพระรัตนตรัย ไม่ยอมเชื่อถือเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด เห็นว่ากรรมเวรเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ก็ขอให้อย่าให้ได้พบเห็นเรื่องเหล่านี้ เพราะการปราชญ์เรื่องวิญญู และกฎแห่งกรรม เท่ากับการปราชญ์พระธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้า ซึ่งผู้ที่จาบจ้วงล่วงเกินจะต้องได้รับอกุศลกรรมในอบายภูมิไปอีกเป็นเวลานาน

บุญกิริยาวัตถุ 10

การทำความดีมีผลให้พ้นอันตราย ประสบสุขและเป็นปัจจัยให้ถึง พระนิพพาน ได้แก่

1. ทาน การให้
2. ศีล ตั้งอยู่ในศีลอย่างเคร่งครัด
3. ภาวนา แผ่เมตตา กำหนดลมหายใจเจริญกรรม
4. อปจายนะ อ่อนน้อมถ่อมตนแก่ผู้มีคุณวุฒิ วัชวุฒิ
5. เวชยาวัจจะ ช่วยเหลือการงาน
6. ปัตติทานะ แบ่งส่วนบุญให้เพื่อนมนุษย์ มาร เทวดา พรหม
7. ปัตตานุโมทนา อนุโมทนากับความดีของผู้อื่นโดยไม่ลังเลใจ
8. ธรรมสวนะ การได้ฟังธรรมเสมอๆ
9. ธรรมเทศนา แนะนำข้อธรรมที่ได้ฟังหรือศึกษามาให้แก่ผู้อื่น
10. ทิฏฐุชุกัมมะ อบรมความเห็นของตนให้ถูกต้องกับหลักธรรมในพระพุทธศาสนาด้วยการศึกษาเล่าเรียน

กุศลกรรมบท 10

ทางแห่งการทำความดี 10 ประการ

1. การเว้นจากการฆ่าสัตว์
2. การเว้นจากการลักทรัพย์
3. การเว้นจากการประพฤติดิฉินในกาม
4. การเว้นจากการพูดเท็จ
5. การเว้นจากการพูดส่อเสียด
6. การเว้นจากการพูดคำหยาบ
7. การเว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ
8. การเว้นจากการโลภอยากได้ของเขา
9. การเว้นจากการพยายามทำปองร้าย
10. เห็นผิดทำนองคลองธรรม

1–3 หมวด กายสุจริต 3

4–7 หมวด วาจาสุจริต 4

8–10 หมวด มโนสุจริต 3

ส่วน อกุศลกรรมบท 10 หรือ ทางแห่งการทำความชั่ว

อกุศล คือ การประพฤติดิฉินจาก กุศลกรรมบท 10 ชื่อ นั้นเอง

คำกรวดน้ำลงดินหรือคำอธิษฐานจิต

ด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้า (นาย, นาง, นางสาว)
.....ได้ทำโดยความสะอาดทั้งกาย วาจาใจ ด้วยสิ่งของในครั้งนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศ
ส่วนบุญส่วนกุศลทั้งหลายไปหา ยัง พ่อ แม่ (บุพการี) ที่ล่วงลับไปแล้วและมเหสีกษ
เทวบุตร เทวดาผู้รักษาบ้านเมือง เหมืองฝ่าย ทุกแห่ง ทุกที่ อันรักษาสถานที่นี้เป็น
ประธานและรักษายังภายบนอากาศ อันหมายมีอากาศ เทวดา พระยาอินทร์
พระยาพรหม พระยายมราชทั้งหลาย ตลอดจนเจ้ากรรมนายเวรของข้าพเจ้าที่มีมา
ในอดีตชาติ ซึ่งเกิดมาชาตินี้เป็นคนก็ดี เป็นสัตว์ก็ดี เป็นเปรตวิสัย สัมภเวสีที่ไหน
หรือเป็นโรคพยาธิที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า (นาย, นาง, นางสาว) ก็ดี
ขอให้มารับเอาส่วนบุญส่วนกุศลของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วย เมื่อมารับเอาแล้ว ขอให้
อนุโมทนาร่วมกันและขอให้มีความสุข ความสบายด้วยกันทุกฝ่าย และด้วยบุญ
กุศลที่ข้าพเจ้า (นาย,นาง, นางสาว).....ได้ทำในครั้งนี้ ขอให้นาย
หนังสือทั้ง 32 องค์ จดเอาลายหมายเอาชื่อของข้าพเจ้า ใส่ในสุวรรณบัตรเงิน
สุวรรณบัตรคำ อย่าให้ได้ผิดพลาดหรือสูญหาย ฉายะอืวะ ขอให้ บุญกุศลของข้าพเจ้า
ที่ได้ทำในครั้งนี้เป็นดังร่มและเงาติดตามข้าพเจ้าไปทุกภพ ทุกชาติ นับตั้งแต่ชาตินี้
เป็นต้นไป จนถึงพระนิพพานเป็นที่สุด ด้วยเทอญ

ด้วยคำอธิษฐานของข้าพเจ้าในครั้งนี้ ข้าพเจ้า (นาย,นาง,นางสาว).....
.....ขอให้แม่พระธรณีและโลกทั้ง 3 รับรู้ รับทราบ ไว้ด้วยเทอญ

เสร็จแล้วกรวดน้ำลงดิน

คำขอโหสิกรรม

.....
ด้วยกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ที่ข้าพเจ้า /อาตมา (นาย,นาง)
.....ในอดีตชาติซึ่งได้เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า (นาย,นาง,
นางสาว,สาธุเจ้า).....กรรมใดที่ได้เคยล่วงล้ำ
ก้ำเกินต่อท่าน (นาย,นาง) ในอดีตชาติ ซึ่งได้เกิดมาในชาตินี้มี
ชื่อว่า(นาย,นาง,นางสาว,สาธุเจ้า).....
.....กรรมทั้งหลายทั้งปวงที่ข้าพเจ้า/อาตมาได้
ล่วงเกินต่อท่านไม่ว่าด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ต่อหน้า หรือ ลับหลัง
ด้วยเจตนาหรือไม่เจตนา

บัดนี้ ตัวข้าพเจ้า/อาตมา ได้เกิดความสำนึก ละอายและเกรงกลัวต่อบาป
กรรมอันนั้น ที่ได้ทำไว้กับท่าน

ในวันนี้ตัวข้าพเจ้า/อาตมา จึงได้ตั้งใจน้อมนำซึ่งดอกไม้ ธูป เทียนและ
น้ำขมิ้น ส้มป่อย (น้ำอบ, น้ำหอม) เพื่อมาขอขมาลาโทษ ขอโหสิกรรมต่อท่าน

ขอท่านได้โปรดยกโทษให้กับข้าพเจ้า/อาตมา เมื่อท่านได้ยกโทษและ
อโหสิกรรมกับข้าพเจ้า/อาตมาแล้ว ก็ขอให้ท่านได้ถอดถอนคำสาปแช่งต่าง ๆ
ที่สาปแช่ง ข้าพเจ้า/อาตมา เอาไว้ในอดีตชาติ เมื่อท่านได้ถอดถอนคำสาปแช่งแล้วก็ขอ
ให้ท่านจงอำนวยการ อวยพรให้ชีวิตของข้าพเจ้า/อาตมา จงผ่านพ้นวิบากกรรมต่าง ๆ
โดยเร็ว ให้ชีวิตของข้าพเจ้า/อาตมา จงพบแต่ความสุข ความเจริญ

คำให้โอฬารกรรม

.....
ด้วยกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ที่ท่าน (นาย,นาง).....
.....ในอดีตชาติซึ่งได้เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า (นาย,นาง,นางสาว,
สาธุเจ้า).....กรรมใดที่ท่านได้เคยล่วงเกินต่อข้าพเจ้า/
อาตมา (นาย,นาง).....ในอดีตชาติ
ซึ่งได้เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า (นาย,นาง,นางสาว,สาธุเจ้า).....
.....ด้วยเจตนาหรือไม่เจตนาต่อหน้าและลับหลัง บัดนี้ตัวท่าน (นาย,นาง)
.....ในอดีตชาติ ซึ่งได้เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า
(นาย,นาง,นางสาว,สาธุเจ้า).....ได้สำนึกต่อบาป
กรรมอันนั้น และได้นำดอกไม้ รูปเทียน พร้อมทั้งน้ำขมิ้น ส้มป่อย(น้ำอบ,น้ำหอม)
เพื่อมาขอโทษขอโอฬารกรรมกับข้าพเจ้า/อาตมา

บัดนี้ข้าพเจ้า/อาตมา (นาย,นาง).....
.....ในอดีตชาติ ซึ่งเกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า (นาย,นาง,นางสาว,สาธุเจ้า)
.....ขอขมาโทษโอฬารกรรมให้
ให้กรรมทั้งหลายจงสิ้นสุดหยุดลงนับตั้งแต่วັນนี้เป็นต้นไป ตลอดทั้งคำสาปแช่ง
ต่างๆ ที่ข้าพเจ้า/อาตมาได้เคยสาปแช่งท่านไว้ในอดีตชาติ ข้าพเจ้า/อาตมา ขอถอน
คำสาปแช่งนั้นไม่ให้มีผลกับท่านอีกต่อไป และนับตั้งแต่วັນนี้เป็นต้นไปข้าพเจ้า/
อาตมา ขออำนวยพรให้ท่านจงผ่านพ้นอุปสรรคต่างๆ ในชีวิตโดยเร็ว ให้ได้พบ
แต่ความสุข ความเจริญ ความสำเร็จ ทั้งทางโลกและทางธรรมยิ่ง ๆ ขึ้นไป

คำให้โอฬารกรรม ตลอดจนถอดถอนคำสาปแช่งต่างๆ นี้ขอเมตตา
พระแม่ธรณี ที่รักษาแผ่นดินนี้ ตลอดจนเทพยดาที่รักษายังสากลพิภพ จงรับรู้
รับทราบไว้ด้วยเทอญ

กรรมให้ผลอย่างไร

โดย.....มานิตย์ โสริ

กฎแห่งกรรม คือ กฎของธรรมชาติที่องค์สมเด็จพระปิตุลาธิราชเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของพวกเราทรงค้นพบ โดยพวกเราทุกคนรวมถึงสิ่งที่มีวิญญาณทุกชนิด จะถูกควบคุมโดยกฎแห่งกรรม กรรมมีทั้งหมด 12 ข้อ โดยแบ่งเป็น 3 หมวด (หมวดละ 4 ข้อ)

หมวดที่ 1 กรรมที่ให้ผลตามกาลมี 4 ข้อ คือ

1. ทิฏฐธรรมเวทนียกรรม คือ กรรมที่ให้ผลในชาติปัจจุบัน
2. อุปปัชชเวทนียกรรม คือ กรรมที่ให้ผลในชาติหน้าหรือถัดไป
3. อปรายปรเวทนียกรรม คือ กรรมที่ให้ผลในชาติต่อไป
4. อโหสิกรรม คือ กรรมที่ให้ผลสำเร็จแล้วหรือไม่มีผล

หมวดที่ 2 กรรมที่ให้ผลตามหน้าที่มี 4 ข้อ คือ

1. ชนกกรรม คือ กรรมแต่งให้เกิด
2. อุปัตถัมภกกรรม คือ กรรมที่ให้การสนับสนุน
3. อุปปีฬกกรรม คือ กรรมที่บีบคั้น
4. อุปฆาตกรรม คือ กรรมที่ตัดรอน

หมวดที่ 3 กรรมที่ให้ผลตามลำดับมี 4 ข้อ คือ

สำหรับกรรมในหมวดนี้ จะขอเล่าและอธิบายให้ละเอียดหน่อย เพราะหมวดนี้เราจะกระทบ และเห็นรูป-นาม มากที่สุด

กฎของธรรมชาติหรือกฎแห่งกรรม กล่าวไว้ว่า กรรมใดหนัก กรรมนั้นต้องได้รับหรือให้ผลก่อนไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว และจะเป็นกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมก็ตาม ที่เรากระทำขึ้นก่อนหรือทีหลัง ถ้ากรรมตัวนั้นหนักก็ต้องให้ผลก่อน กฎแห่งกรรมเขาจะจัดลำดับเรื่องคิวของเขาเอง ตามหนักเบาที่เรากระทำ เช่น ทาน,ศีล, สมาธิสามอย่างนี้ถ้าเราบำเพ็ญเพียรไปพร้อมๆ กันอย่างสม่ำเสมอเท่าๆ กัน ผลของการทำสมาธิจะส่งผลก่อน ต่อมาก็ผลของการรักษาศีล 5 จะให้ผลตามมา และผลของการให้ทานจะให้ผลตามลำดับ จะเห็นว่าสิ่งไหนที่ทำได้ยากและประกอบด้วยการปฏิบัติทางจิตจะส่งผลต่อทางกรรมมาก ก็ขอให้ผู้อ่านพิจารณาเอง

กฎระเบียบบนโลกมนุษย์เรา เราเป็นผู้กำหนด แต่กฎระเบียบแห่งธรรมชาติที่กำหนดให้กับโลกวิญญานทุกหมู่เหล่าที่มีชีวิตนั้น กฎแห่งกรรมจะเป็นผู้กำหนดแต่เพียงผู้เดียว กรรมที่ให้ผลตามลำดับมีดังนี้

1. **ครุกรรม** คือ กรรมหนัก (ครุ แปลว่า หนัก) นั้นก็รวมถึงกรรมดี และกรรมชั่ว ครุกรรมที่เป็นกรรมชั่ว ได้แก่ อนันต - รียกรรม 5 อนันตริยกรรม แปลว่า กรรมที่มีโทษมาก หรือโทษอย่างมหันต์ หรือโทษที่นับไม่ได้ (อนันตะ แปลว่า นับไม่ไหวมากมาย) มีอยู่ 5 อย่าง คือ

- 1.1 มาตุฆาต คือ ฆ่าแม่
- 1.2 ปิตุฆาต คือ ฆ่าพ่อ
- 1.3 อรหัตฆาต คือ ฆ่าพระอรหันต์
- 1.4 โลหิตุปบาท คือ ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงห้อพระโลหิต
- 1.5 สังฆเภท คือ ทำให้สงฆ์แตกแยก

แต่ละข้อที่บอกมานี้หนัก ๆ ทั้งนี้ ถ้าเจตนาทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ หรือทำซ้ำแบบซ้ำซาก ดังที่พระพุทธองค์ตรัสเอาไว้ว่า “เจตนาหิ ภิกขเว กัมมํ วทามิ ภิกขุทั้งหลาย เรากล่าวการกระทำที่มีเจตนาเท่านั้นจึงจะเป็นกรรมได้” เพราะฉะนั้นกรรมที่วดีหรือชั่วจะต้องมีเจตนา คือ การจงใจกระทำแล้ว บัณฑิตทั้งหลายได้กล่าวไว้ว่าถ้าใครที่ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ จะต้องตกนรกแน่นอนไม่มีทางอื่นเลย นรกก็เป็นนรกที่รุนแรงด้วย คือ อเวจีมหานรก จะร้อนแรงมาก เปรียบว่า ถ้าผู้ที่ทำกรรมชั่วนี้แล้ว กลับไปทำความดี คือ ไปฟังธรรม นั่งกรรมฐาน เพื่อต้องการให้เกิดญาณ หรือให้ได้มรรคผล - นิพพาน จะไม่สามารถเกิดผลเลย เพราะอกุศลแห่งกรรมชั่วจะทำให้จิตใจต่ำลงไปมากนั่นเอง และมีตัวอย่างพอเปรียบเทียบให้เห็นคือ ในสมัยองค์พระประทับแก้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวกเรายังทรงประกาศพระพุทธศาสนาอยู่ พระเจ้าอชาตศัตรูได้ปลงพระชนม์พระเจ้าพิมพิสาร ผู้เป็นพระราชบิดา ด้วยการยุยงของพระเทวทัต จอมมาร หลังจากนั้นพระองค์จะบรรทมก็จะหลับไม่สนิททรงสะดุ้งกลัวตลอดเวลา วันหนึ่งพระเจ้าอชาตศัตรู ได้เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า โดยการนำของหมอชีวกโกมารภัจจ์แพทย์ประจำพระพุทธองค์ และเป็นแพทย์หลวงประจำพระเจ้าพิมพิสารด้วย มาเฝ้าที่วัดชีวกัมพวัน ที่หมอชีวกสร้างขึ้น พระเจ้าอชาตศัตรูได้ฟัง

พระสูตรจากพระพุทธเจ้า คือ สามัญญผลสูตร ถ้าหากไม่ได้ฆ่าพระบิดาพระองค์
ต้องสำเร็จโสดาบันแน่ แต่ตอนนี้ไม่มีทางเลย ได้แค่ประกาศพระองค์ถึงพระรัตนตรัย
เท่านั้น มาตอนหลังพระเจ้าอชาตศัตรูได้ทรงบำรุงสังคายนาศาสนา
ครั้งที่หนึ่ง และถ้าพระองค์ไม่ได้ปลงพระชนม์พระราชบิดา ก็ต้องได้ขึ้นสวรรค์
แน่ ๆ เพราะกรรมที่ทำไว้นั้นแรงมาก แต่กรรมดีของพระองค์ที่ทำไว้มาก
ในภายหลังดังที่กล่าวไว้ตามกัมภีร์ว่า พระเจ้าอชาตศัตรูจะต้องไปตกอเวจีมหานรก
อันร้อนแรงก็กระเถิบสูงขึ้นมา ขุมที่ไม่แรงมากเกินไป คือ โลหกุมภินรก (หรือ
มหานรกหม้อทองแดง) ที่เป็นยมโลกนรก ที่เป็นขุมบวรารัชนนอกของอเวจีมหานรก
แต่ก็นับว่ายังแรงอยู่ เพราะกรรมหนักเห็นใหม่ท่านสาธุชนทั้งหลาย ดูซิว่า
กฎแห่งกรรมละเอียดและยุติธรรมมากที่สุด จะทำดี ทำชั่วเปิดเผยหรือแอบกระทำความ
กรรมนั้นจะต้องแทน หรือชดเชยได้โดยอัตโนมัติเอง ส่วนกรรมที่เป็นด้านกุศลนั้น
ก็มีผลมากเหมือนกัน ได้แก่สมาธิ 8 ฌาน 8 นั้นเอง คือผู้ปฏิบัติธรรม ฝึกจิต
จนถึงได้ชั้นฌานและผู้ปฏิบัติธรรมสมาธิได้ฌาน ตั้งแต่ฌาน 1-8 เรียกว่าได้สมาธิ 8 คือ นักปฏิบัติจิต กรรมฐานทั้งหลายถ้าปฏิบัติจนได้ฌาน 1-8 และตายไป ขณะที่
ฌานไม่เสื่อมก็ต้องไปเกิดในพรหมโลกแน่นอน จะไม่มีอะไรมาแกว่งใจได้เลย
เพราะแรงของกรรมฝ่ายดี เช่น พระอาจารย์ของสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า คือ
อาฬารดาบสและอุทกดาบส ท่านก็ได้ไปเกิดอยู่ที่พรหมโลก จนปัจจุบันนี้

2. อาสนนกรรม แปลว่า กรรมที่ทำเมื่อจวนเจียนจะตาย หรือ กรรม
ที่ระลึกได้เมื่อใกล้ตาย กรรมนี้สำคัญมากรองจากครุกรรม คือถ้าไม่มีกรรมหนัก
ขวางหน้าแล้วกรรมที่ทำเมื่อจวนเจียนจะตายนี้ต้องให้ผลก่อน สมมติว่าก่อนตายหรือ
ใกล้ตาย ทำกรรมดีฝ่ายกุศลกรรมก็จะไปเกิดที่ดีทันที ในชาติต่อไป แต่ถ้าก่อนตาย
ทำกรรมชั่วฝ่ายอกุศลกรรมไว้ก็ต้องให้ผลไปเกิดในชั่วเลยทันที ดังคำบาลีที่สมเด็จพระ
พระพุทธเจ้าตรัสว่า “จิตฺเต อสงฺกิลิฏฺฐํ ทฺวติ ปาณิกฺขมา เมื่อจิตเศร้าหมองแล้ว
ทุกติก็เป็นอันหวังได้” ความหมายก็คือถ้าผู้ใดตายไปด้วยจิตที่เศร้าหมอง เช่น โลภจัด
โกรธจัด หลงจัด วุ่นวาย ด้วยราคะมาก ตอนใกล้ตายก็ต้องไปเกิดที่อบายภูมิ 4 แน่นอน
แต่ถ้าจวนจะตาย หรือก่อนตาย จิตใจเบิกบานผ่องใส เตรียมพร้อมและนึกถึงบุญคุณ
ของพระรัตนตรัยหรือระลึกถึงความดีบุญกุศลที่เคยกระทำมา ไม่ว่าจะเป็นการให้ทาน

3. อาจิณณกรรม แปลว่า กรรมที่ทำจนเคยชิน คือ ทำบ่อยๆ ทำเรื่อย ๆ ทำทุกเวลาหรือทุกๆ วัน นั้นแหละหรือเป็นนิจ ตัวอย่างการที่ความดีด้านการกุศลกรรม เช่น ใส่บาตรพระสงฆ์ทุกวัน รักษาศีลทุกวันทำสมาธิปฏิบัติกรรมฐานทุกวัน ปฏิบัติดี ดูแลพ่อแม่ทุกวันหรือกวาดลานวัดทุกวัน คือทำงานเคยชิน หรือปกติวิสัย กรรมนี้เมื่อสะสมมากเข้าทุกวัน เรียกว่า “พหุลกรรม” แปลว่า กรรมที่ทำมากขึ้นหรือกรรมหนา แต่เป็นกรรมฝ่ายดีหรือกุศลกรรมนั่นเอง ด้านฝ่ายกรรมชั่วหรืออกุศลกรรมชั่ว ก็เช่น ฆ่าสัตว์ทุกวัน เข้าเียน โกหกเข้าเียน อิจฉาร้ายคนอื่น ลักทรัพย์เป็นประจำ คือทำงานเคยชิน เรียกว่าทำชั่วเป็นอาชีพเลยทีเดียวได้ เช่น อาชีพค้า อาชีพพนันหา อาชีพฆ่าสัตว์ต่าง ๆ จนเป็นอาจิณณกรรมก็จะกลายเป็นพหุลกรรม คือกรรมที่ทำมากขึ้น ก็จะไปเสวยหรือรับผลของกรรมชั่วและกรรมดีนั้น ๆ ก็ขออนุติโยมและสาธุชนทั้งหลายก็เลือกปฏิบัติกันเอง

4. กัตตากรรม แปลว่า กรรมที่สักแต่จะทำ พูดย่าง ๆ ก็คือ กรรมที่ทำงานโดยไม่เจตนาหรือเจตนาหรือเจตนาแบบไม่ตั้งใจไว้ก่อนว่าจะทำ หรือเจตนาที่เบาบางมาก เช่น เราจะไปทำความดีหรือความชั่วก็แล้วแต่ ไม่ได้มีเจตนาที่จะกระทำหรือคิดไว้ก่อน คือสักแต่จะทำหรือทำแบบเสียไม่ได้นั่นเอง อย่างเช่น ฝ่ายกรรมดี มีคนมาเรียไรแต่เราไม่มีศรัทธาเลยต้องการไปให้พ้น ๆ อะ เพราะกลัวผู้อื่นจะว่าหรืออายผู้อื่น แต่ก็ได้บุญเหมือนกันแต่น้อยมากเป็นต้น

ด้านกรรมชั่ว อย่างเช่น เขาสาคน้ำร้อนใส่กองมด หรือรังมด หรือขว้างปาหมา แมว ที่มารบกวนเรา โดยไม่ได้ตั้งใจอย่างนี้เป็นต้น กรรมเหล่านี้จะเบาบางมาก โดยเกือบสามารถจะเป็นอโหสิกรรมได้เลย ถ้าไม่มีคิวของ ทรุกรรม,อาสันนกรรม, อาจิณณกรรม มาขวางกั้นหรือให้ผลก่อน ก็จะเสวยหรือรับผลก่อนของ กัตตากรรม หรือกรรมสักแต่จะทำนี้ทันทีเลย ตัวอย่างเช่น สมมติว่า นาย ก. ทำบุญดี ทำกรรมดีไว้แล้วต่อมาไปเกิดบนสวรรค์ แต่เขาได้เคยทำกรรมชั่วของกัตตากรรมไว้อย่างหนึ่ง เช่น เคยหยอกล้อ กลั่นแกล้ง เพื่อให้ได้อายเสียหน้าในที่ชุมชนหรือในปมด้อยของเขา เช่น เพื่อน นาย ก. ตาเหล่ ขาเป้ เป็นต้น เมื่อ นาย ก. หมดกรรมดีบนสวรรค์ก็จะมาเกิดเป็นคนและวันหนึ่งก็จะได้รับผลของกัตตากรรมฝ่ายชั่วที่เคยกระทำไว้ แต่กรรมนี้ก็จะเบาบางมากขึ้น จำไว้ว่า ถ้าเราสร้างกุศลผลบุญฝ่ายกรรมดีมากๆ และต่อเนื่องกรรมชื่อนี้จะไม่มีโอกาสส่งผลได้เลย

ฉะนั้น ผลของกรรมต่างๆ จะจัดระบบ จัดคิวเอง ไม่มีการแข่งคิวหรือลัดคิว ว่าขอขึ้นก่อนขอเธอทีหลัง ต้องตามกรรมที่จากหน้ากลับมาเบา ไม่ว่าจะเป็นกรรมฝ่ายดี หรือชั่วเพราะนี่คือ กฎของธรรมชาติจะละเอียดอ่อนมาก จนเรานึกไม่ถึง คุณไพศาล ได้เล่าให้ผู้เขียนฟังอยู่เสมอว่า กฎแห่งกรรมนี้มีจริง และส่งผลให้ได้เสียกันแน่นอน ทั้งกรรมฝ่ายดีและกรรมฝ่ายชั่ว แต่จะช้าหรือเร็วก็ขึ้นอยู่กับความหนักเบาและความสำคัญของกรรมนั้นว่าจะเข้าข่ายของข้อไหน และส่งผลตามลำดับของเขาเอง จากชาติก่อน ๆ เรื่อยมาถึงชาติปัจจุบัน

คุณไพศาลบอกว่า ใครจะทำความอะไรไว้จะปิดบังไม่ได้ และส่วนมากผลของกรรมในแง่ของกุศลหรือ กุศลจะเกิดจากต้นตอของศีล 5 เป็นพื้นฐาน เช่น คุณไพศาลนำพาเราสร้างวัด สร้างวิหาร สร้างพระพุทธรูป หรือซื้อที่ดินถวายวัด และพาไปกราบหลวงปู่ - ครูบาอาจารย์ ตามวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ เพราะคุณไพศาลบอกว่า พระต่าง ๆ นั้นมีพลังงาน ในที่นี้ความหมาย คือ มีพลังจิต พลังเมตตา และเป็นพระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ท่านจะให้ธรรมะเรา เช่น ครูบาอิน (วัดฟ้าหลัง) ครูบาน้อย (วัดบ้านปง) เชียงใหม่ เป็นต้น

คุณไพศาลได้พูดย้ำเสมอด้วยความเป็นห่วงพวกเราว่าให้พวกเราหมั่นทำบุญทำทาน ถวายสังฆทาน รักษาศีล 5 ปลอ่ยสัตว์ และบำรุงรักษา พระพุทธศาสนา ให้ประจำ โดยเฉพาะเกิดเป็นชาวพุทธ นับถือศาสนาพุทธของพระสมณโคดม พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างน้อยที่สุดก็ต้องไหว้พระสวดมนต์ ให้เป็น ไม่เช่นนั้น จะอายุศาสนาอื่นเขา เมื่อทำบุญประกอบกุศลกรรมดี มากๆ บ่อยๆ แล้วกรรมฝ่ายชั่ว ก็จะตามเราไม่ทันเอง トラบเมื่อเราเข้าสู่ความเป็น อริยบุคคล ดั่งนักปราชญ์ทุกยุค ทุกสมัยกล่าวไว้ไม่ผิดนั่นคือ “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”

สุดท้ายนี้ บทความที่ข้าพเจ้าเขียนนี้ ถ้าเป็นความผิดพลาดใด ๆ กระผมขอรับไว้เอง ส่วนบุญกุศลที่จะถึงเกิดขึ้นด้วยธรรมทาน กระผมมอบแด่ พระราชวิสุทธิกวี (พิจิตร จิตตฺตโน) วัดโสมนัสวิหาร ตลอดจนท่าน พญาพิงคราช, ท่านครูบาคันธา, ท่านท้าววณาประจำพรหมและคุณไพศาล แสนไชย ล้ามแห่งโลก ทั้งสาม ตลอดจนพุทธศาสนิกชนทุกท่านที่ใฝ่ในบุญกุศล และติดตามเรื่องราวนิมิตของไพศาล แสนไชย และเชื่อในกฎแห่งกรรม และเป็นพลวปัจจัยนำไปสู่กระแสพระนิพพาน ทุกท่านเทอญฯ

นิมิตพิศวง

เรื่อง กล่องข้าวน้อยฆ่าแม่

เจียมทิส เรียบเรียง

นิมิตเรื่องนี้ เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2533 วันนี้เป็นวันสงกรานต์ มีประชาชนจากต่างถิ่นได้แวะมาเยี่ยมไพศาล หลายราย จนกระทั่งใกล้พลบค่ำ ผู้คนก็ค่อยๆ ททยอกกลับไป เมื่อเวลา 19.00 น. ผม (นายไพศาล) ก็ได้รับประทานอาหารเย็นร่วมกับ พ่อ, แม่ หลังจากรับประทานอาหารแล้วก็ได้พูดคุยประสาพ่อแม่ ลูก คุยกันได้สักพัก ผม (นายไพศาล) ก็รู้สึกง่วงเหงาอยากจะหลับนอน และรู้ตัวว่า จะต้องทำหน้าที่เหมือนเช่นทุกวัน จึงขออนุญาตพ่อและแม่เข้าห้องนอน ซึ่งเป็นเวลาประมาณ 21.00 น. เศษ พอล้มตัวลงนอนก็ได้หลับสนิทไปเมื่อเวลาใดไม่ทราบ จึงได้นิมิตไป ในนิมิตนั้น ครอบาคันธาและพญาพิงคราชได้พาผมไปในลักษณะเช่นเดิม ท่านพาไปไปในลักษณะปลิวขึ้นไปโดยสภาพไร้น้ำหนัก และไร้จุดหมายปลายทาง ท่านทั้งสองได้พาไปไกลพอสมควร จึงได้มาลงในสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นเป็นหัวถนน ถนนสายนี้มีความกว้างประมาณ 9 วา และที่หัวถนนมีต้นไม้ 2 ต้น ต้นไม้ 2 ต้นนี้สูงชะลูดตรง ลักษณะคล้ายต้นประดู่ มีดอกคล้ายดอกสลิด มีกิ่งก้านสาขาคลายต้นโพธิ์ ใบมีลักษณะเหมือนใบมะขาม โดยเฉพาะดอกส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่ว หอมเย็น เหมือนดอกพิกุลแห้ง ท่านครอบาคันธาและพญาพิงคราชได้พาผมไปถนนสายนั้น ตัวผมก็ได้สังเกตเห็นว่า สองข้างทางของถนนเป็นบ้านเป็นสถานที่อยู่อาศัยมากมาย มองไปจนสุดสายตายังเห็นเป็นบ้านอยู่อาศัย บ้านแต่ละหลังอยู่ห่างกันประมาณ 9 วา มีลักษณะทรงจตุรมุขขนาดย่อมและขนาดกลาง โดยฟากหนึ่งเป็นจตุรมุขขนาดย่อม อีกฟากหนึ่งเป็นจตุรมุขขนาดกลาง ท่านทั้งสองพาผมเดินผ่านหมู่บ้านนั้นไปเรื่อย ๆ จึงได้มาหยุดหน้าบ้าน จตุรมุขขนาดกลางหลังหนึ่ง ณ ที่นั้น ได้มีคนนั่งรออยู่แล้ว มีลักษณะเตรียมพร้อมและรอคอยนั้น ๆ เป็นผู้ชายอายุประมาณ 60 ปีเศษ หวีผมแสกกลาง มีลักษณะสูงใหญ่ เมื่อไปถึงท่านพญาพิงคราชได้พูดกับชายคนนั้นว่า “สุเจ้ามีเรื่องราวอะไรที่จะส่งข่าวไปยังโลกมนุษย์ก็ส่งได้แล้ว”

ชายคนนั้นยกมือไหว้ แล้วพูดขึ้นว่า

“กราบนมัสการท่านครูบา และพญาพิงคราช” พร้อมทั้งผมด้วย (นายไพศาล) ผมก็ยกมือไหว้ตอบท่าน ชายคนนั้นจึงพูดขึ้นมาอีกว่า ตัวข้าพเจ้านี้ มีชื่อว่า “เชียงมี” ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วเมื่อเดือน 12 ขึ้น 8 ค่ำ พ.ศ. 2318 เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ตัวข้าฯ ก็ได้ไปเสวยบุญกุศลที่ได้สร้างไว้ และได้รับบัญชาจากโลกทั้งสามให้มาอยู่สถานวิมานแห่งนี้ ซึ่งสถานวิมานแห่งนี้ก็คือ กองบุญกุศลที่ตัวข้าพเจ้าได้สร้างสมเมื่อสมัยที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ และได้เกิด อานิสงฆ์ในโลกนี้ ซึ่งปัจจุบันตัวข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากโลกทั้งสาม คือให้ดูแลเมือง ยโสธรไม่ให้มีเภทภัยอันตราย ให้อยู่ด้วยกันด้วยความสามัคคีไม่ให้เป็นบ้านห่าง เมืองร้าง ท่านครูบาคันธาและพญาพิงคราชมารโพรด ข้าพเจ้าก็มีความดีใจ เป็นอย่างมากที่จะได้ส่งเรื่องราวไปยังโลกมนุษย์ เรื่องราวที่จะส่งนั้นก็คือ เรื่อง พระธาตุกล่องข้าวน้อยฆ่าแม่ ซึ่งบางสิ่งบางอย่างโลกมนุษย์ก็ยังไม่รู้ เรื่องนี้ข้าฯ ไม่ได้พูดไว้ ไม่ได้ส่งไว้ก็ไม่มีใครบอกได้แล้ว เพราะตัวข้าฯ (เชียงมี) จะต้อง ไปเกิดในโลกมนุษย์ในปี 2540 และตัวข้าฯ ยังไม่หมดเชื้อเกิดและต้องเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ตามหลักในทางพระพุทธศาสนาที่วางไว้ บริเวณพระธาตุกล่องข้าวน้อยนั้น ก่อนนั้นกว้างยาวออกไปทั้งทางทิศเหนือจดทางใต้ ตะวันออกจด ตะวันตกข้างละ 1 กิโลเมตร เป็นบริเวณที่ตั้งศาสนสถาน เจริญมาตั้งแต่ พ.ศ. 1378 – 1500 ก็มีการเสื่อมโทรมลงตั้งแต่นั้นมา สถานที่แห่งนี้เป็นที่อยู่ของพวกขอม เดิมและชาวเมืองแถวนี้นี้มีไม่กี่คน สถานที่แห่งนี้เป็นป่าดงขนาดใหญ่ ไม่มีใครย่างกรายเข้ามา จนถึงปี พ.ศ. 2200 ก็มีการพัฒนาแผ้วถางตัดต้นไม้ลงไม่ให้เป็นที่หวาดกลัวของมนุษย์ และบริเวณแห่งนี้ก็เป็นที่ตั้งศาสนสถาน

ในปี พ.ศ. 2295 ทางโลกมนุษย์ได้สร้างวิบากกรรม ลูกฆ่าแม่ (มาตุฆาต) โดยมีได้เจตนา กล่าวคือ มีครอบครัวหนึ่ง หัวหน้าครอบครัวชื่อ เชียงทอง ภรรยาชื่อ นางแว่น มีลูกด้วยกัน 5 คน เรียงตามลำดับ ดังนี้

1. นายแม่น
2. นายหมู
3. นายเขียว
4. นางซ้อง
5. นายหล้า

ครอบครัวนี้มีอาชีพทำนา ในระหว่างกำลังอยู่ในช่วงจะเข้าพรรษาการทำนาใกล้จะเสร็จดีแล้ว พี่น้องทุกคนจึงปล่อยให้ นายหล้า น้องชายคนเล็กไปดูแลแผ้วถาง

ตามคันทาที่เป็นหล้ารอก นายหล้าได้ทำหน้าที่แผ้วถางหญ้า ตั้งแต่เช้าจนถึงกลางวัน นายหล้าได้เฝ้ารอกคอยผู้เป็นแม่และพี่ชายที่จะนำอาหารมาส่งให้ แต่กว่าแม่จะมาถึง ก็ตะวันบ่ายมากแล้ว นายหล้าพอเห็นแม่เอากล่องข้าวเล็กมา จึงถามแม่ไปว่า ทำไมจึงมาส่งข้าวเช้า ผู้เป็นแม่เดินมาก็เหนื่อย จึงบอกว่า ที่มาส่งข้าวเพราะคุณเลพอที่แก่แล้ว พี่ของเจ้าทุกคนพยายามแบ่งอาหารมาให้ นายหล้าเห็นข้าวที่ใส่มาในกล่องใบเล็ก กับข้าวก็ใส่ใบตองเล็กน้อย จึงเกิดความโมโห นึกว่าแม่ลักกินข้าวและกับข้าวที่ฝากมา ผู้เป็นแม่ก็เถียงไปว่าไม่ได้ทำด้วยความโมโหหิว นายหล้าก็เอาไม้กระท่อมตีที่กนกหูทีเดียว แม่ก็ตายคาที่ เลือดออกทางหูและทางตาแน่นิ่งไป เมื่อเห็นแม่แน่นิ่งไป นายหล้าก็ไม่ได้สนใจ มองดูที่กล่องข้าว เปิดกล่องข้าวและกับข้าวที่ห่อใบตอง มากินจนอิ่มจนจุกท้อง ก็ปรากฏว่า ข้าวและกับข้าวก็ยังไม่หมด จึงได้เก็บกล่องข้าวและอาหารนี้ไว้ แล้วจึงหันมาคุยกับแม่ซึ่งแน่นิ่งอยู่ จึงไปดึงแม่ลุกขึ้นมา ปรากฏว่าแม่หมดลมหายใจไปแล้ว นายหล้ามีความกลัดกลุ้มใจเป็นอย่างมาก แล้วจึงนำเรื่องมาเล่าให้พี่น้องฟัง พี่น้องก็ดูค่าแสดงความเสียใจ เก็บศพแม่ไว้ และทำบุญอุทิศปณิกใน 7 วัน อุทิศส่วนบุญกุศลไปทุกวันเป็นเวลาหนึ่งพรรษา ครอบครัวนี้ก็ไม่หายเศร้าโศก จึงได้นำเรื่องนี้ไปปรึกษาพระเถระผู้รู้ธรรม ชื่อว่า สาธุเจ้าธรรมวุฒิ อยู่วัดอัมพวัน ป่ามะม่วง จังหวัดยโสธร ท่านสาธุเจ้าจึงให้คำปรึกษาว่า “สมควรจะสร้างเจดีย์เพื่อไถ่ถอนบาปกรรมที่ทำไว้กับแม่” นายหล้ามีความปีติยินดีเป็นอย่างมาก ได้ปรึกษารื้อกับพี่น้องแลเพื่อนบ้าน จัดสร้างพระเจดีย์ขึ้นในบริเวณวัดร้าง ที่เห็นปัจจุบัน โดยผู้มีส่วนร่วมก่อสร้าง มีชื่อดังต่อไปนี้

1. นายเชียงทอง	2. นายแม่น	3. นายหมู
4. นายเขียว	5. นางซ้อง	6. นายหล้า
7. นายพวง	8. นางเขียน	9. นายปิ้ง
10. นายซอน	11. นายบัว	12. นายจันทร์
13. นายทาบ	14. นายแท่น	15. นายเฟื่อ
16. นายผือ	17. นายลาด	18. นายนวล
19. นายก้อน	20. นายสิน	21. นายสิงห์
22. นายโหมด	23. นายเพชร	24. นายม่วง

25. นายมา	26. นายหยอด	27. นายคำ
28. นายบ่อ	29. นายทั้ง	30. นายแจ่ม
31. นายพร	32. นายทิน	33. นายหลาบ
34. นายตุ่น	35. นายพ่วง	36. เชียงอุ่น
37. เชียงเหลียว	38. เชียงนาค	39. เชียงพู
40. เชียงทด	41. นายเถา	42. นางใบ
43. นางมี	44. นางน้อย	45. นางหยาด
46. นางแป้น	47. นางมา	48. นางจิบ
49. นางสม	50. นางฮัง	51. นางบุ๋น
52. นางแต้ม	53. นางเพิ่ม	54. นางกลัด
55. นางแฝก	56. นางอุม	

ในจำนวน 56 คนนี้ แบ่งออกเป็น 7 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน

กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วย

1. นายเชียงทอง	2. นายแม่น	3. นายหมู
4. นายเจียว	5. นางซ้อง	6. นายหล้า
7. นายพวง	8. นางเจียน	

กลุ่มนี้มีหน้าที่ คอยแผ้วถางและปรับพื้นที่ให้เหมาะสม

กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย

1. นายบึง	2. นายซอน	3. นายบัว
4. นายจันทร์	5. นายทาบ	6. นายแท่น
7. นายเผื่อ	8. นายผือ	

กลุ่มนี้มีหน้าที่ ปั่นก้อนอิฐเพื่อใช้ในการก่อสร้าง

กลุ่มที่ 3 ประกอบด้วย

1. นายลาด	2. นายนวล	3. นายก้อน
4. นายสิน	5. นายสิงห์	6. นายโหมด
7. นายเพชร	8. นายม่วง	

กลุ่มนี้มีหน้าที่ ในการออกแบบการก่อสร้างพระเจดีย์

กลุ่มที่ 4 ประกอบด้วย

1. นายมา	2. นายหยอด	3. นายคำ
4. นายบ่อ	5. นายทั้ง	6. นายเข้ม
7. นายพร	8. นายทิน	

กลุ่มนี้มีหน้าที่ ก่อสร้างพระเจดีย์

กลุ่มที่ 5 ประกอบด้วย

1. นายหลาบ	2. นายตุ่น	3. นายพ่วง
4. เชียงอุ่น	5. เชียงเหลียว	6. เชียงนาค
7. เชียงพู	8. เชียงทศ	

กลุ่มนี้มีหน้าที่ คอยดูแลและควบคุมการก่อสร้าง

กลุ่มที่ 6 ประกอบด้วย

1. นายเถา	2. นางใบ	3. นางมี
4. นางน้อย	5. นางหยาด	6. นางแป้น
7. นางมา	8. นางจิบ	

คนกลุ่มนี้มีหน้าที่ หาเสบียงมาประกอบอาหาร

กลุ่มที่ 7 ประกอบด้วย

1. นางสม	2. นางฮัง	3. นางบูน
4. นางแต้ม	5. นางเพิ่ม	6. นางกลัด
7. นางแฝก	8. นางอุม	

กลุ่มนี้มีหน้าที่ในการดูแล เก็บกวาด และทำความสะอาด

ด้วยบุญกุศลที่ทั้ง 56 คน ได้ตั้งใจทำด้วยความจริงใจ ทั้งกาย วาจา และสิ่งของ
แล้วได้ทำบุญทำทานอย่างเต็มที่ ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ด้วยการยึดศรัทธา
เป็นใหญ่ บุญกุศลจึงบันดาลให้แต่ละคนไปเกิดตามแรงบุญ แรงกรรมของแต่ละคน
รวมทั้งแรงอธิษฐานของแต่ละคน ดังนี้

ลำดับที่	ชื่อเดิม	ชื่อปัจจุบัน	ที่อยู่
1.	นายเชียงทอง	-	ไปเกิดในประเทศ สาธารณรัฐประชาชนจีน
2.	นายแม่น	-	ไปเกิดเป็นเทพฯ
3.	นายหมู	นายทรงศักดิ์ คุณอุดม	-
4.	นายเปีย	นายผดุงศักดิ์ ชัยอาสา	-
5.	นางซ้อง	ชาตินี้เป็นผู้ชายชื่อ นายเหรียญ สุขนอก	-
6.	นายหล้า	มนทอง (หรือกรงทอง) ฟิงไม้ซัด ศรีมงคล	- -
7.	นายพวง	นายวิบูลย์ ตุลยายน	-
8.	นางเขียน	นายวัฒนา เพิ่มสิน	-
9.	นายบั้ง	นายโยธิน เมฆนนท์	-
10.	นายซอน	นายเจริญ พรหมนิมิต	-
11.	นายบัว	นายชยานันท์ ศิลปอนันต์	-
12.	นายจันทร์ ตั้งแต่หมายเลข 3 - 12 ให้ไปถาม หรือพบคนใด คนหนึ่งให้ถาม ก็จะรู้เอง	นายพิจิตร วงษ์จินดา	-
13.	นายทาบ	นายเลิศ บรรเลงเสนาะ	
14.	นายแท่น หมายเลข 13 - 14 ทั้ง 2 คนนี้รู้จักกัน	นายโสภณ ขวาลกุล	
15.	นายเผื่อ	ชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ เรไร ศรีฐาน	100 บ้านน้ำอ้อม ต.ก้อวัง จ.ยโสธร

ลำดับที่	ชื่อเดิม	ชื่อปัจจุบัน	ที่อยู่
16.	นายผิอ	ชาตินี้เป็นผู้หญิง ชื่อ นางอัมพร วรรณพินิจ	20/1 ถ.ชยางกูร ซอยร่วมจิตร อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
17.	นายลาด	ชาตินี้เป็นผู้หญิง ชื่อ นิลุบล ฤกษ์ดี	อยู่บริษัทเดินอากาศไทย ถ.ชยางกูร อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
18.	นายนวน	นายเช่อมศักดิ์ รักษาพันธุ์	20 บ้านห้วยก้อม ต.เสาเคียว อ.หนองหงษ์ จ.บุรีรัมย์
19.	นายก้อน	นายบุญเลิศ บำรุงทรัพย์	2013/10 ถ.ประชาสงเคราะห์ เขตห้วยขวาง กทม.
20.	นายสิน	นายอารักษ์ พุตระกูล	สำนักงาน รพช. กทม.
21.	นายสิงห์	เกิดชาตินี้เป็นผู้หญิง ชื่อ บุปผา ชบาไพร	สำนักงานบริการโทรศัพท์ จ.สุราษฎร์ธานี
22.	นายโหมด	นายศุภวัฒน์ คงสุวรรณ	ธนาคารทหารไทย ฝ่ายการตลาด ปทุมวัน กทม.
23.	นายเพชร	นายสุรัชย์ เข้มพงศ์ธร	17/118 ซอยคริสจักร ถ.จรัสสนิทวงศ์ เขตบางกอกใหญ่ กทม.
24.	นายม่วง	นายธีรกุล วัฒนากุล	15 ถ.สะแก อ.เมือง จ.สงขลา
25.	นายมา	เป็นตำรวจชื่อ สมชาย ฟังต่อตระกูล	สภอ. ท้ายเหมือง จ.พังงา
26.	นายหยอด	นายอรรณพ เพียรชนะ	39 หมู่ 1 ต.หนองหลวง อ.เสลภูมิ จ.ร้อยเอ็ด

ลำดับที่	ชื่อเดิม	ชื่อปัจจุบัน	ที่อยู่
27.	นายคำ	ชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ	โรงเรียนบ้านกู่ ต.กู่
28.	นายบ่อ	นางบัวลิษา คชสิทธิ์	อ.ปรางค์กู่ จ.ศรีสะเกษ
29.	นายทั้ง	ชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ	329 ต.คลองกะแซง
		นางสังวาลย์ สุขโต	อ.เมือง จ.เพชรบุรี
		นายเปียกกร โมกขศักดิ์	21 – 23 ถ.เทศบาลเมือง
			อ.เมือง จ.ปราจีนบุรี
30.	นายเข้ม	นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี	
31.	นายพร	นางจันทร์สว่างเลิศธรรมเทวี	
32.	นายทิน	นายนิธิตศักดิ์ ราชพัช	
33.	นายหลาบ	นายทรงพล มะลิกุล	
34.	นายตุ่น	นายบรรดาศักดิ์ บุญบันดล	
35.	นายพ่วง	นายบุญสอศ วิเชียรสรรค์	
36.	เชียงอุ่น	นายชัยรัตน์ มาประณีต	
37.	เชียงเหลียว	นายมนไท ประมูลจักโต	ตั้งแต่ลำดับที่ 32 – 40 ตัวซ้ำ
38.	เชียงนาค	นายนิคม บุญณพันธ์ศรี	(เชียงใหม่) ไม่ขอบอกที่อยู่
39.	เชียงพู	นายเถลิง ครามาคำ	ต่อไปภายหน้าจะได้รู้จักกัน
40.	เชียงทด	นายชาติสง่า โมฬีชาติ	หลังจากเรื่องนี้
			ได้เผยแพร่ไปแล้ว
41.	นายเถา	นายเรืองชัย เกียรติอุบลไพบูลย์	จ.นครปฐม
42.	นางใบ	มีบุญมาก ได้เกิดเป็นผู้ชาย	73/25 ซอยพวงศัดาริ
		นายปราโมทย์ โชติมงคล	ดอนเมือง กทม.
43.	นางมี	นางสมพิศ ทรัพย์ศิริ	บุคคลนี้ ตัวซ้ำๆ (เชียงใหม่)
			ไม่ขอบอกที่อยู่เพราะเป็น
			หน้าที่ของคนอื่นที่จะ
			บอกให้หลังจากเรื่องนี้
			เผยแพร่ไปไม่นาน

ลำดับที่	ชื่อเดิม	ชื่อปัจจุบัน	ที่อยู่
44.	นางน้อย	มีบุญมากได้เกิดเป็นผู้ชาย ชื่อ พัฒน์พงศ์ สีเทียนอินทร์	24/12 ซอยสังขฤกษ์เหนือ ลาดพร้าว จตุจักร กทม.
45.	นางหยาด	นางครุเนตร วรสาร	
46.	นางแป้น	มีบุญมากได้เกิดเป็นผู้ชาย ชื่อ นายวิจิต ภูสีฐาน	โรงเรียนบ้านนาคู อ.เขาวง จ.กาฬสินธุ์
47.	นางมา	มีกรรมบางอย่างมาตัดรอน ให้เกิดเป็นปลาที่อยู่ในทะเล อ่าวไทย ลื่นบุญแล้ว จะได้เป็นมนุษย์ใน วันที่ 15 พฤษภาคม 2538	โรงเรียนบ้านหนองเที้ย หรือ นาหนองเที้ย (ฟังไม่ชัด) อ.กุฉินทรม จ.ยโสธร
48.	นางจีบ	มีกรรมบางอย่างมาตัดรอนให้ เกิดเป็นสุนัขจิ้งจอกอยู่ใน ป่าดงพญาเย็น	
49.	นางสม	มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชาย ชื่อ นายสุวัฒน์ ทาสอดส่อง	หมายเลข 49-50
50.	นางฮัง	นางบุญศรี ทาสอดส่อง	ทั้ง 2 คนนี้ได้อธิษฐาน ร่วมกันในอดีตชาติ ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่ 186 บ้านสามพร้าว อ.เมือง จ.อุดรธานี (ปัจจุบันได้อยู่ร่วมกัน)
51.	นางนุ่น	มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชาย ชื่อ ประยงค์ จันติพงศ์	129/5 บ้านสอยดาว ต.จันทิก อ.ปากช่อง
52.	นางแต้ม		จ.นครราชสีมา

ลำดับที่	ชื่อเดิม	ชื่อปัจจุบัน	ที่อยู่
53.	นางเพิ่ม		
54.	นางกลัด	เกิดมาชาตินี้มีบุญเป็นชาย ชื่อนายสมชาย มงคลวงศ์	194/2 บ้านเหมืองนา ต.ทุ่งเสลี่ยม อ.ทุ่งเสลี่ยม จ.สุโขทัย
55.	นางแฝก	เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิด เป็นผู้ชายชื่อ นายณรงค์ ไพบุลย์	78/65 ถ.เทศบาล อ.ขลุง จ.จันทบุรี
56.	นางอุม	เกิดมาชาตินี้มีบุญเป็นผู้ชาย ชื่อ นายหม่าจั้นเหว่ย	ชื่อท่านองนี้ ข้าฯ (นายไพศาล) ฟังไม่ชัด ได้ไปเกิดอยู่ที่ฮ่องกง ตัวข้าฯ (เชียงมี) ไม่ขอบอก ที่อยู่ เพราะต่อไปเป็น หน้าที่ของคนอื่น ที่จะบอกให้

ส่วนผู้เป็นแม่ของนายหล้า ชื่อ นางแวน เกิดมาชาตินี้เป็นชายชื่อ นายจ่าย ศรีมงคล
อยู่บ้านเลขที่ 100 ถนนสงศรี ต.เมืองเดช อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี

เออนี้ะไพศาล เชียงมีพูดขึ้น ในระหว่างการดำเนินงานก่อสร้างนั้น
หมู่คนทั้ง 56 คน ได้มีความตั้งอกตั้งใจทำงานพร้อมด้วยกาย วาจา ใจ โดยเอาศรัทธา
เป็นหลักมั่น และไม่พูดถึงสิ่งที่ไม่เป็นมงคลในระหว่างการก่อสร้าง แต่การก่อสร้าง
ครั้งนั้นได้มีมารผจญอยู่นิดหนึ่ง คือ มีพรานล่าสัตว์คนหนึ่ง ได้ล่าสัตว์มาถึงบริเวณ
ที่ก่อสร้างพระเจดีย์กล่องข้าวน้อย โดยไล่ยิงกระต่ายและหมูป่า หมู่คนที่เห็นก็ได้
ทักท้วงไม่ให้ทำ แต่พรานคนนั้นมีจิตใจที่อำมหิต ถูกความโลภเข้าครอบงำ
จึงได้ล่าสัตว์ตัวนั้น โดยยิงธนูเข้าใส่สัตว์ทั้งสองจนถึงแก่ความตายลง พรานคนนั้น
มีชื่อว่า “พรานปาน” เป็นคนบ้านหนองตุน ปัจจุบันโลกมนุษย์เรียกว่า “บ้านเกิด”
ด้วยบาปกรรมนั้น พรานปานได้เกิดเป็นมนุษย์แต่ต้องสิ้นบุญก่อนอายุขัยตลอดเวลา

ซึ่งปัจจุบันพรานปานได้เกิดเป็นมนุษย์ชื่อว่า “นายสมนึก ทับไกว” มีบุญกรรมเป็นอย่างไรให้ไปถามที่นางชนะ หรือนายสุชาติ ทับไกว อยู่บ้านเลขที่ 13 หมู่ 7 ต.อำแพง อ.บ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร

เชียงมี พุดเสร็จใบหน้าท่านเส้าหมองเล็กน้อย ต่อมาก็ยืมขึ้นนาคหนึ่ง แล้วพูดว่า การก่อสร้างพระเจดีย์กล่องข้าวน้อยฆ่าแม่นี้ ใช้เวลาประมาณ 1 เดือน 56 วัน ก็แล้วเสร็จ วันทำการก่อสร้าง ตั้งแต่ เดือน 10 ขึ้น 9 ค่ำ พ.ศ. 2295 นับจากนั้น 1 เดือน 56 วัน จึงเสร็จตามที่ว่าไว้ เมื่อสร้างพระธาตุเจดีย์เสร็จแล้ว จึงได้มีการทำบุญฉลองสมโภชน์ครั้งใหญ่ในคราวนั้น ซึ่งเป็นวันออกพรรษาฉลองเป็นเวลา 9 วัน บุคคลทั้ง 56 คน ได้นิมนต์พระสงฆ์ที่เคร่งครัดในศีลาจริยวัตร มาทำบุญถวายให้เป็นพุทธบูชาและเป็นการไถ่ถอนบาปกรรมที่ได้ทำกับแม่ โดยความไม่ได้ตั้งใจหรือเจตนา

พระสงฆ์ที่เคร่งครัดได้นิมนต์มาทั้งหมด 11 รูป มีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้าธรรมวุฒิ
2. ท่านเถรเจ้าคันทาจาโร
3. ท่านเถรเจ้าอุตโม
4. ท่านเถรเจ้าทิสโร
5. ท่านสาธุเจ้าอุตโม
6. ท่านเถรเจ้ากตปุญโญ
7. ท่านเถรเจ้าเรวโต
8. ท่านเถรเจ้านิมมโล
9. ท่านสาธุเจ้าพุทธิญาโณ
10. ท่านเถรเจ้าอินทโชโต
11. ท่านเถรเจ้าธรรมเสนโน

พระสงฆ์ทั้ง 11 รูปนี้ล้วนเป็นพระรุดงค์มาทั้งนั้น โดยทั้ง 11 รูปนี้เป็นสหธรรมมิตรกัน เมื่อทำบุญเสร็จ หมู่คนทั้ง 56 คน ได้อธิษฐานจิตกันไว้ ขอให้ได้ไปเกิดร่วมกัน ให้ได้ไปพบกันทุกภพทุกชาติ ขอให้ได้ไปเกิดที่มั่งมีศรีสุข มีความเป็นอยู่ที่ดีกว่านี้ ขอให้ไปเกิดที่ต่างบ้านต่างเมือง ด้วยแรงบุญที่เขาได้ทำกันไว้

ซึ่งพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ และสิ่งของ ตลอดจนถึงพระสงฆ์ก็เป็นพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ จึงได้ส่งผลให้เขาได้ไปเกิดตามแรงที่เขาปรารถนาไว้ได้เป็นส่วนมาก ตามที่ข้า (เชียงมณี) ได้บอกไว้นั้นแหละ

เชียงมณีได้พูดขึ้นพร้อมกับหัวเราะเสียงดังลั่นอีกครั้งหนึ่ง แล้วพูดขึ้นมาอีกว่า พระสงฆ์ทั้ง 11 รูป ที่ได้นิมนต์มา ปัจจุบันก็ได้ไปเกิดเป็นมนุษย์และยังเป็นพระอยู่ มีบางองค์ก็ได้หมดเชื้อเกิดไปแล้ว ตัวข้าฯ (เชียงมณี) ก็ขอบอกไว้ให้ดังนี้ละ

ลำดับที่	ชื่อเดิม	ชื่อปัจจุบัน	ที่อยู่
1.	ท่านสาธุเจ้าธรรมวุฒิ	ท่านเถรเจ้าทักษ์ญ จิตศิริ	วัดอัมพวัน อ.เมือง จ.ยโสธร
2.	ท่านเถรเจ้าคันทาจาโร	ท่านเถรเจ้ากงโฆษ โก	วัดอุณาจารย์ อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร
3.	ท่านเถรเจ้าอุตโม	เถรเจ้า	วัดศรีวิชัยวนาราม อ.เมือง จ.เลย
4.	ท่านเถรเจ้าทิสโร	ท่านเถรเจ้าสารคุณาภรณ์	วัดบูรพา อ.เมือง จ.ยโสธร
5.	ท่านเถรเจ้าอุตโม	ท่านเถรเจ้าเสาร์	วัดอุทัยาราม อ.มหาชนะชัย จ.ยโสธร
6.	ท่านเถรเจ้ากตปุญโญ	สิ้นบุญหมดเชื้อเกิดไปแล้ว	
7.	ท่านเถรเจ้าเรวโต	สิ้นบุญหมดเชื้อเกิดไปแล้ว	
8.	ท่านเถรเจ้านิมโล	สิ้นบุญหมดเชื้อเกิดไปแล้ว	
9.	ท่านเถรเจ้าพุทธิญาโณ	ท่านเถรเจ้าเทพ นันโท	วัดกลาง อ.เมือง จ.สุรินทร์
10.	ท่านเถรเจ้าอินทโชโต	ท่านเถรเจ้าชาติ โชติธรรมโน	วัดกลางรัตนบุรี จังหวัดไทรโย ให้ไปถามท่านเถรเจ้าเทพนันโท ท่านจะบอกให้
11.	ท่านเถรเจ้าธรรมเสโน	เถรเจ้าอ้วน ติสโส	สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว อยู่วัดไหนให้ไปถามหมู่คนใน โลกมนุษย์จะรู้จักดี

พระพุทธมหาธรรมราชา วัดไตรภูมิพระร่วง อ. เมือง จ. เพชรบูรณ์

ก่อนจะมาเป็นนิมิตพิสวง ของ ไผศาล แสนไชย วันนั้นตรงกับวันที่ 2 ตุลาคม 2538 ข้าพเจ้าได้มีโอกาสดลาพักร้อน ซึ่งตรงกับที่ ไผศาลต้องการจะพาข้าพเจ้าไปกราบนมัสการพระเถระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ข้าพเจ้าพร้อมด้วยไผศาล แสนไชย และคนขับรถได้ออกเดินทางจากจังหวัดลำพูนเมื่อเวลาประมาณ 08.30 น. ของวันที่ 2 ตุลาคม 2538 จุดประสงค์ต้องการจะเดินทางไปจังหวัดเพชรบูรณ์ก่อนเข้าตัวเมือง ข้าพเจ้าพร้อมด้วยไผศาลและคนขับรถ ได้ไปกราบนมัสการอนุสาวรีย์พ่อขุนผาเมืองซึ่งประดิษฐานอยู่ที่อำเภอหล่มสักห่างจากจังหวัดเพชรบูรณ์ประมาณ 40 กิโลเมตร จากนั้นเราได้เดินทางเข้าตัวเมืองเพชรบูรณ์ ได้ไปนมัสการเจ้าอาวาสวัดไตรภูมิและพระพุทธมหาธรรมราชา ซึ่งเป็นพระที่ศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านของเมืองเพชรบูรณ์ ซึ่งเป็นจุดประสงค์สำคัญของการเดินทางครั้งนี้ด้วย โดยที่ไผศาล ต้องการจะให้ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงเกี่ยวกับประวัติของพระมหาธรรมราชาที่ไผศาลได้เคยนิมิตไว้ตั้งแต่ปีพ.ศ.2536 และได้ถึงเวลาแล้วที่จะเปิดเผยเรื่องนี้ โดยที่ความต้องการของไผศาล อยากจะให้ข้าพเจ้าได้ไปบันทึกที่อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ซึ่งเป็นเมืองเก่า มีประวัติศาสตร์ถึง 1,000 ปีเศษ

หลังจากที่ได้กราบนมัสการพระเถระในวัดต่างๆ ของจังหวัดเพชรบูรณ์แล้ว คณะของเราได้ออกเดินทางจากจังหวัดเพชรบูรณ์ประมาณ 17.00 น. เดินทางเข้าสู่ อำเภอศรีเทพซึ่งห่างจากจังหวัดเพชรบูรณ์ประมาณ 120 กิโลเมตร ไปถึงอำเภอก็เป็นเวลาค่ำพอดีคาดว่าจะเข้าที่พักได้ประมาณ 20.00 น. และได้บันทึกตามคำบอกเล่าของไผศาล แสนไชย ที่พูดออกมาโดยไม่ต้องคิด ซึ่งเป็นเรื่องที่ประหลาดที่คนธรรมดาจะจดจำเรื่องเหล่านี้ได้แม่นยำเป็นเวลาถึง 2 ปีเศษ ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องที่ควรศึกษาและหากมีการเกี่ยวข้องพาดพิงถึงบุคคลใด โดยมีได้ขออนุญาตก็ต้องขอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย ท่านที่มีรายชื่อปรากฏในหนังสือเล่มนี้ ต้องการจะทราบรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่านเอง ขอได้ติดต่อกับ ไผศาล แสนไชย ได้โดยตรงตามที่ปรากฏที่อยู่ในหนังสือนี้

คิดว่านิมิตเรื่องนี้คงจะเป็นที่สนใจของท่านทั้งหลายโดยเฉพาะชาวจังหวัด เพชรบูรณ์ ขอให้ทุกท่านอ่านด้วยใจ เป็นธรรมชาติและพิจารณาด้วยตนเองก็แล้วกัน หากมีสิ่งใดไม่สบบารมณฺ์ท่านก็ต้องขอยกยไว้ด้วย

นิมิตพิศวงเรื่อง พระพุทธมหาธรรมราชา จ.เพชรบูรณ์ นิมิตนี้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า (นายไพศาล แสนไชย) เมื่อคืนวันที่ 5 มกราคม 2536 ในคืนนี้หลังจากที่ข้าพเจ้าได้เข้านอนเมื่อเวลาประมาณ 21.20 น. ได้หลับสนิทไปเมื่อใดไม่รู้ มารู้สึกตัวอีกทีก็ต่อเมื่อกท่านครูบาคันธาพญาพิงคราชได้มารับข้าพเจ้าไป โดยก่อนที่จะรับตัวข้าพเจ้าไป ก็ยังมองเห็นตัวเองนอนหลับอยู่บนที่นอนในลักษณะตะแคงขวา ศีรษะตกหมอนไปเล็กน้อย ตัวท่านครูบาคันและพญาพิงคราชได้มองมายังข้าพเจ้าและหันไปมองร่างของข้าพเจ้าซึ่งหลับอยู่ แล้วยิ้มเล็กน้อย จากนั้นได้พาข้าพเจ้าไปในลักษณะปลิวขึ้นไปอย่างรวดเร็ว โดยสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ท่านทั้งสองได้พาข้าพเจ้าไปไกลพอสมควรแล้วจึงได้นำข้าพเจ้าลงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีลักษณะเป็นถนนกว้างประมาณ 5 วา ยาวสุดลูกตา ถนนนี้มีต้นไม้ที่หัวถนนทั้งสองข้าง มี 2 ต้น ข้างละต้น ต้นไม้นี้มีลักษณะคล้ายต้นโพธิ์ใหญ่ แต่ใบเล็กคล้ายใบมะขาม มีดอกเหมือนดอกทานตะวัน มีกลิ่นหอมเหมือนดอกพิกุล ตลอดขอบอวลไปทั่วบริเวณนั้น ท่านครูบาคันและพญาพิงคราชได้พาข้าพเจ้าเดินไปตามถนนเป็นระยะทางประมาณ 50 เมตร มองเห็นบ้านเรือนอยู่ 2 ข้างทางนั้น บ้านแต่ละหลังมีลักษณะคล้ายวิหารทางจตุรมุขขนาดใหญ่ บ้านแต่ละหลังห่างกันประมาณ 5 วา ทั้ง 2 ข้างทางดูแล้วมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยดี มีสภาพบรรยากาศเย็นสบายคล้ายกับฝนเพิ่งตกแล้วหยุดดูทุกสิ่งทุกอย่างเข้มข้น ท่านทั้งสองได้พาไปหยุดที่หน้าวิหารทรงจตุรมุขแห่งหนึ่ง แล้วท่านพญาพิงคราชได้พูดว่าให้ข้าพเจ้าหยุดอยู่ที่นี้ ซึ่ง ณ ที่นี้มีคนนั่งรออยู่ 2 คน มีลักษณะของการรอคอยแล้ว ท่านพญาพิงคราชก็พูดขึ้นว่าวิหารหลังนี้เป็นลำดับที่ 25 กับ 26 ของแถวนี้แล้วขึ้นนี้ พญาพิงคราชได้พูดขึ้นว่า วันนี้ข้าพเจ้าได้มาพบกับเกลอเก่า และคู่וריเก่า แล้วท่านพญาพิงคราชก็หันมาถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้ารู้จัก 2 คนนี้ไหม ข้าพเจ้าก็ตอบไปว่า ไม่เคยรู้จัก ท่านพญาพิงคราชก็บอกข้าพเจ้าว่า คนที่มีอายุน้อยกว่า (อายุประมาณ 47 ปีเศษ) รูปร่างใหญ่ไว้ผมแสกกลางหน้าตาดี รูปร่างล่ำสัน ออใหญ่ มือเท้าใหญ่ นี่คือเจ้าเมืองราดเก่า ถ้ามชื้อ

ในโลกมนุษย์ว่า “พ่อขุนผาเมือง” ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นเจ้าเมืองชัยวรมันที่ 6 จากนั้น พญาพิงคราชได้พูดกับคนทั้งสองว่า มีเรื่องราวจะส่งไปยังโลกมนุษย์ก็ให้ส่งไปได้แล้ว ถึงเวลาที่จะได้พูดและส่งไปจากนั้นบุคคลทั้งสองก็ยกมือไหว้ และพูดออกไป พร้อมกันว่า เรื่องที่อยากจะพูดและส่งไปก็คือ เรื่องพระพุทธรูปคู่เมืองปัจจุบัน ซึ่งมีชื่อว่า “พระพุทธรมหาธรรมราชา” ซึ่งประดิษฐานที่วัดไตรภูมิในเมืองเพชรบูรณ์ เกี่ยวกับการสร้างพระพุทธรูปองค์นี้ว่า สร้างเมื่อใด ซึ่งโลกมนุษย์ก็ยังไม่ทราบแน่ชัด เพราะไม่ได้ทำจากจารึกให้โลกมนุษย์ได้ทราบจากนั้นผู้ที่บอกว่าตนคือพ่อขุนผาเมือง ได้บอกว่า (ก่อนที่จะบอกก็ได้เหินลับไปมองพระเจ้าชัยวรมันที่ 6) ซึ่งพระเจ้าชัยวรมัน ก็ได้บอกว่าอนุญาตให้พูดไปได้เลย แทนตัวท่านได้ พ่อขุนผาเมืองจึงได้พูดอย่างเต็มที่ ว่าพระพุทธรูปองค์นี้ ได้สร้างขึ้นในปีพระพุทธศาสนาได้วางวันไปแล้ว 1,705 ปี ตรงกับเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ โดยได้ทำพิธีเททองในแบบพิมพ์ที่เมืองศรีเทพ ซึ่งเป็นเมืองสำคัญเมืองหน้าด่านของอาณาจักรขอม สาเหตุของการสร้างพระพุทธรูป คือ พระเจ้าชัยวรมันได้สำนึกถึงบาปกรรมที่ตัวเองได้ก่อกรรมทำเข็ญด้วยการฆ่าคน และสัตว์เป็นจำนวนมาก อันเกิดจากการทำศึกสงครามและเผาวัดวาอารามใน ศาสนาพุทธ ตัวท่านจึงได้ปรึกษาพราหมณ์ปุโรหิต ตลอดจนถึงขุนนางเสนาอำมาตย์ ทุกคนจึงพร้อมใจ เห็นพ้องต้องกันในการสร้างพระพุทธรูปตามวันเวลาที่ได้กล่าวไว้ โดยในครั้งนั้นได้มี 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายขมรวาสและฝ่ายบรรพชิต ที่เป็นหัวเรี่ยวหัวแรง สำคัญ ดังนี้

ฝ่ายบรรพชิต

1. มหาเถรเจ้าติสสะวังโส
2. มหาเถรเจ้าโสภณ
3. มหาเถรเจ้าคันธวังโส
4. มหาเถรเจ้ากัมภีร์โส
5. มหาเถรเจ้ามังคโล
6. มหาเถรเจ้ามุนันโท
7. มหาเถรเจ้าปัญญาวีราโส
8. มหาเถรเจ้าคันธิโย

9. มหาเถรเจ้าพรหมจักษโก
10. มหาเถรเจ้าธีรธรรมปัญญา
11. มหาเถรเจ้าศิริวิชัย

พระสงฆ์กลุ่มนี้เป็นพระที่เคร่งครัดในพระศาสนา ได้มีความเชี่ยวชาญทางวิปัสสนาและกรรมฐาน รู้ภาษานกและสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ และรู้วาระจิตของผู้อื่น ได้นิมนต์มาเจริญพระพุทธมนต์สวดชยันโต และทำพิธีพุทธาภิเษกเป็นเวลา 9 วัน โดยได้อันเชิญเทพบุตร เทพธิดามาปกป้องรักษาพระพุทธรูปองค์นี้และพระเถระทั้ง 11 รูปได้ปลุกเสกอธิษฐานจิตให้พระพุทธรูปองค์นี้มีความศักดิ์สิทธิ์ให้เป็นมงคลแก่ผู้มาสักการะกราบไหว้บูชา

ในครั้งนี้ได้มีการถือศีลฟังธรรมตลอดระยะเวลา 9 วัน งดการฆ่าสัตว์ทุกชนิด ให้มีการถือศีลฟังธรรมตลอดเวลา 9 วัน ส่วนฝ่ายคฤหัสถ์ที่สำคัญมีทั้งสิ้น 70 คน โดยที่ฝ่ายเมืองเรามี 35 คน ฝ่ายขอมมี 35 คน สำหรับฝ่ายเมือง (คนไทย) มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. เจ้าศรีสุธรรม
2. เจ้าศรีโสภ
3. เจ้าหาญณรงค์
4. เจ้าสิงหนัร
5. เจ้าบุญลังการ
6. เจ้าหาญไพร
7. เจ้าสามุนิน
8. เจ้าเลื่อนลือโลก
9. เจ้าแสนตาฝั่ง
10. เจ้าศรีภูมิน
11. เจ้าเครื่องยาวิ
12. เจ้าหว่านสุธิ
13. เจ้าแสนคำแคร
14. เจ้าสุนตายม

15. เจ้าอุ่นเมืองหาบ
16. เจ้าแสนตะพังก์
17. เจ้าศรีเมืองเทพ
18. เจ้าสันเมือง
19. เจ้าหาบเมือง
20. เจ้าเมืองโพธาราม
21. เจ้าสุทริवास
22. เจ้าคือเมืองมุง
23. เจ้าพุทธาภิบาล
24. เจ้าชัยยงค์
25. เจ้าวิริยา
26. เจ้าแสนคำเครื่อง
27. เจ้าลาดปรีชา
28. เจ้าแสนนำถม
29. เจ้าคุ้มเมืองรอด
30. เจ้ายอดเมืองเค็ด
31. เจ้าแวนทัพฟ้า
32. เจ้าภาพเมืองเทพ
33. เจ้าเพชรหยาดฟ้า
34. ขุนปิ่นนะสิทธิ (เชิญมาจากเมืองโยนกเชียงแสน)
35. ขุนมิ่ง (เชิญมาจากเมืองโยนก เชียงแสน)

จากนั้นพ่อขุนผาเมืองได้เล่าต่อไปว่า บุคคลต่างๆ กลุ่มนี้ก็ได้บุญกุศลติดตามไปทุกคนและยังไม่หมดเชื้อเกิด จึงเวียนว่ายตายเกิดตามวัฏฏสงสาร ตามที่พระพุทธองค์ได้บัญญัติไว้กับสัตว์โลกว่า สัตว์โลกเป็นไปตามแรงบุญแรงกรรมและแรงอธิษฐานของแต่ละคน ซึ่งบางคนก็ได้ตามแรงอธิษฐานบางคนก็ไม่ได้ ในปัจจุบันนี้บุคคลกลุ่มนี้ได้มาเกิดในโลกมนุษย์ มีชื่อในโลกมนุษย์ดังนี้

1. มหาเถรเจ้าติสสะวังโส เกิดมาชาติปัจจุบัน คือพระครูวิชิตพัชราจารย์ (หลวงปู่ทาบ) ซึ่งสิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วและอยู่ในทิพย์วิมาน

2. มหาเถรเจ้าโสภโร เกิดมาชาติปัจจุบัน คือ หลวงปู่เจียน วัดสำนักขุนเณร ซึ่งสิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วและอยู่ในทิพย์วิมาน

3. มหาเถรเจ้าคันธวังโส เกิดมาชาติปัจจุบันคือ หลวงปู่สี จันศิริ วัดถ้ำบุญนาคนาค ซึ่งสิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วและอยู่ในทิพย์วิมาน

4. มหาเถรเจ้ากัมภีร์โส ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว

5. มหาเถรเจ้ามังกโล ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว

6. มหาเถรเจ้ามุนันโต ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว

7. มหาเถรเจ้าปัญญาวีราโส ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว

8. มหาเถรเจ้าคันธิโย ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว

9. มหาเถรเจ้าพรหมจักโก ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว

10. มหาเถรเจ้าธรรมปัญญาโชติชาติปัจจุบันคือ ท่านพระประเทืองอรรถกัณโธ วัดหนองยางคอย อ.ศรีเทพ จ.เพชรบูรณ์

11. มหาเถรเจ้าศิริวิชัย ชาติปัจจุบันคือ (หลวงพ่อบุญ) วัดบ้านโกชน อ.หนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์

ส่วนฝ่ายคฤหัสถ์ 35 คน ได้มาเกิดในโลกมนุษย์มีชื่อ ดังนี้

1. เจ้าศรีสุธรรม ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าชลอ กิตติสาโร วัดเพชราราม อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

2. เจ้าศรีโสภา ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าไพฑูรย์ อัครธัมโม วัดไพสณฑ์ศักราราม อ.หล่มสัก

3. เจ้าหาญณรงค์ ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าแพ ธรรมจริโก วัดมหาธาตุ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ปัจจุบันมรณะภาพไปแล้วและสถิตย์อยู่ในวิมาน

4. เจ้าสิงหนวร ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าสุรินทร ชุตินธโร วัดมหาธาตุ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ (รองเจ้าคณะจังหวัดเพชรบูรณ์)

5. เจ้าบุญลังการ ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าประศักดิ์

6. เจ้าหาญไพร่ ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าบุญยืน
7. เจ้าสามุนิน ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าชชาติ
ซึ่งทั้งสามรูปอยู่วัดใดให้ไปถามท่านสาธุเจ้าสุรินทร์เอง ท่านจะบอกให้
เพราะท่านรู้จักดี

8. เจ้าเลื่อนล้อโลก ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าสุพจน์ปัญญาธโร
อยู่วัดสระเกศ อำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ (เจ้าคณะอำเภอหล่มเก่า)

9. เจ้าแสนตาฝั่ง ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าสงวน อิสราโก วัดไตรภูมิ
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

10. เจ้าศรีภูมิน ปัจจุบันชื่อ นายจำเนียร ปฏิเวชวรรณกิจ

11. เจ้าเครื่องยาวิ ปัจจุบันชื่อ นายปรีชา พงศ์อิศวานนท์

12. เจ้าหว่านสุริ ปัจจุบันชื่อ นายสมพงษ์ แซ่มพัฒน์ชัย

13. เจ้าแสนคำแคร่ ปัจจุบันชื่อ นายอุดมชัย องค์กรสิงห์ เป็นทหาร

14. เจ้าสุนตายม ปัจจุบันชื่อ นายประดิษฐ์ เจียวทอง เป็นทหาร

15. เจ้าอุ่นเมืองหาบ ปัจจุบันชื่อ นายวิจิต หินรัตน์ เป็นทหาร

16. เจ้าแสนตะพังก์ ปัจจุบันชื่อ นายวิศัลย์ โหมยิตานนท์

17. เจ้าศรีเมืองเทพ ปัจจุบันชื่อ นายชาญ โหมยิตานนท์

18. เจ้าสันเมือง ปัจจุบันชื่อ นายชัยพร สำเภากิน

19. เจ้าหาบเมือง ปัจจุบันชื่อ นายสมศักดิ์ แก้วสุทธิ

20. เจ้าโพธาราม ปัจจุบันชื่อ นายจำรูญ ปิ๋ยมปุตตระ

21. เจ้าสุทธีวาส ปัจจุบันชื่อ (เป็นผู้หญิง) สมเผ่า สุริยะ บ้านเลขที่ 5
หมู่ 3 ตำบลวังบาน อำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์

ตั้งแต่หมายเลข 10-20 ไม่จำเป็นต้องบอกที่อยู่เมื่อเรื่องนี้แพร่หลายออกไป
โลกมนุษย์ก็รู้จักกันดี

22. เจ้าเมืองมุง ปัจจุบันชื่อ นายธวัช สุนทรประทุม อยู่บ้านเลขที่ 70/9
ในโรงพยาบาลศรีเทพ อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์

23. เจ้าพุทธภิบาล ปัจจุบันชื่อ นายปัญญา เกษรทอง

24. เจ้าชัยยงค์ ปัจจุบันเป็นหมอชื่อ นายพนมไพร ศรียากุล

25. เจ้าวิริยา ปัจจุบันเป็นหมอชื่อ นายไกรฤทธิ์ ตรีกุล
26. เจ้าแสนคำเครื่อง ปัจจุบันชื่อ นายจรัส พัวช่วย
27. เจ้าลาดปรีชา ปัจจุบันชื่อ ไพศาล จันทรภักดี
28. เจ้าแสนน้าถม ปัจจุบันชื่อ นายสุพจน์ ตั้งตระกูลไทย เป็นนายทหาร
29. เจ้าคุ้มเรืองรอด ปัจจุบันชื่อ นายประวิทย์ สิทธิศักดิ์ เป็นทหาร
30. เจ้ายอดเมืองเค็ด ปัจจุบันชื่อ นายประเสริฐ ชัยฤทธิ์ เป็นทหาร
31. เจ้าแวนทัพฟ้า ปัจจุบันชื่อ นายไพบูลย์ สุขกระฤกษ์ เป็นทหาร
32. เจ้าภาพเมืองเทพ ปัจจุบันชื่อ นายประสงค์ สุทธิโกสัย เป็นทหาร
33. เจ้าเพชรฟ้าหยาด ปัจจุบันชื่อ นายกมล โสภารัตน์ เป็นตำรวจ
34. ขุนปันนะสิทธิ์ ปัจจุบันชื่อ นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี
35. ขุนมิ่ง ปัจจุบันชื่อ นายพิมพ์ พรหมรัตน์

หมายเลข 23 - 35 โลกมนุษย์จะรู้จักเอง เมื่อเรื่องนี้แพร่หลายไป ซึ่งข้าฯ ไม่จำเป็นจะต้องบอกที่อยู่

พ่อขุนผาเมือง ได้กล่าวว่า หากได้พบบุคคลเหล่านี้แล้ว ก็ขอให้ช่วยเตือนสติให้อยู่ในทาน ศีล ภาวนา อย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะศีล 5 ให้รักษากันไว้ ข้อ 1 เป็นหลัก ข้อ 3 ข้อ 5 ขอให้ทุกคนรักษาให้ดี เพราะบางคนก็ถูกกิเลสของโลก พัดพาไปโดยไม่รู้เท่าทัน ถ้าหากทุกคนทั้งสองฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ หมั่นรักษา ศีล ภาวนา แล้วทุกคนก็จะได้เกิดเป็นมนุษย์ในชาติหน้า แต่ถ้าหากทุกคนยังประมาท เลินเล่อ เลื่อนไหลไปตามกิเลสมากเกินไป คนกลุ่มนี้ก็จะเกิดเป็นอย่างอื่นซึ่งต่ำกว่า การเป็นมนุษย์ หากมั่นใจว่าทุกคนเกิดเป็นมนุษย์ในชาติหน้าก็จะได้เกิด 100 ปี ข้างหน้า และได้ชื่อต่างๆ กัน จากนั้นพ่อขุนผาเมืองได้บอกชื่อในชาติหน้าตลอดถึงบุญกรรม กุศลกรรมและอกุศลกรรมของแต่ละคนไว้ ในส่วนที่เป็นอกุศลกรรมพ่อขุนผาเมือง ก็ได้บอกแนวทางแก้ไขไว้ ซึ่งในเรื่องนี้หากบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องต้องการรู้จักชื่อ ของตนในภพหน้าและวิบากกรรมที่จะเกิดในชาตินี้ ตลอดถึงแนวทางแก้ไข ก็ขอให้ติดต่อกับข้าพเจ้า (นายไพศาล แสนไชย) โดยจะได้รับพิจารณาเป็นรายๆ ไป

พ่อขุนผาเมือง ได้พูดกับข้าพเจ้าต่อไปว่า ให้จำเรื่องนี้ไว้ให้ดี ขอให้บอก ให้โลกมนุษย์ทราบเมื่อเวลาอันสมควร ซึ่งไม่เกิน 3 ปี ข้างหน้าจะมีคนขอและเรื่องนี้

ขอให้ไพศาลพิจารณาบอกให้กับคนที่รู้จักบาป บุญ คุณ โทษและกฎของวิภูฏสงสาร ที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ คนที่แน่นหนาไปด้วย กิเลส มีมิจฉาทิฐิอยู่ใน ร่างกายและจิตใจของเขาก็อ่อย่างบอกให้เขาไปทราบเรื่องนี้ เพราะเมื่อเขาทราบแล้ว เขาจะสร้างวิกรรมขึ้นมา ซึ่งจะเป็นวิบากกรรมอย่างต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด หากมั่นใจว่า บุญกุศลหรือผลประโยชน์อันใดที่จะเกิดจากเรื่องนี้ก็ขอให้ไพศาลช่วยเอา บุญกุศล หรือผลประโยชน์อันนั้นไปสร้างถาวรวัตถุ หรือเสนาสนะของสงฆ์ ในพุทธศาสนาที่วัดใดวัดหนึ่งในเมืองเพชรบูรณ์ ตัวข้า (พ่อขุนผาเมือง) ก็ขอ อนุโมทนา และเมื่อสิ่งก่อสร้างสิ่งนั้นได้สำเร็จลงแล้ว ก็ขอให้ทำบุญอุทิศส่วนกุศล ไปให้ข้าฯ และพระเจ้าชัยวรมันที่ 6 ด้วย ตัวข้าทั้ง 2 จะขออนุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง (ท่านพูดแล้วก็ยกมือทั้ง 2 ท่านกล่าวคำว่า สาธุ พร้อมกัน)

จากนั้น พญาพิงคราชก็ได้พูดกับพ่อขุนผาเมือง พระเจ้าชัยวรมันที่ 6 ว่าเรื่องที่จะเล่ามีเท่านี้ใช่ไหม พ่อขุนผาเมืองก็ตอบว่าใช่ เสร็จแล้วท่านทั้ง 2 คือ พญาพิงคราช และครูปาคันธา ก็กล่าวกับทั้ง 2 ว่า จะต้องพาไพศาลไปข้างหน้าอีก เพื่อไปรับรู้รับทราบเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของมนุษย์ภายหลังความตาย ว่าเป็นอยู่ ทุกข์ สุข อย่างไร

เพื่อนำเรื่องราวเหล่านี้ไปบอกญาติพี่น้องของผู้ตายที่เกี่ยวข้องกันต่อไป ซึ่งในคืน วันที่ 5 มกราคม 2536 นี้ ท่านทั้ง 2 (ครูปาคันธา พญาพิงคราช) ก็ได้พาข้า (นายไพศาล) ไปรับรู้เกี่ยวกับ กองบุญ กองกุศล ของแต่ละคนซึ่งมีชื่อดังนี้

1. คุณประจวบ สุริยะวงศ์ 49/1 หมู่ 3 ตำบลมะขาม อำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี
2. ท่านพระครูสถิตยบุญวิมล วัดปงยางคก ตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จ.ลำปาง
3. ท่านพระครูมนุญธรรมมานสาสตร์ วัดพระบาทวังตวง ต.แม่พริก อ.แม่พริก จ.ลำปาง
4. คุณทองคำ แซ่ตั้ง 101/49 ถ. วุฒากาศ แขวงตลาดพลู เขตธนบุรี กรุงเทพฯ
5. คุณเกียรติศักดิ์ สันทรนัย 55 หมู่ที่ 7 ต.เกาะสำโรง อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

ซึ่งแต่ละราย ข้าฯ ก็มีจดหมายไปบอกให้เจ้าตัวทราบแล้ว แต่ยังไม่มีการตอบรับมา เมื่อได้เรื่องราวมาแล้ว ท่านครูบาคันธาและพญาพิงคราช ก็พาข้าพเจ้ากลับไปในลักษณะที่ปลิวลงอย่างรวดเร็ว มาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบ รู้ตัวตื่นนอนขึ้นมาเป็นเวลา 05.30 น. ของเช้ามีวันที่ 6 มกราคม 2536

มังคลัง นิमितตัง กล่าวยงนิमितความฝันอันเป็นมงคล ขอจบเพียงเท่านี้

พระพุทธรมหาธรรมราชา

วัดไตรภูมิ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ลักษณะทั่วไป

พระพุทธรมหาธรรมราชา เป็นพระพุทธรูปสัมฤทธิ์ ปางสมาธิ มีหน้าตักกว้าง 13 นิ้ว สูง 18 นิ้ว มีรูปลักษณะคล้ายรูปกษัตริย์สมัยโบราณ เป็นศิลปะสมัยขอม พระเศียรมีลักษณะคล้ายสวม มงกุฎ เรียกว่า เทริด (เข็ด) พระเกศเมาลีมีลักษณะเหมือนยอดเจดีย์ (ปกติจะเป็นเปลวเพลิงหรือดอกบัวตูม) พระพุทธรูปองค์นี้หาประวัติผู้สร้างไม่ได้ เป็นแต่เพียงสันนิษฐานและเล่าสืบต่อกันมาว่า พ่อขุนผาเมืองนำมาบ้าง พ่อขุนผาเมืองสร้างไว้เป็นอนุสรณ์ของพระองค์บ้าง ก่อนที่จะได้พระองค์นี้มาก็พบอยู่ในน้ำแล้วมีผู้นำมาถวายวัด จนกลายเป็นประเพณีว่าวันสารทไทยของทุกปีจะต้องมีพิธีแห่พระพุทธรมหาธรรมราชาสงฆ์ มาจนทราบเท่าทุกวันนี้

อีกนัยหนึ่งกล่าวว่า พระพุทธรมหาธรรมราชา พระพุทธรูปองค์นี้เป็นพระพุทธรูปเนื้อทองสัมฤทธิ์ หน้าตักกว้างประมาณ 13 นิ้ว สูง 18 นิ้ว (เดิมไม่มีฐาน) เป็นพระพุทธรูปศิลปะสมัยลพบุรี ศาสตราจารย์ ม.จ.สุภัทรดิศ ดิศกุล คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยศิลปากร ได้ให้คำบรรยายเกี่ยวกับพุทธศิลป์แบบลพบุรี (ราวพุทธศตวรรษที่ 17-18) ไว้อย่างละเอียดว่าในท้องที่ภาคกลาง ภาคตะวันออก และตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้พบศิลปกรรมแบบหนึ่งซึ่งมีทั้งที่เป็นปฏิมากรรมและสถาปัตยกรรม มีลักษณะคล้ายกับศิลปกรรมในประเทศเขมรมาก ทางโบราณคดีกำหนดเรียกศิลปกรรมแบบนี้ว่า ศิลปะแบบลพบุรี โดยอาศัยเหตุที่เมืองละโว้หรือลพบุรี ได้เป็นเมืองสำคัญในยุคนั้น ถือเป็นเมืองที่อุปราชของเขมรปกครองอยู่

เนื่องจากศิลปกรรมแบบนี้ที่มีในประเทศไทย ยังค้นคว้าไม่พบอักษรจารึก ยืนยันอายุแน่ชัด จึงได้กำหนดอายุสมัยอนุโลมตามแบบอย่างศิลปกรรมในประเทศ เขมรซึ่งละม้ายคล้ายคลึงกัน เช่นอย่างศิลปแบบนครวัด (ครึ่งหลังของพุทธศตวรรษ ที่ 17) หรือแบบบรยงค์ (ครึ่งแรกของพุทธศตวรรษที่ 18) ความจริงวัตถุแบบลพบุรี ที่มีอายุเก่าแก่กว่าที่กล่าวนี้ ก็มีอีกไม่น้อยวัตถุที่ค้นพบมักทำด้วยศิลาและสัมฤทธิ์ หากเป็นของเนื่องในพระพุทธศาสนาก็ล้วนแต่อยู่ในลัทธิมหายานทั้งนั้น วัตถุ ที่เป็นเครื่องสัมฤทธิ์อาจจะเป็ฝีมือช่างไทย โดยเฉพาะก็ได้ และได้ทำสืบเนื่อง กันมาเป็นเวลานานจนถึงสมัยอยุธยา

“ศิลปสมัยลพบุรี มีอิทธิพลอยู่ในตอนกลางของประเทศไทย กำหนดอายุ โดยอนุโลมตามแบบอย่างศิลปกรรมในประเทศกัมพูชา เช่น ศิลปแบบนครวัด ซึ่งมีอายุในราวครึ่งหลังของพุทธศตวรรษที่ 18 หรือแบบบรยงค์หรือบายน (ครึ่งแรก ของศตวรรษที่ 18) แต่ความจริงแล้ว ศิลปแบบลพบุรีบางชิ้นมีอายุเก่าแก่กว่านั้น บางชิ้นบางอย่างมีอายุในพุทธศตวรรษที่ 12 แต่ส่วนใหญ่มีอายุตั้งแต่พุทธศตวรรษ ที่ 12 ลงมา”

ดังนั้น เราจึงอาจจะกล่าวได้ว่าองค์พระพุทธรมหาธรรมราชาได้ถูกสร้างขึ้น ในราวพุทธศตวรรษที่ 18 หรือ อาจจะมีอายุเก่าแก่มากกว่านั้น คือ พุทธศตวรรษที่ 16 ขึ้นไปจนถึงศตวรรษที่ 12 และเป็นศิลปกรรมที่ได้อิทธิพลจากขอม

ในจังหวัดเพชรบูรณ์ที่เราอาจจะกล่าวได้ว่า เป็นเมืองที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด กับขอม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาณาจักรขอมที่ยิ่งใหญ่นั้นก็คือ อาณาจักรศรีเทพ จาก การศึกษาค้นคว้าของ ม.จ. สุภัทรดิศ ดิศกุล (2522 : 41 – 50) ได้กล่าวว่าเมืองศรีเทพ ได้สร้างขึ้นราวศตวรรษที่ 12 ทั้งนี้เพราะได้ ค้นพบเทวรูปแกะสลักดังนี้

“นอกไปจากเทวรูปพระนารายณ์ ยังค้นพบศิวลึงค์ เทวรูปพระอิศวร ประทับยืนพร้อมกับโคนนทีอยู่เบื้องหลังและเทวรูปพระอาทิตย์ เทวรูปพระอาทิตย์ องค์หนึ่งอาจกำหนดอายุได้ว่าคงสร้างขึ้นราวระหว่าง พ.ศ. 1250 – 1300 ทั้งนี้เพราะเหตุว่า กรองสกซึ่งทรงสวมอยู่นั้นคล้ายคลึงกันมากกับสายรัดองค์ของ เทวรูปพระอุมาจากเกาะเกรียง ในประเทศกัมพูชา ซึ่งนักปราชญ์ชาวฝรั่งเศส ได้กำหนดอายุเอาไว้ว่า อยู่ในศิลปะขอมแบบสมโบว์ไพรกุก (ราว พ.ศ. 1250–1300)”

ดังนั้น เมืองศรีเทพซึ่งได้รับอิทธิพลจากอินเดียและได้สร้างขึ้นราว พ.ศ. 1250 – 1300 และจากการศึกษาค้นคว้าของศาสตราจารย์บอสเชอ ลี เย ได้กล่าวว่ายังมีการค้นพบสิ่งก่อสร้างในเมือง ศรีเทพอีก คือ ปราสาทขอมเมืองศรีเทพที่สร้างขึ้นในราวพุทธศตวรรษที่ 16–17

การศึกษาค้นคว้าของ ม.จ. สุภัทรดิศ ดิศกุล (2522 : 51–50) ยังได้กล่าวถึงเมืองศรีเทพอีกว่า

“เมืองศรีเทพคงจะถูกทอดทิ้งหลังจากที่ชนชาติขอมได้สูญเสียอำนาจหลังรัชการของ พระเจ้าชัยวรมันที่ 7 มหาราชองค์สุดท้ายอาณาจักรขอม (พ.ศ. 1725-ราว 1765) ได้ค้นพบรูปทวารบาลศิลาขนาดใหญ่ ในเมืองศรีเทพซึ่งตกอยู่ในศิลปะขอมแบบบายนของสมัยนั้น ปฏิมากรรมดังกล่าวปัจจุบันรักษาอยู่ในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร หลังจากกลางพุทธศตวรรษที่ 18 นี้แล้ว ไม่ได้เคยค้นพบพระพุทธรูปแบบไทยและเครื่องสังคโลกสมัยสุโขทัยในเมืองศรีเทพอีกเลย”

จากข้อความนี้เราก็คงจะมองเห็นความสัมพันธ์ขององค์พระพุทธรูปมหาธรรมราชาว่า คงจะถูกสร้างขึ้นในสมัยเดียวกันกับที่เมืองศรีเทพเรืองอำนาจนั่นเอง เพราะเป็นศิลปกรรมสมัยลพบุรี ซึ่งจะอยู่ในสมัยระหว่างศตวรรษที่ 12–16 - 18 แต่จะถูกสร้างขึ้นที่เมืองศรีเทพ หรือถูกสร้างที่เมืองเพชรบูรณ์ ยังเป็นปัญหาที่ตอบไม่ได้

รายชื่อพระสงฆ์ที่พุทธศาสนิกชน ควรหาเวลาว่างไปกราบไหว้หรือทำบุญ

ไพศาล แสนไชย ให้ข้อมูล
ลลิตย์ ชวีย์ เรียบเรียง

กรุงเทพมหานคร

1. หลวงพ่อปู่เฟื่อง	วัดเจ้ามูล จรัญสนิทวงศ์ ท่าพระ ฟังชน
2. หลวงพ่อผล	วัดเวตวันธรรมาวาส (วัดเชิงหวาย) อ.บางซื่อ (พระราชนันท์จารย์)
3. หลวงพ่อบุญเลิศ โฆสโก	วัดอรุณราชวราราม
4. หลวงพ่อวิลาศ ญาณวโร	วัดยานนาวา โทร 2125943 (พระพรหมโมลี ป.9)
5. พระธรรมธีรราชมหามุนี	วัดยานนาวา
6. หลวงพ่อพลอย	วัดเทพธิดาราม (พระวิสุทธิสจารย์)
7. หลวงพ่อดวงดี สุรเตโช	วัดราชโอรส
8. สมเด็จพระมหาธีรจารย์ ป.9	เจ้าอาวาสวัดชนะสงคราม (หลวงพ่อนิยม ฐานิสโร)
9. สมเด็จพระญาณสังวร	วัดบวรนิเวศน์วิหาร (สมเด็จพระสังฆราช)
10. หลวงพ่อจันท์ พรหมคุโต	วัดบวรนิเวศน์วิหาร
11. หลวงพ่อบุญเรือน ปุณโก	วัดบวรนิเวศน์วิหาร
12. หลวงพ่อสมุทร	วัดเบญจมบพิตร
13. พระธรรมมาโรคม	วัดเบญจมบพิตร (บุญมา คุณสัมปันโน ป.9)

บันทึกพิเศษตอน.....ทำพิธีจน

โดย วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ

เรื่องที่ 1

ความมหัศจรรย์ใด ๆ ในโลก ที่เกี่ยวกับความแปลกประหลาด ความเหลือเชื่อ ความที่น่าจะเป็นไปได้ นั่น อาจกล่าวได้ว่า ความมหัศจรรย์ “ทางจิต” เป็นความมหัศจรรย์เหนือความมหัศจรรย์ใด ๆ ในโลก

เพราะ “จิต” นี้แหละที่รู้ความเป็นไป ทุกสิ่งทุกอย่าง รู้ทุกข รู้สุข รู้วิวัฒนาการ ความเป็นอยู่ของชีวิตให้ดีขึ้น ไปเรื่อย ๆ เพราะจิตนี้เป็นผู้รู้เป็นตัวยุติเป็นต้นธาตุต้นธรรม ถ้าไม่มี “จิต” แล้วสิ่งต่าง ๆ ก็ไม่มีความหมาย

ตัวจิตเองเป็นธรรมชาติที่เป็นกลาง ๆ ที่รู้ทุกข รู้สุข นั่นก็เพราะจิตที่เสวยอารมณ์ต่าง ๆ ที่พอใจบ้างไม่พอใจบ้าง โดยเฉพาะจิตของคนเราทั่ว ๆ ไปยังรับรู้อารมณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมากมาย ดีใจ เสียใจ ผิดหวัง สมหวัง อิจฉาริษยา อาฆาต พยาบาท มุ่งร้ายเบียดเบียน

พุทธศาสนาที่เรานับถือกันอยู่ทุกวันนี้ จริง ๆ แล้วก็เน้นทางเรื่อง “จิต” เป็นส่วนมากโดยให้รักษากิจระวังจิต มิให้ไหลไปสู่ที่ต่ำ ดีก็รู้ ไม่ดีก็รู้ สิ่งใดที่นำความทุกข์ความเดือดร้อนมาสู่ตนก็ให้ละเว้นเสีย

แม้แต่การทำบุญทำทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา ก็ล้วนแล้วแต่เป็นการเพิ่มกำลังเพิ่มอำนาจให้แก่จิต ทำให้จิตเกิดพลังเรียกว่าเป็น “พลังแห่งบุญ” การสั่งสมบุญก็คือ “การสั่งสมอบรมจิต” นั่นเอง

เมื่อประมาณ 5 เดือนที่แล้วมานี้ ขณะที่ไพศาล แสนไชย กำลังยุ่งอยู่กับการตอบจดหมายให้กับผู้ที่มี รายชื่อในนิมิตประจำวันของเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2532 อยู่ นั่น ก็ได้มีนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งมาด้วยกัน 3 คน (ขอสงวนชื่อ) มาพบเพื่อแลกเปลี่ยนและศึกษาแนวคิดบางสิ่งบางอย่างเพราะทั้ง 3 คนนั้น ได้ยินกิตติศัพท์เกี่ยวกับนิมิต (ฝัน) ของไพศาลมาแล้วเป็นอย่างดีจากอาจารย์คนหนึ่งการสอนวิชาปรัชญา คณะมนุษยศาสตร์ ซึ่งอาจารย์ประจำวิชาปรัชญาคอนี้ ก็มีความสนใจในนิมิตของไพศาลมาก

โดยเฉพาะนิสิตทั้ง 3 คนนั้นก็ได้ออกในตอนท้ายของการสนทนาว่าเขาทั้ง 3 คนจะมาทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับเรื่อง “ผี”

นักศึกษา “คุณไพศาลมีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องผีไหม”

ไพศาล “เออ.....ผมเองก็ไม่เคยเห็นผีว่ามันเป็นตัวตนอย่างไร”

นักศึกษา “ผมทั้ง 3 คน ก็ไม่เคยเชื่อว่าผีมีจริงในโลกนี้ อยากจะพิสูจน์เหมือนกัน”

ไพศาลย้อนถามไปอีกว่า “วิทยานิพนธ์อย่างอื่นเรื่องอื่นมีถมไป ทำไมจะต้องมาทำวิทยานิพนธ์เรื่อง เกี่ยวกับ “ผี”

นักศึกษา “ก็เพราะผมเองอยากพิสูจน์ว่า ผีมีจริงหรือไม่เท่านั้น”

ไพศาล “ก็ได้ เอาละ.....วันนี้เราจะได้พิสูจน์กันว่าผีมีจริงหรือไม่ แม้ผมเองอยากจะเห็นผีเหมือนกัน”

เวลาแห่งการรอคอยเพื่อพิสูจน์ ในเรื่องของผีๆ ระหว่าง ไพศาล แสนไชย กับนิสิตนักศึกษาทั้ง 3 คน ซึ่งต้องรอให้ตะวันตกดินเสียก่อนก็มาถึง และได้เลือกเอาป่าช้าแห่งหนึ่ง ซึ่งห่างจากบ้านไพศาลไปประมาณ 2 กิโลเมตรเศษ

สิ่งที่ไพศาลเตรียมไปเพื่อพิสูจน์ในเรื่องผีนี้ก็ไม่มีอะไรมากนัก มีรูปและเทียนไปเท่านั้น

เมื่อคณะพิสูจน์ผีไปถึงป่าช้า ก็เตรียมสิ่งของต่างๆ เช่น เลื่อ ไฟฉาย หมอน ผ้าห่ม เป็นต้น ไพศาลนำรูปและเทียนมาจุด และตั้งใจกำหนดจิตว่า “ที่มาในวันนี้้นพร้อมกับนักศึกษา 3 คน อยากจะมาพิสูจน์เรื่องผีก็อยากจะทราบว่าผีนั้นมีตัวตนหรือไม่ ถ้ามีก็ขอให้ปรากฏตัวออกมา ถ้าพิสูจน์แล้วไม่มีผมและคณะก็จะขอยกค้ำคืนที่นี่สักคืนหนึ่งแล้วก็จะกลับ”

เมื่อกำหนดจิตเสร็จแล้ว ไพศาลก็ปักรูปและเทียนลงไปในพื้นแผ่นดิน ณ ป่าช้าแห่งนั้น แล้วก็เข้ามารวมกับกลุ่มนักศึกษาทั้ง 3 คน ได้สนทนากันสักพักใหญ่ ไพศาลก็ขอตัวเพื่อที่จะนอน ขณะนั้นนาฬิกาบอกเวลาประมาณ 21.00 น. ซึ่งสภาพบรรยากาศทางบ้านนอกก็เงียบสงัดแล้ว ยิ่งสถานที่นั้นเป็นป่าช้าจึงยิ่งสงัดและวังเวง

เวลาผ่านไป จนกระทั่งได้มีเงาขาวผสมสีดำตั้งแต่ช่วงล่างลงไป ปรางกุญทาบกับต้นไม้ต้นหนึ่งที่อยู่ใต้น้ำ และเงาขาวผสมสีดำนั้น ก็เอื้อมมือไปดึงกิ่งไม้กิ่งหนึ่งพร้อมกับปล่อยกิ่งไม้นั้นออกจากมือ และส่งเสียงร้องกรีดๆ ดังพอนักศึกษาทั้ง 3 คนได้ยินกันทั่วและยิ่งไปกว่านั้นเงาขาวผสมสีดำนั้นยังส่งเสียงร้องดังเป็นระยะๆ ฟังแล้วขนลุกซู่

ยังไม่ทันจะได้พิสูจน์ว่าอะไรเป็นอะไร นักศึกษาทั้ง 3 คนก็โกยอำวอย่างไม่คิดชีวิตปล่อยให้ไฟศาลยื่นตะลิ่งขนหัวลุกอยู่คนเดียว แต่เมื่อไฟศาลตั้งสติได้ ก็พูดออกไปว่า

“เออ...ดีแล้ว ที่มาในวันนี้ก็ไม่ได้ตั้งใจจะมาเบียดเบียนให้ได้รับความลำบาก แต่อยากจะมาพิสูจน์เท่านั้น ขอให้ท่านจงกลับไปเถิด และขอโหสิกรรมให้ผมด้วย”

และแล้วร่างเงาขาวผสมสีดำค่อยๆ เลื่อนหายไปคงเหลือแต่ไฟศาลคนเดียวเท่านั้นที่ยืนอยู่ในป่าช้าแห่งนั้น นักศึกษาทั้ง 3 คน ได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เป็นอันว่าทั้งไฟศาลและนักศึกษาก็ได้พิสูจน์แล้วว่า ผีมีจริงหรือไม่ นักศึกษาทั้ง 3 คนก็กลับไปนอนที่บ้านไฟศาลตามเดิม รุ่งเช้าก็ได้ลากลับ ซึ่งในระยะต่อมาก็ไม่ทราบว่านักศึกษาทั้ง 3 คน จะทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องผีๆ หรือไม่ เขาก็ไม่ได้แจ้งข่าวมาให้ทราบจนกระทั่งบัดนี้

เรื่องที่ 2

เมื่อเร็วๆ นี้อีกเช่นกัน ในขณะที่ไฟศาลกำลังร่างจดหมาย เพื่อตอบให้ผู้ที่ถูกนิมิตประจำวัน เพื่อที่จะมอบให้ทันตามกำหนด และก็มีจดหมายที่ค้างไม่ได้ตอบให้อีกร่วม 20 ฉบับ ก็ได้มีนักศึกษามาจากมหาวิทยาลัยทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 5 คนมาที่บ้าน เพื่อที่จะมาศึกษาและทำความรู้จักเพราะได้อ่านจากนิตยสาร โลกผีลับนั่นเอง ที่สำคัญและแปลกประหลาดที่สุดนักศึกษาทั้ง 5 คน นั้น ไม่เชื่อเรื่องเวียนวายตายเกิด ไม่เชื่อเรื่องบุญ และบาป

นักศึกษา “เรื่องนิมิตที่เกิดขึ้นเท็จจริงอย่างไร”

ไฟศาล “เรื่องนิมิตของผมมันเป็นเรื่องจริง เพราะได้พิสูจน์มาแล้วหลายรายว่าสิ่งที่ผมนิมิตไปนั้นเป็นความจริง”

นักศึกษา “บุญบาปมีจริงหรือไม่ เรื่องอย่างนี้พวกเราไม่เชื่อว่ามันมีจริง และการเวียนว่ายตายเกิดเป็นเรื่องใหญ่เป็นหลักใหญ่ของพุทธศาสนาเลยทีเดียว”

นักศึกษา “เหตุที่ไม่เชื่อเพราะมองไม่เห็นและไม่อาจพิสูจน์ได้”

ไพศาล “ถ้าพิสูจน์กันจริงๆ แล้วก็พิสูจน์ได้”

นักศึกษา “จะพิสูจน์ได้อย่างไร”

ไพศาล “พุทธศาสนาก็บอกแนวทางเอาไว้ว่า สมถกรรมฐาน และ วิปัสสนากรรมฐาน จะเป็นบาทฐานให้เราเข้าใจในเรื่องบาปบุญ”

นักศึกษา “เรื่องวิปัสสนากรรมฐานของพุทธศาสนาเป็นเรื่องเหลวไหล เป็นเรื่องของการเอาตัวรอดและเห็นแก่ตัว”

ไพศาล “เรื่องบาปบุญเป็นนามธรรมมองไม่เห็น คุณทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องนี้หรือครับ”

นักศึกษา “ใช่แล้ว”

ไพศาล “คุณเชื่อว่าพ่อ - แม่คุณมีหรือไม่”

นักศึกษา “เชื่อ”

ไพศาล “คุณเชื่อหรือไม่ว่าคุณมีคุณปู่ ตายาย หรือทวดเป็นผู้ให้กำเนิด พ่อแม่ของคุณมา”

นักศึกษา “เชื่อว่ามี”

ไพศาล “แล้วคุณเคยเห็นตัวทวดของคุณหรือไม่”

นักศึกษา “ไม่เคยเห็นเพราะทวดของผมตายไปแล้ว 60 กว่าปี”

ไพศาล “ตัวบุญและตัวบาปก็เหมือนกัน มันเป็นนามธรรม มองไม่เห็น ตัวแต่สัมผัสได้ด้วยใจ รู้ด้วยใจ เมื่อเราทำบุญไว้ ใจเป็นผู้รองรับอารมณ์ของความปีติ ความอิ่มเอิบ มีความสุข มีพลังกำลังที่จะต่อสู้กับชีวิตไปข้างหน้า แต่เมื่อเราทำบาปไว้ ใจนั้นแหละเป็นผู้รองรับอารมณ์ของความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ กังวลเป็นทุกข์ เรียกว่าทุกข์ทางใจ

ไพศาลก็ได้พูดต่อไปว่า “ก็ในเมื่อคุณไม่เคยเห็นทวดของคุณแล้วคุณจะเชื่อได้อย่างไร”

เรื่องที่ 3

ในช่วงเวลากลางวัน ไพศาล จะใช้เวลานั้นตอบจดหมายให้ผู้ที่ได้นิมนต์ถึง และคัดจดหมายเร่งด่วนเพื่อตอบให้ผู้สนใจและต้องการจะทราบเรื่องต่างๆ ก็ได้มีชายคนหนึ่งอายุประมาณ 25 ปี เดินเข้ามาที่บ้าน ซึ่งไพศาลก็ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน เมื่อไปถึงไพศาลก็เชิญให้เขาเข้ามาคุยกันในบ้าน หนุ่ม “สวัสดีครับ”

ไพศาล “สวัสดี มาขายอะไรหรือ” ไพศาลเข้าใจว่าชายคนนี้เป็นมาขายยา

หนุ่ม “ไม่ได้มาขายอะไรหรอกครับ...ผมมาเผยแพร่ศาสนาแห่งความเป็นจริง”

ไพศาล “ความเป็นจริงว่าอย่างไรบ้าง”

หนุ่มคนนั้นก็ได้อธิบายคุณงามความดีของศาสนาแห่งความเป็นจริง ซึ่งไพศาลก็รับฟังและก็ได้รับเอกสารการเผยแพร่ศาสนาโลกใหม่ ชีวิตใหม่ มาหลายเล่ม ซึ่งไพศาลก็น้อมรับมาด้วยความยินดีและเต็มใจ ซึ่งเขาได้บอกตอนท้ายว่า “ถ้าใครนับถือศาสนานี้แล้ว เขาจะช่วยให้ทุกสิ่งทุกอย่าง”

ไพศาล “เอ้อ! ถ้าอย่างนี้ก็ดีแล้ว ขอให้ทำไปเถิด ทุกศาสนาเขาสอนให้คนเป็นคนดีด้วยกันทั้งนั้น”

หนุ่มคนนั้นยิ้มด้วยความพอใจ และทำสีหน้าแปลกใจที่เห็นโต๊ะของไพศาล เต็มไปด้วยจดหมายเขาจึงถามขึ้นว่า “จดหมายอะไรมากมายเหลือเกิน”

ไพศาลตอบว่า “จดหมายพิเศษ ซึ่งผมทำงานให้กับทุกๆ คน ที่มีจดหมายมาถึงผมและผมก็ตอบให้ทุกฉบับ เพราะเขามีความลำบากกายและใจ” ไพศาลหยุดมองหน้าเขาและก็พูดต่อไปอีกว่า “จดหมายที่ผมตอบนี้ เป็นจดหมายที่มีไปถึงผู้ที่ผมได้นิมนต์ (ฝัน) ไปทุกคืน”

หนุ่มตอบอีกว่า “เออ....น่าสนใจมากเล่าให้ผมฟังหน่อยนะ”

จากนั้นไพศาลก็เล่าถึงการได้นิมนต์ (ฝัน) ไปเห็นสิ่งต่างๆ ทั้งบ้านเมืองผู้คนในโลกอีกโลกหนึ่ง หรืออีกนิมิตหนึ่ง ทั้งมีความทุกข์และมีความสุข บางคนก็สั่งให้ลูกให้หลานทำบุญทำทานให้บ้าง บางคนก็เล่าถึงบุญกรรมของเจ้าของกุศลผลบุญที่เขาได้เฝ้าให้และบางครั้งก็ได้ไปพบครูบาอาจารย์ที่ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์นี้ไปแล้วทั้งนั้น

หนุ่มคนนั้นได้อยู่ช่วยไฟศาลตอบจดหมายสัก 3-4 ฉบับ เขาก็บอกว่า
เขาเข้าใจในเรื่องนี้พอสมควร เพราะเขาเคยเป็น “หนานเก่า” คือเคยบวชเป็น
พระภิกษุมาแล้ว และเข้าใจในเรื่องวิถีสงสาร บาปบุญคุณโทษเป็นอย่างดี

หนุ่มคนนั้นบอกว่า ที่เขามาเผยแพร่ศาสนาแห่งความเป็นจริงนี้ ก็เพราะ
ถูกจ้างมาวันละ 500 บาท เขาพูดไปน้ำตาคลอเบา เมื่อเสร็จแล้วก็ลาไป

ย้อนอดีต - วัดสันป่ายางหลวง บอกเล่ากันก่อน

วัดสันป่ายางหลวง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของตัวเมืองลำพูนเดิม คือตั้งอยู่ภายนอกเขตกำแพงเมือง ห่างจากกำแพงเมืองไปประมาณ 500 เมตร เป็นวัดขนาดกลางไม่เล็กไม่ใหญ่สัก ลักษณะโดยทั่วไปก็ไม่ต่างจากวัดอื่นๆ ที่ไม่ใช่พระอารามหลวง จึงเป็นวัดที่ประชาชนไม่ค่อยสนใจเท่าไรนัก นอกจากผู้ที่ตั้งบ้านเรือนอยู่ใกล้วัดนี้และได้มาบำเพ็ญบุญเช่น การทำทาน ฟังเทศน์ และรักษาศีล ในโอกาสวันสำคัญทางพุทธศาสนาผู้ที่อยู่ห่างไกลออกไป ถ้าไม่มีกิจจำเป็นก็ไม่ค่อยจะมีใครได้เข้าไปในวัด เพราะสิ่งก่อสร้างทางศาสนา เช่น โบสถ์ เจดีย์ วิหารต่างๆ เหล่านี้ก็เป็นไปตามปกติธรรมดาไม่น่าสะดุดตาให้แวะเข้าไปชม

ถอยหลังจาก พ.ศ. 2533 นี้ ขึ้นไปอีกประมาณ 50 ถึง 70 ปี สภาพของวัดยังไม่ได้รับการพัฒนาสิ่ง ก่อสร้างทั้งหลายหม่นหมองเสื่อมโทรม ประกอบกับการมีโรงเรียนประถมศึกษาของเทศบาลเมืองลำพูนมาเปิดเรียนโดยอาศัยบริเวณวัดทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นที่ปลูกสร้างอาคารเรียน ดังนั้นบริเวณที่ว่างด้านเหนือของวัดและวิหาร จึงแปรสภาพเป็นสนามเล่นของโรงเรียนพระเจดีย์ ด้านหลังวิหารกลายเป็นที่เด็กนักเรียนขึ้นไปปีนป่ายกระโดดเล่น ตามประสาเด็ก จนกระทั่งโรงเรียนเทศบาล 2 หรือโรงเรียนวัดสันป่ายางหลวงได้ย้ายออกไปสร้างโรงเรียนในสถานที่แห่งใหม่ตั้งแต่ พ.ศ. 2516

ต่อมาอีกไม่นานท่านเจ้าอาวาส คือ พระครูอภัยคุณวัฒน์ (คำชาวอุปโล) ได้มรณภาพลง (พ.ศ. 2519) พระอาจารย์อินทร ปัญญาวิเทศโน ได้ครองตำแหน่งเจ้าอาวาสสืบต่อมา จนถึงปัจจุบันท่านพระอาจารย์อินทร ท่านเป็นพระที่มีความรักความห่วงใยในพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้งซึ่งประกอบกับท่านได้รับปากกับท่านพระครูอภัยคุณวัฒน์ เจ้าอาวาสองค์เดิมก่อนที่ท่านจะมรณภาพว่าจะปกครองดูแลวัดสันป่ายางหลวง ไม่ให้ทรุดโทรมลงไปยิ่งกว่านี้อีก หรืออาจจะมีเหตุอื่นบันดาลใจอีกก็ไม่ทราบได้ทำให้ทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังทรัพย์ อันเป็นทรัพย์สินส่วนตัวที่ได้รับมรดกมาจากบิดามารดาทั้งหมดนำมาใช้จ่ายในการปรับปรุงพัฒนาสิ่งก่อสร้าง ศาสนสถาน ตั้งแต่ซุ้มประตูวัด กำแพง โบสถ์ วิหาร กุฏิสงฆ์ ตลอดจน

กุฎิกรรมฐานอีกหลายสิบหลัง ท่านได้ใช้ความคิดออกแบบ และลงมือทำการ
สร้างร่วมกับนายช่าง เพื่อให้ได้ผลงานสวยงามประณีตตามที่ท่านปรารถนา โดย
ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย

จนกระทั่งผลงานหลายอย่างปรากฏเด่นชัดขึ้น เป็นที่สะดุดตา สะดุดใจ
แก่ผู้ที่ได้พบเห็นจึงทำให้พุทธศาสนิกชนทั่วไปเกิดความปีติ เลื่อมใส อยากใคร่มี
ส่วนร่วมในการก่อสร้าง เพื่อเป็นบุญกุศลสำหรับตนเองสืบต่อไป ประกอบด้วย
พระอาจารย์อินทร ท่านเป็นพระที่เน้นหนักทางการปฏิบัติธรรม มีความระมัดระวังใน
ศีลลาจารวัตรอย่างเคร่งครัด และเผยแผ่แนวทางการ ปฏิบัติธรรม ออกไปสู่
พุทธศาสนิกชนผู้สนใจทุกผู้ทุกนามไม่เลือกชั้นวรรณะ จึงเป็นพลังดึงดูดศรัทธา
ประชาชนชายหญิงทั่วทุกสารทิศ ให้เข้ามาร่วม ปฏิบัติธรรมและร่วมกันพัฒนา
ศาสนวัตถุ ภายในวัดไม่ขาดสายด้วยพลังร่วมนี้ วัดสันป่ายางหลวง จึงมีการพัฒนา
อย่างต่อเนื่องเรื่อยมาไม่ขาดจากสิ่งหนึ่งไปสู่สิ่งหนึ่งจนบัดนี้นับได้ว่า เป็นวัดที่สง่างาม
วัดหนึ่งของเมืองลำพูน

โครงการใหญ่โครงการหนึ่งที่กำลังจะดำเนินการขณะนี้ (ปี พ.ศ. 2533) คือ
การหุ้มเจดีย์ด้วยแผ่นทองแดง ทั้งองค์ และปิดทับด้วยทองคำเปลว ฉัตรยอด
พระเจดีย์จะเปลี่ยนเป็นฉัตรทองคำ ในการนี้จะใช้เงินประมาณ 2 ล้านบาทบาท
เมื่องานนี้สำเร็จพระเจดีย์นี้ก็จะเจดีย์ทองที่สวยงามองค์หนึ่ง ฝากฝังไว้เป็นสมบัติ
ของบรรดาพุทธศาสนิกชนทั่วไป และเป็นศรีสง่ากับบ้านเมืองรองจากพระบรมธาตุ
หริภุญชัย

ด้วยเหตุนี้ ท่านพระอาจารย์อินทร จึงมีความปรารถนาอยากจะทราบ
ความเป็นมาของวัดสันป่ายางหลวง ตลอดจนพระเจดีย์องค์นี้ ตั้งแต่อดีตเริ่มต้นจนถึง
ปัจจุบันกาล และได้ปรารภกับข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงหนังสือนี้ โดยมอบหมายให้
ข้าพเจ้าเป็นผู้ค้นคว้าและจัดเรียบเรียงขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์และเพื่อเผยแพร่ให้แก่
สาธุชนผู้สนใจใคร่รู้ให้ได้รับรู้สืบต่อไป

แต่ข้าพเจ้าเรียบเรียงก็เป็นเพียงคนธรรมดา ไม่ได้มีคุณวิเศษหรือความรู้พิเศษ
ในเรื่องโบราณคดี และประวัติศาสตร์แต่อย่างใด ถ้าจะใช้ความรู้ความสามารถของ
ตัวเองแน่นอนว่างานนี้ต้องล้มเหลว อาศัยที่ข้าพเจ้าได้รู้จักมักคุ้นกับบุคคลหนึ่ง ที่มี

ความสามารถพิเศษในการติดต่อกับภพภูมิอีกมิติหนึ่ง ต่างจากโลกมนุษย์ แต่ผู้ที่อยู่ในภพภูมินั้นรู้ความเป็นไปทุกอย่างในโลกมนุษย์ด้อยหลังได้นับเป็นพันเป็นหมื่นปี เพราะอำนาจของทิพยญาณ คือ คุณไฟศาล แสนไชย ข้าพเจ้าจึงได้นำเรื่องนี้ไปปรึกษาขอความร่วมมือจากคุณไฟศาล ขอให้ช่วยติดต่อ สอบถามเทพ เทวดา ที่รู้เรื่องราวของวัดสันป่ายางหลวง ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน เพื่อจะนำมาบันทึกเรียบเรียงเผยแพร่ต่อไป และก็ได้ได้รับความร่วมมือด้วยดีจากคุณไฟศาล โดยคุณไฟศาลได้สอบถามเรื่องราวความเป็นมาของวัดสันป่ายางหลวง จากครูปาคัณธา คัณธาโล และครูปาท่านก็ได้เมตตาเล่าเรื่องอดีตของวัดสันป่ายางหลวง ผ่านคุณไฟศาล และถ่ายทอดมาสู่ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงอีกทอดหนึ่ง ตามเรื่องที่ท่านผู้ท่านจะได้ทราบต่อไปในหนังสือเล่มนี้

ขอเรียนย้าท่านผู้อ่านทุกท่านอีกครั้งหนึ่งว่า เรื่องราวที่ท่านจะได้รับรู้จากหนังสือนี้เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงได้มาจากคำเล่าของ ครูปาคัณธา คัณธาโล ผ่านคุณไฟศาล แสนไชย ครูปาคัณธา ท่านเป็นพระภิกษุที่เป็นพระสุปฏิปันโนองค์หนึ่ง ในสมัยของพระแม่เจ้าจามเทวีแต่ท่านไม่ได้อยู่ในเมืองหริภุญชัย หลังจากติดตามเจ้าแม่มาจากเมืองละโว้มาถึงหริภุญชัยแล้ว ครูปาท่านก็ออกธุดงค์ ย้อนกลับไปวัดเมืองสร้อย (จังหวัดตาก) และได้มรณภาพที่วัดเมืองสร้อยนับเป็นเวลาพันกว่าปีแล้ว ขณะนี้ทิพย์วิญญูณท่านอยู่ในพรหมโลก นำกายทิพย์ของคุณไฟศาลท่องเที่ยวไปตามภพภูมิต่างๆ บางครั้งก็ไปที่เย็น หรือเทวโลก บางครั้งก็ไปที่ร้อน หรือนรกโลก เพื่อรับทราบเรื่องราวต่างๆ ซึ่งบุคคลที่อยู่ในสถานที่แห่งนั้นส่งลงมาถึงบรรดาภูทธาน ญาติมิตรทางโลกมนุษย์ โดยระบุชื่อ นามสกุล เลขที่บ้าน หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และจังหวัด ได้อย่างถูกต้องชัดเจน แต่เรื่องอดีตของวัดสันป่ายางหลวงนี้ ท่านครูปาคัณธา ท่านได้เมตตาเล่าให้คุณไฟศาลฟังด้วยตัวของท่านเอง โดยใช้เวลาในขณะที่พาคุณไฟศาล เดินทางไปพบปะบุคคลในอีกโลกหนึ่งตามปกติ

ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงขึ้นตามเนื้อหาเหล่านั้น โดยมีได้มีการต่อเติมเสริมสร้างขึ้นเพียงแต่เรียบเรียง ขึ้น โดยใช้ภาษาที่คนยุคนี้ใช้กันอยู่เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจง่าย เพราะภาษาที่ครูปาคัณธาท่านใช้เล่าผ่านมานั้น โดยมากเป็นภาษาพื้นเมืองเหนือ

ที่ใช้กันในสมัยที่ครูบาท่านทรงสังฆารอยู่ยังยากแก่การทำความเข้าใจสำหรับคนในสมัยนี้ ดังนั้นเนื้อหาสาระของเรื่องนี้จึงขอมอบให้อยู่ในดุลยพินิจของท่านผู้อ่านได้ตัดสินใจเอาเอง ว่าควรเชื่อถือได้แค่ไหนเพียงใด ทางที่ถูกท่านยังไม่ควรเชื่อ แต่ก็ไม่ควรปฏิเสธโดยสิ้นเชิง ควรที่จะสืบเหตุผลาผลทั้งทางโลก และทางธรรมอย่างถ้วนถี่ ก่อนที่จะตัดสินใจไปทางใดทางหนึ่ง

ในทางโลกควรจะนำเรื่องเหล่านี้ ไปเปรียบเทียบกับหลักฐานอ้างอิงต่างๆ ทั้งที่เป็นวัตถุและเป็นลายลักษณ์อักษร หรือแม้แต่คำบอกเล่าสืบทอดกันมา อันอาจจะเป็นรูป นิยาย นิทาน เป็นต้น

ในทางธรรม นักปฏิบัติธรรมที่เป็นสัมมาทิฐิ ย่อมรู้ว่า ภพ ชาติ อันสืบต่อจากภพนี้ ชาตินี้ มีจริง มิได้แต่เฉพาะเป็นนามธรรม เช่น สวรรค์ในอก นรกในใจ เท่านั้น ดังนั้นนักปฏิบัติธรรมทั้งหลายจึงสะดุ้งกลัวต่อภพภูมิที่มีคมม คือ อบายภูมิ และเร่งสร้างคุณงามความดี อันมี ทาน ศีล และภาวนา เพื่อยกระดับจิตของตัว ให้หลุดพ้นจากทุกติภพ เข้าสู่สุคติภพจนกระทั่งหลุดพ้นจากวัฏฏะ คือ การเวียนว่ายตายเกิดเป็นเป้าหมายที่สูงสุดท่านผู้เล่าเรื่องนี้ก็ได้พัฒนาจิตของท่านจนเข้าสู่สุคติภพ

ก่อนที่ท่านจะเข้าสู่เนื้อหาของหนังสือนี้ ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง และคุณไพศาล แสนไชย ผู้ถ่ายทอด ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและบารมีของครูบาคุณชา คณาโล ผู้เมตตาเล่าเรื่องนี้ขอได้โปรดอภิบาลคุ้มครองท่านผู้อ่าน และผู้เป็นเจ้าของหนังสือนี้ทุกท่าน จงดำนินชีวิตด้วยความผาสุก ตลอดไปทั้งโลกนี้และโลกหน้า จนกระทั่งเข้าสู่กระแสพระนิพพานทุกท่านเทอญ

ย้อนอดีต

วันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2532

ตรงกับวันเสาร์ แรม 6 ค่ำ เดือน 12 (เดือนยี่เหนือ) ปีมะเส็ง

ในเดือน 12 หรือ เดือนยี่เหนือนี้ มีประเพณีที่เกี่ยวกับงานบุญที่สำคัญคือ การฟังเทศน์มหาชาติ ในวันเดือนเพ็ญ หรือเดือนยี่เป็งทุกวัดในภาคเหนือ จะจัดการเทศน์มหาชาติตามประเพณีนิยมที่สืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณ และประเพณีอีกอย่างหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วประเทศ ตลอดจนถึงชาวต่างประเทศ ต่างก็พากันหลั่งไหลขึ้นมาสู่ภาคเหนือ เพื่อชมประเพณีอันสนุกสนานตื่นตาตื่นใจนี้ ประเพณีนี้คือ ประเพณีลอยกระทง ซึ่งจัดให้มีขึ้นวันเดียวกันกับการเทศน์มหาชาติ คือวันเดือนยี่เป็งนั่นเอง นับได้ว่าเดือนยี่นี้เป็นเดือนที่ปวงชนทางภาคเหนือ ต่างก็อิมเอบด้วยบุญกุศล และมีความสุขสนุกสนานร่าเริงกันถ้วนหน้า

คืนแรม 6 ค่ำเดือนยี่ คืนนี้ครูบาทัณธา คัณธาโล กับพญาพิงคราช ได้ลงมาจาก เทวโลกเพื่อรับกายทิพย์ของคุณไพศาล แสนไชย เดินทางไปทำหน้าที่ล่ามจาก เมืองมนุษย์ โดยท่านทั้งสองจะนำไปพบกับผู้ที่อยู่ในภพภูมิอื่นนอกโลกมนุษย์ อาจเป็นที่ร้อน คือนรกโลก หรือที่เย็น คือเทวโลก นั้นสุดแล้วแต่ท่านทั้งสองจะพาไป เมื่อถึงจุดหมายที่ต้องการแล้ว ท่านทั้งสองก็จะพากายทิพย์ คุณไพศาลหยุด และเข้าไปพบปะกับบุคคลที่ท่านทั้งสองคัดเลือกเอาไว้แล้ว และเปิดโอกาสให้บุคคลที่ท่านเลือกไว้แล้วนั้น เล่าเรื่องราวต่างๆ อาจเป็นเรื่องของสถานที่ที่ตนในโลกมนุษย์ ต้องการทราบ เช่น วัด หมู่บ้าน หรือสถานที่สาธารณะอื่นๆ หรืออาจเป็นเรื่องของผู้เล่าเองที่ต้องการให้ผู้ที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในโลกมนุษย์ได้รับทราบ หรืออาจจะเป็นเรื่องของบุคคลที่อยู่ในโลกมนุษย์ ที่เจ้าของเรื่องเองก็ไม่เคยทราบ เพราะเป็นเรื่องของ อดีตชาติ และผลกรรมจากอดีตที่ติดตามมาตอบสนองในชาตินี้

ในขณะที่ท่านทั้งสอง พากายทิพย์ของคุณไพศาล ลอยลี้ไปท่ามกลางความ เว้งว้างว่างเปล่าไม่มีขอบเขต ทั้งด้านหน้า ด้านหลัง ทางซ้ายและทางขวา สุดลูกตา มีแต่ความว่างเปล่าไม่มีดวงดาว ดวงอาทิตย์ เมฆหมอกหรือแม้กระทั่งสายลม แต่บรรยากาศก็เย็นสบาย สว่างไสว อย่างนุ่มนวลไม่เจิดจ้า

ครุบัคัณธา เอ่ยขึ้นว่า “เออ...เดือนยี่นี้ทางโลกมนุษย์ต่างก็สุขสันต์ รื่นเริง อิ่มบุญอิ่มกุศลกันเป็นส่วนมาก วัดวาอารามก็ตกแต่งด้วยประทีปโคมไฟสว่างไสว เรือเรือไปทุกหนทุกแห่ง ครุบายก็ขออนุโมทนาในกุศลนี้ด้วยทุกผู้ทุกคน”

“ไพศาล” ครุบาหันมาทางไพศาลแล้วพูดว่า “วันนี้ ก็เป็นวันดีเป็นวัน อันเหมาะอันควรที่ ครุบา จะเล่าเรื่องของวัดสันป่ายางหลวงให้ไพศาลฟังเพราะ สมภารเจ้าวัด พระเณร ตลอดจนอุบาสก อุบาสิกา ศรัทธาบุญทั้งหลายได้ร่วมกัน สร้างบุญสร้างกุศลไว้มาก สมควรที่เขาทันทีหลายจะรับรู้เรื่องราวของวัดนี้ไว้เพื่อ ประโยชน์ในภายหน้า ให้ไพศาลตั้งใจฟังให้ดีเน้อ แล้วจะได้เอาไปเล่าให้สมภาร เจ้าวัด และคณะญาติโยมทั้งหลายต่อไป”

“ครับ ผมจะตั้งใจฟังแล้วนำไปเล่าต่อ ตามที่ครุบาสั่งไว้” ไพศาล ตอบรับ

“เออ...ดีแล้ว” ครุบาหยุดพูดพักหนึ่งแล้วเริ่มเล่าต่อ “วัดสันป่ายางหลวงนี้ คนทั้งหลายในโลกมนุษย์ยังไม่เคยมีใคร ได้รู้เรื่องราวต้นเค้าที่แท้จริงเลยสักคน บัดนี้ถึงเวลาอันเหมาะสมแล้วว่าทางโลกมนุษย์สมควรได้รับรู้ ตามเหตุที่ครุบา ได้บอกไว้แล้วเมื่อตะกี้นี้ ครุบายจึงเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง เพราะครุบา รู้เรื่องเค้าเงำของวัดนี้ดี” ในกาละโบราณนานมาแล้ว ถ้าจะนับเป็นเวลาในโลกมนุษย์ก็ราวสัก 1500 ปี ท้องที่ที่เป็นเมืองหริภุญชัย เมืองเชียงใหม่ เมืองลำปางเดี๋ยวนี้ ยังไม่เป็นบ้านเป็นเมือง พื้นที่ทั้งหมดยังคงเป็นป่าหนาแน่นด้วยต้นไม้ใหญ่น้อย สัตว์ป่า เช่น เสือ หมี ช้าง ตลอดจนสัตว์เล็กสัตว์น้อย ได้อาศัยอยู่อย่างมากมาย ในสมัยนั้นผู้คนยังมีจำนวนน้อย ไม่มากมายเหมือนกับสมัยนี้ โดยเฉพาะพื้นที่ที่กล่าวถึงนี้ ผู้คนที่อาศัยอยู่ยังเบาบาง

หมู่คนที่อยู่กันหนาแน่น ตั้งเป็นบ้านเป็นเมือง มีความเจริญรุ่งเรืองทั้ง ความเป็นอยู่และศิลปวัฒนธรรม ได้แก่หมู่คนที่โลกมนุษย์เรียกว่า ชาติขอม พวกขอมนี้ตั้งบ้านตั้งเมืองกันแน่นหนาทางใต้ที่นี้ลงไปก็คือ ประเทศเขมร แล้วแผ่ กระจายจากเขมรขึ้นมาทางเหนือเรื่อยๆ อันได้แก่เมืองทางภาคอีสานของสยามประเทศ เช่น บุรีรัมย์ โคราช ขึ้นมาถึง ลพบุรี สุโขทัย และกำแพงเพชร จากนั้นหมู่คนขอม ก็ได้กระจายขึ้นมาถึงพื้นที่ทางเหนือสุดแดนสยามประเทศ เดียวนี้คือจังหวัดเชียงราย แต่พวกขอมที่ขึ้นมาอยู่เหนือนี้มีจำนวนไม่มากนัก อยู่กันอย่างกระจัดกระจายปะปน

กันไปกับคนเผ่าพื้นเมือง โดยตั้งบ้านเรือนรวมกันเป็นหมู่บ้านๆ ยังไม่มีจำนวน
มากพอที่จะเป็นเมืองใหญ่

พวกขอมที่กระจายกันขึ้นมาทางเหนือนี้ได้นำเอาขนบธรรมเนียมประเพณี
ศิลปวัฒนธรรมที่สูงส่งกว่าคนที่เป็เจ้าถิ่นเดิมขึ้นมาเผยแพร่ด้วย สมัยนั้นคนพื้นเมือง
เหล่านี้ยังไม่มีศาสนาเป็นที่พึงทางใจ ได้แต่เคารพนบย่ำสิ่งที่พวกเขาคิดว่า มีอำนาจ
เหนือตน และอาจบันดาลความสำเร็จทั้งหมดให้แก่พวกเขาได้ พวกเขา ก็ยอมเคารพ
นับถือ แต่พวกขอมนั้นมีศาสนาอันมั่นคงอยู่แล้ว ได้แก่ ศาสนาพราหมณ์ และได้นำเอา
ศาสนาพราหมณ์นี้ขึ้นมาเผยแพร่ สั่งสอนหมู่บ้านๆ ด้วย ซึ่งคนหมู่บ้านนี้ก็ยอมรับ
เอาโดยง่าย เพราะหลักเกณฑ์ที่แน่นอนกว่าการนับถือสิ่งต่างๆ อย่างเลื่อนลอย
ปราศจากจุดหมาย เป็นอันว่าศาสนาพราหมณ์ได้เริ่มฝังรกรากขึ้นทางภาคเหนือ
ตั้งแต่บัดนั้น

ในท้องที่เมืองหริภุญชัยเดี๋ยวนี ในสมัยนั้นก็มีพวกขอมมาตั้งบ้านอยู่อาศัย
ปะปนกันไปกับคนพื้นเมืองแล้ว แต่ที่นี้พวกขอมอยู่อาศัยมากกว่าชาวพื้นเมือง
แยกกันอยู่เป็น 5 หย่อม หรือ 5 หมู่บ้าน ไม่ห่างไกลกันนักพอไปมาหาสู่กันได้สะดวก
คนทั้ง 5 หมู่บ้านนี้รวมกันได้ประมาณ 500 คน เป็นขอมเสียสามร้อยกว่าคน นอกนั้น
เป็นคนพื้นเมืองเดิม แต่ก็อยู่รวมกันอย่างสงบสุข โดยพวกขอมทำหน้าที่เป็นครู
สั่งสอนศีลธรรม ข้อวัตร ปฏิบัติทางศาสนาและเป็นช่างสร้างบ้านเรือน แกะสลัก
และช่างประดิษฐ์โลหะวัตถุต่างๆ เช่น หิน เป็นต้น ให้เป็นเครื่องประดับและเครื่องใช้
ส่วนคนพื้นบ้านมีความสามารถในการเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร ทอผ้า และม
ีความรู้ทางสมุนไพร ที่ใช้เป็นยาและอาหารคนทั้งสองเผ่าต่างก็แลกเปลี่ยนสิ่งของ
เครื่องใช้ที่จำเป็นซึ่งกันและกันและอยู่รวมกันได้อย่างราบรื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
คนทั้งสองเผ่าต่างก็นับถือศาสนาพราหมณ์ ที่พวกขอมเองนำมาเผยแพร่ด้วยกัน
ศาสนาจึงเป็นศูนย์รวมใจคนทั้งสองเผ่าให้อยู่รวมกันฉันท์พี่น้อง

ในกาลต่อมาไม่นานนัก หมู่คนทั้ง 5 หมู่บ้าน ได้ร่วมแรงร่วมใจกัน โดยมี
ชนเผ่าขอมเป็นผู้นำ ช่วยกันสร้างเทวสถาน สำหรับประกอบพิธีกรรมทางศาสนาขึ้น
แห่งหนึ่ง อันประกอบไปด้วยวิหารสำหรับประดิษฐานเทวรูป เช่น พระนารายณ์
พระพรหม พระฉนเศศว ฯลฯ เพื่อให้ศาสนิกชนทั้งหลาย ได้มาทำการสักการะ

สวดอ้อนวอนขอความคุ้มครองช่วยเหลือ และใช้สำหรับประกอบพิธีกรรมทางศาสนาตามความเชื่อถือ นอกจากนี้ยังใช้เป็นสถานที่สำหรับพบปะประชุมกันของคนทั้ง 5 หมู่บ้าน เมื่อมีกิจกรรมที่ต้องร่วมกระทำ เทวสถานแห่งนี้จึงเป็นทั้งที่ประกอบพิธีกรรม และศูนย์รวมของชาวบ้านด้วยเหตุนี้จึงมีการก่อสร้างสิ่งต่างๆ เพิ่มเติมขึ้นอีกหลายอย่างเพื่อตอบสนองความต้องการนั้นๆ ชาวบ้านทั้งหลายได้ใช้ประโยชน์จากเทวสถานนี้สืบต่อกันมาเป็นเวลายาวนานพอสมควร

จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 1074 มีพระอรหันต์ชาวพม่า 3 องค์ ได้ออกจาริกเผยแผ่พระธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจากเมืองพม่า จาริกลงมาทางทิศใต้เรื่อยมาจนบรรลุถึงกลุ่มชนทั้งห้าหมู่บ้านนี้ พระคุณเจ้าทั้งสามได้พิจารณาด้วยอำนาจญาณแล้วเห็นพ้องต้องกันว่าในอาณาบริเวณแห่งนี้ ต่อไปในอนาคตข้างหน้าโน้นจะเป็นบ้านเมืองที่เจริญรุ่งเรือง และพระพุทธศาสนาก็จะเป็นที่เคารพเลื่อมใสของปวงชนอย่างมั่นคง พระธรรมของพระบรมศาสดาจะประดิษฐานอยู่ยั่งยืน และแผ่กระจายออกไปสู่หมู่ชนโดยรอบทิศ สมควรที่เราทั้งสามจะหยุดการจาริกและทำการสั่งสอนคนหมู่นี้ให้รู้และเข้าใจในพระสัจธรรมอันเป็นเลิศ ที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นทุกข์ทั้งโลกนี้ และโลกหน้าได้อย่างแท้จริง เพราะหมู่คนเหล่านี้ นับได้ว่ามีบุญวาสนาหนุนส่งมาดีพอควรเพียงแต่ว่าเขายังหลงผิดเป็นมิจฉาทิฎฐิอยู่ ถ้าได้รับการชี้แนะไปในแนวทางที่ถูกต้อง ก็เท่ากับว่าได้จุดธรรมประทีปให้สว่างไสวขึ้นในดวงใจ ทำให้มองเห็นหนทางของชีวิตอันเป็นสัจจะ สามารถที่จะเปลี่ยนจิตเปลี่ยนใจพวกเขาให้เห็นหนทางของชีวิตอันเป็นสัจจะสามารถที่จะเปลี่ยนจิตเปลี่ยนใจพวกเขาให้เป็นสัมมาทิฎฐิได้ในที่สุด แล้วจะถ่ายทอดสืบต่อไปให้ลูกหลานเขาไปอีกเป็นเวลายาวนาน

เมื่อพระอรหันต์เจ้าทั้งสามมองค์เห็นแจ้งดังนั้นแล้ว จึงหยุดการจาริกและพำนักอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับเทวสถาน และเริ่มทำการอบรมสั่งสอนผู้คนให้รู้ให้เข้าใจในพระรัตนตรัยเป็นเบื้องต้น และค่อยปลูกฝังให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นด้วยเดชะอำนาจบารมีของพระอรหันต์เจ้า หมู่คนทั้งหลายต่างก็หันมารับเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งอันสูงสุด และประกาศตนเป็นพุทธมามกะ ทั้งชนเผ่าขอมและชนพื้นเมือง โดยใช้เวลาในการอบรมสั่งสอนตั้งแต่เริ่มต้นจนผู้คนเกิดศรัทธายอมรับเอาพระพุทธศาสนาเพียง 8 เดือน กับอีก 14 วันเท่านั้น

ในปี พ.ศ. 1074 นั้นเอง ผู้คนทั้งห้าหมู่บ้านก็ได้พร้อมใจกันเปลี่ยนแปลง เทวสถานให้เป็นวัดทางพระพุทธศาสนา โดยเคลื่อนย้ายเทวรูปต่าง ๆ ออกจากแท่นบูชา แล้วจัดสร้างพระพุทธรูปขึ้นประดิษฐานแทน พิธีกรรมทั้งหลายก็ได้รับการดัดแปลงให้เข้ากันกับคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยยังคงเค้ารูปเดิมอยู่ แต่ความมุ่งหมายเปลี่ยนมาทางพระพุทธศาสนา พิธีกรรมเหล่านั้นบางอย่างก็ยังคงติดกันมาจนถึงปัจจุบันนี้ วัดที่ดัดแปลงมาจากเทวสถานนี้มีชื่อเรียกกันในสมัยนั้นว่า “วัดขอมลำโพง”

เมื่อ “วัดขอมลำโพง” ได้รับการดัดแปลงสำเร็จรูปเป็นวัดทางพระพุทธศาสนา สมบูรณ์แล้วผู้คนทั้งหลายก็ได้กราบอาราธนานิมนต์พระอรหันต์เจ้าทั้งสามรูปเข้าไปครองวัด และทำพิธีถวายไว้เป็นศาสนสมบัติและประกาศอาณาเขตโดยรอบวัดข้างละ 2,000 วา เป็นเขต ตรีสังฆ์ ให้่งดเว้นการทำบาปทุกชนิด และสำรวมในศีลภายในรัศมี 2,000 วา นี้อย่างเคร่งครัด พระอรหันต์เจ้าทั้งสามองค์ก็รับนิมนต์และอนุโมทนาในกุศลเจตนานี้ ยิ่งความปลื้มปิติให้แก่พวกเขาเป็นอันมาก พระอรหันต์เจ้าทั้งสามองค์นั้นได้แก่

- (1) พระกัณทโฆ เป็นสมภารเจ้าวัด
- (2) พระโสภโณ
- (3) พระอุตโม

นับได้ว่า “วัดขอมลำโพง” นี้เป็นวัดทางพระพุทธศาสนา วัดแรกของดินแดนทางเหนือของสยามประเทศ และพระอรหันต์เจ้าทั้งสามรูป ก็เป็นพระสงฆ์ชุดแรกที่นำเอาพระพุทธศาสนาเข้ามาประดิษฐานในภูมิภาคนี้ และยังยืนสืบต่อกันมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน

ในการออกจาริกเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระอรหันต์ทั้งสามนี้ ท่านได้นำเอาพระอัฐิธาตุของพระอรหันต์ในสมัยพุทธกาล 30 องค์ ติดตัวมาด้วยจำนวนหนึ่ง ที่สำคัญคือ อัฐิธาตุเบื้องกระหม่อม ของพระสารีบุตร 2 องค์ และของพระมหาโมคคัลลาน 1 องค์ เมื่อพระอรหันต์เจ้าทั้งสามเห็นว่าหมู่คนในท้องถิ่นนี้นับถือรับเอาพระพุทธศาสนาไว้เป็นหลักในการดำเนินชีวิตและดำรงตนอยู่ในขอบเขตของศีลธรรมอันดีงามมั่นคงดีแล้ว สมควรที่พวกเขาจะได้สักการะบูชา

พระอัฐิธาตุของพระอรหันต์เจ้าที่ได้นำติดตัวมาด้วย จึงได้นำเอาพระอัฐิธาตุนั้น ออกมาแสดงให้พวกเขาได้รู้เห็น และทำการสักการะด้วยดอกไม้ของหอม ประพรม สรงน้ำ ด้วยน้ำที่อบร่ำด้วยดอกไม้ในกาลนั้นพระอรหันต์ธาตุ ได้สำแดงปาฏิหาริย์ เป็นรัศมีเจ็ดสีสว่างรุ่งเรืองครอบคลุมบริเวณพิธียังความตื่นตาตื่นใจ และความปลื้ม ปิติให้เกิดขึ้นแก่ผู้คนโดยถ้วนหน้า

พระกัณทโฆ ผู้อาวุโสเห็นเป็นโอกาสอันดี จึงได้ชักชวนให้พวกเขา ผู้ที่กำลังอิมเอบด้วยศรัทธาในพระอรหันต์ธาตุ ให้ร่วมมือร่วมใจกันสร้างพระสถูปเจดีย์ สำหรับบรรจุพระอรหันต์ธาตุทั้งหมดไว้ เพื่อผู้คนทั้งหลายจะได้มาสักการะบูชา ได้อย่างสะดวกทุกเมื่อ ตามความปรารถนาหมั่นคนทุกคนทุกเผ่าพันธุ์ ทั้งคนขอม และคนพื้นบ้านต่างก็อนุโมทนาสาธุการ มีศรัทธาพร้อมที่จะร่วมกันสร้าง สถูปเจดีย์ตามคำดำริของ พระกัณทโฆ อรหันต์เจ้า

และแล้วทุกคนก็เริ่มงานก่อสร้างพระสถูปเจดีย์ โดยแบ่งงานกันไปทำตาม ความถนัดของแต่ละคน ฝ่ายช่างก่อสร้างก็กำหนดแบบแปลนรูปร่างของพระเจดีย์ แล้วแจกจ่ายงานไปให้ฝ่ายผลิตวัสดุก่อสร้างอันมีหินสะกัด และอิฐดินเผาให้ผลิตวัสดุ ตามขนาด และจำนวนตามที่ฝ่ายช่างต้องการที่สำคัญคือ ช่างทอง ที่จะสร้างที่บรรจุ พระอรหันต์ธาตุ ช่างทองหลายคนได้หารือถึงรูปแบบที่จะใช้บรรจุพระอรหันต์ธาตุ แล้วตกลงกันว่า จะแยกพระอรหันต์ธาตุทั้งหมดออกเป็น 5 ส่วน เท่ากับจำนวน หมู่บ้านที่มาร่วมกันสร้างวัดและเจดีย์พระอัฐิธาตุของ พระสารีบุตร และ พระโมคคัลลาน จะบรรจุในตลับทองคำ ที่ฝาดลับทำเป็นยอดแหลมสลักลวดลายประดับ ตลับบรรจุพระธาตุนี้จะวางอยู่บนหลังพระโค ที่ทำด้วยทองคำหนัก 60 ตำลึง และพระโคทองคำนี้จะบรรจุอยู่ในสำเภาทองคำยาว 1 ศอก ภายในสำเภาทองนี้ นอกจากบรรจุพระโคทองคำแล้ว ยังบรรจุหมากเงินหมากทอง และหมากแก้วอีก อย่างละ 3 ลูก ส่วนพระอรหันต์ธาตุอีกจำนวนหนึ่งมี 56 องค์ ให้แบ่งออกเป็น 4 ส่วน เท่ากันแล้วบรรจุในตลับทองคำเหมือนกันกับตลับที่ใช้บรรจุอัฐิธาตุของ พระสารีบุตร และพระโมคคัลลานทุกประการ ทั้งขนาดและรูปร่างต่างแต่ว่าตลับนี้ บรรจุลงในหม้อทองคำชั้นหนึ่ง หม้อทองคำนี้ปากหม้อกว้าง 1 คืบกว่า ในการนี้ ต้องใช้ทองคำเป็นจำนวนมาก แต่ด้วยศรัทธาประสาทะอันแรงกล้าของ พุทธศาสนิกชน ได้ร่วมกันนำทองคำมาถวายจนเพียงพอแก่การใช้งาน

เมื่อวัสดุก่อสร้างคือ อิฐหิน มีพร้อมแล้ว ทางฝ่ายช่างก่อสร้างก็เริ่มทำการก่อสร้างโดยขุดดินลึกลงไป 8 วา กว้าง 4 วา ยาว 4 วา ปูพื้นหลุมด้วยหินและอิฐประดับให้ราบเรียบแล้วก่ออิฐขึ้นอีกสองแถว โดยทำช่องว่างไว้ 5 ช่อง คือช่องกลางสำหรับบรรจุสำเภาทองและอัฐิธาตุของพระสารีบุตรและพระโมคคัลลาน อีก 4 ช่อง ทำไว้ 4 มุมเจดีย์ สำหรับบรรจุหม้อทองบรรจุพระอรหันตธาตุ มุมละ 14 องค์ พระอรหันตธาตุทั้งหมดมีขนาดเท่าเมล็ดข้าวโพด เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้วพระกัณทโธ พระโสภโณ และพระอุตโมเถระเจ้าก็ได้อัญเชิญพระอรหันตธาตุลงบรรจุในช่องตามกำหนด พุทธศาสนิกชนทั้งหลายก็โปรยข้าวตอกดอกไม้ ของหอม และวางแก้ว แหวน เงิน ทอง ลงเพื่อเป็นเครื่องสักการะพระธาตุตามช่องต่าง ๆ เสร็จแล้วฝ่ายช่างก็ทำการเรียงอิฐและหินก่อปิดทับช่องทั้งห้าและก่ออิฐสูงขึ้นมาจนพื้นพื้นดินสองชั้น แล้วจึงก่อเป็นรูปเจดีย์ยอดแหลมตรงกับช่องบรรจุพระธาตุ เป็นรูปเจดีย์ 5 องค์ แต่องค์กลางจะสูงใหญ่กว่า 4 องค์ ที่อยู่แวดล้อม เมื่อการก่อสร้างพระเจดีย์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ชาวบ้านทั้งหลายก็ได้ร่วมกันทำบุญถวายทานพระเจดีย์ให้แก่พระสงฆ์อันมีพระอรหันต์เจ้าทั้งสามรูป เป็นผู้รับมอบในนามคณะสงฆ์ และมีการอบรมสมโภช ด้วยการบำเพ็ญทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา “พระเจดีย์ทั้ง 5 องค์นี้ มีความศักดิ์สิทธิ์มากเนื้อ ไผ่ศาล” ครุบา คัณฐาหันมากล่าวเน้นกับไผ่ศาล “ครุบาจะบอกให้ หากใครมีความปรารถนาอะไรในทางที่ถูกที่ควร โดยเฉพาะในบารมีสิบทัศนั้น หากใครมีความปรารถนาข้อใดข้อหนึ่งหรือทั้งหมด 10 ข้อ ก็ให้ไปอธิษฐานจิตกับองค์พระธาตุแห่งนี้ก็จะสำเร็จผลขอให้ไผ่ศาล นำไปบอกกล่าวให้สมภารเจ้าวัดรับรู้ไว้ด้วย”

“ครับ...ผมจะนำไปแจ้งให้พระอาจารย์อินทรทราบต่อไป” ไผ่ศาลรับคำของท่านครุบาคัณฐา

“เออ...ดีแล้ว” แล้วครุบาคัณฐาก็เล่าเรื่องต่อไป “เป็นอันว่าพระเถระอรหันต์เจ้าทั้งสาม ได้ปลุกฝังพระบรมพุทธานุชาลงไว้ในภูมิภาคแห่งนี้อย่างมั่นคงทั้งน้ำธรรมคำสอน และศาสนวัตถุสืบทอด ต่อมาจนถึงเดี๋ยวนี้ “วัดขอมลำโพง” ก็คือวัด “สันป่ายางหลวง” ในปัจจุบัน และพระเจดีย์ในวัดสันป่ายางหลวงขณะนี้ ซึ่งได้เปลี่ยนรูปแบบไปหลายครั้งหลายครา แต่ก็ยังอยู่ในสถานที่เดิมที่ทำการสร้างในครั้งกระโน้น”

เมื่อการสร้างวัดสร้างเจดีย์เสร็จสมบูรณ์แล้ว พระเถระอรหันต์เจ้าทั้งสาม ก็ได้อยู่อบรมสั่งสอนศีลธรรมให้แก่ชาวบ้าน จนหมดอายุขัยดับขันธเข้าสู่นิพพานตามลำดับดังนี้

พระกัณทโว เป็นสมภารเจ้าวัดอยู่ได้ 11 ปี ก็ดับขันธเข้าสู่นิพพาน
ต่อมาพระโสภโน เป็นสมภารเจ้าวัด อยู่ได้อีก 9 ปี จึงดับขันธเข้าสู่นิพพาน
องค์สุดท้ายคือ พระอุตโม เป็นสมภารเจ้าวัดต่อไปอีก 18 ปี ก็ได้ดับขันธเข้าสู่นิพพาน

พระอรหันต์เจ้าทั้งสามองค์นี้ เมื่อดับขันธไปและถวายเพลิงเผา สรีระร่างแล้วชาวบ้านทั้งหลายก็ได้ นำเอาอัฐิธาตุของท่านเข้าบรรจุไว้ในพระเจดีย์ แห่งนี้ด้วยทุกองค์ ในระหว่างที่พระเถระเจ้าก็ได้บวชและบรรพชาให้เป็นพระภิกษุ 23 รูป เป็นสามเณร 60 กว่ารูป พระภิกษุและสามเณรเหล่านี้เองที่ได้สืบทอด พระศาสนาต่อมา หลังจากพระเถระเจ้าได้ดับขันธไปแล้ว

แต่ทุกสิ่งทุกอย่างในมนุษย์โลก เทวโลกและพรหมโลก ก็หนีไม่พ้นกฎแห่ง ไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เมื่อมีการเกิดขึ้นแล้วก็มี การเสื่อมโทรมลงไป แล้วก็กลับเวียนเกิดขึ้นใหม่อีกเป็นวัฏจักรอย่างนี้ไม่มีสิ้นสุด “วัดขอมลำโพง” นี้ก็เช่นกัน ตั้งแต่เป็นวัดมา ก็เคยเสื่อมโทรมถูกปล่อยให้รกร้างมาแล้ว 2 ครั้ง ครั้งละประมาณ 50 ปี เหตุที่ทำให้วัดนี้กลายเป็นวัดร้าง ก็เพราะผู้คนเกิดโรคห่า (อหิวาตกโรค) ลงระบาด ทำให้ล้มตายกันเป็นจำนวนมาก รวมทั้งพระสงฆ์องค์เจ้าด้วย ที่รอดตายต่างก็พากันอพยพทิ้งบ้านช่อง วัดวาอาราม หลบหนีโรคห่าไปอยู่ที่อื่น กันหมด เมื่อโรคห่าสงบ ซึ่งเป็นเวลาหลายสิบปี ผู้คนก็ค่อยทยอยกันกลับมาฟื้นฟู บูรณะกันขึ้นมาใหม่ ครั้งสุดท้ายก็เป็นสมัยก่อนหน้าที่เจ้าแม่จามเทวีจะขึ้นมาครอง เมืองหริภุญชัย วัดนี้ถูกปล่อยให้รกร้างจนเหลือแต่ซากอิฐซากปูน มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นปกคลุมหนาแน่น โดยเฉพาะมีต้นยางใหญ่ขึ้นอยู่เป็นจำนวนมาก เมื่อเจ้าแม่จามเทวี ขึ้นครองเมืองแล้ว ได้มาพบเห็นก็รู้ว่าสถานที่แห่งนี้เคยเป็นวัดมาก่อน จึงดำริให้เสนา อำมาตย์ทำการแผ้วถางป่าให้โล่งเตียน จึงพอที่จะรู้ได้แน่ชัดที่ตรงไหนเป็นวิหาร และตรงไหนเป็นเจดีย์ เพราะรู้ได้จากรูปพรรณสัณฐานที่คงเหลืออยู่ ประกอบกับ ลวดลายปูนปั้น หินสลักที่กระจัดกระจายอยู่ในบริเวณใกล้เคียง พระแม่เจ้า

จึงมีบัญชาให้ช่างทั้งหลายที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองละโว้ ทำการบูรณะปฏิสังขรณ์
ขึ้นใหม่ทั้งหมด โดยอาศัยรากฐานเดิมที่ปรากฏอยู่ เช่น วิหาร และเจดีย์ ก็ให้คงอยู่
ณ ที่เก่า แต่ทำการสร้างขึ้นใหม่ ตามแบบอย่างของศิลปในสมัยของพระแม่เจ้า
ทั้งรูปแบบ และลวดลายประดับ สำหรับองค์พระเจดีย์นั้น พระแม่เจ้าได้นำเอา
พระอัฐิธาตุของพระอรหันต์ที่นำมาจากเมืองละโว้ลงบรรจุไว้ พร้อมกับแก้วแหวน
เงินคำ เพื่อเป็นเครื่องสักการะด้วยอีกสิ่งหนึ่งที่วัดนี้ยังไม่มีมาก่อน เพราะหาหลักฐาน
ไม่พบ คือ โบสถ์ พระแม่เจ้าจามเทวีก็มีดำรัสให้สร้างธรณีสงฆ์ จึงนับได้ว่าวัดนี้
เป็นวัดที่สมบูรณ์แบบ แล้วพระแม่เจ้าก็ประทานชื่อวัดนี้ว่า “วัดอาพัฒนาราม
ป่าไผ่ยางหลวง”

พระสงฆ์ที่เข้ามาปกครอง วัดอาพัฒนารามป่าไผ่ยางหลวงนี้ พระแม่เจ้าได้
อาราธนาอิมนัศครุบาทมหายศ ซึ่งเป็นพระเถระผู้ใหญ่ประธานสงฆ์ของเมืองหริภุญชัย
มาเป็นสมภารเจ้าวัดพร้อมด้วยพระสงฆ์สามเณรอีกจำนวนหนึ่งเข้ามาอยู่ครองวัด
นับว่าพระแม่เจ้าจามเทวีได้ทรงให้ความสำคัญแก่วัดนี้เป็นอย่างมาก ส่วนองค์
พระแม่เจ้าเองก็ได้บำเพ็ญทาน ศีล ภาวนาที่วัดนี้เป็นประจำตลอดอายุขัยของพระองค์
แม้แต่พระศพของพระองค์ก็ได้สั่งไว้ก่อนเสด็จสวรรคตว่า ให้นำถวายพระเพลิง
ที่บริเวณวัดนี้และทุกอย่างก็เป็นไปตามที่พระแม่เจ้ารับสั่ง โดยโอรสทั้งสองและ
ไพร่บ้านพลเมืองได้นำเอาพระศพของพระแม่เจ้ามาถวายพระเพลิงทางด้านเหนือของเจดีย์
และวิหาร ซึ่งเป็นอาณาบริเวณวัดนั่นเอง

“วัดนี้เป็นวัดที่สำคัญทั้งเบื้องต้นและเบื้องปลายเนื้อ ‘ไพศาล’ ครุบาทัณธา
กล่าวเน้นกับไพศาล แล้วให้เหตุผลต่อโดยไม่ต้องร้อคำถาม

ทั้งนี้ก็เป็นเพราะว่า วัดนี้เริ่มต้นเป็นวัดทางพระพุทธศาสนา ก็ด้วยเดชะบารมี
ของพระอรหันต์เจ้าถึงสามองค์ ถ้าจะพูดว่าพระอรหันต์เจ้าเป็นผู้สร้างก็ไม่ผิด
พอเสื่อมโทรมกร้างไปก็ได้รับการบูรณะปฏิสังขรณ์ขึ้นมาใหม่ ด้วยเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน
ถ้าจะเปรียบกับเดี๋ยวนี้ก็เป็นพระอารามหลวง นับว่าเป็นบุญของชาวเมืองยิ่งนัก
ขอให้ช่วยกันมาเสริมสร้างบุญบารมี คำชูวัดนี้ให้เจริญยิ่งๆ ขึ้นไป เท่ากับว่าได้มาร่วม
อนุโมทนาบุญกับพระอรหันต์เจ้า และพระแม่เจ้าจามเทวี อันเป็นเจ้าบ้านผ่านเมือง
กองบุญอันนี้ใหญ่หลวงนัก ขออย่าได้ละโอกาสนี้เสีย

นับตั้งแต่ครุบาทมหาศลงมา ตลอดจนถึงศาสนายุกาล วัดนี้ก็จะยังคงยืนยง
อยู่แต่ก็จะเสื่อมถอยไปเป็นครั้งคราว ดังเช่น สมัยพญาธิบา ครองเมืองหริภุญชัย
วัดนี้ก็ได้อุทิศทิ้งให้รกร้างอีกครั้งหนึ่ง เพราะบ้านเมืองเกิดศึกสงครามกับพญาเม็งราย
เมืองเชียงใหม่ และเสียเมืองในที่สุดวัดวาอารามจึงถูกละทิ้งปล่อยให้รกร้าง แต่ก็
ไม่นานนักประมาณ 5 ปี พญาเม็งรายก็มาฟื้นฟูบูรณะขึ้นและกลับรุ่งเรืองขึ้นมาใหม่
ตามกฎหมายของพระไตรลักษณ์ วัดนี้จะมีพระอรหันต์เจ้ามาอยู่และนิพพานที่นี้ตั้งแต่ต้น
เค้าสร้างวัดจนถึงอายุพระศาสนา รวม 56 รูป บางรูปก็ได้รู้ธรรมบำเพ็ญจิต
จนสำเร็จอรหันต์ที่วัดนี้ ถ้าจะนับมาถึงปัจจุบันนี้ได้มีพระอริยเจ้ามาอยู่และนิพพาน
ที่นี้แล้ว 18 รูป ครุบาทจะเล่าให้ฟังเพียงองค์เดียวคือ ครุบาทำ ญาณวโร ครุบาทำ
ได้เป็นสมภารเจ้าวัดนี้ เมื่อปี พ.ศ. 1705 ได้บำเพ็ญเพียรกำจัดกิเลส เกิดความรู้แจ้ง
เห็นจริงในธรรม จนเกิดความเบื่อหน่ายในวัฏฏะสงสารและเข้าสู่กระแส
พระนิพพานในที่สุด ครุบาทำท่านเป็นอรหันต์ผู้ทรงอภิญญา สามารถรู้ภาษาคนและ
ภาษาสัตว์ทุกชนิด และสามารถแสดงอิทธิฤทธิ์ได้ด้วย ขณะทรงสังขารอยู่ครุบาทำ
ได้รจนาคัมภีร์ขึ้นเล่มหนึ่งว่าด้วยการปฏิบัติสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐาน
คัมภีร์นี้ได้ตกทอดมาถึงครุบาทำปละวัดคอยเต อำเภอมะทา ลำพูน แล้วถ่ายทอด
ต่อมาถึงครุบาทำศรีวิชัย ซึ่งคนในโลกมนุษย์รู้จักท่านเป็นอย่างดี อภิญญาของพระองค์
อรหันต์เจ้าทั้ง 18 องค์ ที่กล่าวถึงนี้ ก็ได้รับการบรรจุไว้ในพระเจดีย์ของวัดนี้ทุกองค์
สมภารเจ้าวัดที่ยังไม่บรรลุนิพพาน มีอีกจำนวนไม่น้อยที่บำเพ็ญเพียรจนเข้าสู่ชั้นโสดา
สกิทาคา และอนาคามี ตามลำดับ เมื่อมรณภาพแล้วก็ได้มาอยู่ในพรหมโลก จนกระทั่ง
ปัจจุบันนี้

ถ้าจะแบ่งระยะเวลาตั้งแต่วัดนี้ได้เริ่มก่อตั้งขึ้นมาถึงสมัยนี้ซึ่งมีสาธุเจ้าอินทร
ปัญญาวาทโน เป็นเจ้าอาวาส (พ.ศ. 2533) ก็นับได้ว่าระยะกึ่งกลางของอายุวัด
และศาสนา ตั้งแต่นี้ต่อไปวัดนี้จะเจริญรุ่งเรืองไปอีกร้อยกว่าปี ต่อจากนั้นแล้ววัดนี้
จะมัวหมองลงอีก ด้วยเหตุว่าพระลูกวัดจะประพฤตินั้นไม่เหมาะสม ละเมิดศีลวินัย
ประพฤติด้อย่างเดียวกับชาวบ้าน สมภารเจ้าวัดว่ากล่าวตักเตือนก็ไม่ยอมเชื่อฟัง
ทำให้ศรัทธาชาวบ้านขาดความเลื่อมใส ผู้ที่จะได้มาเป็นเจ้าอาวาสในกาลนั้นชื่อว่า
“พระครูศีลสัมปโน” ขณะนี้ก็ยังเป็นพระอยู่ที่วัดสันป่ายางหลวง นั้นแหละ คือ

พระมหาเจริญ ชุตินธโร เหตุการณ์นี้จะเกิดในปี พ.ศ. 2646 และในตอนปลายสุดของวัดและศาสนา จะมีพระเถระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ มาเป็นเจ้าอาวาส “ครูบาญาณลังการมหาเถระ” ก็เป็นอันจบสิ้นกันแค่นี้

นอกจากนี้ ครูบาคันธา คัณธาโล ท่านได้ฝากสั่งเรื่องส่วนตัวของสาธุเจ้าอินทถึงข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ ผลบุญ ผลกรรมต่างๆ จากอดีตชาติ ที่จะตามมากระทบเอาในชาตินี้ ทั้งทางดีและทางร้าย ซึ่งไม่สมควรที่จะนำมาเปิดเผย แต่ก็ได้แจ้งพระอาจารย์อินททราบเป็นการส่วนตัวแล้ว

พระสิงห์ฝนแสนห่า

เดือนเมษายน ตามประเพณีไทยถือกันว่าเป็นเดือนแรกของปีใหม่ มีประเพณีตรุษสงกรานต์ เติมน้ำรดกันอย่างเอิกเกริกสนุกสนาน โดยเฉพาะทางภาคเหนือของประเทศไทยด้วยแล้ว ย่อมเป็นที่รู้จักกันทั่วประเทศ และกระจายไปถึงต่างประเทศด้วยว่ามีการเฉลิมฉลองกันอย่างสนุกสนาน เช่น การเล่นสาดน้ำ การทำความสะอาดวัดวาอารามและบ้านเมือง การไปเยี่ยมเยียนกันระหว่างญาติมิตร เพราะในช่วงสงกรานต์นี้ทุกคนจะหยุดงาน เพื่อพักผ่อนจึงเป็นโอกาสอันดีที่ญาติมิตรหรือลูกหลานจากแดนไกลจะได้เดินทางมาพบปะสังสรรค์กัน และร่วมกันทำบุญทำทานตามประเพณีนิยม

ก่อนสงกรานต์ปี 2533 นี้ ทางวัดสันป่ายางหลวง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน อันมี พระอาจารย์อินทร ปัญญาวัฑฒโน เป็นเจ้าอาวาส ได้รับข่าวอันเป็นมงคลยิ่งว่า จะมีผู้นำพระพุทธรูปโบราณอายุไม่ต่ำกว่า 600 ปี มาถวายไว้กับวัดสันป่ายางหลวง หลังจากได้รับข่าวดีนี้ไม่นานนัก ก็ได้มีการติดต่อกันระหว่างผู้ที่จะนำมาถวายกับพระอาจารย์อินทร เจ้าอาวาส จึงได้ทราบรายละเอียดเพิ่มเติมว่า ผู้ที่จะนำพระพุทธรูปโบราณมาถวายนั้นคือ คุณจงบัณฑิต ไบมงคล มีถิ่นฐานอยู่ที่อำเภอท่าลี่ จังหวัดเลย พร้อมด้วยครอบครัว ญาติมิตร ส่วนพระพุทธรูปที่จะนำมาถวายนั้นเป็นพระพุทธรูปเชียงแสนฝนแสนห่า หน้าตักกว้าง 38 นิ้ว สูง 59 นิ้ว เป็นพระพุทธรูปสัมฤทธิ์หล่อด้วยโลหะผสมทองแดง เงิน และทองคำ และมีภาพถ่ายพระสิงห์เชียงแสนมาให้ชมด้วย

ความเป็นมาของพระสิงห์เชียงแสนองค์นี้ แต่เดิมเป็นพระที่เคยประดิษฐานอยู่ที่ลำพูนหรือไม่ก็เชียงใหม่ ด้วยเหตุใดไม่อาจทราบได้ พระองค์นี้ถูกนำไปถึงจังหวัดเลย คุณจงบัณฑิต ไบมงคล เห็นว่าเป็นพระเก่าแก่โบราณจึงมีจิตศรัทธาอยากได้ไว้ครอบครองเพื่อสักการะบูชา จึงได้บูชาพระองค์นี้มาด้วยเงินจำนวนมากพอสมควร และเก็บรักษาไว้เพื่อสักการะบูชาที่บ้าน จนถึง พ.ศ.2533 นี้เป็นเวลาล่วงเลยไปแล้วถึง 15 ปี

แต่เป็นด้วยแรงบันดาลใจอย่างใด หรือด้วยอิทธิอำนาจอันใด ก็ไม่อาจจะคาดเดาได้ จึงทำให้คุณจงบัณฑิต ไบมงคล มีจิตศรัทธาอยากจะมอบถวายพระพุทธรูป

องค์นี้ให้เป็นสมบัติของพระพุทธศาสนาในวัดใดวัดหนึ่ง วัดไหนก็ได้ที่เห็นว่าสมควร
คุณจงบันทึก จึงได้เสาะแสวงหาวัดที่เหมาะสมภายในและละแวกใกล้เคียง
กับถิ่นพำนักอยู่เป็นเวลานาน บางคราวก็เกือบจะตกลงใจมอบถวายอยู่แล้ว
แต่ก็มีเหตุผลให้ต้องเปลี่ยนใจ แม้ครั้งสุดท้ายก่อนที่จะนำมาถวายไว้กับ
วัดสันป่ายางหลวง ก็ตกลงใจจะถวายไว้กับวัดวัดหนึ่งที่จังหวัดเลย จนถึงขั้น
เตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว แต่ก็มีเหตุให้ต้องเปลี่ยนใจอีก จนกระทั่งเพื่อน
ชาวลำพูนคนหนึ่งของคุณจงบันทึก ได้เสนอแนะให้นำพระองค์นี้มาถวายไว้ที่
วัดสันป่ายางหลวง คุณจงบันทึก ก็ตกลงใจตามข้อเสนอแนะ เพราะเคยได้ยินกิตติศัพท์
ปฏิบัติของพระอาจารย์อินทมาแล้วว่าเป็นพระที่สมณะ สันโดษ ไม่เสาะแสวงหา
โลกามิสใดๆ

เมื่อตกลงใจแน่นอนแล้วก็นัดหมายกับทางวัดว่าคุณจงบันทึกจะนำพระ
มาจากจังหวัดเลยในวันที่ 5 เมษายน 2533 และจะมาหยุดขบวนอยู่ที่วัดเขตติดต่อกัน
ระหว่างจังหวัดลำปางกับลำพูนบนยอดคอคอยขุนตาล ทางวัดสันป่ายางหลวง
นำโดยพระอาจารย์อินทร จะนำคณะพระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา
ทั้งหลายเดินทางจากวัดไปรับที่จุดนัดพบนั้นเวลา 13.00 น. ของวันที่ 6 เมษายน
พ.ศ. 2533

เตรียมการรับพระ

หลังจากได้ตกลงกันเป็นที่แน่นอนแล้ว พระอาจารย์อินทร ก็ได้จัดสร้าง
บุษบกเพื่อจะนำพระที่จะรับถวายมาขึ้นประดิษฐาน การจัดสร้างบุษบกนี้ ได้มีศรัทธา
ผู้ที่มีฝีมือทางช่างมาร่วมอุทิศแรงกายช่วยสร้างโดยมิได้คิดค่าแรง ตามแบบที่
พระอาจารย์อินทรออกไว้ให้ จนแล้วเสร็จสมบูรณ์มีความสวยงามตามลักษณะ
ศิลปลานนา เหมาะสมกับพุทธปฏิมากรอันล้ำค่า การจัดสร้างบุษบกครั้งนี้สิ้นค่าใช้จ่าย
ประมาณหมื่นกว่าบาท นอกจากนี้ยังได้ติดต่อคณะแห่ต่างๆ เช่น กลองสะบัดชัย
กลองมอญเซ็ง กลองหลวง และวงดุริยางค์ ของนักเรียนโรงเรียนสันป่ายางหลวง
ก็ได้รับความร่วมมือจากทุกวงด้วยดี

วันรับพระ

วันที่ 6 เมษายน 2533 ก่อนหน้าวันนี้ประมาณ 2-3 วัน ฝนที่ขาดช่วงมาเป็นเวลานาน ทำให้อากาศร้อนอบอ้าวมากจนต้นไม้มีอาการเหี่ยวเฉาก็ได้เริ่มตกลงมาประปรายพอบรรเทาความร้อน จนถึงวันที่ 6 เมษายน ตั้งแต่ตอนเช้าเมฆฝนได้แผ่ปกคลุมทั่วเมืองลำพูนจนมืดคลุ้ม ภายในวิหารวัดสันป่ายางหลวงต้องเปิดไฟฟ้าอาลัยแสงสว่าง จนถึงเวลา 09.00 น. ฝนห่าใหญ่ก็กระหน่ำลงมาอย่างหนัก จนน้ำเจิ่งนองไปทั่วยังความสดชื่นให้แก่ศรัทธาที่มาช่วยงานครั้งนี้เป็นอย่างมาก ขบวนแห่ต้อนรับได้ทะยอยออกไปที่จุดนัดพบบนดอยขุนตาล

ที่ยอดดอยขุนตาล ขบวนที่นำพระมาจากจังหวัดเลยได้จอดรออยู่แล้ว มีเหตุมหัศจรรย์เกิดขึ้น คือ ขณะที่แกะผ้าใบซึ่งใช้คลุมพระมาจากจังหวัดเลยออก เวลาประมาณ 13.00 น. ฝนซึ่งไม่มีเค้าว่าจะตกมาก่อนก็ได้ตกกระหน่ำมาอย่างหนัก เป็นเวลาร่วมชั่วโมง พอฝนซาลงพระอาจารย์อินทร พร้อมทั้งพระภิกษุ สามเณร และศรัทธาญาติโยม ก็ได้เริ่มทำพิธีอัญเชิญพระสิงห์ฝนแสนห่า ด้วยการไหว้พระสวดมนต์แล้วนำพานดอกไม้มารูปเทียนอัญเชิญพระสิงห์ฝนแสนห่าเดินทางเข้าสู่ตัวเมืองลำพูน ตลอดระยะทางที่อัญเชิญพระผ่านไปจะมีฝนตกตามหลังเกือบจะทุกหมู่บ้านทุกตำบล นับว่าเป็นศุภนิมิตที่ดียิ่ง อันหมายถึงความสุขความร่มเย็นที่จะบังเกิดขึ้นกับปวงประชาชนทุกหมู่เหล่า

ขบวนแห่รับพระจากยอดดอยขุนตาลโดยรถยนต์ เข้าสู่เมืองลำพูน แล้วอ้อมไปทางประตูสี่ ที่ขบวนชักลากบุษบกได้รออยู่แล้ว ทางทิศตะวันตกของโรงเรียนประตูสี่ เมื่ออัญเชิญพระขึ้นประทับบนบุษบกแล้ว เวลา 14.00 น. ขบวนแห่ชักลากพระสิงห์ฝนแสนห่าก็เคลื่อนขบวนจากประตูสี่ผ่านใจกลางเมืองลำพูนออกประตูสี่ ตรงไปเลี้ยวขวา 3 แยกเทศบาล เข้าสู่วัดสันป่ายางหลวง รูปขบวนประกอบด้วย วงดุริยางค์โรงเรียนสันป่ายางหลวง กลองหลวง กลองมอชิง และกลอง สะบัดชัย ศรัทธาประชาชนที่เข้าร่วมขบวนชักลากพระประมาณพันคน จากทั่วสารทิศยังความปลื้มปิติให้แก่พุทธศาสนิกชนผู้พบเห็นเป็นอันมาก

เมื่อขบวนแห่เข้าสู่วัดสันป่ายางหลวง พระอาจารย์อินทรให้จอดรถบุษบกไว้ที่หน้าวิหาร เพื่อเปิดโอกาสให้ศรัทธาประชาชนได้นมัสการกราบไหว้และสร่งน้ำ

ก่อนเป็นเวลาพอสมควรแล้วจึงอัญเชิญพระเข้าสู่พระวิหาร พระสงฆ์สวดชยันโต และประพรมด้วยน้ำพระพุทธรมนต์อีกครั้งหนึ่งแล้วเปิดให้ประชาชนเข้านมัสการและประพรมขมิ้นส้มป่อย น้ำอบ น้ำหอม โปรยด้วยดอกไม้เนื่อนานาชนิด เป็นเครื่องสักการะตลอดวัน มีประชาชนผู้เลื่อมใสศรัทธาเข้ามาสักการะบูชามิได้ขาด ทั้งๆ ที่ฝนตกโปรยปรายอยู่ตลอดเวลา

สมโภชและถวายพระ

วันที่ 7 เมษายน 2533 วันนี้เป็นวันสมโภชและทำพิธีถวายพระสิ่งให้ฝนแสนห่าไว้เป็นของวัดสันป่ายางหลวง ทางวัดได้จัดพิธีนี้ภายในพระวิหาร มีการเจริญพระพุทธมนต์ถวายภัตตาหารเพล ถวายไทยทาน และคุณจงบังนิตถิกล่าวคำถวายพระพุทธปฏิมาสิ่งสามให้เป็นศาสนสมบัติของวัดสันป่ายางหลวง พระสงฆ์อนุโมทนา

วันนี้ตั้งแต่ตอนเช้าตรู่ บรรยากาศทั่วไปภายในตัวเมืองลำพูน มีดกชื้นเยือกเย็นด้วยมีกลุ่มหมอกหนาที่บดบังปกคลุมพื้นที่โดยเฉพาะในบริเวณวัดสันป่ายางหลวง และบริเวณใกล้เคียงกลุ่มหมอกยิ่งหนาแน่นมากจนมืดสลัวคล้ายเวลาตอนพลบค่ำ กลุ่มหมอกอันหนาแน่นนี้ลอยช้าๆ ผ่านหน้าต่าพระวิหารเข้าไปปกคลุมถึงภายในพระวิหารสถานที่ทำพิธี ยิ่งความมหัสจรรย์ให้แก่ศรัทธาประชาชนผู้มาร่วมพิธีครั้งนี้เป็นอย่างมาก ด้วยเหตุการณ์เช่นนี้ไม่เคยปรากฏมาก่อน เพราะเดือนนี้เป็นเดือนเมษายน และอยู่ในระหว่างฤดูร้อน เพียงก่อนหน้านี้ไม่กี่วันบรรยากาศร้อนอบอ้าวมาก ไม่น่าจะมีปรากฏการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นได้ ทำให้ศรัทธาญาติทั้งหลายเกิดความปลื้มปิติในการมีส่วนร่วมบำเพ็ญบุญครั้งนี้เป็นอันมาก เพิ่มความเชื่อมั่นว่าพระพุทธสิ่งให้ฝนแสนห่ามีความศักดิ์สิทธิ์และจะอำนวยความสุขความร่มเย็นให้เกิดขึ้นกับผู้ที่ได้สักการะบูชา ตลอดจนบ้านเมืองก็จะมีสุขสงบสุขภัยพิบัติทั้งหลายที่จะมีมารบกวนชาวประชาเป็นต้นว่า ภัยอันเกิดจากธรรมชาติ เช่น แผ่นดินไหว น้ำท่วม ฝนพายุ ความแห้งแล้ง ฯลฯ ภัยอันเกิดจากโรคระบาดต่างๆ ภัยอันเกิดจากมนุษย์และอมมนุษย์ทั้งหลาย เช่น ภัยสงคราม โจรผู้ร้าย การทุจริตคดโกงต่อปวงชน ความวิบัติโดยมีอาชวาศาเหตุได้ เหล่านี้เป็นต้น จะต้องถูกขจัดปัดเป่าไปด้วยอำนาจของ

พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ที่ประจักษ์อยู่ในองค์พระและอำนาจของ
เทพเทวดาชั้นสูงที่พิทักษ์รักษากองค์พระอยู่ ช่วยบันดาลให้เป็นไปในทางที่ถูกที่ควร

พิธีกรรมสมโภชพระสิงห์แสนห้า ทุกอย่างผ่านไปโดยเรียบร้อยด้วยความ
อิมเมใจที่ได้เห็นศรัทธามาร่วมอนุโมทนาจากทุกสารทิศเป็นจำนวนมากจนล้น
พระวิหาร และตัวเองก็ได้ประสบกับสิ่งที่มหัศจรรย์อันไม่น่าจะเกิดขึ้น เหมือนกับ
เป็นการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ คุณจงบังจิต ไบมงคลและครอบครว้ ตลอดจน
คณะญาติมิตรทั้งหลาย จึงเกิดศรัทธาจัดตั้งกองฝ่าป่าขึ้นขณะนั้น โดยมีได้เตรียมการ
มาก่อน แต่ก็ได้รับความสำเร็จอย่างงาม โดยรวบรวมจตุปัจจัยในทันทีได้เงินสองแสน
กว่าบาท ทำพิธีถวายร่วมกองฝ่าป่า

เมื่อพิธีการทั้งหลายผ่านพ้นไปแล้ว ก็ได้อัญเชิญพระสิงห์ฝนแสนห้าลงมา
ประทับบุษบกดั้งเดิม แล้วเคลื่อนย้ายมาตั้งที่หน้าโบสถ์ เพื่อให้ประชาชนที่เลื่อมใส
ศรัทธาเข้ามาสรงน้ำ และสักการะบูชา ไปจนตลอดเวลาสงกรานต์ปี 2533 ปราภาว่า
มีผู้คนหลังไหลกันมาสรงน้ำ และสักการะบูชาด้วยดอกไม้ของหอมเป็นจำนวนมาก
บางคนมาจากถิ่นไกลมิได้จัดเตรียมเครื่องสักการะมาด้วยจนทางวัดต้องจัดน้ำสรง
รูปเทียน ไว้บริการโดยไม่ได้คิดมูลค่าตลอดระยะเวลาถึงวันที่ 18 เมษายน 2533
แล้วจึงนำไปเก็บรักษาไว้ในที่อันควรต่อไป

ข่าวจากทั่วโลก

วันที่ 9 เมษายน 2533 หลังพิธีสมโภชพระสิงห์ฝนแสนห้าเพียง 2 วัน
ครูปาคัณธา คัณธาโล กับพญาพิงคราช ก็ได้เล่าถึงความเป็นมาดั้งเดิม ตั้งแต่เริ่มสร้าง
จนถึงปัจจุบันให้ไพศาล แสนไชย ฟังในระหว่างทางที่ท่านทั้งสองพากายทิพย์ของ
ไพศาล เดินทางไปพบปะกับวิญญาณบุคคลต่างๆ ในอีกโลกหนึ่งซึ่งไม่ใช่โลกมนุษย์
อาจจะเป็นเทวโลกหรือนรกโลก ก็ได้ตามแต่ท่านทั้งสองจะนำพาไปที่ท่านเมตตา
เล่าให้ฟังนี้ ก็เนื่องด้วยศรัทธาสาธุชนทั้งหลายที่มาร่วมบำเพ็ญบุญกุศลสมโภช
องค์พระกันที่วัดสันป่าอย่างหลวง และร่วมกันแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลนั้นไปให้แก่
สรรพสัตว์ทั้งหลายอย่างไม่มีขอบเขตกำหนด ความรุ่มเย็นแห่งบุญเหล่านี้
ได้แผ่กระจายไปทั่วถึงเทวโลก บรรดาเทพเทวดาทั้งหลายต่างก็อนุโมทนาสาธุการ

ครุฑบัณฑิต และพญาพิงคราช ก็ได้รับส่วนบุญและอนุโมทนาด้วย เพื่อเป็นการตอบแทนเหล่าศรัทธาบุญทั้งหลายเหล่านั้น ท่านทั้งสองจึงได้เล่าเรื่องประวัติความเป็นมาของพระสิงห์ฝนแสนห่าองค์นี้ให้พวกเราได้รับรู้ โดยผ่านคุณไพศาลแสนไชย ผู้รับหน้าที่เป็นล่ามประจำอยู่ แล้วนำมาถ่ายทอดอีกต่อหนึ่งดังต่อไปนี้

เมื่อปีพุทธศักราช 1681 หรือเมื่อ 852 ปีที่ผ่านมาแล้ว (นับถึงปี พ.ศ. 2533) ในท้องที่เมืองหริภุญชัย ที่บ้านแพะโป่งดิน (ขณะนี้คือ บ้านฝายแป้น ตำบลเหมืองจี้ อำเภอเมือง ลำพูน)

ได้มีชาย 9 คน ชื่อ อองคำ, ฟาอินยอด, อินพญา, อ้วน, มี (สัปปะ), น้อยดี, น้อยมัน, สิงห์ (งูไซ) และจัน (ดีหมี) (คนสมัยนั้นยังไม่มีนามสกุลและมีชื่อซ้ำๆ กัน ดังนั้นเพื่อความสะดวก จึงมักจะมีสร้อยชื่อ เช่น คนชื่อสิงห์ มีหลายคน ถ้าจะเจาะจงก็ต้องเรียกสิงห์งูไซ เป็นต้น) เป็นสหายที่รักกันมาก เพราะมีอะไรที่เหมือนกันหลายอย่าง เช่น ความยากจน และมีปัญญาความรู้น้อย จึงทำให้อัตคัดขาดแคลนปัจจัยสี่ เครื่องยังชีพ ไม่ว่าจะเป็นอาหารซึ่งไม่มีโอกาสได้เลือกลิ้มรสอาหารที่เอร็ดอร่อย เสาะแสวงหาอาหารอย่างใดได้ก็กินอาหารนั้นเพื่อแก้หิว เสื้อผ้าก็เก๋คร่ำคร่าขาดกระรุ่งกระริ่ง ได้มาด้วยเอาแรงกายไปทำงานแลกเปลี่ยนเอาจากคนที่มั่งมีที่อยู่อาศัยก็เป็นแต่เพียงเพิงเล็ก ๆ ปกคลุมด้วยใบตองพอกุ้มแดดคุ้มฝน ยามเจ็บไข้ก็ใช้รากไม้ใบไม้มาบำบัดรักษาไปตาม ะถากรรม

เพราะความยากจนคนแค่นี้เอง เมื่ออายุย่างเข้าถึงวัยกำดัด ต่างคนต่างก็ซัดเซพเนจรออกจากถิ่นกำเนิด คงเหลือแต่เพียงอองคำผู้เดียว ที่ยังทนยืนหยัดสู้ทนกับความทุกข์ยากอยู่ที่เดิม ส่วนสหายรักทั้ง 8 ได้พากันไปเสาะแสวงหาแหล่งที่ดำรงชีวิตใหม่ด้วยหวังว่าจะดีกว่าถิ่นเก่า ทั้งแปดคนไปตั้งหลักแหล่งกันห่างจากบ้านแพะโป่งดินมากพอสมควร เดี่ยวนี้ก็คือ อาณาเขตของอำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อพลัดพรากจากกันเป็นเวลาหลายปี เพื่อนทั้งแปดคนที่ออกจากบ้านไปก็เกิดความคิดถึงถิ่นกำเนิด ญาติพี่น้องตลอดจนสหายรักอองคำ จึงได้ชักชวนกันเดินทางกลับมาเยี่ยมบ้านเก่า เพื่อพบปะไต่ถามทุกข์สุขของญาติมิตรที่จากกันไปนานว่าอยู่เป็นสุขสบายหรือมีความทุกข์ยากลำบากเป็นประการใด เมื่อเดินทางมาถึง

บ้านเก่าคือ บ้านแพะโป่งดินแล้ว ได้ไปเยี่ยมเยียนญาติมิตรใต้ถุนสารทุกซอกทุก
กันเป็นเวลาหลายวัน สหายทั้งเก้าก็ได้มาร่วมพบปะสนทนากันอีกครั้งหนึ่ง ทำให้
รู้ว่าหลังจากแยกจากกันไปแล้ว แต่ละคนก็มีสภาพเหมือนเดิมไม่มีอะไรดีขึ้น
คงใช้แต่แรงกายทำงานแลกเปลี่ยนปัจจัยดำรงชีวิตไปวันต่อวัน จะคิดการสิ่งใดก็ไม่ได้
เพราะขาดปัญญาความรู้ ผู้ที่เคยบวชเรียนมาแล้วปรารภว่า ที่พวกเราได้รับความ
ต่ำต้อยน้อยหน้ามีอาจทัดเทียมผู้อื่นได้ ไม่ว่าจะเป็นสติปัญญา การทำมาหากิน
หรือแม้แต่รูปร่างกายของแต่ละคนก็อัปลักษณ์หาที่ติที่งามมิได้นั้น คงเนื่องมาจาก
พวกเราไม่ได้สร้างบุญกุศลไว้ในอดีตชาติ เกิดมาชาตินี้แม้จะได้เกิดเป็นมนุษย์
แต่ก็เป็นมนุษย์ชั้นเลว ชั้นต่ำหาความสุขความสบายไม่ได้ ควรที่พวกเราจะมาร่วมกัน
ทำบุญทำทานแล้วตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้พ้นจากห้วงทุกข์ทั้งหลายที่พวกเราได้รับอยู่
ในขณะนี้ แม้ไม่สำเร็จผลในชาตินี้ ชาติต่อไป เมื่อเกิดมาใหม่ก็ขอให้มีชีวิตอยู่อย่าง
สุขสบาย และมีสติปัญญาทัดเทียมกับคนอื่น แม้แต่รูปร่างกายก็ขอให้หมดจดสมส่วน
น่าดูกว่าที่เป็นอยู่ในชาตินี้

ข้อเสนอแนะนี้ได้รับการเห็นพ้องต้องกันทุกคน แต่ละคนก็ออกความคิดเห็น
ไปตามกำลังความคิด บางคนเห็นว่าควรให้ทานไก่ เพราะไก่นั้นมีสี่สรรงดงาม
หลายหลาก เกิดมาชาติใหม่จะได้งามเหมือนไก่ บางคนก็เห็นว่าควรทานกระต่าย
เพราะกระต่ายมีความฉลาดว่องไว เกิดมาจะได้ฉลาดว่องไวเหมือนกระต่าย และ
แนวคิดอื่นๆ อีกหลายอย่างตามสติปัญญาของแต่ละคน เกิดการถกเถียงโดยไม่อาจ
จะลงรอยกันได้ ในที่สุดองค์ได้เสนอขึ้นว่า พวกเราทั้งหมดนี้แม้จะขาดปัญญา
ความคิด แต่ทุกคน ก็เคยทำงานกันมาหลายอย่างทั้งงานช่าง เช่น ช่างตีเหล็ก ช่างหล่อ
ช่างปั้นพอที่จะมาทำด้วยตัวเองได้ ถ้าพวกเราช่วยกันสร้างพระพุทธรูปขึ้นสักองค์หนึ่ง
ให้ใหญ่พอสมควรแล้ว นำพระพุทธรูปนี้ไปถวายทานไว้กับวัดใดวัดหนึ่ง ก็คงจะเกิด
อานิสงฆ์ยิ่งใหญ่ ทำให้ ความปรารถนาของพวกเราสำเร็จผลได้ตามคำอธิษฐาน
ส่วนทองเหลือง ทองแดง ทองคำ ที่จะนำมาหล่อพระนั้นถ้าพวกเราทำจริง ๆ ก็คง
มีศรัทธาชาวบ้านนำมาร่วมอนุโมทนาด้วยเป็นแน่ ข้อเสนอนี้ได้รับการเห็นชอบ
จากทุกคน และยินดีที่จะสละแรงกายร่วมกันสร้าง จนกว่าจะสำเร็จเป็นองค์พระ

เมื่อตกลงใจร่วมกันเป็นที่แน่นอนแล้ว สหายทั้ง 9 คนก็จัดดอกไม้ ธูปเทียน ทำพิธีบอกกล่าวแก่เทพเทวดาในสากลทั้งหลายได้มาร่วมอนุโมทนาช่วยเหลือในการสร้างพระครั้งนี้ ด้วยการอำนวยความสะดวกทั้งการสร้างองค์พระ ตลอดจนวัสดุ อุปกรณ์ ที่จำเป็นต้องใช้ในการหล่อพระ ก็ขอพึ่งพาอำนาจขอเทพเทวดาให้ช่วยคลบ้นดาล ให้ได้มาจนพอเพียงแก่การใช้งานและด้วยแรงอธิษฐานอันนี้ ประชาชนบ้านทั้งหลาย เมื่อทราบข่าวการสร้างพระของคนทั้ง 9 ต่างก็มีจิตศรัทธา นำวัสดุสิ่งของที่ต้องใช้ในการนี้มาร่วมทำบุญอนุโมทนาด้วยเป็นจำนวนมากพอสมควรแก่การใช้งาน เป็นต้นว่า ทองแดง ทองเหลือง ทองคำ เงิน ตลอดจนเสบียงอาหารที่ต้องใช้เลี้ยงดูกันในระหว่างการสร้างพระด้วย เมื่อรวบรวมสิ่งของไว้เพียงพอแล้ว ทั้ง 9 สหายก็มาหารือกันว่า บัดนี้สิ่งของเครื่องใช้ทุกอย่างที่จะประกอบการสร้างพระเราก็มีพร้อมแล้ว สมควรที่คณะเราจะได้เริ่มทำการตามเจตนาที่เราตั้งใจไว้ แต่ว่าสถานที่ที่เราจะประกอบการนี้ เราจะทำกันที่ไหนจึงจะเหมาะสมจะควร ต่างคนต่างก็ออกความคิดว่าที่นั่นที่นี่ไม่ลงรอยกัน น้อยดี, น้อยมัน ผู้เคยบวชเรียนเป็นสามเณรมาแล้วเสนอว่าในหมู่บ้านของพวกเรานี้ก็เป็นที่ปรึกษาหารือก็ยาก หรือ แม้แต่จะนิมนต์มาทำพิธีกรรมตอนหล่อพระก็มีจำนวนไม่พอ ถ้าพวกเราช่วยกัน ขนย้ายวัสดุ อุปกรณ์ทั้งหลายไปที่วัดอาพัฒนารามป่าไผ่อย่างหลวงแล้วทำพิธีปั้นหล่อที่นั่นก็คงจะดี เพราะที่นั่นเป็นวัดใหญ่ใกล้ตัวเมือง พระสงฆ์องค์เจ้าก็มีมากพอที่จะปรึกษาฟังฟังได้ แล้วงานของพวกเรา ก็จะสำเร็จได้ถูกต้องสวยงามตามที่พวกเราต้องการ

ชาวคณะสร้างพระทั้งหมดก็ตกลงเห็นพ้องกันว่า ควรทำตามข้อเสนอแนะ และช่วยกันหาบหามขนย้ายวัสดุ อุปกรณ์ทั้งหลายไปที่วัดอาพัฒนารามป่าไผ่อย่างหลวง ท่านสมภารวัดขณะนั้นทราบความประสงค์แล้วก็ยินดีให้ใช้สถานที่และปาวณา ที่จะให้ความช่วยเหลือทุกอย่างตามที่คณะต้องการ เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้วการสร้างพระก็เริ่มขึ้น ณ วัดอาพัฒนารามป่าไผ่อย่างหลวง ด้วยการวางกระทงบรรจุกล้วย อ้อย ข้าว ปลา อาหาร จตุธูปเทียน บอกกล่าวขอความเห็นสวัสดิมงคลแก่แม่ธรณีและเทพเทวดาทั้งหลาย ทั้งสี่มุมวัด แล้วจึงลงมือปั้นหุ่นด้วยดินเหนียวและพอกหุ่น

ด้วยชีผิงตามขั้นตอน ถึงขั้นนี้ครูบาทัณชาอำว่าด้วยอำนาจดลบันดาลของเทพเทวดาทั้งหลาย ช่วยให้อองคำ ผู้เป็นช่างออกแบบปั้น และชาวคณะที่ร่วมงานกันทำการปั้นหุ่นพระได้อย่างถูกต้องพุทธลักษณะ และมีความงามสง่าน่าเคารพบูชาเป็นที่ยิ่ง ถ้าลำพังฝีมือและความสามารถของพวกเขาแล้วจะได้ไม่สวยงามถึงเพียงนี้ เมื่อการปั้นหุ่นพอกชีผิงและตกแต่งรายละเอียดต่าง ๆ ได้สวยงามเป็นที่พอใจแล้วต่อไปนี้ก็ถึงขั้นตอนการหล่อพระด้วยโลหะ

พิธีการหล่อพระได้กำหนดเอาวันที่เป็นฤกษ์งามยามดี ถ้าจะเทียบกับปัจจุบันนี้ก็ตรงกับวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 1681 ยามเช้ามีด ถือว่าเป็นยามที่พระพุทธรเจ้าออกบวช และตรัสรู้พระธรรมก็ในยามนี้เช่นกัน จึงถือว่าเป็นมิ่งมงคลอย่างยิ่ง ในขณะที่ทำการเททองหล่อพระ ได้นิมนต์พระสงฆ์ 9 รูป มาเจริญพระพุทธมนตร์ ไปจนการเททองสำเร็จเรียบร้อย พระสงฆ์ทั้ง 9 รูป ในสมัยนั้นคือ

1. สาธุเจ้าคำชาว	2. สาธุเจ้าคำแอ่น	3. สาธุเจ้าวรญาณ
4. สาธุเจ้าขัตติยะ	5. สาธุเจ้าหวัน	6. สาธุเจ้าอินสม
7. สาธุเจ้าอินทวงศ์	8. สาธุเจ้าอุ่นเรือน	9. สาธุเจ้าคำอ้าย

การเททองพระครั้งนั้น ชาวคณะผู้จัดสร้างพระมีอายุเท่ากันทุกคน คือ 47 ปี และองค์พระที่สำเร็จรูปแล้วก็มีความสง่างามน่าเคารพกราบไหว้ ไม่มีรอยตำหนิ แต่ประการใด ทำให้คณะผู้จัดสร้างเกิดความปลาบปลื้มใจในผลงานเป็นล้นพ้น เพราะไม่เคยคิดว่าตัวเองจะทำงานได้ประณีตสวยงามถึงเพียงนี้ และพวกเขาก็ไม่รู้ว่าความสำเร็จอันนี้เป็นการดลบันดาลของเทพเทวดาช่วยเสริมสร้างให้เป็นไป

ในกาลเวลานั้นอยู่ในระหว่างเกิดทุกข์ภัย ข้าวยาก หนักแวง ผู้คนระส่ำระสาย จึงเป็นปัญหากับสหายทั้ง 9 ว่าจะอัญเชิญพระพุทธรูปปฏิมาองค์นี้ไปถวายไว้กับวัดไหนจึงจะเหมาะสมจะควร ต่างคนต่างก็มีความเห็นไม่ตรงกันจนเกือบจะถึงขั้นวิวาทกันขึ้น ผลที่สุดเกิดมีความเห็นเป็นสองฝ่ายคือ อองคำฝ่ายหนึ่งกับสหายอีกแปดคนอีกฝ่ายหนึ่ง เสียงส่วนใหญ่คือสหายแปดคนเห็นว่าควรจะนำพระนี้ไปถวายไว้ที่วัด สบขมื่น เพราะใกล้กับสถานที่ที่พวกเขาไปตั้งหลักแหล่งทำมาหากินจะได้ไปกราบไหว้บูชาได้โดยง่าย อีกประการหนึ่งในระหว่างการสร้างพระ พวกเขาทั้งแปดก็ตามใจ อองคำทุกอย่างไม่เคยขัด ตอนนี้อองคำ

ก็ควรตามใจพวกเขาบ้าง และหากองค์อโยธยกราบไหว้บูชาพระก็ไปได้สะดวก เพราะมีคนเดียว แล้วก็ถือโอกาสไปเยี่ยมเพื่อนฝูงไปในตัว ด้วยเหตุผลอย่างนี้ ในที่สุดองค์อโยธยก็ยอมตกลงตามข้อเสนอสหยาทั้ง 3 ก็ช่วยกันแบกพระออกเดินทางจาก หริภุญชัยไป การแบกพระไปครั้งนี้ไม่ได้ใช้ไม้ค้ำหรือทำแคร่หามพระแต่ประการใด คงปลัดกันแบกองค์พระไปลุ่ม ๆ เหน็ดเหนื่อยที่ไหนก็หยุดพักและปลัดกันช่วยแบก ต่อไปอีกเช่นนี้เรื่อยไป ด้วยความทูลักทุเล ถึงตอนนี้ท่านพญาพิงคราชหัวเราะ แล้วเปรยขึ้นว่า “ดูเอาเถอะไพศาล พญาปัญญาของคนพวกนี้มีมากน้อยเพียงใด ก็ลองไปตรองดู”

ขบวนการเดินทางแบกพระได้ก็ืบคลานไปวันละเล็กละน้อย ด้วยความทรหดอดทนอย่างเยี่ยมยอด สิ้นเวลาเดินทางจากหริภุญชัยถึงวัดสบขมิ้นเป็นเวลา 10 วัน วัดสบขมิ้นนี้ในปัจจุบันได้ถูกยุบรวมเป็น วัดเจดีย์หลวง อำเภอเมือง เชียงใหม่ เมื่อขบวนแบกพระเดินทางไปถึงแล้วก็ได้แจ้งความประสงค์จะถวายพระพุทธรูปภูมิองค์นี้ ให้เป็นสมบัติของสงฆ์แก่สาธุเจ้าันทะ สมภารวัดสบขมิ้น สมภารท่านกือนุโมทนา และได้จัดการอบรมสมโภชทำพิธีพุทธาภิเษกขึ้นภายในวัดนั้น

เมื่อพิธีพุทธาภิเษกเสร็จเรียบร้อยแล้ว พิธีสมโภชและถวายทานพระก็ติดตามต่อมาในการถวายทานพระสิ่งสามฝนแสนห่า นั้น สหายผู้ร่วมงานสร้างพระทั้ง 9 คน ต่างก็ตั้งสัจอธิษฐานตามปณิธานที่เคยตั้งไว้แต่ต้น คือ ด้วยเดชอำนาจของ พระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์ และเดชอำนาจแห่งเทวดาทั้งหลายขอให้ช่วยคำจุนหนุนส่งให้อานิสงส์ของการสร้างพระถวายทานให้แก่สงฆ์เป็นสังฆทานครั้งนี้ของ พวกข้าทั้งหลายจงเป็นพลปัจจัยหนุนส่งให้พวกข้าทั้งหลายจงเป็นผู้ที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด มีฐานะการดำรงชีวิตอย่าเพียบพร้อมบริบูรณ์ ด้วยจตุปัจจัยอย่าได้ขาดแคลน มีรูปร่างกายอันหมดจดงดงามปราศจากโรคภัยแม้ว่าจะไม่สำเร็จผลในภพนี้ภูมินี้ หากเกิดมาใหม่ในภพภูมิใดก็ตามขอความสำเร็จนี้จึงบังเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายทุกคนนอกจากนี้บางคนก็รักใคร่ชอบพอกันมากก็ได้ร่วมกันอธิษฐานให้ได้มาเกิดร่วมกันอีกทุกภพทุกชาติเมื่อตั้งจิตอธิษฐานแล้วสหายทั้งหมด ก็หยาดน้ำลงบนพื้นดินบอกกล่าวให้แม่พระธรณี และ โลกทั้ง 3 ได้รับรู้เป็นสักขีพยานไว้ด้วย

ครูบาคันธา คันทาโลกเล่าเห็นว่า บาป บุญ คุณ โทษ นั้นเป็นของมีจริงบุคคล
สร้างกรรมชนิดใดไว้ต้องรับผลของกรรมนั้นอย่างแน่นอน ไม่ต้องสงสัย มีแต่
ผลกรรมนั้นจะปรากฏขึ้นช้าหรือเร็วเท่านั้น นั่นก็เพราะมีเหตุมีปัจจัยอื่นเข้ามา
แทรกแซง ถึงอย่างไรมันก็ไม่หายไปไหนเมื่อมีโอกาสเวลาอันควรมันก็ต้องปรากฏ
ขึ้นมาจนได้ ขอให้ชาวโลกทั้งหลายทั้งบรรพชิต และคฤหัสถ์จงอย่าได้หลงผิด
ไปจากนี้เป็นอันขาด ซึ่งมันจะเป็นผลร้ายกับตัวเองอย่างหมดทางแก้ไข สหายทั้ง 9
ผู้ร่วมสร้างกุศลกรรมในครั้งกระนั้น ก็ได้เวียนว่ายตายเกิดกันมาแล้วคนละหลายชาติ
แต่ละชาติส่วนใหญ่ก็ได้สร้างเสริมบุญกุศลเพิ่มเติมขึ้น ตามกำลังศรัทธาของ
แต่ละคน ซึ่งไม่เหมือนกัน ส่วนกรรมที่เป็นอกุศลที่พวกเขาจะต้องชดใช้กรรมนั้น
ก็มีอยู่ตามวิสัยปุถุชน ซึ่งครูบาได้บอกให้ไพศาลเพื่อจะได้นำไปบอกกล่าวให้เขา
ทั้งหลายทราบต่อไป ตามรายชื่อที่พวกเขามาบังเกิดแล้วดังนี้

(1) อองคำ

ในชาตินี้คือ นายพยนต์ จีคำฟู อยู่บ้านเลขที่ 11 บ้านฝายแป้น ต.เหมืองจี้ อ.เมือง
จ.ลำพูน บ้านนี้เป็นคุ่มเดิมที่อองคำเคยอยู่ในสมัยนั้น

(2) ฟ้าอินยอด

ในชาตินี้คือ นายชัยพร ศรีมูล คนผู้นี้เคยเป็นที่รักใคร่ชอบพอกันกับนายพยนต์
หรืออองคำ ในอดีตชาติ และได้อธิษฐานให้มาอยู่ใกล้ชิดกันอีก ให้ไปถามนายพยนต์
จีคำฟู ก็จะได้รู้ว่านายชัยพร นี้อยู่ที่ไหน เพราะรู้จักใครกันดี (ได้ติดตามสอบถามแล้ว
อยู่บ้านเลขที่ 319 หมู่ที่ 10 ต.เหมืองจี้ อ.เมือง จ.ลำพูน)

(3) อิน (พะญา)

ในชาตินี้คือ นายอุทาน เพียรพร้อม

(4) อ้วน

ในชาตินี้คือ นางสุภาพเพียรพร้อม ทั้งสองคนนี้ได้มาเกิดและอยู่ร่วมกัน ที่บ้านเลขที่
66/29 ข.ถนนสุขุมวิท ต.บางปลาสร้อย อ.เมือง จ.ชลบุรี ถ้าพบก็ถามดูว่า
เขาเป็นอะไรกัน

(5) มี (สัปปีะ)

ในชาตินี้คือ นางมัน จรรยาพิสันต์

(6) น้อยดี

ในชาตินี้คือ นายเฮง จรรยาพิสันต์ ทั้งสองคนนี้ได้มาเกิดและอยู่ร่วมกัน ที่บ้านเลขที่ 628 ถนนมิตรภาพ ต.ในเมือง อ.เมือง จ.พิษณุโลก

(7) น้อยมัน

ในชาตินี้คือ นายปรีชา พงษ์สุข อยู่บ้านเลขที่ 63 หมู่ที่ 4 ต.วังผาง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน

(8) สิงห์ (งูไซ)

ในชาตินี้คือ นายอานันต์ นพบุรี อยู่บ้านเลขที่ 47 ถนนวังขวา ซอย 3 อ.เมือง จ.ลำพูน

(9) จัน (ดีหมี่)

ในชาตินี้คือ นายบุญมี วิไลแก้ว อยู่ที่ธนาคารกรุงเทพฯ สาขาสมุทรสาคร เมื่อพบ นายบุญมีแล้วให้ถามถึงคนชื่อพิมพ์จันทร์ วิไลแก้ว และบอกเขาด้วยว่าในอดีตชาติ พิมพ์จันทร์ เคยได้มาเกิดร่วมกันที่บ้านแพะโป่งดิน และมีพี่น้องท้องเดียวกันอีก 3 คน ตามรายชื่อดังนี้ ตัวของพิมพ์จันทร์ในชาตินี้คือ นางเดือนบ้าง น้อง 3 คน คือ หนานทิพย์, หนานกิ, หนานพัน ตามลำดับทั้ง 3 คนนี้ขณะนี้ได้มาเกิดร่วมกันแล้ว และกำลังอยู่ที่ต่างประเทศ (พ.ศ. 2533) ถ้าอยากรู้ว่าเขาชื่ออะไรก็ให้ถามนายบุญมี เอาก็แล้วกัน เพราะไม่ใช่หน้าที่ของครูบาที่จะบอก ที่เล่าให้ฟังก็เพราะทั้ง 4 นี้ได้มีส่วนช่วยในการสร้างพระด้วยการสนับสนุนให้กำลังใจ และร่วมบริจาควัสดุอุปกรณ์ ต่างๆ ด้วย

สำหรับรายละเอียดของชีวิตแต่ละคนที่มีชื่ออยู่ในเรื่องนี้ ตั้งแต่สมัยอดีตชาติ เช่นการสร้างบุญกุศลต่าง ๆ และการกระทำอันเป็นอกุศลทั้งหลายที่ติดตามจิตวิญญาณ มาบังเกิดในชาตินี้แล้วจะส่งผลทั้งดีและร้ายตามเหตุตามปัจจัยนั้น ๆ ต่อผู้กระทำ ตลอดจนวิธีการแก้ไขผ่อนคลายเหตุร้ายและการเตรียมตัวรับความสุขความเจริญ อันเป็นผลดี ทั้งหมดทั้งสิ้นเหล่านี้ ท่านพญาพิงคราชซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในเรื่อง เหล่านี้ได้กรุณาบอกผ่านไพศาล มาด้วยอย่างละเอียด ซึ่งผู้เรียบเรียงจะไม่นำมาลงไว้ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละคน หากเจ้าของเรื่องต้องการทราบ โปรดติดต่อขอรับทราบจากคุณไพศาลโดยตรง โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

พระสงฆ์ทั้งหมดที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ขณะนี้ก็ได้มาเกิดแล้ว ในโลกมนุษย์และก็ยังครองเพศบรรพชิต หลายท่านก็ยังไม่ไกลจากสถานที่ที่กล่าวถึงในเรื่องนี้ ท่านพญาพิงคราชผู้มีหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับ บาป บุญ คุณ โทษ ของมนุษย์ ได้ระบุเอาไว้แล้วอย่างแจ่มชัด แต่ก็จำเป็นต้องขอสงวนไว้ไม่เปิดเผย เพราะท่านเหล่านี้ในปัจจุบันได้ถูกโลกธรรม อันมีลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มอมเมาเสียจนหันหลังให้กับสังขาร หลงติดอยู่กับโลกามิส จนปฏิเสธเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดหน้าซำยังเกี่ยวสั่งสอนพุทธบริษัทให้หลงผิดไปด้วยเป็นจำนวนมาก ที่เลวร้ายที่สุดมีบางท่านยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำไปว่า พระพุทธเจ้านั้น จะมีจริงหรือไม่ ทั้ง ๆ ที่ยังคงครองเพศเป็นบรรพชิตอยู่ ความรู้สึกความคิดทั้งหลายเหล่านี้แม้ว่าจะสามารถซ่อนเร้นตามนุษย์ได้แต่ไม่อาจจะแอบแฝงหลอกลวงเหล่าเทวดา ได้เลย ด้วยกระแสคลื่นอันมีคมเหล่านี้ มันส่งกระแสนอกไปฟุ้งตัวมันเองตลอดเวลา

พระสิงห์สามฝนแสนห้า องค์นี้ได้ประดิษฐานอยู่ที่วัดสบขมิ้น จนสาธุเจ้านันทะสมภารวัด มรณภาพลงแล้วไม่นานนัก พระองค์นี้ถูกลักพาไปขายให้กับ ปู่ มั่ง ที่เมืองน่านการขายในสมัยนั้นใช้วิธีแลกเปลี่ยนกับสิ่งของที่จำเป็น เช่น เกลือ ข้าว ยาสูบ ผ้า เป็นต้น จากนั้นมาเป็นเวลาหลายสิบปี พระสิงห์สามองค์นี้ก็ได้ถูก นำกลับคืนมาที่วัดสบขมิ้นอีกครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้ตรงกับสมัยที่พญาพรหมโวหาร รัตนกวีของลานนาไทยยังคงมีชีวิตอยู่ และกำลังบวชเป็นภิกษุที่วัดป่าแพ่ง เมืองสะกอน (ลำปาง) แล้วได้ขึ้นมาศึกษาหาความรู้ทางพระธรรมวินัย และ พักจำพรรษาอยู่ที่วัดสบขมิ้น นครพิงค์ (เชียงใหม่) พระภิกษุพรหม หรือพญา พรหมโวหาร มีความศรัทธาเลื่อมใสในพระสิงห์ฝนแสนห้าองค์นี้มากได้ทำการ สักการะบูชาด้วยดอกไม้ ธูปเทียน เป็นประจำทุกวันไม่เคยขาด นอกจากมีกิจ จำเป็นต้องออกไปนอกวัดเท่านั้น คุณไพศาลแสนไชย ได้มีโอกาสพบกับ พญาพรหมโวหาร บนเทวโลก ท่านก็ขอฝากคำกล่าว (กลอนแบบลานนา) มาเป็นเครื่องสักการะบูชาพระสิงห์ฝนแสนห้าดังนี้

ประมณก่อน ยื่นขอคำรพ นพน้อมเกล้า เกศแก้วเกศี กราบพระมุนี ที่มีเขต
ห้องอยู่สบขมิ้น อารามที่ต้อง กราบไหว้วันทา ได้กราบดีแล้ว สุขใจนักหนา มีปัญญา
ก็ดออกโลกกว้างเจ้าพระองค์นี้ บ่อฮู้ไผสร้าง แต่ข้าวันทาบ่อละ เมื่อใจหมองเหงา ก็ได้
เป่งวะ ทัวแห่งห้องแดนคนพระเจ้าองค์นี้ฟ่อบ่าสับสน มีหน้ากัมนน เหมือนเดือน

แจ่มจ้า สุขใจได้ ทุกโลกแหล่งหล้า ปากันวันทาแซ่ซร้อง ผู้ใดได้ไหว้ ก็ใจหิ่งห้อย ไป
ถึงแห่งห้อง เมืองบน ก็ถึงจันฟ้า ที่เวหาหนหวังขึ้นสู่บนจันฟ้าเก้าห้อง

สิ้นสมัยของพญาพรหมโวหารแล้ว บ้านเมืองก็เปลี่ยนแปลงไปบางครั้ง
ก็รุ่งเรือง บางคราวก็เสื่อมโทรม จนกระทั่งวัดสบขมิ้นได้ถูกยุบรวมเป็นวัดเจดีย์หลวง
ในปัจจุบัน พระสิงห์องค์นี้ก็หายสาบสูญไปอีกครั้งหนึ่งเป็นเวลายาวนาน
การหายสาบสูญไปจากวัดในครั้งนี้ คุรбакัณธาท่านไม่ได้เล่ารายละเอียดว่าใครนำไป
และนำไปที่ไหนบ้าง ผลสุดท้ายก็ได้เข้ามาประดิษฐานอยู่ที่วัดสันป่ายางหลวง
สถานที่ทำการสร้างพระสิงห์องค์นี้ ทั้งนี้เป็นไปตามคำอธิษฐานของผู้สร้างพระว่า
ต่อไปในภายหน้าหากพระสิงห์องค์นี้ ไปตกอยู่ในสถานที่อันไม่สมควรประการใด
ก็ตาม ขออำนาจพระพุทธรุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และเทพเทวดาทั้งหลาย
ช่วยดลบันดาลให้พระองค์นี้ได้กลับมาประดิษฐานอยู่ ณ สถานที่เดิม คือ
วัดอาพัฒนารามป่าไม้ยางหลวง อันเป็นสถานที่สร้างพระ

เรื่องราวที่เล่ามาจากเทวโลกนี้ พญาพิงคราชท่านได้สั่งกำชับไพศาล
มาว่าให้ติดตามไปพบปู่ อองคำ หรือ นายพยนต์ จีคำฟู ผู้เป็นหัวหน้าออกความคิดริเริ่ม
และออกแบบก่อสร้างองค์พระทั้งหมดเสียก่อน เมื่อพบนายพยนต์แล้ว ให้นำ
นายพยนต์ ไปสักการะบูชาพระนั้นที่วัดสันป่ายางหลวง แล้วจึงจะเปิดเผยเรื่องราว
เหล่านี้ได้ คุณไพศาล และข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง ได้ร่วมกันปฏิบัติตามคำสั่งนั้น
ครบถ้วนทุกประการ

พระเจ้าตาเขียว ตอนที่ 1

การที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ สิ่งที่ถูกพันธหรือเกี่ยวพันกับเราอย่างเห็นได้ชัดมีอยู่ 2 ประการ ประการหนึ่ง ก็คือความสมหวัง ประการที่สอง ก็คือความผิดหวัง ทั้งความสมหวังและความผิดหวังจะถูกพันกับชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดไปจนถึงแก่เฒ่าแล้วก็ตายไปตามกฎของธรรมชาติ คือ ความเป็นทุกข์ และ ความที่ไม่มีอะไรเป็นแก่นสารสาระ หรือจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ความที่ไม่มีตัวตนที่แท้จริงของมันคนเราไม่ ยากดีมีจน คนชั้นต่ำหรือคนชั้นสูง ก็ตกอยู่ภายใต้อำนาจของความเป็นทุกข์ ความไม่เที่ยง และความไม่มีตัวตน

สมเด็จพระบรมศาสดาได้อุบัติขึ้น พระองค์ได้ทรงมองเห็น “สังขาร” ข้อนี้นำให้พระพุทธองค์ทรงทราบว่า “ธรรม” หรือ “ธรรมชาติ” มันมีมาก่อนที่พระพุทธองค์ตรัสรู้หรือมองเห็นธรรม พระพุทธองค์เพียง “หมายของที่คว่าอยู่” นำมาเปิดเผยให้ชาวโลกได้ทราบ เพื่อมิให้ชาวโลกได้ยึดมั่นในสิ่งที่ไร้แก่นสารสาระในสิ่งที่ไม่จริงยั่งยืน

แม้แต่สิ่งที่เรียกว่า “ความสมหวัง” หรือกำลังประสบกับสิ่งที่เรารักหรือพอใจ ดังคำของครูบาอาจารย์ได้พร่ำสอนว่า “จงอย่าเร่งรีบไปเลย จงอย่าเพลิดเพลिनไปเลย โลกนี้กำลังลูกโป่งอยู่เป็นนิจ เราท่านทั้งหลายกำลังถูกความมืดห่อหุ้มอยู่ จึงควรแสวงหาธรรมเป็นที่พึ่งกันเถิดเพราะทางชีวิตที่เรากำลังเดินท่องเที่ยวไปมากันอยู่ หรือเวียนว่ายตายเกิดก็มากด้วยอันตรายนานัปการ จุดหมายปลายทางของชีวิตจะเป็นอย่างไรก็ไม่มีใครทราบได้”

ส่วน “ความผิดหวัง” ก็หาได้เป็นของจริงยั่งยืน เมื่อเรากำลังประสบกับสิ่งที่เรารักหรือไม่พอใจ ก็ย่อมจะเกิดความทุกข์ ความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ ครูบาอาจารย์ท่านก็พร่ำสอนเราว่า “ความผิดหวังเหมือนกับพยับแดด มันเกิดขึ้นแล้ว ตั้งอยู่ แล้วมันก็ดับไป ความทุกข์กับความผิดหวังเป็นของคู่กัน โดยเฉพาะมันจะอยู่กับจิตกับใจของคนเราเสียด้วย”

ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงมี “ความสมหวัง” และ “ความผิดหวัง” อยู่ในจิตใจตลอดเวลา ไม่อาจที่จะถอดถอนความยึดมั่นถือมั่นสิ่งเหล่านี้ออกไปจากจิตใจได้ ธรรม

หรือ **ธรรมชาติ** ไม่อาจที่จะเล็ดลอดเข้าไปซึมซับจิตใจให้เกิดความสว่างไสวได้
มนุษย์จึงถูก **กิเลส กรรม วิบาก** บั่นทอนชีวิตให้ชีวิตหม่นไป หม่นไปเป็นวัฏฏสงสาร
อันยาวนานหาที่สิ้นสุดไม่ได้

ในสมัยที่พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ใหม่ๆ ทรงท้อพระทัยในการที่จะประกาศ
พระศาสนาเพราะธรรมที่พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้นั้น “ยาก” เกินกว่าที่วิสัยมนุษย์
ปุถุชนจะเข้าใจได้ เพราะมนุษย์ได้ถูกความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหา
ความมีคมนอนชกกาลห่อหุ้มไว้ไม่สามารถที่จะถอดความยึดมั่นถือมั่น ความเห็นผิด
หรือเห็นธรรมของพระพุทธองค์ที่ทรงอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับสิ่งเหล่านี้ ในครั้งนั้น
ท้าวมหาพรหมก็ได้มาทูลอาราธนาแล้วทูลถวายความเห็นว่

“อันธรรมดา ผู้ที่ยืนอยู่บนยอดเขาศีลาล้วนย่อมเห็นประชุมชนได้
โดยรอบฉันใด ท่านผู้มีเมธาดี มีจักขุเห็นโดยรอบก็ฉันนั้นเหมือนกัน ขึ้นสู่ปราสาท
อันสำเร็จแล้วด้วยธรรมเป็นผู้ปราศจากความเศร้าโศก กำลังถูกความแก่และความตาย
ครอบงำอยู่ แต่พระองค์ผู้วิระผู้ชนะสงครามแล้ว ผู้รื้อถอนรากของกิเลส และตัณหา
ผู้พ้นแล้วซึ่งห้วงโอฆะของวัฏฏสงสารขอให้พระองค์รื้อถอนสัตว์ผู้มีธุลีในดวงตา
จงเป็นผู้เปิดเผยโลกและแสดงธรรม สัตว์ผู้รู้ ทัวถึงธรรมก็ยังอยู่”

คำกล่าวของท้าวมหาพรหม ทูลอาราธนาให้พระพุทธองค์ “ประกาศธรรม”
นำไปโปรยปรายแก่สัตว์โลกที่ยังมีธุลีในดวงตา เพราะไม่มีใครในโลกนี้อีกแล้ว
ที่จะเป็นผู้นำในการ “โปรดสัตว์” หรือจัดความเศร้าโศก ความพลัดพราก ความร่ำไร
ร่ำพันที่สัตว์ กำลังประสบกันอยู่นี้ได้เลย นอกจากพระบรมศาสดาเท่านั้น

ในสมัยที่พระพุทธองค์ทรงประทับอยู่ ณ เขตวัน อาราม ของท่านอณาปิณฑิก
เศรษฐีเขตพระนครสาวัตถี พระพุทธองค์ ทรงตรัสแก่ภิกษุทั้งหลายว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลายสังสารวัฏนี้กำหนดเบื้องต้นและเบื้องปลายไม่ได้
เมื่อเรายังมีวิชาเป็นเครื่องกางกั้น มีตัณหาเป็นเครื่องประกอบไว้ ท่องเที่ยวไปมาอยู่
ที่สุดเบื้องต้นย่อมไม่ปรากฏ พวกเธอได้เสวยทุกข์ เสวยความเผ็ดร้อนได้ประสบ
กับความพินาศตลอดกาลนาน”

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉนน้ำตาที่หลังไหล
ออกมาจากตา ของพวกเธอที่ท่องเที่ยวไปมาคร่ำครวญร้องไห้อยู่เพราะประสบ

สิ่งไม่พอใจ เพราะพลัดพรากจากสิ่งที่รักที่พอใจตลอดกาลนานกับน้ำ
ในมหาสมุทรทั้งสี่ อย่างไหนจะมากกว่ากัน”

ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้น กราบทูลพระบรมศาสดาว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกข้าพระองค์ย่อมทราบเป็นธรรมดาว่า ตามที่
พระองค์ทรงแสดงแล้วว่า น้ำตาที่หลังและร้องไห้ คร่ำครวญ อยู่เพราะ
การประสบกับสิ่งที่ไม่พอใจและพลัดพราก จากสิ่งที่รักและพอใจ โดย
กาลนานนี้แหละ มากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสี่ น้ำในมหาสมุทรทั้งสี่ไม่มากกว่าน้ำตา
ของพวกข้าพระพุทธเจ้าเลย”

พระพุทธองค์ทรงตรัสรับรองว่า

“ถูกแล้ว น้ำตาที่หลังไหลออกของพวกเธอ ผู้ท่องเที่ยวไปในวัฏฏสงสาร
อันยาวนานนี้แหละมากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสี่ไม่มากกว่าเลยพวกเธอได้ประสบ
กับมรณกรรมของมารดา ตลอดกาลนานน้ำตาที่หลังไหลออกของพวกเธอเหล่านั้น
ผู้ประสบกับมรณกรรมของมารดาคร่ำครวญร้องไห้อยู่มากกว่าน้ำในมหาสมุทร
ทั้งสี่อีก ทั้งเธอได้ประสบกับมรณกรรมของบิดา น้องสาว น้องชาย บุตร
ธิดาและญาติพวกเธอได้ประสบต่อความพินาศจากโรคภัยไข้เจ็บ
ต่าง ๆ น้ำตามาที่หลังออกมามีมากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสี่”

(ที่มา.....สุตตันตปิฎก สังยุตตนิกาย นิทานวรรค)

การที่พระบรมศาสดาทรงตรัสไว้เช่นนี้มีใจหมายถึงปัจจุบันชาตินี้เท่านั้น
แต่เป็นการชี้ให้เห็นถึงกฎเกณฑ์อันยิ่งใหญ่ที่มนุษย์ทุกคนมีอาจหลีกเลี่ยงได้ นั่นคือ
กฎของสังสารวัฏอันยาวนานหาที่สุดมิได้ ไม่รู้เบื้องต้นและเบื้องปลายที่คนทุกคน
ต้องท่องเที่ยวไปในภพน้อยและภพใหญ่ไปอยู่ในภพภูมิต่าง ๆ อัน ได้แก่พรหม
เทพเทวา มนุษย์ สัตว์ เปรต อสุรกาย เสร็จจวน วนเวียนอยู่อย่างนี้ไม่รู้จบสิ้น”

ก็เพราะเหตุว่ามนุษย์มีกิเลสมีตัณหา จึงมีกรรมแล้วส่งผลเป็นวิบากกรรม
เกิดมาเป็นคนไม่รู้จักรับรู้ทำบุญทำทาน ไม่รู้จักศีล ไม่รู้จักเมตตาภาวนาเป็นอย่างไร
วัดไม่เข้าพระไม่ไหว้ ไม่รู้จักวันพระ วันโกน ไม่รู้จักการเป็นผู้ให้ เป็นผู้เสียสละ รู้จักแต่
จะเอาอย่างเดียว ใจคับแคบ ตระหนี่ถี่เหนียว ไม่รู้จักการสั่งสมบุญ ภาวนามิในอบายภูมิ
อันได้แก่ เปรต อสุรกาย เสร็จจวน จึงเต็มไปด้วยคนแออัดยัดเยียดอยู่ในภพภูมินี้
มากมายนับไม่ถ้วน

เหตุที่ได้้นำเรื่องราวต่าง ๆ มากล่าวพอเป็นสังเขปว่า คนเราย่อมผูกพันหรือเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ มากมายจะเป็นการกระทำที่ดี หรือไม่ดีก็ขึ้นอยู่กับพื้นฐานด้านจิตใจ สิ่งแวดล้อม ถ้าสองสิ่งนี้รองรับก็จะช่วยให้คนเราอยากกระทำในสิ่งที่ดี ๆ เพราะจะทำให้เกิดความสุข ในทางตรงกันข้ามถ้าทำในสิ่งที่ไม่ดีก็จะนำความทุกข์ความเดือดร้อนมาให้ภายหลัง

ผม (นายไพศาล แสนไชย) ได้นิมิตเรื่องราวต่าง ๆ ไว้มากมายไม่ว่าจะเป็นนิมิตเรื่องพิเศษเกี่ยวกับสถานที่ หรือนิมิตเกี่ยวกับบุคคลหรือแม้แต่ได้ไปพบคนที่ตายไปแล้วส่งเรื่องราวให้กับญาติพี่น้องทำบุญทำทานไปให้ทั้งที่บันทึกไปแล้วก็ยังมีไม่ได้บันทึกก็มากและในวันนี้ (วันที่ 31 มีนาคม พ.ศ.2530) ก็ได้นิมิตเรื่องพิเศษและสำคัญเรื่องหนึ่งเรื่องนั้นก็คือ

“เรื่องพระเจ้าตาเขียว”

นิมิตต่าง ๆ ที่ผมได้ไปพบเห็นมานั้น เข้าหลักคำสอนของพุทธศาสนาทั้งสิ้น เช่น การเวียนว่ายตายเกิด ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว การสั่งสมบุญทั้งโลกนี้และโลกหน้า การอยู่อย่างคนที่ไม่ประมาทในชีวิต และการเป็นคนมีโชคที่ดีที่เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนารับเอา ทาน ศีล ภาวนา มาเป็นที่ยึดถือ และเป็นสัจจะของชีวิตมอบกายถวายชีวิตแก่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะคนเราไม่ได้มีชีวิตอยู่ในโลกเดียว ยังมีโลกหน้าเป็นสิ่งรองรับอีก หากเรายังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ก็ขอให้อธิฐานเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระรัตนตรัยและเข้าถึงพระนิพานในกาลข้างหน้า

ในช่วงเช้าไปจนถึงตอนหัวค่ำของวันที่ 31 มีนาคม 2530 ผม(นายไพศาล แสนไชย) มีความสบายอกสบายใจอย่างบอกไม่ถูกในใจก็คิดว่าในวันนี้คงจะเป็นวันดีคงจะนิมิตเรื่องสำคัญเกิดขึ้นในวันนี้แม้ว่าตลอดวันของวันนี้ จะมีผู้ที่สนใจเกี่ยวกับนิมิตมาคุยกันที่บ้านไม่มากนักทำให้ผมมีเวลาได้พักผ่อนเต็มที่ และได้ทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับนิมิตที่ได้รู้ได้เห็นมาและจะได้รู้ได้เห็นต่อไปในอนาคต ผมถอนใจอยู่พักใหญ่ และคิดว่างานนิมิตของผมนี้เป็นงานหนัก ไม่มีใครช่วยผมได้ นอกจากช่วยเหลือตัวเอง ซึ่งวาระจิตนี้ท่านครูบาคันธา คันธาโล และท่านพญาพิงคราช ท่านชาบซึ่งในข้อนี้เป็นอย่างดี และท่านอาวุธโสทั้งสองก็อธิฐานจิตส่งผู้ที่มาช่วยเหลือหรือร่วมงานนี้เป็นระยะ ๆ ซึ่งมีอยู่หลายสิบคนที่เป็นกำลังสำคัญ

เพื่อให้งานของ “ล่ำเมืองมนุษย์” สำเร็จลุล่วงเป็นขั้นเป็นตอน ด้วยดี มาตลอด พ่อแม่ทำพอสมควร พักผ่อนบ้างสลับกันไปเมื่อได้เวลาประมาณ 21.00 น. ผมได้เข้านอนตามปกติ และหลับสนิทไปก่อนที่จะนอนหลับผมสังเกตเห็นว่า บรรยากาศมีความเป็นปกติดี อากาศเย็นสบายปลอดโปร่ง พลอยทำให้จิตใจของผมสบายและปลอดโปร่งตามไปด้วย

ขาดหน้า 20-21

ท้าวนาปกาพรหมได้เล่าต่อไปอีกว่า “ในส่วนตัวของเจ้าแม่จามเทวี ที่ได้รับเป็นประธานในการก่อสร้างพระพุทธรูป ก็ได้บริจาคก้อนอิฐ(ดินก่) สำหรับสร้างฐานพระและทองปิดองค์พระ (ฮัก, หาง) ไว้เป็นจำนวนมากชาวบ้านก็ได้มาช่วยกันสร้างพระพุทธรูปองค์สำคัญนี้หลายคน และที่สำคัญมีอยู่ 22 คน ตามรายชื่อในสมัยนั้นว่าไว้ ดังนี้....”

1. จันตะกะ	2. ปัญญาวิลาศ	3. คำผง
4. จันทิมา	5. โปธา	6. อินทจักร
7. ะคะโย	8. วัฒนภูมิ	9. ปินตา
10. อุปละ	11. โสณันทะ	12. อินทสร
13. อุจฉิตะ	14. อริยะะ	15. โสพัทธะ
16. ต่างน้ำฮิน	17. อักกะ	18. สร้อย
19. สายเงิน	20. วันนัง	21. ผาบเมือง
22. ก้านแก้ว		

“การสร้างพระพุทธรูปในตอนแรก ก็ได้มีการแสดงความคิดเห็นกันไปต่าง ๆ นานา โดยเฉพาะการออกแบบพระพักตร์ของพระพุทธรูปว่าจะเอาแบบใด รูปลักษณะใด จึงจะเหมาะสม ความคิดเห็นก็ยังไม่เป็นที่ตกลงกัน เพราะคนนั้นจะเอาอย่างนี้ คนนี้จะเอาอย่างโน้น ตัวข้าพเจ้า (ท้าวนาปกาพรหม) ก็รู้ด้วยวิญาณว่าคงจะไม่เป็นการดีแน่ จึงได้อธิฐานจิตไปยังโลกมนุษย์ โดยแปลงร่างเป็น”ชีปะขาว” มีชื่อว่า “พรหมชาติ” มารับอาสาช่วยกันออกแบบพระพักตร์พระพุทธรูปจนเป็นที่พอใจ ด้วยกันทุกฝ่ายจนแล้วเสร็จ”

“ข้าพเจ้า(ท้าววณาปกพรหม) ก็ได้อัญเชิญแก้วอัญมณีสินิล มีขนาดเท่ากับผลมังคุดของโลกมนุษย์ปัจจุบัน จากแดนสังกัโลกัง หรือแดนทิพย์แดนธรรม” มาประดับไว้ที่ดวงตาของพระพุทธรูปทั้ง 2 ข้าง”

“เมื่อก่อนสร้างเสร็จสมบูรณ์ดีแล้ว ตัวข้าพเจ้า(ท้าววณาปกพรหม) ก็ได้นำศรัทธาประชาชนสมัยนั้นกล่าวคำอธิฐานต่อหน้าครุบาเจ้า ซึ่งชื่อว่า “ปัญโญธญาณภิกขุ” พระภิกษุผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบในสมัยนั้นว่าด้วยเดชกุศลผลบุญที่พวกข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้กระทำการก่อสร้างพระพุทธรูปเจ้าองค์นี้ เพื่อให้เป็นที่สักการะของเหล่าเทพยดา มนุษย์และสัตว์โลกทั้งหลายของจงเป็นพลปัจจัยอุดหนุน คำจุนแก่หม่อข้าพเจ้าทั้งหลายไปทุกภพทุกชาติ ตั้งแต่ภพชาตินี้เป็นต้นไป เกิดมาภาวะชาติใด ก็ขอให้บุญกุศลที่ได้สร้างพระพุทธรูปองค์นี้จงส่งผลให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มีอาการครบ 32 ประการ ได้มาพบพระพุทธศาสนาและทำบุญทำทานต่อไป ขอให้มิฝวิพรรณวรรณผ่องใส อย่าได้ออด ได้อยาก และขอให้กุศลผลบุญติดตามไปดั่งร่มและเงาไปจนถึง พระนิพพานเป็นที่สุดดังนี้แล”

“พระพุทธรูปพระเจ้าตาเขียวองค์นี้เริ่มสร้างเมื่อเดือนออก 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 1235 สร้างสมบูรณ์เมื่อเดือนยี่ แรม 5 ค่ำ ปี พ.ศ. 1235 ทำการฉลองสมโภชเมื่อเดือน 3 ออก 6 ค่ำเมื่อ มีการฉลองสมโภชก็ได้มีการเอาระบอกลไฟมาจุดเป็นจำนวน 108 กระบอกลตัวข้าฯ (ท้าววณาปกพรหม) ก็ได้กระโดดขึ้นไปกับกระบอกลไฟนั้นลอยขึ้นไปบนอากาศแล้วหายลับตาไป ศรัทธาชาวบ้านสมัยนั้นตื่นตะลึงด้วยอำนาจกายสิทธิ์ของข้าฯ และต่อมาจึงทราบว่ข้าพเจ้า(ท้าววณาปกพรหม)เป็นเทพยดาแปลงกายลงมาช่วยกันสร้างพระพุทธรูปเจ้าตาเขียว” ท้าววณาปกพรหม พุดขึ้นแล้วหัวเราะท่านครุบาคันธา และท่านพญาพิงคราชหัวเราะตามไปด้วย

“เมื่ออบรมสมโภชแล้วพระพุทธรูปเจ้าตาเขียวก็มีความเจริญรุ่งเรืองมาตามลำดับจนถึงปี(มะเส็ง) เดือน 8 ออก 4 ค่ำ พ.ศ.1824 บ้านเมืองในโลกมนุษย์เกิดศึกสงคราม ทั้งนี้เพราะคนในโลกมนุษย์ถูกกิเลสครอบงำ ซึ่งอยู่ในยุคของพระเจ้ายีบา ผู้เป็นใหญ่ครองนครลำพูน ผู้คนได้ล้มตาย พระพุทธรูปพระเจ้าตาเขียวจึงขาดการดูแลเอาใจใส่ บ้านเมืองก็รกร้าง ไม่มีผู้คนอาศัย อยู่ในบริเวณนั้นตัวข้าฯ(ท้าววณาปกพรหม) จึงอธิษฐานเป็นงูใหญ่มาเฝ้าพระพุทธรูป

เจ้าตาเขียวไว้ เพื่อมิให้ใครมาทำลาย จนลุ่มมาถึง ปี พ.ศ.2064 ก็ได้มีการซ่อมแซม
ยังไม่ทันเสร็จบ้านเมืองเกิดศึกสงครามขึ้นมาอีก บ้านเมืองได้รกร้างว่างเปล่า
จนดินแดนอันนี้เป็นป่าเป็นดงไม้ไปหมด”

ท้าววณาปกพรหมพูดต่อไปว่า “จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2394 ก็ได้มีครูบา
เจ้าเมืองกิ่งม้าจากประเทศพม่า เดินทางเข้ามาพบเข้า จึงได้ทำการซ่อมแซมและบูรณะ
ขึ้นใหม่ให้อยู่ในสภาพดั้งเดิม เพียงแต่ได้เปลี่ยนรอยผ้าสังฆาฏิให้ยาวกว่าเก่า เท่านั้น”

“ที่ครูบาเจ้ากิ่งม้าได้มาบูรณะพระพุทธรูปเจ้าตาเขียว เป็นเพราะบุญกรรม
ในอดีตชาติกล่าวคือ เมื่อเกิดเป็น “ขันตะกะ” และ “เงี้ยวกันทอ” นั้นบุญกรรม
ในอดีตชาติก็คือ “ปัญญาวิลาส” ที่ได้ร่วมสร้างกันครั้งแรกนั้นแหละ ครูเจ้ากิ่งองค์นี้
ได้มาบูรณะซ่อมแซมพระพุทธรูปเจ้าตาเขียว และได้สร้างวัดบ้านเหล่าขึ้น โดยอยู่จำ
พรรษาที่นี่ตั้งแต่เดือน 7 แรม 5 ค่ำ ปีพ.ศ.2396 จึงถึงแก่มรณภาพไปเมื่อปีสง่า (มะแม)
เดือน 9 ออก 8 ค่ำ เวลาเช้า ปี พ.ศ.2413 อายุได้ 93 ปี และครูบาถึงมืองค์นี้
เป็นผู้ทำแก้วเขียวเทียมทับแก้วของจริงไว้ เพราะกลัวว่าหากคนมีจิตใจละโมภ ไม่กลัว
บาปกรรมมาเห็นเข้า อาจคิดไม่ดีแล้วจะทำการขโมยแก้วตาจริงของ พระพุทธรูปไป”

จากนั้น ท้าววณาปกพรหม ก็ได้ย้อนกล่าวถึงคณะศรัทธาชาวบ้าน
ในสมัยนั้นเริ่มแรกที่ได้ทำการ ก่อสร้างพระพุทธรูปเจ้าตาเขียวทุก ๆ คน ต่างก็
เวียนว่ายตายเกิดในภพน้อยภพใหญ่ตามบุญกรรมของใครของมัน ในช่วงเวลา
อันยาวนานบ้าง สั้นบ้าง ท้าววณาปกพรหมได้บอกว่าในปัจจุบันชาติที่คณะชาวบ้าน
22 คน ที่ได้ร่วมก่อสร้างพระพุทธรูปเจ้าตาเขียว ก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ดังมี
รายชื่อดังนี้.....

1. ขันตะ ปัจจุบันชาติยังไม่ได้มาเกิดมาเป็นมนุษย์ ยังอยู่ในแดนทิพย์แดนธรรมอยู่
(ครูบาถึงม้า) นั้นเอง
2. ปัญญาวิลาส เกิดมาและได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ยังอยู่ในแดนทิพย์
แดนธรรมอยู่ (หม่องกันทอ)
3. คำผง เกิดมาชาตินี้คือ นางประกอบ สุริยจันทร์ ร้านกุสุมาแก๊สลำพูน เป็นผู้หนึ่ง
ที่จะได้มาร่วมบูรณะวัดบ้านเหล่าในปัจจุบัน
4. จันทิมา เกิดมาชาตินี้คือ มยุรี สุวรรณทิป อยู่บ้านเลขที่ 45 หมู่ 7 ต.บึงน้ำรักษ์
อ.บางน้ำเปรี้ยว จ.ฉะเชิงเทรา

5. โปธา เกิดมาชาตินี้คือ (นายสาคร ปัญญาจักร) อยู่บ้านเลขที่ 63 ต.ป่าบง อ.สารภี จ.เชียงใหม่
6. อินทจักร เกิดมาชาตินี้คือ (นายมนัส บุตรศรีแก้ว) อยู่บ้านเลขที่ 106 หมู่ 5 ต.ทาขุมเงิน อ.แม่ทา จ.ลำพูน
7. วัชระโย เกิดมาชาตินี้มีกรรมเกิดเป็น “ไก่” อยู่ในป่า จ.ลำปาง
8. วัฒนภูมิ เกิดมาชาตินี้มีกรรมเกิดเป็น “แมว” อยู่ในเมืองโกศัย
9. ปินตา เกิดมาชาตินี้คือ พระภิกษุศรีนิยมอาภากร วัดคงป่าจ้าว อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
10. อุปละ เกิดมาชาตินี้คือ (นายบุญเป็ง อาริมิตร) ให้ไปถามพระภิกษุศรีนิยม ท่านจะบอกให้
11. โสณันทะ เกิดมาชาตินี้คือ (พระวรรณวิสุทธิ) หรือท่าน อาจารย์แสน ญาณวโร วัดพระบาทยังหรีด อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
12. อินทสร เกิดมาชาตินี้คือ (นายบุญปั้น ก้องบุญเกิด) ให้ไปถามท่านอาจารย์แสน ท่านจะบอกที่อยู่ให้
13. อัจฉิตะ เกิดมาชาตินี้คือ (นายเฉลิมพล อุตตะมะ) อยู่ที่ไหนให้ไปถามนายปั้น ก้องบุญเกิด เขาจะบอกที่อยู่ให้
14. อริยะ เกิดมาชาตินี้คือ นายกมล สุทธิสุรินทร์ เขาเป็นคนถิ่นนี้ซ้ำๆ ไม่บอกที่อยู่ให้ เพราะอีกไม่กี่วันก็จะได้พบกันแล้วและจะได้พบตัวจริงในวันที่ 9 เมษายน 2530 เขาเป็นคนบ้านเหล่านั้นแหละ
15. โสพัทธะ เกิดมาชาตินี้ยังมีกรรมอยู่ โดยเกิดมาเป็น”ผีเสื้อ” (ก่าเบ้อ) อยู่ในป่า.....
16. ต่างน้ำอิน เกิดมาชาตินี้เป็นพระ ชื่อว่า พระอุดมธรรมพิลาส หรือ ตูเจ้าอินทร์ วัดสันป่าตอง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
17. อักกะ เกิดมาชาตินี้เป็นพระ ชื่อว่า (พระสุจิตต์ บุญญาภรณ์) หรือ ตูเจ้าบุญชุม วัดหนองแฝก อ.สารภี จ.เชียงใหม่
18. สร้อย เกิดมาชาตินี้มีกรรม โดยเกิดเป็น “เม่น” อยู่ในป่า
19. สายเงิน เกิดมาชาตินี้คือ นางลำเจียก จิตรบำรุง อยู่บ้านเลขที่ 74 หมู่ 8 ต.คลองหนึ่ง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

20. วันนัง เกิดมาชาตินี้ยังมีกรรมอยู่ โดยเกิดเป็น “แมว” อยู่ในป่า

21. ผาบเมือง เกิดมาชาตินี้คือ นายสุรียนต์ มุลพิณิตร อยู่บ้านเลขที่ 13 ถนนภูมิวิถี
อ.วังสะพุง จ.เลย

22. กำนแก้ว เกิดมาชาตินี้คือ (นายทิพากร สันธญา) อยู่บ้านเลขที่ 162/1 ต.เหมืองง่า
อ.เมือง จ.ลำพูน

ส่วน “ปัญโญธญาณภิกขุ” เกิดมาในชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า (“ท่านพระครู
สันตจิตตานุกูล”) อยู่วัดป่าลาน อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

ท้าววณาปกาพรหม ได้เล่าถึงเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดภพชาติต่อไปของ
แต่ละคนให้ครุบากันธา พญาพิงคราช และผม(นายไพศาล แสนไชย) ฟังอีกซึ่งภพภูมิ
ต่าง ๆ ของแต่ละคนก็มีดังนี้

1. ครุบากั้งม้า จะได้เกิดยังโลกมนุษย์ หลังจากได้เสวยบุญในแดนทิพย์แดนธรรม
ระยะหนึ่ง โดยเกิดมาแล้วได้เป็นพระภิกษุอีกมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า บุญมา รัชมะปัญโญ
และจะได้เป็นเจ้าอาวาสวัดบ้านเหล่าพระเจ้าตาเขียว ในอนาคตอีกครั้งหนึ่ง

2. ปัญญาวิลาส หรือ หม่อมก้นทอ ชาติต่อไปจะได้เกิดมาเป็นพระภิกษุอีก มีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าสุจิต สุจิตโต

3. นางประกอบ สุริยะจันทร์ ชาติต่อไปมีบุญได้มาเกิดเป็นพระมีชื่อว่า ท่านสาธุ
เจ้าเมธัง เมธังกะโร

4. มยุรี สุวรรณทีป ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นางสาวิตรี ศรีโอฬาทัย

5. สาคร ปัญญาจักร ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายอำนวย อำนางมี

6. มนัส บุตรศรีจันทร์ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายประพฤติ พฤกษ์ศรีแก้ว

7. วะคะโย หรือสัตว์ที่เกิดเป็น “ไก่” กลับชาติมาเกิดเพราะบุญได้เกื้อหนุนส่งเสริม
ให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์โดยจะมีชื่อว่า วินัย วิญญาโยค

8. วัฒนภูมิ หรือสัตว์ที่เกิดเป็น “แมว” กลับชาติมาเกิดเพราะบุญได้เกื้อหนุนส่งเสริม
ให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์โดยจะมีชื่อว่า นายไวย่อง อินมินา

9. พระศรีนิยม อาภากร ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าศักดิ์ดา ปัญญาธะโร

10. นายบุญเป็ง อาริมิตร ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายจรวัย ภูพานิช

11. พระวรรณวิสุทธิ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสาพันธ์ รัชมะปัญโญ

12. นายปั่น ก่องบุญเกิด ชาตistöไปจะมีชื่อว่า นายบุญเลิศ ศรีเมืองบน
13. นายเฉลิมพล อุตตะมะ ชาตistöไปจะมีชื่อว่า นายยิ่งยง แก้วอำพา
14. นายกมล สุทธิสุรินทร์ ชาตistöไปจะมีชื่อว่า นายอำนาจ ลิทธิไตร
15. โสพัทธะ หรือเป็น “ผีเสื้อ” (กำบ่อ) ใช้เวรใช้กรรมแล้วกุศลผลบุญที่ได้ร่วมก่อสร้างพระเจ้าตาเขียว ส่งผลให้เกิดมาเป็นมนุษย์แต่เป็นผู้หญิง มีชื่อว่า นางศศิธร รุ่งเรืองงาม
16. พระอุดมมรรคมพิลาศ หรือ ตูเจ้าอินทร์ ชาตistöไปจะได้เกิดเป็นพระอีก มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวิระพงศฐานะธัมโม
17. พระสุจิตต์ บุญญาภรณ์ หรือ ตูเจ้าบุญชม ชาตistöไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญยัง ปัญญาชะโร
18. สร้อย หรือเป็น “แม่น” เมื่อใช้เวรใช้กรรมในชาติปัจจุบันแล้วกุศลผลบุญที่ได้ร่วมก่อสร้างพระเจ้าตาเขียว ส่งผลให้เกิดมาเป็นมนุษย์แต่เป็นผู้หญิง มีชื่อว่า นางวรรณ สัจจะวาณิช
19. นางลำเจียก ลีตรบำรุง ชาตistöไปมีชื่อว่า นางกอบบุญ อินนุโยค
20. วันนัง หรือเป็น “แมว” ในชาติปัจจุบัน เมื่อใช้เวรใช้กรรมแล้วกุศลผลบุญที่ได้ร่วมก่อสร้างพระเจ้าตาเขียว ส่งผลให้เกิดมาเป็นมนุษย์ชื่อนายพิภพ ภูปัญญา
21. นายสุริยันต์ มุลพิจิตร ชาตistöไปมีชื่อว่า นายวัฒนา พิมพิไชย
22. นายทิพากร สินธุญา ชาตistöไปมีชื่อว่า นายสุริยัน แสณศักดิ์

ส่วน “ปัญญาญาณ ภิกขุ” หรือ “ท่านพระครูสันตจิตตานุกูล” ชาตistöไปจะมีชื่อว่า “ท่านพระครูวิริยาลังการ”

“นี่แหละ เรื่องมันเป็นอย่างนี้” ท้าววณาฬการหมพูดขึ้น แล้วพูดต่อไปอีกว่า “ถึงเวลาแล้วที่จะได้นำเรื่องนี้ไปบอกยัง โลกมนุษย์ให้พวกเขาเหล่านั้นได้รู้ได้ทราบ ถ้าหากพวกเขาเหล่านั้นไม่รู้ไม่ทราบในเรื่องนี้แล้วพวกเขาเหล่านั้นก็จะพลาดโอกาสในการทำบุญทำทานพลาดโอกาสที่จะได้สร้างทานบารมี ศีลบารมี เมตตาบารมี ภาวนาบารมี และเมื่อพวกเขาเหล่านั้น ได้รู้ได้ทราบ ก็จะทำให้เกิดมีกำลังใจเกิดศรัทธา ความเชื่อมั่นในพระรัตนตรัย เชื่อในกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว และเชื่อในกฎของธรรมชาติในการที่จะต้องเวียนว่ายตายเกิดในภพน้อยภพใหญ่ แล้วหันมา

ประพจน์ปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ และเข้าถึงพระนิพพานในกาลข้างหน้า”
ทำวณุปการหมุดไปยืมไป

ทำวณุปการหมุดต่อไปอีกว่า “เรื่องที่เล่ามาก็มีเพียงเท่านี้ และขอฝากเรื่องนี้ให้ไพศาล นำไปพูดหรือเล่าให้คนในโลกมนุษย์ฟังด้วยเมื่อนคนอื่นหรือผู้อื่นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้เมื่อได้ยินได้ฟังเรื่องนี้แล้วบุคคลที่มีธุลีในดวงตาเบาบางพอที่จะเข้าใจในเรื่องนี้ได้อาจกล่าวได้ว่าเป็นโศคลาภมีวาสนาที่มีโอกาสได้ยินได้ฟังในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ขออนุโมทนาและยินดีไปกับเขาด้วย เพราะเขาเหล่านั้นจะต้องมีศรัทธาความเชื่อมั่นในการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าเชื่อมั่นในกฎแห่งกรรม และยึดถือเอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ที่พึ่งอย่างอื่นไม่มีนอกจากพระรัตนตรัยแก้ว 3 ดวงนี้เท่านั้นที่จะเป็นที่พึ่งอย่างแท้จริง”

จากนั้น ทำวณุปการหมุดก็ได้กล่าวคำอำลาท่านครูบาคันธา คันธาโล ท่านพญาพิงคราชและผม (นายไพศาล แสนไชย) ท่านครูบาคันธากล่าวให้ศีลให้พรแก่ทำวณุปการหมุด ณ ที่นั้น ทำวณุปการหมุดก็กลับไปสู่ “ต้นกระต๊องทองประเทศศรีลังกา” ตามเดิมแล้วคณะของพวกเราก็เตรียมตัวออกไปจากที่นั่นเพื่อที่จะไปดู “กองบุญกองกุศล” ของคนในโลกมนุษย์ตามหน้าที่อีกเช่นเคย.....

นอกเหนือจากเรื่องที่เล่ามาทั้งหมดข้างต้นนี้แล้ว ในวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ.2530 ผม (นายไพศาล แสนไชย) ก็ได้มีมติถึงบุคคลต่าง ๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์อีก 3-4 คน ดังนี้

1. นางศรีพรรณ บัวงาม อยู่บ้านเลขที่ 4/2 หมู่ 2 ถนนติวานนท์ อ.เมือง จ.นนทบุรี
2. นางอุทัยวัลย์ พงศ์ปัญญา อยู่บ้านเลขที่ 422 ถนนมรุพงษ์ อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา
3. นายขาว เกตุวาจา อยู่บ้านเลขที่ 25/1 หมู่ 6 ต.ทะเลชุบศร อ.เมือง จ.ลพบุรี
4. นายก๊วยเอียง สุนทรพัฒน์ อยู่บ้านเลขที่ 181/124 ถนนเจริญประดิษฐ์ อ.เมือง จ.ปัตตานี

บันทึกนิมิตพิเศษพระเจ้าตาเขียว (ตอนที่ 2)

นิมิตโดย นายไพศาล แสนไชย

เรียบเรียงโดย “กระดังง์ร้อย ห้อยวิหาร”

บันทึกโดย นายเพชรฯ เดชประสิทธิ์

นิมิตนี้ได้เกิดขึ้นเมื่องานประเพณีสงกรานต์น้ำพระเจ้าตาเขียว ประจำปี พ.ศ. 2535 ซึ่งตรงกับคืนวันเสาร์ที่ 9 เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2535 ในวันนี้ข้าพเจ้า นายไพศาล แสนไชยได้ไปช่วยงานกับทางวัดป่าเหล่าพระเจ้าตาเขียว ได้พบปะกับผู้คนเป็นจำนวนมากทั้งในจังหวัดลำพูนและที่มาจากต่างจังหวัด และได้สนทนากับบรรดาแขกที่มา ข้าพเจ้าได้สนทนากันถึงเรื่องความทุกข์ ความสุขที่เกิดมาเป็นมนุษย์ ซึ่งบางคนก็ผิดหวัง บางคนก็สมหวัง จากการที่ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจึงได้รู้ว่าเขาเหล่านั้นมีความทุกข์มากกว่าความสุข บางคนทุกข์เพราะไม่มีเงินแต่บางคนมีแล้วแต่ยังอยากมีอีกเยอะ ๆ จึงทุกข์เพราะความไม่รู้จักพอ บางคนทุกข์เพราะความโลภ โกรธ หลง บางคนทุกข์เพราะความแค้น ความเจ็บ และความตาย ทุกคนที่ได้พูดคุยกันในวันนั้นต่างก็ได้แง่คิดที่ดี ในส่วนตัวข้าพเจ้านั้นหลังจากรับฟังเรื่องราวแล้วก็ได้แบกความทุกข์อันใหญ่หลวงของแต่ละคนกลับบ้านด้วยความเต็มใจ ที่เขาได้ระบายให้ฟัง แล้วทำให้เขาเหล่านั้นเกิดความสบายใจขึ้น

เมื่อมาถึงบ้านประมาณ 6 โมงเย็น ก็ได้ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านต่าง ๆ จนเสร็จเรียบร้อยเมื่อถึงเวลาประมาณ 1 ทุ่มเศษ ข้าพเจ้าก็ได้ร่วมรับประทานอาหารกับพ่อแม่และหลาน ๆ หลังจากนั้นก็ได้พูดคุยสนทนากับพ่อแม่และหลาน ๆ จนถึงเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษ ๆ ตัวผม (นายไพศาล) มีอาการรู้สึกง่วงนอน ซึ่งเป็นสัญญาณที่รู้ด้วยตนเองว่า จะต้องไปทำหน้าที่เป็นสื่อระหว่างโลกมนุษย์กับปรโลก เมื่อเกิดความง่วงจึงได้เข้านอนในที่นอนของตนเอง จนกระทั่งได้หลับสนิทไป ในเวลาเท่าไรไม่ทราบ จึงได้นิมิตว่า.....

ในนิมิตนั้นได้มีบุคคล 2 คน คือท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ได้มารับไปเหมือนอย่างทุกครั้งที่ผ่านมา โดยก่อนจะไปผมก็ยังเห็นตัวเองนอนอยู่ในลักษณะนอนตะแคงขวา มือและเท้าเหยียดตรง ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชได้มองไปที่ร่างของข้าพเจ้าพร้อมกับยิ้มเล็กน้อยและได้เอ่ยปากชวนผมว่า

“ไปเถอะ ข้างหน้ายังมีผู้คนรออีกมากมาย” เมื่อท่านพูดเสร็จแล้วผมก็ไม่ว่า มีแรงดึงดูดอย่างแรงมาจากไหนทำให้ผมและท่านทั้ง 2 ปลิวขึ้นอย่างรวดเร็ว ไปไกล ประมาณครึ่งชั่วโมง ท่านทั้ง 2 จึงพาไปลงยังสถานที่แห่งหนึ่ง

ซึ่ง ณ ที่นั้นผมได้สังเกตเห็นศาลาทรงจตุรมุขขนาดใหญ่ตั้งอยู่เรียงรายกัน ประมาณ 10 กว่าหลัง ท่านครุบัคันธาและท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาผมไปยังที่ศาลา หลังแรก ซึ่งศาลาหลังนี้ก็ได้มีคนนั่งรออยู่แล้ว พอเห็นหน้าคนที่นั่งอยู่ในศาลานั้น ตัวผมก็จำได้อย่างแม่นยำ คน ๆ นั้นก็คือ ท่านท้าววณาปกพรหม ซึ่งกำลังอยู่ในลักษณะที่เตรียมพร้อมและรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ท่านท้าววณาปกพรหมเมื่อเห็น คณะของผมก็ได้แสดงความปิติยินดีเป็นอย่างมาก และได้กล่าวเชื้อเชิญให้คณะ ของผมขึ้นไปบนศาลาหลังนั้น เมื่อขึ้นไปบนศาลาแล้ว ท่านครุบัคันธาก็ได้นั่ง ที่หัวโตะที่จัดเตรียมไว้ ส่วนท่านพญาพิงคราชและผมก็ได้นั่งถัดมาเรียงตามลำดับ เสร็จแล้วท่านครุบาและท่านพญาพิงคราชก็ได้ส่งยิ้มให้ท่านท้าววณาปกพรหม แล้วท่านครุบัคันธา จึงได้พูดขึ้นว่า

“เออ ท่านท้าววณาฯ มีอะไรจะสั่งไปยังโลกมนุษย์ ก็พูดได้แล้วนะ เพราะถึงเวลาแล้วที่จะได้พูดกัน”

ท่านท้าววณาฯ ได้คุกเข่าลงแล้วยกมือขึ้นไหว้ท่อมหัว แล้วพูดออกไปว่า

“กราบนมัสการท่านครุบาและท่านพญาพิงคราชและไพศาล แสนไชย” (ในนิมิตตัวผมไพศาลมีความตกใจที่เห็นท่านท้าววณาฯ มานั่งคุกเข่าและกราบไหว้ ตนเอง) จึงได้เรียกให้ท่านท้าววณาฯ ขึ้นมานั่งบนเก้าอี้จะได้พูดคุยกันได้สะดวก และเป็นกันเอง ท่านท้าววณาฯ เมื่อได้รับเชิญจากผม (นายไพศาล) ท่านครุบา และท่านพญาพิงคราชจึงได้ลุกขึ้นมานั่งด้วยแล้วท่านจึงพูดขึ้นว่า

“ตัวข้ายินดีมากที่จะได้พูดคุยและเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตที่ผ่านมา เรื่องที่ข้าจะเล่าให้ฟังก็คือเรื่องการพัฒนาวัดบ้านเหล่าพระเจ้าตาเขียว ในครั้งที่ 2 คือ....”

หลังจากที่พระเจ้าตาเขียวได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาตั้งแต่สมัยเจ้าแม่จามเทวี ปฐมกษัตริย์ของเมืองหริภุญไชย และได้เป็นประธานการขึ้นพระเจ้าตาเขียวเมื่อ พ.ศ.1235 แล้วองค์พระเจ้าตาเขียวก็ได้รกร้างลงในปี พ.ศ.1720 สาเหตุที่รกร้าง

ก็เพราะพระบรมธาตุหริภุญไชยได้อุบัติขึ้น (อุปันโน หมายความว่า อุบัติขึ้น, เกิดขึ้น) มาปรากฏแก่สายตาตามมนุษย์โลกทั้งหลาย โดยเฉพาะในเมืองหริภุญไชย ได้มีผู้คนแตกตื่นไปทำบุญและไปนมัสการพระธาตุกันอย่างมากมาย พระเจ้าตาเขียว จึงขาดการดูแลเอาใจใส่จากพุทธบริษัททั้ง 4 ถึงแม้จะมีการดูแลอยู่บ้างแต่ก็เอาใจใส่น้อยเต็มที ดังนั้นจึงเดือดร้อนถึงข้า (ท้าววราประกาพรหม) ต้องไปปกป้องรักษาพระพุทธรูปองค์นี้มีให้สูญหายหรือถูกทำลาย โดยตัวข้าได้แปลงร่างเป็นมนุษย์ที่มีรูปร่างสูงใหญ่ ผิดปกติมีรูปร่างน่ากลัวและก็ได้แปลงร่างเป็นงูใหญ่ ซึ่งใหญ่กว่างูทั้งหลายให้มนุษย์แถบนั้นได้เห็น ซึ่งก็มีผลทำให้มนุษย์ที่อาศัยอยู่บริเวณนั้นไม่กล้ามาอยู่หรือคิดทำลายพระพุทธรูป เมื่อผู้คนได้แตกตื่นไปนมัสการพระธาตุหริภุญไชยกันหมดแล้วได้มีกลุ่มคนจำนวนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณนั้น และบริเวณอื่นที่มาจากต่างบ้านต่างเมือง คนกลุ่มนี้ส่วนมากเป็นคนหาเช้ากินค่ำ เป็นคนทุกข์ยาก ไม่มีใครเป็นเศรษฐีแม้แต่คนเดียว แลยังมีร่างกายพิกลพิการ ไม่สมประกอบ บางคนอาการไม่ครบ 32 กัมี เช่น หูหนวก, ปากแหว่ง, หูขาด ไปข้างหนึ่งก็มี, แขนยาวกว่าขาก็มี, บ้างก็เป็นจีหิด จีเกลื้อนก็มี บุคคลกลุ่มนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 72 คน แม้ว่าคนหมู่นี้ทั้ง 72 คน ไม่มีทรัพย์และปัจจัยเขาก็ได้เอาแรงกายเข้าช่วยกันบูรณะวัดพระเจ้าตาเขียว ซึ่งบุคคลทั้งหมดนี้มีจิตใจอันเป็นกุศลที่จะสร้างบุญให้เกิดกับตนเอง (เพราะกลุ่มคนทั้ง 72 คนนี้ จะไปทำบุญที่ไหนก็มีแต่คนรังเกียจ) ในชาตินี้ จึงได้ตั้งใจตั้งใจ ทำการบูรณะวัดพระเจ้าตาเขียวขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ในการก่อสร้างครั้งนั้นทุกคนก็มีความขมิขมัน ตั้งอกตั้งใจทำ แม้ว่าจะมีคนอื่นมาคิดขวางการพัฒนาการสร้างบูรณะวัดครั้งนี้ ก็หาได้ย่อท้อไม่พร้อมกันนี้เขาเหล่านี้ก็ได้แบ่งกลุ่มกันทำงานตามความถนัดของแต่ละคน ซึ่งในการแบ่งกลุ่มนั้นคนที่รูปร่างหรือลักษณะคล้ายกันก็จะจับกลุ่มเดียวกัน เช่น พวกที่มีรูปร่างไม่สวยไม่งามก็จะอยู่กลุ่มเดียวกัน, พวกที่มีรูปร่างพิกลพิการก็จะอยู่กลุ่มเดียวกัน ทั้งหมดนี้ก็ได้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 18 คนมีชื่อวาดังนี้

กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มแพ้วถางกิ่งไม้ทำความสะอาดบริเวณวัด กลุ่มนี้ในอดีตชาติได้ทำอกุศลกรรมไว้คือ ชอบถึงแขนดึงขาสัตว์ บ้างก็เอาไฟลงสัตว์ให้ได้รับความทุกข์ทรมาน เมื่อทำร้ายสัตว์แล้วก็ชอบอกชอบใจ สะใจ ที่ได้ทำกรรมในครั้งนั้น

และด้วยอุกฤษฏกรรมนี้จึงได้ส่งผลให้มาเกิดในชาตินี้เป็นคนมีแขนยาวกว่าขา
ขาและแขนยาวไม่เท่ากัน มีมือสภาพหงิกงอ แขนเหยียดไม่ได้, ตาพิการ ตาเขไม่เท่ากัน
คนกลุ่มนี้มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. นางวาด	2. นายฟิน
3. นางออน	4. นางแส
5. นายหมั่น	6. นางจิ้น
7. นายอุด	8. นายเนตร
9. นางบุญ	10. นายอุ้น
11. นายหลวง	12. นางเหรียญ
13. นายพาน	14. นายดี
15. นายชม	16. นายพ่วง
17. นายหนู	18. นางชุ่ม

กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่ช่วยปั้นดินก่ (อิฐ) คนกลุ่มนี้ในอดีตชาติได้ทำ
อุกฤษฏกรรมไว้โดยชอบใช้ของมีคมทำร้ายร่างกายสัตว์ ทำให้เกิดบาดแผล
ทำให้สัตว์ได้รับบาดเจ็บ เมื่อทำร้ายแล้วปล่อยให้เป็นไปตามชะตากรรมด้วยความทุกข์
ทรมาน และยังชอบหักล้างสัตว์ด้วยบาปอุกฤษฏกรรมนี้ จึงทำให้กลุ่มคนนี้ เกิดมา
มีร่างกายที่มีตุ่ม มีตอ เกิดขึ้นทั้งหน้าตาและลำตัว (ท้าวแสนปม) มีน้ำเหลือง
น้ำหนองไหลออกจากตุ่มจากตอนั้นเลอะเทอะเปื้อนไปหมด บางคน
ก็มีปากเปี้ยวพูดไม่ชัด พูดติดอ่าง คนกลุ่มนี้มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. นายแคล้ว	2. นายแก้ว
3. นายพุ่ม	4. นายไข่
5. นายเหล่า	6. นายแยง
7. นางกิ	8. นางขอด
9. นายเบี้ย (หลวง)	10. นางสร้อย
11. นางงา	12. นางป่า
13. นายกาน	14. นายเบี้ย (น้อย)
15. นายเต็ม	16. นางขาง
17. นายเลี่ยม	18. นายบุ

กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่เกี่ยวน้ำอ้อย (น้ำตาล) ไว้สำหรับผสมดินก่ (อิฐ) คนกลุ่มนี้ในอดีตชาติเวลาทำบุญมักทำหน้าทำตาไม่พอใจ (ทำหน้าหงิกหน้างอ) โดยเฉพาะถ้าไปทำบุญกับพระอริยะสงฆ์ก็มักจะด่าว่าต่าง ๆ นา ๆ บาปอกุศลกรรม ในครั้งนั้น จึงส่งผลให้คนกลุ่มนี้ เกิดมามีลักษณะหน้าตามีแต่กระดูก ตาลึกโป้เหมือนผี มีกลิ่นตัวที่เหม็นสาบมากเพราะเป็นชัณนะตุ มีแผลผุพอง แผลงวันตอมทั้งวัน ใครเห็นก็เกลียดก็กลัวเพราะมีใบหน้าเหมือนผี กลุ่มคนทั้งหมดนี้มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. นายชั้น	2. นายใจ
3. นางเฟือ	4. นางหล้า
5. นางเนตร	6. นายโสก
7. นางผัด	8. นายทรง
9. นายบุญ	10. นายมุด
11. นายกาบ	12. นางชุม
13. นางก้อ	14. นายระ
15. นายแดง	16. นายจัน
17. นายลาด	18. นางเดิม

กลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มที่ไม่มีความสามารถทางด้านอื่น จึงอาสาเป็นพ่อครัว แม่ครัว ซึ่งในคนกลุ่มนี้อดีตชาติที่ผ่านมาเป็นคนทีคดโกง ชอบโกงแรงงาน, โกงเงิน, โกงทรัพย์สินผู้อื่น และคนกลุ่มนี้ชอบตัดหางสัตว์ เพราะด้วยบาปและอกุศลกรรม ที่ทำไว้ จึงส่งผลทำให้เกิดมามีแขนขาไม่เท่ากัน แขนขาเหยียดได้ไม่เต็มที่ มีน้ำมูก น้ำลายและเสมหะไหลออกมาเลอะเทอะเปื้อนเป็นที่รังเกียจของผู้พบเห็น ผู้คนกลุ่มนี้ไม่ชอบใส่เสื้อไม่ชอบอาบน้ำ, หูไม่ดี, บางคนมีหูข้างเดียว หูหายไปข้างหนึ่ง ก็มีคนกลุ่มนี้มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. นางจา	2. นางสี
3. นายชู	4. นายเงา
5. นายจันทร์	6. นายเปลี่ยน
7. นางแส	8. นางกุง
9. นายเลา	10. นายเลียบ

11. นางตา	12. นางผาด
13. นายเขียว	14. นางยอดเหียน
15. นายซอน	16. นายสิงห์
17. นายคำ	18. นายเถา

เมื่อทั้ง 72 คน ได้ทำการบูรณะก่อสร้างวัดพระเจ้าตาเขียวและได้ปรับพื้นที่ให้เป็นที่งามตามเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยใช้ระยะเวลาในการบูรณะก่อสร้างทั้งสิ้น เป็นเวลา 1 ปี 3 เดือน 17 วัน และหมู่คนเหล่านี้ยังได้สร้างศาลาขึ้นมาหลังหนึ่ง โดยตัดเอาไม้ที่ได้แผ้วถาง (ปัดกวาด) ลงในคราวนั้น มาสร้างศาลาหลังนั้น มีความกว้าง 16 ศอก ยาว 16 ศอก และได้พร้อมใจใส่ชื่อศาลาหลังนี้ว่า “ศาลาทุคคะ” (ตุคคะ หมายความว่าบุคคลผู้มีรูปร่างไม่ดีไม่งาม และไม่มีทรัพย์สิน แต่มีจิตใจดีจิตใจงาม) ศาลาหลังนี้ห่างจากตัวพระพุทธรูปพระเจ้าตาเขียวไปทางด้านหลัง 6 ศอก ซึ่งปัจจุบันก็ไม่มีเหลือซากให้เห็นแล้ว เพราะได้เสื่อมไปตามกาลเวลา เมื่อการบูรณะวัดและสร้างศาลา ตุคคะ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็พร้อมใจกันจัดงานทำบุญถวายทานศาลานั้น และในวันที่จะทำบุญนั้นพอดีได้มีพระธุดงค์ ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ จำนวน 7 รูป ซึ่งได้ทราบด้วยวิधिณาว่าให้มาโปรดผู้คนเหล่านี้ จึงได้เดินทางมารับถวายทานศาลา พระธุดงค์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้ง 7 รูป มีชื่อว่ดังนี้

1. คุรบก้อนแก้ว เมธังกะโร	อยู่วัดจามเทวี จ.ลำพูน
2. คุรบกัณทะวงศ์ จันโทภาโส	อยู่วัดพระยืน จ.ลำพูน เมื่อเวลาเช้าพรรษาท่านได้ธุดงค์ไปจำศีลอยู่ม่อนหินเหล็กไฟ ซึ่งปัจจุบันนี้อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองลำพูน คือ เป็นหมู่บ้านน้ำย้อยโป่งรุ(ในปัจจุบัน)
3. คุรบานันตา กตปุญโญ	อยู่ วัดลีเชียงพระ(คือวัดพระสิงห์ในปัจจุบัน) จ.เชียงใหม่
4. คุรบก้าแสน คันธะวังโส	อยู่วัดพระบาทมิ่งเมือง จ.แพร่
5. คุรบาอภังค์ อภังโส	อยู่วัดพระธาตุแช่แห้ง จ.น่าน
6. คุรบก้าภีระ คำภีระปัญโญ	อยู่วัดพระญาติ จ.อยุธยา
7. คุรบาสิริ สิริจันโท	อยู่วัดท้ายตลาด กทม.

พระสงฆ์แต่ละรูป ก็ได้อนุโมทนากับบุคคลเหล่านั้น ซึ่งแต่ละคนก็ได้ตั้งอธิษฐานไว้ว่า “ด้วยบุญกุศล ที่หมู่ข้าทั้งหลายได้ทำด้วยความสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ และสิ่งของในครั้งนี้อให้เป็นผลวะปัจจยเกิดมาในชาติใด หากแม้นมีบุญได้เกิดเป็นมนุษย์ก็ขอให้มืรูปพรรณสัณฐาน ที่งดงามกว่านี้ หรืองามดั่งองค์พระเจ้าตาเขียว และขอให้เจริญด้วยโภคทรัพย์สมบัติ และขอให้ได้มาพบมาเจอ พระพุทธรศาสนา ได้มาทำบุญทำทาน ในพระพุทธรศาสนาอีกจนถึงพระนิพพาน เป็นที่สุด”

แล้วทุกคนทั้ง 72 คน ก็ได้หยคน้ำ(กรวดน้ำ) กลางช่วงวัด (ลานวัด) ต่อหน้าพระเจ้าตาเขียวและพระเถระทั้ง 7 รูป นั้น แล้วได้บอกให้แม่พระธรณี และโลกทั้ง 3 รับรู้รับทราบไว้ด้วย

ดังนั้น บุคคลทั้ง 72 คน ก็ได้ถูกแรงบุญที่ได้ทำในครั้งนี้ได้ชักเหวี่ยงไปตามแรงบุญและกรรมของแต่ละคน จึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ในชาตินี้ ทั้ง 72 คน โดยแต่ละคนมีชื่อว่ดังนี้

กลุ่มที่ 1

1. นางวาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางปาริชาติ สิมมานนท์
อยู่บ้านเลขที่ 600/992 หมู่บ้านสวลี
อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี
2. นายฟิน ” นายวินต เรืองเมธานพรัตน์
(ท่านท้าววณา พุดแล้วยิ้มๆ
ผมไพศาล ได้พุดต่อว่า
“อ้อ เสียวินต ผมรู้จักดี”)
3. นางออน ” นางกาญจนา แดงธรรมเวศน์
อยู่บ้านเลขที่ 59/13 ถ.สุริยาตร์
อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
4. นางแส ” นายประสิทธิ์ ชัณทบันทิต
อยู่บ้านเลขที่ 14 หมู่ 5 ต.ผักไห่
อ.ผักไห่ จ.อยุธยา

5. นายหมั่น	”	คุณเรืองศรี พูบวก อยู่บ้านเลขที่ 6 บ้านอีต้อม ต.คุณ อ.กันทรารมย์ จ.ศรีสะเกษ
6. นายจิ้น	”	นางเปรม แซ่อึ้ง
7. นายอุด	”	นายหมาแซ่อึ้ง แซ่อึ้ง
8. นายเนตร	”	นายสมยศ เหลืองศรีกุล (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเดียวกัน คืออยู่บ้านเลขที่ 17 ถ.ศรีมาลา ซ.พรรณเชษฐ์ อ.เมือง จ.พิจิตร)
9. นางบุญ	”	นายเพทาย จารัตน์ อยู่บ้านเลขที่ 116 ถ.โพธิ์ศรีสะอาด อ.ชนบท จ.ขอนแก่น
10. นายอุ้น	”	นายวิโรจน์ หรือพิโรธ (ฟังไม่ชัด) อยู่บ้านเลขที่ 141 หมู่ที่ 8 ต.ท่าแค อ.เมือง จ.พัทลุง
11. นายหลวง	”	คุณสมศรี มีแสง อยู่บ้านเลขที่ 101/1 ถ.ศาลาแดง อ.เมือง จ.ชุมพร
12. นางเหรียญ	”	นายสุรพล ช่องบุคคา อยู่บ้านเลขที่ 37 บ้านฝาง อ.บ้านฝาง จ.ขอนแก่น
13. นายพาน	”	นายสุรเชษฐ์ เรืองจันทร์
14. นายดี	”	นางพัชรี เรืองจันทร์ (ทั้ง 2 คนนี้ ได้เกิดมาร่วมกันแล้ว ต่อไปภายหลัง โลกทั้ง 3 จะคลบนันดาลให้มาพบกัน ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่ให้)
15. นายชม	”	คุณกาญจนา บุญราศรี อยู่บ้านเลขที่ 51/2 หมู่ 4 ต.นาเตย อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา
16. นายฟ่วง	”	นายมานิตย์ โสริ

17. นายหนู	”	น.ส.ลาวัลย์ สาริสุต (ทั้ง 2 คนนี้ ข้าไม่บอกที่อยู่ให้เพราะต่อไป โลกทั้ง 3 จะคลบนันดาลให้มาพบกันเอง
18. นางชุ่ม	”	นางวรรณิ คลังโรจน์ศักดิ์ดา(คนนี้ตัวข้า ก็ไม่ชอบบอกที่อยู่เช่นกัน เพราะต่อไป โลกทั้ง 3 จะคลบนันดาลให้มาพบกัน)

กลุ่มที่ 2

1. นายแคล้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า		นายสุวัฒน์ ทรัพย์ประภา (ตัวข้า ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไปภายนอกหน้า โลกทั้ง 3 จะให้มาพบกัน)
2. นายแก้ว	”	นายอวยชัย สุธรัง อยู่บ้านเลขที่ 1/1 หมู่ 5 ต.ยาง อ.น้ำยืน จ.อุบลราชธานี
3. นายพุ่ม	”	นายวิวัฒน์ คลังโรจน์ศักดิ์ดา (ตัวข้า ไม่ชอบบอกที่อยู่ เพราะต่อไปภายนอกหน้า จะได้พบกัน)
4. นายไข่	”	นายศิริพงษ์ พิลึก
5. นายเหล่า	”	นางศิริพร พิลึก (ทั้ง 2 คนนี้จะมาพบ กันในอนาคต ข้าจึงไม่บอกที่อยู่ไว้)
6. นายแยง	”	นายกวี พรหมบุญ
7. นางกี	”	นายอัครเดช พรหมบุญ (ทั้ง 2 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 96 ถ.จ่านกร้อง อ.เมือง จ.พิษณุโลก เมื่อพบนายอัครเดชแล้ว จึงจะพบนายกวี)
8. นางขอด	”	นายหยงฮ้อ แซ่เล้า (ต่อไปภายนอกหน้า จะได้พบกัน ตัวข้าไม่บอกที่อยู่ให้)
9. นายเปี้ย (หลวง)	”	นายสุรเทพ ตั้งจิตสมคิด (คนนี้ข้า ก็ไม่บอกที่อยู่เพราะต่อไปภายนอกหน้า จะได้พบกัน)

10. นางสร้อย	”	นางอรพิน สุจชาติ อยู่บ้านเลขที่ 11 หมู่ 1 ต.หัวช้าง อ.จตุรพักตรพิมาน จ.ร้อยเอ็ด
11. นางงา	”	คุณวินัส สายหยุด อยู่บ้านเลขที่ 87 หมู่ 8 ต.พนา อ.พนา จ.อุบลราชธานี
12. นางป่า	”	นายเชียง คำพะชิก
13. นายกาย	”	นางบุญมี คำพะชิก
14. นายเบี้ย (น้อย)	”	นายกิตติศักดิ์ คำพะชิก (กฤษฎะภักดี) (เมื่อพบนายกิตติศักดิ์ จึงจะรู้ที่อยู่ของ นายเชียงและนางบุญมี เพราะทั้ง 3 คนนี้เป็นคนในครอบครัวเดียวกัน)
15. นายเต็ม	”	นายประเสริฐสุข เดชประสิทธิ์
16. นางขาง	”	นายเพชร เดชประสิทธิ์ (ทั้ง 2 คนนี้ โลกทั้ง 3 จะคลั่งกันมาให้มาพบกัน ในไม่ช้า)
17. นายเลี่ยม	”	นายชัยพร เขยวัฒนา
18. นายบุ	”	นางประนตพร เขยวัฒนา (ทั้ง 2 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 51 ถ.สุขุมวิท 59 พระโขนง กรุงเทพฯ อ้อ” ทั้ง 2 คนนี้ ผมรู้จักดี ไฟศาลพุดขึ้นในใจ)

กลุ่มที่ 3

1. นายชั้น	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า	นางรัชนิกร ชาติมนตรี อยู่บ้านเลขที่ 1/3 หมู่ 7 ต.ยางชุมน้อย อ.ยางชุมน้อย จ.ศรีสะเกษ
2. นายใจ	”	นายประยูร กิ่งมณี อยู่ที่บ้านบก อ.โนนคูณ จ.ศรีสะเกษ (ต่อไป จะพบกันหลังจากเรื่องนี้ ถูกเปิดเผยออกไป)

3. นางเฟื้อ	”	นายเถลิงพงษ์ ระดมสุข อยู่บ้านเลขที่ 551 หมู่ 7 ต.นอกเมือง อ.เมือง จ.สุรินทร์
4. นางหล้า	”	นายพิทักษ์ บุญยอ อยู่ที่โรงเรียนบัวงาม วิทยา อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี
5. นางเนตร	”	นายสรวุฒิ ศรีเพชร อยู่บ้านเลขที่ 52 บ้านพงศ์พรต ต.หนองห้าง อ.อุทุมพรพิสัย จ.ศรีสะเกษ
6. นายไศก	”	นายวีระ ดวงศรี อยู่บ้านเลขที่ 53/1 หมู่ 7 ต.ฝายใหญ่ อ.ศรีขรภูมิ จ.สุรินทร์
7. นางผัด	”	คุณดาวัลย์ สติธรรม อยู่บ้านเลขที่ 421 ถ.สถลมาตร ซ.ภูทาสวรรณบุรณ์ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี
8. นายทรง	”	นายสุกิจ ทฤษฏีรักษ์ (ตัวข้าทำวนาฯ ไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะต่อไปภายหน้า จะได้พบกันเอง)
9. นายบุญ	”	นายยลทอง ศรีมงคล
10. นายมุค	”	นางทองคำ ศรีมงคล
11. นายกาบ	”	นายจ้าย ศรีมงคล (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 100 ถ.สงศรี ซ.5 อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี ถ้าอยากรู้ว่าเขาเป็นอะไรกัน ให้ไปถามเขาเอาเอง)
12. นางชุม	”	นางหลง ศรีสงคราม
13. นางก้อ	”	นายสมชาย ศรีสงคราม

14. นายระ	”	นายทองคำ ศรีสงคราม (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 731 ถ.พหลโยธิน อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี
15. นายแดง	”	นายพงศ์อินทร์ ณ ลำพูน (คนนี้ เป็นคนเชียงใหม่ ท่านทำววนาฯ พูดแล้วหัวเราะเสียงดังลั่น)
16. นายขัน	”	นายสุเมธ เจตวัฒนา (คนนี้จะไม่ บอกที่อยู่เพราะต่อไปภายหน้า โลกทั้ง 3 จะคลบ้นดาลให้ได้พบกัน)
17. นายลาด	”	นางนิตยา พรหมพญากุล (คนนี้จะไม่บอกที่อยู่ เพราะต่อไป จะได้พบกัน)
18. นางเคิม	”	คุณรัชณี ธรรมสัจย์ อยู่บ้านเลขที่ 14 หมู่ 1 ต.สร้างมิ่ง อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร

กลุ่มที่ 4

1. นางจา	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า	นางผูก วนิชชาคม
2. นางลี	”	นายณรงค์ วนิชชาคม
3. นายชู	”	นายนเรศ วนิชชาคม (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 94/2 หมู่ 5 ต.บางเขน อ.บางเขน กทม.)
4. นายเงา	”	นายจำเริญ ภูสอศศรี อยู่บ้านเลขที่ 14 หมู่ 9 ต.หัวนาคำ อ.ยางตลาด จ.กาฬสินธุ์
5. นายจันทร์	”	นายวุฒิศักดิ์ ชุ่มกระโทก อยู่บ้านเลขที่ 169/7 บ้านดอนเกตุ ต.ทุ่งอรุณ อ.โซคชัย จ.นครราชสีมา

6. นายเปลี่ยน	”	นางเตือนจิต สุขนอม
7. นางเส	”	นายคฤสิต สุขนอม
8. นางกุง	”	นายปิยะวัตร สุขนอม (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 112 หมู่ 1 ต.บางศรีเมือง อ.เมือง จ.นนทบุรี
9. นายเลา	”	นายมงคล ศรีรัตน์
10. นายเลียบ	”	นางช้อย ศรีรัตน์
11. นางตา	”	นายวิชัย ศรีรัตน์ (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 68 ถ.ติวานนท์ ซ.เรวดี 3 ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี)
12. นางผาด	”	นางมาลี ศิลปโอฟารกุล
13. นายเขียว	”	นายบุรุษ ศิลปโอฟารกุล (ทั้ง 2 คนนี้ จะได้พบกันในภายหน้า ตัวข้า (ท้าววนาฯ) ไม่ขอบอกที่อยู่)
14. นางยอดเหื่อน	”	นายอุ้ยป้อ แซ่ตั้ง (เมื่อชาติก่อนนี้ เป็นคนตัวเล็กไม่สมประกอบ ได้อธิษฐานจิตขอพรให้มีรูปร่าง สูงใหญ่สมส่วน และให้ไปเกิดไกลๆ เพราะชาตินี้มีแต่คนเกลียดชัง มีแต่ คนเลือกใส่ไล่ส่งไปหาใครไม่มีใคร ต้อนรับ คนนี้ต่อไปจะได้พบกันเอง โดยโลกทั้ง 3 จะดลบันดาลให้มาพบ กันภายหน้า)
15. นายซอน	”	นายสุรชัย เชื้อเล็ก
16. นายสิงห์	”	นายประพันธ์ โสภณศิริทรัพย์ (ทั้ง 2 คนนี้โลกทั้ง 3 จะดลบันดาลให้มาพบ กันเอง ไม่บอกที่อยู่ให้)

17. นายคำ ” นายสมชาย พรหมพญากุล (คนนี้ไม่ขอ
บอกที่อยู่ให้เพราะต่อไปจะได้รู้จัก)
18. นายถา ” นายเกียรติอนันต์ ศิลปโอฟารกุล
(คนทั้งหมดนี้จะได้พบกันในภาย
ภาคหน้า)

ส่วนพระชุดงค์ที่ปฏิบัติศิปปฏิบัติชอบ ทั้ง 7 รูปนั้น มีชื่อต่าง ๆ ดังนี้

1. ครูปาก่อนแก้ว เมธังกะโร เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้า
ผล อะกะโชติ ปัจจุบันอยู่ที่วัดเวตะวัน
ธรรมาวาส (เชิงหวาย) เขตบางซื่อ
กรุงเทพฯ
2. ครูปากันทะวงศ์ จันโทภาโส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้า ชม
ธรรมมะธีโร ปัจจุบันอยู่วัดมหาธาตุ
จ.นครพนม
3. ครูปานันตา กตปุญโญ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้า ชุ่น
กิตติวัฒนโธ ปัจจุบันอยู่วัดวังตะกู
อ.เมือง จ.นครปฐม
4. ครูปาคำแสน คันชะวังโส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้ามานิตย์
ถาวโร ปัจจุบันอยู่วัดสัมพันธวงศ์
กรุงเทพฯ
5. ครูปาอภังค์ อภังโส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้า สุจิ
กตสาโร ปัจจุบันอยู่วัดพระบาทมิ่งเมือง
จ.แพร่
6. ครูปาคำภีระ คำภีระปัญโญ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้า วิลาศ
ญาณวโร ปัจจุบันอยู่วัดยานนาวา
กรุงเทพฯ
7. ครูปาศิริ ศิริจันโท เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าประดับ
โอภาโส ปัจจุบันอยู่วัดมหาธาตุ
จ.นครศรีธรรมราช

เมื่อพูดจบแล้ว ท่านท้าววณาประกาศพรหม ได้พูดเป็นทำนองขอร้องว่า ให้ไพศาล เมื่อพบบุคคลต่าง ๆ เหล่านี้แล้ว ก็ขอบอกให้หมู่คนเหล่านี้หมั่นทำบุญ ทำทาน รักษาศีล 5 ศีล 8 ศีล 227 ข้อ ให้สม่ำเสมอ อย่าให้ศีลขาดไป โดยเฉพาะศีลข้อที่ 1 ให้หมั่นทำบุญกับพระอรียะสงฆ์ อย่าได้ประมาทในชีวิตแล้วทุกคนจะได้เกิดมาในชาติหน้า จะได้ชื่อว่าดังนี้.....(หากบุคคลใดที่รายชื่อเกี่ยวข้องในเรื่อง มีความสนใจก็ให้ติดต่อกับข้าพเจ้านายไพศาล แสนไชย เป็นการส่วนตัว และจะพิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป จากนั้นท่านท้าววณาฯ ก็ได้พูดว่า)

“เรื่องที่เล่ามานี้ จะเปิดเผยให้โลกมนุษย์ได้รับรู้รับทราบ นับจากนี้ไปไม่เกิน 3 ปี ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นจะมีนายเบี้ย(น้อย) หรือนายกิตติศักดิ์ คำพะชิก มาหาที่บ้าน มาพบพูดคุยกันก่อน แล้วจึงให้เปิดเผยได้” ท่านท้าววณาฯ ได้พูดถึงตอนนี้ ก็ได้กล่าวคำกับท่านครุบาคันธา ท่านครุบาคันธาได้หันมาพูดกับผมว่า “ที่ท่านท้าววณาฯ ได้เล่ามานี้จำได้ไหม” ตัวข้าพเจ้าก็ตอบว่า “จำได้” ท่านครุบาและท่านพญาพิงคราช จึงได้หัวเราะขึ้น และท่านท้าววณาฯ ได้พูดขึ้นอีกว่า “เออ นี่นะไพศาล ก่อนที่จะพบนายกิตติศักดิ์ คำพะชิก นี้ จะพบกับนายอู๋ป่อก่อนน้อ”

“ขอจำไว้ให้ดี เมื่อพบนายอู๋ป่อแล้ว อีกไม่นาน (นาน)เท่าไร ก็จะพบกับนายกิตติศักดิ์ คำพะชิก ตัวข้า(ท้าววณาฯ) ขอฝากนายกิตติศักดิ์ คำพะชิก หรือนายเบี้ย(น้อย) ด้วยขอให้ดูแลด้วย”

ไพศาลก็ได้ถามท่านท้าววณาฯ ว่า “เออเขาเป็นเด็กน้อยหรือ อายุได้กี่ขวบแล้ว”

ท่านท้าววณาฯ หัวเราะแล้วบอกว่า “อายุได้ 1 ขวบ เมื่อ 30 กว่าปี (ในโลกมนุษย์) มาแล้ว”

ไพศาล พูดว่า “เออ อย่างนี้นายคนนี้ก็อายุ 30 ปีแล้วนะ”

ท่านท้าววณาฯ ตอบว่า “ใช่แล้ว”

ไพศาลก็ได้ถามท่านท้าววณาฯว่า “อายุตั้ง 30 ปีแล้ว ผมจะดูแลเขาได้อย่างไร เดียวเขาจะตีผมจะว่าอย่างไร”

ท่านท้าววณาฯ จึงพูดขึ้นว่า “ไม่เป็นไรหรอกเขาไม่ตีแน่ ตัวข้าฯ เป็นห่วงคนนี้มาก ทั้ง 72 คนนี้ที่เกิดมาในครั้งนี้ ข้าฯ เป็นห่วงนายคนนี้มาก เพราะนายกิตติศักดิ์

คำพะธิก เมื่อพ้นจากวาระกรรมซึ่งเป็นเลี่ยนกรรมนี้ไปแล้ว จะเป็นกำลัง
ในพุทธศาสนาของเราคนหนึ่ง โดยเฉพาะพระเจ้าตาเจียว ขอให้สุ(ไพศาล) ช่วย
พิจารณาดูแลด้วยเถอะ (เถอะ) ว่าจะช่วยด้านกาย วาจา ใจ อย่างไร สุ(ไพศาล)
รับปากเข้าได้ไหม” ไพศาลจึงพูดขึ้นว่า “ถ้าเขาไม่สวก(ดู) ผมก็รับปาก” “ดีแล้ว”
ท่านท้าววนาฯ พูดพร้อมกับยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย แล้วกล่าวขอบคุณกับไพศาล

“ยังไงๆ ก็ขอฝาก อย่าได้ละทิ้งเนื้อ(นะ)” ท่านท้าววนาฯ พูดส่ำทับมา และมี
น้ำตาคลอเบ้าตาเล็กน้อย เมื่อไพศาลรับปากว่าจะดูแลให้ ทั้งนี้เนื่องจากว่าท่าน
ท้าววนาฯ มีความสงสารนายกิตติศักดิ์ และปิตินิดีที่ไพศาลรับปากว่าจะดูแลให้

จากนั้นท่านท้าววนาฯ ท่านครุฑาคันธา, ท่านพญาพิงคราช พร้อมทั้งผม
(นายไพศาล) ก็ได้กล่าวลากันที่ตรงนั้น แล้วท่านครุฑาคันธา และท่านพญาพิงคราช
ก็ได้พาผมกลับมาในลักษณะปลิวลงมาถึงที่ไหนก็ไม่รู้ จึงได้ตื่นนอน ซึ่งเป็นเวลา ตี
5.30 น. ของวันที่ 10 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2535

นิมิตเรื่องพระเจ้าตาเจียวนี้ เมื่อผมได้รับทราบเรื่องราวนี้ผมก็ได้จดจำไว้
โดยไม่ได้ออกให้ใครรู้จนถึงเวลาที่ได้พบกับนายอู่ป้อและนายกิตติศักดิ์ คำพะธิก
เมื่อประมาณเดือนกันยายน 2537 ผมจึงได้เริ่มหาเวลาเขียนเชิงบันทึกรายการ
ให้ผู้สนใจได้รับรู้รับทราบตามนี้ เพราะถ้าหากว่าผมไม่เปิดเผยให้คนได้ทราบก็เกรงว่า
จะเป็นการผิดคำพูดที่ให้สัญญาไว้ และจะเป็นอันตรายต่อข้าพเจ้า (นายไพศาล)

มังคะลัง นิมิตตัง กล่าวยงนิมิตความฝันก็จบเท่านี้ก่อนแล

เขียนเชิงบันทึก เมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2537

เสร็จเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2537 เวลา 12.00 น.

บันทึกรายละเอียดท้ายเล่ม

1. นายวิเนต เรืองเมธานนพรรัตน์ (กลุ่มที่ 1 ลำดับที่ 2) ปัจจุบัน 2537 เป็นเจ้าของร้านนานาภัณฑ์ (นานาภัณฑ์ ซิลเวอร์) อยู่ อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ และเป็นบุคคลหนึ่งที่ได้เข้าใจถึงกฎแห่งกรรมดี เพราะว่าได้ประสบกับตนเอง ถ้าผู้อ่านอยากทราบว่าได้ประสบวิบากกรรมอย่างไรให้ติดต่อสอบถามไปที่ (053) 338534, 338519
2. นายสุรเชษฐ์ - นางพัชรี เรืองจันทร์ (กลุ่มที่ 1 ลำดับที่ 13 และ 14) ปัจจุบันทำธุรกิจส่วนตัวอยู่ที่ จ.เชียงใหม่
3. นายมานิตย์ โสริ - น.ส.ลาวัลย์ สาลิสุต (กลุ่มที่ 1 ลำดับที่ 17,18) ปัจจุบัน เป็นนักธุรกิจขนาดย่อมอยู่ที่กรุงเทพฯ
4. นายสุวัฒน์ ทรัพย์ประภา (กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 1) ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่ 183/6 หมู่ 3 แขวงหลังสอง เขตคลองแขม กรุงเทพฯ 10160 เป็นเจ้าของห้างหุ้นส่วนจำกัด สุวัฒน์เคมี
5. นายศิริพงษ์ - นางศิริพร พิลึก (กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 4-5) ปัจจุบันเป็นครูอยู่ที่กรุงเทพฯ
6. นายสุรเทพ ตั้งจิตสมคิด (กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 9) ปัจจุบันทำงานฝ่ายวิศวกรรม สำนักงานปฎิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม กรุงเทพฯ
7. นายเชียง คำพะริก, นางบุญมี คำพะริก, นายกิตติศักดิ์ คำพะริก (กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 12,13,14) ปัจจุบัน 2537 นายเชียงและนางบุญมี คำพะริก มีอาชีพทำนาอยู่บ้านโพธิ์ใหญ่ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี ส่วนกิตติศักดิ์ ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่ 326/19 หมู่บ้านอุษาฟ้าฮ่อม

ต.เจริญราษฎร์ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
โทรศัพท์ 053-306176 ปัจจุบันเป็นผู้จัดการ
บริษัท R.B.I.เชียงใหม่ นายกิตติศักดิ์
คำพะริก ตามที่ผมได้พูดคุยแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นกันเป็นบุคคลที่มีหน้าตาดี
มีอัธยาศัยดีต่อทุกคนที่พูดคุยด้วย ถ้าใคร
มีโอกาสดำเนินการกับนายคนนี้ก็จะเชิญพูด
เรื่องธรรมะกันได้แน่ครับและผม
(นายไพศาล) เจ้าของนิมิตรเรื่องนี้ก็ขอฝาก
นายกิตติศักดิ์ คำพะริก เป็นลูกหลานหรือ
ญาติธรรมของท่านทั้งหลายที่ได้อ่านเรื่องนี้
ด้วยนะครับ และขอขอบพระคุณล่วงหน้า
ไว้ ณ. ที่นี้ด้วย

8. นายประเสริฐสุข - นางเพชร เดชประสิทธิ์
นายประเสริฐ

กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 15,16) ปัจจุบัน 2537
นายสุข เดชประสิทธิ์ มีอาชีพทำงาน
ธนาคาร เป็นผู้จัดการธนาคารกรุงเทพ จำกัด
สาขาสันป่าตอง และนางเพชร
เดชประสิทธิ์ เป็นพนักงานธนาคาร
กรุงเทพ จำกัด สาขาถนนช้างคลาน
จ.เชียงใหม่

9. นายชัยพร เขยวัฒนา -
นางประนตพร เขยวัฒนา

(กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 17,18) ปัจจุบันเป็นหัวหน้า
ผู้แสวงบุญอยู่ที่ อ.พระโขนง กรุงเทพฯ

10. นายสุกิจ ทฤษฎีรักษ์

(กลุ่มที่ 3 ลำดับที่ 8) ปัจจุบัน 2537
เป็นนักธุรกิจรับเหมาก่อสร้างอยู่ร้าน
สินสุดาพาณิชย์ จ.ลำพูน

11. นายพงศ์อินทร์ ณ ลำพูน

(กลุ่มที่ 3 ลำดับที่ 15) ปัจจุบัน 2537
ทำธุรกิจโดยมีเตาเผาอิฐ อยู่ อ.แม่ริม
จ.เชียงใหม่

12. นางมาลี ศิลปโอฬารกุล - นายบุรุษ
ศิลปโอฬารกุล และนายสุรัชย์ เชื้อเล็ก (กลุ่มที่ 4 ลำดับที่ 12,13,15 ตามลำดับ)
ทำธุรกิจส่วนตัวอยู่ที่กรุงเทพฯ
13. นายประพนธ์ โสภณศิริทรัพย์ (กลุ่มที่ 4 ลำดับที่ 16) ทำธุรกิจส่วนตัว
อยู่ที่กรุงเทพฯ
14. นายสมชาย พรหมพญากุล (กลุ่มที่ 4 ลำดับที่ 17) ปัจจุบันอยู่บ้าน
เลขที่ 315/7-8 ซ.จอมสมบุญ
สะพานเหมือง ถ.พระราม 4 บางรัก
กทม. มีอาชีพค้าขาย
15. นายอัยป่อ แซ่ตั้ง (กลุ่มที่ 4 ลำดับที่ 14) เป็นคนเมืองจีน
เกิดที่เมืองแต้จิ๋ว และเป็นญาติของ
นายสมชาย พรหมพญากุล ปัจจุบัน 2537
อายุได้ 24 ปี มีสถานภาพเป็นโสด ฯลฯ

นิมิตพิศวงพระปฐมเจดีย์

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2526 (ซึ่งถ้าหากว่านับจนถึงปัจจุบันก็เป็นเวลา 13 ปีมาแล้ว) ซึ่งในวันนั้นตอนกลางวัน ผม (ไพศาล) ได้มีโอกาสเดินทางไปทำบุญที่อำเภอสนักำแพง จังหวัดเชียงใหม่และในวันนั้นก็ให้มีเหตุการณ์ที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นในสภาพการณ์อย่างนั้น

ที่ว่าไปทำบุญนั้น ก็ไปทำบุญเกี่ยวกับนิมิตประจำคืนของผมซึ่งได้นิมิตเห็นคนตายไปแล้วชื่อ “นายบุญทอง” ลีนบุญจากโลกมนุษย์เมื่อปี พ.ศ. 2518 ด้วยโรคมะเร็งที่ตับและเบาหวานแทรกซ้อน เมื่อตายแล้วได้ไปตกที่ร้อนอยู่ในห้วงอบาย เพราะว่าเมื่อสมัยมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นายบุญทองชอบฆ่าสัตว์และล่าสัตว์เป็นชีวิตจิตใจ ชอบเบียดเบียนคนและสัตว์ รวมทั้งมีอาชีพฆ่าวัว ควาย หมู โดยได้ร่วมลงทุนกับเพื่อน ๆ และช่วยกันฆ่าและฆ่าด้วยตัวเอง อีกทั้งยังเป็นคนมีจิตใจ อิจฉาริษยาคนโกงอยู่ในใจตลอดเวลา

เมื่อล้มป่วยลงแล้ว บุญก็ไม่เคยทำเหมือนมีอะไรมาบังไว้ก็เลศตมหา ก็มีดทืบ เมื่อตายจากโลกมนุษย์ไปสู่โลกวิญญูณแล้วจึงได้มาตกที่ร้อนอยู่ที่นี่ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสเมียและลูกก็ไม่เคยทำบุญไปให้ เมื่อมีโอกาสได้พบกับผม (ไพศาล) ก็เลยถือโอกาสสั่งเรื่องราวต่าง ๆ ไปยังนางบัวจันทร์ ซึ่งอยู่ที่อำเภอสนักำแพง จังหวัดเชียงใหม่ขอให้ทำบุญทำทานไปให้ด้วย โดยนิมนต์พระ 11 รูป มารับการถวายสังฆทานและถวายเพลที่บ้าน และให้อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้เขาด้วย

ผมรับฟังข่าวสารตามที่คนตายสั่งให้ภรรยาคือนางบัวจันทร์แล้ว ผมก็รีบแจ้งข่าวเกี่ยวกับนิมิตไปยังภรรยาของผู้ตายทราบทันทีและนัดวันทำบุญไปให้ผู้ตายด้วย

แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็บังเกิดขึ้น หลังจากทำบุญทำทานเสร็จแล้ว ลูกหลานเจ้าภาพได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมาจับและขอให้ดำเนินคดีกับผม (ไพศาล) ในข้อหาหลอกลวงให้เขาทำบุญถึงบิดาของเขาเพราะเขาเป็นทนายความเพิ่งสำเร็จการศึกษามาหมาด ๆ ผมจึงถามเขาไปว่า

“ผมหลอกลวงอะไรหรือครับ”

“หลอกลวงทำให้เขาเสียเงินเสียทอง” เขาตอบ
ผมถามต่อไปว่า “ผมหลอกลวงเอาเงินคุณหรือเปล่า”
เขาตอบว่า “เปล่า ไม่ได้เอาไป”
“แล้วใครเอาเงินคุณไป”

ทนายความใหม่ซึ่งเป็นลูกหลานของเขาก็เหลียวซ้ายแลขวา หันไปมอง
ทางพระภิกษุที่นิมนต์มารับถวายภัตตาหารเพล ซึ่งมีปัจจัยและสังฆทานวางอยู่
ตรงหน้าแล้วพูดว่า

“พระเป็นคนเอาเงินไป”

ผมจึงกล่าวว่า “เมื่อพระเป็นคนเอาเงินคุณไป ทำไมไม่จับพระเข้าคุกละครับ”

ทนายความผู้นั้น จึงได้แจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อให้ดำเนินคดีกับพระ
ซึ่งถึงตอนนี้ก็เกิดเหตุการณ์วุ่นวายอย่างหนัก (สำหรับเหตุการณ์จะวุ่นวายเพียงใด
ถ้าท่านผู้อ่านสนใจอยากทราบรายละเอียดก็ให้ถามผม ผมจะเล่าให้ฟังเป็นการ
ส่วนตัวเท่านั้น)

ต่อมาเหตุการณ์ดังกล่าวคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น ผมจึงถือโอกาสลาแขก
ที่รอฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้นกลับบ้านทำกิจวัตรด้วยอารมณ์ที่ไม่ดีนัก เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิด
ขึ้นได้รับการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวางทั้งอำเภอต้นกำเนิดเอง จนไปถึง
อำเภอป่าซาง เพราะผู้ที่มาร่วมทำบุญวันนั้นมีหลายร้อยคนมาจากหลายหมู่บ้าน
ในสองอำเภอดังกล่าว

ปกติที่บ้านผมจะมีแขกมาพูดคุยกันถึงเรื่องนิมิตกันเป็นส่วนใหญ่ บางคน
ก็มาหาช่วยให้หาวันที่เป็นฤกษ์ดีในการทำบุญทำทาน บางคนก็มาเชิญให้
ไปร่วมทำบุญ บ้างก็เชิญให้ไปงานบวชลูกชายก็มี รวมทั้งผู้คนที่ตามมาจัดงานทำบุญ
ที่อำเภอต้นกำเนิดต่างก็จับกลุ่มคุยกันเป็นที่พอใจและสบายใจ มีกลุ่มหนึ่งชอบเดินไป
ที่หลังบ้าน เพราะมีศาลตั้งอยู่ริมแม่น้ำปิง ซึ่งทอดลำน้ำยาวไหลผ่านหลังบ้านของผม
เป็นมุมหนึ่งที่ใครเห็นก็อยากจะมานั่งผ่อนคลายอารมณ์โดยการนั่งมองทอดสายตาไปตาม
สายน้ำที่ไหลริน หรือมองเลยไปจนเห็นยอดดอยอินทนนท์ ซึ่งเป็นขุนเขาทะมึน
สูงเสียดฟ้าอยู่ในเขตอำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

หลังจากพูดคุยกันเป็นที่พอใจกันแล้ว ต่างคนก็ต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน
ไปด้วยจิตใจที่เบิกบานต่อมาผมก็ได้ช่วยงานบ้านให้กับพ่อแม่เสร็จเรียบร้อยแล้ว
จนถึงเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษ ก็รู้สึกง่วงนอน ซึ่งเป็นสัญญาณเตือนว่าต้องเดินทาง
ไปสู่โลกวิญญูณแล้ว เป็นหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้เป็น “ล่ามของเมืองมนุษย์”
มาเป็นเวลา 2 ปีแล้ว จึงได้ขอตัวเข้านอน นอนหลับไปเป็นเวลาเท่าไรไม่ทราบได้จึงได้
นิมิตว่า มีบุคคล 2 คน คือ ครุบาคันธาโร และ พญาพิงคราช มารับไปเหมือนกับทุกครั้ง

ผมมองเห็นตัวเองนอนอยู่ในท่าตะแคงขวา ศีรษะตกจากหมอนไปเล็กน้อย
ท่านทั้งสองได้หันมายิ้มให้กันเล็กน้อยแล้วจึงพาร่างอีกร่างหนึ่งของผมปลิวขึ้นไป
โดยสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง.....

ก่อนอื่นผมขออธิบายความแตกต่างระหว่างร่างที่นอนอยู่กับอีกร่างหนึ่ง
ที่กำลังเดินทางไปสู่โลกวิญญูณว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร

ร่างที่นอนอยู่สวมกางเกงขาสั้น พร้อมมีผ้าขาวม้าปิดไว้ที่หน้าอก ส่วนอีกร่างหนึ่ง
นุ่งกางเกงขาวาวเสื้อแขนยาวสีฟ้า มีปีกลายคั่นทอง มีผ้าคาดเอวคล้ายผ้า
กำมะหยี่สีกรักสวมรองเท้าปลายงอน ท่านทั้งสองได้พาร่างของผมปลิวไปอย่างรวดเร็ว
และได้พาไปไกลมากแล้ว จึงพาร่างของผมลงไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้น
มีลักษณะเป็นลานกว้าง เป็นรูปวงกลมขนาดใหญ่กะด้วยสายตาประมาณเนื้อที่ได้
เป็นร้อยไร่

ท่านทั้งสองได้พาผมลงตรงกลางของลานกว้างนั้น จากนั้นจึงพาผมเดิน
ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ผมได้สังเกตเห็นบริเวณรอบ ๆ นั้นมีศาลาจัตุรมุขขนาดใหญ่
มีความวิจิตรพิสดาร สวยสดงดงามมากมีแสงระยิบระยับเต็มหลังคาของศาลา
จัตุรมุขนั้น

เมื่อไปถึงก็สังเกตเห็นมีคนอยู่ที่นั่นหนึ่งคนเป็นผู้ชายอายุประมาณ 40 ปีเศษ
ไว้ผมแสดกลางรูปร่างกำยำสูงใหญ่ นัยน์ตาโต จมูกโด่ง ปากกว้างชายผู้นั้นได้เชื้อเชิญ
คณะของผมเข้าไปภายในศาลา ซึ่งมีผ้าปูอยู่สูงประมาณ 1 ศอก พื้นหนึ่งวางอยู่อีก 3
พื้น ซึ่งสูงประมาณ 1 คืบวางถัดมา

ครุบาคันธาเมื่อรับนิมนต์ก็เข้าไปนั่งที่ผ้าสูง 1 ศอกนั้น ส่วนพญาพิงคราช
และผมได้นั่งยังผ้าสูง 1 คืบ ซึ่งอยู่ถัดมาจากครุบาฯตามลำดับ โดยมีชายผู้นั้นนั่งลงด้าน
ตรงกันข้ามกับพญาพิงคราชนั่งอยู่

จากนั้น ครูปาคันธาจึงเอ่ยขึ้นว่า

“ก่อนจะพูดคุยอะไรกันต่อไปขอให้ทุกคนสวดมนต์ไหว้พระกันก่อน”

ครูปาคันธาเป็นผู้นำการสวดมนต์ โดยขึ้นต้นอะระหังสัมมาเรียมไปจนถึง
อิติปิโส สวากขาโต และสุปฏิปันโน จนจบ เมื่อไหว้พระเสร็จแล้ว ครูปาได้หัน
มาทางพญาพิงคราชแล้วพูดว่า

“ให้พวกกันได้แล้ว”

พญาพิงคราชจึงบอกกับชายผู้นั้นว่า “เจ้ามีอะไรที่จะส่งไปยังโลกมนุษย์
ก็ให้พวกกันได้แล้วนะ เพราะถึงเวลาที่จะพูดแล้ว”

ชายคนนั้นได้หันมาทางผม (ไพศาล) แล้วพูดว่า “รู้จักตัวฉันไหม”

“ไม่รู้จักครับ” ผมตอบ

ชายคนนั้นพูดต่อไปว่า

“ตัวฉันเองตายไปจากโลกมนุษย์มาได้ 1,900 ปี ซึ่งถ้าเทียบกับเวลาโลก
ที่ฉันอยู่ขณะนี้เพียง 2 ปีเท่านั้นเอง ถ้าไม่รู้จักฉัน ฉันจะบอกให้ตัวฉันสมัยที่อยู่ใน
โลกมนุษย์ เขาเรียกฉันว่า “พญาพาน” เป็นคนหนึ่งที่สร้างพระปฐมเจดีย์ และ
ทราบเรื่องราวการก่อสร้างพระปฐมเจดีย์เป็นอย่างดี ฉันจะขอเล่าให้ฟังในส่วนที่มนุษย์
ทั่วไปไม่ทราบกัน ในส่วนที่โลกมนุษย์ทราบกันคืออยู่แล้ว ฉันจะไม่ขอเล่า”

“.....พระปฐมเจดีย์ก่อนที่จะสร้างขึ้นมานั้น ได้มีพระบรมธาตุของ
พระพุทธเจ้าได้เสด็จมาอยู่ที่นี่ด้วยพลังของพุทธานุภาพ โดยได้เสด็จมาอยู่
ใต้ต้นไม้ชื่อว่า “ต้นเวฬุ” ชาวบ้านก็เคยเห็นฉัพพัคครังสีออกมา 7 สี 7 แสง และ
ได้พบเห็นหลายครั้งผู้คนจึงได้พากันล้อมรั้วกันบริเวณนั้นไว้ เพื่อไม่ให้ทั้งคนและ
สัตว์เข้าไปรบกวน

สาเหตุที่ล้อมรั้วไว้ก็เพราะว่าเคยมีคนเข้าไปในบริเวณนั้นแล้วเกิดเจ็บป่วย โดย
ไม่ทราบสาเหตุ ซึ่งชาวบ้านเห็นมาอย่างนี้ประมาณ 400 กว่าปี จนเป็นที่กังขาของผู้คน
เพราะว่าทุกวันที่เป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาจะมีแสงฉัพพัคครังสีออกมา
ให้เห็นเป็นประจำ จนไม่มีใครกล้าเข้าไปในบริเวณนั้นอีกเลย บริเวณนั้นจึงรกทึบ
ไปด้วยต้นไม้ใหญ่ๆ ปกคลุมไปทั่วอาณาบริเวณ ตัวฉันเองในขณะนั้นก็รู้สึก
ไม่สบายใจกับการทำปิตุฆาตฆ่าบิดาของตนเองโดยไม่ได้มีเจตนา และได้ฆ่ายายหอม
ผู้ที่ถือได้ว่าเป็นแม่เลี้ยงของฉัน ไปอีกคน

เรื่องที่ฉันมาบิดาและยายหอมเป็นเรื่องที่โลกมนุษย์ทราบกันดี เมื่อฉันไม่สบายใจ จึงทำให้ฉันนอนไม่หลับนานถึง 3 เดือน จิตใจเศร้าหมองไม่มีสมาธิที่จะบริหารราชการบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองระส่ำระสาย เกิดความวุ่นวายอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ฉันจึงนำเรื่องไม่สบายใจนี้ไปปรึกษากับปุโรหิตและครูบาอาจารย์ในสมัยนั้น ทั้งท่านปุโรหิตและครูบาอาจารย์ต่างก็มีมติว่าเห็นควรให้สร้างพระเจดีย์ใหญ่สูงเท่านกเขาเหินแล้วอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปยังพ่อและยายหอมที่ตายไป บาปก็อาจจะทุเลาเบาบางลง

เมื่อฉันได้ฟังคำของคนเหล่านั้นก็เกิดความโสมนัสยินดีเป็นอย่างยิ่ง จึงได้กระจายข่าวไปยังสถานที่ต่าง ๆ ว่าจะใช้สถานที่ใดเป็นที่ก่อสร้างพระเจดีย์ ข่าวการสร้างพระเจดีย์สูงเท่านกเขาเหินนี้แพร่กระจายไปทั่วอาณาจักรอย่างกว้างขวาง ทุกคนต่างก็พิจารณาที่สถานที่ที่เกิดแสงรัศมีพัฒนรังสีที่เปล่งออกมา ต่างปรึกษากันว่าควรจะเป็นสถานที่แห่งนี้ดีหรือไม่ มีเสียงร่ำลือไปต่าง ๆ นานาว่าเป็นที่อยู่ของบรรดาผีกระสือ บ้างก็ว่าเป็นที่สถิตของพระบรมธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงมีการพิสูจน์กันโดยตั้งกลุ่มคนขึ้นมา 10 คน เพื่อมาดูสถานที่บริเวณนั้น โดยตั้งข้อสันนิษฐานไว้ 2 ประการ คือ

1. ในเวลากลางวันมีผู้ใดแอบเอาประทีปโคมเข้าไปซ่อนไว้หรือไม่
2. มีผีกระสือเข้าไปอาศัยอยู่จริงหรือไม่

การพิสูจน์ซึ่งใช้เวลาอยู่ประมาณหนึ่งเดือนเศษ ปรากฏว่าไม่พบอะไรที่เป็นไปตามข้อสันนิษฐานทั้งสองอย่างเลย จึงได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ว่า สถานที่แห่งนี้เป็นมงคลตัวฉัน (พญาพาน) จึงได้เข้าไปในบริเวณนั้น แฝงทางทางเดินเล็ก ๆ พอให้คนเดินได้ 9 คน เพื่อไปเสี่ยงอธิษฐานโดยมีตัวฉันเป็นผู้นำ

ในวันนั้นทุกคนแต่งชุดขาวและสมาทานศีลห้าเดินเข้าไปในป่านั้น โดยนำดอกไม้ธูปเทียนน้ำอบน้ำหอมสุคันธ และได้นั่งบำเพ็ญภาวนาอยู่ที่นั่น 1 วัน และได้อธิษฐานจิตต่อเหล่าเทพดาฟ้าดินว่า หากสถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่เป็นมงคล มีพระบรมธาตุสถิตย์อยู่ก็ขออัญเชิญอำนาจแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คลบบันดาลให้เห็นเป็นประจักษ์แก่หมู่ของข้าพเจ้าด้วยพุทธานุภาพเถิด

ปรากฏว่า หลังจากตั้งอธิษฐานประมาณ 1 ชั่วโมง จับพลันก็ได้มีแสงสว่างไปทั่วบริเวณนั้น ทุกคนที่มาด้วยกันในวันนั้นได้รับรู้รับทราบโดยทั่วถึงกันที่อยู่ในบริเวณนั้นต่างรับรู้กันอย่างทั่วถึงพุทธานุภาพบังเกิดความปีติโสมนัสจนน้ำตาไหลเข้าใจทันทีว่าเป็น “พุทธานุภาพ” ของพระบรมธาตุลำแสงที่เปล่งประกายออกมานั้น

ได้ปรากฏอยู่นานเกือบครึ่งชั่วโมง.....จนถึงคนได้สติจึงได้ตั้ง สัจจอธิษฐานต่อไปว่าหากแผ่นดินสถานที่นี้สมควรเป็นสถานที่ก่อสร้างพระเจดีย์เพื่อไถ่ถอนบาปกรรมที่ทำไว้กับบุพการีชน ก็ขอให้เกิดพุทธานุภาพให้ลำแสงเจิดจ้ากว่านี้อีก

ด้วยพุทธานุภาพอันประเสริฐแห่งพระพุทธรูปเจ้าที่ทรงมาโปรดพญาพานให้ให้มีโอกาสไถ่ถอนบาปกรรม ลำแสงที่เจิดจ้าอยู่แล้วก็ได้สว่างจ้ามากขึ้นไปอีกตัวฉันและคณะที่ไปด้วยกันจึงได้เปล่งวาจา “สาธุ” ขึ้นมาพร้อมกันเป็นที่มั่นใจได้ว่าฉันจะต้องสร้างพระเจดีย์ในบริเวณนี้

หลังจากที่ทุกคนเดินทางกลับออกมา ทุกคนได้พร้อมใจกันก้มกราบลงที่พื้นแม่พระธรณีสามครั้ง แล้วจึงเดินทางกลับเข้าวัง เมื่อเข้าไปถึงวังแล้ว ฉันก็ได้นัดข้าราชการบริพารตลอดทั้งพราหมณ์ปุโรหิตทั้งหลายมาประชุมกันในวันรุ่งขึ้น แล้วจึงป่าวประกาศให้ชาวบ้านชาวเมืองได้รู้ว่า สถานที่แห่งนั้นไม่ใช่สถานที่อยู่ของพวกผีกระสือ หรือภูตผีปิศาจแต่อย่างใด แต่เป็นสถานที่สถิตพระบรมธาตุอันศักดิ์สิทธิ์ชาวบ้านได้รับทราบเช่นนั้นแล้วก็ปิติยินดีกันถ้วนหน้า

ในระหว่างการประชุมก็มีการแสดงความคิดเห็นว่าควรสร้างเจดีย์แบบใดดีให้สูงเท่านกเขาเหิน ซึ่งในสมัยนั้นตัวฉันและปุโรหิตก็ได้ให้นานกเขาตัวหนึ่งเป็นนกเขาของฉันเองมาเสี่ยงอธิษฐานขออาศัยอำนาจพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ และเทวานุภาพ เมื่อเสี่ยงอธิษฐานแล้ว นกเขาคตัวนี้ก็บินทะยานขึ้นไปสูงพอสมควรซึ่งสูงกว่าระดับแรก แล้วจึงเหินต่ำลงมาอยู่ในระดับเดียวกับที่เหินลงมาครั้งแรก จากนั้นได้เหินขึ้นไปอีกเล็กน้อยก่อนที่จะเหินลงสู่พื้นดินตามเดิม

(ลักษณะที่นกเขาเหินขึ้นลงเป็นจังหวะนั้น จะมีรูปลักษณะเหมือนกับรูปทรงของพระเจดีย์พระประโทณเจดีย์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐมนั่นเอง) เมื่อได้นิimitหมายเช่นนี้แล้วทุกคนก็ได้จดจำไว้โดยเอาต้นไม้เป็นเกณฑ์

จากนั้นตัวฉันหรือพญาพานในครั้งกระนั้น ก็ได้ประชุมเหล่าปุโรหิตข้าราชการบริพารทั้งหลายตลอดจนสมณะชีพรามณ์จะทำการก่อสร้างพระเจดีย์ในวันไหน จึงเป็นวันมหามงคล ท่านปุโรหิตและข้าราชการบริพารได้ตกลงให้มีการก่อสร้างในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 3 ปีพ.ศ. 569 ก่อนที่จะลงมือสร้างก็ได้ช่วยกันแผ้วถางสถานที่โดยใช้เวลา 7 วัน จึงได้ช่วยกันลงมือขุดเอาพระธาตุขึ้นมาในวันขึ้น 8 ค่ำ เดือน 3 พบพระธาตุทั้งหมด 156 องค์บรรจุอยู่ในกระบอกไม้ไผ่ จึงได้ทำการอบรมสมโภชโดยปรับปรุงพื้นดินบริเวณนั้นด้วยน้ำอบน้ำหอม ก่อนที่จะนำพระบรมธาตุบรรจุลงไปในดินที่เป็นมงคลนั้นอีกครั้งหนึ่ง

ส่วนตัวฉันเองก็ได้เกณฑ์ข้าราชการบริพารทั้งหลายเข้ามาร่วมสร้างพระเจดีย์นี้ ซึ่งใช้คนทั้งหมด 525 คน แต่ฉันจะไม่ขอบอกจะบอกแต่เฉพาะกลุ่มที่เป็นชาวบ้านที่ท่านไม่ได้กะเกณฑ์มาแต่เขาได้มาช่วยด้วยความศรัทธาของเขาเอง ซึ่งก็ได้เป็นกำลังสำคัญในการก่อสร้างทั้งหมด 156 คน โดยมีหมู่ข้าราชการคอยแบ่งหน้าที่ให้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน โดยกลุ่มที่ 8 ซึ่งเป็นกลุ่มสุดท้ายจะมีทั้งหมด 16 คน แต่ละกลุ่มมีชื่อและหน้าที่ดังต่อไปนี้-

กลุ่มที่ 1

มีหน้าที่ปั้นก้อนอิฐ

1. นายฉิม	2. นายพ่วง	3. นายเขต	4. นายผวน
5. นายอยู่	6. นายเนื่อง	7. นายชู	8. นายโสภ
9. นายเม่น	10. นายเถือ	11. นายปุ	12. นายการ
13. นายหมี	14. นายทบ	15. นายธง	16. นายฤทธิ
17. นายเพียง	18. นายหรั่ง	19. นายหนูน	20. นายช่วง

กลุ่มที่ 2

มีหน้าที่ควบคุมการก่อสร้าง

1. นายหยุด	2. นายริน	3. นายฟู	4. นายเกียง
5. นายวัน	6. นายขาว	7. นายผูก	8. นายสาน

9. นายอ้อม	10. นายบุญ	11. นายลาด	12. นายนวล
13. นายทับ	14. นายศึก	15. นายสี	16. นายก้าน
17. นายวาด	18. นายทิม	19. นายขาม	20. นายหาร

กลุ่มที่ 3

มีหน้าที่ช่วยกันหาน้ำอ้อย ปูนขา ชาด
เพื่อผสมในการสร้างเจดีย์

1. นายปก	2. นายพิว	3. นายควาย	4. นายผึ้ง
5. นายพัค	6. นายเข้ม	7. นายอยู่	8. นายเสาร์
9. นายมี	10. นายอาจ	11. นายริน	12. นายชูป
13. นายชุ่ม	14. นายหงาย	15. นายเลื่อง	16. นายจัด
17. นายดอก	18. นายเล็ด	19. นายปลี	20. นายดี

กลุ่มที่ 4

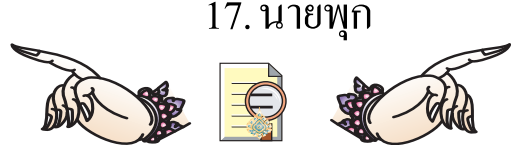
มีหน้าที่ช่วยกันก่อไฟป้องกันเสือและหมีไม่ให้มารังควาน

1. นายแผน	2. นายปาด	3. นายแยม	4. นายมิ่ง
5. นายทัน	6. นายแป้น	7. นายเปื่อง	8. นายซอน
9. นายวิด	10. นายโท	11. นายบู๋	12. นายแก้ว
13. นายพัน	14. นายกลับ	15. นายทาบ	16. นายเพ็ง
17. นายสุ่ม	18. นายมา	19. นายซอน	20. นายเฟือ

กลุ่มที่ 5

มีหน้าที่ดูแลกำลังคนในการก่อสร้าง

1. นายไป๋	2. นายเพ็ง	3. นายพีน	4. นายเกี่ยว
5. นายตาก	6. นายหุน	7. นายลาด	8. นายบุ
9. นายบุญ	10. นายทอง	11. นายเคื่อ	12. นายลด
13. นายปา	14. นายปิด	15. นายดี	16. นายอิน
17. นายพุก	18. นายขึ้น	19. นายเถน	20. นายห้า

กลุ่มที่ 6

มีหน้าที่ป่าวประกาศให้คนทั่วไปมาทำบุญ

1. นายเฟื่อน	2. นายแพ	3. นายสือ	4. นายอู่
5. นายบุ	6. นายกา	7. นายขบ	8. นายเลียม
9. นายปี	10. นายกาด	11. นายหุน	12. นายซัด
13. นายรุ่น	14. นายก้อน	15. นายชิน	16. นายอิด
17. นายกำ	18. นายทุ่ม	19. นายตา	20. นายผึ่ง

กลุ่มที่ 7

มีหน้าที่จัดหาผ้าดั้น มีชาย 10 คน และหญิง 10 คน

1. นายพริ้ง	2. นายเฟือก	3. นายเลียบ	4. นายเมือง
5. นายหยด	6. นายท่อง	7. นายคง	8. นายพุ่ม
9. นายลาด	10. นายแม่น	11. นางผง	12. นางแพ
13. นางฉิม	14. นางออก	15. นางเที่ยง	16. นางฟอง
17. นางช้อย	18. นางหุด	19. นางมุด	20. นางเข็บ

กลุ่มที่ 8

มีหน้าที่จัดหาอาหาร ซึ่งเป็นผู้หญิงทั้งหมด

1. นางเพชร	2. นางบุ	3. นางหา	4. นางอิน
5. นางหมูน	6. นางพรหม (พี่ของยายหอม)	7. นางสูง	
8. นางงา	9. นางริน	10. นางอุ	11. นางमित
12. นางพาด	13. นางพิม	14. นางชุย	15. นางอง
16. นางแสง			

ตลอดระยะเวลาในการก่อสร้าง หมู่คนทั้งหมดได้ช่วยกันก่อสร้างด้วยความ
ตั้งอกตั้งใจ ด้วยความศรัทธาถึงจะมีการกระทบกระทั่งกันก็มีน้อยที่สุด และทุกคน
ก็ได้พูดแต่คำพูดที่เป็นมงคล พระเจดีย์ที่ได้ก่อสร้างวางรากฐานเมื่อเดือน 3 ขึ้น 15 ค่ำ
โดยได้ทำการขุดลึกลงไป 9 วา พร้อมทรัพย์สินเงินทอง 16 ลำเกวียน และประพรม

ผิวดินด้วยน้ำอบน้ำหอมเพื่อความป็นสิริมงคล โดยใช้เวลาก่อสร้างทั้งหมด 6 เดือน 26 วัน จึงสำเร็จเรียบร้อย มีทั้งพระเจดีย์ วิหารและศาลาต่าง ๆ เป็นอารามในการบำเพ็ญบุญของชาวพุทธทั้งหลาย

พระเจดีย์นี้มีฐานกว้าง ด้านละ 10 วา สูง 42 วาคืบ เมื่อสร้างเสร็จแล้วก็ได้มีการอบรมสมโภชฉลองเป็นเวลา 7 วัน 7 คืน มีการถือศีลเจริญภาวนา ในวันแรม 15 ค่ำ เดือน 10 โดยได้นิมนต์พระเถรอาจารย์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในสมัยนั้นมาเจริญพระพุทธรูป และรับการถวายพระธาตุเจดีย์ให้เป็นสมบัติของพุทธศาสนา เพื่อสืบทอดพระศาสนาให้ครบ 5,000 ปี พระเถรอาจารย์ที่ได้นิมนต์มาในคราวนั้นมีทั้งหมด 9 รูป ซึ่งมีชื่อว่ดังนี้.-

1. พระเถระเจ้าอภิวังโส
2. พระเถระเจ้าภุริวิบุโร
3. พระเถระเจ้าคันธะวังโส
4. พระเถระเจ้าสุจิตโต
5. พระเถระเจ้าอภิวณโณ
6. พระเถระเจ้าโพธิโก
7. พระเถระเจ้าจันทรังยี
8. พระเถระเจ้าโสภโณ
9. พระเถระเจ้าพุฒินาโณ

ในวันทำบุญนั้นทุกคนต่างก็พร้อมทั้งกายและใจ ระลึกถึงอำนาจพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณเป็นสรณะ แล้วตั้งจิตอธิษฐานตามความปรารถนาของแต่ละคน เช่นว่าขอให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ทุกภพทุกชาติ และให้ได้มาพบกันให้เป็นญาติพี่น้องกันเพื่อมาทำนุบำรุงพระศาสนา และให้ได้เกิดมาทำบุญในพุทธศาสนาจนถึงพระนิพพานเป็นที่สุด พระเถรอาจารย์ทุกรูปได้รับทราบในคำปรารถนาของแต่ละคนแล้ว ก็ได้อนุโมทนาในคำอธิษฐานของแต่ละคนนั้น ขอให้สำเร็จตามความปรารถนาของทุกคนจึงส่งผลให้ทุกคนได้มาเกิดในโลกมนุษย์ตามแรงบุญและแรงบาปของแต่ละคนที่ทำไว้ ซึ่งส่วนมากก็ได้สมความปรารถนาซึ่งแต่ละคนก็ได้มาเกิดยังโลกมนุษย์แล้ว ซึ่งมีชื่อว่ดังนี้.-

กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ช่วยกันปั้นก้อนอิฐ

1. นายฉิม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายคิต บุณนาค สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ปัจจุบันอยู่แดนสักคังโลกั๊ง
2. นายพ่วง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจ่า บุณนาค สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ปัจจุบันอยู่แดนสักคังโลกั๊ง
3. นายเขต เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าแป้น ยโสธโร สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ปัจจุบันอยู่แดนสักคังโลกั๊ง
4. นายผวน เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้ากล้า สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ปัจจุบันอยู่แดนสักคังโลกั๊ง
5. นายอยู่ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าแก้ว สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ปัจจุบันอยู่แดนสักคังโลกั๊ง
6. นายเนื่อง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าชุมห์ กิตติคุณ โณมหาเถรองค์นี้ไม่ขอบอกที่อยู่เพราะต่อไปจะได้รู้
7. นายชู เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าชิต ชิตวิบุโลมหาเถรองค์นี้ไม่ขอบอกที่อยู่เพราะต่อไปจะได้รู้
8. นายโสก เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าโชติ จิตโชติมหาเถรองค์นี้ไม่ขอบอกที่อยู่เพราะต่อไปจะได้รู้
9. นายเม่น เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าโชติ ฌมมปโชติโกมหาเถรองค์นี้ไม่ขอบอกที่อยู่เพราะต่อไปจะได้รู้ “มหาเถรทั้งหมดได้เป็นสมภารที่วัดหมดนะ” พญาพานกล่าว
10. นายเถื่อ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าบุญรอด สิทธิกาโร อยู่วัดวังน้ำเขียว อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
11. นายปู เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าฉาว เกสโร อยู่วัดสว่างชาติประชาบำรุง อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
12. นายการ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสวัสดิ์ จันทโร อยู่วัดหนองปลาไหล อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
13. นายหมี เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสุเทพ ศุภธรรมโมต่อไปจะได้รู้จักกัน ไม่ขอบอกชื่อวัดนะ พญาพานบอก

14. นายทบ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าปัญญา อินทปัญญา
อยู่วัดไร่จิง อ.สามพราน จ.นครปฐม
15. นายธง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าจวน ธรรมธโร
อยู่วัดพระประโทณเจดีย์ อ.เมือง จ.นครปฐม
16. นายฤทธิ์ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าเสงี่ยม
อยู่วัดห้วยจรเข้ม อ.เมือง จ.นครปฐม
17. นายเพียง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้ากิมสง อยู่วัดตาก้อง
อ.เมือง จ.นครปฐม
18. นายหรั่ง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสำรอง อยู่วัด
ทัพหลวง อ.เมือง จ.นครปฐม
19. นายหมูน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้านัตร อยู่วัด
พระปฐมเจดีย์ อ.เมือง จ.นครปฐม
20. นายช่วง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสำลี อยู่วัด
พระปฐมเจดีย์ อ.เมือง จ.นครปฐม

กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีหน้าที่ช่วยกันควบคุมการก่อสร้าง

1. นายหยุด เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าชัยวัฒน์ อยู่วัด
เสถียรรัตนาราม อ.เมือง จ.นครปฐม
2. นายริน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าผูก จิตสิทธิโ
อยู่วัดพระปฐมเจดีย์ อ.เมือง จ.นครปฐม
3. นายปู เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าบุญมี อยู่วัด
คอนขนาท อ.เมือง จ.นครปฐม
4. นายเกียง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสมพงษ์ อยู่วัดใหม่
ปิ่นเกลียว อ.เมือง จ.นครปฐม
5. นายวัน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าชิต จิตสังวโร
อยู่วัดม่วงตารศ อ.เมือง จ.นครปฐม
6. นายขาว เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้ามานิตย์ อยู่วัด
เสนาหา อ.เมือง จ.นครปฐม

7. นายผุก เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสำเร็จ อยู่วัดไร่จิง
อ.สามพราน จ.นครปฐม
8. นายสาน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสนั่น อยู่วัด
กลางบางแก้ว อ.สามพราน จ.นครปฐม
9. นายอ้อม เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าอ้อม อยู่วัด
ลาดปลาเค้า อ.เมือง จ.นครปฐม
10. นายบุญ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าแดง อยู่วัดบ้านยาง
อ.เมือง จ.นครปฐม
11. นายลาด เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าปราณี อยู่วัดไร่จิง
อ.สามพราน จ.นครปฐม
12. นายนวล เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าไสว อยู่วัดปรีคาราม
อ.สามพราน จ.นครปฐม
13. นายทับ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าประเทือง อยู่วัด
เชษานุสรณ์ อ.สามพราน จ.นครปฐม
14. นายศึก เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าแสงนิล อยู่วัด
หนองศาลา อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม
15. นายสี เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าฉลอง จิตตาอินโท
อยู่วัดป่าเลไลยก์ อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี
16. นายก้าน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าชั้น อยู่วัด
ป่าเลไลยก์ อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี
17. นายวาด เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าปรีชา อยู่วัด
ป่าเลไลยก์ อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี
18. นายทิม เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสำรวย อยู่วัด
ป่าเลไลยก์ อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี
19. นายخاب เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสุเทพ อยู่วัดกุฎีทอง
อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี
20. นายหาร เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสอิ่ง สิรินันโท
อยู่วัดดอนเจดีย์ อ.ดอนเจดีย์ จ.สุพรรณบุรี

กลุ่มที่ 3 ที่มีหน้าที่หาน้ำอ้อย ปูนขาว ชาด เพื่อผสมกันในการสร้างพระเจดีย์

1. นายพก เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าไพบูลย์ อยู่วัดไชยชุมพลชนะสงคราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
2. นายพิว เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุทองคำ อยู่วัดพระแท่นดงรัง อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี
3. นายควาย เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าประสงค์ อยู่วัดสิริกาญจนาราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
4. นายผึ้ง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าณรงค์ อยู่วัดราษฎร์ประชุมวนาราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
5. นายพัค เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสนั่น อยู่วัดเทวสังฆาราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
6. นายเข้ม เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าหลอม อยู่วัดไชยชุมพลชนะสงคราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
7. นายอยู่ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสุรินทร์ อยู่วัดไชยชุมพลชนะสงคราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
8. นายเสาร์ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าจันทร์ อยู่วัดไชยชุมพลชนะสงคราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
9. นายมี เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าโสภณ อยู่วัดไชยชุมพลชนะสงคราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
10. นายอว เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าทอมสัน อยู่วัดไชยชุมพลชนะสงคราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
11. นายริน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าเกษม อยู่วัดเทวสังฆาราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
12. นายชบ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าปาน อยู่วัดพะเนียดกุญชร อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
13. นายชุ่ม เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าพยุง อยู่วัดกาญจนบุรีเก่า อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

14. นายหงาย เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าประยูร อยู่วัดคงลัก
อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี
15. นายเลื่อง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าแถม อยู่วัดน้ำตก
อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี
16. นายจัด เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าชูป อยู่วัด
สังกระเจา อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี
17. นายคอก เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสุจินต์ อยู่วัด
ทุ่งมาสัง อ.บ่อพลอย จ.กาญจนบุรี
18. นายเล็ก เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าพงษ์คำ อยู่วัด
หลุมร้าง อ.บ่อพลอย จ.กาญจนบุรี
19. นายปลี เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสุรินทร์ อยู่วัด
ศรีสุวรรณวาส อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี
20. นายดี เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าดอกบัว อยู่วัด
เขาจำศีล อ.พนมทวน จ.กาญจนบุรี

กลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มที่มีหน้าที่ก่อกองไฟป้องกันเสือและหมีไม่ให้มารังควาน

1. นายแพน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุกิจ จุลละนันท์ ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้
เพราะว่าต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
2. นายปาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประเวศ ต่อตระกูล ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้
เพราะว่าต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
3. นายแย้ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกมล ประจวบเหมาะ ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้
เพราะว่าต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
4. นายมิ่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายฉัฐ ศรีวิหค ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้
เพราะว่าต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
5. นายทัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอรุณ พันธุ์ศักดิ์ ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้
เพราะว่าต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
6. นายแป้น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสถิตย์ แสงศรี ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้
เพราะว่าต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป

7. นายเปื้อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
8. นายซอน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิรัตน์ เลิศธรรมเทวี ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
9. นายวิด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายศิริ เลิศธรรมเทวี ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
10. นายโท เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกฤษณ์ ธีระชัยชยุติ ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
11. นายบู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเทอดศักดิ์ กรรณสูต ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
12. นายแก้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชมชื่น บุญญานุสาสน์ ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
13. นายพัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิบูลย์ เหลืองสะอาด ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
14. นายกลับ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพูนศักดิ์ ประทุมพรพาล ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
15. นายทาบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอดิสร ปวรางกูร ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
16. นายเพ็ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอุดมพร คงหิรัญ ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
17. นายสุข เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพรศักดิ์ เปี่ยมกล้า ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
18. นายมา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุนทร แก้วพิจิตร ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
19. นายช่อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายผดุงศักดิ์ บุญจิต ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป
20. นายเฟื้อ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิลาศ สัตยายุทธ ฉันจะไม่บอกที่อยู่ไว้ เพราะว่าจะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไป

กลุ่มที่ 5 เป็นกลุ่มที่มีหน้าที่ดูแลกำลังคนในการก่อสร้าง

1. นายไป่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุชาญ พงศ์เหนือ
2. นายเพ็ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายณรงค์ฤทธิ์ สุขตุงคะ
3. นายพิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอุทัย นิตยโชติ
4. นายเกี้ยว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิจารณ์ ผดุงวิติ
5. นายตาก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมนึก อัดตนาถ
6. นายหุน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไวยทยา อึ้งภากรณ์
7. นายลาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกมล รังสียานนท์
8. นายบุ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายมานิตย์ มกราพงศ์
9. นายบุญ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุริยันต์ กาญจนศิลป์
10. นายทอง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิจิตร ศรีประเสริฐ
11. นายเตื้อ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายมานพ วีระอาชากุล
12. นายลด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุบรรณ นาคพรหม
13. นายปา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิทัศน์ ถนอมทรัพย์
14. นายปิด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสันติ สมนึก
15. นายดี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอำนาจ แซ่มซ้อย
16. นายอิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไพศาล สำราญทรัพย์
17. นายฟุก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายฉลาด วงศ์ประเสริฐ

(อันดับ 1 – 17 ฉันไม่บอกที่อยู่ให้ เพราะต่อไปจะรู้จักกันเอง หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปได้ไม่นาน)

18. นายชื่น เกิดมาชาตินี้มีบุญได้มาเกิดเป็นพระชื่อ สาธุเจ้าสุริยะ อยู่วัดถ้ำพุททาวาส อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
19. นายเถน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้มาเกิดเป็นพระชื่อ สาธุเจ้าบรรทม อยู่วัดศรีโลหะราษฎร์บำรุง อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี
20. นายห้ำ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้มาเกิดเป็นพระชื่อ สาธุเจ้าเยี่ยม อยู่วัดเลาขวัญ อ.เลาขวัญ จ.กาญจนบุรี

กลุ่มที่ 6 เป็นกลุ่มที่มีหน้าที่ป่าวประกาศให้คนทั่วไปมาทำบุญ

1. นายเพื่อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสานนท์ สายสว่าง
2. นายแพ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุชาติ พัววิไล
3. นายเลื้อ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสราวุธ นิยมทรัพย์
4. นายอู่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไชยยศ สะสมทรัพย์
5. นายบุ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเผด็จชัย สะสมทรัพย์
6. นายกา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชาญชัย ปทุมรักษ์
7. นายขบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประเสริฐ สะสมทรัพย์
8. นายเลี่ยม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุเทพ สีมารัตน์
9. นายปี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญส่ง ไหลธนานนท์
10. นายกาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิสุทธิ์ วิทยาฐานกรณ์
11. นายหุน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสวัสดิ์ สุวรรณนที
12. นายซัด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพัฒนะ พงศ์ขวัญ
13. นายรุ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเจริญศักดิ์ จินต์จันทร์
14. นายก้อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพูนศักดิ์ ตุงคเศรวงค์
15. นายชิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายแสง กิติญาณปัญญา
16. นายอิด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกัปนาท อานันทนะสงศ์
17. นายกำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประพันธ์ ตั้งจารุวัฒนชัย
18. นายท่อม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายศักดิ์ แต่พานิชเจริญ
19. นายตา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเอกชัย ไทยวัฒนานนท์
20. นายผึ้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายองเอก เตชะสหพันธ์

(อันดับ 1–20 ฉันทันไม่บอกที่อยู่ให้เพราะต่อไปจะรู้จักกันเอง หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปได้ไม่นาน)

กลุ่มที่ 7 เป็นกลุ่มที่มีหน้าที่จัดหาน้ำดื่ม มีชาย 10 คน หญิง 10 คน

1. นายพริ้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายโกเมศ พุสี
2. นายเฟือก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเอนก พุสี
3. นายเลียบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญเชิด พุสี

4. นายเมือง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบรรเจิด พุสี (ทั้ง 4 นี้ชาติก่อนได้อธิษฐานจิตให้เกิดมาอยู่ร่วมกัน ชาตินี้ได้มาพบและอยู่ร่วมกัน พญานาณกล่าว)
5. นายหยด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิเชียร เปี่ยมคล้า
6. นายทอง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายยม เปี่ยมคล้า
7. นายคง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิชัย เปี่ยมคล้า (ทั้ง 3 คนนี้ชาติก่อนได้อธิษฐานจิตให้เกิดมาได้อยู่ร่วมกัน ชาตินี้จึงได้มาอยู่ร่วมกัน สมความปรารถนาพญานาณกล่าว)
8. นายพุ่ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประวิทย์ เชยกิจวงศ์
9. นายลาด เกิดมาชาติกลับชาติมาเป็นผู้หญิง นางวรรณิ์ เชยกิจวงศ์
10. นายแม่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเรืองชัย เกียรติอุบลไพบูลย์
11. นางผง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางกัลยา หอมหวล
12. นางแพ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางลัดดา อุทาสกุล
13. นางฉิม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางลีนจี สุสัจจิตพงศ์
14. นางออก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางฤดี พลอยนำพล
15. นางเที่ยง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางปราณี วัฒนพงศ์
16. นางฟอง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางยุพิน ดุริยามี
17. นางซ้อย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางทิพย์วิมล เอกธรรมวิสุทธิ
18. นางหุด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางยุวดี ตุงกเศรวงค์
19. นางมุด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุธา เชี่ยวชาญวนิชกิจ
20. นางจับ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางยุพิน เชี่ยวชาญวนิชกิจ

(อันดับ 1–20 ฉันไม่บอกที่อยู่ไว้เพราะต่อไปจะได้พบกันหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปไม่นาน ถ้าพบคนใดคนหนึ่งก่อนก็ให้ถามชื่อของคนที่เหลือเขาจะบอกได้ เพราะเขารู้จักกันดี พญานาณกล่าวในตอนท้าย)

กลุ่มที่ 8 เป็นกลุ่มที่มีหน้าที่จัดหาอาหาร ซึ่งเป็นผู้หญิงทั้งหมด

1. นางเพชร เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเบญจา ไพบูลย์
2. นางบุ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางมณฑา เหลือสัจจะกุล

3. นางหา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสภาพร ไหลชนานนท์
4. นางอิน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นผู้ชายชื่อ นายบุญให้ ธรรมรัตยาภรณ์
5. นางหมูน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเมตตา ธรรมรัตยาภรณ์ (ทั้ง 2 คนนี้
อยู่ร่วมกันที่ร้านรูปเทียนเมตตา จ.นครปฐม)
6. นางพรหม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางมณี เจริญชัยสมบัติ
7. นางสูง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางอังการณา เจริญชัยสมบัติ
8. นางงา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุรีรัตน์ เจริญชัยสมบัติ
9. นางริน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางอุไร เจริญชัยสมบัติ
10. นางอุ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุกัญญา เจริญชัยสมบัติ
11. นางमित เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางฉลวย เจริญชัยสมบัติ
12. นางพาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางยุนิตรา เจริญชัยสมบัติ
13. นางทิม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางวิไล เจริญชัยสมบัติ
14. นางชุย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเอื้องฟ้า ยิ้มใจดี
15. นางอง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางวรรณทิพย์ ยิ้มใจดี
16. นางแสง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสมบัติ พุสี

(อันดับ 1 – 16 ที่อยู่จะไม่บอกให้ เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอกให้ ถ้าพบคนใด คนหนึ่งก่อนแล้วให้ถามเขาเขาจะรู้จักกันดีเพราะชาติก่อนได้อธิฐาน
เกิดมาให้ได้มาอยู่ร่วมกัน)

ส่วนพระเถรอาจารย์ที่มาร่วมอนุโมทนาและให้พรในครั้งนั้น ในปัจจุบันได้
มาเกิดมาในโลกมนุษย์แล้ว มีชื่อดังนี้

1. สาธุเจ้าอภิวังโส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าแซม วัดตาก้อง อ.เมือง จ.นครปฐม
2. สาธุเจ้าภูริวิบุโร เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าเงิน วัดคอนยายหอม อ.เมือง
จ.นครปฐม
3. สาธุเจ้าคันธวังโส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าเต้ วัดสามง่าม อ.ดอนตูม
จ.นครปฐม
4. สาธุเจ้าสุจิตโต เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าน้อย วัดธรรมศาลา อ.เมือง
จ.นครปฐม

5. สาธุเจ้าอภิวัดโน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าน้อย วัดศิระทอง อ.เมือง จ.นครปฐม
6. สาธุเจ้าโพธิโก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าจันทร์ วัดบ้านยาง อ.เมือง จ.นครปฐม
7. สาธุเจ้าจันทร์ยี่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าเปลี่ยน วัดไชยชุมพลชนะสงคราม อ.เมือง จ.นครปฐม
8. สาธุเจ้าโสกะโน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าอ้อม วัดหัวเขา อ.เดิมบาง จ.สุพรรณบุรี
9. สาธุเจ้าพุฒินาโน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้ากลิ่น วัดสังโฆ จ.สุพรรณบุรี

พระเถรจารย์ทั้งหมดนี้ได้สิ้นบุญจากโลกนี้ไปหมดแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนทิพย์พรหมแดนธรรม เอ้อ..นี่ะไฟศาล พญาพานกล่าวสำหรับยายหอม ยายพรหม และตาโถม ในชาติปัจจุบันทั้ง 3 คน ก็ยังเกิดมาอยู่ร่วมกันอีก มีชื่อว่า

1. ตาโถม เกิดมาชาตินี้กลับชาติมาเป็นหญิงมีชื่อว่า นางวิโรจน์ เหล่าทวิทรัพย์
2. ยายหอม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางวาริรัตน์ เหล่าทวิทรัพย์
3. ยายพรหม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า น.ส.ฉันทนา เหล่าทวิทรัพย์

ทั้งสามคนอยู่ร่วมกันที่บ้านเลขที่ 82 ถนนพญาาง อ.เมือง จ.นครปฐม ท่านพญาพานพูดพร้อมทั้งหัวเราะดังลั่น ซึ่งทำให้เป็นที่สนุกขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เสร็จแล้วท่านจึงพูดต่อไปว่ากว่าฉันจะพูดเรื่องนี้ได้ก็แย่เอามาก ๆ เพราะตัวฉันเอง เพิ่งพ้นห้วงอบายมาได้ตกอยู่ในห้วงอบายที่ร้อนเป็นเวลา 1,500 ปี เพิ่งได้มาอยู่ เสวยผลบุญคือที่เย็น คือ เมื่อประมาณ 1,500 ปีนี้เอง รู้สึกลำบากมากที่ตกอยู่ในห้วงอบาย เมื่อพ้นจากห้วงอบายได้ไปอยู่ที่เย็นแล้วจึงมีความสุขและสบายใจดี นับจากวันนี้ คือวันที่เล่าเรื่องการก่อสร้างพระปฐมเจดีย์ไปอีก 20 ปีข้างหน้า ตัวฉันก็ต้องลงไปเกิดในโลกมนุษย์แล้ว น่าเบื่อเหลือเกินการเกิดมี แต่จะเบื่ออย่างไร ตัวฉันก็ต้องลงไปเกิดอีกเพราะยังไม่หมดเชื้อเกิด

เออนี้ไฟศาล ถ้าหากว่ามีบุญได้พบกับบุคคลต่าง ๆ ที่ได้ช่วยกันสร้างพระเจดีย์ ก็ขอให้บอกเขาทุกคนหมั่นทำบุญ รักษาศีล ทานภาวนา อย่าให้ขาดและช่วยเตือนพวกเขาว่าอย่าได้ทำอวัธนิบาตกรรม อนันตริยกรรม เพราะถ้าหากเขาทำกรรม 2

อย่างนี้แล้วเขาเหล่านั้นก็จะได้ไปเกิดเป็นอย่างอื่นที่ต่ำกว่าการเป็นมนุษย์ขอให้เตือนทุกคนด้วยนะให้ทุกคนมีเมตตาต่อกันตลอดไป แล้วทุกคนก็จะได้เกิดเป็นมนุษย์ในชาติหน้าอีก นับจากนี้ไป 150 ปีเป็นอย่างต่ำ 300 ปีเป็นอย่างสูง (นับจากปี พ.ศ. 2526) ซึ่งทุกคนจะได้มาเกิดมีชื่อว่าดังนี้.-

กลุ่มที่ 1

1. นายคิต บุณนาค	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าประพันธ์พงษ์ เขมะสังจาวที
2. นายจำ บุณนาค	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าชูชัย คงกะสุวรรณโณ
3. สาธุเจ้าแป้น ยโสธรโร	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าแย้มพันธ์ โสภโณ
4. สาธุเจ้ากล้า	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้ารินพงษ์ จิตเปโม
5. สาธุเจ้าแก้ว	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าประยูร อมโร
6. สาธุเจ้าชุนห์ กิตติวัฒนโณ	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าเมธัง เมธังกะโร
7. สาธุเจ้าชิต ชิตวิบุโล	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าวิลาศ วิลาสะโก
8. สาธุเจ้าโชติ จิตโชติ	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าคุณวุฒิ คุณาวุฒิโท
9. สาธุเจ้าโชติ ธรรมปโชติ	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าอารักษ์ อินทนนโท
10. สาธุเจ้าบุญรอด สติธิกาโร	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าการุณ มุตกาโม
11. สาธุเจ้านาว เกสโร	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าขวัญชัย ชัยยะมังกะโร

12. สาธุเจ้าสวัสดี จันทสโร ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้ามนัสพงษ์ พันธวังโส
13. สาธุเจ้าสุเทพ ผุสฺสธมฺโม ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้านิรันดร สุมโน
14. สาธุเจ้าปัญญาอินทปัญญา ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้าชยัน คุณาลังกาโร
15. สาธุเจ้าจวน ธรรมธโร ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้ามิ่งขวัญ จักธรรมโม
16. สาธุเจ้าเสงี่ยม ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้าทองพื่น โคสธรรมโม
17. สาธุเจ้ากิมสง ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้าพึงพัคตร์ ชยวังโส
18. สาธุเจ้าสำรอง ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้าประเสริฐพงษ์ ประภาโส
19. สาธุเจ้านัตร ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้าอนันท์ อินทจักรโก
20. สาธุเจ้าสำลี ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้าไพโรภาวี มังคะโล

กลุ่มที่ 2

1. สาธุเจ้าชัยวัฒน์ ปัญญาสิริ ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้าประเสริฐศักดิ์ นลินโท
2. สาธุเจ้าผูก จิตสทโร ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้าเกรกเกียรติ ฐานะเสฏโธ
3. สาธุเจ้าบุญมี ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้าเชวง ชยวังโส
4. สาธุเจ้าสมพงศ์ ชาติดต่อไปจะให้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า
สาธุเจ้ารัตนะ รัตนะยาโน

5. สาธุเจ้าชิต จิตตสวโร	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าถาวร ถาวรธรรมโม
6. สาธุเจ้ามานิตย์	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าบรรลือ คุณวุฒิโท
7. สาธุเจ้าสำเร็จ	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าศักดิ์ชัย ฉั่นโล
8. สาธุเจ้าสนั่น	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าพงษ์สิทธิลา สิริวังโส
9. สาธุเจ้ายิ้ม	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าพงษ์คนัย มหาวิโร
10. สาธุเจ้าแดง	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าปัทม สุทธิญาโน
11. สาธุเจ้าปราณี	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้ารักศักดิ์ วาสโน
12. สาธุเจ้าไสว	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าแสงใส คุณาลังกาโร
13. สาธุเจ้าประเทือง	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าคำเก่ง นันโท
14. สาธุเจ้าแสงนิล	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า วรา ชุตินทโร
15. สาธุเจ้าฉลอง จินตอินโท	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าบุญยัง ปุญญาโม
16. สาธุเจ้าชั้น	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสิทธิศักดิ์ วรกัณโ
17. สาธุเจ้าปรีชา	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าอำมาตย์ อาภากาโร
18. สาธุเจ้าสำรวย	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสุทธา สิริธรรมโม

12. สาธุเจ้าป่าน	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าวิสันต์ วิริโย
13. สาธุเจ้าพุง	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าเพพาย ผุสธรรมโม
14. สาธุเจ้าประยูร	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าประยุท ประสาโท
15. สาธุเจ้าแอม	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าอุกฤษ ชยมังคะโร
16. สาธุเจ้าชูป	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสิริชัย อุตตสันโต
17. สาธุเจ้าสุจินต์	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้านิโรจน์ อุตโม
18. สาธุเจ้าพงศา	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าวิญญ โพรวังโส
19. สาธุเจ้าสุรินทร์	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าชยุท ญารวิสุทโธ
20. สาธุเจ้าดอกบัว	ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสมมาตร กงคะสุวรรณโณ

กลุ่มที่ 4

1. นายสุกิจ จุลนันท์	ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า สาธุเจ้าสุภชาย กตปุญโย
2. นายประเวศ ต่อตระกูล	ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายจุลณรงค์ ทองนุช
3. นายกมล ประจวบเหมาะ	ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายชนินทร์ กลดศัพย์
4. นายณัฐ ศรีวิหก	ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า สาธุเจ้าพฤติพงษ์ มโนกาโร (จินดาพงษ์)
5. นายอรุณ พันธุ์ภักดี	ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายพิฑูล อรุณวัฒน์
6. นายสถิตย์ แสงศรี	ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายชานนท์ ทิมสุขเอม
7. นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี	ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า สาธุเจ้าขวัญมงคล วรปุญโย (ศรีบุญเทพ)

8. นายวิรัตน์ เลิศธรรมเทวี ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายอนุพงศ์ บุญศรีเทพ
9. นายศิริ เลิศธรรมเทวี ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายเกียรติคุณ บุญศรีเทพ
10. นายกฤษ ธีระชัยชยุต ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายอนุต เจียรบุรณะ
11. นายเทอดศักดิ์ วรรณสูตร ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายกฤษณะพงษ์ คล่องรัฐพล
12. นายชนชื่น บุญญานุสาสน์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายธีระ เวศฉาย
13. นายวิบูลย์ เหลืองสอาด ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสันติภาพ เพียรทองคำ
14. นายพูนศักดิ์ ประมุนทรพาล ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายจตุพล พิงธรรมทร
15. นายอดิสร ปวรางกูร ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายวิศิษฐ์ สิทธิชัยวงศ์
16. นายอุดมพร คชหิรัญ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสิทธิโชค ยอดคำสิน
17. นายพรศักดิ์ เปี่ยมกล้า ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายเท่าทัน อุดมพรพงศ์
18. นายสุนทร แก้วพิจิตร ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายวิทยาवास คชคัมภีร์
19. นายผดุงศักดิ์ บุญชิต ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสุรวี สว่างหัตยา
20. นายวิลาศ สัตยายุทธ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายปริญญา ชื่นนรگانต์

กลุ่มที่ 5

1. นายสุชาญ พงศ์เหนือ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายภาณุภูมิ เอ็มสิรัตน์
2. นายณรงค์ฤทธิ์ สุขตุงคะ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายพีระเดช กระดิ่งเงา
3. นายอุทัย นิตย์โชติ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายชาญชัย ชาญญศิริ
4. นายวิจารณ์ ผดุงวิทย์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายนันทพล บุญภักดี
5. นายสมนึก อัดตนาถ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายธนวัฒน์ เชาวภักดี
6. นายไวยथा อึ้งภากรณ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายบุญรัตน์ จันทรรอดทอง
7. นายกมล รังสิยานนท์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสิทธิโชค แก้วภักดี
8. นายมานิตย์ มกราพงศ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายวัชรพล เดชากุล
9. นายสุรียนต์ กาญจนศิลป์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายวณัฏฐ์ พันธุ์วิริยะวงศ์
10. นายวิจิตร ศรีประเสริฐ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายอรรณวุฒิ มหาอำพร
11. นายมานพ วีระอาชากุล ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสุเมธ ภูมิศักดิ์
12. นายสุบรรณ นาคพรหม ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายเอกรัตน์ คงกะพันธ์
13. นายนิทัศน์ ถนอมทรัพย์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสุรัช บัวสามลี

14. นายสันติ สมนึก ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายรักชาติ สุกันพราหม์
15. นายอำนวย แซ่มซ้อย ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายมานะศักดิ์ หงษ์ตะแบก
16. นายไพศาล สำราญทรัพย์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายนิรุจน์ รอมพรหมมา
17. นายฉลาด วงศ์ประเสริฐ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายนนทวัฒน์ แสงสิงห์วรรณ
18. สาธุเจ้าสุริยะ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า สาธุเจ้าทัตเทพ สุวรรณโณ (สุจริตเนื่อง)
19. สาธุเจ้าบรรทม ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า สาธุเจ้าชินวัฒน์ สุจิตโต (จันทนากุล)
20. สาธุเจ้าเยี่ยม ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า สาธุเจ้าจักรพงษ์ สามะธรรมโม (โรจนสิทธิ์)

กลุ่มที่ 6

1. นายสานนท์ สายสว่าง ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายทักษัย วัชราสุข
2. นายสุชาติ พัววิไล ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสมาธิ สำราญจิตร
3. นายสรารุช นิยมทรัพย์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสมชาย อำนาจพงศ์
4. นายไชยยศ สะสมทรัพย์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายวิทยา โลกพรหม
5. นายเผด็จชัย สะสมทรัพย์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายศิริศักดิ์ ญาณศิริระ
6. นายชาญชัย ปทุมรักษ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายพัฒนา สิงหา
7. นายประเสริฐ สะสมทรัพย์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายนฤพล ชูปองการ
8. นายสุเทพ สีมารัตน์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายทศพล คำสวง
9. นายบุญส่ง ไหลธนานนท์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายชัยกร บุญกลาง
10. นายวิสูตร วิทยาฐานกรณ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสมชาติ ตรีระสา
11. นายสวัสดิ์ สุวรรณนที ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายปิยพงศ์ ห่วงทอง
12. นายพัฒนะ พงศ์ขวัญ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสุชาติวุฒิ สุวรรณแก้ว
13. นายเจริญศักดิ์ จินต์จันทรวงศ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายศรายุทธ วิชารัฐ
14. นายพูนศักดิ์ ตุงกเศรวงศ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสาคร สุพรหมมา
15. นายแสง กิติญาณปัญญา ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายกมลพงศ์ สุวิทย์วงศ์
16. นายกัมปนาท อานันทนะสูงศ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายเอกรินทร์

ศรีนุรักษ์

17. นายประพันธ์ ตั้งจรรวัญชัย ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายธนัญฐ์ สุพินนะ
18. นายศักดา เต้พานิชเจริญ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นางพงศักรันย์ ประถมเขต
19. นายเอกชัย ไทยวัฒนานนท์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายวิทยา ต้ารักเร่
20. นายองเอก เตชะมหพันธ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายอังคาร พฤกษานนท์

กลุ่มที่ 7

1. นายโกเมธ พุที ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายเจษฎา วงศ์เสนารักษ์
2. นายเอนก พุที ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายอัศวิน มาร่วม
3. นายบุญเชิด พุที ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายธนาวุฒิ สิทธิคุณ
4. นายบรรเจิด พุที ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายพัชชา คำนวนนิล
5. นายวิเชียร เปี่ยมกล้า ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายกิตติโชค นำนานิช
6. นายยม เปี่ยมกล้า ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายวุฒินันท์ สุขนำไทย
7. นายวิชัย เปี่ยมกล้า ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายฐากร รัตนเจริญ
8. นายประวิทย์ เขยกิจวงศ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายปัญญาพล เจริญจิตร
9. นางวรรณ เขยกิจวงศ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายศุภชาญ โพธิสุข
10. นายเรืองชัย เกียรติอุบลไพบูลย์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสรกานต์ ป้อมวรานนท์
11. นางกัลยา หอมหวาน ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายณรงค์ศักดิ์ นาขวัญยืน
12. นางลัดดา อุทาสกุล ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายเกียรติคุณ ทรัพย์ชูใจ
13. นางลิ้นจี่ สุตัญญิตพงศ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายเต็มศักดิ์ พ่วงพูนานนท์
14. นางฤดี พลอยนำผล ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายชนะนันท์ หิรัญวรรณ
15. นางปราณี วัฒนาพงศ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายเชิดชัย ช่างสามแก้ว
16. นางยุพิน คุณิยามิ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายพิจิตร ร่วมวิชัย
17. นางทิพย์วิมล เอกธรรมวิสุทธิ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายเขมไทย เหมกุลชาติ
18. นางยุวดี ตุงคเสรวงศ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายนันท์ นันทวิริยะกุล
19. นางสุธา เชี่ยวชาญวนิชกิจ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายวรกร คิษวาด
20. นางยุพิน เชี่ยวชาญวนิชกิจ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายอดิศักดิ์ ทิมปิ่นทอง

กลุ่มที่ 8

1. นางเบญจา ไพบูลย์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายก้อง คัมภีระโชติ
2. นางมณฑา เหลืองสัจกุล ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายอิสราภ ภัคดีแดง
3. นางสุภาพร ไหลธนานนท์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายวรกร คำแดง
4. นายบุญให้ ธรรมรัตยาภรณ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายกาวิินทร์ วังน้ำริน
5. นางเมตตา ธรรมรัตยาภรณ์ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายเอกภพ เกิดน้ำเพชร
6. นางมณี เจริญชัยสมบัติ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายบัญชา หารแก้วมี
7. นางอังคณาเจริญชัยสมบัติ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสิทธิโชค กาวิทรัพย์
8. นางสาวรัตน์ เจริญชัยสมบัติ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสันตวิทย์ พงศ์เสนีย์
9. นางอุไร เจริญชัยสมบัติ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายนพจุฬา อุดตพันธ์
10. นางสาวกัญญา เจริญชัยสมบัติ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายปณณวิทย์ ทองอุไร
11. นางฉลวย เจริญชัยสมบัติ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นางสาว เทวดี
12. นางยุนิตรา เจริญชัยสมบัติ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายวิชาญ อารายวัน
13. นางวิไล เจริญชัยสมบัติ ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสรรเพชญ ไชยศรีบศย์
14. นางเอื้องฟ้า ยิ้มใจดี ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายปริญญา ชื่นวานิช
15. นางวรรณทิพย์ ยิ้มใจดี ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายรัตนวุฒิ กาญจนภรณ์
16. นางสมบัติ พูลี ชาติต่อไปจะได้เกิดมีชื่อว่า นายสันสกฤติ รุ่งแสงเกิด

จากนั้นพญาพานได้พูดถึงบุรพกรรมของแต่ละคนที่มีในอดีตชาติที่จะมามีผลกระทบในชาตินี้ ก็มีทั้งบุรพกรรมดีและไม่ดี ที่เป็นบุรพกรรมที่ไม่ดีพญาพานก็ได้บอกวิธีแก้ไขไว้ถึงบุรพกรรมของแต่ละคน ในเรื่องนี้บุคคลใดที่มีชื่อเกี่ยวข้องก็ให้ติดต่อมาที่ตัวผมนายไพศาล แสนไชย ได้ ผมจะได้พิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป พญาพานพูดแล้วก็ยิ้มขึ้นมาเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อไปว่า

“ไพศาลจำเรื่องราวที่เล่ามาทั้งหมดนี้ได้หรือยัง”

“จำได้แล้ว” ผมตอบไปอย่างนั้น เรื่องนี้จะเปิดเผยให้โลกมนุษย์ได้ก็ต่อเมื่อมีคนที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้เป็นเจ้าเมืองเป็นผู้ขอให้เปิดเผยนับจากนี้ไปอย่างต่ำ 10 ปี ถึงให้เปิดเผยให้กับโลกมนุษย์ได้รับรู้รับทราบ ขอให้ไพศาลรับปากตามนี้จะได้ไหม พญาพานกล่าวผมก็รับปากพญาพานว่า “ได้ครับ”

จากนั้นพญาพิงคราชก็ได้หันมาทางพญาพานพร้อมกับพูดว่า “ท่านจะอยู่ที่นี้ จะถึงเวลาไปเกิดเมื่อไร” พญาพานตอบว่า “20 ปี” ถึงจะมากเกิดในโลกมนุษย์เมื่อเกิด มาแล้วอายุได้ 38 ปีก็จะตายเพราะกรรมเก่ายังไม่หมด กรรมเก่ายังตามรังควานอยู่ใน ลักษณะของโรคภัยไข้เจ็บ คือ โรคตับและโรคเลือดโดยเป็นพร้อมกัน พญาพาน ยังได้พูดย้ำอีกว่า “การเกิดนี้น่าเบื่อหน่ายจริง อยากเกิดเป็นพระ” จากนั้นครูปาคันธา และพญาพิงคราชก็หัวเราะพร้อมกัน แล้วครูปาคันธากับพญาพิงคราชและผมไพศาล ก็ได้ลาพญาพานจากศาลานั้นเสร็จแล้วครูปาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมปลิว มาอย่างรวดเร็วถึงไหนไม่ทราบ จึงได้สะดุ้งตื่นนอน เวลา 05.27 น.ของวันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2526 มั่งคลั่งนิมิตดัง กลางถึงนิมิตก็จบเพียงเท่านี้.....

บันทึกเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน พ.ศ. 2539

เสร็จวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2539

เวลา 15.30 น.

นิมิตพระชาตุนาถุน

อ.นาถุน จ.มหาสารคาม

เริ่มบันทึก 16 มีนาคม 2540 เวลา 13.13 น.

โดย ไพศาล แสนไชย

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2526 ในคืนนี้หลังจากที่ข้าพเจ้า (นายไพศาล แสนไชย) ได้หลับไปแล้ว ซึ่งเป็นเวลา 3 ทุ่ม 15 นาที ไปเป็นเวลานานเท่าไรก็ไม่ทราบก็ได้ นิมิตไปว่า ได้มีบุคคล 2 คน พาไป คือ ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ซึ่งท่านทั้ง 2 ได้พาผมไปเป็นประจำทุกคืน ในคืนนี้ท่านก็พาขึ้นไปในลักษณะที่ปลิวขึ้น โดยสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ได้ไปไกลพอสมควร ท่านจึงได้พาลงสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่นั้น เป็นที่โล่งกว้าง ท่านทั้งสองได้พาผมเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เมื่อพ้นขอบลานกว้างนั้น จึงเห็นหัวถนน ซึ่ง ณ ที่หัวถนนนั้น ได้มีคนเรียงแถว รอคอยแล้ว 3 คน เมื่อคณะของเราไปถึง คนทั้งสามนั้นก็ไต่ยกมือไหว้พร้อมกับพูดขึ้นว่า “นมัสการท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ตัวข้าทั้งสามนี้มีความปิติดีใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อรู้ข่าวจากเทวโลกว่าท่านทั้งสามจะเดินผ่านมายังบริเวณนี้ จึงได้มายืนรออยู่ที่นี้โดยได้รับอนุญาตจากเทวโลกแล้ว ที่ข้าทั้งสามมารอก็เพราะว่าอยากจะพูดคุยหรือบอกเรื่องราวจากที่นี้ไปยังโลกมนุษย์ ท่านครูบาคันธาจึงพูดขึ้นว่า “จะมีอะไรส่งไปยังโลกมนุษย์ ก็ส่งไปได้แล้ว” หนึ่งในสามคนนั้นซึ่งเป็นชายวัยไล่เลี่ยกันมีอายุประมาณ 60 ปีกว่าๆ รูปร่าง สูงโปร่ง ไร้ผม แดงกลาง จึงได้พูดขึ้นมาว่า “เรื่องที่จะพูดส่งไปยังโลกมนุษย์นั้น คือเรื่องพระธาตุที่จะจรลงอายุพระพุทธศาสนาไปให้ครบ 5,000 ปี พระธาตุที่ว่านี้คือ พระชาตุนาถุน ซึ่งแต่ก่อนมาในสมัยเมื่อสร้างกันเป็นครั้งแรกนั้น ไม่ใช่ ชื่อนี้ แต่มีชื่อเรียกว่า “พระพุทธศรีมิ่งเมืองชัย” แต่ก่อนที่ตัวข้าจะเล่าต่อไป ตัวข้าจะขอบอกชื่อตัวข้าก่อน ซึ่งตัวข้ามีชื่อว่า “นายจอง” เมื่อมาอยู่ที่นี้มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ศิริวงศ์วรรณตังสา” ตัวข้าได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์เมื่อเดือนยี่ขึ้น 15 ค่ำปี พ.ศ. 1735 ด้วยโรคห่า (อหิวาห์) เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ตัวข้าได้อาศัยบุญกุศลที่ได้สร้างไว้เมื่อสมัยยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ เป็นสะพานให้มาอยู่ที่ชั้นของข้านี้ คือ แดนสังคักโลกัง และ

ตัวข้าก็จะหมดบุญ จากแดนสังคโลกนี้ เมื่อปี พ.ศ. 2530 มาถึง ทั้งนี้ก็เพราะว่าตัวข้านี้ยังไม่หมดเชื้อเกิดต้องเป็นไปตาม วัฏสงสาร ที่พระพุทธเจ้าได้วางเอาไว้ เพื่อมาสร้างบารมีอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งก่อนจะไปเกิดนี้ข้าขอเล่าเรื่องของพระชาตุนาคตามทีโลกมนุษย์เขาเรียกกันว่าทำไมถึงได้มาอยู่ที่นี่ คือ เมื่อ พ.ศ.1600 ได้มีพระธาตุเสด็จมาอยู่กับคนถือศีลมีชื่อว่า นายอ่อนสา เป็นคนที่อาศัยอยู่ข้างป่าละเมาะบนเนิน มีเพื่อนบ้านอยู่ด้วยกันหกหลังคาเรือน นายอ่อนสาก็ได้เก็บรักษา พระชาตุนั้นไว้ในกระบอกไม้ไผ่ เพื่อเป็นที่บูชาของชุมชนตัวเอง เป็นที่ยึดมั่นยึดเหนี่ยวของชุมชนนี้เมื่อหมดบุญของนายอ่อนสา พระชาตุนี้ก็ได้ตกทอดมายังรุ่นลูกรุ่นหลานจนถึงมือของหลานซึ่งเป็นพระที่เคร่งครัดในการปฏิบัติมีชื่อว่า สาธุเจ้า โสภโณมหาเถร ท่านได้เก็บรักษาไว้บูชาตลอดมาจนถึง พ.ศ. 1710 ท่านโสภโณตอนนั้นก็มิอายุอยู่ในวัยชรา 85 ปี ในสมัยนั้นขอมกำลังมีอำนาจและอิทธิพลในแถบนี้ถ้าพวกขอมรู้ว่าที่ไหนมีพระธาตุก็จะยึดเอามาเป็นเจ้าของหมด และในตอนนั้นก็ให้เกิดโรคห่าระบาดอย่างรุนแรงคนนั่งตายนอนตายยืนตายโดยไม่รู้ตัวก็มี รู้ตัวก็มี ท่านโสภโณมหาเถรจึงมีความคิดว่า จะสร้างเจดีย์บรรจุพระบรมธาตุนี้ไว้ เพื่อเป็นที่กราบไหว้ของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ท่านโสภโณจึงบอกข่าวบุญอันนี้ไปยังศรัทธาชาวบ้านและศรัทธาวิหาริก จากปากต่อปากค่อยๆ บอกต่อกันไปเพราะกลัวพวกขอมจะรู้แล้วจึงนัดพบกัน ณ สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเป็นเนินป่าที่ชุ่มชื้นมีต้นไม้อุดมสมบูรณ์ หมู่ศรัทธาทั้งหลายเห็นพ้องต้องกันว่าให้บรรจุพระชาตุนี้ไว้ยังสถานที่แห่งนี้ หมู่คนทั้งหมดจึงได้พร้อมใจกันวัดอาณาเขตบริเวณที่จะสร้างเจดีย์ โดยยึดเอาจุดศูนย์กลางอยู่ที่พระธาตุ ขยายอาณาเขตบริเวณออกไปทั้งสี่ด้าน ด้านละ 56 วา ให้เป็นเขตของพระบรมธาตุจากนั้นทุกคนจึงได้ช่วยกันขุดหลุม หลุมนี้กว้างด้านละ 4 วา ลึก 6 วา หมู่คนที่ช่วยกัน นั้นมีทั้งหมด 80 คน โดยแบ่ง ออกเป็น 8 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน ดังนี้

กลุ่มคนที่ 1 มีหน้าที่ขุดดิน

กลุ่มคนที่ 2 มีหน้าที่ขนดิน

กลุ่มคนที่ 3 มีหน้าที่หาน้ำดื่ม

กลุ่มคนที่ 4 มีหน้าที่คอยพยาบาลผู้เจ็บป่วย

กลุ่มคนที่ 5 มีหน้าที่ถากถางต้นไม้และตอไม้

กลุ่มคนที่ 6 มีหน้าที่ทำอาหาร

กลุ่มคนที่ 7 มีหน้าที่ควบคุมเสียงไม่ให้เกิดเสียงดังขึ้น

กลุ่มคนที่ 8 มีหน้าที่ระงับเหตุเมื่อมีการทะเลาะวิวาท

โดยแต่ละกลุ่มก็ได้ยึดเอาศรัทธาปะสาธะในองค์ พระธาตุเป็นหลักและได้มีความสามัคคีกันดีตั้งอกตั้งใจทำงานชุดหลุมปรับสถานที่กันอยู่เจ็ดวัน แล้วเสร็จพร้อมที่จะบรรจุพระธาตุท่านโสภโณมหาเถรก็ได้บอกศรัทธาทั้งหลายที่ได้มาบรรจุพระธาตุว่า “ใครมีของที่สำคัญหรือของมีค่าบรรจุไว้ในธาตุเพื่อเป็นพุทธานุชา ก็เชิญให้เอามาบรรจุพร้อมกันในตอนนี้เลย” ศรัทธาทั้งหลายก็มีความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง หมู่ศรัทธาทั้งหลายจึงได้ประพรมน้ำอบ น้ำหอมอย่างคิลลงในบริเวณหลุมที่เตรียมไว้นั้น ก่อนที่จะเอาของมีค่าลงไปจากนั้น จึงได้เอาของมีค่าต่างๆ ที่ตกทอดมาตั้งแต่สมัยปู่ย่าตายายของมีค่า นั้นก็คือ พระเครื่องเป็นแบบพิมพ์ต่างๆ ส่วนท่านโสภโณมหาเถรก็ได้เอาพอบหรือสตูปเงินสตูปทองที่เป็นมรดกตกทอดมาเหมือนกันใส่บรมพระธาตุไว้ซึ่งเรื่องนี้โลกมนุษย์เขาก็เห็น แล้วจากนั้นท่านสิริวงศ์วรรณตังสา ก็ได้บอก ถึงชื่อของกลุ่มคนที่ 8 กลุ่มนั้น มีชื่อดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่มีหน้าที่ขุดดิน มีชื่อว่า

1. เชียงบุ 2. เชียงเถน 3. เชียงจ่ง 4. เชียงหม่น 5. เชียงแสง 6. เชียงหัน
7. เชียงเหย 8. เชียงผุด 9. เชียงเนียง 10. เชียงหยาด

กลุ่มคนที่ 2 มีหน้าที่ขนดิน มีชื่อว่า

1. จัวหยาม 2. จัวเบ็ง 3. จัวแผ่ว 4. จัวนูน 5. จัวเจียบ 6. จัวเฮือน
7. จัวเหล่า 8. จัวลี 9. จัวถัก 10. จัวบอน

กลุ่มที่ 3 กลุ่มที่มีหน้าที่หาน้ำดื่ม มีชื่อว่า

1. ทิดออน 2. ทิดอ้าย 3. ทิดหัง 4. ทิดจัน 5. ทิดต่อน 6. ทิดอุบ
7. ทิดเฟือ 8. ทิดกำ 9. ทิดหมู 10. ทิดหมี่

กลุ่มที่ 4 กลุ่มที่มีหน้าที่พยาบาลผู้เจ็บป่วย มีชื่อว่า

1. นายพื่น 2. นายมัย 3. นายลี 4. นายพริก 5. นายฮ้วน 6. นายเกี่ยว
7. นายปิ่น 8. นายแปบ 9. นายกิ 10. นายม่วง

กลุ่มที่ 5 กลุ่มที่มีหน้าที่ตากถางต้นไม้และต่อไม้มีชื่อว่า

1. นายพั่ว 2. นายสอน 3. นายสิม 4. นายสิงห์ 5. นายหล้า 6. นางเข้ม
7. นางขาบ 8. นางบิ่น 9. นางห้วน 10. นางชม

กลุ่มที่ 6 กลุ่มที่มีหน้าที่ทำอาหาร มีชื่อว่า

1. นายใส 2. นายเสริม 3. นายคัน 4. นายค่อนข้าง 5. นายแพง 6. นางเขียว
7. นางคำ 8. นางเหื้อ 9. นางปืม 10. นางหล้า

กลุ่มที่ 7 กลุ่มที่มีหน้าที่ควบคุมเสียงไม่ให้เกิดเสียงดังขึ้น มีชื่อว่า

1. นายฮ่อม 2. นายหีบ 3. นายกูป 4. นายเถียน 5. นายหย่อง 6. นางไถ่
7. นางไห 8. นางปิป 9. นางอ่อน 10. นางหืด

กลุ่มที่ 8 กลุ่มที่มีหน้าที่ระงับเหตุเมื่อมีการทะเลาะวิวาท มีชื่อว่า

1. นายแยง 2. นายฮำ 3. นายโห่ง 4. นายอ่อม 5. นายฮ้อน 6. นางไฮ
7. นางปอม 8. นางกาย 9. นางไอ่ 10. นางฮุ่น

เมื่อทุกคนได้เอาสิ่งของมีค่าเช่น พระเครื่องแบบต่างๆที่ได้รับมรดก สืบทอดมาจากปู่ย่าตายายลงฝักรียบร้อยแล้วทุกคนก็ได้เอาพอบหรือสตูบที่ บรรจุพระบรมธาตุที่ได้เตรียมไว้บรรจุไว้ในที่แห่งนั้น ซึ่งก็คือพอบรูปเจดีย์เล็ก และพระเครื่องที่โลกมนุษย์พบเห็นกันนั้นแหละ พุดเสร็จท่านศรีวงศ์วรรณตังสา ก็ยืมขึ้นมาที่มุมปากเล็กน้อยก่อนที่จะได้บรรจุก็ได้อัญเชิญเทวดารับรู้ รับทราบ โดยได้อัญเชิญ สักเคกามา...ฯลฯ ด้วย

ในวันบรรจุนั้นเป็นวันเดือน 8 ขึ้น 15 ค่ำ พ.ศ. 1710 เมื่อได้บรรจุพระบรมธาตุ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ได้ถมดินสูงประมาณ 6 วา แล้วจึงได้ก่อเจดีย์โดยเอาเศษดิน เศษอิฐแก้วนันท์กันแบบเรียบเรียง เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์ในการกราบไหว้บูชา เมื่อ ก่อเจดีย์เสร็จเรียบร้อยแล้วทุกคนก็ได้พร้อมใจกันเรียกพระธาตุ นี้ว่า “พระธาตุ ศรีมิ่งเมืองชัย” แล้วทุกคนก็ได้อธิษฐานจิตแล้วก็กรวดน้ำลงดิน เพื่อบอกให้ แม่พระธรณีและโลกทั้งสามรับรู้รับทราบ โดยแต่ละคนก็ได้ตั้ง สัจจะอธิษฐาน ต่อหน้าพระโสภโณมหาเถรว่า

“ขอให้เกิดชาตินี้ได้พบพระพุทธศาสนา ได้ทำบุญในพระพุทธศาสนา
ต่อไปจนถึงนิพพานในที่สุด บางคนก็ให้เกิดมาพบกันและได้อยู่ร่วมกันอีก
เพราะในชาตินั้นเป็นเพื่อนรักกันมาก บางคนก็ขอให้เกิดเป็นพระ ได้มาเป็น กำลัง
พระพุทธศาสนาด้วยเหตุนี้หมู่คนทั้งหลายทั้งมวล จึงได้มาเวียนว่ายตายเกิดอยู่ใน
โลกมนุษย์นี้อีกเพราะยังไม่หมดเชื้อเกิด จึงต้องเป็นไปตามวัฏสงสารที่พระพุทธเจ้า
ได้วางไว้จากนั้นท่านสิริวงศ์วรรณตังสา ก็พูดต่อไปว่า หมู่คนต่าง ๆ ที่ได้มาช่วยกัน
สร้างเจดีย์ ก็ได้มาเกิดตามแรงอธิฐานแล้วและส่วนใหญ่ ก็ได้สมปรารถนาตาม
คำอธิฐานของตน โดยทุกคน ก็ได้มาเกิดมีชื่อในปัจจุบันชาติว่า ดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีหน้าที่ขุดดิน

1. เชียงบุ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระ ชื่อ สาธุเจ้า เคนสุภโล อยู่วัดประชา
บำรุง อ.เมือง จ.มหาสารคาม
2. เชียงเถน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระ ชื่อ สาธุเจ้า สิ้น เขมโย
อยู่วัดนาควิชัย อ.เมือง จ.มหาสารคาม
3. เชียงจ่ง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระ ชื่อ สาธุเจ้า ชีร์โกวิโท อยู่วัด
โพธิ์ศรีแกดำ อ.เมือง จ.มหาสารคาม
4. เชียงหม่น เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระ ชื่อ สาธุเจ้า ปุ่ม อยู่วัดอภิสัทธ
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
5. เชียงแสง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระ ชื่อ สาธุเจ้า สุบิน อยู่วัดไหนให้
ไปถามสาธุเจ้าปุ่ม ท่านจะบอกให้เพราะท่านรู้จักกันดี
6. เชียงหัน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระ ชื่อ สาธุเจ้า อุทิศ อยู่วัดไหนให้
ไปถามสาธุเจ้าสุบิน ท่านจะบอกให้ฯลฯ
7. เชียงเหย เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระ ชื่อ สาธุเจ้า สอน อยู่วัดกลางโกสุม
อ.โกสุมพิสัย จ.มหาสารคาม
8. เชียงผุด เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระ ชื่อ สาธุเจ้า ถวิล อยู่วัดไหนให้ไป
ถามสาธุเจ้าสอนท่านบอกให้
9. เชียงเนียง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระ ชื่อ สาธุเจ้าชาย อยู่วัดไหนให้
ไปถามสาธุเจ้าถวิลท่านบอกให้

10. เชียงหยาด เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระ ชื่อ สาธุเจ้า บัว อยู่วัดบ้านโพนทอง
อ.นาइन จ.มหาสารคาม

กลุ่มที่ 2 มีหน้าที่ขนดิน

1. จัวหยาม เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระ ชื่อ สาธุเจ้า พุทธา อยู่วัดนาइन
พัฒนาราม อ.นาइन จ.มหาสารคาม
2. จัวเบ้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเฉลียว มูลคุด
3. จัวเผ่ว เกิดมาชาตินี้กลับชาติมาเกิดเป็นหญิง ชื่อ สุดเฉลียว มูลคุด ทั้ง 2 คนนี้
อยู่บ้านเลขที่ 57/3 ถ.มะลิวัลย์ ซ.สันติสุข อ.เมือง จ.ขอนแก่น
4. จัวนูน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมบัติ หัตถากร
5. จัวเจียบ เกิดมาชาตินี้กลับชาติมาเกิดเป็นหญิง ชื่อ วันเพ็ญ หัตถากร
6. จัวเฮือน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายคมสันต์ ตระกูลโกศล
7. จัวเหล่ว เกิดมาชาตินี้กลับชาติมาเกิดเป็นหญิง ชื่อ อำไพ ตระกูลโกศล
8. จัวลี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิยม วงศ์ชาติ
9. จัวถัก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมาน ภาพิลา
10. จัวบอน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอำนาจ ปฏิส

ลำดับที่ 4-10 ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่ของ คนอื่นจะบอกให้
หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปไม่นาน

กลุ่มที่ 3 มีหน้าที่หาน้ำมาดื่ม

1. ทิดออน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประภา ยุวนนท์
2. ทิดอ้าย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอนันต์ ปลื้มสุข
3. ทิดหัง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิชัย ทศนเศรษฐ์
4. ทิดจั่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายทรงพล มะลิกุล
5. ทิดต่อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบรรดาศักดิ์ บุญบันดล
6. ทิดอุป เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนรินทร์ เจริญสกุล
7. ทิดเฟือ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสามารถ มีสมงาม
8. ทิดก่า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไพรัช สกลพันธ์
9. ทิดหมู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจิระศักดิ์ คณาสวัสดิ์
10. ทิดหมี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เล็ก วรรณวิน

กลุ่มที่ 4 กลุ่มที่มีหน้าที่คอยพยาบาลผู้ที่เจ็บป่วย

1. นายพิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประเสริฐ เกียรติประวัติ
2. นายมัย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมเจตน์ ปิ่นสุวรรณ
3. นายลี เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นหญิงชื่อ ดวงพร ปิ่นสุวรรณ
4. นายพริก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปรีดา บุรณะพัฒนา
5. นายฮ้วน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายทองดี ปะวะภูตา
6. นายเกี้ยว เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นหญิงชื่อ นางหวาน ปะวะภูตา
7. นายปิ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิระพงษ์ สิงห์บัญชา
8. นายแปบ เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นหญิงชื่อ นางจันทร์เพ็ญ สิงห์บัญชา
9. นายกิ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุคตากร ค่ายหนองสรวง
10. นายม่วง เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นหญิงชื่อ สวงนศิลป์ ค่ายหนองสรวง

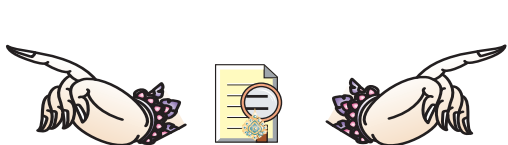
กลุ่มที่ 5 กลุ่มที่มีหน้าที่ตากถางต้นไม้และต่อไม้

1. นายพั้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายภพพล ชีพสุวรรณ
2. นายสอน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเฉลิมศักดิ์ วงศ์ศิริวัฒน์
3. นายสิม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกริศักดิ์ ไพบุลย์
4. นายสิงห์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิระชัย แนวบุญเนียร
5. นายหล้า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไสว พรามณัณฉี
6. นางเข็ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางทองคำ เกตุแสนศรี
7. นางขาบ เกิดมาชาตินี้กลับชาติมาเกิดเป็นชายชื่อ บุญจันทร์ เกตุแสนศรี
8. นางปิ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางรัชนี เกตุแสนศรี
9. นางหวิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สงบ เลตาก
10. นางชม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สุคนธ์ เลตาก

กลุ่มที่ 3 - กลุ่มที่ 5 ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่ของ คนอื่นจะบอกให้
หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปไม่นาน

กลุ่มที่ 6 มีหน้าที่ทำอาหาร

1. นายไส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประวัน สัตยาธีรานนท์

2. นายเสริม เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นหญิงชื่อ ปิยะมาศ สัตยาธีรานนท์
*นายเสริมได้ลงมาเกิดในโลกมนุษย์ เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2512
และจะสิ้นบุญจากโลกนี้ไป ในวันที่.....เดือน.....
พ.ศ.....เวลา.....ทั้งสองอยู่บ้านเลขที่ 747/1 ถนน
ศรีราชวงศ์ อ.เมือง จ.มหาสารคาม
3. นายคั่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุริย์ สำแดงเดช
4. นายค่อนข้าง เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นหญิง เพราะว่าชาติก่อนเจ้าชู้มีชื่อว่า สาวิตรี
พิณพวงษ์
5. นายแพง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมร ศรีชัยวรรณ
6. นางยิ้ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางยิ้ม ศรีชัยวรรณ
7. นางคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สุดใจ พลตาล
8. นางเฟื้อ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางยุพิน ศรีสอง
9. นางปิ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ประดับศรี ปุเรโต
10. นางหล้า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางนวลจันทร์ ธนาเดชาวัฒนากุล

ลำดับที่ 3 - 10 ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะเป็นหน้าที่ของ คนอื่นจะบอกให้
หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปไม่นาน

กลุ่มที่ 7 มีหน้าที่ควบคุมเสี่ยงไม่ให้เกิดเสียงดังขึ้น

1. นายฮ่อม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นาย สุเทพ ทองประดิษฐ์
2. นายหีบ เกิดมาชาตินี้มีกรรม เกิดเป็นกวาง อยู่ในป่าดงพญาเย็น
3. นายกูป เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพิชิต ภาณุตานนท์
4. นายเถียน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายรัชชัย จีระออน
5. นายหย่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายแมนชัย เค่นฟ้านภาพล
6. นางไถ่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางนวลไฉ สุพานิชย์
7. นางไห เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นชายชื่อ นายถวัลย์ สุพานิชย์
8. นางปิ๊ป เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นชายชื่อ นายประเสริฐ ธนาเดชาวัฒนากุล
9. นางอ่อน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นชายชื่อ นายสมชาย ลำควน
10. นางหืด เกิดมาชาตินี้มีกรรมได้เกิดเป็นหมู อยู่ในป่าดงพญาเย็น

ลำดับที่ 1,3-9 ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่ของ คนอื่นจะบอกให้
หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปไม่นาน

กลุ่มที่ 8 มีหน้าที่ระงับเหตุเมื่อการทะเลาะวิวาท

1. นายแบง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประยูทธ ศิริพานิชย์
2. นายฮ่ำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญช่วย ศรีสารคาม
3. นายโท่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกริช กองเพชร
4. นายอ๋ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสันติ มณีกาญจน์
5. นายฮ้อน เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ วิเชียร ไชยมงคล
6. นายไฮ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางทองมี บุคทะศรี
7. นางปอม เกิดมาชาตินี้มีบุญเกิดเป็นชายชื่อ นายคุณ บุคทะศรี
8. นางาบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายมยุรา อูระเคน
9. นางไอ่ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เป็นตำรวจชื่อ นายบุญมี ศรีส่อง
10. นางฮุ่น เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เป็นตำรวจชื่อ นายสนั่น ปุระโต

ลำดับที่ 1-10 ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่ของ คนอื่นจะบอกให้
หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปไม่นาน

ในขณะนั้น ได้มีกลุ่มคนคณะหนึ่งที่มาไม่ทันทำบุญแต่ก็ได้ยกมือขึ้นกลางทาง
อนุโมทนาสาธุกับบุญกุศลที่ท่าน โสภโณมหาเถร และคณะศรัทธาทั้งหลายได้ทำไว้
ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 10 คน คือ

1. ทิดเจือ
2. ทิดค่อน
3. ทิดเลื้อ
4. ทิดปึก
5. ทิดใส
6. ทิดสุข
7. ทิดจอง
8. ทิดสิงห์
9. ทิดเหมา
10. ทิดถ่อง

ทั้ง 10 คนก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้วเหลือเพียงข้าฯ คนเดียวที่ยังไม่ได้
ไปเกิด ยังอยู่แดนสังคักโลกังอยู่ ทุกคนได้มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์มี ชื่อว่าดังนี้

1. ทิดเจือ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเอกสิทธิ์ บุตรคล้าย
2. ทิดค่อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายภานุพล พุทธาศรี
3. ทิดเลื้อ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญเลิศ สดสุขชาติ
4. ทิดปึก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอาคม จรจินดา
5. ทิดใส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธีระยุทธ พลีสิงห์

6. ทิดสุข เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายทองดี หัตถ์คุณารมณ
7. ทิดจง คือข้าฯ ตัวผู้เล่า
8. ทิดสิงห์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุชาติ ศรีสังข์
9. ทิดเหมาะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายมาโนช ชัยชวรัตน์
10. ทิดถ่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสำราญ วงศ์สาจันทร์

“เออนี่นะไฟศาล ข้าฯ ก็ลืมไปอย่างหนึ่ง” ท่านศิริวงศ์ วรรณติงสา ผู้เล่าเน้นเสียงขึ้น การทำบุญที่ไหน หรือการทำความดีที่ไหน ย่อมมีอุปสรรคที่นั่นในสมัยนั้นก็เช่นกัน ในขณะที่ผู้คนกำลังช่วยกันขุดหลุมเพื่อเก็บพระธาตุนั้นก็มีคน ๆ หนึ่งที่ไม่เชื่อเรื่องบาปเรื่องกรรมได้มาขัดขวางและกล่าววาจาที่ไม่เป็นมงคล โดยได้กล่าวว่า “บาปบุญมีที่ไหนข้าได้ฆ่าสัตว์ทรมานสัตว์ได้เบียดเบียนคนอื่น และสัตว์เอาไว้มากมายไม่เห็นข้าเป็นอะไรเลยสนุกคือออก” ท่านศิริวงศ์ วรรณติงสา จึงพูดขึ้นว่า “นี่เป็นสันดานของมันที่มาสว่างไปมืด” คน ๆ นั้น มีชื่อในสมัยนั้นว่านายเจื่องเวลาเห็นเขาอธิษฐานจิตก็ว่าเขาต่าง ๆ นา ๆ โดยได้พูดว่า “มันเป็นจริงหรืออธิษฐานแบบนี้มันจะได้อะไร” เมื่อเห็นเขาอธิษฐาน นายเจื่องก็ขออธิษฐานกับเขาบ้าง โดยอธิษฐานว่า “ขออย่าให้ข้าเกิดมาพบพุทธศาสนาขอให้ไปไกล ๆ และอย่าได้พบผู้คนที่ได้ทำบุญในวันนี้” ด้วยบาปอันนั้นนายเจื่องจึงได้ไปเกิดที่อื่น โดยได้เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน คือเกิดเป็นนกและหนูตามลำดับ เพิ่งได้มาเกิดเป็นคนในชาตินี้ แต่ไปเกิดอยู่นอกศาสนาตามแรงปรารถนาของเขาเอง โดยได้มาเกิดในโลกมนุษย์ ชาตินี้มีชื่อว่า นายกันนิง เกเรจอห์น (หรือ แกร์จอห์น ฟังไม่ชัด) ไปเกิดอยู่ที่เมืองแคนเบอร์รา ประเทศออสเตรเลีย เมื่อวันศุกร์ที่ 9 กย. 2509 ปีมะเส็งนายคนนี้จะต้องถึงแก่วิบากกรรมโดยทำอัตตวินิบาตกรรมตัวเอง (ฆ่าตัวตาย) ในวันที่ 10 กันยายน เมื่อพุทธศักราชได้ 2539 (พ.ศ. 2539)

ส่วนโสภโณมหาเถรปัจจุบันอยู่ในแดนทิพย์แดนธรรมอยู่ กำลังเตรียมตัวมาเกิดในโลกมนุษย์ เมื่อ พ.ศ. 2550 มาถึงในวันที่ 13 เมษายน และจะมาบรรพพระธาตุนาคูนในวัยชราอีกครั้งหนึ่ง สมัยเมื่อตอนท่านมีชีวิตรือนั้นท่านอยู่วัดโพททอง อ.นาคูน จ.มหาสารคาม ในปัจจุบันวัดนี้ในสมัยท่าน ท่านก็จะได้มาอยู่อีก แต่จะมีชื่อเรียกใหม่ว่าวัดป่าเวพูน

“เออนี่นะไฟศาลเมื่อไฟศาลพบหมู่คนเหล่านี้ก็ขอให้บอกเขาเหล่านั้น จงหมั่นทำบุญรักษาศีลภาวนารักษาศีล 5 กันให้ดีที่สุดโดยเฉพาะข้อที่ 1 ห้ามฆ่าสัตว์ ให้ตายด้วยมือและให้ไปทำบุญกับพระปฏิบัติดีให้เป็นนิสัยหรือสันดานและให้มีความกตัญญูรู้คุณคน เพราะถ้าไม่มีความกตัญญูรู้คุณคนแล้วคนนั้นจะเป็นคนไม่ได้ เมื่อทุกคนหมดบุญจากโลกมนุษย์นี้แล้วก็ต้องมาเสวยสุขอยู่ที่แดนทิพย์แดนธรรม และแดนสักกังโลกังของแต่ละคนและจะต้อง ไปเกิดในโลกมนุษย์ชาติต่อไปเพราะทั้งหมดนี้ยังไม่หมดเชื้อเกิดจึงต้องเป็นไปตามวิกฎสงสารที่พระพุทธเจ้าได้วางไว้ โดยทุกคนจะได้เกิดในโลกมนุษย์ในชาติต่อไปมีชื่อว่ดังนี้..... (ถ้าผู้ใดเกี่ยวข้องในเรื่องนี้มีความสนใจอยากรู้ถามบุญกรรมของแต่ละคนแต่ละท่านตลอดถึงแนวทางแก้ไขที่พบอุปสรรคในชาตินี้และชื่อในชาติต่อไปก็ให้ติดต่อมาที่ตัวผม นายไฟศาล แสนไชย ซึ่งตัวผมจะพิจารณาบอกเป็นรายๆ ไป)”

เรื่องราวที่จะเล่าก็มีเพียงเท่านี้ขอให้ไฟศาลเก็บเรื่องนี้ไว้เพราะ ขณะนี้คนกำลังสร้างสถานที่เก็บพระบรมธาตุแห่งใหม่กันอยู่เรื่องราวที่เล่ามาทั้งหมดนี้เป็นเรื่อง ที่โลกมนุษย์ยังไม่รู้ยังไม่ทราบที่รู้แล้วทราบแล้วจะไม่ขอเล่าขอให้ไฟศาลจดจำ เรื่องนี้ไว้จนกว่าปี 2540 มาถึงจึงค่อยเปิดเผยเรื่องนี้คือเมื่อถึงตอนนั้นจะมีคนในโลกมนุษย์มาขอให้ฉันมีตเมื่อถึงเวลานั้นจึงค่อยเปิดเผยให้คนในโลกมนุษย์ได้รู้ ได้ทราบซึ่งจะเป็นใครนั้นก็ให้ดูและพิจารณาเอาเองจะรู้เองขอให้ไฟศาลรับปาก ไว้ด้วยนะผมนายไฟศาลก็ได้รับปากท่านไว้ท่านสิริวงศ์วรรณตึงสาก็ได้มีความปิติยินดี เป็นอย่างยิ่งจากนั้นท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชก็ได้กล่าวลากับท่าน สิริวงศ์วรรณตึงสาเพื่อไปที่อื่น ๆ อีกซึ่งก่อนจะลา สิริวงศ์วรรณตึงสาก็ได้เมตตาบอกต่อ อีกว่าพระธาตุนั้นเป็นส่วนของหน้าแข้งของพระพุทธเจ้าจากนั้นท่านครูคันธาและ ท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผมไปที่อื่น ๆ อีกโดยมีคนสองคนที่มายืนเรียงแถวคอยรับ ในตอนแรกตามไปด้วยโดยคนแรกนั้นเป็นเทพเทวาที่รักษาองค์พระธาตุนายรายณ์ เจงเวงคนที่สองเป็นเทพเทวาที่รักษาองค์พระธาตุเชิงชุมซึ่งทั้งสองท่านก็ได้เล่า เรื่องราวต่าง ๆ ของพระธาตุนายรายณ์เจงเวงและพระธาตุเชิงชุมให้ผมฟังซึ่ง พระธาตุทั้ง 2 แห่งนี้ตั้งอยู่ที่ จ.สกลนคร เมื่อได้เรื่องราวมากพอแล้วท่านครูบา คันธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับมาโดยกลับมาในลักษณะที่ปลิวลงมา

ในสภาพที่ไร้ผู้นำและไร้จุดหมายปลายทางลงมาถึงที่ไหน ก็ไม่ทราบจึงได้
สะดุ้งตื่นนอนมองดูนาฬิกาก็เป็นเวลา 05.22 น. ของวันที่ 19 พ.ค. 2526

เมื่อถึงเวลาผมจึงได้เขียนเชิงบันทึกให้ท่านผู้อ่านได้รับรู้รับทราบเพราะถ้าผม
ไม่เปิดเผยให้โลกมนุษย์ได้รับรู้รับทราบ ผมก็กลัวจะเป็นเหตุ เพศภัยกับตัวผมเอง
ผมจึงได้เริ่มบันทึก ตั้งแต่วันที่ 16 มีนาคม 2540 เวลา 13.13 น. จนกระทั่งบันทึก
เสร็จเอาในวันที่ 21 มีนาคม 2540 เวลา 16.53 น.

มั่งคั่งล้นนิมิตตั้ง กล่าวยังนิมิตความฝันอันเป็นมงคลก็ขอจบเพียงเท่านี้

ผู้เรียบเรียง...กระดิ่งน้อย ห้อยวิหาร
ผู้ตรวจทาน...จอย เจ็ยแจ้ว

นิมิตพิศวง

พระธาตุพนม

อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

โดย ไพศาล แสนไชย นิมิต
กระดิ่งน้อย ห้อยวิหาร เรียบเรียง
จอย เจ็อยแจ้ว ตรวจทาน

นิมิตนี้เกิดขึ้นของกินวันเข้าพรรษา ปีพ.ศ.2527 ซึ่งตรงกับวันที่ 12 กรกฎาคม ในวันนี้ชาวบ้านโดยเฉพาะชาวชนบทบ้านท่ากออี้ว ได้ตื่นนอนแต่เช้ามืดเพื่อหุงหาอาหาร ได้ทำบุญที่วัดด้วยใบหน้าอันฉ่ำเย็นแจ่มใส เป็นวันที่มีความสุขของครอบครัวที่จะได้พร้อมหน้าพร้อมตาไปทำบุญ อาหารที่นำไปทำบุญวันนี้ ส่วนมากก็เป็นอาหารท้องถิ่นที่รู้จักเป็นอย่างดี คือ แกงฮังเล ห่อหมกไก่ น้ำพริก ผักตำลึงนึ่ง เมื่อถึงเวลาทุกคนก็ได้เตรียมอาหารที่ได้จัดไว้นั้นไปวัด มีทั้งคนหนุ่มสาวลูกเล็กเด็กแดง คุณตาคุณยาย เมื่อทุกคนได้พบกันที่วัดแล้ว ก็ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันในเรื่องทุกข์ต่าง ๆ ทั้งทางโลกและทางธรรม พอถึงเวลาจึงได้รับศีล และถวายปัจจัยไทยทาน พร้อมภัตตาหารต่าง ๆ ตามที่ผม (นายไพศาล แสนไชย) ได้สังเกตดูแต่ละคนมีความสุขมาก สังเกตได้จากใบหน้าของแต่ละคน ซึ่งเวลาของการทำบุญในวันนี้ ใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมงก็แล้วเสร็จ ทุกคนจึงแยกย้ายกันกลับบ้าน

เมื่อผมกลับมาถึงบ้าน ก็ได้รับประทานข้าวกับคุณพ่อ คุณแม่ พี่และหลาน ๆ ปรากฏว่าทานข้าวยังไม่เสร็จ ก็มีแขกมารอพบ 3 คน เป็นคน อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงราย 1 คน เป็นคน อ.เสนา จ.อยุธยา 1 คน อีกคนหนึ่งเป็นคน อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี โดยทั้ง 3 คน มีความทุกข์ใจ และขาดที่พึ่งจึงมาหาผม ผมจะขอแยกความทุกข์ใจของแต่ละคนที่มาหาให้ท่านผู้อ่านได้ทราบดังนี้

คนที่ 1 มีชื่อว่า คุณมยุรี อายุ 23 ปี (2527) ซึ่งเป็นคน อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงราย ความทุกข์ของคุณมยุรี ก็คือ สามิไปมีภรรยาใหม่ ซึ่งภรรยาใหม่นี้ก็เป็นญาติของคุณมยุรีเอง โดยสามินั้นมีลูกกับภรรยาใหม่ 1 คน และมีลูกกับ

คุณมยุรีเอง 2 คน ที่เกิดความทุกข์นี้ขึ้นก็เพราะว่าสามีไม่ยอมเลี้ยงดูคุณมยุรีและลูก คุณมยุรีจึงมาพบผมให้ผมช่วยทำให้เมียน้อยเลิกกับสามีตนเอง โดยให้ค่าจ้างผม เป็นจำนวนเงิน 20,000 บาท ตัวผมจึงได้ตอบไปว่า “ผมทำไม่ได้ เพราะผมไม่เคยทำ” ผมจึงบอกเขาว่า เรื่องอย่างนี้ให้ค่อยพูดค่อยจากัน โดยให้พ่อแม่ทั้ง 2 ฝ่าย และ ญาติผู้ใหญ่มาปรึกษากัน โดยเล่าปัญหาให้แต่ละฝ่ายฟัง คุณมยุรีก็รับทราบ ตามคำบอกกล่าวของผม แล้วจึงกลับไปทำตาม ในวันที่เอาญาติผู้ใหญ่มานั้น เขาก็เอาตัวผมไปรับรู้รับทราบด้วย โดยคุณมยุรีเอารถมารับผมที่บ้าน ปรากฏว่า เมื่อทุกฝ่ายมาพร้อมหน้ากันหมดแล้ว ตกลงกันไม่ได้ คุณมยุรีเองก็บอกว่าสามีเขา อีกคนหนึ่งก็บอกว่าพี่เขา เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกฝ่ายจึงได้เชิญผมให้ช่วยตัดสินใจ ผมจึงให้คำแนะนำเพื่อเป็นทางออกให้เขาว่าให้สามีไปอยู่กับมยุรี 3 วัน แล้วจึงไปอยู่กับภรรยาใหม่ 4 วัน สาเหตุที่ให้อยู่กับคุณมยุรี 3 วัน ก็เพราะว่าอยู่กับคุณมยุรีมานานแล้ว และให้เปลี่ยนไปเรียกภรรยาคนใหม่ว่า ผู้ช่วยแม่บ้านแทน ซึ่งเป็นที่พอใจ ของทุกฝ่าย ปัจจุบัน พ.ศ. 2540 แต่ละฝ่ายก็ปฏิบัติตามที่ผมแนะนำ ซึ่งก็อยู่ มาด้วยความสุข โดยมีลูกเพิ่มขึ้นฝ่ายละ 1 คน ในวันนั้นเมื่อทุกคนตกลงกันได้แล้ว ผมก็เดินทางกลับบ้านด้วยความดีใจ ที่เขาตกลงกันได้อย่างง่ายดาย

คนที่ 2 มีชื่อว่า คุณกานดา เป็นคน อ. ลาดหลุมแก้ว จ. ปทุมธานี คนนี้ มีความทุกข์ใจ เพราะเล่นการพนันไม่เคยได้ จึงขอให้ผมหาฤกษ์หายาม วันไหน ถึงจะร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีเหมือนกับคนอื่นเขา เพราะที่ผ่านมาเล่นเสียเป็นส่วนใหญ่ ผมจึงได้ให้คำแนะนำไปว่า ถ้าอยากเล่นได้ก็ให้หมั่นสวดมนต์ไหว้พระอรหันต์สมา จนถึง สุปฏิปันโน ฯลฯ 108 จบ หรือมากกว่านั้นได้ยิ่งดี ปรากฏว่าวันแรกเขาท่องได้แค่ 100 จบ ก็เกิดความอ่อนเพลียแล้วกลับไป วันนี้จึงไม่ได้ไปเล่น ไพ่นกกระจอก ตัวเขาเองก็นึกเสียใจที่ไม่ได้ไปเล่น วันต่อมาเขาก็ยังสวดมนต์อยู่เหมือนเดิมได้ 105 จบ ก็ได้เกิดความง่วงนอนกะทันหัน พอตื่นขึ้นมาก็หมดเวลาเล่น ไพ่เสียแล้ว ตัวเขาเอง ก็นึกโกรธตัวเองที่ไม่ได้ไปเล่น ตัวผมเองก็แนะนำให้ไหว้พระสวดมนต์อย่างนี้ ต่อไปเป็นเวลา 3 เดือน ก่อนกลับไปเล่นใหม่ แล้วเขาจึงจะได้เงินล้าน เขาก็ได้ ทำตามที่ผมแนะนำ ปรากฏว่าเมื่อครบกำหนด 3 เดือน เขากลับมีความคิด ไม่อยากไปเล่น ไพ่อีก เพราะติดสวดมนต์ไหว้พระ หลังจากเขาเลิกเล่นได้ 3 เดือน

แล้วเขาจึงลองนับเงินที่จะไปเล่นในแต่ละวันดู จำนวนเงินที่นับได้นั้น มีจำนวน 1,4000,000 บาท (หนึ่งล้านสี่แสนบาท) ปัจจุบันนี้ พ.ศ. 2540 เขาได้เลิกเล่นแล้ว และยังสวคมนต์อยู่เหมือนเดิม และยังสวคมนต์แปลด้วย ชีวิตครอบครัวก็มีความสุข และธุรกิจก็มีความเจริญก้าวหน้า

คนที่ 3 ชื่อว่า คุณจรัส อายุ 45 ปี (2527) เป็นคน อ.เสนา จ.อยุธยา ความทุกข์ของคุณจรัส คือ ลูกชายไม่เชื่อฟังคำสอน กินเหล้า สูบบุหรี่ เกรงคบเพื่อนอันธพาล ทั้ง ๆ ที่พ่อแม่ก็อบรมสั่งสอนและส่งเสริมให้เล่าเรียนจนจบ ผมจึงได้ให้คำแนะนำไปว่า ให้หมั่นทำบุญทำทาน ถวายไทยทาน สังฆทานกับ พระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เมื่อทำบุญเสร็จแล้วก็ให้อุทิศส่วนกุศล ไปให้เจ้ากรรม นายเวร โดยเอาชื่อลูกตัวเองเป็นเจ้ากรรมนายเวร เสร็จแล้วให้กรวดน้ำลงดิน บอกแม่ธรณีและโลกทั้ง 3 ให้รับรู้รับทราบ โดยผมบอกให้ทำบุญไปทั้งหมด 12 ครั้ง ให้รับทำด้วยความตั้งใจ คุณจรัสก็ได้ทำตามที่ผมบอก พอทำบุญถึงครั้งที่ 8 ลูกชายเขาก็เสียชีวิตโดยการหลับตาย ก่อนตาย 1 วัน ลูกชายได้พูดกับพ่อว่า “ได้ล้างผลาญตามอาหนี่จนหมดแล้ว ไม่นานก็จะไปหละ” วันรุ่งขึ้นก็ตายจริง ๆ

เมื่อต้อนรับแขกทั้ง 3 ท่าน เสร็จเรียบร้อยแล้ว ในวันนี้ได้ต้อนรับแขกที่มา จากที่อื่นอีกทั้งวันจนถึงเวลาเย็นและเวลากลางคืนตามลำดับ ประมาณ 1 ทุ่ม ผู้คน จึงได้เลิกกันไป ผมจึงได้มีโอกาสดูคุยกับพ่อแม่ พี่น้อง และญาติของผมเอง จนถึงเวลาประมาณ 3 ทุ่ม ผมจึงเกิดความรู้สึกง่วงนอนขึ้นมา ซึ่งความง่วงนี้ เป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าจะต้องทำหน้าที่ไปยังโลกวิญญูณแล้ว ผมจึงได้เข้านอน แล้วก็หลับไปเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่ทราบ จึงได้ฝันไปว่า มีบุคคล 2 ท่าน คือ ท่านครุฑคันธา คันธาโล และท่านพญาพิราข พาผมไปเหมือนกับทุกครั้งที่ผ่านมา คือ ไปในลักษณะปลิวขึ้นไปในสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ซึ่งในการ เดินทางไปครั้งนี้ ท่าน 2 ได้พาผมไปไกลมากและได้พาลงยังสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นลานโล่งกว้างมีพื้นที่ลักษณะนูน ๆ คล้ายกับเนินบนพรหมหรือหญาอ่อน ท่านทั้ง 2 ได้พาผมเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ซึ่งทางข้างหน้านั้นมองเห็นบ้าน หลังหนึ่งลักษณะเหมือนศาลาจัตุรมุขขนาดใหญ่ บนศาลาจัตุรมุขนั้นมีแสง แสงอันแวววาวระยิบระยับเต็มไปหมด ท่านทั้ง 2 ได้พาผมเดินผ่านบ้านหลังนั้นไป

จนมาหยุดอยู่ที่หน้าบ้านลักษณะเหมือนศาลาจัตุรมุขหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั้น ได้มีคน
นั่งรออยู่แล้ว เป็นชายไว้ผมแสกกลาง มีมือและเท้าใหญ่ หน้าคุ้ย แต่แฝงไว้ด้วย
ความเมตตาและอเมยมนิด ๆ อายุท่านประมาณ 60 กว่า เมื่อได้พูดคุยสนทนากัน
จึงได้ว่าตัวท่านมีชื่อว่า พญาคำแดง เป็นเจ้าเมือง เมืองหนึ่งซึ่งทางโลกมนุษย์
รู้จักกันว่า เป็นผู้ก่อสร้างพระธาตุพนม ในยุคแรกเมื่อมีโอกาสได้มาพบเจอกัน
ในวันนี้ก็ดีแล้ว เพราะตัวท่านเองก็อยากจะเล่าความเป็นมาของพระธาตุพนม
ว่าเป็นมาอย่างไร มาถึงตอนนี้ท่านพญาคำแดง ได้กล่าวเชิญนิมนต์ท่านครูบาคันธา
และท่านพญาพิงคราช พร้อมผม นายไพศาล แสนไชย เข้าไปในศาลาจัตุรมุขหลังนั้น
บนศาลาจัตุรมุขปรากฏว่ามีเก้าอี้จัดไว้ต้อนรับ 3 - 4 ตัว ท่านครูบาคันธา ท่าน
พญาพิงคราชและผม นายไพศาล แสนไชย ก็ได้มานั่งเรียงกันมาตามลำดับ ส่วนพญา
คำแดงก็นั่งลงอีกตัวหนึ่ง ซึ่งอยู่ตรงกันข้าม การสนทนากับท่านพญาคำแดงว่า
มีเรื่องราวอะไรจะส่งไปยังโลกมนุษย์ก็ส่งไปได้ เพราะถึงเวลาแล้วที่จะได้พูดคุยกัน
พญาคำแดงจึงได้ตั้งใจพูดต่อไปว่า พระธาตุพนม ที่ปรากฏอยู่ในโลกมนุษย์
ในปัจจุบันมีความเป็นมาอย่างไร คือ เมื่อตอนพระพุทธเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ท่านได้ปลง
สังขารตอนปัจฉิมวัย (ตอนแก่) เมื่อท่านดับขันธปรินิพพานไปแล้วสรีระของ
ท่านพึงเป็นประโยชน์ก็ขอให้สรีระส่วนนั้นจงไปประดิษฐานต่อมวลชนโลก
ยังสถานที่อันสมควรเพื่อให้มนุษย์และเทวดาทั้งหลายได้กราบไหว้บูชา

ต่อมาเมื่อพระพุทธเจ้าได้ดับขันธปรินิพพานพระธาตุต่าง ๆ ก็ได้แบ่งออกเป็น
ส่วนต่าง ๆ ตามที่โลกมนุษย์ได้รู้ได้ทราบกัน มีอยู่ส่วนหนึ่งเป็นส่วนที่พระมหากัสปะ
ได้ไว้ ซึ่งเป็นส่วนอัฐิธาตุ พระมหากัสปะไม่รู้จะเอาไว้ที่ไหน จึงได้เสี่ยงอธิษฐาน
ไว้ว่า ขออัญเชิญพระบรมธาตุนี้จงไปประดิษฐานในที่อันควร เพื่อให้มนุษย์และ
เทวดาทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาพระบรมธาตุนั้น จึงได้เสด็จมาอยู่ ณ สถานที่
ในปัจจุบันโดยพุทธานุภาพพร้อมด้วยพระธาตุอรหันต์อีกส่วนหนึ่ง สถานที่บริเวณนั้น
ในสมัยนั้นมีชื่อเรียกว่า ภูกำพร้าว ตอนพระบรมธาตุเสด็จมาสถิตอยู่ที่ภูกำพร้าว
นั้นตรงกับเดือน 12 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 530 เมื่อตอนพระบรมธาตุเสด็จมาก็ได้
แสดงพุทธานุภาพ เป็นฉัพพรรณรังสี สว่างไสวให้เป็นที่อัศจรรย์ใจและสร้างความ
ศรัทธาปีติยินดีต่อมนุษย์และเทวดาทั้งหลายโดยเฉพาะตัวฉันเอง (พญาคำแดง)

และพญาจุลมนิพรมทัตพญาสุวรรณพิงคาระ เป็นต้น พญาทั้งหลายเหล่านี้ได้บอกเล่าต่อเพื่อนฝูง ซึ่งเป็นเจ้าเมืองด้วยกันในสมัยนั้น ซึ่งมีชื่อว้างดังนี้

1. ตัวข้าพเจ้า (พญาคำแดง) 2. พญาอินทะปัท 3. พญานันทะเสน
4. พญาจุลมนิพรมทัต 5. พญาสุวรรณพิงคาระ

เพื่อนฝูงทั้ง 5 คนนี้ ก็ได้ไปบอกให้ศรัทธาชาวบ้านชาวเมืองของตนมาช่วยกันปรับสถานที่ ณ ภูกำพร้าวแห่งถากถางบริเวณนั้น เพราะเป็นป่าทึบเพื่อที่จะสร้างพระธาตุเจดีย์ประดิษฐานพระอัฐกธาตุของอรหันต์ต่างๆ ในคราวนั้น ชาวบ้านชาวเมืองแต่ละเมือง เมื่อได้รู้ข่าวจากเจ้าเมืองตัวเองว่าพระบรมธาตุเสด็จมาที่ภูกำพร้าวต่างก็มีความปีติยินดีโสมนัส จึงได้แตกตื่นกันมาร่วมถากถางพื้นที่ในบริเวณนั้นสร้างให้เป็นพุทธสถาน (วัด) ในการกราบไหว้บูชาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย คนกลุ่มนี้ที่สำคัญมีทั้งหมด 156 คน ซึ่งทุกคนมาด้วยความศรัทธาเป็นหลัก เมื่อถึงตอนนี้ท่านพญาคำแดงได้อมยิ้มขึ้นมาเล็กน้อย แล้วจึงพูดต่อว่า 1. ตัวข้าพเจ้า (พญาคำแดง) 2. พญาอินทะปัท 3. พญานันทะเสน 4. จุลมนิพรมทัต 5. พญาสุวรรณพิงคาระ

ซึ่งทั้ง 5 คนนี้เป็นเจ้าเมืองเมืองไหน โลกมนุษย์รู้ดี ตัวข้าพเจ้าจะไม่ขอบอกไว้ ส่วนชาวบ้านที่มาช่วยกัน 156 คนนั้น มีชื่อว้างดังนี้

1. นายเพี้ย	2. นายกำ	3. นายล้ง
4. นายหมุด	5. นายธรรม	6. นายโสภ
7. นายลิน	8. นายซัง	9. นายหมู
10. นายหมี	11. นายฮม	12. นายฮัง
13. นายคอน	14. นายดำ	15. นายเซา
16. นายตา	17. นายใส	18. นายชูด
19. นายบุ	20. นายลี	21. นายเมือง
22. นายช่วง	23. นายพาด	24. นายเลิศ
25. นายชูด	26. นายกำ	27. นายปี
28. นายลี	29. นายฮาด	30. นายยาง
31. นายแสน	32. นายไหว	33. นายสิงห์

34. นายซ้อน	35. นายโชติ	36. นายเภา
37. นายน้อย	38. นายดวง	39. นายวงศ์
40. นายเต็ม	41. นายบก	42. นายทัพ
43. นายผล	44. นายกอน	45. นายช้าง
46. นายเปี่ยม	47. นายขาบ	48. นายใหญ่
49. นายสอน	50. นายสุ่ม	51. นายแซบ
52. นายหล้า	53. นายชอบ	54. นายฮอน
55. นายเต็ม	56. นายเที่ยง	57. นายคำ
58. นายอ่ำ	59. นายผัน	60. นายจาบ
61. นายหนูน	62. นายแก้ว	63. นายเลื้อ
64. นายเผื่อ	65. นายวัน	66. นายแสง
67. นายรัด	68. นายผึ้ง	69. นายสังข์
70. นายบุญ	71. นายเต็ง	72. นายเถน
73. นายชุบ	74. นายจีน	75. นายเทิม
76. นายเวน	77. นายทัก	78. นายชุม
79. นายนาค	80. นายเพ็ญ	81. นายนาค
82. นายแฮม	83. นายชุย	84. นายบุ๋น
85. นายหัน	86. นายโนน	87. นายกู
88. นายจีน	89. นายพั่ว	90. นายพุ่ม
91. นายชุ่ม	92. นายภู	93. นายหนูน
94. นายวัง	95. นายเทิม	96. นายนุง
97. นายแจม	98. นายเต๋อ	99. นายฮ้าม
100. นายไม	101. นายกอบ	102. นายเสน
103. นายตาม	104. นายตาบ	105. นายฮาบ
106. นายหุด	107. นายฮาด	108. นายเกย
109. นายหมุน	110. นายไส	111. นายกูบ
112. นายอุบ	113. นายทั้ง	114. นายแถม

115. นายทัก	116. นายเข้ม	117. นายเปียง
118. นายหาบ	119. นายอิน	120. นายเถว
121. นายหอย	122. นายปุ่น	123. นายคำ
124. นายแรม	125. นายไผ่	126. นายเทิ้ม
127. นายเอิบ	128. นายพัค	129. นายโท
130. นายไช	131. นางเขียว	132. นางอุบ
133. นางไ่อ	134. นางอ่อน	135. นางแหวน
136. นางสุน	137. นางกวย	138. นางแป้น
139. นางไผ่	140. นางหวาน	141. นางผุด
142. นางชั้น (ดำ)	143. นางพูน	144. นางชั้น (แดง)
145. นางหยาด	146. นางย้อย	147. นางนา
148. นางนอ	149. นางนี	150. นางกุ่น
151. นางเทศ	152. นางใบ	153. นางคำ
154. นางถี	155. นางเงา	156. นางเล่น

หมู่คนทั้งหมดนี้ พญาคำแดงได้พูดขึ้นพร้อมกับยิ้มออกเล็กน้อย ได้แบ่งกันเป็นกลุ่มทั้งหมด 12 กลุ่ม กลุ่มละ 13 คน โดยแบ่งหน้าที่กันดังนี้

กลุ่มที่ 1 ตั้งแต่ลำดับที่ 1 - 13 มีหน้าที่ขุดหลุมบริเวณที่พระราชสุถิต เพื่อให้ศรัทธาประชาชนได้ใส่แก้วแหวนเงินทองลงไป

กลุ่มที่ 2 ตั้งแต่ลำดับที่ 14 - 26 มีหน้าที่ขนวัตถุต่างๆ ที่ไม่เป็นมงคลออกจากบริเวณนั้น

กลุ่มที่ 3 ตั้งแต่ลำดับที่ 27 - 39 มีหน้าที่ตัดต้นไม้ที่เป็นป่าที่บอกจากบริเวณนั้น

กลุ่มที่ 4 ตั้งแต่ลำดับที่ 40 - 52 มีหน้าที่เผาต้นไม้ที่ตายแล้ว ตลอดจนซากต่างๆ ที่ไม่ต้องการในบริเวณนั้น

กลุ่มที่ 5 ตั้งแต่ลำดับที่ 53 - 65 มีหน้าที่กันสัตว์ร้ายต่างๆ ไม่ให้เข้ามาในบริเวณคนทำงานในเวลากลางวัน ในเวลากลางคืนก็สุ่มไฟไล่ยุงและสัตว์ร้ายต่างๆ

กลุ่มที่ 6 ตั้งแต่ลำดับที่ 66 - 78 มีหน้าที่ปรับผืนดินบริเวณนั้นให้เรียบ

กลุ่มที่ 7 ตั้งแต่ลำดับที่ 79-91 มีหน้าที่ซ่อมเครื่องมือต่าง ๆ ที่ชำรุดในการก่อสร้าง

กลุ่มที่ 8 ตั้งแต่ลำดับที่ 92 - 104 มีหน้าที่คอยดูแลผู้ที่เจ็บไข้ได้ป่วยอันเนื่องมาจากการทำงาน (ปฐมพยาบาล)

กลุ่มที่ 9 ตั้งแต่ลำดับที่ 105 - 117 มีหน้าที่ปั้นก้อนอิฐในการก่อสร้างเจดีย์

กลุ่มที่ 10 ตั้งแต่ลำดับที่ 118 - 130 มีหน้าที่หาอาหารการกินต่าง ๆ

กลุ่มที่ 11 ตั้งแต่ลำดับที่ 131-143 มีหน้าที่ทำกับข้าว

กลุ่มที่ 12 ตั้งแต่ลำดับที่ 144 - 156 มีหน้าที่ช่วยทำกับข้าวและคอยเป็นกำลังเสริมให้กลุ่มอื่น ๆ ที่ขาดกำลังคน

กลุ่มทั้งหมดนี้ ได้ปฏิบัติหน้าที่กันอย่างเคร่งครัด โดยยึดเอาพระธาตุส่วนอรัญคธาตุเป็นสรณะ มีศรัทธาเปี่ยมล้นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไม่มีการรังเกียจเคียดแค้น แต่ในคราวนั้นก็มีวายมีอุปสรรคจนได้คือมีคนจำนวน 2 คน ชอบกินเหล้าหลังเวลาเลิกงานจนขาดสติ เมื่อขาดสติจึงได้ทำบาปไว้ เช่น ได้เอบไปล่าสัตว์ และเบียดเบียนสัตว์ ซึ่งกระทำจนเป็นนิสัยอยู่ในสันดาน คน 2 คน นั้นมีชื่อว่า **นายฮาด และนายไฮ** แม้ว่ามีผู้รู้คอยตักเตือนสั่งสอนก็ไม่ฟัง แถมยังด่าอีกด้วย เวลาเมาเหล้า แต่งานในการก่อสร้างพระธาตุเจดีย์ก็ได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ใช้เวลาในการก่อสร้างทั้งหมด 8 เดือน 9 วัน เมื่อก่อสร้างองค์พระธาตุเจดีย์เสร็จแล้ว จึงได้จัดให้มีการอบรม สมโภชน์กันเป็นเวลา 15 วัน มีการถือศีลเจริญภาวนาตลอดเวลา 15 วัน เมื่อเสร็จแล้วจึงถวายองค์พระธาตุเจดีย์ ตลอดจนวัดวาอารามและสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ให้เป็นสมบัติของพระพุทธศาสนา จึงได้นิมนต์พระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบจำนวน 9 รูป ซึ่งส่วนมากเป็นพระที่เดินธุดงค์มา ซึ่งมีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. สาธุเจ้ากล้า ญาโนทะโยเถระ
2. สาธุเจ้าเพ็ง พันธุโลเถระ
3. สาธุเจ้าห้วย จุมพิโตเถระ
4. สาธุเจ้าหลุบ คุณาวุฒิโทเถระ
5. สาธุเจ้าถ่อง ยโสทะโรเถระ
6. สาธุเจ้าบาก บันทิโตเถระ

7. สาธุเจ้าฟู มุนิลโทเถระ
8. สาธุเจ้าเฮ็ค จันทิโฆเถระ
9. สาธุเจ้าเหื่อง สุจิตโตเถระ

เมื่อทุกคนได้ถวายวัดวาอารามต่าง ๆ คนทั้งหมดทุกกลุ่มก็ได้รวมตัวกันเพื่ออธิษฐานจิตร่วมกัน โดยกล่าวคำอธิษฐานว่า “ขออำนาจบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้ก่อสร้างพระธาตุเจดีย์ตลอดทั้งเสนาสนะต่าง ๆ เพื่อเป็นพุทธบูชาในครั้งนี้อหากมีบุญจริงก็ขอให้บุญกุศลอันนั้นจงส่งผลให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้เกิดมาพบกันอีกและพบพระพุทธรูปศาสนาได้มาทำบุญในพระพุทธรูปศาสนาจนถึงพระนิพพานด้วย ฯลฯ” พระสงฆ์ทั้ง 9 รูป เมื่อรับรู้รับทราบแล้ว ก็ได้ให้พรและอนุโมทนาให้สำเร็จตามความมุ่งมาดปรารถนาของแต่ละคน ด้วยเหตุนี้หมู่คนทั้งหลายทั้งหมด จึงได้มาเวียนว่ายตายเกิดในโลกมนุษย์นี้อีก เพราะยังไม่หมดเชื้อเกิด จึงต้องเป็นไปตามวัฏฏสงสารที่พระพุทธเจ้าได้สั่งสอนไว้ จากนั้นพญาคำแดง ก็พูดเสียงดังขึ้นมาอีกเล็กน้อย พร้อมกับอมยิ้มที่มุมปาก ว่าหมู่คนต่าง ๆ ที่ได้สร้างองค์พระธาตุเจดีย์ก็ได้มาเกิดตามแรงอธิษฐานแล้ว และส่วนใหญ่ก็ได้สมปรารถนาตามคำอธิษฐานของตน ขอให้ไพศาล จำให้ดี ผม (ไพศาล แสนไชย) จึงได้ตั้งใจฟังมากยิ่งขึ้น เจ้าเมืองทั้ง 5 คน ที่เป็นกำลังก่อสร้างในคราวนั้นมาเกิดมีชื่อว่า

1. พญาคำแดง (ผู้เล่า) คือตัวข้าเองพูดแล้วก็อมยิ้มเล็กน้อย
 2. พญาอินทะปัท เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เจ้าราชครูหลวงญาณุโพน สะเม็ก อยู่เมืองเวียงจันทน์
 3. พญานันทะเสน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า วิโรจน์ รัตโนบล (รอด) อยู่วัดทุ่งศรีเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
 4. พญาจุลฉมณีพรหมทัต เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้านวล เขมจารี อยู่ที่ไหนต่อไปภายหน้าไพศาลจะรู้จักเอง เพราะจะมีโอกาสพบกันในอนาคต
- ชาวบ้านกลุ่มที่ 1 มีหน้าที่ขุดหลุมบริเวณที่พระธาตุสถิต เพื่อให้ศรัทธาประชาชนใส่แก้วแหวนเงินทอง มีชื่อว่ดังนี้
1. นายเพี้ย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า พระเจ้าไพศาล อยู่เมืองหลวงพระบาง (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังกัโลกั)

2. นายกำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า พระเจ้าวิษุทธะราช อยู่เมืองหลวงพระบาง (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

3. นายลัง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า พระเจ้าไชยเชษฐาธิราช อยู่เมืองหลวงพระบาง (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

4. นายหมุด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า พระเจ้าธรรมมิกราช อยู่เมืองเวียงจันทน์ (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

5. นายธรรม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า พระเจ้าหน่อเมือง อยู่เมืองเวียงจันทน์ (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

6. นายโตก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท้าวขัตติยวงศ์ อยู่เมืองเวียงจันทน์ (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

7. นายสิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า พระยาจันทสุริยวงศา กิ่ง อยู่เมืองมุกดาหาร (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

8. นายซัง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า พระเจ้าอนรรุทธราช อยู่เมืองเวียงจันทน์ (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

9. นายหมู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า พระเจ้าบรมราชสุคตา อยู่เมืองนครพนม (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

10. นายหมี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเฮ้า พิมพันธ์พนนท์ อยู่จังหวัดนครพนม เป็นหัวหน้าชาวบ้าน (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

11. นายสม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอนรรักษ์เจดีย์ หมั่นศีลสมาทาน อยู่จังหวัดนครพนม (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

12. นายฮัง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสีกระทุม จันทรสาขา เป็นหัวหน้าคน อยู่จังหวัดนครพนม (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

13. นายคอน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอร่าม รัชฎากร อยู่เมืองสกลนคร (สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่ในแดนสังคังโลกัง)

ชาวบ้านกลุ่มที่ 2 มีหน้าที่ขณัตถุต่างๆ ที่ไม่เป็นมงคลออกจากบริเวณนั้นมีชื่อดังนี้

1. นายดำ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดมาเป็นพระชื่อ สาธุเจ้าชม อยู่วัดมหาธาตุ อ.เมือง จ.นครพนม

2. นายเชา เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดมาเป็นพระชื่อ สาธุเจ้าพรหมา อยู่วัดศรีเทพประดิษฐาราม อ.เมือง จ.นครพนม (สิ้นบุญไปแล้วปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม)

3. นายตา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมพงศ์ มัตราข คนๆ นี้ไม่ชอบบอกที่อยู่ให้ เพราะต่อไปจะได้รู้จักกัน พญาคำแดง กล่าว

4. นายใส เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดมาเป็นพระชื่อ สาธุเจ้าสุวัฒน์ อยู่วัดสรภานนิมิต อ.เมือง จ.นครพนม

5. นายขุด เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อ สาธุเจ้าคำพันธ์ อยู่วัดธาตุมหาชัย อ.ปลาปาก จ.นครพนม

6. นายบุ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดมาเป็นพระชื่อ สาธุเจ้าสำลี อยู่วัดพระธาตุพนม อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

7. นายสี เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อ สาธุเจ้าสม อยู่วัดพระธาตุพนม อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

8. นายเมือง เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าอ่อนสี อยู่วัดพระธาตุพนม อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

9. นายช่วง เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าสุบิน อยู่วัดคอนนางหงส์ อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

10. นายพาด เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าบุญยอ อยู่วัดเทพนัคคา อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

11. นายเลิศ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าทา อยู่วัดหัวคอน อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

12. นายชุด เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าศรีจันทร์ อยู่วัดโพธิ์ชัย อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

13. นายกำ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าล้ำ อยู่วัดโพธิ์ศรี อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

ชาวบ้านกลุ่มที่ 3 มีหน้าที่ตัดต้นไม้ที่เป็นป่าที่บอบออกจากบริเวณนั้น มีชื่อดังนี้

1. นายปี เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระชื่อ สาธุเจ้าประคอง อยู่วัดธาตุน้อยศรีบุญเรือง อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

2. นายสี เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าโล่น อยู่วัดศรีบัวบาน
อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

3. นายฮาด เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าแอ้ อยู่วัดพุทธสีมา
อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

4. นายยาง เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าขุนละคร อยู่วัด
ศรีสุมังฯ อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

5. นายแสน เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าวิรัตน์ อยู่วัดพันศิริ
อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

6. นายไหว เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าอวน ปุณโณ
อยู่วัดกันตะสรราช อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

7. นายสิงห์ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าเตรียมใจ
อยู่วัดพุทธสีมา อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

8. นายค่อน เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าคำเหลือง
อยู่วัดหนองหญ้าม้า อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

9. นายโชติ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าคำตัน
อยู่วัดโคกสว่าง อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

10. นายเภา เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าคำดี อยู่วัดยางเดี่ยว
อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

11. นายน้อย เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าเจริญ อยู่วัดนาแก
อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

12. นายตวง เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าสมศรี
อยู่วัดหัวบึงทุ่ง อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

13. นางวงศ์ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าสง่า
อยู่วัดมรรคหาราม อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

ชาวบ้านกลุ่มที่ 4 มีหน้าที่เผาต้นไม้ที่ตายแล้วตลอดจนซากต่าง ๆ ที่ไม่
ต้องการบริเวณนั้น มีชื่อว่าดังนี้

1. นายเต็ม เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นชื่อสาธุเจ้าสุวิทย์ อยู่วัดโพธิ์ชัย
อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

2. นายบก เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าดำรง อยู่วัดคงขย
อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

3. นายทับ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าจันทร์ อยู่วัด
ป่าชัยมงคล อ.สหัสขันธ์ จ.กาฬสินธุ์

4. นายผล เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าโสม อยู่วัดพระบาท
ภูพานคำ อ.อุบลรัตน์ จ.ขอนแก่น

5. นายกอน เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าสังเวียน อยู่วัดพิจารณา
โสกณ อ.ป่าโมกข์ จ.อ่างทอง

6. นายช้าง เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าวัช อยู่วัดธาตุเรณู
อ.เรณูนคร จ.นครพนม

7. นายเปี่ยม เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้ากนิรี จันทิโย
อยู่วัดกัณฑ์ศรีลาวาส อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

8. นายขาบ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าจันดี อยู่วัดจอมแจ้ง
อ.ท่าอุเทน จ.นครพนม

9. นายใหญ่ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าจันลี อยู่วัดธาตุ
ศรีคุณ อ.นาแก จ.นครพนม

10. นายสอน เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าสุณี อยู่วัดเฉลียว
นภาลัย อ.นาแก จ.นครพนม

11. นายสุข เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าถวิล อยู่วัดจอมแจ้ง
อ.ท่าอุเทน จ.นครพนม

12. นายแซบ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าบุญมี อยู่วัดศรี
สงคราม อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม

13. นายหล้า เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าเรือน อยู่วัด
ศรีสมบุญ อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม

ชาวบ้านกลุ่มที่ 5 มีหน้าที่กันสัตรีร้ายต่าง ๆ ไม่ให้เข้ามารบกวนคน ทำงาน
ทั้งกลางวัน - กลางคืน มีชื่อว่ดังนี้

1. นายชอบ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าพุทธา อยู่วัด
ศรีสมบุญ อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม

2. นายฮอน เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าเจริญ อยู่วัด
ธาตุพนม อ.ธาตุพนม จ.นครพนม

3. นายเต็ม เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้ากิตติภรณ์ อยู่วัด
ปัจฉิมมาวาส อ.เรณูนคร จ.นครพนม

4. นายเที่ยง เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าพิฑูรย์ (ฟังไม่ชัด)
อยู่วัดในสวัสดิการาม อ.เรณูนคร จ.นครพนม

5. นายคำ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าอารมณ์ อยู่วัดปัจฉิม
มาวาส อ.เรณูนคร จ.นครพนม

6. นายอ่ำ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าสุรศักดิ์ อยู่วัดกลาง
อ.เมือง จ.นครพนม

7. นายฝน เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าวิชัย อยู่วัดกกต้อง
อ.เมือง จ.นครพนม

8. นายจาบ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้าสมัย อยู่วัดธาตุ
มังชัย อ.ปลาปาก จ.นครพนม

9. นายหนูน เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อสาธุเจ้ากิตติณรงค์
อยู่วัดธาตุมหาชัย อ.ปลาปาก จ.นครพนม

10. นายแก้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมพร กลิ่นพงสา

11. นายเสือ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอุทัย นาคปรีชา

12. นายเฟื้อ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิเชียร วิทโยภาส

13. นายวัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายมานิต ศิลปอาษา

ชาวบ้านกลุ่มที่ 6 มีหน้าที่ปรับเปลี่ยนแผ่นดินนั้นให้เรียบ มีชื่อว่ดังนี้

1. นายแสง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายมังกร กองสุวรรณ

2. นายรัต เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า บันเทิง ศรีจันทร์พันธ์

3. นายผึ้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจำเนียร ชวพงศ์

4. นายสังข์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประมวล รุจนเสรี

5. นายบุญ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายยุทธนา บัววงศ์

6. นายเต็ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญช่วย ศรีสารคาม

7. นายเถน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายริน ช่างสา
8. นายชุก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายถนอม ชาธนูวงศ์
9. นายชิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเฉลี่ย พุทธสถิตย์
10. นายเทิม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไสว พราหมณ์
11. นายเวน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุนัย ณ อุบล
12. นายทัก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเดชชาติ วงศ์โกมลเชษฐ์
13. นายชุม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายโสภณ ขวาลกุล

ชาวบ้านกลุ่มที่ 7 มีหน้าที่ซ่อมเครื่องมือต่าง ๆ ที่ชำรุดในการก่อสร้าง มีชื่อว่ดังนี้

1. นายนาค เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี
2. นายเพ็ญ เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ ปฏิภาณ จุฑาพุทธิ
3. นายนาค เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเมธา รัตนจันทร์
4. นายเสม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปราโมทย์ แก้วพรรณา
5. นายขุย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายภพพล ชื่นสุวรรณ
6. นายบุ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชีวิน สุทธิสุวรรณ
7. นายหัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิสุทธิ์ สิงขจรรกุล
8. นายโนน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สมจิตต์ จุลพงศ์
9. นายกู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพีระ บุญจริง
10. นายชิน เกิดมาชาตินี้เป็นทหารมีชื่อว่า ประกฤติ ร่มวงศ์
11. นายพั้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญเลิศ ไรจน์ลักษณ์
12. นายพุ่ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจรวัย ยิ่งสวัสดิ์
13. นายชุ่ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปรีดา นิสสัยเจริญ

ชาวบ้านกลุ่มที่ 8 มีหน้าที่คอยดูแลผู้เจ็บไข้ได้ป่วย (ปฐมพยาบาล) มีชื่อว่ดังนี้

1. นายภู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประมวล มงคลฤทธิ์
2. นายหนูน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเถกิง เจริญศรี
3. นายวัง เกิดมาชาตินี้เป็นทหารมีชื่อว่า วิรัช รัตน์เทศ
4. นายเทิม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประกิต เทพชนะ
5. นายนง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายคนัย เกตุศิริ

6. นายแจ่ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสงค์ จันทรแจ่มชัย
7. นายเตือ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอนันต์ แจ่มกลีบ
8. นายฮ่อม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสายสิทธิ์ พรแก้ว
9. นายไม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายฉลอง วงศ์ษา
10. นายกอบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิรุฬ พรหมยน
11. นายเสน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ไมตรี นัยยะกุล
12. นายตาม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ศักดา อ้อพงศ์
13. นายตาบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวีระ ขจรบุญ

ชาวบ้านกลุ่มที่ 9 มีหน้าที่ป็นก้อนอิฐในการก่อสร้างเจดีย์มีชื่อว่ดังนี้

1. นายฮาบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชนวัฒน์ วีระธรรมพุลสวัสดิ์
2. นายหูด เกิดมาชาตินี้เป็นทหารมีชื่อว่า สุพจน์ พาริชประไพ
3. นายฮาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเอนก สังกัทอง อยู่บ้านเลขที่ 294/2
ถ.ตากสิน อ.เมือง จ.ตาก โทรศัพท์ (055) 511252 ปัจจุบัน
กำลังได้รับวิบากกรรมอย่างหนัก(ป่วย)
4. นายเกย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมพงษ์ พันธุ์สุวรรณ
5. นายหมุน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไพบุลย์ สรรพกิจ
6. นายไฮ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกนกศักดิ์ เจริญทรัพย์ อยู่บ้าน
เลขที่ 126/1063 หมู่ที่ 5 ต.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ปัจจุบัน
กำลังได้รับวิบากกรรมอย่างหนัก(ป่วยหนัก)
7. นายกูบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกนก ยะสารวรรณ
8. นายอุบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมบุรณ์ ไทยรัชรามาศ
9. นายทั้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ดำรง รัตนพานิช
10. นายแถม เกิดมาชาตินี้เป็นทหารมีชื่อว่า วีระพันธ์ จังคศิริ คน ๆ นี้
ต่อไปจะได้รู้จักกัน ท่านพญาคำแดงพูดขึ้น
11. นายพัค เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอาร์กษ ภูตระกูล
12. นายแย้ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชัยวัฒน์ อรุโณทัยวิวัฒน์
13. นายเปียง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวรวิทย์ เลหาวิโรจน์
อยู่บ้านเลขที่ 535/81 ถ.อภิบาลปัญญา อ.เมือง จ.นครพนม

ชาวบ้านกลุ่มที่ 10 มีหน้าที่หาอาหารการกินต่าง ๆ มีชื่อว่ดังนี้

1. นายหาบ เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นผู้หญิงมีชื่อว่า
นางเสาวณีย์ เลาหวิโรจน์ อยู่บ้านเลขที่ 535/81
ถ.อภิบาลปัญญา อ.เมือง จ.นครพนม
2. นายอื่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเถลิงศักดิ์ หรือเถกิงศักดิ์ (ฟังไม่ชัด)
เลาหวิโรจน์ อยู่บ้านเลขที่ 535/81 ถนนอภิบาลปัญญา
อ.เมือง จ.นครพนม
3. นายแถว เกิดมาชาตินี้เป็นทหารมีชื่อว่า ถวิล สุภาพเพชร คน ๆ นี้
ต่อไปจะได้รู้จักกัน ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่นะ ท่านพญาคำแดง
พุดขึ้น
4. นายหอบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสันติ ศิวิรัตน์
5. นายปุ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสีกหาญ ไตรมศักดิ์ คน ๆ นี้ต่อไป
จะได้รู้จักกันเมื่อเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปไม่นาน
6. นายคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประวัน สาธยานนท์
7. นายแรม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุวรรณ เกษทอง
8. นายไผ่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเสริมศักดิ์ พงศ์พานิช
9. นายเทียม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิทย์ ลิมานนทวัชรไชย
10. นายเอบ เกิดมาชาตินี้เป็นทหารมีชื่อว่า สุพงศ์ มนต์ไพบุลย์
11. นายนัด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมศักดิ์ จำกวีพรหม
12. นายโท เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเกียรติศักดิ์ โกศลจิตร
13. นายไข เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชวลิต วิชัยสุทธิ

ชาวบ้านกลุ่มที่ 11 มีหน้าที่ทำอาหารและปรุงอาหาร มีชื่อว่ดังนี้

1. นางเขียว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางฉอ้อน สุภาพเพชร
2. นางอุบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางชูศรี ศรีวิไลลักษณ์
3. นางไอ่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางลักษณา นาคอุดม
4. นางอ่อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสฤดีพร กระหนกพิรภัย (ทั้ง 2 คนนี้
รู้จักกันอยู่สำนักนโยบายฯ)

5. นางแหวน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสาวกพร ศิริพร (อยู่ตรวจภายใน)
6. นางสาวน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ชัชศรี บุณนาค (อยู่การเคหะกรุงเทพฯ)
7. นายอวย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ไพพยอม พิมพ์นาเสื่อ อยู่บ้านเลขที่ 156/3
บ้านกกค้อ อ.นากลาง จ.อุดรธานี
8. นางแป้น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า วันเพ็ญ จิตติชัย 20/24 หมู่ที่ 9
ถ.วิภาวดีรังสิต แขวงตลาดบางเขน เขตบางเขน กรุงเทพฯ
9. นางไผ่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า รัตติภรณ์ หวังดี อยู่โรงพยาบาล
หนองฉาง อ.หนองฉาง จ.อุทัยธานี
10. นางหวาน เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นชายชื่อว่า นายมังกร รูปดี
(เห็นอยู่อนามัยบ้านแก่ง อ.คอลตาล จ.มุกดาหาร)
11. นางผุด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า มลิวัด บุญทา อยู่บ้านเลขที่ 638/42
โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
12. นางชั้น (ดำ) เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นชายชื่อว่า สมโภชน์ กองทรัพย์
อยู่เรือนจำบางขวาง อ.เมือง จ.นนทบุรี
13. นางพูน เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ศิริเพ็ญ ไสมาลี อยู่เลขที่ 492/1
ถ.อังรีดูนัง ปทุมธานี กรุงเทพฯ

ชาวบ้านกลุ่มที่ 12 มีหน้าที่ช่วยทำอาหารและคอยเป็นกำลังเสริมให้กลุ่มอื่น ๆ
มีชื่อว่ดังนี้

1. นางชั้น (แดง) เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางศรีสุข หวังชื่อสกุล
อยู่บ้านเลขที่ 28/12 ถ.กรุงเกษม
ซอยยศเส ป้อมปราบ กรุงเทพฯ
2. นางหยาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า มาลินี ขจิตวิวัฒน์ อยู่สำนักงาน
ตรวจเงินที่ 8 จ.นครศรีธรรมราช
3. นางซ้อย เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นชายชื่อว่า
มณเฑียร กระทงราเศรษฐ อยู่โรงพัก ศรีสำโรง
จ.สุโขทัย (เป็นตำรวจ)
4. นางนา เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นชายชื่อ ชัยรัตน์ ถาวโรฤทธิ์
อยู่ธนาคารชาติ สาขาใต้

5. นางนอ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เอื้องพร อรุณนิวัฒน์
อยู่บ้านเลขที่ 21/645 ถ.บางนา-ตราด แขวงบางนา
เขตพระโขนง กรุงเทพฯ
6. นางนี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางจันทร์สว่าง เลิศธรรมเทวี
7. นางกุน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางอุไร รัตนชนะธรรม อยู่บ้านเลขที่
4555/179 ถ.จรัลสนิทวงศ์ 35 บางกอกน้อย กรุงเทพฯ
8. นางเทศ เกิดมาชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นชายชื่อ นายถนอม พุนศรี
อยู่บ้านเลขที่ 127 ต.ทุ่งโพธิ์ อ.หนองฉาง จ.อุทัยธานี
9. นางใบ เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจหญิง สรวานิช เติวิทย์ อยู่บ้านเลขที่
198/2 ถ.เจริญกรุง ซอยสะพานขาว บางรัก กรุงเทพฯ
10. นางคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เสาวรักษ์ บุญประเสริฐ อยู่โรงพยาบาล
พนมสารคาม อ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา
11. นางถิ เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจหญิงมีชื่อว่า อโณทัย จันทราช
อยู่บ้านเลขที่ 116/2 ถ.ประชาชื่น ซอยนพเก้า ชุดิต กรุงเทพฯ
12. นางเงา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า จินดาพร พันเพ็ง อยู่การประปาโชคชัย
อ.โชคชัย จ.นครราชสีมา
13. นางเล่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ทูเรียน เชาว์เริง อยู่โรงเรียน
บ้านหนองไธส ฐิต.โตนค อ.โนนสูง จ.นครราชสีมา

ส่วนพระสุปฏิปันโน ทั้ง 9 รูป ที่ชาวบ้านนิมนต์มาในสมัยนั้นก็ได้มาเกิดยังโลกมนุษย์
แล้ว มีชื่อดังนี้

1. สาธุเจ้ากล้า ญาโนทะโย เกิดมาชาตินี้ คือ หลวงปู่มั่น ฐริทัตโต
2. สาธุเจ้าเพ็ง พันธุโล เกิดมาชาตินี้ คือ หลวงปู่จันทร์ ศิริจันโท
3. สาธุเจ้าห้วย จุมพิโต เกิดมาชาตินี้ คือ หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล
4. สาธุเจ้าหลุบ คุณาวุฒิโต เกิดมาชาตินี้ คือ หลวงปู่ดุลย์ อตุโล
5. สาธุเจ้าทอง ยโสทะโร เกิดมาชาตินี้ คือ หลวงปู่ขาว อนาลโย
6. สาธุเจ้าปาก บันทิโต เกิดมาชาตินี้ คือ หลวงปู่สาม อภินจโน
7. สาธุเจ้าฟู มุนิลโท เกิดมาชาตินี้ คือ หลวงปู่หลุย ปภาโส

8. สาธุเจ้าเฮ็ด จันทิโย เกิดมาชาตินี้ คือ หลวงปู่ชอบ ฐานสโม

9. สาธุเจ้าเหื่อง สุจิตโต เกิดมาชาตินี้ คือ หลวงปู่อ้วน ติสโส

พระสุปฏิปันโน ทั้ง 9 รูปนี้ ตัวข้าไม่ขอบอกชื่อวัดเพราะทางโลกมนุษย์รู้จักดี และสำหรับคนที่ไม่ได้บอกที่อยู่ไว้ก็ไม่จำเป็นต้องบอกเพราะว่าต่อไปภายหน้าไฟศาล จะรู้จักเขาเองหลังจากเรื่องนี้ถูกเผยออกไปไม่นาน จากนั้นพญาคำแดงจึงได้บอกว่า ถ้าพบคนที่มีรายชื่อเหล่านี้แล้ว ก็ขอให้ไฟศาลบอกให้เขาหมั่นทำบุญทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาโดยสม่ำเสมอ อย่ากระทำอนันตริยกรรม รักษาศีล 5 โดยเคร่งครัด หรือให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ แล้วบุญกุศลต่าง ๆ ก็จะส่งผลให้ผู้ที่มียชื้อ เกิดมาในชาติหน้าอีก ซึ่งมีชื้อว่าดังนี้ มาถึงตอนนี้พญาคำแดงก็ได้บอกชื้อชาติหน้า ตลอดทั้งบุพกรรมต่าง ๆ ที่มีมาในอดีตชาติของแต่ละคน ซึ่งจะมีผลกระทบในชาตินี้ ซึ่งพญาคำแดงก็ได้บอกแนวทางและวิธีการแก้ไขไว้ด้วย (หากบุคคลใดที่มีรายชื่อ ในเรื่องนี้มีความสนใจอยากทราบก็ขอให้ติดต่อมาทางผม (นายไฟศาล แสนไชย) ได้ จะพิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป)

เมื่อพญาคำแดงเล่าถึงตอนนี้ท่านก็ได้บอกมาให้ผม (นายไฟศาล แสนไชย) จดจำเรื่องที่เล่าให้ฟังทั้งหมดนี้ไว้ให้ดีและเมื่อถึงเวลา ก็ขอให้บอกเรื่องนี้ให้โลกมนุษย์ ได้รู้ได้ทราบ แต่ก่อนที่จะเปิดเผยเรื่องนี้ได้นั้น ก็ต้องได้พบบุคคลหรือรู้เรื่องของ บุคคลที่ได้ทำบาปในตอนที่เราองค์พระธาตุ คือ นายฮาดกับนายใสในอดีตชาติ เสียก่อน ซึ่งเกิดมาชาตินี้มีชื้อว่านายเอนก ลังห์ทอง และนายกนกศักดิ์ เจริญทรัพย์ ตามลำดับ เมื่อพบบุคคลทั้ง 2 แล้ว จึงจะเปิดเผยเรื่องนี้ได้ และขอให้นำเอาเรื่องนี้ ไปบอกกับคนที่เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ส่วนคนที่ไม่เชื่อก็อย่าบอกให้ทราบ เพราะเขาจะสร้างกรรมทั้ง 3 จัน ซึ่งเป็นการสร้างภพสร้างชาติไม่มีที่สิ้นสุด ขอให้ไฟศาลรับปากในเรื่องนี้ผม (นายไฟศาล แสนไชย) ก็ได้รับปากไป

หลังจากพญาคำแดงได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ จบลงแล้ว ท่านครูบาคันธา ท่าน พญาพิงคราช ก็ได้กล่าวลากันตรงนั้นจากนั้นท่านทั้ง 2 ก็ได้พาผมไปที่อื่น ๆ อีกซึ่งคื้นนั้นก็ได้เรื่องราวมากพอสมควร แล้วจึงพาผมกลับมาในลักษณะปลิว ลงมาอย่างรวดเร็ว โดยสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง จนถึงที่ไหนก็ไม่อาจ ทราบได้จึงได้ตื่นนอนขึ้นมาซึ่งเป็นเวลา 05.30 น. ของวันที่ 13 ก.ค. 2537

มั่งคลังนิมิตดังกล่าวยังนิมิตความฝันก็จบเพียงเท่านี้แล..... ใครเป็นใครใน
นิมิตพิศวงเรื่อง พระธาตุพนม อ.ธาตุพนม

ในฐานะที่เคยรับราชการอยู่ในกระทรวงมหาดไทย และเคยอยู่จังหวัด
นครพนมรู้จักหลายคนในนิมิต แต่จะกล่าวถึงเฉพาะข้าราชการบางท่านที่รู้จัก ดังนี้

1. นายสมพงษ์ มัตราข (นายตา) อดีตนายอำเภอท่าอุเทน, บ้างแพง
จ.นครพนม ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองผู้ราชการจังหวัดนครพนม

2. นายสมพร กลิ่นพงษา (นายแก้ว) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนมเป็นผู้
ดูแลการบูรณะพระธาตุพนมหลังจากพระธาตุพนมทรุดพังลงมา เมื่อปี 2518 ต่อมา
ย้ายไปเป็นเลขาธิการ รพช. และเกษียณอายุราชการในตำแหน่ง รองปลัด
กระทรวงมหาดไทย ปัจจุบันอยู่ใน กทม.

3. นายอุทัย นาคปรีชา (นายเลื้อ) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม, ขอนแก่น
ฯลฯ ปัจจุบันเกษียณอายุราชการมีภูมิลำเนาอยู่ทางภาคเหนือ

4. นายวิเชียร วิทโยภาส (นายเผื่อ) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม
และเกษียณอายุราชการในตำแหน่งนี้ ปัจจุบันมีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดนครสวรรค์

5. นายมานิต ศิลปอาชา (นายวัน) อดีตเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดนครพนม
ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง ผู้ว่าราชการจังหวัดราชบุรี

6. นายมังกร กองสุวรรณ (นายแสง) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม ปี
พ.ศ. 2531 ถึง 2533 และเกษียณอายุราชการในตำแหน่งนี้ ระหว่างดำรงตำแหน่ง
มีความเกี่ยวข้องกับพระธาตุพนมมาก ผู้ใดสนใจสอบถามได้ที่ โทร. 5893009
ภูมิลำเนาปัจจุบัน 346 ซอย 16 ถนนเทศบาลนิมิตเหนือ ลาดยาว จตุจักร กทม. 10900

7. ร.ท.บันเทิง ศรีจันทร์พันธ์ (นายรัต) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร,
กระบี่ ปัจจุบันเกษียณราชการแล้ว ภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานคร

8. นายจำเนียร ชวนะพงศ์ (นายผึ้ง) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี, อธิบดี
กรมราชทัณฑ์และเกษียณอายุในตำแหน่งนี้ ภูมิลำเนาอยู่จังหวัดชลบุรี

9. นายประมวล รุจนเสรี (นายสังข์) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัด ปัจจุบันดำรง
ตำแหน่งรองปลัดกระทรวงมหาดไทย

10. นายยุทธนา บัวนางศ์ อดีตนายอำเภอเมืองอุดรธานีและรองผู้ว่าราชการ
จังหวัด ปัจจุบันเกษียณอายุราชการแล้ว

11. นายบุญช่วย ศรีสารคาม (นายเต็ง) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดหลายจังหวัด เกษียณอายุราชการในตำแหน่งรองปลัดกระทรวงมหาดไทย ภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ

12. นายริน ช่างสาร (นายเถน) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดหลายจังหวัด ปัจจุบันเกษียณอายุราชการแล้ว ทำงานอยู่ที่องค์การเกี่ยวกับการพัฒนาราชการ ภูมิลำเนาอยู่กทม.

13. นายถนอม ชาญนวงศ์ (นายชุต) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหาร, สกลนคร เกษียณอายุถึงแก่กรรมแล้ว

14. นายเฉลี่ย พุทธสถิตย์ (นายชิน) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัด เกษียณอายุราชการแล้ว ภูมิลำเนาอยู่กทม.

15. นายไสว พรหมณี (นายเทิม) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา, ปลัดกระทรวงแรงงานและ สวัสดิการสังคมเกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่กทม.

16. นายสุนัย ณ อุบล (นายเวน) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมิ, สกลนคร เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่จังหวัดอุบลราชธานี

17. นายเดชชาติ วงศ์โกมลเชษฐ์ (นายทัก) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี รองปลัดกระทรวงมหาดไทยถึงแก่กรรมแล้ว

18. นายโสภณ ชวาลกุล (นายชุม) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร, อุตรธานี เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่กทม.

19. นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี (นายนาต) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ ภูมิลำเนาเดิมอยู่ลำพูน ท่านผู้นี้ปรากฏชื่ออยู่ในนิมิตเรื่องพระธาตุศรีสองรักและนิมิตอื่นๆ ด้วย

20. ร.ต.ปฎิญาณ จูฑะพุทธิ (นายเพ็ญ) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์ และรองอธิบดีกรมการปกครองลาออกจากราชการก่อนเกษียณอายุ ปัจจุบันอยู่ในกทม.

21. ร.ต.เมธา รัตนจันทร์ (นายนาค) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัด เกษียณอายุราชการแล้ว ภูมิลำเนาเดิมจังหวัดร้อยเอ็ด

22. นายปราโมทย์ แก้วพรรณา (นายแฮม) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด, ชัยภูมิ เกษียณอายุราชการ ถึงแก่กรรมแล้ว ภูมิลำเนาเดิมภาคอีสาน

23. นายภพพล ชีพสุวรรณ (นายขุย) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมิ เกษียณอายุราชการแล้ว ภูมิลำเนาเดิมจังหวัดอุดรธานี

24. นายชีวิน สุทธิสุวรรณ (นายบุ๋น) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดเลย เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่กรุงเทพมหานครและจังหวัดเลย (มีบ้านสองแห่งภรรยาคนเดียว) ท่านผู้นี้ภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดสุราษฎร์ธานีแต่พอใจที่จะอยู่ทางภาคอีสานมาก มีชื่อปรากฏในนิมิตเรื่องพระธาตุศรีสองรักด้วย

25. นายวิสุทธิ สิงห์ขจรวรกุล (นายหัน) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดเลย, ผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานี ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองปลัดกระทรวงมหาดไทย

26. ร.ต.สมจิต จุลพงศ์ (นายโนน) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดเลย, ผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษ เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่ที่จังหวัดอุดรธานี

27. นายพีระ บุญจริง (นายกู) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดทางภาคอีสาน ผู้ว่าราชการจังหวัดราชบุรี เกษียณอายุราชการแล้ว ภูมิลำเนาเดิมจังหวัดนครศรีธรรมราช

28. ร.ต.ประกฤติ ร่วมวงศ์ (นายชื่น) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี เคยดำรงตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัดทางภาคอีสาน เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่กทม.

29. ร.ต.บุญเลิศ ไรจนลักษณ์ (นายพั้ว) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดสกลนคร, ปลัดเมืองพัทยา เกษียณอายุราชการแล้ว ภูมิลำเนาเดิมจังหวัดสุราษฎร์ธานี

30. นายจรวัย ยิ่งสวัสดิ์ (นายพุ่ม) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร, อุดรธานี เกษียณอายุราชการถึงแก่กรรมแล้ว

31. นายปรีดา นิสัยเจริญ (นายซุ่ม) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดน่าน, นครพนม เกษียณอายุราชการแล้ว ลงรับสมัครเลือกตั้งสภาท้องถิ่น ได้เป็นนายกเทศมนตรีเมืองมุกดาหาร ปัจจุบันเป็นสมาชิกสภาว่าราชการมนุญ ภูมิลำเนาอยู่จังหวัดมุกดาหาร

32. นายประมวล มงคลฤกษ์ (นายภู) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัด เกษียณอายุราชการแล้ว

33. นายเถกิง เจริญศรี (นายหนูน) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดสุรินทร์ เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่ที่จังหวัดขอนแก่น

34. ร.ต.วิรัช รัชมีเทศ (นายวัง) อดีตนายอำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม รองผู้ว่าราชการจังหวัดสุรินทร์, ผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น เกษียณอายุราชการแล้ว ป่วยเป็นอัมพฤกษ์อยู่ที่กรุงเทพมหานคร

35. นายประกิต เทพชนะ (นายเทิม) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดสุรินทร์, ผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช

36. นายคณัย เกตุศิริ (นายนง) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่กรุงเทพมหานครและอุบลราชธานี (มีบ้านสองแห่ง ภรรยาคนเดียว)

37. นายสัคดิ์ จันทรเข้มซ้อย (นายแจ่ม) อดีตนายอำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย, รองผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี, ผู้ว่าราชการจังหวัดสตูล เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่ที่ใดไม่ปรากฏชัด เพราะมีหลายบ้าน

38. นายอนันต์ แจ็งกลีบ (นายเตือ) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคาย เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่กทม.

39. นายสายสิทธิ์ พรแก้ว (นายอ๋าม) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดสกลนคร, อุตรธานี, ชัยนาท, อุบลราชธานี เกษียณอายุราชการแล้ว อุปสมบทเป็นพระภิกษุ อยู่ที่วัดบ้านตาด จ.อุตรธานี (หลวงปู่บัว) ทราบว่าจะอยู่ในสมณเพศไปตลอด

40. นายฉลอง วงษา (นายไม) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา, อธิบดีกรมแรงงาน เกษียณอายุราชการ ถึงแก่กรรมแล้ว

41. นายวิรุฬ พรหมายน (นายกอบ) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดชัยนาท, เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่ใน กทม.

42. เรือตรีไมตรี ไนยกุล (นายเสน) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคาย, อุบลราชธานี เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่ในจังหวัดนนทบุรี

43. นายศักดิ์ ออพงส์ (นายตาม) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่ในจังหวัดขอนแก่นและจังหวัดเพชรบูรณ์

44. นายวีระ ขจรบุญ (นายตาบ) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น, อุตรธานี เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่ใน กทม.

45. นายธนวัฒน์ วีระธรรมพูลสวัสดิ์ (นายฮาบ) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัด เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่ใน กทม.

46. ร.ต.สุพจน์ พาณิชประไพ (นายหุต) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัด เกษียณอายุราชการแล้ว

47. นายสมพงศ์ พันธุ์สุวรรณ (นายเกย) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดจันทบุรี เกษียณอายุราชการแล้ว ภูมิลำเนาเดิมจังหวัดอุบลราชธานี ปัจจุบันอยู่จังหวัดจันทบุรี

48. นายไพบูลย์ สรรพกิจ (นายหมุน) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดจันทบุรี เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่ในจังหวัดจันทบุรี

49. นายกนก ยะสารวรรณ (นายกูบ) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่, หนองคาย, ชลบุรี เกษียณอายุราชการแล้ว

50. นายสมบุรณ์ ไทยวัชรามาศ (นายอุบ) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษ, นครราชสีมา เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่กทม. และนครราชสีมา (บ้านสองแห่ง ภรรยาคนเดียว)

51. นายดำรง รัตนพานิช (นายทั้ง) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี

52. ร.อ.วีรพันธ์ จังคศิริ (นายแถม) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัด เกษียณอายุราชการแล้ว

53. นายชัยวัฒน์ อรุโณทัยวิวัฒน์ (นายแยม) อดีตรองเลขาธิการ รพช., ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี ปัจจุบันดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมการผังเมือง กระทรวงมหาดไทย

54. ร.ต.ถวิล สุภาพเพชร (นายแถว) อดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัด เกษียณอายุราชการแล้ว

55. นายสันติ ผิวิรัตน์ (นายหอบ) รับราชการวนเวียนอยู่ในจังหวัดนครพนม ตำแหน่งต่าง ๆ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งนายอำเภอเรณูนคร จังหวัดนครพนม

56. นายฮึกหาญ โทมรศักดิ์ (นายปุ่น) อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย

57. นายสุวรรณ เกษทอง (นายแรม) อดีตนายอำเภอเรณูนคร, นายอำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม เกษียณอายุราชการแล้ว ปัจจุบันอยู่อำเภอธาตุพนม

58. นายเสริมศักดิ์ พงษ์พานิช (นายไผ่) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม

59. นายวิทย์ ลิมนนทวิสาไชย (นายเทิ้ม) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการ
จังหวัดนครพนม ภูมิลำเนาเดิมอำเภอนาแก จ.นครพนม

60. นายสุพงศ์ มานัสไพบุลย์ (นายเอบ) เคยดำรงตำแหน่งรองผู้ว่าราชการ
จังหวัดนครพนม ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัดมหาสารคาม

61. เกียรติศักดิ์ โกศลวิตร (นายโท) อดีตนายอำเภอปลาปาก, นายอำเภอเมือง
นครพนม ปัจจุบันนายอำเภอเมืองหนองคาย ท่านผู้นี้รับราชการวนเวียนอยู่ในจังหวัด
นครพนมนานมาก ภูมิลำเนาเดิมจังหวัดอุบลราชธานี

ชาวบ้านที่สำคัญทั้งหมดมาร่วมสร้างพระธาตุพนม มี 156 คน

เกิดมาชาตินี้เป็นนักปกครองถึง 60 คน นอกนั้นเป็นพระภิกษุในพุทธศาสนา
ส่วนใหญ่บางรูปเป็นอริยสงฆ์ และเป็นพระที่มีชื่อเสียงหลายรูป น่าสังเกตว่าผลบุญ
ที่ได้ร่วมสร้างพระธาตุพนมจะหนุนส่งให้ได้มาเกิดในชาตินี้ ต้องมีความเจริญก้าวหน้า
ในชีวิต เป็นเรื่องที่ควรคำนึงถึงในเรื่องกฎแห่งกรรม

บันทึกพิเศษ

เรื่อง ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง อ.นางรอง จ.บุรีรัมย์

วันที่ 26 พฤศจิกายน 2547

ไพศาล แสนไชย

นิมิต

วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ

เรียบเรียง

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 12 มกราคม 2528 เป็นเวลา 6 ปีล่วงมาแล้ว นับตั้งแต่บันทึกเรื่องนี้ในวันนี้สภาพบรรยากาศทั่วไปตามบ้านนอกอย่างเช่นในหมู่บ้านของผม (นายไพศาล แสนไชย) ซึ่งมีชื่อว่าหมู่บ้านท่ากอจั่ว ต.ปากบ่อง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน มีสภาพอากาศที่หนาวเย็นเพราะอยู่ในช่วงฤดูหนาว ผมได้ยินเสียงและเห็นเด็ก ๆ กำลังไล่ต้อนวัวควายออกไปกินหญ้ากลางทุ่งเขียวจ้าว บ้างก็เล่นหัวกันอย่างสนุกสนาน ไม่ประสีประสาอะไร ไม่รับรู้เรื่องราวข่าวสารของโลกภายนอกที่กำลังจะเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างไม่หยุดยั้ง ที่หน้าบ้านผมนาน ๆ ก็จะมีรถยนต์บรรทุกรถโดยสารวิ่งไปมา แต่ก็มีบางครั้งที่พวกวัยรุ่นดัดแปลงท่อไอเสียรถมอเตอร์ไซค์ ทำให้มันมีเสียงดังขึ้น ผมและชาวบ้านทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในถิ่นนั้นหนาวหุและหนาวเหน็บมิใช่น้อย

วันนี้ทั้งวันผมต้องต้อนรับผู้ที่สนใจในนิมิตที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นนิมิตประจำวันหรือนิมิตพิเศษ ผู้คนบางคนก็มาศึกษาเรื่องนิมิตด้วยความสนใจ ซึ่งผมก็มีความยินดีและต้อนรับด้วยความเต็มใจและให้ข้อมูลต่าง ๆ ตามที่ผมได้ไปเห็นมาในนิมิต บางกลุ่มบางคนก็อยากมาลองภูมิหรือมาจ้องจับผิดจับถูกกับผมก็มี ซึ่งตัวผมเองมีความเหนื่อยหน่ายต่อกลุ่มคนประเภทนี้เหลือเกิน เพราะเมื่อเขามาด้วยวัตถุประสงค์อย่างนี้ มันไม่เป็นการดีหรือไม่ได้ประโยชน์อะไรเลยทั้งสองฝ่าย ซึ่งนอกเหนือจากการไม่เกิดประโยชน์ทั้งสองฝ่ายแล้ว ยังทำให้ผมต้องเสียเวลาเขียนจดหมายเรื่องนิมิตของผมที่มีประจำคืนต่อบุคคลอื่น ๆ ด้วย

เมื่อถึงเวลากลางคืนประมาณ 3 ทุ่มเศษ ๆ ของวันที่ 12 มกราคม 2528 ผมก็ได้เข้านอนตามปกติเพราะรู้สึกง่วงนอนเหลือเกิน ตลอดถึงประสาททางร่างกาย

ของผมเพิ่มความถี่ขึ้นทุกทีประสาทที่ว่านี่คือประสาทหูและตา อันเป็นสัญญาณเตือน หรือเป็นสิ่งที่บอกผมว่าต้องเข้านอนเพื่อเตรียมตัวไปกับท่านครูบาคันธาและ ท่านพญาพิงคราช ซึ่งปกติท่านทั้งสองก็จะลงมาในช่วงเวลานี้เป็นประจำทุกวัน

เมื่อผมเข้านอนแล้วผมได้ทำจิตใจให้เป็นสมาธิ เมื่อจิตใจเป็นสมาธิแล้ว ผมได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่ทราบ มารู้สึกตัวอีกทีก็ได้ยินอยู่เคียงข้างครูบา คันธาและพญาพิงคราช ซึ่งท่านทั้งสองยินอยู่ไม่ห่างไกลจากตัวผมเท่าไรนัก คือประมาณ 1 สอกกว่าๆ และในตอนนั้นผมได้เห็นร่างอีกร่างหนึ่งของผม (นายไพศาล แสนไชย) นอนอยู่ในลักษณะนอนหงายมือขวาพับอยู่บนมือซ้าย

พญาพิงคราชเห็นผมมองดูร่างของตัวเอง ท่านได้พูดขึ้นว่า “ใครนอน อยู่ที่นี่..”

ผมได้เรียนบอกท่านไปว่า “ผมเองครับ”

พญาพิงคราชได้หัวเราะขึ้นเล็กน้อยแล้วพูดขึ้นอีกว่า “อาลัยร่างกายของ ตัวเองไหม”

“ไม่อาลัยครับ” ผมตอบ

ท่านได้หัวเราะขึ้นอีก ในตอนนั้นผมได้เรียนถามพญาพิงคราชอีกว่า “ท่านพญา พิงคราชครับ ทำไมร่างที่ผมนอนอยู่และร่างที่ยืนอยู่นี้ ทำไมการแต่งตัวหรือ การสวมเสื้อผ้าจึงไม่เหมือนกัน” (ทั้งนี้ผมขออธิบายให้ท่านผู้อ่านได้รู้ว่า ร่างที่ผม นอนอยู่นั้นใส่เสื้อยืดคอกลมแขนยาวสีฟ้า ส่วนกางเกงก็ใส่ชุดนอนแต่ร่างกายที่ยืนอยู่ เคียงข้างท่านอาวุโสทั้งสองนั้นใส่กางเกงสีเขียวอ่อนๆ เป็นกางเกงขายาวได้รูปทรงดี และที่เอวปลายสุดของขากางเกง มีลายปักดินสีทองและมีผ้าคล้องห้อยอยู่)

พญาพิงคราชได้ยินผมถามดังนั้น ท่านจึงพูดขึ้นเพื่อตอบคำถามผมว่า “ของสิ่งนั้นมันเป็นทิพย์นะและที่มันมีความแตกต่างกันนั้นเพราะว่าความละเอียด ของทั้ง 2 ร่างไม่เท่ากัน ซึ่งเรื่องนี้เอาไว้ให้โอกาสดี ๆ จะเล่าให้ฟังนะ ว่าแต่ตอนนี้ เราไปกันเถอะ เพราะไม่มีเวลามากนัก”

ผมตอบว่า “ดีครับ”

หลังจากนั้น ท่านทั้งสองก็ได้พาผมไปในลักษณะลอยและปลิวออกไปจาก ที่นั่นเหมือนทุกครั้ง โดยผ่านหลังคาบ้านผม ซึ่งเป็นหลังคามุงกระเบื้องโดยไม่ได้ชน กับหลังคาบ้านเลย

ครูบาคัณธา, พญาพิงคราช ได้พาผมเหาะไปอย่างรวดเร็วโดยผ่านความเว้งว่างเปล่าและความเงียบยิ่งไกลมากเท่าไรตัวผมเองรู้สึกว่ามีควมว่างเปล่าและความเงียบมากเท่านั้น ท่านทั้งสองได้พาผมไปไกลพอสมควร จึงได้พาผมลงไปในพื้นที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นมีลักษณะเป็นลานกว้างใหญ่มาก ลานนี้มีลักษณะเป็นวงกลม และเราทั้งสามคนได้มาหยุดและยืนอยู่ตรงกลางของวงกลมนั้น ผมได้สังเกตเห็นตามแนวของวงกลมมีต้นไม้อยู่เป็นช่วง ๆ ช่วงหนึ่งประมาณ 30 ต้น

ครูบาคัณธา พญาพิงคราช พาผมเข้าไปใกล้ ๆ ต้นไม้เหล่านั้น ต้นไม้มีลักษณะเป็นพุ่มสูงกว่าตัวผม (นายไพศาล แสนไชย) ประมาณ 2 ช่วง ลำต้นใหญ่เท่าตัวของคน กิ่งก้านสาขากลายต้นไทรที่มีอายุร้อย ๆ ปี ดอกคล้ายกับดอกบัว ต้นไม้ต่าง ๆ เหล่านี้ได้ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั่วบริเวณนั้น ในนิมิตผมจะเรียนถามท่านทั้งสองว่าต้นไม้ต่าง ๆ เหล่านี้ใครนำมาปลูก พอผมจะเอ่ยปากถาม ท่านครูบาคัณธา ท่านได้ตอบคำถามผมเหมือนจะรู้ล่วงหน้าว่าคำถามผมเป็นอย่างไร ท่านได้ตอบให้ผมทราบว่า “ต้นไม้ต่าง ๆ เหล่านี้มีชื่อว่า.....คนที่นำมาปลูกมีชื่อว่า.....(ถ้าท่านผู้อ่านอยากรู้อยากทราบขอให้ถามผมเป็นการเฉพาะตัวเท่านั้น) ซึ่งการปลูกไม่เหมือนกับการปลูกของทางโลกมนุษย์หรือคณะที่โลกแห่งนี้เขาปลูกแบบไม่ต้องใช้มือ ใช้แต่เพียงอำนาจทิพย์กันล้วน ๆ แลละนะ..” คำตอบนี้ทำให้ผมเข้าใจดีขึ้น

จากนั้น ท่านทั้งสองได้พาผมเดินวนไปทางขวามือของแนววงกลมซึ่งเป็นช่องว่างของต้นไม้เหล่านั้นอยู่ ผมจึงได้รู้ว่าตามช่องว่างของต้นไม้เหล่านั้นเป็นหัวถนน และท่านทั้งสองก็พาผมไปที่หัวถนนสายหนึ่งซึ่งมองเห็นไปข้างหน้าสุดลูกหูลูกตา ความกว้างของถนนสายนี้ประมาณ 20 วา ผมมีความรู้สึกว่ายานสายนี้มีความนุ่มเหมือนกับปูพรม แต่ผมมองไปที่เท้าของผมก็ไม่เห็นมีพรมแม้แต่ผืนเดียว

ในขณะที่ท่านทั้งสองได้พาผมเดินไปนั้น ท่านได้สนทนากันไปด้วย บางครั้งพญาพิงคราชได้พูดเตือนสติผมว่า “ให้ดูบ้านเมืองนี้ให้ดีนะว่าบ้านเมืองนี้เป็นอย่างไร เพื่อที่จะได้จำและนำไปเล่าให้คนในโลกมนุษย์ฟัง...”

ผมพยักหน้าและรับคำก็ได้สังเกตบ้านเมืองนี้ว่ามีลักษณะเหมือนมณฑปที่ครอบรอบพระพุทธรูปทองคำ และพระพุทธรูปโลหะ ขนาดความกว้างใหญ่ก็เท่า ๆ กัน มณฑปนี้มี สีเขียว (ยอดทองอ่อน) ตลอดทั้งหลัง ตรงปลายยอดมณฑปนั้นจะส่องแสงเป็นประกายวาววับตลอด ซึ่งผม (นายไพศาล แสนไชย) ไม่ทราบว่สิ่งของที่ส่องแสงประกายนั้น เป็นอะไร

เมื่อผมเดินผ่านบ้านเมืองที่มีลักษณะดังกล่าว และบ้านเมืองเหล่านี้อยู่ห่างกันประมาณ 500 เมตร ต่อ 1 หลัง สภาพบรรยากาศทั่วไปเย็นพอสมควร ความสว่างไสวเหมือนกับตอนเช้าของโลคนมนุษย์เรา นอกจากนั้นยังมีความสงบ ไม่อึกทึกครึกโครม มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และผมก็ได้เห็นผู้คนที่อยู่ในที่นั้นมีความสุข ซึ่งจะสังเกตได้จากสีหน้า ซึ่งแต่ละท่านมีใบหน้าที่ยิ้มแย้มระรื่นกันทุกคน และผู้คนที่อยู่ในหมู่บ้านนี้รู้การมาของครูบาฉันธา พญาพิงคราชพร้อมทั้งผมเพราะผู้คนที่อยู่ในแดนนี้มักพบเพียบตามแนวถนนพร้อมกับยกมือไหว้ขึ้นเวลาครูบาฉันธา ท่านพญาพิงคราชพร้อมทั้งผมเดินผ่าน

ครูบาฉันธา พญาพิงคราช พาผมเดินผ่านบ้านหรือเมือง ซึ่งมีลักษณะคล้ายมณฑปนี้ไปหลายหลังต่อหลายหลัง จนได้มาหยุดอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง บ้านหลังนี้มีลักษณะเหมือนบ้านหลังอื่น ๆ เช่นกัน และที่หน้าบ้านหลังนี้ก็มีคนคอยต้อนรับอยู่ บุคคลที่อยู่ในบ้านหลังนั้นเมื่อเห็นคณะของผมไปถึงก็ได้นั่งคุกเข่าพร้อมทั้งยกมือไหว้ขึ้น ท่านอาวุโสทั้งสองรวมทั้งผมก็ยกมือไหว้ตอบ

เสร็จแล้ว ผมจึงได้เรียนถามพญาพิงคราชว่า “ที่นี่มันเป็นอย่างไร”

“ที่นี่เป็นอย่างไร ที่ไหน คน ๆ นี้จะเป็นคนบอกให้” พญาพิงคราชตอบ “ขอให้ไพศาลฟังเขาพูดให้ดีก็แล้วกัน” พร้อมกันนี้ผมก็ได้ยินคนที่นั่งคอยต้อนรับคณะของผมอยู่พูดขึ้นมาว่า “ขอมนินต์และเชิญท่านพญาฯ พร้อมทั้งไพศาลขึ้นบนศาลา..” คน ๆ นั้นพูดพร้อมกับยืนขึ้นแล้วเดินนำหน้าคณะของผมเพื่อขึ้นไปบนศาลาหลังนั้น

เท่าที่สังเกตบุคคล ๆ นี้เป็นผู้ชายมีรูปร่างสูงใหญ่ประมาณ 180 เซนติเมตร อายุประมาณ 60 ปี ไว้ทรงผมแสกกลาง นุ่งกางเกงขายาวสีชมพูรัดรูป สวมเสื้อแขนยาวสีเทารัดรูปเช่นกัน เมื่อท่านทั้งสองและผมขึ้นมาถึงศาลาหลังใหญ่นั้นแล้ว ท่านครูบาฯ ได้นั่งตรงศาลานั้น ซึ่งมีเก้าอี้ให้นั่งคนละตัว ส่วนผม (นายไพศาล) ก็ได้นั่งเก้าอี้อยู่ตรงหน้าและห่างจากตรงที่ท่านครูบาและท่านพญาประมาณ 5 ศอก

หลังจากนั่งกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พญาพิงคราชได้พูดทักทายชายคนนั้น ก่อนว่า “มีชื่อว่าอะไร จากโลกมนุษย์มาเมื่อไร ปัจจุบันนี้มีชื่อว่าอย่างไรให้บอกไปได้ เพราะว่าข้าฯ พากันของข้ามาแล้ว สิ่งใดที่ควรบอกก็บอกหรือส่งไปได้ สิ่งที่ไม่สมควรบอกก็ไม่ต้องบอกเพราะถึงเวลาของตัวสูแล้ว...”

ชายคนนั้นได้ยกมือไหว้ขึ้นพร้อมกับพูดขึ้นมาว่า..... “ตัวข้าฯ นี้มีความปีติยินดีที่จะได้ส่งเรื่องราวไปยังโลกมนุษย์ของเรา ตัวข้าฯ มาอยู่ที่นี่นานแล้ว ซึ่งก่อนที่จะพูด ตัวข้าฯ จะพูดเรื่องราวต่าง ๆ ลงไปนี้ตัวข้าฯ ขอกราบมนัสการท่านครุฑา ท่านพญาพิงคราช และขอทำความรู้จักกับ “ไพศาล” ด้วย ชายคนนี้นยกมือไหว้มาทางผม ผมก็ยกมือไหว้ตอบ

“ตัวข้าฯ นี้มีชื่อว่า “นายคำเก็ง” เป็นชื่อสมมุติที่อยู่โลกมนุษย์ ได้ตายจากโลกมนุษย์เมื่อเดือน 4 ขึ้น 12 ค่ำ ปี พ.ศ. 1672 ด้วยโรคลมชักกระตุก เมื่อตายจากโลกมนุษย์แล้วตัวข้าฯ นี้ก็ได้ไปเสวยสุขอยู่ที่กุศลผลบุญของตัวเองแล้ว ข้าฯ ก็ต้องไปเกิดในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะว่าตัวข้าฯ ก็ยังไม่หมดเชื้อเกิดและต้องเวียนว่ายตายเกิดไปตามกฎวัฏสงสารที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้วางไว้เช่นกัน แต่ในตอนนี้ตัวข้าฯ ได้รับคำบัญชาจากเทวโลกให้มาอยู่ที่นี่และที่นี่ก็คือวิมานที่สามารถปกป้องรักษาบ้านเมืองแต่ละเมืองที่มีอยู่ในเมืองไทยให้อยู่ร่มเย็นเป็นสุขและรักษาบ้านเมืองไว้ไม่ให้ล่มจมไปในแผ่นดิน ซึ่งขั้นนี้เป็นขั้นอะไร มีหน้าที่อย่างไร และมีที่หลังท่านครุฑาและท่านพญาฯ ก็ทราบแล้วตัวข้าฯ จะไม่บอกให้”

มาถึงตอนนี้ ครุฑาคัณธาได้พูดขึ้นมาว่า “ตัวข้าฯ ทั้ง 2 นี้รู้แต่ไพศาลเขาไม่รู้ให้บอกนายไพศาลทราบไว้ด้วย”

ชายคนนั้นซึ่งต่อไปนี้จะเรียกท่านว่า “คุณลุงคำเก็ง” นะครับ เมื่อได้ยินท่านครุฑาฯ พูดท้วงติงขึ้นจึงได้พูดขึ้นว่า “เออจริงแท้ๆ” แล้วคุณลุงคำเก็งได้หันหน้ามาพูดกับผม (นายไพศาล แสนไชย) อีกว่า

“ตัวข้าฯ อยู่ในวิมานแห่งนี้เพื่อทำหน้าที่ปกป้องรักษาบ้านเมืองไม่ให้สูญหายหรือล่มจมไปโดยเฉพาะ ตัวข้าฯ ลุงคำเก็งมีหน้าที่รักษาเฉพาะจังหวัดบุรีรัมย์ไว้ ซึ่งแถวนี้หรือชั้นนี้ทั้งหมดมีอยู่ 137 หลัง ซึ่งแต่ละหลังแต่ละคนก็มีหน้าที่อย่างเดียวกัน

คือรักษาบ้านเมืองไว้ไม่ให้สูญหายเช่นกัน เออ..นี่นะไฟศาล เรื่องที่ลุงจะพูดหรือส่งไป
ในครั้งนี่ก็คือเรื่องความเป็นมาของ “ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง” ซึ่งปราสาทหิน
เขาพนมรุ้งนี้ ลุงก็เป็นคนหนึ่งที่ได้ทำการก่อสร้างซึ่งเรื่องนี้ลุงจะเล่าให้หมด
มันก็ยาวไป ลุงจะขอเล่าเฉพาะที่สำคัญที่หมู่คนในโลกมนุษย์ยังไม่รู้ให้ได้รู้ได้ทราบ
เท่านั้น

จากนั้น คุณลุงคำเก็งก็ได้เล่าเรื่องปราสาทเขาพนมรุ้งให้ผมฟังซึ่งก่อนที่จะเล่า
ท่านครูบาคุณตาและท่านพญาพิงคราชท่านได้เตือนสติให้ผมว่า “เออ...นี่นะไฟศาล
ให้ตั้งใจฟังให้คีนะ เขาจะเล่าให้ฟังแล้ว ผมก็รับคำไว้ คุณลุงคำเก็งจึงได้เล่าเรื่อง
ปราสาทหินเขาพนมรุ้งให้ฟังดังต่อไปนี้.....”

“เมื่อก่อนนี้ สถานที่บนเขา เป็นสถานที่บูชาเช่นไหว้หมู่ภูตผีปีศาจซึ่งคน
ในชุมชนเหล่านั้นเขากำลังนิยมนับถือกันไปแล้ว ผู้ที่บันดาลทุกข์ สุข ให้กับเขา คือ
ผีปู่ตายายที่ล่วงลับไปแล้ว ถ้าใครไม่มาเช่นไหว้หรือบวงสรวงก็จะต้องถึงคราว
เกิดอาเพศหรือเกิดความวิบัติไปต่าง ๆ นานา ในตอนนั้นมีชุมชนใหญ่ชุมชนหนึ่ง
มีชื่อว่า “ชุมชนโนนศิลา” มีหัวหน้าชุมชนชื่อว่า “ยอดสินวาเย” เป็นผู้ปกครอง
ชุมชนนี้เมื่อปี พ.ศ. 1387 – 1495”

“ต่อมา “ยอดสินวาเย” ผู้เป็นหัวหน้าชุมชนมีความคิดเห็นในเรื่องบาปบุญ
คุณโทษที่ตัวเองได้ชักชวนให้ชาวบ้านฆ่าสัตว์เช่น วัว ควาย หมู ไก่ ดังนี้ ซึ่งปีหนึ่ง
จะต้องฆ่าสัตว์มาเช่นไหว้บวงสรวงผีปู่ตายายอย่างละ 10 ตัว คือ วัว 10 ตัว ควาย 10
ตัว หมู 10 ตัว กวาง 10 ตัว ไก่ 10 ตัว ซึ่งสัตว์เหล่านี้ถูกฆ่ามาแล้วเป็นจำนวน 1,000
กว่าตัวขึ้นไป เมื่อยอดสินวาเยนึกขึ้นมาที่ไรก็เกิดบังเกิดความสลดและสังเวชใจ
มองเห็นบาปกรรมที่จะต้องชดใช้รออยู่เบื้องหน้า จึงได้ตัดสินใจสละตัวออกจาก
ตำแหน่งหัวหน้าชุมชนโนนศิลาเพื่อมารักษาศีลบำเพ็ญสมณธรรมอยู่บนเขาแห่งนี้”

“หลังจากนั้นมา ก็ได้ตั้งสถานที่บนเขานั้นเป็นสำนักปฏิบัติธรรมขึ้นโดย
ให้ชื่อว่า “สำนักสินวาเย ปุณมาราม” โดยเอาชื่อของตัวเองมาตั้งเป็นชื่อของสำนัก”
คุณลุงคำเก็งได้พูดย่ำกับตัวผมแล้วพูดต่อไปอีกว่า

“นอกจากตัวของสินวาเยยอมสละเพื่อที่จะมาปฏิบัติธรรมก็ยังได้ชักชวน
ผู้เฒ่าในการรักษาศีลให้ท่านและเมตตาภาวนาให้มาปฏิบัติด้วยกันแล้ว ทุก ๆ วันตัวของ

ยอดสินวายุก็ได้แผ่เมตตาไปหาสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ตัวเองได้เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เพื่อให้รับเอาบุญอันนี้แล้วขอให้โหสิกรรมต่อกัน และบุญอันนี้แหละก็ได้ตอบสนองแก่ “ยอดสินวายุ” พอสมควร ท่านยอดสินวายุผู้นี้ก็ได้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติธรรมอยู่ที่บนเขาแห่งนี้จนสิ้นอายุขัยเมื่อเดือน 6 ขึ้น 15 ค่ำปี พ.ศ. 1498 รวมอายุของยอดสินวายุได้ 103 ปี

“เมื่อยอดสินวายุสิ้นอายุขัยแล้ว สำนักปฏิบัติธรรมแห่งนี้ก็ขาดผู้คนดูแล จึงถึงกาลชำรุดทรุดโทรมไป แต่ในบางครั้งคนบางกลุ่มหรือบางคนก็ยังใช้เป็นที่พักผ่อน สักเวยฝึปป่วย่ายเหมือนเดิม”

“ที่สำนักปฏิบัติธรรมนี้ได้ผัดเปลี่ยนกันเป็นที่บวสรวงเช่น ไร่ฝึปป่วย่ายมาเป็นระยะ ๆ จนบรรลุลถึงปี พ.ศ. 1635 ก็ได้มีบุคคลหนึ่งเป็นผู้รู้ธรรมและรอบรู้ถึงเทพวิญาณต่าง ๆ ได้มาปฏิบัติตนเพื่อให้รู้แจ้งเห็นจริงในพระพุทธศาสนาคน ๆ นี้มีชื่อว่า “ราชนทร”

คุณลุงคำเก่งได้พูดย้ากับผม (นายไพศาล แสนไชย) ว่า “ราชนทรคาบส” ผู้นั้นยังตั้งอยู่ในนิวัตรธรรม 5 ประการ หลายข้อเช่นว่า มีความล่งเลงสยว่า พระพุทธเจ้าโคตมะของเราจะมีจริงหรือไม่ และถ้าหากว่าปฏิบัติตนตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อบรมสั่งสอนมวณมนุษย์ชาติจะสำเร็จล่งพ้นจากความทุกข์ได้จริงหรือไม่ ราชนทรคาบสเกิดความไม่แน่ใจ จึงได้หันมายึดเอาเทพเทวา เช่น พระนารายณ์ พระอิศวรเป็นที่พึ่งควมคู่กันไปด้วย”

“ท่านราชนทรคาบส” ผู้นี้ได้ปฏิบัติธรรมและยึดสถานที่นี้เป็นที่บวสรวงเทพเทวาทั้งหลายเป็นระยะ ๆ หรือเป็นเวลาสลับกันไปตามวาระและโอกาสเช่นในวันเพ็ญวิสาขปุณณมี หรือวันอาสาฬหปุณณมี ท่านราชนทรผู้นี้ก็ได้ปฏิบัติธรรมอันมีศีลมัย ทานมัย ภวานามัย อีกทางหนึ่ง

“ด้านศีลมัย ท่านจะปฏิบัติตนอย่างเคร่งครัดโดยได้ยึดถือศีล 8 เป็นหลักในวันหนึ่งยามหนึ่งดังนี้”

“ด้านทานมัย ท่านได้ปฏิบัติทานให้แก่หมู่ชุมชนที่อยู่ในถิ่นนั้น โดยได้แจกของให้แก่คนยากจน ทัวไป สิ่งของเหล่านี้ได้แก่ ถั่ว งา พริก มะเขือ เป็นต้น”

“ด้านภาวนามัย ท่านได้ปฏิบัติภาวนาโดยอาศัยมูลกัมมัญฐานเบื้องต้นคือนึกถึง หรือเจริญสมาธิกัมมัญฐานโดยอาศัยเกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ เป็นของไม่แน่นอน และจีรังยั่งยืน มีความเลื่อมสุมไปตามอายุ วัย และสังขาร ท่านได้ปฏิบัติธรรมอยู่ที่นี้ ซึ่งเป็นที่วิเวกเหมาะแก่การบำเพ็ญสมณธรรมจนได้สำเร็จญาณชั้นหนึ่งคือมี เจโต ปริยญาณ สามารถรู้ล่วงวาระจิตของคนอื่นได้อย่างแม่นยำแต่ก็เป็นไปได้ชั่วคราว ชั่วคราวเท่านั้น”

“ส่วนทางด้านการยึดเอาเทพเทวาเช่นพระนารายณ์ ท่านราเชนทร์ดาบส ผู้นี้ก็ได้บวงสรวงอ่าน โองการต่อพระอิศวรและพระนารายณ์ที่ตัวเองยังยึดถือ อยู่ตามวาระและ โอกาส ตลอดถึงประเพณีที่เขาทำกันอยู่ในสมัยนั้น”

“ดังนั้นถ้าหากว่าลุงคำเก็งจะว่าไปแล้ว (ลุงคำเก็งได้หันหน้ามาทางผม นายไพศาล แสนไชย) แล้วพูดขึ้นว่า “หากท่านราเชนทร์ดาบสไม่มีความลังเลสงสัย ว่าพระพุทธรูปเจ้ามีจริงแล้ว หรือไม่มีนิรันดรธรรม 5 ประการอยู่ภายในใจ และไม่ต้องยึดเอา พระพรหม หรือพระนารายณ์มาเป็นที่พึ่ง ท่านราเชนทร์ดาบสผู้นี้ก็ต้องล่วงพ้นทุกข์ ในวาระสังสารวัฏในชาตินั้นอย่างแน่นอน แต่ด้วยเหตุที่มีความลังเลสงสัยหรือ ความวิตกกังวลอย่างนี้ จึงทำให้ท่านราเชนทร์ดาบสต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ใน โลกมนุษย์ในปัจจุบันอีก ซึ่งเกิดเป็นใครนั้น ตัวลุงคำเก็งจะพูดหรือบอกให้ในวาระ ต่อไปนี้อีก” คุณลุงคำเก็งพูดพร้อมกับหัวเราะขึ้นอย่างพอกพอกใจ

“ตัวท่านราเชนทร์ดาบสผู้นี้ได้ปฏิบัติตนเพื่อให้พ้นทุกข์อยู่ในหุบเขา พนมรุ้งได้ 10 ปี ก็ได้จุติคือตายจากโลกมนุษย์เมื่อเดือนอ้าย แรม 13 ค่ำปี พ.ศ. 1645 อายุได้ 97 ปี 4 เดือน 16 วัน”

มาถึงตอนนี้ คุณลุงคำเก็งได้หยุดพูดไประยะหนึ่ง ผมได้สังเกตดูเหมือนว่า ท่านกำลังนึกถึงอะไรบางอย่าง เพราะท่านทำท่านิ่งเงียบไป แล้วเงยหน้า ขึ้นสู่เบื้องบน แล้วพูดโดยหันมาทางผม (นายไพศาล แสนไชย) ว่าสถานที่บนเขา พนมรุ้งนี้ ถ้าจะว่าไปแล้วผลักดันเปลี่ยนเป็นพุทธสถานหรือสำนักปฏิบัติธรรมและ เทวสถานซึ่งเรื่องเช่นนี้ก็สุดแล้วแต่หัวหน้าชุมชนสมัยนั้นว่ามีจิตใจโน้นเอียงไปทางใด อย่างเช่น พญาเจ้าสุริยะ วรรณที่ 2 ได้สร้างปราสาทหินขนาดเล็ก ๆ ไว้เพื่อเป็น การบวงสรวงเทพเทวาททั้งหลาย และพญาเจ้าวรรณที่ 5 ได้ถวายที่ไร่นา (ที่ดิน) ให้กับ

เทวสถานแห่งนี้ ซึ่งเรื่องนี้คนทางโลกมนุษย์ก็พอจะทราบกันบ้างแล้ว ตัวลุงจะไม่ขอเล่า”

“เรื่องนี้คุณลุงกำลังอยากจะพูดไปนี่ก็คือเรื่องการสร้างปราสาทหิน เขาพนมรุ้งครั้งใหญ่ที่สุด ซึ่งสร้างเสร็จสมบูรณ์แบบดังที่เห็นในปัจจุบันซึ่งถึงแม้จะชำรุดทรุดโทรมไปบ้างก็ยังเห็นถึงความรุ่งเรืองของการสร้างปราสาทหินในสมัยนั้น ซึ่งเรื่องนี้ตัวคุณลุงจะขอบอกไป ก็ขอให้ไพศาลผู้เป็นหลานในเมืองมนุษย์ฟังให้ดึ้นะ”

ผม (ไพศาล) ก็รับคำว่าจะตั้งใจฟัง เสร็จแล้วคุณลุงกำลังผู้เป็นเทพหรือ เทวดารักษาเฉพาะจังหวัดบุรีรัมย์ได้เล่าให้ผม (นายไพศาล แส่นไชย) ได้ฟังดังนี้....

“หลังจากที่พญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 ได้เริ่มก่อสร้างปราสาทหินไว้เพื่อเป็นการบวงสรวงต่อองค์พระอิศวร พระนารายณ์ และเทพยดาต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะว่า พญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 มีจิตใจฝักใฝ่และเลื่อมใสต่อองค์เทพทั้งหลาย การก่อสร้าง ได้สร้างเพียงปราสาทหินทางขวามือ ยังไม่ทันสร้างต่อไปอีก พญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 ก็ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์เสียก่อน ปราสาทหินนี้ก็ได้หยุดชะงักไปและก็ถึงกาล ชำรุดทรุดโทรมไปตามลำดับ และพญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 ได้จุติคือตายจาก โลกมนุษย์ไปเมื่อเดือน 5 ขึ้น 7 ค่ำปี พ.ศ. 1693 อายุได้ 105 ปี

“ต่อมาได้มีหลานของพญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 ซึ่งมีชื่อว่า “ท่านพญา เจ้านเรนทราทิตยวงศา” ซึ่งท่านผู้นี้เป็นผู้มีจิตใจฝักใฝ่ในทางธรรมและการบูชา บวงสรวงต่อเทพเทวดาต่าง ๆ ซึ่งเหมือนกับบรรพบุรุษของท่านได้อบรมสั่งสอนกันมา ดังนั้น ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตยวงศาจึงได้นำเรื่องราวเกี่ยวกับการก่อสร้าง ปราสาทหินเขาพนมรุ้งปรึกษากับท่านหิรัญญะวงศา ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่าน นเรนทราทิตยวงศา ทั้งนี้เพื่อสืบเจตนารมณ์ของพญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 ผู้เป็นปู่”

“เมื่อตกลงกันแล้วจึงได้ประชุมปรึกษากับหมู่ข้าแผ่นดินที่เมือง “แอตโทบัน” ซึ่งปัจจุบันคือเมือง “ไผริน และกำปงโสม” ในประเทศกัมพูชา ซึ่งแต่ก่อนมาสมัยนั้น ยังเป็นเมืองขึ้นของสยามประเทศ (ประเทศไทย) อยู่เมื่อประชุมตกลงกับทางบ้านเมือง ของตนเองแล้ว ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตยวงศาและท่านหิรัญญะวงศาจึงได้เดินทาง มาที่ชุมชนใหญ่ในถิ่นเขาพนมรุ้งแห่งนี้ซึ่งมีชื่อว่า “ชุมชนโทกแก้วกาวิน” โดย ได้ตกลงกันให้เอาคนที่จะมาช่วยสร้างปราสาทหินบนเขาพนมรุ้งข้างละ 500 คน

รวมเป็น 1,000 คน แต่ละฝ่ายคือทั้งฝ่ายเมืองเสตโทบัน และชุมชนโทกแก้วกาวิน จะต้องมีหัวหน้าควบคุมงานข้างละ 40 คน รวมเป็น 80 คน ซึ่ง 80 คนนี้มีความสำคัญต่อการก่อสร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้งเป็นอย่างมาก ซึ่งข้าฯ จะขอบอกว่า คนงานทั้งหมดนี้จะต้องขึ้นอยู่กับพญาเจ้านเรนทราทิตย์วงศ์แต่เพียงผู้เดียว เพราะเป็นผู้มีอำนาจและบารมี”

ต่อจากนั้นคุณลุงคำเก็งได้พูดต่อกับผม (นายไพศาล แสนไชย) อีกว่า คนงานทั้งหมดนั้น ข้าฯจะไม่บอกหมดคนนะ ข้า (ตัวคุณลุงคำเก็ง) จะบอกเฉพาะ 80 คน ที่เป็นหัวหน้าคนงานของแต่ละฝ่ายเท่านั้น

“ฝ่ายชุมชนโทกแก้วกาวิน” มีรายชื่อดังนี้

1. นายหลวง เป็นหัวหน้า	2. นายพีเบี้ย	3. นายทุมทาบ
4. นายยุย	5. นายปอปิน	6. นายเหิด
7. นายลิมพะลี	8. นายเส็ดสังข์	9. นายเฮ็ด
10. นายบ่วงคาย	11. นายบุ	12. นายเพี้ย
13. นายโนน	14. นายวัด	15. นายเถือ
16. นายบุ่น	17. นายโกก	18. นายทิพย์
19. นายเม้า	20. นายสีนา	21. นายแจ่ม
22. นายคั่ง	23. นายหว่าน	24. นายไหว
25. นายแกม	26. นายหมื่น	27. นายมี
28. นายทองจันทร์	29. นายปี	30. นายสุน
31. นางเปี้ยว	32. นางยอน	33. นางอุป
34. นางทิพย์	35. นางดา	36. นางบุ
37. นางแถบ	38. นางแถม	39. นางยอ
40. นางหมาน		

“ฝ่ายเมืองเสตโทบันหรือเมืองไพรินเจดก่าปงโสมปัจจุบัน” มีรายชื่อดังนี้

1. นายเทื่อง	2. นายมา	3. นายมู
4. นายสิด	5. นายศาสตยา	6. นายทอน

7. นายคอน	8. นายบุญ	9. นายเกสะ
10. นายนูน	11. นายสำรวจ	12. นายละแงง
13. นายละวาก	14. นายบุญ	15. นายเปือ
16. นายสาริก	17. นายเสน่หวั่น	18. นายสุรภีร์
19. นายสังวาร์ย	20. นายสังวรณ	21. นายบังคม
22. นายสงวน	23. นายแยง	24. นายพัว
25. นายทอวัน	26. นายกันกลาง	27. นายหยาด
28. นายเพชร	29. นายกันโส	30. นายกันข้าง
31. นางส้มสุก	32. นางอำไพ	33. นางกันสา
34. นางอำพร	35. นางเข	36. นางจาม
37. นางไข	38. นางจริยา	39. นางนะขา
40. นางประยงค์		

คุณลุงคำเก็งพูดต่อไปอีกว่า “ทั้งหมดนี้ได้ประชุมช่วยกันไปสำรวจแหล่งหินว่าจะเอาแหล่งหินที่“เขาคีแรง”และ“เขาคงหมี่”ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเขาพนมรุ้งเท่าไรนัก ซึ่งปัจจุบันในโลกมนุษย์เขาเรียกว่า“เขากลอย”และ“เขากระเจียว”ซึ่งอยู่ในเขตอำเภอบ้านกรวดและละหานทราย และได้พบแหล่งหินอีกที่หนึ่งคือที่ “ห้วยโสมมา เขาปลวก เขาคันนา” เป็นต้น ซึ่งไม่ไกลจากที่นี่เช่นกัน”

“เมื่อพบแล้วคนทั้งหมดที่มี 700 กว่าคนนี้ก็ช่วยกันตัดและสกัดหินออกเป็นก้อนๆ ทั้งก้อนเล็กก้อนกลางและก้อนใหญ่อีก 300 กว่าคนก็ช่วยกันตัดแผ้วทางป่าต่างๆ ให้เป็นถนนหนทางเพื่อที่จะเป็นหนทางเคลื่อนย้ายหินเหล่านี้ไปถึงเขาพนมรุ้งได้โดยสะดวก โดยการแกะสลักหินและแผ้วถางป่านั้น คนทั้งหมดได้ใช้เครื่องมือทุ่นแรงเช่นแท่งเหล็ก ค้อนเหล็ก มีดพร้า ฯลฯ ซึ่งเครื่องมือเหล่านี้หมู่คนทั้งหลายเขาทำกันขึ้นเอง ไม่ได้ไปซื้อใครมาเหมือนคนในโลกมนุษย์ปัจจุบัน”

คุณลุงคำเก็งพูดพร้อมกับยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่งแล้วพูดต่อไปอีกว่า “เมื่อได้หินมากพอสมควรที่จะสร้างปราสาทหินได้แล้วจึงได้ช่วยกันลำเลียงหรือทำการขนส่งเคลื่อนย้ายทั้งทางบกและทางน้ำ”

“ทางบก” ก็ได้ใช้เกวียนหรือล้อบรรทุกในเขตที่ราบโดยใช้เกวียนทั้งหมด 250 ลำ โดยทำการบรรทุกขนส่งกันทุกวันใช้เวลา 2 เดือนกว่า ๆ ก็หมดและหินต่าง ๆ ที่ได้บรรทุกมาก็ถูกรวมกันไว้ที่เชิงเขาพนมรุ้ง แล้วได้ใช้รอกดึงหินเหล่านั้นขึ้นมาจนถึงยอดเขาที่จะสร้างปราสาทหิน

“ทางน้ำ” ได้ใช้ลำเลียงบ้างเป็นบางครั้งในฤดูที่มีน้ำน้อยโดยเอาหินที่ได้จากแหล่งเขาปลวก เขาคันนา ห้วยโสมมา มารวมกันแล้วลำเลียงไปตามลำน้ำลำปะเทีย

“เมื่อได้หินมาพอที่จะสร้างปราสาทหินได้เพียงพอ ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตย์วงศ์และท่านหิรัญญะวงศ์ พร้อมทั้งหมู่คนทั้งหลายที่ได้ช่วยกันขนลำเลียงหิน ได้กำหนดการวางศิลาฤกษ์โดยได้อ่านโองการต่อเทพเทวาต่าง ๆ และได้เริ่มทำการก่อสร้างปราสาทหินอย่างเป็นจริงเป็นจังเมื่อเดือน 6 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 1830 โดยได้แบ่งหน้าที่ตามความชำนาญและความเหมาะสมของแต่ละคน บางคนชำนาญทางด้านแกะสลัก บางคนชำนาญออกกลวกลาย บางคนก็ชำนาญในด้านขึ้นที่สูง ฯลฯ”

“ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตย์วงศ์และท่านหิรัญญะวงศ์ก็ได้คุมงานไว้อย่างใกล้ชิด จนเป็นที่เสร็จเรียบร้อยเป็นรูปเป็นร่างของปราสาทหินขึ้นมาดังที่ชาวโลกมนุษย์เห็นกันทุกวันนี้ใช้เวลาในการก่อสร้าง 3 ปี 2 เดือน 19 วัน เมื่อสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านทั้งสองก็ได้ทำพิธีบวงสรวงต่อเทพยดาอันมีพระนารายณ์ พระศิวะ พระพรหม ให้มาสถิตอยู่ที่ปราสาทหินเขาพนมรุ้งแห่งนี้”

“เออ.. นี่นะไพศาล ผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์” คุณลุงคำเก็งได้พูดย้ำกับผม (นายไพศาล แสนไชย) อีกครั้งหนึ่ง “หลังจากได้สร้างปราสาทหินเสร็จเรียบร้อยแล้ว พญาเจ้านเรนทราฯ และท่านหิรัญญะฯ ได้ให้คนเฝ้าสถานที่นี้ไว้เพื่อบำรุงรักษา ซึ่งมีหลายคน เช่น นางจริยา นางประยงค์ นายมูล เป็นต้น”

“อย่างไรก็ดี ยังมีหมู่คนอีกกลุ่มหนึ่ง หมู่คนกลุ่มนี้ก็คือกลุ่มที่เป็นหัวหน้าคนนั้น ทั้ง 80 คน ได้เริ่มหันมานับถือทางพุทธศาสนา โดยเอาพระพุทธรูปเข้าเป็นที่พึ่งหรือเป็นสรณะ โดยหมู่คนบางคนในกลุ่มนี้ได้รวมตัวกันเพราะมีความคิดอย่างเดียวกัน โดยได้ไปแอบสร้างวัดเพื่อเป็นการบำเพ็ญบุญ รักษาศีล ให้ท่านต่าง ๆ โดยได้ช่วยกันสร้างวัดขึ้นมาวัดหนึ่งมีชื่อว่า “วัดข้างหิน” และวัดนี้ก็ยังมีอยู่ในโลกมนุษย์ในปัจจุบัน วัดนี้อยู่ที่ ต.สวายจิก อ.เมือง จ.บุรีรัมย์ นั่นแหละ”

ในตอนนี้อคุณลุงคำเก็งจะขอพูดในเรื่องของการทำบุญที่วัดช่างหิน คือหมู่คนที่ตั้งใจทำบุญ โดยทำบุญด้วยความศรัทธาเป็นเหตุและเมื่อได้ทำบุญเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ได้อธิษฐานร่วมกันไว้ว่า “เกิดมาชาติหน้าหรือชาติใดก็ดี ขอให้ได้ไปเกิดไปพบกัน ขอให้ได้ไปร่วมทำบุญด้วยกันทุกภพทุกชาติจนถึงพระนิพพานด้วยเถอะ” เสร็จแล้วต่างคนก็ต่างกรวดน้ำด้วยความตั้งใจของแต่ละคน

ด้วยเหตุนี้คนกลุ่มนี้จึงได้ไปเกิดรวมกลุ่มกัน บางคนก็เกิดไปที่ต่าง ๆ ต่างกรรมต่างวาระ ซึ่งเป็นไปตามกฎแห่งกรรมและกฎวิญญูสงสารการเวียนว่ายตายเกิดตามที่พระพุทธเจ้าโคตมะตรัสไว้บางคนมีจิตใจยึดมั่นเอาปราสาทหินเขาพนมรุ้งเป็นสรณะเมื่อตายลงวิญญูณจึงมาสถิตอยู่ที่นี้ตั้ง 500 – 600 คน ซึ่งหมู่คนส่วนมากที่เป็นเปรตอสุรกายที่เขาพนมรุ้งก็ได้ส่วนบุญจากหลวงปู่ศุขอตุโลแห่งวัดบูรพาราม จ.สุรินทร์ได้มาแผ่เมตตาให้ถึงได้รับความสว่างแล้วจึงได้ไปเกิดยังโลกมนุษย์ แต่ก็ยังมีอีกหลายคนที่ยังติดค้างอยู่ที่ปราสาทหินเขาพนมรุ้งในปัจจุบัน

“สำหรับหมู่คนต่าง ๆ ที่เป็นหัวหน้าคนงานสร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้งทั้ง 80 คน ก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว ตามบุญและกรรมของแต่ละคนที่ได้ทำไว้ในอดีตชาติดังนี้ ขอให้ไพศาลผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์ฟังให้คือนะ”

ผมก็รับคำคุณลุงคำเก็งไว้อีกครั้งหนึ่ง จากนั้น คุณลุงคำเก็งก็ได้เล่าถึงบุคคลต่าง ๆ ดังต่อไปนี้...

1. นายหลวง (หัวหน้ากลุ่มโทกแก้วกาวัน) เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายสุรินทร์ ชาญวัลย์วงศ์ อยู่ที่ บุรีรัมย์ ธานีใคร ๆ ก็รู้จักดี
2. นายพีเบี้ย เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายบุญมี ไทยเพชร
3. นายทุมทาบ เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายเอนก ศิริวัฒนา
4. นายยุย เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายบุญฤทธิ์ สีทา
5. นายปอปีน เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายประกาย ชื่นชม
6. นายเหิด เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายทินกร สุขเจริญ
7. นายสิมพะลี เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายบรรพต วัฒนวงศ์วิสุทธิ
8. นายเส็ดสังข์ เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นางบังอร นพสุวรรณ (เกิดเป็นหญิง)
9. นายเฮ็ด เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นางบรรจง ภาณุตานนท์ (เกิดเป็นหญิง)

10. นายบ่วงกาย เกิดมาชาตินี้ ชื่อ นางประทุมพร พลายเมือง (เกิดเป็นหญิง)
11. นายบุญ เกิดมาชาตินี้ ชื่อ นางวรรณพร แจ่มจำรัส (เกิดเป็นหญิง)
(คนกลุ่มนี้ได้อธิฐานจิตร่วมกัน เวลาทำบุญดั่งนั้นจึงได้เกิดมาร่วมงานกันอีก
ส่วนเขาอยู่ที่ไหนนั้นให้ถาม นายสุรินทร์ ชัชวาลย์วงศ์ เพราะเขาจะบอกให้)
12. นายเพี้ย เกิดมาในชาตินี้คือมีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้เกิดเป็นแมวอยู่ใน
ป่าเมืองกาญจนบุรี
13. นายโนน เกิดมาในชาตินี้คือมีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้เกิดเป็นสิงโต
อยู่ในป่าเมืองประเทศลาว
14. นายวิด เกิดมาในชาตินี้คือมีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้เกิดเป็นตะกวด
อยู่ในป่าดงพญาเย็น
15. นายเถือ ปัจจุบันได้เกิดมาเป็นผู้หญิง ชื่อ จงจิตร ภาคภูมิ อยู่บ้านเลขที่
26 ซอยชัยศิริ อ.เมือง จ.จันทบุรี
16. นายบุ่น เกิดมาในชาติปัจจุบัน ชื่อ นายณรงค์ แสงสุวรรณ อยู่บ้านเลขที่
8/1 บ้านทัพไทย ต.สนม อ.สนม จ.สุรินทร์
17. นายโกลก เกิดมาในชาตินี้คือมีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้เกิดเป็น “กวาง”
อยู่ในสวนสัตว์ กรุงเทพฯ
18. นายทิพย์ เกิดมาในชาตินี้คือ นายกันตพล กิตติศิริประเสริฐ อยู่บ้านเลขที่
336 ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กทม.
19. นายมั่ว เกิดมาในชาตินี้คือ นายวิชาญ วรรณสุข อยู่บ้านเลขที่ 60/78
หมู่ที่ 5 ต.สร้างโคก อ.บ้านหมอ จ.สระบุรี
20. นายสีนา เกิดมาในชาตินี้คือมีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้ไปเกิดเป็นจิ้งจก
อยู่ในป่าจังหวัดกาฬสินธุ์
21. นายแจ่ม เกิดมาในชาตินี้คือ นายอำนาจ ศรีพระจันทร์ อยู่ที่อำเภอหนองกี่
จ.บุรีรัมย์ นั้นแหละ
22. นายดั่ง เกิดมาในชาตินี้คือ นายมณูญ เรืองหน่าย อยู่ที่อ.นาหม้ายบ้านท้อแท้
อ.วัดโบสถ์ จ.พิษณุโลก
23. นายหว่าน เกิดมาในชาตินี้คือ นายสุรเชต วรรณวิชัย อยู่ที่สหวิทยาลัย
อีสานใต้ จ.บุรีรัมย์

24. นายไผ่ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสามารถ ทรัพย์เย็น อยู่ที่เขापนมรุ้ง
นั้นแหละ

25. นายแถม เกิดมาในชาตินี้ คือ นายวิชัย แจ่มสุข คน ๆ นี้ต่อไปคนอำเภอ
บ้านกรวด จ.บุรีรัมย์เขาจะรู้จักดี

26. นายหมื่น เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสุรพงศ์ พิลาสุข คนนี้ต่อไปภายหน้า
หลังจากที่เล่าไปจะได้เป็นศึกษาธิการอำเภอบ้านกรวดนะ

27. นายมี เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้เกิดเป็นหมอยู่
ในป่าจังหวัดยโสธร

28. นายทองจันทร์ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายวุฒินันท์ พงศ์อารยะ คน ๆ
นี้ชาวเมืองบุรีรัมย์เขาจะรู้จักกันดี

29. นายปี เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าสุทธีศีลาภรณ์ อยู่วัดข้างหิน
ต.สวายจิก อ.เมือง จ.บุรีรัมย์ คน ๆ นี้ในชาติก่อนได้อธิฐานให้ได้เกิดเป็นพระภิกษุ

30. นายสุน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายพยนต์ พิเรนทร คน ๆ นี้ตัวลู่คำเก่ง
ก็ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไปชาวบุรีรัมย์จะรู้จักกันดี

31. นางเปี้ยว เกิดมาในชาตินี้ คือ นายพร อุดมพงศ์ คน ๆ นี้ตัวลู่ก็จะไม่
ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไปชาวบุรีรัมย์ก็จะรู้จักดีเช่นกัน

32. นางยอน เกิดมาในชาตินี้ คือ นางรัตนา โทจันทร์ อยู่บ้านเลขที่ 50/1 หมู่
2 ต.ทุ่งทอง อ.สีคิ้ว จ.นครราชสีมา

33. นางอุป เกิดมาในชาตินี้ คือ รุ่งนภา แพงภูงา อยู่บ้านเลขที่ 153 บ้าน
แสนสุข ต.บ้านแพ อ.คูเมือง จ.บุรีรัมย์

34. นางทิพย์ เกิดมาในชาตินี้ คือ นางวัฒนา พลวัน อยู่ที่โรงเรียน
บ้านละหานทราย อ.ละหานทราย จ.บุรีรัมย์

35. นางดา เกิดมาในชาตินี้ ได้เกิดเป็นชายชื่อ นายจรรณู ทรัพย์จิต อยู่บ้าน
เลขที่ 12 บ้านหนองไม้ถี ต.หนองเมธี อ.ท่าตูม จ.สุรินทร์

36. นางบุ เกิดมาในชาตินี้ ได้เกิดเป็นชายชื่อ นายสุทิน ไชยวัฒน์ อยู่ที่
โรงพยาบาลราศีไศล จ.ศรีสะเกษ

37. นางแถม เกิดมาในชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อ ท่านสาธุเจ้าประสิทธิ์
นวกาญ อยู่วัดประสิทธิ์าราม ต.ห้วยหิน อ.ลำปลายมาศ จ.บุรีรัมย์

38. นางแอบ เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นชายชื่อ นายวัลลภ ใจโพธา
บ้านเลขที่ 203 หมู่ 4 ต. เขาบางเกรก อ.หนองฉาง จ.อุทัยธานี

39. นางยอ เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นพระภิกษุชื่อ ท่านสาธุ
เจ้าวิลาศวัชรคุณ อยู่วัดโพนทอง อ.ประโคนชัย จ.บุรีรัมย์

40. นางหมาน เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นพระเหมือนกันชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าอภิรักษ์

ศาสนกิจ อยู่วัดไหนให้ไปถามท่านสาธุเจ้าวิลาศวัชรคุณเอง ท่านจะเป็นคนบอกให้
เพราะไม่ใช่หน้าที่ของตัวลุง และทั้ง 2 คน ในอดีตชาติได้เคยร่วมทำบุญและ
ได้อธิฐานจิตใจว่า “เกิดมาชาติใดขอให้ได้พบกันและร่วมกันอีก” จึงเป็นเหตุและ
ปัจจัยได้มาพบกันในชาติปัจจุบัน

ทางฝ่ายเมือง “เสตโทบัน” หรือเมืองไพรินจตกำปงโสมปัจจุบัน มีรายชื่อ
ดังนี้

1. นายเทื่อง (เป็นหัวหน้า) เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ ท่านสาธุเจ้าทอง ปัญญาปสุโต
อยู่วัดอีสาน อ.เมือง จ.บุรีรัมย์

2. นายมา เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ ท่านสาธุเจ้าอารีย์ เขมจารี อยู่วัดมหาชัย
อ.เมือง จ.มหาสารคาม

3. นายมูล เกิดมาในชาตินี้ ท่านสาธุเจ้าเจียง อภิรโต อยู่วัดโชค อ.เมือง
จ.ระยอง

4. นายลิด เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ ท่านสาธุเจ้าวันดี สิริวัฒนโณ อยู่วัด
พระธาตุเชิงชุม จ.สกลนคร

5. นายศาสตยา เกิดมาในชาตินี้ ท่านสาธุเจ้าสุจิตต์ ธรรมปัทธ อยู่วัดสุจิตต์
ธรรมาราม อ.เมือง จ.บุรีรัมย์

6. นายทอน เกิดมาในชาตินี้ ท่านสาธุเจ้าปริยัตยานุศาสน์

7. นายกอน เกิดมาในชาตินี้ ท่านสาธุเจ้าธีรคุณาธาร

(รายชื่อ 6-7 - ซึ่งเป็นพระภิกษุทั้ง 3 องค์นี้ ในอดีตชาติได้เคยทำบุญร่วมกัน
ที่วัด แล้วได้อธิฐานขอให้ได้พบกันทุกชาติ 2 องค์หลังอยู่ที่ไหนก็ให้ไปถามท่าน
สุจิตต์ธรรมปัทธ ท่านจะเป็นคนบอกเอง)

8. นายบุญ เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าบริหารกิจโกศล อยู่วัดโคน
อ.บ้านกรวด จ.บุรีรัมย์

9. นายเกสสะ เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าวิบูลย์วรรณ อยู่วัดสำโรง
อ.ละหานทราย จ.บุรีรัมย์

10. นายหนู เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าพิทักษ์ศาสนกิจ อยู่ที่วัดโพน
ให้ไปถามที่ท่านสาธุเจ้าวิบูลย์วรรณท่านจะเป็นผู้บอกให้

11. นายสำรวจ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายคำไหล จันทร์ผาย

12. นายละแงง เกิดมาในชาตินี้ คือ นางสมบุรณ์ จันทร์ผาย (ทั้ง 2 คน
ได้อิฐฐานเกิดมาอยู่ร่วมกัน อยู่บ้านเลขที่ 97/1 ถนนชุมชนชน อ.เชกา จ.หนองคาย)

13. นายละวาก เกิดมาในชาตินี้ คือ นายตัก ญาณกาย

14. นายยุยก เกิดมาในชาตินี้ คือ นางไสว ญาณกาย (ทั้ง 2 คน ได้อิฐฐานให้
มาเกิดร่วมกัน อยู่บ้านเลขที่ 8 หมู่ 3 ต.ลำพาน อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์)

15. นายเปื้อ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายบุญเลิศ ตรัยศักดิ์สุริยันต์ อยู่บ้านเลขที่
202/47 ถนนสาธุประดิษฐ์ แขวงบางโคล่ เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

16. นายสาริก เกิดมาในชาตินี้ คือ นายปิยะพงศ์ ตรีสยอดสกุล อยู่บ้านเลขที่
8 หมู่ 8 ต.ป่าตาล อ.เมือง จ.ลพบุรี

17. นายเสน่ห์วัน เกิดมาในชาตินี้มีกรรมได้เกิดเป็นงูอยู่ในป่าจังหวัด
อุบลราชธานี

18. นายสุรภัย เกิดมาในชาตินี้มีกรรมได้เกิดเป็นกิ้งก่าอยู่ในป่าเมืองเชียงตุง
ประเทศพม่า

19. นายสังวาร์ย์ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายประหยัด กิมทรง อยู่บ้านเลขที่ 41
ตรอกบางขุนพรหม ถนนสามเสนใน พญาไท กรุงเทพมหานคร

20. นายสังวรรณ เกิดมาในชาตินี้ นายสมภาร หนูทอง อยู่บ้านเลขที่ 86 หมู่ 2
ต.ทุ่งทอง อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี

21. นายบังคม เกิดมาในชาตินี้ นายวีระ แนวดี อยู่บ้านเลขที่ 17 บ้านหนอง
บัวแดง ต.โพนโก อ.สนม จ.สุรินทร์

22. นายสงวน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสุทธิพัฒน์ ภูเจริญไพศาล
อยู่บ้านเลขที่ 1209 ข.ถนนวิเชียรโชฎก อ.เมือง จ.สมุทรสาคร

23. นายแยง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายทวี ชาติมนตรี อยู่ที่โรงเรียนคูเมือง
อ.คูเมือง จ.บุรีรัมย์

24. นายพั้ว เกิดมาในชาตินี้มีกรรมได้เกิดเป็นสัตว์โดยเกิดเป็น “แมงกะพรุน”
อยู่ที่ทะเลอ่าวไทย

25. นายท่อวัน เกิดมาในชาตินี้ นายสุริยันต์ ศรีวะรมย์ อยู่บ้านเลขที่ 16
บ้านหนองเขื่อน ต.คูลาด อ.ทรายมูล จ.ยโสธร

26. นายกันตาง เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าทิวา อยู่วัดกัลยานบริหาร
อ.สหัสขันธ์ จ.กาฬสินธุ์

27. นายหยาด เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าประเสริฐ อยู่วัดศรีสว่าง
อ.ท่าอุเทน จ.นครพนม

28. นายเพชร เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าบุญเลิศ อยู่วัดร่องมันเทศ
อ.นาแก จ.บุรีรัมย์

29. นายกันโส เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าสะอาด อยู่วัดป่าเขาแก้ว
อ.วังน้ำเย็น จ.ปราจีนบุรี

30. นายกันข่าง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเนตร จันพิพิศ

31. นางสาวสุก เกิดมาในชาตินี้ คือ นางหัด จันพิพิศ ทั้งสองคนได้เกิดมา
ร่วมกันในอดีตชาติเคยเป็นคู่ข้าง (สามี – ภรรยา) ชาตินี้เป็นอะไรกันนั้นให้ไปถาม
บ้านเลขที่ 16 ถนนเชียงคานปากชม อ.เชียงคาน จ.เลย

32. นางอำไพ เกิดมาในชาตินี้ คือ นางเบญจพร โลกนิยม อยู่บ้านเลขที่ 1/9
หมู่ 8 ต.สวนใหญ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี

33. นางกันตา เกิดมาในชาตินี้ คือ นางเดือนฉาย แสงสว่าง อยู่บ้านเลขที่
128 หมู่ 8 ต.กุดชุม จ.ยโสธร

34. นางอัมพร เกิดมาในชาตินี้เกิดเป็นชายชื่อ นายไชยวัฒน์ คงนอก
อยู่บ้านเลขที่ 298 หมู่ 9 ต.กระสัง จ.บุรีรัมย์

35. นางเข เกิดมาในชาตินี้เกิดเป็นชายชื่อ นายสุเทพ อารณะโรจน์
อยู่บ้านเลขที่ 184 หมู่ 1 ต.สระคู อ.สุวรรณภูมิ จ.ร้อยเอ็ด

36. นางจาม เกิดมาในชาตินี้ นางประยูร แก้วแดง อยู่บ้านเลขที่ 28 หมู่ 7
ต.ท่าช้าง อ.เมือง จ.นครนายก

37. นางไข เกิดมาในชาตินี้ นางทองคำ ศรีมงคล อยู่บ้านเลขที่ 100 ถนนส่งเสริม ซอย 5 ต.เมืองเดช อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี

38. นางจริยา เกิดมาในชาตินี้ได้เกิดมาเป็นชายชื่อ นายหอม โภชนา อยู่บ้านเลขที่ 45 หมู่บ้านรางสายบัว อ.บ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร

39. นางนงษา เกิดมาในชาตินี้ได้เกิดมาเป็นชายชื่อ นายน้ำ คล่องแคล่ว อยู่บ้านเลขที่ 48/1 ถนนอุดมศรี ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ราชบุรี

40. นางประยงค์ เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ ดิสมัย ผู้มีสิทธิ์ อยู่บ้านเลขที่ 42/1 ถนนเทพนิมิต อ.ศีขรภูมิ จ.สุรินทร์

“สำหรับ “ท่านราชนทรดาบส” ก็ได้เวียนว่ายตายเกิดหลายภพหลายชาติ และในชาติปัจจุบันได้แก่ “ท่านสาธุเจ้าพรหม โชติปาโร” ปัจจุบันอยู่ที่วัดอนงคาราม กรุงเทพมหานคร”

“ส่วนท่านพญาเจ้านเรนทราทิตย์วงศา และท่านหิรัญญะวงศาผู้เป็นศิษย์ ก็ได้เวียนว่ายตายเกิดหลายภพหลายชาติเช่นเดียวกันปัจจุบันก็ได้เกิดมาเป็นพระภิกษุสงฆ์ และได้ทำงานร่วมกันเหมือนเดิม ดังนี้”

“ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตย์วงศา” เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ “ท่านสาธุเจ้า พุ่ม กิตติศาโร” อยู่ที่วัดพระนารายณ์มหาราช จ.นครราชสีมา

“ท่านหิรัญญะวงศา” เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ “ท่านสาธุเจ้าโอภาส นิรุตติเมธี” อยู่ที่วัดพรหมราช จ.นครราชสีมา

“ตัวคุณลุงคำเก็งมีความหนักใจมากนะไพศาล” คุณลุงคำเก็งพูดขึ้น ผมก็ได้เรียนถามไปว่า “มีความหนักใจเรื่องอะไร”

คุณลุงคำเก็งได้พูดว่า “หนักใจเกี่ยวกับมนุษย์ปัจจุบันที่ไม่รู้จักบุญ ไม่รู้จักบาป มากขึ้นไปทุกที โดยเฉพาะผู้คนต่าง ๆ ที่ได้สร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้งและได้มาเกิด ในโลกมนุษย์ปัจจุบันถ้าหากว่าไพศาลพบกับหมู่คนต่าง ๆ ตามรายชื่อดังกล่าวมาแล้ว ก็ขอให้ช่วยบอกให้เขา “อย่าได้ประมาทในการทำบุญทำทานขอให้หมั่นในการทำบุญทำทาน สังเกตกุศลผลบุญเช่น ทาน รักษาศีล เมตตาภาวนา ยึดมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งอย่าทำอนันตริยกรรม ตลอดถึงอหังการนิบาตกรรม โดยเฉพาะให้รักษาศีล 5 เป็นเบื้องต้น ขอให้เขาเหล่านั้นพึงสัจจรักษาศีล รักษาจะ

มีความเมตตากรุณา ต่อมมนุษย์และสัตว์ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ แล้วผู้คนต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว ชาติต่อไปก็จะได้เกิดเป็นมนุษย์อีก”

“ส่วนผู้ที่เกิดเป็นสัตว์เช่น เกิดเป็นงูเห่า แมงกะพรุน หมู แมว สิงโต ตะกวด กวาง เมื่อถึงกำหนดหรือได้ชดใช้กรรมเวรหมดสิ้นในชาตินั้นแล้ว ก็จะเกิดมาเป็นมนุษย์กับเขาอีกครั้งหนึ่งที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะบุญกุศลและคำอธิษฐานที่ได้ร่วมกันสร้างวัดเป็นบางครั้งในสมัยนั้น”

“ส่วนคนอีกจำพวกหนึ่งที่มีกุศลหรือมีบุญบารมีมากที่ได้บวชเรียนช่วยกันสืบต่ออายุพระศาสนาบางองค์บางท่านก็จะเข้าสู่กระแสพระนิพพาน โดยคนทั้งหลายที่ลุ่มลุ่มได้บอกไปในชาติต่อไปจะได้ชื่อว่าดังนี้.....”

(หลังจากนั้น คุณลุงคำเก็งก็ได้เล่าถึงประวัติของแต่ละคนทั้งหมด 80 คน ให้ผมฟังถึงเรื่องราวความเป็นไปรวมทั้งบุญกรรมในอดีตจะมากกระทบในชาตินี้ ซึ่งมีทั้งบุญกรรมที่ดีและไม่ค่อยดีอีกทั้งคุณลุงคำเก็งยังได้บอกแนวทางการแก้ไขกรรมที่ไม่ดีให้อีกด้วย ซึ่งเรื่องนี้ ถ้าบุคคลที่มีรายชื่อเกี่ยวกับเรื่อง “ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง” มีความสนใจอยากจะทราบ อยากจะรู้ และหาทางแก้ไขต่อไป ก็ให้ติดต่อมาทางผม นายไพศาล แสนไชย ซึ่งผมก็จะบอกให้เป็นการเฉพาะตัวของแต่ละคนไป)

สุดท้าย คุณลุงคำเก็งก็ได้พูดกับผมว่า “เอาละ เรื่องที่ลุงจะบอกและสั่งไปก็มีเท่านี้ อย่างไรก็ดีเมื่อไพศาลรับรู้เรื่องที่คุณลุงเล่าเรื่อง “ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง” แล้วก็ให้เก็บเรื่องนี้ไว้ก่อนอย่าเพิ่งเปิดเผยให้ใครได้ทราบเพราะยังไม่ถึงเวลา จนกว่าจะถึงปี พ.ศ. 2533 มาถึง เพราะบุคคลต่าง ๆ ที่บอกรายชื่อไปแล้ว บางคนก็จะได้กลับมาอยู่ที่ที่คุณลุงคำเก็งบอกไว้ตามที่อยู่ข้างต้นดังกล่าว เพราะว่าในตอนปี พ.ศ. 2528 เขาเหล่านั้นยังไปทำมาหากินที่อื่น ๆ แต่เมื่อถึงปี พ.ศ. 2533 แล้วเขาเหล่านั้นก็จะกลับมาอยู่ที่ที่คุณลุงคำเก็งบอกไว้ละ”

“และเมื่อถึงตอนที่เปิดเผยเรื่องราว จะมีวัดหนึ่งในจังหวัดบุรีรัมย์เขาจะสร้างโบสถ์ใหญ่ก็ขอให้เปิดเผยเรื่องนี้ได้ และขอให้ไพศาลผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์นำประโยชน์ที่จะเกิดกับเรื่องนี้ไปช่วยเขาสร้างโบสถ์นั้นด้วย เมื่อสร้างโบสถ์เสร็จแล้ว ก็ขอให้ทำบุญอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลมาหาตัวลุงและหมู่คนที่สร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้งตอนแรก ๆ ด้วย เพราะบางคนก็ยังไม่ได้ไปเกิดเป็นมนุษย์ยังเป็นเปรต

อสุรกาย อยู่ที่ปราสาทหินเขาพนมรุ้งนั้นแหละ ซึ่งเวลาทำบุญอุทิศส่วนบุญ ก็ขอให้บอกชื่อไปด้วยว่า “นางสร้อยสม นายเมฆ นายทวน นางเฮง นายเตี้ย ดังนี้”

“เพราะเมื่อเขาได้รับเอาส่วนบุญกุศลใหญ่แล้ว เขาเหล่านั้นก็จะไปเกิดเป็นมนุษย์อย่างแน่นอน ทั้งนี้ เพราะเปรตกลุ่มนี้อยากจะไปเกิด แต่ยังไม่มีบุญที่จะเกื้อหนุน”

ผม (นายไพศาล แสนไชย) ก็รับปากไว้

“อีกอย่างที่ว่าลุงจะขอส่งไปก็คือ ขอให้ไพศาลนำเรื่องนี้

(หน้า 46–47 ไม่มีเนื้อเรื่องไม่ต่อเนื่อง)

ท่านกำลังสร้างโบสถ์ขนาดใหญ่ ซึ่งมีลักษณะเป็นจัตุรมุข ซึ่งจะต้องใช้งบประมาณในการก่อสร้างมาก ทำให้ผมนึกถึงคำสัญญาที่ได้ให้ไว้กับ “คุณลุงคำเก็ง” แล้วมาพิจารณาว่าเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของคุณลุงคำเก็งผม (นายไพศาล แสนไชย) จึงเริ่มบันทึกเรื่องนี้ไว้เพื่อที่จะมอบให้ไว้กับวัดชัยมงคล อ.หนองกี่ จ.บุรีรัมย์ และนำประโยชน์จากเรื่องนี้ช่วยสร้างโบสถ์วัดชัยมงคลแห่งนี้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ของเทวโลกต่อไป..

ไพศาล เริ่มบันทึก 20 พ.ย. 2533 เสร็จเมื่อวันที่ 22 พ.ย. 2533 เวลา 6 โมงเย็น

วิรัตน์ เริ่มเรียบเรียง 26 พ.ย. 2533 แล้วเสร็จ 4 ธันวาคม 2533

รายนามตำแหน่งบุคคลบางคน ที่เกี่ยวข้องในเรื่องสร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้ง

1. นายหลวง (หัวหน้ากลุ่มโทกแก้วกาวิน) เกิดมาในชาตินี้ ชื่อนายสุรินทร์ รัชवालยวงศ์ ตำแหน่งปัจจุบัน นายกเทศมนตรีเมืองบุรีรัมย์

21. นายแจ่ม เกิดมาในชาตินี้คือ นายอำนาจ ศรีพระจันทร์ ตำแหน่งปัจจุบัน นายช่างโยธา อำเภอหนองกี่

23. นายหว่าน เกิดมาชาตินี้คือ นายสุรเชต วรคามวิชัย เป็นดอกเตอร์อยู่ที่ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ หรือ สหวิทยาลัยอีสานใต้

24. นายโหว เกิดมาในชาตินี้คือ นายสามารถ ทรัพย์เย็น ตำแหน่งปัจจุบันเป็น หัวหน้าอุทยานโบราณสถานปราสาทหินเขาพนมรุ้ง

25. นายเกม เกิดมาในชาตินี้คือ นายวิชัย แจ่มสุข ตำแหน่งปัจจุบัน นายอำเภอ บ้านกรวด

28. นายทองจันทร์ เกิดมาในชาตินี้คือ นายวุฒินันท์ พงศ์อารยะ อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์

30. นายสุน เกิดมาในชาตินี้คือ นายพนนต์ พิเรนทร ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์

31. นางเปี้ยว เกิดมาในชาตินี้คือ นายพร อุดมพงศ์ อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์

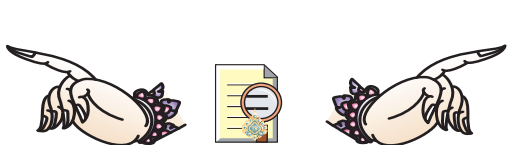
ฝ่ายเมืองเสตโทบัน

1. นายเทื่อง เกิดมาในชาตินี้คือ สาธุเจ้าทองฯ อดีตเจ้าคณะจังหวัดบุรีรัมย์ (มรณภาพแล้ว)

6. นายทอน เกิดมาในชาตินี้คือ สาธุเจ้าปริยัตยานุศาสน์ปัจจุบันนามว่า พระสุนทรปริยัติเมธี เจ้าคณะจังหวัดบุรีรัมย์

7. นายคอน เกิดมาในชาตินี้คือ “ธีรคุณาภรณ์” เจ้าอาวาสวัดกลาง จ.บุรีรัมย์
- ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตยวงศา เกิดมาในชาตินี้คือ “สาธุเจ้าพุ่มฯ” ปัจจุบันนามว่า พระพรหมคุณาภรณ์” เจ้าคณะภาค 11

- ท่านหิรัญญะวงศา เกิดมาในชาตินี้คือ “สาธุเจ้าโสภาฯ” ปัจจุบันนามว่า “พระราชสีมาภรณ์” เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา

ย้อนอดีต

วัดพระธาตุคอกอยตุง

อีกมิติหนึ่งของพระมหาชินราชเจ้าคอกอยตุง

พระมหาชินราชเจ้าคอกอยตุง อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย เป็นปูชนียสถานสำคัญแห่งหนึ่งของล้านนาไทย เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในหมู่พุทธบริษัท มักจะมีชาวพุทธผู้แสวงบุญเดินทางไปนมัสการมิได้ขาด มีทั้งเป็นคณะและตั้งใจมาเอง จากทั่วทุกภาคของประเทศไทย ประวัติความเป็นมาของพระบรมธาตุคอกอยตุง ก็ได้เคยมีผู้เขียนบันทึกไว้จากคำเล่าขานสืบต่อกันมาและเคยได้จัดพิมพ์เป็นเล่มมาแล้ว พุทธบริษัทผู้สนใจหลายท่านคงเคยอ่านผ่านสายตากันมาบ้าง

แต่ที่ข้าพเจ้า ผู้เรียบเรียงได้จัดเรียบเรียงเสนอต่อบรรดาท่านทั้งหลายในเล่มนี้เป็นอีกมิติหนึ่งที่บอกเรื่องราวความเป็นมาของพระมหาชินราชเจ้าคอกอยตุง ซึ่งทั้งผู้ให้ข้อมูลคือ คุณไพศาล แสนไชย และข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงก็ไม่เคยได้ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือหรือจารึกใดๆ ทั้งสิ้น เพราะทั้งคุณไพศาลและข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงมิได้เป็นนักศึกษา นักค้นคว้าทางประวัติศาสตร์แต่อย่างใด

ข้อมูลทั้งหมดที่ข้าพเจ้านำมาเรียบเรียงนี้ คุณไพศาล แสนไชย ได้รับคำบอกเล่ามาจากโลกวิญญาน และได้นำมาถ่ายทอดสู่ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงอีกทอดหนึ่ง ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ สมควรที่จะเผยแพร่ให้แก่บรรดาสาธุชนทั้งหลายได้รับทราบไว้ เพราะที่มาของเรื่องนี้เป็นเรื่องเร้นลับมหัศจรรย์ อันไม่อาจจะเกิดขึ้นได้ง่าย ๆ ในโลกมนุษย์ประกอบด้วยมีพยานบุคคลที่อ้างอิงถึงซึ่งมีตัวตนอยู่ในปัจจุบัน แต่อยู่กระจัดกระจายไปหลายจังหวัด หลายอำเภอ

และในโอกาสนี้ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง และคุณไพศาล แสนไชย ขอกราบขออภัยแต่ทุกท่านที่ปรากฏนามในเรื่องราวของพระมหาชินราชเจ้าคอกอยตุง โดยที่เรียบเรียงและผู้ให้ข้อมูลมิได้แจ้งให้ท่านทราบ ทั้งนี้เป็นเพราะการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ด้วยความเร่งด่วน บางท่านที่อยู่ห่างไกลจึงยังไม่ได้มีการติดต่อเพื่อขออนุญาตถึงอย่างไรเรื่องราวทั้งหมดที่ท่านมีชื่อเกี่ยวข้องอยู่ก็ล้วนแต่เป็นเรื่องบุญ, กุศล การจัดพิมพ์หนังสือนี้ขึ้นก็ไม่หวังผลทางการค้าหากำไรแต่อย่างใด คณะผู้จัดพิมพ์

ได้จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อประโยชน์ในพระพุทธศาสนา หากท่านได้มีโอกาสดำเนิน
ก็ขอให้ท่านได้อนุโมทนาในบุญกุศลนี้ และได้โปรดอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า
ผู้เรียบเรียง, คุณไพศาล แสนไชย ผู้ให้ข้อมูล, ตลอดจนคณะผู้จัดพิมพ์ทุกท่านด้วย

สำหรับท่านผู้อ่านทุกท่านขอได้โปรดพิจารณาตรัสกรองด้วยปัญญา ข้าพเจ้า
ไม่อาจยืนยันให้ท่านเชื่อถือ หรือยอมรับว่าถูกต้องขออมอบให้อยู่ในดุลยพินิจของ
แต่ละท่านว่าจะเห็นประการใด ก็สุดแท้แต่ท่านจะเห็นควร แต่ถ้าท่านยังต้องการ
คำอธิบายชี้แจงบางประการ โปรดติดต่อได้โดยตรงที่ คุณไพศาล แสนไชย ตามที่อยู่
ที่มีอยู่ในตอนต้นของหนังสือนี้แล้ว

ประสิทธิ์ เพชรรักษ์

1 เมษายน 2531

ย้อนอดีตพระมหาธาตุเจ้าคอยตุง

ความเป็นมาของเรื่องพระมหาชินธาตุเจ้าคอยตุงเรื่องนี้ ได้มาจากนิมิต
ของคุณไพศาล แสนไชย ผู้มีความสามารถพิเศษในการถอดกายทิพย์ออกท่องเที่ยว
ไปในโลกวิญญาณและรับข่าวสารจากโลกวิญญาณนำมาบอกกล่าว ให้ชาวโลกมนุษย์
ได้รับทราบ ซึ่งวิธีการต่าง ๆ ตลอดจนความเป็นมาของคุณไพศาล แสนไชย
ได้มีอยู่แล้วในตอนต้น

เรื่องที่จะนำมาเล่าสู่ท่านผู้สนใจต่อไปนี้ คุณไพศาลได้พบในนิมิตเมื่อวันที่
15 เมษายน พ.ศ. 2528 เวลาประมาณ 20 นาฬิกา หลังจากกายเนื้อได้นอนหลับสนิทแล้ว
กายทิพย์ที่ซ่อนอยู่ในกายเนื้อก็ได้แยกออกจากกายเนื้อและสามารถมองเห็น
สภาพทุกอย่างภายในบริเวณห้องนอน แม้กระทั่งกายเนื้อของตัวเองที่นอนตะแคงขวา
หลับอยู่บนเตียงนอน แต่ก็ไม่ได้ตกใจหรือมีความหวงใยต่อกายเนื้อแต่ประการใด

เป็นปกติทุกครั้งเมื่อกายทิพย์แยกออกแล้ว จะมีบุคคลในโลกทิพย์สองท่าน
มาพบ ท่านหนึ่งทรงสภาพเป็นพระภิกษุชื่อ คุรุบาคันธา คัณธาโร และอีกท่านหนึ่ง
เป็นกษัตริย์โบราณคือ พญาพิงคราช ซึ่งเคยมีความเกี่ยวพันกันมาตั้งแต่อดีตชาติ
ในคืนวันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2528 นี้ก็เช่นกันเมื่อท่านทั้งสองมาพบคุณไพศาล

(กายทิพย์) และปฏิสนธารทักทายกันพอควรแล้ว จึงได้นำ คุณไพศาล (กายทิพย์) ออกท่องเที่ยวโลกวิญญูณอย่างที่เคยปฏิบัติมาเป็นเวลาร่วม 13 ปี (ตั้งแต่ พ.ศ. 2524 ถึง พ.ศ. 2537) วิธีการไปก็ไม่ต้องเดินหรือใช้ยานพาหนะชนิดใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ไปด้วยสภาพไร้น้ำหนักพุ่งไปหรือปลิวไปโดยไม่ทราบทิศทางหรือระยะทาง แต่ที่รู้ว่าใกล้หรือไกลก็โดยการคาดคะเนเอา คืบนี้คุณไพศาลเล่าว่าไปไกลมาก

จนถึงสถานที่แห่งหนึ่งท่านทั้งสองก็พาคุณไพศาลหยุดสถานที่แห่งนี้ ถ้าจะเปรียบเทียบกับโลกมนุษย์ก็คงจะเป็นเมือง ๆ หนึ่ง มีอาคารเรียงรายอย่างเป็นระเบียบมากมายจนสุดสายตา แต่ว่าอาคารเหล่านั้นวิจิตรสวยงามมีรูปร่างแบบวิหารจตุรมุข ฝาผนังประดับลวดลายด้วยอัญมณีส่องประกายวูบวาบ หลังคาลดหลั่นกันเป็นชั้น ๆ กระเบื้องหลังคามีรัศมีสดใส ยอดหลังคาเป็นยอดแหลมประดับด้วยทองคำเหลืองอร่าม ลักษณะเช่นนี้คงจะเป็นสิ่งที่ชาวโลกเราเรียกกันว่า “วิมาน” วิมานนี้ทุก ๆ หลังเหมือนกันหมด เรียงรายอยู่สองข้างทางเดินที่ราบเรียบ มีประกายแสงเปล่งออกแต่จะรู้สึกนุ่มเมื่อเท้าสัมผัสพื้น ที่หน้าวิมานแต่ละหลังมีต้นไม้ทิพย์อยู่หลังละ 1 ต้น มีลักษณะสวยงามทั้งลำต้นและใบ โดยเฉพาะใบมีสีเขียวมระยิบ และสะบัดโยกไปตามจังหวะดนตรีทิพย์ อย่างอ่อนช้อยสวยงามคล้ายการฟ้อนรำของช่างฟ้อนเสียงดนตรีนั้นเป็นดนตรีพื้นเมืองของล้านนา มี สะล้อ, ซึง, ขลุ่ย, ฉาบ และกลอง เพลงที่บรรเลงก็เป็นเพลงแห่งของทางภาคเหนือที่เคยฟังอยู่เสมอ แต่เสียงของดนตรีนั้นนุ่มนวล ไพเราะมากกว่าที่เคยได้ยินในโลกมนุษย์มาก เสียงดนตรีนี้คงได้ยินเสียงแต่มองไม่เห็นคณะนักดนตรีที่บรรเลง

ครูปาคันธา และ พญาพิงคราชได้พาไพศาลเดินผ่านวิมานไปตามทางเดินท่ามกลางเสียงแห่งของดุริยางค์ทิพย์และการโยกไหวของต้นไม้ ใบไม้ เสมือนหนึ่งเป็นการฟ้อนต้อนรับอาคันตุกะผู้มาเยือน หลายต่อหลายหลังจนกระทั่งถึงวิมานหลังหนึ่ง ท่านทั้งสองก็ได้พาไพศาลหยุดที่หน้าวิมานหลังนี้ได้มีบุคคลผู้หนึ่งนั่งคุกเข่าคล้ายกับว่ากำลังรอต้อนรับท่านทั้งสองและไพศาลอยู่ บุคคลผู้นี้แต่งกายด้วยพัศตราภรณ์ที่ระยิบระยับสวยงาม

พญาพิงคราชได้หันมาบอกกับไพศาลว่า “ที่แห่งนี้เป็นลำดับที่ 1062 ของแถวนี้และในชั้นนี้” แล้วพูดกับผู้ที่นั่งคุกเข่ารออยู่ว่า

“สุเจ้ากำลังถ้าพบปะหมุ่ข้าอยู่กา” พร้อมทั้งกับหัวเราะเบา ๆ
ครุบาคันธาได้ถามขึ้นว่า “ผู้มีเรื่องสำคัญจะบอกเล่าหือคนของข้าฟังใช่ก่อ”
“ใช่แล้วเจ้า” บุคคลผู้นั้นตอบรับ

“เป็นเรื่องอะหยัง” ครุบาถาม

“ให้ว่าสาครุบาเจ้าเป็นเรื่องของพระมหาชินธาตุเจ้าคอยตุง เจ้า”

ครุบาฯและพญาพิงคราชได้พูดขึ้นพร้อมกันว่า “เออ! ดีแล้ว”

หลังจากนั้นท่านผู้ร้อรับก็ได้นิมนต์ครุบาฯ และเชษฐพญาพิงคราชพร้อมทั้ง
ไพศาลเข้าไปในวิมาน ภายในวิมานมีแสงสว่างนวลตาประดับด้วยเพชรพลอย
หลากสีเป็นลวดลายวิจิตร มีแท่นประทับสลักลวดลายมีเป็นสีทองฝังด้วยเพชรพลอย
ท่านผู้เป็นเจ้าของได้เชื้อเชิญและนิมนต์ให้ครุบาฯ และพญาพิงคราชขึ้นนั่งบนแท่น
และไพศาลก็นั่งลงกับพื้นใกล้ ๆ กับแท่นนั้น เมื่อทั้งหมดได้นั่งลงเรียบร้อยแล้วครุบาฯ
ก็ได้พูดกับเจ้าของวิมานว่า

“เออละ เจ้ามีอะหยังจะอู่จะเล่าหือคนของข้าฟังก็อู่ไป ข้ากับพญาฯ ก็จะได้ฟังตวย เออ..แล้วสุเจ้าเป็นไฟ? ชื่ออะหยัง? สถานที่นี้คืออะหยัง หือสุเจ้าเล่าบอก
หือคนของข้าตวยเน้อ”

เจ้าของวิมานได้ลุกขึ้นนั่งคุกเข่า พร้อมกับพนมมือขึ้นไปทางครุบาฯ
กล่าวขึ้นว่า “ให้ว่าสาครุบาเจ้า ท่านพญาพิงคราช ข้าเจ้าจะขอเล่าเรื่องราวของ
ตัวข้าเจ้าหือท่านฟังก่อน ตัวข้าเจ้านี้เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ได้ชื่อว่า “หนานจันทะ
วิลาศ” ได้เสียดิจจากโลกมนุษย์เมื่อเดือน 4 ออก 12 ค่ำปี พ.ศ. 2284 ที่เมืองเชียงแสน
เดี๋ยวนี โดยเสียดิจด้วยเป็นโรคห่า (อหิวาตกโรค) เมื่อเสียดิจจากโลกมนุษย์แล้ว
ข้าเจ้าก็ได้ไปตกอยู่ในห้วงอบายภูมิที่ร้อนได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัสอยู่ระยะหนึ่ง
เป็นเวลานานพอสมควร ทั้งนี้ก็เพราะวิบากกรรมอันเป็นอกุศลกรรมที่ข้าเจ้าได้ทำไว้
เมื่อยังมีชีวิตหนุมอยู่ในเมืองมนุษย์ จะขอบอกกล่าวไปยังมนุษย์ทั้งหลายเพื่อหือ
เป็นเครื่องเตือนใจว่าบาป, บุญ นั้นเป็นของมีจริงอย่าได้ประมาท คือเมื่อสมัยที่ข้าเจ้า
เป็นคนหนุมอยู่นั้น ได้มีอาชีพเป็นนายพรานได้เที่ยวไล่ล่าฆ่าสัตว์มานักหนา
จนจำไม่ได้แค่นั้นยังได้มีใจโลภในทรัพย์สินเงินคำจนไม่เกรงกลัวต่อบาปเมื่อไปพบ
พระพุทธรูปที่ห่อหุ้มด้วยทองคำ ตัวข้าเจ้าก็ได้ใช้ไฟเผาหล่อหลอมเอาทองคำไป เพื่อ

ขายเอาเงินมาบำเรอชีวิต ด้วยกุศลกรรม ดังนี้จึงส่งให้เข้าไปตกอยู่ในอบายภูมิที่ร้อน
ได้รับความทุกข์ทรมานทั้งกายและใจ พอใช้กรรมใช้เวรหมดสิ้นแล้วก็ได้มาอยู่ยังที่นี่
ที่ที่คนในโลกมนุษย์เรียกกันว่า “สวรรค์” ทั้งนี้ก็เพราะบุญกุศลของข้าเจ้าเอง ที่ได้เคย
สร้างสมไว้เช่นกัน เป็นต้นว่า รักษาศีล และทำทาน แฝวทางปิดกั้นดวงดาวารามและ
ได้ออกแรงป็นอิฐเพื่อบูรณะซ่อมแซมพระมหาชินธาตุเจ้าคอยตุง จำนวน 56 ก้อน
ซึ่งจะได้เล่ารายละเอียดต่อไป”

หนานจันทะวิลาสได้หยุดสักครู่หนึ่ง จึงพูดต่อว่า “ไหว้สาครุบาเจ้าท่าน
พญาพิงคราช และไพศาลล้ามเมืองมนุษย์” ไพศาล รีบยกมือขึ้นไหว้ตอบ
หนานจันทะวิลาสจึงเล่าต่อ “ตัวข้าเจ้ารู้สึกมีความปีติยินดีเป็นที่ยิ่งที่ครุบาเจ้า และ
ท่านพญาได้พาไพศาล ล้ามเมืองมนุษย์มา ณ ที่นี้เพื่อให้โอกาสข้าเจ้าได้เล่าแก้เหงา
ความเป็นมาของพระมหาชินธาตุเจ้าคอยตุงให้ฟัง เพื่อจะได้ไปบอกกล่าวแก่มนุษย์
ให้รู้เมื่อถึงโอกาสอันควร เรื่องของพระมหาชินธาตุเจ้าคอยตุงนี้ยังไม่เปิดเผย
ในโลกมนุษย์ เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในโลกก็ไม่เคยได้ยินได้ฟัง แต่เมื่อมาอยู่
ที่เทวโลกนี้แล้วจึงรู้เรื่องนี้ดี อีกประการหนึ่งข้าเจ้าก็จะได้จุติไปบังเกิดในโลกมนุษย์
แล้ว นับจากนี้ไปอีก 5 พรราชอาณาจักรของโลกมนุษย์ (พ.ศ. 2533) ถ้าข้าเจ้าไม่เล่าให้
ฟังเสียเดี๋ยวนี้ต่อไปก็จะหาผู้รู้เรื่องนี้มาเล่าให้ฟังไม่มีอีก เพราะผู้ที่รู้เรื่องนี้ดี
บัดนี้ได้ไปเกิดในโลกมนุษย์หมดแล้ว ยังคงเหลือแต่ข้าเจ้าเท่านั้น”

“เอาละ มีอะไรจะเล่าไปได้ละเนื้อ” ครุบาคันธาเร่งรัด

“เล่าได้แล้วเนื้อ” พญาพิงคราชพูดเสริมขึ้น

หนานจันทะวิลาสได้หันหน้ามาหาไพศาล พูดเตือนขึ้นว่า “ฟังให้ดีเนื้อ
ล้ามเมืองมนุษย์” จากนั้นหนานจันทะวิลาส ก็ได้เริ่มเล่าเรื่องความเป็นมาของพระธาตุ
คอยตุง ดังนี้

อดีตกาลก่อนโน้น เวลานั้นบถอยหลังไปได้สองพันห้าร้อยกว่าปี เมื่อ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าโคตมะยังทรงพระชนมอยู่และหลังจากได้ทรงโปรดเวไนยสัตว์
มาแล้วเป็นเวลาพอสมควร พระองค์ทรงมีความเมตตาเหล่าเวไนยสัตว์อยู่ในชมพูทวีป
สยามประเทศ พระพุทธองค์จึงได้ทรงอธิษฐานจิตไว้ว่า หากพระองค์เสด็จเข้าสู่
พระนิพานแล้ว ขอให้พระบรมสารีริกธาตุของพระองค์ส่วนใดส่วนหนึ่งไป

ประดิษฐานอยู่ในสยามประเทศและอยู่ในที่สูง เพื่อบรรดาเหล่ามนุษย์และเทวดาทั้งหลายจะได้กราบไหว้บูชาเป็นเครื่องเหนี่ยวแน่นจิตเหล่ามนุษย์และเทวดาทั้งหลายให้เข้าสู่พระธรรมอันประเสริฐ ซึ่งเป็นหนทางเข้าสู่ความหลุดพ้นจากวัฏฏสงสารเป็นที่สุด พระพุทธดำรินี้มีขึ้นก่อนที่พระพุทธองค์จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน 7 พรรษา

หลังจากพระพุทธเจ้าได้เสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว 98 ปี หรือ พ.ศ. 98 พระบรมสารีริกธาตุเบื้องกระหม่อม (วร โมลี) ของพระพุทธเจ้าได้เสด็จมาที่คุ้มหลวงเมืองโยนกเชียงแสน อันมี “พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราช” เป็นเจ้าเมือง มีพระมเหสีทรงนามว่า “จันตุดาเทวี” โดยได้เสด็จมาประทับอยู่บนหิ้งเบื้องหัวนอนของพระเจ้าอะชุตตาพุทธาราช ครั้นถึงเพลากลางคืนพระบรมธาตุเจ้าก็ได้เปล่งรัศมีเป็นประกายเรืองรอง สว่างไสวไปทั่วคุ้มหลวง ยิ่งความตื่นตระหนกให้แก่พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราช และพระมเหสีตลอดจนข้าคนที่อยู่ในบริเวณคุ้มหลวงเป็นอย่างมาก เมื่อสืบเสาะหาต้นตอก็พบว่าต้นกำเนิดแสงอันสว่างเรืองรองนั้น มาจากหิ้งบนหัวนอนของพระองค์เอง จะว่าเป็นแสงจากหิ้งห้อยที่ออกหาгинตอนกลางคืนก็ไม่ใช่ เพราะสว่างไสวกินกว่าแสงของหิ้งห้อย จึงตรัสให้ข้าคนขึ้นไปตรวจดู ก็พบว่าเป็นวัตถุสิ่งหนึ่งสถฐานกลมเรียบเปล่งรัศมีอยู่ ด้วยบุญบารมีที่จะได้คำจุนพระศาสนาให้ยืนยงสืบต่อไป จึงทำให้เกิดรู้ว่าเป็นพระบรมธาตุของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชบังเกิดความปิติเป็นล้นพ้นและได้ปรึกษาหารือกับพระมเหสีว่าสมควรจะนำพระบรมสารีริกธาตุนี้ไปประดิษฐานไว้ในที่ใดจึงจะเหมาะสมสมควร

พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชและพระมเหสีได้ตกลงกันว่าเราสมควรจะตั้งสักจะอธิฐานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์เทวดา, อินทร์, พรหม ขอให้ช่วยชี้นำสถานที่อันสมควรที่จะประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุนี้ต่อไป เมื่อเป็นที่ตกลงกันแล้ว ทั้ง 2 พระองค์ก็จัดหาน้ำสุคนธาอันหอมระรื่นประกอบด้วย ขมิ้นส้มป่อย, ดอกไม้, ธูป, เทียน บูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์เทวดา, อินทร์, พรหม และหยาดน้ำอธิษฐานลงภายในบริเวณคุ้มหลวงนั้น ด้วยแรงอธิษฐานนี้จึงเป็นที่รับรู้ไปทั้ง 3 โลก ต่อมาอีก 7 วัน หลังจากทั้ง 2 พระองค์ได้ตั้งสักจาธิษฐาน คืบวันที่ 7 นั้น พระผู้เป็นใหญ่ในเทวโลกเวลานั้นมีชื่อว่า “อมรปัญญา” ก็เสด็จมาเข้าสู่ณิมิตของพระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชและตรัสสั่งว่า

“ให้นำพระบรมธาตุนี้ไปประดิษฐานไว้ที่ยอดคอย “ตายะสะปัจฉิมะคีรี” เพื่อให้มนุษย์และเทวดาทั้งหลายได้สักการบูชาโดยทั่วกัน”

ครั้นพระเจ้าอะชุตตาพุทธราชขึ้นจากบรรทมในคืนนั้น พระองค์ทรงนั่งรำลึกถึงนิมิตที่เพิ่งผ่านไป และทรงจดจำถ้อยคำที่ผู้ใหญ่ในเทวโลกตรัสสั่งไว้ อย่างแม่นยำ ก็ยังเกิดความแน่ใจว่าต้องเป็นความประสงค์ของเทวโลกอย่างแน่นอน พอเวลารุ่งสว่างแล้วพระองค์จึงทรงเรียกบรรดาเสนาอำมาตย์ พราหมณ์ ปุโรหิตทั้งหลายเข้ามาเฝ้าแล้วทรงเล่าสุบินนิมิตที่เกิดขึ้นเมื่อคืนที่ผ่านมาให้ฟัง และขอความคิดเห็นจากเสนาอำมาตย์ พราหมณ์ ปุโรหิตว่าจะเป็นการใด ที่ประชุมทั้งหมดลงความเห็นว่าเป็นสมควรที่พระองค์จะนำพระบรมสารีริกธาตุไปประดิษฐานไว้ ณ ยอดคอยตายะสะปัจฉิมะคีรี ตามที่ทรงได้รับสั่งจากผู้เป็นใหญ่ในเทวโลก

วันที่ที่ประชุมเสนาอำมาตย์ พราหมณ์ ปุโรหิต อันมีพระเจ้าอะชุตตาพุทธราชเป็นประธานนั้น เป็นวันเดือน 5 ค่ำหรือแรม 15 ค่ำ เมื่อตกลงเห็นควรจะนำพระบรมธาตุไปประดิษฐานบนยอดคอยตายะสะปัจฉิมะคีรีแล้ว พระเจ้าอะชุตตาพุทธราชก็ตรัสสั่งให้พราหมณ์ ปุโรหิตคิดหาฤกษ์ยาม ที่จะอัญเชิญพระบรมธาตุออกจากพระนครพราหมณ์ปุโรหิตคิดคำนวณแล้วเห็นควรอัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าออกจากพระนครโยนกเชียงแสนในวันเดือน 6 ออก 9 ค่ำ พระเจ้าอะชุตตาพุทธราชจึงสั่งให้เสนาอำมาตย์ทั้งหลาย ตระเตรียมการอันมีโถเงิน โถทองคำ บุษุ่มด้วยผ้ากำพลอย่างประณีตสำหรับบรรจุพระบรมธาตุ ให้ช่างฝีมือดีจัดสร้างปราสาทประดับด้วยช่อธงไชย ดอกไม้เงิน ดอกไม้ค้ำมีน้ำหนักดอกหนึ่งเท่าน้ำหนักของมะพร้าวหนึ่งลูกให้จัดทำอย่างละหนึ่งดอก เพื่อเป็นเครื่องสักการบูชาพระบรมธาตุ นอกนั้นพระเจ้าอะชุตตาพุทธราชก็ได้สั่งให้จัดเตรียมไพร่พลสำหรับแบกหามและแผ้วถางหนทาง 46 คน นางสนมที่มีจิตศรัทธาจะร่วมเดินทางเพื่อทำหน้าที่แม่ครัว อีก 10 คน รวมเป็น 56 คน เท่ากับบุญคุณทั้งหมด 56 ห้อง ผู้ที่ร่วมเดินทางทั้งหมดมีรายชื่อดังต่อไปนี้

รายชื่อเสนาอำมาตย์

ลำดับที่	ชื่อ	อายุ	ลำดับที่	ชื่อ	อายุ
1	เสนาด้ง	68	24	เสนาอ่อน	33
2	เสนาสม,	55	25	เสนาใจมา	46
3	เสนาทอง	53	26	เสนาคำดี	45
4	เสนาพัน	58	27	เสนาคำป็น	49
5	เสนาเป้งราย	32	28	เสนาจู	52
6	เสนาแสงสุข	37	29	เสนาอิงพา	47
7	เสนาจ่ม	44	30	เสนาสิงห์คำ	36
8	เสนาถุน	41	31	เสนาเต็ง	26
9	เสนาอุ่น	33	32	เสนาบุญยัง	37
10	เสนาตัน	35	33	เสนาสิงมะ	20
11	เสนาโท	32	34	เสนาคำไต่	27
12	เสนาชุ่ม	62	35	เสนาแยง	25
13	เสนาจั้น	54	36	เสนาวงคำ	56
14	เสนาแก้วมา	50	37	เสนาไหล	58
15	เสนามูล	49	38	เสนาคำจันทร์	58
16	เสนาสิงห์	34	39	เสนาบุญทา	63
17	เสนาฮ้าม	65	40	เสนามหาวัน	23
18	เสนาปิ่น	61	41	เสนาอนุวัง	28
19	เสนามี	64	42	เสนาเย็น	29
20	เสนาตุ่น	56	43	เสนาอินตา	27
21	เสนาเสม	52	44	เสนาเงา	29
22	เสนาหน้อย	51	45	เสนาแสน	21
23	เสนาคำหล้า	59	46	เสนาหลาน	33

รายชื่อนางสนม

ลำดับที่	ชื่อ	อายุ	ลำดับที่	ชื่อ	อายุ
1	นางสนมผัด	34	6	นางสนมเงิน	47
2	นางสนมคำ	38	7	นางสนมเกียวกำ	41
3	นางสนมนวล	35	8	นางสนมคำดา	38
4	นางสนมจา	38	9	นางสนมแสงเอ๋ย	44
5	นางสนมตำ	33	10	นางสนมสุณา	46

พอถึงวันเดือน 6 ออก 9 ค่ำ อันเป็นวันดิถีฤกษ์ดี ขบวนแห่ปราสาทที่ประดิษฐานพระบรมธาตุเจ้า ซึ่งมีพระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราชพร้อมด้วยบริวารดังกล่าวแล้ว 56 คน ก็ได้เคลื่อนขบวนออกจากนครโยนกเชียงแสนมุ่งหน้าไปยังตายุสะปัจฉิมะคีรี ส่วนกิจการบ้านเมืองในโยนกนครพระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราชก็ได้มอบหมายให้พระนางจันสุตาเทวี พระมเหสีเป็นผู้ดูแลแทนพระองค์ พระมเหสีจันสุตาก็รับคำและขออนุโมทนาในกุศลผลบุญที่พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราชจะพึงได้รับจากบุญกิริยาที่บำเพ็ญในครั้งนี้ด้วยการเดินทางครั้งนั้นเป็นการเดินทางด้วยเท้า ไม่ใช่สัตว์พาหนะหรือล้อเกวียนใด ๆ ทั้งสิ้น เส้นทางจากนครโยนกเชียงแสนไปตายุสะปัจฉิมะคีรีในครั้งก่อนนั้น เต็มไปด้วยป่าทึบเป็นดงดิบ ต้นไม้ใหญ่น้อยเถาวัลย์และพวงพยอมขึ้นแน่นหนา ในป่าทึบนี้ก็เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์สี่เท้า สองเท้า ใหญ่น้อยเช่น ช้าง เสือ หมี แรด นก ไก่ ฯลฯ ตลอดจนงูใหญ่เล็ก ทั้งมีพิษและไม่มีพิษ แต่ทุกคนก็ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก ได้ตั้งจิตอธิษฐานขอเดชะบารมีของพระบรมธาตุเจ้าให้ช่วยปกป้องคุ้มครองฝ่าฟันไปให้สำเร็จสมความปรารถนา

“ความลำบากที่ขัดขวางการเดินทางมีอยู่ 2 อย่างเนื่อ ข้าจะเล่าให้ฟังให้ไพศาล จำไว้ให้ดี” นานจันทวิลาส กล่าวเตือนยามที่ไพศาล

อย่างหนึ่งเป็นเรื่องทางเดิน ในสมัยนั้นไม่มีถนน คณะศรัทธาทั้งหลายอันมีพระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราช เป็นประธานต้องใช้มีดพร้ากระทำขวานตัดฟัน ต้นไม้ใหญ่น้อยและแผ้วถางพุ่มพยอมให้เป็นแนว เพื่อให้การอัญเชิญพระบรมธาตุเดินลัดเลาะไปได้โดยสะดวก การตัดฟันแผ้วถางทางนี้มีเสนาหลายคนได้รับอุบัติเหตุ

บาดเจ็บเพราะคมมีด คมขวานของตัวเอง เช่น เสนามูล เสนาตุ่น เสนาโทและเสนাপัน แต่ก็ไม่สาหัสนักบาดแผลก็หายได้ในไม่ช้าเพราะบุญบารมีจิตอันเป็นกุศลต่อองค์พระบรมธาตุเจ้า

อย่างที่สองในป่าทึบอันเป็นเส้นทางไปสู่ยอดคอยตายะสะปัจฉิมะคีรีนี้อุดมไปด้วยสิ่งสาธาสัตว์นานาชนิด สัตว์ที่มีนิสัยดุร้าย เมื่อเห็นมนุษย์บุกรุกเข้าไปถึงที่อยู่อาศัยของมัน มันก็ออกมาขัดขวางทำร้ายตามวิสัยสัตว์ ในครั้งนั้นได้เกิดศึกก้อม (ย่อยๆ) ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เดรัจฉาน สัตว์บางตัวก็ถูกคนฆ่า เช่น เสนาถุน ได้ฆ่าเสือตาย 2 ตัว หมีตาย 1 ตัว เสนาสมได้ฆ่าแรดตาย 1 ตัว แต่บางคนก็ถูกสัตว์ร้ายขบกัดจนสิ้นชีวิตเช่นกัน คือ เสนาคำดีถูกเสือกัดตาย เสนาจันถูกวัวป่าขวิดตาย เสนาเงาถูกงูจงอางฉกตาย นางสนมคำเดินไปตกลงในบ่วงงูเห่ามถูกงูเห่ามรัดตาย นางสนมสุณาถูกหมีตบหน้าตาย แต่ละคนที่ตายเพราะถูกสัตว์ทำร้าย เป็นเพราะกรรมเก่าในอดีตชาติเคยได้ฆ่ากันมาและกรรมอันนั้นติดตามมาทันในชาตินี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตามทุกคนก่อนจะสิ้นใจก็ได้มีสติ ระลึกถึงบุญกุศลที่ตนได้กระทำความดีตั้งแต่ต้นจนถึงบุญกุศลที่ได้เสียสละแรงกายมาอัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าขึ้นประดิษฐานบนยอดคอยตายะสะปัจฉิมะคีรีเป็นที่สุด ได้อธิษฐานจิตขอให้บุญกุศลทั้งหลายเหล่านี้จงติดตามไปทุกภพทุกชาติ เกิดมาชาติใดก็ขอให้เกิดเป็นมนุษย์ให้ได้ มาบำเพ็ญทานรักษาศีลในพระพุทธศาสนาจนตราบทั่วเข้าสู่พระนิพพาน

ขบวนอัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าได้ฟันฝ่าอุปสรรคสืบคลาน ไปอย่างยากลำบาก แต่ก็ไม่มีการยอม ย่อท้อ คณะบุคคลที่เหลือได้อุตสาหะพากเพียรอัญเชิญพระบรมธาตุเดินทางต่อไป จนบรรลุถึงยอดคอยตายะสะปัจฉิมะคีรีเมื่อเดือน 9 ออก 15 ค่ำ ครั้งขบวนอัญเชิญไปถึงยอดคอยก็ได้มีปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์เกิดขึ้นคือ พระบรมสารีริกธาตุได้แสดงปาฏิหาริย์ฉายรังสีเป็นรัศมีรุ่งเรือง 6 สี ให้ปรากฏแก่พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราชและคณะที่รอดชีวิตมาได้พบเห็น ยังความปลื้มปิติและเพิ่มศรัทธาอันมั่นคงแก่ทุกผู้ทุกคนเป็นอย่างมาก พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราช จึงได้อัญเชิญโถบรรจุพระบรมธาตุเจ้าลงจากปราสาท วางลง ณ ที่อันควรแล้วคุกเข่ากราบอย่างนอบน้อมและตั้งจิตอธิษฐานว่า “บนยอดคอยตายะสะปัจฉิมะคีรีแห่งนี้แม้ว่าที่ใดเป็นที่เหมาะสมควรแก่การประดิษฐานพระบรมธาตุเจ้าไว้เพื่อเป็นที่สักการะบูชา

ของเทวดาและมนุษย์ต่อไปภายภาคหน้าแล้ว ก็ขออัญเชิญพระบรมธาตุเจ้า ได้เสด็จ
ไปอยู่ ณ ที่นั้นเถิด” ทันใดนั้นพระบรมธาตุเจ้าก็เสด็จออกจากโถงเงินและโถงคำ
พร้อมด้วยรัศมี 6 ประการ เสด็จทักษิณาวัดไปโดยรอบยอดคอย 3 รอบ แล้วพุ่งจมลง
ณ ที่แห่งหนึ่งบนยอดคอยนั้น พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชและคณะได้เห็นดังนั้น
ก็บังเกิดความปีติโสมนัสมากจนบางคนน้ำตาไหล เช่น พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราช
เสนาบดี นางสนมมวล

เมื่อทุกคนหายจากการตกตะลึงในปาฏิหาริย์ของพระบรมธาตุเจ้าและตั้งสติ
ได้แล้ว พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชก็นำคณะติดตามไปดูที่ที่พระบรมธาตุเจ้าได้พุ่ง
จมลงไป ปรากฏว่าเป็นหลุมกว้างลึกพอสมควรพระเจ้าอะชุตตาพุทธาราช และเหล่า
เสนาอำมาตย์จึงได้ประพรมน้ำสุคนธอันหอมระรื่น โปรยปรายดอกไม้หลายหลาก
ลงไปในหลุมนั้น เพื่อเป็นเครื่องสักการบูชา พร้อมด้วยแก้วแหวนเงินคำ ที่นำขึ้น
ไปด้วยหาบหนึ่งก็นำลงบรรจุไว้ในหลุมนั้น เพื่อเป็นพุทธบูชาเสด็จแล้วก็จัดให้มี
การสมโภชน์เป็นเวลา 7 วัน 7 คืน โดยพระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชและคณะ
ได้นุ่งขาวประพาศพรหมจรรย์ถือศีล 8 โดยเคร่งครัด”

หนานจันทะวิลาสได้หยุดเล่าสักครูหนึ่ง แล้วจึงเล่าต่อว่า

“ในสมัยนั้นท้องที่แถวนี้ก็พอมียคนอยู่บ้าง เป็นชาวป่าชาวคอยมีอยู่ด้วยกัน 5
หลังคาเรือน ผู้ที่เป็น หัวหน้าชื่อว่า “ละวะจักกั๊ง”

หนานจันทะวิลาสหัวเราะแล้วพูดต่อ “ที่ชื่อจักกั๊งนี่ก็เป็นเพราะเป็นคนจี้กั๊ง
(บ้าจี้) พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชจึงได้มอบหมายให้ละวะจักกั๊งเป็นผู้ดูแลรักษา
พระบรมธาตุเจ้า อย่าให้คนหรือสัตว์สิ่งมาขุดคุ้ยทำลายเป็นอันขาด ละวะจักกั๊งก็ยินดี
น้อมรับบัญชาอาสาจะปฏิบัติให้เป็นไปตามพระประสงค์เพื่อหลังผลบุญทั้งใน โลกนี้
และ โลกหน้า

ก่อนจะเดินทางกลับพระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชก็ได้มีบัญชาให้เหล่าเสนา
อำมาตย์ทั้งหลายที่ติดตามไปนำเอาหินมาก่อขึ้นสูงประมาณ 4 ศอกก่อเป็นรูปเจดีย์
ครอบปิดหลุมที่พระบรมธาตุเจ้าเสด็จลงไว้เพื่อเป็นที่จำหมาย แล้วได้ปักหลักเขตแดน
โดยรอบเจดีย์อุทิศถวายบริเวณภายในเขตแดนนั้นให้เป็นของพระบรมธาตุเจ้า ก็คือ
เขตแดนที่เห็นอยู่ใน โลกมนุษย์ทุกวันนี้แหละ เมื่อการสร้างพระเจดีย์และปักเขตแดน

เสร็จเรียบร้อยแล้ว พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชและคณะทั้งหลาย ก็ได้ส่งบจิต
อธิษฐานต่อพระบรมธาตุเจ้าว่า “ด้วยพระอานิสงส์ที่ข้าพเจ้าทั้งหลายได้กระทำ
ด้วยความบริสุทธิ์ ทั้งกาย ทางวาจา และทางใจครั้งนี้ ขอจงเป็นบุญเป็นกุศลคำจุน
หมู่ข้าพเจ้าทั้งหลายไปทุกภพทุกชาติ เกิดมาภาวะชาติใดก็ขอให้บุญกุศลอันนี้ช่วย
สนับสนุนให้ได้เกิดเป็นมนุษย์มีองค์ประกอบครบ 32 ประการ มีผิวพรรณ วรรณะ
อันหมดจด ให้ได้พบพระพุทธศาสนาได้บำเพ็ญทานบารมี ศีลบารมี ภาวนาบารมี
จนจนเข้าสู่นิพานเถิด” เสร็จแล้วพระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชก็ได้หยาดน้ำฝน
และบอกกล่าวให้แม่พระธรณี เจ้าที่เจ้าทางที่ปกปักษ์รักษาผืนแผ่นดินนั้น และโลกทั้ง
3 ได้รับรู้ไว้ นอกจากนี้พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราช ยังได้สาปแช่งบุคคลผู้คิดร้าย
โลกโมโหสันประพฤติกกรรมอันชั่วต่อพระบรมธาตุเจ้า ซึ่งคำสาปแช่งนั้นคน
ในโลกมนุษย์ก็ได้เล่าขานสืบต่อกันมาจนกระทั่งทุกวันนี้

ในกาลนั้น เทวดาทั้งหลายทั่วทุกชั้นในโลกก็ได้รับรู้ในบุญกุศลอันนั้น
ต่างก็มีจิตชื่นบาน อนุโมทนาการทั่วถ้วน และพร้อมกันนำเอาธงทิพย์ (ธงทิพย์)
จากเทวโลกผืนหนึ่งกว้าง 1 วา ยาว 56 วา ทำบุญคุณของพระพุทธเจ้าโคตมะอัญเชิญ
มาประดิษฐานไว้ที่ยอดคอยตายุสะปะปัจฉิมะคีรี เพื่อเป็นพุทธบูชา ธงทิพย์ (ธงทิพย์)
นี้พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราช และบริวารทั้งหลายก็ได้เห็นกันทุกคน แม้ในปัจจุบัน
ถ้าวันดีคืนดีคนในโลกมนุษย์ก็จะได้เห็นเพราะมีคนเคยเห็นมามากแล้ว คนใน
โลกมนุษย์จึงเรียกกันว่า “คอยตุง” ตั้งแต่สมัยของพระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชเป็นต้นมา

เมื่อสิ้นสมัยของพระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชแล้ว เจ้าเมืองโยนกเชียงแสน
องค์ต่อ ๆ มาต่างก็ทำนุบำรุงและเสริมสร้างองค์พระเจดีย์ตลอดจนอาณาเขตบริเวณ
ของพระบรมธาตุให้เจริญรุ่งเรืองเป็นลำดับมา ต่อมาพระบรมธาตุส่วนย่อยก็ได้เสด็จ
มาอยู่กับเจ้าเมืองโยนกอีก เจ้าเมืองพระองค์นั้นจึงได้อัญเชิญไปประดิษฐานไว้ใกล้กัน
กับพระธาตุองค์เดิม ดังนั้นพระเจดีย์ที่จำลองมาบนยอดคอยตายุสะปัจฉิมะคีรี (คอยตุง)
จึงมีปรากฏเป็น 2 เจดีย์

ในสมัยของนคร โยนกเชียงแสน พระเจดีย์ที่ประดิษฐานพระบรมธาตุทั้ง 2
องค์ได้รับการดูแลรักษาให้มั่นคงแข็งแรง แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็หนีกฎแห่งอนิจจังไม่พ้น
ต่อมาบ้านเมืองเกิดศึกสงครามผู้คนแตกกระสานซ่านเซ็นขาดผู้ดูแลเอาใจใส่
พระเจดีย์ทั้ง 2 องค์ จึงถูกปล่อยให้เสื่อมโทรมลงตามสภาพของกาลเวลา

จนลุถึงพุทธศักราชได้ 2274 ปี ข้าเจ้าหนานจันทะวิลาศพร้อมด้วย หมู่ฝูงเสียวรักอีก 10 คน มีอาชีพเป็นนายพรานได้ออกทำการล่าสัตว์รอนแรมไปตาม ป่าพงดงคอยต่าง ๆ จนลุตลอดมาถึงอาณาบริเวณพระบรมธาตุเจ้า ได้มองเห็นบริเวณนี้ อยู่ในสภาพกร้างปกคลุมด้วยต้นไม้ใบหญ้าเป็นที่น่าสนใจ จึงได้ชักชวนกัน แฝว่ทางทำนุบำรุงให้เป็นที่เจริญใจและซ่อมแซมสิ่งที่ปลักหักพังให้อยู่ในสภาพดี อีกครั้งหนึ่ง เป็นเพราะบุญบารมีที่ได้ทำนี้พระบรมธาตุเจ้าได้แสดงปาฏิหาริย์เป็นรัศมี 6 ประการ พร้อมทั้งตุงทิพย์ (ธงทิพย์) ก็ได้ปรากฏแก่สายตาของหมู่ข้าทั้งหลาย ยังความ ปิติปราโมทย์ให้แก่หมู่ข้าทั้งหลายเป็นที่ยิ่ง จึงได้พร้อมใจกันตั้งจิตอธิษฐานต่อองค์ พระบรมธาตุเจ้า ว่าตั้งแต่บัดนี้ต่อไปจะขอเลิกการเป็นพรานไล่ล่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จะหาเลี้ยงชีวิตโดยชอบด้วยศีลธรรมและปาวารนาตัวอยู่อุปถากพระธาตุเจ้าตลอดไป ในบรรดาหมู่ฝูงเสียวรักกัน 10 คน มีชื่อดังต่อไปนี้ (1) น้อยอุปละ (2) หนานขันแก้วฟ้า (3) หนานแก้วใจ (4) หนานสิงห์ (5) น้อยคันธาราช (6) หนานปีเงิน (7) หนานถึงแก้ว (8) หนานบุญยืน (9) หนานคำกวย (10) หนานเมืองโล่

ข้าเจ้าหนานจันทะวิลาศและเสียวรักทั้ง 10 คนนี้ได้ทำนุบำรุงพระบรมธาตุเจ้า (คอยตุง) ตามที่ได้ตั้งความปรารถนาไว้ ตามสติปัญญาตามกำลังของหมู่ข้าที่มีอยู่ มิได้ขาดทราบสิ้นอายุขัยแต่ละคน โดยหนาน ปีเงิน ได้สิ้นบุญไปก่อนเพื่อนตัวข้า หนานจันทะวิลาศได้สิ้นบุญไปหลังเพื่อนทั้งหมด ข้าได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ เมื่อเดือน 4 ออก 12 ค่ำ ปี พ.ศ. 2284 ขณะนั้นข้าเจ้าอายุได้ 75 ปี กับ 8 เดือน 15 วัน เมื่อข้าเจ้าและเสียวรักทั้งหลายได้เสียชีวิตจากโลกมนุษย์ไปกันหมดแล้ว พระเจดีย์ บรรจุพระบรมธาตุเจ้าก็ขาดคนดูแลรักษาเป็นเวลานาน ได้ถูกปล่อยให้กร้าง ปกคลุมด้วยต้นไม้ต้นหญ้า เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์น้อยสัตว์ใหญ่อีกครั้งหนึ่ง นี่แหละหนอความไม่เที่ยง ถึงอย่างไรก็ตามแม้พระบรมธาตุเจ้าจะขาดคน ในโลกมนุษย์ดูแลรักษาแต่ทางเทวโลกก็มีได้ทอดทิ้งหมู่เทพเทวดาทั้งหลายได้ลงไป ดูแลรักษาเป็นประจำมิได้ขาด หากมีผู้ใดมีจิตคิดร้ายต่อองค์พระบรมธาตุเจ้า ด้วยความโลภ หวังขุดคุ้ยทำลายค้นหาสมบัติไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว เหล่า เทพเทวดาก็จะขัดขวางจับไล่ด้วยอำนาจของเทวฤทธิ์เป็นต้นว่าทำให้เห็นเป็นงูใหญ่ โอบล้อมองค์พระเจดีย์ไว้ ทำให้ผู้คิดร้ายเกิดความหวาดกลัวไม่กล้าเข้าใกล้

แม้ตัวข้าเจ้าเองก็เคยได้ทำการขัดขวางพวกมิฉาชีพนี้อยู่สัก 5 ครั้ง เห็นจะได้ จะเล่าให้ฟังสักเรื่องคือเมื่อปีพุทธศักราชได้ 2469 ปุณ้อยทาเป็นชาวพะเยาได้ตระเตรียมเครื่องมือเครื่องมือ เช่น จอบ เสียม ขวาน ค้อน ขึ้นมาที่พระเจดีย์หวังจะขุดกู้พระเจดีย์เอาเงินเอาทองค่าไป ข้าเจ้าก็ได้เนรมิตร่างให้เป็นงูจงอางเข้าไปหา ทำท่าขู่ หวังให้ปุณ้อยทาทกใจกลัว ปรากฏว่าได้ผลตามที่คิด ปุณ้อยทาทิ้งจอบเสียมวิ่งหนีลงคอยไปไม่กลับมาอีกเลย

เทวโลกได้ช่วยกันดูแลรักษาพระบรมธาตุเจ้าในระหว่างที่ถูกปล่อย ให้รกร้างมาตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2285 จนกระทั่งถึงปีพุทธศักราช 2470 ก็ได้มีครุบาเจ้าองค์หนึ่งซึ่งโลกมนุษย์รู้จักกันดีแล้วคือ ครุบาศรีวิชัยได้มาเป็นประธานแก่บรรดาพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ผู้มีใจศรัทธาเลื่อมใสในองค์พระบรมธาตุคอยตุง ครุบาศรีวิชัยได้ชักชวนบอกบุญให้บุคคลเหล่านั้นมาช่วยกันแผ้วถาง บูรณะซ่อมแซมพระเจดีย์ และสร้างถาวรวัตถุขึ้นจนพระธาตุคอยตุงนี้มั่นคงเข้มแข็งแรงและสวยงาม นอกนั้นครุบาศรีวิชัยยังได้สร้างถนนขึ้นมาสู่ยอดคอยตุงทะลุถึงนิมิตีรี (คอยตุง) โดยอาศัยศรัทธาประชาชนมาช่วยมากมายจนงานสร้างถนนสำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี การสร้างถนนขึ้นยอดคอยนี้ ข้าเจ้าหนานจันทะวิลาศนี้แหละ ได้มีส่วนช่วยครุบาศรีวิชัยโดยได้มาเข้านิมิตของครุบาเจ้าแล้วบอกเส้นทางที่ควรจะต้องขึ้นสู่ยอดคอยว่าควรสร้างอย่างไร จากคอยม่อนไหนถึงม่อนไหน อย่างนี้เป็นต้น

จากนั้นหนานจันทะวิลาศก็หยุดเล่าไปพักหนึ่ง หันหน้าไปทางครุบาคันธายกมือประนมขึ้นพูดว่า

“ไหว้สาครุบาเจ้า ท่านพญาพิงคราช ข้าเจ้าใคร่บอกกล่าวหือ ไพศาลล้ามมนุษย์ได้รับฐิรฐาปว่าฝูงหมู่คนที่ได้อัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าขึ้นบนยอดคอยตุงพร้อมทั้งเสี้ยวหักทั้งหลายของข้าเจ้า เขาเหล่านี้ได้เวียนว่ายตายเกิดมาหลายชาติบัดนี้เขาไปเกิดเป็นอะหยัง อยู่ไหน และชาติต่อไปเขาจะเกิดเป็นไผ่อยู่ที่ไหน ท่านครุบาเจ้าและท่านพญาพิงคราชจะหันสมควรก่อ”

“เออ...สมควรจะเล่าบอกไปได้” ครุบาคันธากล่าวอนุญาต แล้วหันมามองพญาพิงคราชเชิงขอความคิดเห็น

“เล่าไปเถอะเน้อ สมควรจะได้” พญาพิงคราชเห็นด้วยกับครุบาคันธ

หนานจันทะวิลาสลมือลง หันมาทางไพศาล พุดว่า

“ข้าขออุทิศไปยังหมู่คนที่เคยได้บำรุงอุปถาก พระบรมธาตุเจ้าคอยตุง
ทุกผู้ทุกคน แม้ว่าบางคนมีวิบากกรรมได้เสวยวิบากกรรมเป็นสัตว์สิ่งอยู่ก็แล้วไป
เขาทั้งหลายเหล่านั้นได้เวียนตายเวียนเกิดอยู่ในวัฏฏะสงสารอย่างต่ำก็ได้ 307 อย่างสูงก็
959 ชาติ บางคนก็ได้มาเกิดร่วมกัน บางคนก็แยกย้ายกันไปเกิด ทั้งนี้ก็ด้วยแรงบุญ
แรงกรรมของใครของมันที่ได้กระทำไว้ในอดีตชาติช่วยให้เป็นไป หมู่คนทั้งหลาย
เหล่านั้นเท่าที่ข้าได้รู้ได้เห็นเขาเหล่านั้นได้ไปเกิดแล้วในโลกมนุษย์ดังนี้

(1) พระเจ้าอะชุตตาพุทธาราช ได้มาเกิดในโลกมนุษย์และเสด็จจากโลกมนุษย์
ไปแล้ว ปัจจุบันนี้อยู่ที่เคนวิมุติสุข ได้แก่ **ครุบา
เจ้าศรีวิชัยนักบุญแห่งลานนาไทย** ส่วนพระนาง
จันสุดาศรีเทวี พระมเหสีของพระเจ้าอะชุตตา
พุทธาราชก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้วชาตินี้
ได้ชื่อว่า **นางรัชนี โอวัชรินทร์** เกิดที่เวียงพิงค์
เชียงใหม่ ซึ่งต่อไปจะมีคนมาบอกให้ทราบว่า
อยู่ที่ไหน หลังจากเรื่องนี้ได้เผยแพร่ออกไป
ไม่นานนัก เมื่อพบนางรัชนีแล้วให้ถามถึงคนชื่อ
.....ว่าเขาเป็นอะไรกันเพราะนายยงยุทธในอดีต
ชาติคือพี่ชายของพระนางจันสุดาศรีเทวีมีชื่อว่า

(2) เสนาดัง

(3) เสนาสม

(4) เสนาก่อง

(5) เสนาพัน

ในชาติปัจจุบันนี้คือ **พิมพ์ พรหมรัตน์**

ในชาติปัจจุบันนี้เป็นผู้หญิงชื่อ **นางผาย พรหมรัตน์**
ทั้ง 2 คนนี้ได้มาเกิดร่วมกันอยู่ที่บ้านเลขที่ 46/10
ถนนสีลปสนิท อ.เมืองขอนแก่น จ.ขอนแก่น
ที่บ้านนี้จะมีคนชื่อ **ปภาภรณ์** ซึ่งเคยเป็นน้องสาว
ในอดีตชาติอยู่ร่วมด้วย

ในชาติปัจจุบันนี้ยังคงเป็นทหารชื่อ **ผิน สุขสมอรรถ**

ในชาติปัจจุบันนี้เป็นผู้หญิงชื่อ **นางประภาพรรณ
สุขสมอรรถ**

ทั้ง 2 คนนี้ได้มาเกิดร่วมกันที่อยู่ปัจจุบันบ้านเลขที่ 135 หมู่ที่ 7 ถนนรามอินทรา บางเขน กทม.

(6) เสนาเป้งราย

(7) เสนาแสงสุข

(8) เสนาจ่ม

(9) เสนาอุณ

ทั้ง 3 คนนี้ต้องเสวยวิบากกรรมไปเกิดเป็นสัตว์ อยู่ในป่าจังหวัดน่านเป็นเสือ, กวาง, เม่น ตามลำดับ ขณะที่เดินทางอัญเชิญพระบรมธาตุได้ฆ่าเสือ 2 ตัว หมี 1 ตัว ขณะนี้ได้มาเกิดเป็น นายอุดมศิลป์ พลอินตา บ้านเลขที่ 1 หมู่ที่ 7 ตำบลออนเหนือ อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ส่วนเสือ ตัวหนึ่งได้มาเกิดเป็นคนอยู่ร่วมกันชื่อ นางสมศรี ทั้งสองคนนี้ไม่ถูกชะตากันต้องใช้กรรมใช้เวรกัน ภายในวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2530

(10) เสนาอุ้น

ในชาติปัจจุบันนี้ นายมนัส รัตนสังฆธรรม อยู่ที่ การก่อสร้างทางจังหวัดเชียงราย

(11) เสนาตัน

ในชาติปัจจุบันเป็นนายแพทย์ชื่อ นายแพทย์ ทวีศักดิ์ บัวน้ำจืด อยู่ในเมืองจังหวัดเชียงราย

(12) เสนาโท

ในชาติปัจจุบันคือ นายห้องสิน ทันคว้น อยู่ที่คลัง จังหวัดเชียงราย

(13) เสนาซุ่ม

ในชาติปัจจุบันเป็นทหารชื่อ ธงชัย มหาคุณ เป็นหัวหน้าทหารอยู่ที่จังหวัดเชียงราย

(14) เสนาจั้น

ในชาติปัจจุบันคือ นายสุภชัย กลิ่นศรีสุข อยู่ที่ สถานีวิทยุกระจายเสียงในเวียงเชียงราย

(15) เสนาแก้วมา

ในชาติปัจจุบันคือ นายกิตติ หาญณรงค์ เป็น หัวหน้ากีฬา อยู่ในเวียงเชียงราย

(16) เสนามูล

ในชาติปัจจุบันคือ นายกัญจนรจน์ พันชัย เป็น หัวหน้าไฟฟ้า อยู่ในเวียงเชียงราย

- (17) เสนาสึงห์ ในชาติปัจจุบันคือ นายชูศักดิ์ ปทุมรัตน์ เป็นหัวหน้าประจำในเวียงเชียงราย
- (18) เสนาฮ้าม ต้องเสวยวิบากกรรมเกิดเป็นวอกอยู่ที่สวนสัตว์เชียงใหม่
- (19) เสนาปั่น ต้องเสวยวิบากกรรมเกิดเป็นหมูอยู่ในป่าเมืองลำปาง
- (20) เสนามี ในชาติปัจจุบันชื่อ สมพิศ แสนเรือง อยู่ธนาคารกรุงศรีอยุธยา เชียงราย
- (21) เสนาตุ่น ในชาติปัจจุบันชื่อ เพียงใจ ใจลังการณ (หรือ ไข่ลังการณ ฟังไม่ชัด) อยู่บ้านเลขที่ 140 หมู่ที่ 13 ตำบลแม่ฮื้อ อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย
- (22) เสนาเสม ในชาติปัจจุบันชื่อ สุจินต์ ช่วยประเสริฐ บ้านเลขที่ 36 บ้านปางกว้าง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่
- (23) เสนาหน้อย ในชาติปัจจุบันชื่อ รองศักดิ์ มุกดาสุวรรณ บ้านเลขที่ 6 หมู่ที่ 6 ตำบลริมใต้ อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่
- (24) เสนาคำหล้า ในชาติปัจจุบันชื่อ อรุณี ขะติมงคล บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 5 ตำบลทรายมูล อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่
- (25) เสนาอ่อน ในชาติปัจจุบันชื่อ สุเมธ เจตวัฒนา บ้านเลขที่ 57 ซอยยาวพานิช ยาวราช กรุงเทพฯ
- (26) เสนาใจมา ในชาติปัจจุบันนี้ชื่อ อรชุน อยู่ที่ไปรษณีย์ลำพูน นามสกุลอะไรไปตามเอาเองเถอะ
- (27) เสนาคำดี ในชาติปัจจุบันชื่อ จิตรกร พฤติสาร อยู่บ้านเลขที่ 18 หมู่ที่ 4 ถนนวรราชกัคดี ตำบลลำภู อำเภอหนองบัวลำภู จังหวัดหนองบัวลำภู (เดิมจังหวัดอุดรธานี)

- (28) เสนาคำปัน ในชาติปัจจุบันชื่อ วีระพันธ์ พันดารักษ์ อยู่ที่
ไปรษณีย์โทรเลข จังหวัดนครสวรรค์
- (29) เสนาจู ในชาติปัจจุบันชื่อ นายสมเกียรติ อยู่ชมสุข
บ้านเลขที่ 6 หมู่ที่ 9 ตำบลคลองหก อำเภอ
คลองหลวง จังหวัดปทุมธานี
- (30) เสนาอิงผา ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุเจ้าสุเมธ อยู่วัดบางขัน ตำบลคลองหก อำเภอ
คลองหลวง จังหวัดปทุมธานี
- (31) เสนาสิงห์คำ ในชาติปัจจุบันชื่อ สนิท พรหมรักษา อยู่บ้านเลขที่
205/1 หมู่ที่ 2 ตำบลอ่าวลึกใต้ อำเภออ่าวลึก
จังหวัดกระบี่
- (32) เสนาเต็ง ในชาติปัจจุบันเป็นหญิงและยังเด็กอยู่ชื่อ สายหยุด
กุนทวงศ์ อยู่บ้านเลขที่ 137/1 บ้านโคกม่วง ตำบล
โคกม่วง อำเภอโนนสัง จังหวัดอุดรธานี
- (33) เสนาบุญยัง ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุเจ้าอุดมวรรณ อยู่ที่วัดศรีสมพร ตำบลโคกม่วง
อำเภอโนนสัง จังหวัดอุดรธานี
- (34) เสนาสิงมะ
- (35) เสนาคำไต ทั้ง 2 มีวิบากกรรมอยู่ได้เกิดเป็นกวางคู่ัวเมียกันอยู่
ในป่าจังหวัดน่าน
- (36) เสนาแยง ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุเจ้าเมืองแก้ว อยู่วัดห้วยไคร้หลวง อำเภอแม่สาย
จังหวัดเชียงราย
- (37) เสนายวงคำ ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุเจ้าแมน อยู่วัดสันธาตุ อำเภอเชียงแสน
จังหวัดเชียงราย

(38) เสนาไหล

ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุเจ้าศรีชุม อยู่วัดเกตแก้ว อำเภอพาน
จังหวัดเชียงราย

(39) เสนาคำจันทร์

ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุเจ้าบุญชื่น อยู่วัดบ้านบอน อำเภอปง
จังหวัดพะเยา

(40) เสนาบุญทา

ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุเจ้าวรุฒิปรีชา อยู่วัดเทพสถิตย์ อำเภอ
ปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

(41) เสนามหาวัน

ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุเจ้าอนุภูลธรรมกิจ วัดหนองตำบลด ตำบล
หนองตำลึง อำเภอพานทอง จังหวัดชลบุรี

(42) เสนาอนุวัจ

ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุเจ้านิโครธโยคภิกษุ อยู่วัดน้ำตก อำเภอ
ไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

(43) เสนายืน

ในชาติปัจจุบันคือ นายฤทธิคุณ แวศรีผ่อง
อยู่บ้านเลขที่ 266 ถนนรถไฟ ตำบลพระปฐมเจดีย์
อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

(44) เสนาอินตา

ในชาติปัจจุบันเป็นหญิงชื่อ จันทร์ทิม กันทายวง
บ้านเลขที่ 47/4 บ้านแปะ อำเภอจอมทอง
จังหวัดเชียงใหม่

(45) เสนาเงา

(46) เสนาแสน

(47) เสนาหลาน

ทั้ง 3 ได้เสวยวิบากกรรมเป็นนกเค้าแมว, หนู, ตุ่น
ตามลำดับอยู่ในป่าเมืองปิง จังหวัดพะเยา

หนานจันทะวิลาศ หยดเล่าครู่หนึ่งแล้วก็ตั้งต้นเล่าต่อไป

“เหล่าเสนาอำมาตย์ที่ได้ติดตามหามแห่พระบรมธาตุเจ้าขึ้นไปบนยอดคอย
ตายะสะปัจฉิมะคีรีเท่าที่ข้ารู้ข้าเห็นก็หมดเพียงเท่านี้ ต่อไปก็จะเป็นหมู่นางสนมของ
พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราชที่ติดตามไปเป็นแม่ครัวทำอาหารเลี้ยงคณะทั้งหมด
ข้าก็ได้พบได้ปะทั้งหมดแล้ว มีดังต่อไปนี้”

- (1) นางสนมผัด ในชาติปัจจุบันเป็นผู้ชายชื่อ นายอภิวัฒน์ นุชเนตร
บ้านเลขที่ 92 หมู่ที่ 6 แขวงทุ่งครุ เขตราชบุรีบูรณะ
กรุงเทพมหานคร
- (2) นางสนมคำ ในชาติปัจจุบันได้เสวยวิบากกรรมเป็นนกกระจอก
อยู่ในป่า
- (3) นางสนมนวล ในชาติปัจจุบันชื่อ อรอนงค์ วงศ์วรรณ บ้านเลขที่
27/1 ตลาดป่าซาง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน
- (4) นางสนมจา ในชาติปัจจุบันชื่อ กันทิรา ศิริ บ้านเลขที่ 41 หมู่ที่ 2
ตำบลเมืองงาย อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่
- (5) นางสนมตำ ในชาติปัจจุบันชื่อ กมลรักษ์ บุญสูง อยู่บ้านเลขที่
248 หมู่ที่ 7 ตำบลอุโมงค์ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
- (6) นางสนมเงิน ในชาติปัจจุบันชื่อ นิวัติ รัตนา อยู่บ้านเลขที่ 2/19
หมู่ที่ 4 ตำบลบางแค ภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร
- (7) นางสนมเกี้ยงคำ ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุคุณเจ้าอำนวย วัดบางสนุก อำเภอวังชิ้น
จังหวัดแพร่
- (8) นางสนมคำดา ในชาติปัจจุบันชื่อ สุพัตรา พันทิ บ้านเลขที่ 7 หมู่ที่
3 บ้านดงป่าตัน ตำบลชี้เหล็ก อำเภอแม่แตง
จังหวัดเชียงใหม่
- (9) นางสนมแสงเอ๋ย ในชาติปัจจุบัน ขณะนี้ยังเป็นเด็กชื่อ ศุภศิริ
เอื้องตระกูล อยู่บ้านเสาหิน ตำบลเวียง อำเภอฝาง
จังหวัดเชียงใหม่

(10) นางสนมสุนา

ในชาติปัจจุบันเป็นชายชื่อ สัญญา เพชรพุดมา
บ้านเลขที่467 หมู่ที่4 บ้านช่วงเปา อำเภोजอมทอง
จังหวัดเชียงใหม่

“เฮ้อ..ไพศาล” นานจันทะวิลาสหันมาทางไพศาลพร้อมกับหัวเราะหึ...หึ
เหมือนจะนึกทำอะไรสักอย่าง “ไพศาล เฮ้ย...เจ่นตะกอน (เมื่อก่อน) เสนาใจมาและ
เสนากูเป็นคนบ่งาม (ไม่สวย) รูปร่างบ่ใครได้สัดได้ส่วนบ่สมองค์กะเท่าใดนัก
(ไม่สมส่วน) คือเสนาใจมาเป็นคนรูปร่างอ้วนป้อมหลวง (ลงพุง) หัวขี้มอล้านแถมตวย
(หัวล้านด้วย) เท่านั้นบ่พอซ้ำตำทั้งสอทั้งบ่าเต๋ากันแถม” (ตาสองข้างไม่เท่ากัน)
นานจันทะวิลาสหยุดหัวเราะพักหนึ่งจึงเล่าต่อ

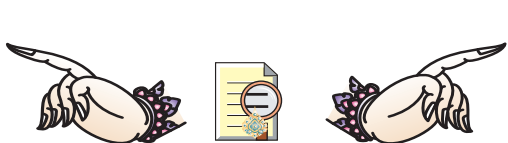
“แต่ เสนาใจมา นี่แหละตอนที่นำพระบรมธาตุเจ้าขึ้นไปยอดดอยตุงได้เป็น
คนตักน้ำหื้อพระเจ้าอะชุตตาพุทธาราชกิน (กิน) และตอนที่พระเจ้าอะชุตตา
พุทธาราชได้หยาดน้ำอริษฐานบนยอดดอยนั้น เสนาใจมากับ เสนากู ยังได้อริษฐาน
ต่อไปว่าขอบุญกุศลทั้งหลายเหล่านี้ช่วยคำชูดหนุนส่งหื้อข้า ถ้าเกิดมาชาติใดก็ขอหื้อ
เกิดมามีรูปร่างงานได้สัดได้ส่วนทุกประการอย่าหื้อด้อย (อ้วน) เกินไป ผอมเกินไป
ผมบนหัวก็ขอหื้อดกดำสวยงามอย่าได้เหมือนชาตินี้เต๊อะ”

นานจันทะวิลาส หยุดยิมนิดหนึ่งแล้วเล่าต่อ

“ด้วยแรงสัจจะอธิษฐานของเสนาใจมา กับเสนากู ครั้งนั้น ในชาตินี้
ก็สำเร็จผลดังคำผะทะนา (ปรารณา) ถ้าอยากหันก็ไปผ่อเอาในโลกมนุษย์น้อ
ข้าก็ได้บอกที่อยู่หื้อไพศาลแล้ว”

พูดเสร็จนานจันทะวิลาส, ครูปาคันธา และ พญาพิงคราฐก็หัวเราะขึ้น
พร้อมกัน

“เออ..สำหรับหมู่ฝูงของข้า” นานจันทะวิลาส พูดต่อ “ก็ได้เวียนว้ายต้ายเกิด
ไปตามวัฏฏะเช่นกัน ข้าฯ ก็จะขอบอกเล่าถึงหมู่ฝูงเสี้ยวสั๊กของข้าฯ สมัยเป็น
นายพราน ไล่ล่าฆ่าสัตว์มาจนถึงช่วงพระบรมธาตุเจ้าดอยตุงได้ช่วยกันปฏิบัติ
ปิดปู้ช่วงแก้วและพระบรมธาตุเจ้าจนหมดไหม่งามตำ แล้วได้ตั้งสัจจะอธิษฐาน
เลิกละการเป็นนายพรานตั้งแต่นั้นมาเดี๋ยวนี้เสี้ยวทั้งหลายก็ได้ไปเกิดยังโลกมนุษย์แล้ว
ดังนี้

(1) น้อยอุปละ

ในชาติปัจจุบันชื่อ ณรงค์ กันไชย บ้านเลขที่ 37
บ้านทุ่งป่าคา ตำบลทุ่งปี อำเภอสันป่าตอง จังหวัด
เชียงใหม่

(2) หนานขันแก้วฟ้า

ในชาติปัจจุบันชื่อ สมเกียรติ พันทา บ้านเลขที่ 14
ถนนราชดำเนิน ซอย 5 ตำบลศรีภูมิ อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่

(3) หนานเก้าใจ

(4) หนานสิงห์

(5) น้อยคันธาราช

3 คนนี้ได้เกิดมาร่วมกันเพราะเป็นเพื่อนรักกัน
และได้อธิษฐานจิตไว้ขอให้เกิดมาพบกันทุกชาติ
ชาตินี้ก็ได้เกิดมาร่วมกัน หนานเก้าใจคือ นายกลม
หนานสิงห์ คือ นายยุทธการ แต่น้อยคันธาราช
เป็นผู้หญิงชื่อ ภรรณิการ์ ทั้ง 3 คนเกิดในตระกูล
ย้ายบุญธรรม อยู่บ้านเลขที่ 68/1 หมู่ที่ 6 ตำบล
เหมืองง่า อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

(6) หนานปีเงิน⁺

ในชาติปัจจุบันได้เสวยวิบากกรรมเกิดเป็นจ๊กกัม
(จิ้งจก) อยู่ที่บ้านนาง เพ็ญศรี ธงลักษณะ
บ้านกองกาด ตำบลเวียงฝาง จังหวัดเชียงใหม่

(7) หนานถึงแก้ว

ในชาติปัจจุบันคือ นายสุริยันต์ หมู่เกษม บ้านเลขที่
80/839 หมู่บ้านทิพย์วัลย์ 1 ซอย 55 อำเภอเมือง
จังหวัดสมุทรปราการ

(8) หนานบุญยืน

ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุเจ้าวิรัชธรรมวงศ์ วัดป่าห้า ตำบลป่าซาง
อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย

(9) หนานคำกวย

ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าชื่อ
สาธุเจ้าวิเศษฐ์ วัดแม่สาย จังหวัดเชียงราย

(10) หนานเมืองโล

ในชาติปัจจุบันมีบุญหนุนส่งให้เป็นสาธุเจ้าเชื้อ
สาธุเจ้าคัมภีรญาณโสภิต วัดตำนานล้อม ตำบลต้า
อำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย

หนานจันทะวิลาสเล่าจบ ก็หันมาสาธิตกับไพศาลอีกครั้งว่า

“เมื่อพบปะกับบุคคลเหล่านี้แล้ว ก็ขอให้บอกเขาด้วยว่า หากมีคนใด
ที่เกิดมาชาตินี้ได้เป็นสาธุเจ้าแล้ว ก็ขอให้ได้บำเพ็ญ (บำเพ็ญ) เมตตาภาวนา
อย่าให้คลาดคลาไปใจ ๆ อย่าได้ทำผิดศีลใหญ่ศีลหลวงหือเคารพในครูบาอาจารย์
ที่ได้สั่งสอน และเป็นอุปัชฌาย์นั้น ๆ ด้วยเพื่อที่จะได้รับความสุขทั้งโลกนี้และโลกหน้า
อันมีพระนิพพานเป็นที่สุด หากมีคนใดที่เกิดเป็นคฤหัสถ์คนบ้าน ก็ขอให้อย่าได้
ประมาทในช่วงแก้วทั้ง 3 หื้อหมั่นทำบุญทำทานด้วยความตั้งอกตั้งใจให้บริสุทธิ์
ทั้งทางกาย ทางวาจา ทางใจ ตลอดจนสิ่งของไทยทานอย่าได้คำซีดีพราหมณ์
หือรักษาศีล 5 หือดีเนื้อ โดยเฉพาะข้อ 1 และข้อ 5 พึงละเว้นกันทั้งนี้เพื่อหือจิตใจ
หมดใสไวยะ ทั้งโลกนี้และโลกหน้าก็จะได้รับความสุขกัน และเมื่อทุกผู้ทุกคน
ได้รักษาศีล บ่อได้ประมาทในช่วงแก้วทั้ง 3 หมั่นทำบุญทำทานด้วยความตั้งอกตั้งใจ
และบ่อได้ประพฤติกว้างเกินทำอนันตริยกรรมในชาตินี้แล้ว ชาติต่อจากนี้ไปแถมก็จะ
ได้เกิดเป็นดังต่อไปนี้

(1) ครูบาเจ้าศรีวิชัย

ข้าฯ หนานจันทะวิลาส บำขอบอกเพราะถ้ามาเกิด
ชาวบ้านชาวเมืองก็จะรู้เองในภายหน้านี้ นางรัชนี
โอวัชรินทร์ ชาติต่อไปชื่อ นางเทพีพรรณ
วิธานปรีชา นายยงยุทธ โอวัชรินทร์ ชาติต่อไปชื่อ
นายอภิเชษฐ์ วิธานปรีชา ทั้ง 2 จะได้เกิดร่วมกันอีก

(2) พิมพ์ พรหมรัตน์

(3) นางผาย พรหมรัตน์

ทั้ง 2 คนนี้จะได้เกิดร่วมกันอีกชาติหนึ่ง พิมพ์
พรหมรัตน์ ชาติต่อไปชื่อ นายประมวล, นางผาย
พรหมรัตน์ ชาติต่อไปชื่อ นางจันทร์ศรี ทั้ง 2
คนนี้จะเกิดในตระกูล “ธีรนนท์”

(4) ผิน สุขสมอรรถ

ชาติต่อไปชื่อ อำนาจ สุขสมอรรถ

- (5) นางประภาพรรณ สุขสมอรรถ
- (6) เสนาเป้งราย
- (7) เสนาแสงสุข
- (8) เสนาจ๋ม
- (9) นายอุดมศิลป์ พลอินตา
- (10) นายมนัส รัตนธรรม
- (11) นายแพทย์ทวีศักดิ์ บัวน้ำจืด
- (12) นายห้องสิน ทั่นด่วน
- (13) ทหารธงชัย มหาคุณ
- (14) นายสุภชัย กลิ่นศรีสุข
- (15) นายกิตติ หาญณรงค์
- (16) นายกัญจนรจน์ พันชัย
- (17) นายชูศักดิ์ ปทุมวัฒน์
- (18) เสนาฮ้าม
- (19) เสนาป๋น
- (20) สมพิศ แสนเรือง
- (21) เพียงใจ ใจลังการ
- (22) นายสุจินต์ ช่วยประเสริฐ
- (23) นายรองศักดิ์ มุกดาสุวรรณ
- (24) อรุณี ขะติมงคล
- (25) นายสุเมธ เจตวัฒนา
- (26) นายอรชุน
- ชาติต่อไปชื่อ นางวันเพ็ญ สุขสมอรรถ
- ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปคือ นายชูศักดิ์ กลิ่นบวร
- ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปคือ นายบวร หมั่นเสนาะ
- ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปคือ นายบุญเทียม กิจจาพันธ์
- ชาติต่อไปชื่อ นายพงษ์ศักดิ์ ภิสันธุ์ธรรม
- ชาติต่อไปชื่อ นายมนินทร์ สถิตยจันทร์
- ชาติต่อไปชื่อ นายแพทย์ชาญณรงค์ โรจนคุณ
- ชาติต่อไปชื่อ นายสมพล อินทร์อุโหม
- ชาติต่อไปชื่อ อาลักษณ์ กิจโกวิทย์ (เป็นทหารอีก)
- ชาติต่อไปชื่อ นายมณู ชื่นเย็น
- ชาติต่อไปชื่อ นายพุทธพงศ์ จงจิตรดี
- ชาติต่อไปชื่อ นายสมบัติ หมั่นครอง
- ชาติต่อไปชื่อ นายกมล สาระสมบัติ
- ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปชื่อ นายกรอง กรองใจสินธุ์
- ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปชื่อ นายส่งสุข กรองใจสินธุ์
- ชาติต่อไปชื่อ นางวิภาวรรณ สิทธิเดช
- ชาติต่อไปชื่อ นางกัลยา แก้วมาปาน
- ชาติต่อไปชื่อ นายสมหมาย ต้าก้อนแก้ว
- ชาติต่อไปชื่อ นายอมร จันทรสาโรจ
- ชาติต่อไปชื่อ นางไขใจ ไวสุขตา
- ชาติต่อไปชื่อ นายศรายุทธ เจตวัฒนา
- ชาติต่อไปชื่อ นายคมกฤษ พัฒนโกศล

- (27) นายจิตรกร พฤติสาร
 (28) นายวีระพันธ์ พันดาร์ักษ์
 (29) นายสมเกียรติ อยู่ชมสุข
 (30) สาธุเจ้าสุเมธ
 (31) นายสนิท พรหมรักษา
 (32) สายหยุด กุณฑะวงศ์
 (33) สาธุเจ้าอุดมวรคุณ
 (34) เสนาสิงมะ
 (35) เสนาคำไต
 (36) สาธุเจ้าเมืองแก้ว
 (37) สาธุเจ้าแมน
 (38) สาธุเจ้าศรีชุม
 (39) สาธุเจ้าบุญขึ้น
 (40) สาธุเจ้าวรภูมิปรีชา
 (41) สาธุเจ้าอนุคุณธรรมกิจ
 (42) สาธุเจ้านิโครธโยคารักษ์
 (43) นายฤทธิคุณ แวศรีผ่อง
 (44) จันทรทิพย์ กันทายวง
 (45) เสนาเงา
 (46) เสนาแสน

- ชาติต่อไปชื่อ นายวิโรจน์ วรการ
 ชาติต่อไปชื่อ นายไพฑูรย์ พรหมพัฒน์
 ชาติต่อไปชื่อ นายบุญจันทร์ ภิรมย์พันธ์
 ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าวิลาศ กันธวังโส
 ชาติต่อไปชื่อ นายสุเมธ เจตนันต์
 ชาติต่อไปชื่อ นางอัมรา ไกรชื่นศรี
 ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าขันติธรรมสุจิตโต
 ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปชื่อ นายกวี
 บุญญาภิสิทธิ์
 ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปชื่อ นายณรงค์
 ปัญญาภรณ์
 ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าบุญธรรม คุณวโร
 ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้ากิตติวงศ์ ญาณวโร
 ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าสุนทร โสภโณ
 ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าเพิ่มศักดิ์ ปัญญาโร
 (บวรรัตนธรรม)
 ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าอำนวยการชินวังโส (วรภูมิปรีชา)
 ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าดำเนินสุภัทโท (อนุคุณ
 ธรรมกิจ)
 ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าไสว กันโท (นิโครธ
 โยคารักษ์)
 ชาติต่อไปชื่อ นายพิทยา สารนิวิธ
 ชาติต่อไปชื่อ นางนวลละออ สมบูรณ์พงศ์
 ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปชื่อ นายคำหมื่น
 จันทสาร
 ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปชื่อ นายจกฤกษ์
 กิตติวัฒน์

(47) เสนาหลาน

ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปชื่อ นายสมมาตร
บุญทองดี

“ต่อไปก็เป็นนางสนมของ พระเจ้าอะชุตตาพุทธาธิราช ในอดีตชาติ
ซึ่งมาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว และจะได้เกิดใหม่อีกในชาติต่อไป” หนानจันทะวิลาส
เล่าต่อไป

(1) นายอภิวัฒน์ ชุนเนตร

ชาติต่อไปชื่อ นางมงคล สุนทรกิจ

(2) นางสนมคำ

ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ ชาติต่อไปชื่อ นางไฉไล
วรรณโสภิต

(3) อรอนงค์ วงศ์วรรณ

ชาติต่อไปชื่อ นางสมทรง ธรรมสาร

(4) กันทิรา ศิริ

ชาติต่อไปชื่อ นางแม่นมาส นวเขต

(5) กมลรักษ์ บุญสูง

ชาติต่อไปชื่อ นางช่อเพชร คณารักษ์

(6) นิวัติ รัตน

ชาติต่อไปชื่อ นายธัญญา วิหารธรรม

(7) สาธุเจ้าอำนวย

ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าอินปั้น คัมภีรปัญญา

(8) สุพัตร พันทิ

ชาติต่อไปชื่อ นางสุนทรี ปัญญากร

(9) ศุภศิริ เอื้องตระกูล

ชาติต่อไปชื่อ นางศรีไวยทย์ ทิพาพงศ์

(10) นายธัญญา เพชรพุลมา

ชาติต่อไปชื่อ นายสมพล สุภัทราภรณ์

“หมู่ฝูงเสี้ยวรักของข้า หนานจันทะวิลาส ที่เกิดมาในชาตินี้แล้วก็จะ
ได้เกิดใหม่อีกในชาติต่อไป ดังนี้”

(1) นายณรงค์ กันไชย

ชาติต่อไปชื่อ นายปฏิธาน มณีประสิทธิ์

(2) สมเกียรติ พันทา

ชาติต่อไปชื่อ นายก้องเกียรติ ชัยธรรม

(3) นายกมล

ชาติต่อไปชื่อ นางคงเดช จริยาวงศ์

(4) นายยุทธการ

ชาติต่อไปชื่อ นายศรีสังข์ ธาราคุณ

(5) นางกรรณิการ์

ชาติต่อไปชื่อ นางประกายแก้ว ธรรมญาณ 2 คนนี้
จะได้เกิดมาร่วมกันอีก

(6) หนานปีเงิน

ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ (จึงจก) ชาติต่อไปชื่อ
นายโสภาคย์ รมณูมิ

(7) นายสุริยันต์ หมู่เกษม

ชาติต่อไปชื่อ นายอินทรีย์ ศีลาจารย์

(8) สาธุเจ้ารวีรัช ธรรมวงศ์ ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าพิชิต ถาวโร

(9) สาธุเจ้าวิเศษฐ์ ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าองอาจ อินทจักโก

(10) สาธุเจ้าคัมภีรญาณโสภิต ชาติต่อไปชื่อ สาธุเจ้าประพันธ์

“เออ... ข้าลืมคนไปไปแถม(อีก)คนหนึ่ง...เน้อ” นานจันทะวิลาศอุทานขึ้น

“ลืมไป(ใคร)” พญาพิงคราชถาม

“ละวะจักกั” นานจันทะวิลาศตอบแล้วก็เริ่มเล่าต่อ

“ละวะจักกัในอดีตนั้น ชาติปัจจุบันก็ยังคงอยู่ปฏิบัติวิธธาก (อุปถัมภ์) องค์พระบรมธาตุเจ้าคอยตุงอยู่เหมือนเดิม ได้แก่สาธุเจ้าเจ้าฝ้าย (พระครูพิทักษ์ ปัจจันตเขต) สาธุเจ้าฝ้ายเจ้านี้ ต่อไปภายหน้าไพศาลก็จะได้รู้จักกัน ชาติต่อไปของสาธุเจ้าฝ้ายก็จะได้มาเกิดเป็นสาธุเจ้าอีก จะมีชื่อว่า สาธุคุณเจ้าเมืองดี หรือ พระครูพุทธวิธธศาตามฉายาที่ทางบ้านเมืองจะแต่งตั้งให้ภายหลัง และยังจะได้มาอุปถัมภ์คำฐพระบรมธาตุเจ้าคอยตุงอีก ทั้งนี้หลังจากที่ พระบรมธาตุเจ้าได้ถูกละเลยให้ชำรุดทรุดโทรมลงไปอีกกาลหนึ่งภายหน้าและจะได้ร่วมกันกับบุคคลที่เคยได้ทำนุบำรุงพระบรมธาตุเจ้าในอดีตกาลที่ได้เล่าให้ฟังมาแล้ว รวมทั้งบุคคลที่ได้ร่วมบุญร่วมกุศลบูรณะปฏิสังขรพระบรมธาตุเจ้าในชาตินี้ด้วย ก็จะได้มาร่วมเป็นกำลังบูรณะปฏิสังขรพระบรมธาตุเจ้าอีกในชาติต่อไป

นานจันทะวิลาศหยุดเล่าและหัวเราะน้อยๆ หันมาทางไพศาลแล้วพูดว่า

“ไพศาล... เรื่องที่ข้าเล่าให้ฟังครั้งนี้ เมื่อไพศาลกลับไปยังโลกมนุษย์แล้วอย่าเพิ่งเล่าให้ใครฟัง เพราะมันยังไม่ถึงเวลาอันสมควรจะเปิดเผย รออีก 3 ปีในโลกมนุษย์ (คือ พ.ศ. 2531) จึงจะถึงเวลาอันควรเล่า เมื่อถึงเวลานั้นก็จะมีคนมาท้วงถามหาเองเน้อ...”

“ไป(ใคร) จะเป็นผู้มาท้วงถามหา” ไพศาลถาม

“วันข้างหน้า เมื่อถึงเวลาแล้วก็จะมีคนมาถามหา เมื่อนั้นไพศาลก็จะมีความรู้ด้วยตนเอง” นานจันทะวิลาศตอบ

“ข้าขอรับคำสั่งอันนี้ เมื่อกลับไปสู่โลกมนุษย์แล้วจะปฏิบัติให้เป็นไปตามความต้องการของท่าน คือจะไม่เปิดเผยเรื่องราวทั้งหลายที่ท่านเล่าให้ข้าฟัง จนกว่าจะถึงเวลาอันควรตามที่ท่านบอกไว้แล้วจึงจะเปิดเผย” ไพศาลรับคำ

พอได้เวลาอันสมควรแล้ว ครุบัคัณธา, พญาพิงคราช และไพศาลก็ได้ลา
หนานจันทะวิลาสกลับ การเดินทางกลับก็เหมือนกับเมื่อตอนไป คือ ครุบัคัณธา,
พญาพิงคราช ได้พาไพศาลเดินย้อนกลับไปทางเดิม พอสุดเขตแดนที่ตั้งวิมาน
ก็พุ่งพลิวไปในสภาพไร้น้ำหนัก ลอยลิว...ลิวไปโดยไม่รู้ทิศทาง จนกระทั่งกายเนื้อ
รู้สึกตัว (ตื่นจากนอนหลับ) จึงลุกขึ้นดูนาฬิกาเป็นเวลา 04.35 น. ของวันที่ 16 เมษายน
พ.ศ. 2528

บันทึกปิดท้ายเรื่อง

นิมิตเรื่องพระบรมธาตุคอยตุงนับตั้งแต่วันที่คุณไพศาล ได้นิมิตมา คือ
คืนวันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2528 ยังไม่เคยเล่าเรื่องราวให้แก่ผู้ใดได้รับทราบตามคำมั่น
สัญญาที่ให้ไว้แก่เทวโลก จนกระทั่งถึงประมาณต้นเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2531
ท่านพระครูฝ้ายหรือพระครูพิทักษ์ ปัจจันตเขต เจ้าอาวาสวัดพระมหาชินธาตุ
เจ้าคอยตุง ตำบลห้วยไคร้ อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ซึ่งได้ทราบจาก
แม่นายประกอบ สุริยจันทร์ ร้านกุสุมาลำพูน ถึงการนิมิตเรื่องพระบรมธาตุเจ้าคอยตุง
ของคุณไพศาล (แต่ยังไม่ทราบรายละเอียด เพราะคุณไพศาล แส่นไชย ยังไม่ได้เล่า
ตามสัญญาที่ให้ไว้กับเทวโลก) ก็มีความสนใจเป็นอย่างยิ่งจึงได้ติดตามทวงถามหา
โดยขอร้องให้แม่นายประกอบ สุริยจันทร์ เป็นผู้ช่วยเหลือติดตามเรื่องนี้ให้
แม่นายประกอบ สุริยจันทร์ จึงได้นำความมาปรึกษากับคุณไพศาล ว่าควรจะทำ
ประการใด คุณไพศาล เห็นว่าเป็นเวลาอันสมควรที่จะเปิดเผยเรื่องราวเหล่านี้
ได้แล้ว จึงได้เริ่มบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้รับทราบมาจากเทวโลก และเสร็จสิ้น
การบันทึกเมื่อวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2531

มีข้อที่น่าคิดอย่างหนึ่งว่าระยะเวลาที่ คุณไพศาล ได้นิมิตจากเทวโลกคือ
วันที่ 16 เมษายน พ.ศ. 2528 จนถึงวันที่ลงมือทำบันทึกเสร็จคือวันที่ 20 มีนาคม
พ.ศ. 2531 คิดเป็นเวลา 2 ปี 11 เดือน กับอีก 4 วัน ถ้าเป็นสมองคนธรรมดาสามัญ
อย่างเราๆ ท่านๆ ทั้งหลาย จะสามารถจดจำเรื่องราวรายละเอียดต่าง ๆ ได้ดีอยู่หรือ
แต่คุณไพศาลสามารถจำได้แม้กระทั่งอาหารเย็นวันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2528 คุณไพศาล

เล่าว่าได้กินข้าวกับตำมะเขือ, ผักกะหล่ำ และแคบหมู ท่านลองคิดดูตัวท่านเองว่า เมื่อปีที่แล้ว, เดือนที่แล้วหรือสัปดาห์ที่แล้วนี้ ท่านได้รับประทานอาหารเย็นกับอะไร? คงเป็นเรื่องยากใช่ไหม? ที่จะระลึกถึง แต่ทำไมคุณไพศาลยังคงจำได้แม้จะเป็นเวลาอันยาวนาน ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงคงตอบให้ท่านทราบอย่างกว้าง ๆ ว่า “เพราะความเป็นทิพย์” ลำพังสมองของคุณไพศาลก็ไม่อาจเก็บข้อมูลมากมายไว้เป็นระยะเวลาอันยาวนานเหมือนเครื่องคอมพิวเตอร์ได้แน่นอน โดยปกติแล้วคุณไพศาล ออกจะเป็นคนขี้ลืมด้วยซ้ำไป แต่ด้วยความเป็นทิพย์คุณไพศาล สามารถรำลึกย้อนหลังสู่อดีตได้ เสมือนหนึ่งว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน แต่มีข้อแม้ว่าถ้าได้เล่าด้วยปากหรือทำบันทึกเรื่องนั้น ๆ แล้ว ก็เป็นอันจบสิ้นไม่อาจจะรำลึกย้อนหลังกลับไปหาอีกได้ นอกจากเกร็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ ยังคงระลึกได้บ้างเป็นบางตอน โดยอาศัยข้อมูลที่บันทึกไว้เป็นสื่อ

เสียงเพลงจากเทวโลก

เสียงเพลงที่คุณไพศาลได้ฟังขณะที่เดินอยู่ระหว่างวิมานต่าง ๆ บนเทวโลก มีต้นไม้มทิพย์ยับยั้งก้านลำต้นและใบไปตามจังหวะดนตรีด้วยลีลาอ่อนช้อยสวยงาม คล้ายการฟ้อนรำของช่างฟ้อนในโลกมนุษย์นั้น ไพศาล ได้ปรารภกับ ครุบาคันธา ว่าอยากจะหาฟังอีกในโลกมนุษย์จะฟังได้ที่ไหน ครุบาคันธา ได้กรุณาบอกไพศาล ว่าวันพรุ่งนี้ (16 เมษายน 2528) ให้ไปที่บ้านโรงวัว ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามคนละฝั่งน้ำปิง กับบ้านของไพศาลก็จะได้ฟังตอนบ่ายของวันที่ 16 เมษายนนี้ ไพศาลก็ไปตามที่ครุบาบอกไว้ ได้พบคณะดนตรีพื้นบ้านกำลังซ้อมกันอยู่ครบชุด และเพลงที่เล่นก็เป็นเพลงแห่พื้นเมืองที่ได้ฟังมาจากเทวโลก ไพศาลจึงได้บันทึกเทปเพลงนั้นมาด้วย นี่ก็เป็นปรากฏการณ์ที่แปลกอย่างหนึ่ง จึงได้บันทึกไว้เพื่อท่านผู้สนใจได้รับทราบต่อไป

ความหมายของชมพูทวีป

ชมพูทวีป ตามความหมายของเรื่องพระธาตุคอกยุดนี้ คงจะไม่หมายเฉพาะอาณาเขตของประเทศอินเดียในปัจจุบันนี้ ตามความหมายที่ใช้กันในเรื่องพุทธประวัติ

แต่คงจะหมายถึงโลกที่เราอยู่นี้ทั้งหมด ดังข้อความซึ่งขออนุญาตคัดจากหนังสือ “กฎแห่งกรรมอันเป็นวิทยาศาสตร์ชีวิตจิตใจ” เรียบเรียงโดย นายสุทธิ ตันศรีสุข ดังนี้

สำหรับโลกมนุษย์รูปหยาบในมงคลจักรวาลนี้ พระพุทธองค์ทรงตรัสว่ามีอยู่ 4 โลกทรงเรียกโลกของเราท่านทั้งหลายว่า “ชมพูทวีป” อยู่ทางทิศใต้ของภูเขาสิเนรุ (รูปปรมาณู) เรียกโลกที่อยู่ในระบบสุริยจักรวาล (อีกจักรวาลหนึ่ง) ไปทางทิศเหนือของภูเขาสิเนรุ (รูปปรมาณู) ว่า “อุตตรภূทวีป” เรียกโลกที่อยู่ในระบบสุริยจักรวาล (อีกจักรวาลหนึ่ง) ทางทิศตะวันตกของภูเขาสิเนรุ (รูปปรมาณู) ว่า “อปรโคยานทวีป” และเรียกโลกมนุษย์ที่อยู่ในระบบสุริยจักรวาล (อีกจักรวาลหนึ่ง) ทางทิศตะวันออกของภูเขาสิเนรุ (รูปปรมาณู) ว่า “บุพพวิเทหทวีป”

รายละเอียดประวัติบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้

บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องย้อนอดีตพระบรมธาตุเจ้าดอยตุง ทุกคนตามทีกล่าวมาแล้วในเรื่องทางเทวโลกได้บอกเล่ามาอย่างละเอียดโดยบอกถึงวันเกิด, วันสิ้นอายุ สำหรับชาติปัจจุบันและชาติต่อไปในอนาคตก็บอกถึงวันเกิด, วันสิ้นอายุ ตลอดจนสถานที่ที่จะไปเกิดต่อไปว่าอยู่ที่ไหน แต่จากประสบการณ์ที่ คุณไพศาล ได้พบมาจากการติดต่อบอกเล่าเรื่องราวของชีวิต ให้แก่บุคคลต่างๆ ที่ได้รับทราบมาจากโลกวิญญูณมานับได้หลายพันคน ซึ่งแต่ละคนก็มีปฏิกิริยาตอบโต้ไม่เหมือนกัน มีทั้งเชื่อ, ไม่เชื่อ บางคนถึงขั้นดูหมิ่นว่าเป็นเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ และแล้วเขาเหล่านั้นก็ต้องรับกรรมไปอย่างน่าสงสาร ด้วยเหตุนี้คุณไพศาลจึงต้องป้องกันมิให้บุคคลใดได้กระทำอกุศลกรรม ไม่ว่าจะเป็นด้วยกายกรรม วาจากรรม หรือมโนกรรม ก็ตาม ด้วยการเก็บำเรื่องที่เห็นว่าล้าลึกเกินกว่าที่ปุถุชนจะเข้าใจได้อันจะนำมาซึ่งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมไม่ควร เป็นการปราชญ์จะธรรมซึ่งจะส่งผลร้ายให้แก่ผู้กระทำภายหลัง แต่หากบุคคลใดอยู่ในวิสัยที่จะรับทราบได้ คุณไพศาลก็จะบอกให้ทราบเป็นราย ๆ ไปตามความเหมาะสม

บุญกุศลใดอันจะพึงมีพึงได้จากการจัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้น ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง,
คุณไพศาล แสนไชย ผู้ให้ข้อมูลจากนิมิต ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดพิมพ์
หนังสือเล่มนี้ขึ้นจนสำเร็จเป็นรูปเล่ม และเผยแพร่ออกไปสู่สาธุชนผู้สนใจใคร่รู้
ให้รู้ได้ทราบ ขอจงเป็นพลະປັงจย ให้บังเกิดผลแก่บิดา มารดา ครูบาอาจารย์
ทั้งหลาย ผู้มีอุปการะคุณแก่ชีวิตข้าพเจ้าทั้งหลายและเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย
ที่เคยล่วงเกินมาแล้วในอดีตก็ดีปัจจุบันก็ดี ขอให้ท่านทั้งหลายที่กล่าวมาแล้วจงได้รับ
ซึ่งกุศลผลบุญนั้นทั่วกันทุกท่านเทอญ

ไพศาล แสนไชย ผู้นิมิต
ประสิทธิ์ เพชรรักษ์ ผู้เรียบเรียง
1 เมษายน 2531

ชีวิตลึกลับของ “พิมพ์ พรหมรัตน์” (ภรรยาและบุตรสาว) จากนิมิตพิศวงของ
คุณไพศาล แสนไชย

นายไพศาล แสนไชย

ผู้มีความสามารถพิเศษเฉพาะตัว ซึ่งขึ้นไปท่องเที่ยวนอกพิภพจักรวาล
แล้วนำเอาข่าวสารจากภพภูมินั้น ๆ ทั้งข่าวดีข่าวร้ายมาบอกกล่าวแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง
ในโลกมนุษย์ได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งข่าวสารเรื่องราวของผู้บันทึกและภรรยาด้วยก็ได้
มาในทำนองเดียวกัน

ข้อคิดจากผู้นิมิต

เรื่องราวต่าง ๆ ที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่แปลกใหม่ในยุคสมัยนี้
โดยส่วนตัวแล้วตัวผม (นายไพศาล แสนไชย) เจ้าของนิมิตไม่เคยรู้จักกับคุณลุงพิมพ์
พรหมรัตน์ มาก่อน แต่เมื่อเรื่องราวได้เป็นมาอย่างนี้ ก็ขอให้ท่านทั้งหลายที่กำลัง
จะอ่านหรืออ่านจบแล้ว จงทำใจให้เป็นกลางอย่าว่าความใจร้อน หรือว่ากล่าวติเตียนตัวผม
เพราะตัวผมเป็นเพียงผู้บอกให้ทราบเท่านั้น ท่านอ่านแล้วจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ก็ไม่มีผู้ใด
บังคับท่านได้ นอกจากตัวของท่านเอง แต่ขอได้โปรดทำใจให้เป็นกลางไว้ตั้งคำถามกลอน
ที่ว่า

จงฟังหูไว้หูคิดดูก่อน

อย่าเฝ้าวนรวนเรทำเหหัน

ฟังให้ดีคิดให้ถูกอย่าปลุกพาล

ชมหรือหวานหอมไว้อดใจตรอง

แต่ถ้าหากว่าท่านผู้อ่านเรื่องราวเกี่ยวกับนิมิตของคุณลุงพิมพ์ ผู้นี้แล้วสามารถ
เชื่อมโยงไปถึงอรรถธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในข้ออื่น ๆ ได้แล้ว ตัวผม
ก็ขออนุโมทนาด้วย เพราะเรื่องนี้ เป็นเรื่องของ การเวียนว่ายตามเกิดของวัฏจักร
ในวัฏสงสารเท่านั้นเอง

ขอความสุขสวัสดิ์จะมีแด่ท่านผู้อ่านตลอดไป

ไพศาล แสนไชย

(ผู้นิมิต)

16 พ.ค. 2535

คำปรารภ

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องชีวิตที่แปลกอีกแบบหนึ่งของ 3 พ่อแม่ลูก คือ พิมพ์, ผายและปภาภรณ์ พรหมรัตน์ ตามนิมิตพิศวงของ คุณไพศาล แสนไชย ผู้มีความสามารถพิเศษเฉพาะตัวขึ้นไปบนเทวโลก แล้วนำเอาข่าวเรื่องนี้มาเปิดเผยต่อสาธารณชน ทั้งนี้จะด้วยอำนาจแห่งเทวฤทธิ์หรืออำนาจอื่นใดยากต่อการวินิจฉัย ในยุคนี้สมัยนี้ เหตุการณ์แปลกประหลาดนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 15 เมษายน 2528 แต่ผู้นิมิตพื้งนำมาเปิดเผยตามเทวบัญชาเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2531 นี้เอง จนมีผู้สนใจได้นำไปพิมพ์ออกเผยแพร่อีกในชื่อของหนังสือว่า “อีกมิติหนึ่งของพระธาตุคอยตุง จากนิมิตของไพศาล แสนไชย เรียบเรียง โดย ประสิทธิ์ เพชรรักษ์” ข้อความจากหนังสือดังกล่าวได้พาดพิงถึงเบื้องหลังชีวิตอันลึกลับเร้นลับของผู้บันทึก ภรรยา และบุคคลอื่นอีกรวม 56 คน โดยแต่ละคนได้บอกถึงชีวิตความเป็นอยู่ในอดีตชาติ ปัจจุบันชาติ และอนาคตไว้อย่างน่ามหัศจรรย์ ทั้ง ๆ ที่โดยส่วนตัวนั้นผู้นิมิตและผู้ถูกนิมิตไม่เคยรู้จักกันมาก่อนแต่อย่างใด ผู้บันทึกพื้งได้ทราบเรื่องราวอันลึกลับของตนจากบุคคลแปลกหน้าที่มาขอทำการพิสูจน์ทราบเรื่องนี้กับตน เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2523 นี้เอง ขึ้นแรกก็รู้สึกงงและสงสัยไปต่าง ๆ นานาเพราะเป็นเรื่องที่เหลือสติปัญญาที่จะพิจารณาในข้อเท็จจริงได้ว่าเป็นอย่างไร? แต่เนื่องจากเป็นเรื่องที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับตนโดยที่ไม่ได้คาดฝัน จึงรับฟังหูไว้หู ตามคติที่ว่า “รู้ไว้ไว้ไว้ว่าใส่บาตแบกหาม” ในขณะเดียวกันก็ได้พยายามสืบสวนติดตามเรื่องนี้โดยใกล้ชิดตลอดมา เห็นว่าเป็นเรื่องราวที่มีหลักฐานและมีพยานบุคคลยืนยันพอเชื่อถือได้ และเป็นเรื่องที่มีสาระสอดคล้องกับหลักฐานสัจธรรมทางพระพุทธศาสนา อันว่าด้วยการเวียนว่ายตายเกิดของเหล่าสรรพสัตว์ในวัฏฏสงสารตามกฎแห่งกรรม ซึ่งจำจะต้องอาศัยกาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ต่อไป ตามนัยคติที่ว่า “หนทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน”

ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้พยายามบันทึกแยกเรื่องราวในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตนออกมาเป็นเชิงบันทึกช่วยจำไว้เป็นหลักฐาน สำหรับประกอบการพิจารณาติดตามศึกษาของลูก, หลาน, เหลน, โหลน ในภายหน้ามิได้มีเจตนารมณ์ที่จะโอ้อวดกตริการของตนแต่อย่างใด ทั้งนี้โดยอาศัยผลความของเรื่องราวจากหนังสือ

อีกมิติหนึ่งของพระธาตุคอกยตุงบ้าง และจากคุณไพศาล แสนไชยที่ได้เมตตากรุณาเล่าเรื่องราวเพิ่มเติมให้ฟังโดยตรงตามเวลาและโอกาสบ้าง ทั้งนี้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2532 เป็นต้นมา จึงขอขอบพระคุณคุณไพศาล แสนไชยเจ้าของนิมิตพิศวงเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ส่วนท่านผู้ใดที่ได้อ่านหนังสือนี้จบแล้วหรือกำลังอ่านอยู่จะเชื่อหรือไม่เชื่ออย่างไร? ขอให้อยู่ในดุลยพินิจและวิจารณญาณของแต่ละท่านเถิด หวังว่าคงจะมีประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจบ้างตามสมควรไม่มากนักน้อย

พิมพ์ พรหมรัตน์

(ผู้บันทึก)

15 เม.ย. 2535

ที่มาของเรื่องราวของ “พิมพ์ พรหมรัตน์”

ในอดีตชาติ จันทะวิลาสเทพบุตร ได้บอกกับคุณไพศาล แสนไชยว่า การเกิดของ เสนาดัง หรือตัวข้าพเจ้า นายพิมพ์ พรหมรัตน์ ในชาตินี้เป็นชาติที่ 864 เสนาดังก็ได้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏสงสารไปตามภพภูมิต่าง ๆ เป็นเวลานานถึง 8 ชาติด้วยกัน จึงได้อำลาจากโลกอื่นลงมาเกิดในมนุษย์โลกนี้ โดยได้บอกถึงวัน, เดือน, ปี ที่ลงมาเกิดไว้อย่างชัดเจน (ซึ่งปรากฏมีรายละเอียดอยู่ในตอนที่ว่าด้วยปัจจุบันชาติแล้ว) ในอดีตชาติเสนาดังเป็นอำมาตย์ชั้นผู้ใหญ่ของพระเจ้าอชุตตาพุทธาธิราช แห่งโยนกบุรีเชียงแสน เป็นอำมาตย์ลำดับที่ 1 อายุ 68 ปี มากกว่าทุกคนในจำนวนทั้ง 56 คน ในอดีตชาตินั้น มีภรรยาและบุตรที่ไม่ค่อยจะเป็นหลักเป็นฐานแน่นอน อยู่หลายคน แต่ภรรยาและบุตรที่เป็นหลักฐานแน่นอนจริง ๆ นั้น มีอยู่คนเดียวชื่อ “นางแก้วมา” และมีบุตรที่เกิดร่วมกับนางแก้วมาคนนี้รวม 3 คน คือ 1. นายปาน 2. นายมูล 3. นายเต็ม

ปัจจุบันชาติ ข้าพเจ้าเกิดมาในชาตินี้เป็นชาติที่ 864 จันทะวิลาสเทพบุตร ได้บอกว่า พิมพ์ พรหมรัตน์ได้ลาโลกอื่นลงมาเกิดในโลกนี้เมื่อวันที่* 15 พฤษภาคม 2464 มีกำหนดอายุขัยอยู่ในโลกมนุษย์นี้เพียง 7 รอบ (84 ปี) ก็จะสิ้นอายุไปก่อนภรรยา

ทั้งนี้ก็สุดแล้วแต่ตัวของตัวเอง ถ้าหากว่าเกิดความเบื่อหน่ายในสังขารร่างกายแล้ว จะไปก่อนก็ได้ หรือถ้าเห็นว่าอายุ 84 ปี น้อยไปยังไม่อิมในการบำเพ็ญบุญกุศล อยู่อีกแล้วจะขอต่ออายุขัยไปอีกก็ได้ โดยการอธิษฐานจิตบอกกล่าวให้โลกทั้ง 3 รับรู้ทราบไว้แล้วหยาด (กรวด) น้ำลงดินสู่พระแม่ธรณี ดังนี้ก็จักสำเร็จตาม ความปรารถนาทุกประการ อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับบุญกุศลของตนด้วย (ภรรยาในชาตินี้ คือ นางผาย พรหมรัตน์ อดีตชาติก็คือ เสนาสมนั่นเอง)

กุศลบุญของข้าพเจ้า พิมพ์ พรหมรัตน์ หรือคุณไพศาล แสนไชย ได้ไป เห็นแล้วก็มีมากพอสมควร ในชาตินี้ไม่มีบุญกรรมหรืออุปสรรคที่ชั่วร้ายใด ๆ เขมาขัดขวางการดำเนินชีวิต ให้หมั่นบำเพ็ญทานการกุศล รักษาศีล และเจริญเมตตา ภาวนาตามปกติไปเรื่อย ๆ อย่าได้ขาด ในชาติต่อไปจะมีชีวิตดีขึ้นกว่าเดิมยิ่งขึ้น

ข้าพเจ้าจะสิ้นอายุลงในวันใดนั้น ทางเทวโลกได้บอกไว้แล้วแต่คุณไพศาล แสนไชย ผู้นิมิตยังไม่ได้บอกให้ทราบในขณะนี้ ก่อนสิ้นอายุขัยลงในอีก 2-3 ปี จึงจะแจ้งกำหนดวันที่แน่นอนให้ข้าพเจ้าทราบอีกครั้งหนึ่ง จันทะวิลาสเทพบุตร ยังไม่ได้บอก ไพศาล แสนไชย อีกว่า ชาตินี้เป็นชาติที่ 864 ในชาตินี้เมื่อมีอายุได้ 75 ปี 8 เดือนกับอีก 14 วัน ให้ระมัดระวังจะเกิดอุบัติเหตุพลัดหกล้มตกบันไดได้รับ บาดเจ็บ ช้อแนะนำวิธีแก้ไข คือ ให้ทำบุญด้วยการปล่อยนก 21 ตัว และนำผ้าเหลือง ไปห่มพระพุทธรูปจำนวน 3 องค์ แล้วตั้งจิตอธิษฐานอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลส่งไปให้ เจ้ากรรมนายเวร คือ เปรต อสุรกาย ที่มาจำแลงแปลงร่างให้เห็น จนตระหนกตกใจ ถึงกับหกล้มตกบันไดได้รับบาดเจ็บดังกล่าวแล้ว

ส่วนเสนาสมในอดีตชาติ หรือ นางผาย พรหมรัตน์ ในปัจจุบันชาตินี้ คุณไพศาล แสนไชย ผู้นิมิตบอกว่ายังไม่เห็นกุศลผลบุญ แต่นางผาย จะมีกำหนด อายุอยู่ในโลกนี้เพียง 79 ปีเท่านั้น โดยจะสิ้นอายุลงทันทีหลังข้าพเจ้าทางเทวโลกบอก วัน, เดือน, ปี ที่จะสิ้นอายุขัยแล้ว แต่ผู้นิมิตจะรอให้ใกล้กำหนดเวลาอีก 2-3 ปี จึงจะแจ้งให้ทราบแน่นอนอีกครั้งหนึ่ง นางผายในปัจจุบันเมื่อมีอายุได้ 67 ปี 3 เดือน กับ 24 วัน ให้ระมัดระวังจะถูกอสรพิษ (งู) ขบกัด ระวังห้ามเข้าป่าหรือ ออกไปทุ่งนา ในระยะเวลานั้น สำหรับข้อแก้ไขคือ ให้หมั่นเจริญเมตตาภาวนาอยู่เสมอ แล้วแผ่ เมตตาให้แก่งูและอสรพิษอื่นๆ เป็นประจำอย่าได้ขาด

สำหรับนางแก้วมารรยาเสนาตั้งในอดีตชาตินั้น ในชาตินี้ได้รับผลวิบากกรรมมาเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานคือเกิดเป็น “ช้างพัง” (เพศเมีย) อยู่ ณ ศูนย์ฝึกลูกช้างปางหละ อำเภองาว จังหวัดลำปาง และชาติต่อไปช้างพังเชือกนี้จะมาเกิดเป็นคนอีกชาติหนึ่ง โดยล้ามเมืองมนุษย์ได้รับฟังจากเทวโลกว่าจะไปเกิดที่ภูมิลำเนาเดียวกันกับตัวของข้าพเจ้าผู้เคยเป็นสามีในอดีตชาติอันยาวนานเมื่อ 2,439 ปีที่แล้วมาแล้ว (นับถึง พ.ศ. 2537) ที่อ.เชียงแสน จ.เชียงราย โดยจะมีชื่อและนามสกุลว่า “นายเผด็จ รักดีไทย” และ นายเผด็จ รักดีไทย คนนี้ต่อไปก็จะได้เป็นเพื่อนที่ใกล้ชิดสนิทสนมและเป็นคู่ค้าคู่ขายที่ไว้วางใจของ นายพิมพ์ พรหมรัตน์ ต่อไปด้วย

จันทะวิลาสเทพบุตรได้บอกผ่านทางล้ามเมืองมนุษย์คือ คุณไพศาล แสนไชย เมื่อคืนวันที่ 15 เมษายน 2528 ว่า ถ้าหากข้าพเจ้าพิมพ์ พรหมรัตน์ และนางผวยพรหมรัตน์ ตลอดจนเสนาอำมาตย์ทั้ง 56 คน ที่ได้มาเกิดอยู่ในปัจจุบันชาตินี้แล้ว ไม่ได้ประมาทในคุณพระศรีรัตนตรัย หมั่นทำบุญทำทานการกุศลด้วยความตั้งอกตั้งใจ ให้บริสุทธิ์ทั้งทางกาย ทางวาจา ทางใจ ตลอดเครื่องไทยทาน ไม่ด่าชửiตีพราหมณ์รักษาศีล 5 ข้อ ไว้ด้วยดี โดยเฉพาะข้อที่ 1 (ปาณาติปาตา) และข้อที่ 5 (สุรา) พึงงดเว้นเสียได้ มิได้กระทำอนันตริยกรรมและอฏติวิบาตกรรมแล้ว โดยเฉพาะ “พิมพ์พรหมรัตน์” ก็จะได้ไปเกิดอีกถึง 6 ชาติ ดังนี้

ชาติที่ 1

เป็นชาติที่ 865 จะได้ไปเกิด ณ บ้านป่าสักหางเวียง หมู่ที่ 9 ต.เวียง อ.เชียงแสน จ.เชียงราย* โดยจะมีชื่อและนามสกุลดังนี้

นายประมวล ชีระนันท์ มีภรรยาชื่อ นางจันทร์ศรี วงศา บิดาชื่อ นายสมชาติ ชีระนันท์ มารดาชื่อ นางฉวีวรรณ ชีระนันท์ ตระกูล “ชีระนันท์” เป็นตระกูลที่มั่งคั่งบริบูรณ์ตระกูลหนึ่งในอำเภอ.เชียงแสน เป็นตระกูลที่สมบูรณ์ไปด้วยทรัพย์ภายในและทรัพย์ภายนอก ในชาตินี้ นายประมวล ชีระนันท์ จะมีอายุขัยได้เพียง 75 ปีเท่านั้น และจะเสียชีวิตลงด้วยโรคหัวใจวาย (เป็นที่น่าสังเกตว่าสำหรับโรคหัวใจนี้ปัจจุบันปรากฏมีอยู่อย่างอ่อนๆ โดยตรวจพบเมื่อ พ.ศ. 2529)

ส่วนนางผาย พรหมรัตน์ หรือเสนาสมในอดีตชาตินั้น ครั้งตายไปจากชาติปัจจุบันนี้แล้วก็จะไปเกิดอีกชาติหนึ่งในสถานที่และภูมิภานาเดียวกันกับสามีในปัจจุบัน โดยจะมีชื่อและนามสกุลดังนี้

นางจันทร์ศรี วงศา สามีชื่อ นายประมวล ธีระนันท์ บิดาชื่อ นายปริญญา วงศา มารดาชื่อ นางบริบูรณ์ วงศา สำหรับ นางจันทร์ศรี วงศา ผู้นี้ นับแต่ชาตินี้เป็นต้นไปก็จะได้เวียนว่ายตามเกิดอยู่วัฏฏสงสาร ตามกฎแห่งกรรมต่อไปอีกอย่างสูงไม่เกิด 8-10 ชาติ แต่ละชาติก็จะได้ไปเกิดร่วมในสถานที่ใกล้ชิดกับนายประมวล ธีระนันท์ สามีคนเดิมในปัจจุบันชาตินี้จนตลอดทุกภพทุกชาติไป บางชาติก็จะได้อยู่คู่เลอคู่จากอย่างใกล้ชิด โดยการออกบวชเป็นเพื่อนสหธรรมิกกับสามีคนเดิมและร่วมปฏิบัติสมณธรรมกรรมฐานด้วยกันตลอดไป

ชาติที่ 2

เป็นชาติ 866 จะได้ไปเกิดที่ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย ตามเดิมชาตินี้จะได้ ออกบวชเป็นพระภิกษุสงฆ์ในพระบวรพระพุทธศาสนา โดยจะมีชื่อและนามสกุลว่า “พระเรวดี สิทธิปณฺณ” นามสกุลเดิม “จักรินทร์” ในชาตินี้จะมีความฝักใฝ่สนใจ แต่ในการปฏิบัติสมณธรรมกรรมฐานโดยจะปลีกเร้นออกไปบำเพ็ญเพียรอยู่ในป่าที่เงียบสงัด ปราศจากเสียงรบกวนจนทำให้จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิ สงบระงับ ดำรงมั่นคงอยู่ในสภาวะแห่งความเป็นอริยะเข้าสู่กระแสพระนิพาน ในชาตินี้จะได้รับสมณศักดิ์จากทางฝ่ายคณะสงฆ์และฝ่ายบ้านเมืองว่า “พระครูจันทโรภาส” จะถึงแก่มรณภาพลงเมื่ออายุชั้ยได้ 82 ปี ด้วยโรคหัวใจวาย

ชาติที่ 3

เป็นชาติที่ 867 จะได้ไปเกิดที่ อ.เชียงแสน จ.เชียงรายต่อไปอีก ในชาตินี้ก็จะได้ออกบวชในพระบวรพระพุทธศาสนาเช่นเดิม โดยจะมีชื่อและนามสกุลว่า “พระวงศ์เจริญ จิระปณฺณ” นามสกุลเดิม “ศรีวิเศษ” ในชาตินี้ก็จะมีความสนใจ ฝักใฝ่และมุ่งหมาย แต่ในการแสวงหาความสงบวิเวกโดยการปลีกหนีออกจากความวุ่นวายของสังคม ชอบอยู่อาศัยไปตามราวป่าเพื่อแสวงหาความสงบวิเวก ไม่ชอบ

อยู่คลุกคลีกับหมู่คณะ จะมีความตั้งใจมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวในการบำเพ็ญวิริยะบารมี และขันติบารมีควบคู่กันไปอย่างเคร่งครัด จนบรรลุนาญกอภิญญาสมาบัติ บังเกิดอิทธิฤทธิ์ หูไวกาโวกาสามารถรับรู้และเข้าใจในภาษาสัตว์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี มีความตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามหลักแห่งพระธรรมวินัยโดยเคร่งครัด โดยมีให้ขาดตกบกพร่องแต่ประการใด ในชาตินี้จะได้รับความสมศักดิ์จากทางฝ่ายคณะสงฆ์ และฝ่ายบ้านเมือง ในตำแหน่งที่ “พระครูวิลาศธรรมาภิบาล” เมื่อมีอายุขัยได้ 84 ปี จะเกิดการหกล้มจนได้รับความทุกข์เวทนาเจ็บปวดอย่างรุนแรงแล้วถอดอายุสังขารไปเลย

ชาติที่ 4

เป็นชาติที่ 868 จะได้ไปเกิดที่ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย ตามเดิม ในชาตินี้จะมีบุญหนุนส่งให้ได้เข้าบวชในพระพุทธศาสนาอีก โดยจะมีชื่อและนามสกุลว่า “พระอนติ อินทนนโท” นามสกุลเดิม “แก้วมณี” ชาตินี้จะได้ออกบรรพชาเป็นสามเณรตั้งแต่อายุน้อยเพียง 12 ปีเท่านั้น แต่ก็มีความรู้แตกฉานในพระธรรมวินัยเป็นอย่างดี ครั้นเจริญวัยมีอายุได้ 16 ปี ก็จะมีความรู้แตกฉานในพระธรรมวินัยและพระไตรปิฎกอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้นในระหว่างนี้เองก็จะถูกเวรกรรมติดตามมาสนองและกระทบถึงบ้างเล็กน้อย โดยจะถูกคนชื่อ “นายอาคม ทิยา” กลั่นแกล้งนำเอาผ้าถุงผู้หญิงแอบเข้าไปซุกซ่อนไว้ในห้องนอน โดยที่เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดสามารถที่จะตัดสินชี้ขาดได้ว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร ในที่สุดก็ได้อาศัยฟ้าดินมาเป็นสักขีพยานให้ จึงได้คลี่คลายปัญหาข้อสงสัยต่าง ๆ ลงไปได้ กล่าวคือในที่สุด “นายอาคม ทิยา” ผู้นี้ได้รับผลกระทบที่ตนได้กระทำไว้ โดยการถูกฟ้าผ่าถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา ชาตินี้จะได้รับความสมศักดิ์จากทางฝ่ายคณะสงฆ์และฝ่ายบ้านเมืองที่ “เจ้าคุณพระราชสิทธิวิมล” ฝ่ายวิปัสสนาธุระ ชาตินี้จะตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมกรรมฐานอย่างเคร่งครัดและสม่ำเสมอ トラบเท่าจนถึงอายุขัยได้ 86 ปี 2 เดือน 15 วัน จึงบังเกิดนิพพิทา (เบื่อหน่าย) ในสังขารร่างกายแล้วตัดสินใจละทิ้งสังขารร่างกายไปเสียเมื่อมีอายุขัยได้เพียง 86 ปีเท่านั้น

ชาติที่ 5

คือชาติที่ 869 ก็จะได้ไปเกิดอีกชาติหนึ่งที่ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย เช่นเดิม ก็จะมีบุญหนุนส่งให้ได้ออกบวชในพระบวรพุทธศาสนา อยู่ได้ร่มผ้ากาสาวพัสตร์ต่อไปอีก โดยจะมีชื่อนามสกุลว่า “พระเหมราช อธิวงโส” นามสกุลเดิม “จันทรสุนทร” ชาตินี้จะได้ออกไปตั้งสำนักปฏิบัติธรรมกรรมฐานอย่างเคร่งครัดและจริงจัง อยู่ในป่าเขาลำเนาไพรที่เงียบสงบจนสามารถหยั่งรู้การเกิด (ปฏิสนธิ) และการตาย (จุติ) ของตนเองและผู้อื่นได้อย่างแจ่มชัด และจะมีสติปัญญาอย่างเฉียบแหลมจนได้รับสมณศักดิ์จากฝ่ายคณะสงฆ์ และฝ่ายบ้านเมืองให้เป็น “เจ้าคุณพระสุธรรมญาณลังการเถระ” จะถึงแก่มรณภาพด้วยการสำลักอาหารในเวลาฉันข้าว เมื่ออายุขัยได้ถึง 90 ปี โดยในชาติที่ 5 นี้ “อริราชศัตรูใหญ่ทุกส่วนทั่วสรีระร่างกายจะบังเกิดมีสี่ประกาย ประคุดสี่แห่งเพชร” ที่เดียว

ชาติที่ 6

เป็นชาติที่ 870 จันทะวิลาสเทพบุตรได้บอก คุณไพศาล แสนไชย ล่ามเมืองมณุษย์บนเทวโลกว่าชาติสุดท้ายนี้ก็ได้ไปเกิดอยู่ในเขตท้องที่เดิมกับในชาติก่อน คือ เขต อ.เชียงแสน จ.เชียงราย อีก และก็จะมิมีบุญหนุนส่งให้ได้บวชในพระบวรพุทธศาสนาเช่นเดิม โดยจะมีชื่อและนามสกุลว่า “พระอินทริย์ ชยวงโส” นามสกุลเดิมคือ “เอื้ออำนวย” ชาติสุดท้ายนี้ก็จะมีความตั้งใจในการบำเพ็ญสมณธรรมกรรมฐานอย่างเคร่งครัด โดยจะมีความอุตสาหะวิริยะอย่างแรงกล้ากว่าทุก ๆ ชาติที่ล่วงมาแล้ว จะหลีกเร้นเข้าไปอยู่ในป่าเขาลำเนาไพรที่เงียบสงบ ปราศจากสิ่งรบกวนตั้งแต่ยังเป็นสามเณรน้อยอายุเพียง 10 ขวบเท่านั้น จนบังเกิดญาณพิเศษสามารถหยั่งรู้ทราบถึงอุปนิสัยใจคอของสัตว์เครื่องานที่ดูร้าย ไม่ดูร้าย ได้เป็นอย่างดี รู้และเข้าใจในภาษาสัตว์ทุกชนิดได้อย่างชัดเจน จนสามารถเรียกหรือสั่งสัตว์ทุกชนิดมารับใช้ธุรกิจการงานได้ตามความประสงค์ทุกประการ ชาตินี้นับเป็นชาติสุดท้ายของ “พิมพ์ พรหมรัตน์” และในชาติที่ 6 จะหมดเชื้อเกิดโดยไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารต่อไปอีก จะดับขันธเข้าสู่พระนิพพานในชาติที่ 6 นี้เมื่อมีอายุได้ถึง 96 ปี ด้วยโรควิงเวียนศีรษะ ณ ที่วัดพระบรมธาตุเจ้าดอยตุงตรงกับพระพุทธศักราช 3084 นับแต่ปีพระพุทธศักราช 2534 นี่เป็นต้นไปอีก 550 ปี

ลูกชายเสนาด้งมาเกิดในปัจจุบัน

ส่วนลูกชายของเสนาด้งในอดีตชาติ 3 คน คือ นายป่าน, นายมูล และนายแต้ม นั้น จันทะวิลาสเทพบุตรได้บอกผ่านคุณไพศาล แสนไชย ว่าบุตรชายของเสนาด้งในอดีตชาติทั้ง 3 คน ได้มาเกิดในโลกมนุษย์หมดทุกคนแล้ว ดังนี้

1. นายป่าน ในอดีตชาตินั้น ในชาติปัจจุบันนี้ชื่อ นายสี ทองเหลือง

2. นายมูล ในอดีตชาตินั้น ในชาติปัจจุบันนี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางเจียน ทองเหลือง

ทั้ง 2 คนนี้อยู่บ้านเลขที่ 72 หมู่ที่ 10 ซอยบ้านโคกเจริญ* ถนนชยางกูร ตำบลบึงคล้า อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร ถ้าพบแล้วให้ถามว่าทั้ง 2 คนนี้เป็นอะไรกัน?

3. นายแต้ม ในอดีตชาตินั้น ในชาติปัจจุบันนี้ชื่อ นายบัวพันธ์ จันทรา อยู่บ้านเลขที่ 27/2 บ้านนาจิว ตำบลสะพือ อำเภอตระการพืชผล จังหวัดอุบลราชธานี *ที่ถูกเป็น “บ้านโคกสำราญ”

ผลการพิสูจน์ลูกชาย

ตามนิมิตพิศวงของคุณไพศาล แสนไชย ที่ได้บอกชื่อ นามสกุลและที่อยู่ของบุตรชายเสนาด้งในอดีตชาติ (พิมพ์ พรหมรัตน์ ในปัจจุบัน) ไว้อย่างชัดเจนดังกล่าวนั้น นับเป็นการท้าทายต่อการพิสูจน์ข้อเท็จจริงในยุคสมัยที่เทคโนโลยีกำลังเจริญก้าวหน้าเช่นทุกวันนี้เป็นอย่างยิ่ง แต่ถึงอย่างไรก็ตามเรื่องนิมิตของคุณไพศาล แสนไชย ในทำนองเดียวกันนี้มีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งผู้บันทึกก็เคยรู้เห็นข้อเท็จจริงแห่งความถูกต้องมาแล้วแต่ก็อดที่จะติดตามไปพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเรื่องนิมิตที่เกี่ยวข้องกับตนนี้ไม่ได้ในการสืบสวนชั้นแรกเกี่ยวกับบุตรชายในอดีตชาयคนที่ 1 และ 2 จึงได้ขอความร่วมมือจากผู้ที่เคยรู้จักคุ้นเคยและเป็นที่เชื่อถือได้ในอ.เลิงนกทา จ.ยโสธร ไปทำการสืบสวนดูก่อน เพราะตามนิมิตพิศวงได้บอกไว้ว่าทั้ง 2 คนได้มาเกิดอยู่ในเขตท้องที่อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร จากผลการสืบสวนในเบื้องต้นซึ่งได้รับตอบทางจดหมายเมื่อวันที่ 2 มกราคม 2535 ว่า

“บุคคลทั้งสองมีชื่อและตัวตนอยู่ตามสถานที่ที่ได้ระบุไว้จริง” แต่ชื่อรู้สึกจะคลาดเคลื่อนบ้างเล็กน้อยกล่าวคือ “นายสี ทองเหลือง” เป็น “นายสิงห์ ทองเหลือง” และ นางเจียน ทองเหลือง” เป็น นางเจียม ทองเหลือง” นอกนั้นถูกต้องตามที่นิมิตระบุไว้ทุกประการ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ข้าพเจ้า (ผู้บันทึก) รู้สึกแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง

ส่วนลูกชายคนที่ 3 ในอดีตชาตินั้น ในชั้นแรกข้าพเจ้าลองเสี่ยงมีจดหมายไปสอบถามผู้ใหญ่บ้านนาจิว อ.ตระการพืชผล จ.อุบลราชธานี ซึ่งเป็นสถานที่ที่ลูกชายในอดีตชาติมาเกิดอยู่ในปัจจุบันชาตินี้ ตามที่นิมิตของคุณไพศาล แสนไชย ได้ระบุบอกไว้ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกับผู้ใหญ่บ้านนาจิวมาก่อนหลังจากนั้น 7 วันก็ได้รับตอบทางจดหมายจาก นายชาญ งามสนิท (ทราบชื่อภายหลัง) ผู้ใหญ่บ้านนาจิว เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2535 ว่า “ตามที่ได้ระบุชื่อของ นายบัวพันธ์ จันทรา พร้อมสถานที่อยู่ไปนั้นปรากฏถูกต้องทุกอย่าง”

จากผลการสืบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นเกี่ยวกับลูกชายทั้ง 3 คน ในอดีตชาติดังกล่าว ทำให้ข้าพเจ้าทึ่ง....ง....สงนสนเทห์...คิดไม่ออก...บอกไม่ถูกไม่น่าจะเป็นไปได้แต่ก็เป็นไปแล้ว นับเป็นเรื่องลึกลับที่แปลก...แต่จริงเรื่องหนึ่งที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับตนโดยที่ไม่คาดฝัน...ดังนั้น เพื่อเป็นการพิสูจน์และสัมผัสด้วยตนเองเพื่อให้เห็นกับตา ตามคติที่ว่า ลิบรู้ไม่เท่าตาเห็น ดังนั้นเมื่อวันที่ 3-6 มีนาคม 2536 นี้เอง ข้าพเจ้าจึงได้เดินทางไปพบบุตรชายในอดีตชาติทั้ง 3 คน ดังกล่าวตามลำดับดังต่อไปนี้

เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2536 ได้เดินทางไปพบ “นายบัวพันธ์ จันทรา” ณ ที่บ้านเลขที่ 27/2 บ้านนาจิว ต.สะพือ อ.ตระการพืชผล จ.อุบลราชธานี ซึ่งเป็นบ้านของ นายบัวพันธ์ จันทราเอง จากการที่ได้สอบถามพระสงฆ์และประชาชนทั่วไป ได้ความว่าในหมู่บ้านนาจิวซึ่งมีประมาณ 140 หลังคาเรือนเศษ มีคนชื่อ “บัวพันธ์ จันทรา” อยู่เพียงคนเดียวนี้เท่านั้น และนายบัวพันธ์ จันทรา ผู้นี้ก็มียานเลขที่ ตำบลที่อยู่ถูกต้องตรงกับที่นิมิตของคุณไพศาล แสนไชย ได้บอกไว้ทุกอย่าง โดยไม่ผิดพลาดแต่อย่างใด

ครั้งต่อมาเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2536 ข้าพเจ้าก็ได้เดินทางไปพบกับ “นายสิงห์ทองเหลือง” และ “นางเชียม ทองเหลือง” สองสามีภรรยา ณ ที่บ้านเลขที่ 73 บ้านโคกสำราญ หมู่ที่ 10 ถนนชยางกูร อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร ซึ่งตามนิมิตของคุณไพศาล แสนไชย ได้บอกว่า ทั้ง 2 คนนี้เป็นลูกชายของ “เสนาตั้ง” ในอดีตชาติ หรือ “พิมพ์ พรหมรัตน์” ในปัจจุบันชาตินี้

จากการที่ได้ไปสัมภาษณ์ลูกชายทั้ง 3 คนในอดีตชาติด้วยตนเองดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่าถูกต้องตรงที่ได้สืบสวนในเบื้องต้นมาแล้วทุกประการคงคาดเคลื่อนเฉพาะชื่อของลูกคนที่ 1 และ 2 ในปัจจุบันเพียงเล็กน้อย คือ “ลี” เป็น “สิงห์” และ “เชียน” เป็น “เชียม” เท่านั้น นอกนั้นถูกต้องหมด ซึ่งก็ไม่ถือเป็นสาระที่สำคัญนัก เพราะนิมิตเรื่องนี้ผู้นิมิตได้รับฟังคำบอกเล่าจากเทวโลกด้วยทางประสาทหู ซึ่งบางครั้งก็ฟังไม่ค่อยชัดเจนนัก และก็เคยปรากฏทำนองนี้มาแล้วเป็นบางราย ซึ่งผู้นิมิต (คุณไพศาล แสนไชย) ก็รับว่าเคยรับฟังเพี้ยนมาเช่นเดียวกัน

เป็นที่น่าสังเกตว่าในวันที่ผู้บันทึกไปพบกับบุคคลทั้ง 3 ซึ่งต่างก็มีภูมิลำเนาอยู่คนละอำเภอและจังหวัดที่ห่างไกล ทุกคนมีความคิดเห็นและความรู้สึกที่ตรงกันอยู่อย่างหนึ่ง คือ เรื่องความเชื่อ หลังจากที่ได้ฟังเรื่องราวโดยตลอดแล้ว ต่างก็มีความเชื่อว่าเป็นไปได้และมีความประสงค์ใครที่จะให้นำพาไปกราบไหว้พระบรมธาตุเจ้าคอยตุ้งโดยเร็ว โดยเฉพาะนายสิงห์ และนางเชียม ทองเหลือง สองสามีภรรยาได้เกิดสามัญสำนึกในพระคุณของบิดามารดาในอดีตชาติขึ้นมาเองอย่างลึกซึ้ง จนถึงนำพานดอกไม้ม้าเข้ามากราบขอขมาคารวะต่อข้าพเจ้า ทั้งนี้ โดยไม่มีผู้ใดชี้แนะทางการกระทำแต่อย่างใด จึงนับเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดแต่จริงอย่างน่ามหัศจรรย์เรื่องหนึ่ง ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปได้ ตามปกติผู้บันทึกค่อนข้างจะเป็นคนเชื่อยากอยู่บ้าง สำหรับเรื่องนี้ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อเพราะได้ประสบการณ์มาด้วยตนเองโดยตลอด ส่วนท่านผู้ใดจะเชื่อหรือไม่เชื่ออย่างไรนั้น ก็ขอให้อยู่ในดุลยพินิจและวิจารณญาณของแต่ละท่านเถิด

บุตรชายหญิงของพิมพ์ พรหมรัตน์ ในปัจจุบันชาติ

จันทร์วิลาสเทพบุตร ยังได้บอกกับนายไพศาล แสนไชย ล่ามเมืองมนุษย์อีกว่า “สำหรับบุตรชายหญิงของพิมพ์ พรหมรัตน์ ในปัจจุบันชาตินี้โดยเฉพาะคนที่ชื่อ “ปภาภรณ์ พรหมรัตน์” นั้นในชาติต่อไปก็จะได้ไปเกิดเป็น “น้องสาว” ของบิดาอีกชาติหนึ่ง เพราะในอดีตชาติที่ล่วงมาแล้วก็เคยเป็นน้องสาวของบิดาในปัจจุบันนี้มาแล้ว

ส่วนบุตรชายหญิงคนอื่นนอกจากนี้ถ้าหากว่าแต่ละคนหมั้นทำบุญให้ทาน การกุศลอยู่เป็นนิจ พร้อมตั้งจิตอธิษฐานปรารถนาที่จะไปเกิดร่วมกับมารดาบิดา ในภพชาติข้างหน้าแล้ว ก็จักได้ไปเกิดร่วมกันอีกต่อไป โดยไม่ต้องสงสัย

ภาคผนวก

เสนาอำมาตย์ในอดีตชาติทั้ง 56 คน

บรรดาเหล่าเสนาอำมาตย์และนางสนมกำนัล จำนวน 56 คน ของพระเจ้า
อะชุตตาพุทธาธิราช (อะชุตราช) แห่งนครโยนกบุรีศรีเชียงใหม่ ที่ได้ร่วมขบวนติดตาม
หามแห่พระบรมสารีริกธาตุเจ้าขึ้น ไปประดิษฐานไว้บนยอดคอยตายเป็นะปะปัจฉิมะกิริ
คือ คอยตุงในปัจจุบัน เมื่อปีพระพุทธศักราช 98 คือ ภายหลังพุทธปรินิพพานล่วงแล้ว
98 ปีนั้น จันทะวิลาสเพทบุตรได้บอกคุณไพศาล แสนไชย ล่ามเมืองมุนยว่า “บัดนี้
เขาทั้งหลายเหล่านั้นได้ไปเกิดในโลกมนุษย์หมดทุกคนแล้ว ตามวิบากกรรมของใคร
ของมันที่ได้กระทำไว้ในอดีตชาติ ดังได้กล่าวไปแล้ว

สรุปจำนวนเสนาอำมาตย์ที่เกิดแล้วในปัจจุบัน (พ.ศ. 2537)

1. เกิดจังหวัดเชียงราย	13 คน
2. เกิดจังหวัดเชียงใหม่	11 คน - เป็นลิง 1 คน
3. เกิดจังหวัดกรุงเทพ	5 คน
4. เกิดจังหวัดน่าน	5 คน - เป็นสัตว์ทั้งหมด
5. เกิดจังหวัดพะเยา	5 คน - เป็นสัตว์ 3 คน
6. เกิดจังหวัดอุดรธานี	3 คน
7. เกิดจังหวัดขอนแก่น	3 คน - ข้าพเจ้า, ภรรยา
8. เกิดจังหวัดลำพูน	3 คน
9. เกิดจังหวัดปทุมธานี	2 คน
10. เกิดจังหวัดลำปาง	1 คน
11. เกิดจังหวัดนครราชสีมา	1 คน
12. เกิดจังหวัดนครสวรรค์	1 คน
13. เกิดจังหวัดกระบี่	1 คน
14. เกิดจังหวัดชลบุรี	1 คน
15. เกิดจังหวัดกาญจนบุรี	1 คน
16. เกิดจังหวัดนครปฐม	1 คน
17. เกิดจังหวัดแพร่	1 คน

18. (ไม่ได้ระบุที่อยู่)

1 คน

รวมเป็น 56 คน

บุคคลทั้ง 56 คน ในอดีตชาติเมื่อ 2439 ปี (นับถึง พ.ศ. 2537) ต่างก็ได้บำเพ็ญ
คุณงามความดีมาแต่ชาติปางก่อนแล้ว คือ ได้เป็นบุคคลคณะแรกที่ได้ร่วมก่อสร้าง
ปูชนียสถาน อันเป็นถาวรวัตถุสำคัญในทางพระพุทธศาสนาตามที่คุณไพศาล
แสนไชย ผู้มีมติใหม่อันลึกลับนำมาเปิดเผยไว้แต่ถึงอย่างไรก็ตามเขาทั้งหลายเหล่านั้น
ในปัจจุบันชาติต่างก็มีสถานะที่แตกต่างกันไปตามกรรมลิขิตของใครของมัน
ซึ่งไม่สามารถที่จะเหนือกฎแห่งกรรมที่ตนได้กระทำไว้ได้

ในจำนวนเสนาอำมาตย์และนางสนมกำนัลทั้ง 56 คน ที่ได้ติดตามหามแห่
พระบรมสารีริกธาตุเจ้า ขึ้นไปประดิษฐานไว้บนยอดคดอยตุงในสมัยนั้น ปัจจุบันชาตินี้
ได้เสวยวิบากกรรมที่แตกต่างกันไป ดังนี้

เกิดเป็นเสือ	1 คน	อยู่ป่า จ.น่าน
เกิดเป็นกวาง	3 คน	อยู่ป่า จ.น่าน
เกิดเป็นหมูป่า	1 คน	อยู่ป่า จ.ลำปาง
เกิดเป็นหนู	1 คน	อยู่ป่าบ้านเมืองปง จ.พะเยา
เกิดเป็นตุ่น	1 คน	อยู่ป่าบ้านเมืองปง จ.พะเยา
เกิดเป็นลิง	1 คน	อยู่สวนสัตว์ จ.เชียงใหม่
เกิดเป็นเม่น	1 คน	อยู่ป่า จ.น่าน
เกิดเป็นนกเค้าแมว	1 คน	อยู่ป่าบ้านเมืองปง จ.พะเยา
เกิดเป็นนกกระจอก	1 คน	(ไม่ได้ระบุชื่อไว้)
เกิดเป็นเม่น	1 คน	อยู่ป่า จ.น่าน
เกิดเป็นนกเค้าแมว	1 คน	อยู่ป่าบ้านเมืองปง จ.พะเยา
เกิดเป็นนกกระจอก	1 คน	(ไม่ได้ระบุชื่อไว้)

บทสรุป

จากเรื่องราวชีวิตลึกลับ ตามนิมิตพิศวงของคุณไพศาล แสนไชย ดังที่ได้เล่ามาในเบื้องต้นแล้วนั้น พอสรุปความได้ว่า คุณไพศาล แสนไชย ได้นิมิตเรื่องนี้มาตั้งแต่คืนวันที่ 15 เมษายน 2528 แล้ว แต่ผู้บันทึกซึ่งเป็นเจ้าของชีวิตอันลึกลับ เพิ่งได้ทราบเรื่องนี้จากผู้ที่มาสืบสวนข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2532 นี้เอง ด้วยความสงสัยไม่แน่ใจในพฤติกรรมของบุคคล และเรื่องราวที่พาดพิงมาถึงตน โดยไม่คาดฝันได้อย่างไร ดังนั้นเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2532 จึงได้เดินทางสู่ภาคเหนือเพื่อสืบสวนและสดับรับฟังเรื่องราวดังกล่าว โดยเริ่มแต่วัดพระบรมธาตุเจ้าดอยตุง จนถึงคุณไพศาล แสนไชย ซึ่งเป็นต้นตอแหล่งที่มาของเรื่องราวทั้งหมดตามลำดับ ผู้บันทึกได้พบกับคุณไพศาล แสนไชย เป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2532 หลังจากได้พบปะสนทนากับบุคคลหลายฝ่ายทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ โดยเฉพาะคุณไพศาล แสนไชยแล้ว ความสงสัยในพฤติกรรมของบุคคลได้หายไปโดยสิ้นเชิง หลังจากนั้นก็ได้พยายามติดตามเรื่องนี้ตลอดมาตามเวลาและโอกาส ทั้งนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2532 เป็นต้นมาจนกระทั่งบัดนี้ จึงได้ความและรายละเอียดต่าง ๆ ดังปรากฏตามเรื่องราวที่ได้เล่ามาแล้วข้างต้น

ต่อไปถ้าหากมีเวลาและโอกาสอันเหมาะสมก็จะได้ติดตามพิสูจน์เกี่ยวกับ “นางแก้วมา” ภรรยาของผู้บันทึกในอดีตชาติ ซึ่งตามนิมิตพิศวงได้บอกไว้ว่าได้สวຍวิบากกรรมมาเกิดเป็น “ช้างพัง” อยู่ในปัจจุบันชาตินี้ ผลเป็นประการใดจะได้นำมาบันทึกไว้เป็นหลักฐานเพื่อความสมบูรณ์ของเรื่องราวต่อไป

เรื่องอดีตชาติ ปัจจุบันชาติ อนาคตชาติของ น.ส.ปภาภรณ์ พรหมรัตน์

เรื่องอดีตชาติ ปัจจุบันชาติ และอนาคตชาติที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นนิมิตที่คุณไพศาล แสนไชย ได้มีถึง น.ส.ปภาภรณ์ พรหมรัตน์ โดยเฉพาะเกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 19 มิถุนายน 2529 นอกจากนั้น น.ส.ปภาภรณ์ ผู้นี้ยังมีชื่อปรากฏอยู่ในเรื่องนิมิตของข้าพเจ้าในตอนท้ายของชาติปัจจุบันเพียงสั้น ๆ ว่า “ที่บ้านนี้จะมีคนชื่อ “ปภาภรณ์” ซึ่งเคยเป็นน้องสาวในอดีตชาติอยู่ร่วมด้วย” (เป็นน้องสาวของบิดาในอดีตชาติ)

ครั้นต่อมาเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2532 ข้าพเจ้า (ผู้บันทึก) จึงได้ตัดสินใจเดินทางขึ้นไปทางภาคเหนือเพื่อสืบสดับตรับฟังเรื่องนิมิตของคุณไพศาล แสนไชย ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผาดพิงมาถึงคนและครอบครัวโดยที่ไม่คาดฝัน โดยตั้งจุดเป้าหมายที่จะไปไว้ 2 จุด คือ วัดพระบรมธาตุคอกอยตุงเป็นจุดแรก และคุณไพศาล แสนไชย เป็นจุดที่ 2 จากการที่ได้ไปสัมผัสด้วยตนเองทั้ง 2 จุดดังกล่าวเป็นเวลา 1 อาทิตย์ ทำให้ได้ยินได้ฟังเรื่องราวที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ หลายสิ่งหลายอย่างซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปได้ โดยเฉพาะปัญหาข้อสงสัยในเบื้องต้น ที่คิดว่าเรื่องนี้คงจะมีเจตนาทุจริตคิคมิชอบอย่างใดอย่างหนึ่งแอบแฝงอยู่เบื้องหลัง เมื่อได้ไปสัมผัสด้วยตนเองแล้วปรากฏว่าปัญหาข้อสงสัยดังกล่าวได้หมดไปอย่างสิ้นเชิง

โดยเฉพาะเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2532 นั้น ขณะที่พักอยู่บ้านของคุณไพศาล แสนไชย เป็นเวลา 3 วันนั้น ก็ได้รับการต้อนรับจากเจ้าของบ้านด้วยอัธยาศัยไมตรีเป็นอย่างดี และได้อ่านพบจดหมายที่เกี่ยวข้องกับ น.ส.ปภาภรณ์ พรหมรัตน์ (บุตรสาว) ซึ่งคุณไพศาล ฯ ได้จดบันทึกย่อไว้ในสมุดบันทึก ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529 แล้ว จึงได้ขออนุญาตจากคุณไพศาล ฯ คัดสำเนาจดหมายฉบับดังกล่าวไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งก็ได้รับความเอื้อเฟื้อจากคุณไพศาล แสนไชยเป็นอย่างดี นอกจากนั้นคุณไพศาล ฯ ยังได้กรุณาเล่ารายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ให้ฟังด้วย ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

(สำเนาจดหมาย)

ฉบับที่ 259/ม.ย.71

บ้านเลขที่ 119 หมู่ 2 บ้านท่าคันโจว

ต.ปากบ่อง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน

51120

วันที่ 29 มิถุนายน 2529

บอกบุญมายัง คุณปภาภรณ์ พรหมรัตน์

ตามที่ข้าพเจ้าได้นิมนต์ฝน เมื่อวันที่ 19 มิ.ย. 2529 ได้ไปพบเห็นของกินของท่าน (กุศลผลบุญ) ของท่านที่มีอยู่ ซึ่งท่านได้บำเพ็ญมาแล้ว โดยมีวิญญาณเฝ้าอยู่ชื่อ “นางกล้า” ซึ่งได้ฝากบอกเรื่องราวหลายๆ อย่าง โดยผ่านนิมนต์ฝนของข้าพเจ้ามายังท่าน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เรื่องกุศลผลบุญของท่านที่ท่านได้กระทำบุญไปแล้ว และไปเกิดเป็น อานิสงส์อยู่ที่โลกหน้าก็มีไม่มากนัก ดังนั้น “นางกล้า” คนเฝ้ากุศลผลบุญของท่าน ก็ขอให้ท่านหมั่นทำบุญทำทานอยู่เป็นนิจ และในการที่จะทำบุญทำทานในแต่ละครั้ง เช่นว่า การใส่บาตรพระ, ถวายเครื่องไทยทานต่าง ๆ ก็ขอให้ตั้งอกตั้งใจทำให้อริยฐานจิตไปด้วยก็จะเป็นการดียิ่งยิ่ง ทั้งนี้เพื่ออานิสงส์ของการทำบุญทำทาน นั้นๆ และเพื่อความสุขของท่านที่จะมีในโลกนี้และโลกหน้าด้วย

2. เรื่องบุญกรรมความเป็นมาของท่านที่มีในอดีตชาติ และจะมากกระทบ ท่านในชาตินี้ ก็มีบุญกรรมดีและไม่ค่อยดีหลายอย่าง ซึ่งเรื่องนี้เรื่องมันยาว ครั้นผมจะเขียนมา ณ ที่นี้ก็ไม่ไหว

ในการนี้หากท่านสงสัย หรือต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติม ขอได้โปรด ติดต่อข้าพเจ้าได้ตามที่อยู่ข้างบนนี้ ซึ่งจะไม่มีการเรียกร้องเงินทอง หรือเสียค่าใช้จ่าย ใดๆ ทั้งสิ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการ ตามที่ผู้เฝ้าของกินของท่านของท่าน ที่ได้ติดต่อมา เพื่ออานิสงส์ผลบุญของท่านเอง วิญญาณที่เฝ้าของอยู่ และข้าพเจ้า ผู้เป็นสื่อติดต่อให้อีกด้วย.

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) นายไพศาล แสนไชย

(นายไพศาล แสนไชย)

หมายเหตุ ถ้ามีความสงสัยอย่างใดสอบถามได้ที่ท่านพระครูศรีปริยัตยานุรักษ์ วัดสวน
ดอก ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50000 โทร.221-306 หรือจะสอบถามตามที่อยู่
ของผมข้างบนก็ได้และหากว่าที่บ้านเลขที่นี้มีชื่อ ปภาภรณ์ พรหมรัตน์ หรือไม่ว่าใด
ขอให้คนที่ได้รับ จ.ม.ฉบับนี้ช่วยเขียน จ.ม. บอกด้วยจะขอบพระคุณอย่างยิ่ง

สำเนาถูกต้อง

พ.พรหมรัตน์

2 พ.ค. 32

(จ.ม.ฉบับดังกล่าวจะได้รับหรือไม่อย่างไรอาจจะยืนยันได้ เพราะเป็นเวลา
ล่วงเลยมานานประกอบกับในระยะนั้น ปภาภรณ์กำลังศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยครูอุดรธานี
สงสัยคนที่บ้านจะได้รับแต่มีได้อ่านพิจารณาโดยละเอียดเข้าใจเป็น จ.ม.ห่วงโซ่สัมพันธ์
ที่ไร้สาระ จึงทิ้งไปเสีย.....)

อนุเคราะห์จากคุณไพศาล แสนไชย เล่ารายละเอียดต่าง ๆ ให้ทราบโดยตรงทั้งใน
ส่วนที่เป็นอดีตชาติ ปัจจุบันชาติและอนาคตชาติแล้ว ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

เรื่องอดีตชาติ

เกี่ยวกับเรื่องอดีตชาติของ น.ส.ปภาภรณ์ พรหมรัตน์ นั้น นายไพศาล
แสนไชย ล่ามเมืองมนุษย์ได้บอกว่า

“ปภาภรณ์” ในอดีตชาติเคยเป็น “น้องสาว” ของบิดาในปัจจุบันนี้และไม่เคย
มีเนื้อคู่อยู่เป็นโสดตลอดชีวิต

กุศลผลบุญของปภาภรณ์ที่ได้กระทำไว้แล้ว ซึ่งจะไปบังเกิดเป็นอานิสงส์
(รอ)อยู่ในโลกหน้านั้น นายไพศาลฯ ผู้นิมิตบอกว่า “ได้ไปเห็นแล้วมีอยู่แต่มีไม่มากนัก
โดยวิญญาณชื่อ “นางกล้า” เป็นผู้ฝากอบบุญกุศลอยู่ดั่งนั้น นางกล้าผู้นี้จึงได้ฝากความ
(สั่ง) มายัง น.ส.ปภาภรณ์ พรหมรัตน์ โดยผ่านสื่อกลาง คือ นายไพศาล แสนไชย
มารวม 2 เรื่อง ดังนี้

1. ด้วยเหตุที่บุญกุศลของปภาภรณ์ที่ได้กระทำมาเพ็ญไว้แล้ว มีไม่มากนัก
จึงขอให้ตั้งอกตั้งใจหมั่นทำบุญทำทานการกุศลอยู่เป็นนิจ แล้วตั้งจิตอธิษฐานอุทิศ
ส่วนบุญส่วนกุศลที่ตนกระทำแต่ละครั้ง ส่งให้เจ้ากรรมนายเวร โดยเฉพาะนางกล้า
คนฝากอบบุญกุศลอยู่อย่าได้ขาด

2. ในอดีตชาตินั้น ปภากรณ์ยังมีบุพกรรมที่ไม่ค่อยดีอยู่ 2 อย่าง

2.1 เคยเผาสัตว์ตายอย่างทารุณในอดีตชาติมาแล้ว

2.2 เคยมัดคอแมวถ่วงน้ำตายอย่างทารุณในอดีตชาติมาแล้ว

บุพกรรมที่ไม่ค่อยดีทั้ง 2 อย่างดังกล่าว ในชาตินี้ยังไม่หาย ยังจะต้องใช้เวรใช้กรรมสนองตอบกันอยู่ในชาติปัจจุบันนี้

เรื่องปัจจุบันชาติ

เรื่องชีวิตความเป็นอยู่ของ ปภากรณ์ พรหมรัตน์ ในชาติปัจจุบันนี้ ได้รับฟังจากคุณไพศาล แสนไชย เมื่อวันที่ 3 เดือน 2532 ว่า

“ปภากรณ์ พรหมรัตน์” ผู้นี้ได้อำลาจากโลกอื่นลงมาเกิดในโลกนี้เมื่อวันที่ 4 กันยายน 2507

ตามคำบอกเล่าของคุณไพศาลฯ ดังกล่าว ในขั้นแรกไม่แน่ใจว่าจะถูกต้องตามที่คุณไพศาลฯ บอก จึงหันไปถามภรรยาซึ่งนั่งอยู่ด้วยว่า จำวัน, เดือน, ปีเกิด ของบุตรสาวได้หรือไม่? ได้รับคำตอบว่า “จำไม่ได้เพราะลูกหลายคน” จึงเป็นอันว่าทั้งมารดาบิดาจำวัน, เดือน, ปีเกิด ของลูกสาวไม่ได้เมื่อเดินทางกลับถึงบ้านตรวจสอบทะเบียนบ้านดู ผลปรากฏว่า “ถูกต้องตามที่คุณไพศาลบอกไว้ทุกประการ” นับเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดแต่จริงเรื่องหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าได้ประสบการณ์มาด้วยตนเอง

นอกจากนั้นคุณไพศาล แสนไชย ยังได้บอกอีกว่า ... ในชาติปัจจุบันนี้ ปภากรณ์ พรหมรัตน์ จะหมดอายุขัยจากโลกนี้ไปในวันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ..... (ยังไม่บอก) โดยผู้นิมิตให้เหตุผลว่าอายุยังน้อยยังคงมีเวลาเหลืออยู่อีกนานไม่ต้องวิตกกังวล ให้พยายามหมั่นสั่งสมตัดดวงคุณงามความดี คือ บุญกุศลในโลกนี้ไว้ให้มาก ๆ ทุกอย่างทางเทวโลกได้บอกไว้อย่างละเอียดแล้วเมื่อใกล้จะถึงกำหนดเวลาจึงจะแจ้งให้ทราบแน่นอนอีกครั้งหนึ่ง

“ในชาตินี้ปภากรณ์ยังจะมีเนื้อคู่อยู่ เป็นใคร อยู่ที่ไหน? ยังไม่ได้บอกไว้คงบอกให้รู้แต่เพียงว่าให้เว้นจากบุคคลที่ชื่อ “ประพัฒน์” โดยเด็ดขาด ถ้ายังไม่พบก็แล้วไป แต่ถ้าพบแล้วให้พยายามปลีกตัวออกให้ห่างไกลที่สุดอย่าให้เข้าใกล้ได้เป็นอันขาดเพราะคนที่ชื่อ “ประพัฒน์” นี้ ทางเทวโลกได้บอกไว้ว่า “เป็นคู่ศัตรูและ

คู่เวรคู่กรรมกันกับ ปภากรณ์” ถ้าหากได้เป็นเนื้อคู่กันแล้วจะถูกทูปตัวอย่างทารุณ จะไม่มีความสุขตลอดชีวิตเลย

ข้อควรระมัดระวังไว้

เนื่องจาก “ปภากรณ์” ผู้นี้ ยังมีบุญกรรมเก่าในอดีตชาติที่ไม่ค่อยจะคืนอก และบุญกรรมนั้นยังไม่เสื่อมหายกลายเป็นอโหสิกรรมยังคงมีกำลังสามารถที่จะส่งผลกระทบถึงในชาติปัจจุบันนี้อยู่เพราะฉะนั้นในชาตินี้จึงขอให้ระมัดระวังเหตุร้าย อันจะบังเกิดขึ้นจากบุญกรรมที่ไม่ดีดังกล่าวแล้วนั้น ซึ่งทางเทวโลกได้เมตตากรุณา แนะนำไว้ 2 ประการดังต่อไปนี้

1. ระวังจะถูกไฟฟ้าช็อต หรือถูกไฟไหม้
2. ระวังจะประสบอุบัติเหตุร้ายทางน้ำ

ข้อแนะนำวิธีแก้ไข

ให้หมั่นตั้งอกตั้งใจบำเพ็ญทานการกุศลอยู่เนืองนิตย์ ทุกครั้งที่ได้กระทำกุศล จงตั้งจิตอธิษฐานอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลส่งไปให้เจ้ากรรมนายเวรในอดีตชาติ (แมว และสัตว์อื่น) ที่ได้เคยกระทำต่อกันไว้ว่าดังนี้

“ถ้าหากว่าสัตว์ทั้งหลายเหล่านั้น เกิดมาในชาตินี้เป็นคนอยู่ก็ดีเป็นสัตว์ เดียรจานอยู่ก็ดี เป็นเปรต หรืออสุรกายอยู่ที่ใดก็ดี ขอได้มารับเอากุศลผลบุญที่ข้าพเจ้า ...ได้กระทำในครั้งนี้นี้เกิด”

เสร็จแล้วให้ตั้งใจอธิษฐานกรวดน้ำลงสู่แผ่นดิน แล้วกล่าวว่า “คำอธิษฐาน ของข้าพเจ้า.....(ระบุชื่อ) นี้ ขอให้พระเม่นางธรณีที่ปกป้องรักษายังพื้นแผ่นดินนี้อยู่ จงได้โปรดรับรื้อรับทราบไว้ด้วยเถิด”

ถ้าหากได้ตั้งใจปฏิบัติตามคำแนะนำของทางเทวโลกเป็นประจำอย่าง ต่อเนื่องสม่ำเสมอ โดยมีได้ประมาณแล้ว ก็จะทำให้บุญกรรมที่ไม่ค่อยดีดังกล่าว บรรเทาลงไปตามลำดับ จนกระทั่งหายกลายเป็นอโหสิกรรมไปในที่สุด

เรื่องอนาคตชาติ

สำหรับเรื่องในอนาคตชาติของ นางสาวปภาภรณ์ พรหมรัตน์นั้น คุณไพศาล แสนไชย (ล่ำมเมืองมนุษย์) ได้รับฟังมาจากเทวโลกเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2529 ว่า

“ในชาติต่อไป ปภาภรณ์ พรหมรัตน์ ผู้นี้ก็จะได้ไปเกิดอีกชาติหนึ่ง ณ ที่บ้าน ป่าสักทางเวียง หมู่ที่ 9 ตำบลเวียง อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย โดยจะไปเกิดเป็น “น้องสาวของพ่อ” ในปัจจุบันนี้เพราะในอดีตชาติที่ผ่านมาปภาภรณ์ พรหมรัตน์ คนนี้ก็เคยเป็นน้องสาวของบิดาคนปัจจุบันนี้มาก่อนครั้งหนึ่งแล้วในชาติต่อไปจะมีชื่อและนามสกุล ดังนี้

ชื่อ	ปิยะวรรณ	ธีระนันท์
บิดาชื่อ	นายสมชาติ	ธีระนันท์
มารดาชื่อ	นางฉวีวรรณ	ธีระนันท์
พี่ชายชื่อ	นายประมวล	ธีระนันท์

บันทึกท้ายเล่ม

เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2532 เวลา 10.00 น. ข้าพเจ้าและภรรยาได้มีโอกาส ขึ้นไปกราบไหว้ พระบรมธาตุเจ้าดอยตุงเป็นครั้งแรกในชีวิต เสร็จแล้วได้ไปนั่งพัก อยู่ที่โต๊ะม้าหินอ่อนทางทิศใต้ขององค์พระธาตุฯ โดยต่างคนต่างจ้องดูองค์พระธาตุ ทั้งคู่ด้วยความสนใจ และสงสัยในความเป็นมา ข้าพเจ้าจึงได้ออกปากถามภรรยา เป็นเชิงปรับความสงสัยหรือกันว่า “ถ้าพวกเราบุญได้ร่วมสร้างพระบรมธาตุนี้ ตาม นิमितของคุณไพศาล แสนไชย จริง ๆ แล้ว จะรู้ได้อย่างไรว่าเราสร้างองค์ไหน?” ด้วยเหตุที่ต่างคนก็มีความสงสัยอยู่ในใจเช่นเดียวกัน จึงไม่มีใครอธิบายให้กันฟังได้ หลังจากนั้นก็ได้จัดการถ่ายรูปไว้เป็นอนุสรณ์หลายรูป ในจำนวนภาพที่ถ่ายทั้งหมด มีอยู่ภาพหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าได้ส่งกล้องถ่ายให้ผู้พี่สะพายกล้องอยู่ช่วยถ่ายให้ โดยข้าพเจ้า กับภรรยาเข้าไปยืนข้างพระธาตุด้านทิศใต้ เมื่ออัดล้างฟิล์มออกมาปรากฏว่าภาพ ดังกล่าว พระธาตุองค์ด้านทิศตะวันตกหายไปเป็นลักษณะคล้ายมีเมฆหมอกปิดบังไว้ ตั้งแต่พื้นจรดยอดทั้ง ๆ ที่ขณะถ่ายท้องฟ้าแจ่มใสไม่มีเมฆหมอกแต่อย่างใด เรื่องนี้

ได้ขึ้นไปกราบเรียนถามหลวงพ่ोज้าอวาสฯ แล้วได้รับแจ้งว่า “ตามที่ครูบาอาจารย์และผู้เฒ่าผู้แก่เล่าสืบ ๆ กันมาว่าพระธาตุองค์ทิศตะวันออก (ติดอุโบสถ) สร้างก่อนองค์ด้านตะวันตกสร้างที่หลังทำกันหลายร้อยปี” นอกจากนี้ท่านยังได้ออกความเห็นอีกว่า “ถ้าข้าพเจ้ากับภรรยาและคณะจะได้สร้างตามนิมิตพิศวงของคุณไพศาล แสนไชย จริง ๆ แล้ว ก็คงเป็นองค์ที่เหลือติดอยู่ในภาพนี้แหละภาพดังกล่าว ข้าพเจ้าให้ชื่อว่า “ความสงสัย...ที่เข้าใจได้ด้วยภาพปริศนา” นับว่าเป็นเรื่องแปลกแต่จริงเรื่องหนึ่ง

ถูกทักท้วง

ครั้นต่อมาเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2532 ขณะพักอยู่ที่วัดพระธาตุคอกยตุงนั่นเอง เวลา 06.00 น. เศษ ข้าพเจ้าและภรรยาได้ขออนุญาตจากหลวงพ่ोज้าอวาสฯ ขึ้นไปกราบไหว้พระบรมธาตุเจ้าคอกยตุงซึ่งตั้งอยู่ห่างจากที่พักขึ้นไปประมาณ 800 เมตรเศษ เพื่อถือโอกาสกราบลาพระธาตุฯ เดินทางไปพบกับคุณไพศาล แสนไชย ในเวลาเช้าของวันรุ่งขึ้น ขณะเดียวกันท่านหลวงพ่ोज้าอวาสฯ ก็ได้เมตตาอนุเคราะห์มอบตุง (ธง) ให้ไปบูชาพระธาตุฯ คนละผืน พร้อมกำชับแต่เพียงว่า สดแล้วแต่จะปรารถนาอธิษฐานอะไร? แต่มิได้ขอลถึงวิธีบูชาว่าจะต้องทำอะไร ก่อน เมื่อขึ้นไปถึงก็เข้าไปกราบไหว้พระบรมธาตุเจ้าคอกยตุงทันทีเสร็จแล้วก็ยกตุงขึ้นเหนือศีรษะต่างคนต่างอธิษฐานขอไครของมัน แล้วนำตุงไปผูกแขวนบูชาไว้บนเสาฉัตรข้างพระบรมธาตุฯ คนละต้น ในคืนนั้นเองภรรยาข้าพเจ้าได้บังเกิดนิมิตทำนองฝันคล้ายคลึงคลาว่า “ในวัณที่นำตุงไปบูชาเมื่อวานนี้มีชายคนหนึ่งแต่งชุดสีขาวนวลรูปร่างสันทัด ท่าทางสง่า พุดจาจะฉาน เข้ามาหาแล้วพุดทักท้วงขึ้นว่า ตายายทั้งสองบูชาตุงไม่ถูกที่ เมื่อถูกยายย้อนถามว่า “ที่ถูกต้องต้องทำอะไร? ที่ทำได้ไปแล้วจะรับรู้ไหมละ?” ชายคนนั้นตอบว่า “รับรู้ซิจึงได้มาบอก” พอพุดจบ ชายคนนั้นก็พาเดินไปที่หลุมเสาตุง (อยู่ด้านเหนือพระธาตุฯ ในปัจจุบัน) พร้อมชี้มือไปที่ปากหลุมพุดแนะว่า “ที่ถูกต้องจตุรูปเทียนบูชาและอธิษฐานอยู่ที่หลุมนี้เสียก่อน แล้วจึงนำตุงไปบูชายังพระบรมธาตุฯ ต่อไป เพราะที่นี้เป็น....”

เรื่องนี้ได้นำไปเล่าให้ท่านเจ้าอาวาสฯ ฟังทันที ชั้นแรกท่านจะให้ตุงไปบูชา
แก้ตัวอีก แต่เมื่อท่านได้พิจารณาโดยละเอียดแล้วจึงบอกว่า”ไม่ต้องไปบูชาซ้ำอีกก็ได้
เพราะตามที่เราเล่ามานี้เขารับรู้รับทราบแล้ว...”ครั้งนั้นข้าพเจ้าบังเกิดความปีติอิ่มเอิบใจ
อย่างแรงกล้า จนไม่สามารถที่จะอดกลั้นน้ำตาแห่งความปีติไว้ได้ และในเวลาต่อมา
ก็ได้นำเรื่องนี้ไปเล่าให้คุณไพศาล แสนไชย ฟังแล้วขณะนี้จึงพอที่จะทราบได้แล้วว่า
“ชายลึกลับผู้นั้น” คือใครปัจจุบันอยู่ ณ ที่แห่งใด

แวนตาปาฏิหาริย์

เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2533 ขณะที่ข้าพเจ้าพักอยู่วัดพระบรมธาตุคอกยตุ้ง
ได้ขออนุญาตจากหลวงพ่อเจ้าอาวาสขึ้นไปเที่ยวบนคอกยตุ้งหนึ่งซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตก
ของพระบรมธาตุคอกยตุ้ง โดยมีท่านพระครูฯ รูปหนึ่งเป็นผู้นำทาง ขณะกำลังเดิน
แหวกป่าทึบและพงหนามอยู่บนหลังเขาด้วยความยากลำบากอยู่นั้น ข้าพเจ้ารู้สึก
เหนื่อยมาก จนกระทั่งแวนตาที่กำลังสวมใส่อยู่บนใบหน้าและผ้าขาวม้าผูกเอวอยู่
ตกหล่นหายไปแต่เมื่อใดไม่รู้สีกตัว มารู้สึกตัวต่อเมื่อได้เดินไปไกลประมาณ 1
เส้นเศษแล้ว แต่ก็ไม่สามารถที่จะย้อนกลับคืนไปค้นหาเอาได้ จึงตัดสินใจทอดอาลัย
และทำจิตใจอุทิศต่อผู้ที่ได้มาพบเห็น ให้ได้นำไปใช้ประโยชน์ต่อไป หลังจากนั้น
ต่อมาเมื่อวันที่ 11 เมษายน 2533 ข้าพเจ้าก็ขออนุญาตจากหลวงพ่อเจ้าอาวาส
เพื่อขึ้นไปเที่ยวบนเขาทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ของพระบรมธาตุเจ้าคอกยตุ้งอีก
ในการไปครั้งนี้ท่านหลวงพ่อเจ้าอาวาสฯ ได้เมตตาจัดให้ชาวมูเซอร์หนุ่มคนหนึ่ง
ช่วยเป็นคนนำทางให้ ข้าพเจ้ากับมัคคุเทศก์ชาวมูเซอร์ผู้ซื่อสัตย์เที่ยงตรงและ
ป่าเขาเล่าเนาไพรจนเป็นที่พอใจแล้ว จึงเดินทางกลับตามเส้นทางเดิม ระหว่างทาง
ตรงบ่อน้ำริมทางคนเดิน (ทางเก่า) ก็ได้พบกับพวกพรานป่าจำนวน 5 คน ทุกคนมี
อาวุธปืนครบมือ จึงได้นั่งพักเหนื่อยและคุยอยู่กับพวกพรานป่าอยู่นานประมาณ 15
นาทีเศษๆ โดยพวกเขาได้บอกกับข้าพเจ้าว่า “พวกเขาเป็นคนท้องถิ่นนี้ และทำมา

หากินอยู่บนคอยนี้มานานตั้งแต่อายุ 10 กว่าขวบ รู้และชำนาญภูมิประเทศแถวนี้เป็นอย่างดี” นอกจากนี้พวกเขายังได้บอกข้าพเจ้าอีกว่า “วันนี้ไม่มีสัตว์อะไรมาให้ยิงเลยได้แค่ปลีกกล้วยป่าเพียง 2 ดอกเท่านั้น” ซึ่งข้าพเจ้าก็เห็นอยู่กับตาตนเองขณะที่กำลังคุยกันอยู่นั้นข้าพเจ้าก็คิดอยากขอร้องไม่ให้พวกเขามาเที่ยวยิงสัตว์ต่างๆ ในบริเวณใกล้พระบรมธาตุเจ้าคอยตุงนี้ แต่ก็ไม่ได้กล้าออกปากห้ามได้ เพียงคิดอยู่แต่ในใจเท่านั้น และขณะเดียวกันนั้นข้าพเจ้าก็ได้ชี้มือบอกจุดบริเวณที่เว้นตาและผ้าขาวม้าหาย ให้พวกพรานป่าทุกคนได้ทราบด้วยพร้อมกับแจ้งให้พวกเขาเห็นว่าเราได้เสียสละทอดอาลัยไม่เอาแล้วแต่ก็มีได้บอกถึงภูมิลำเนาเดิมของตนให้คนเหล่านั้นทราบว่าอยู่ที่ไหน?

ต่อมาเมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2533 ข้าพเจ้าก็ขออำลาเดินทางกลับมายู่บ้านเป็นเวลานานถึง 8 เดือนเศษ เมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2533 เวลา 06.00 น. ปรากฏพบเว้นตาที่หายไ้ไปดังกล่าวมาวางอยู่ตรงม้านั่งหน้าบ้านอย่างปาฏิหาริย์ ไม่ทราบว่ามีได้อย่างไร? รู้สึกงงและสงสัยยังหาคำตอบไม่ได้จนกระทั่งบัดนี้ แต่ก็มีบางท่านที่ได้ทราบเรื่องนี้มีความเห็นว่าถ้าเป็นมนุษย์ธรรมดา ไม่สามารถที่จะนำเว้นตาที่หายไ้ไปดังกล่าวส่งคืนได้นอกจากท่านผู้มีฤทธิ์ จะได้เนรมิตแปลงร่างเป็นนายพรานป่านำมาส่งให้เท่านั้นซึ่งถ้าเป็นจริงดังกล่าวก็นับเป็นเรื่องเหลือวิสัยไม่สามารถที่จะวินิจฉัยได้ในสายตาข้าพเจ้าที่มองเห็นในวันนั้นก็เห็นเป็นคนเช่นเดียวกันกับเราแท้ๆ มิได้มีอะไรผิดแปลกและแตกต่างกันเลย

ทั้ง 3 เรื่องที่ได้นำมาเล่าโดยย่อไว้ในบันทึกท้ายเล่มนี้ ขอรับรองด้วยความสัตย์จริงว่าเป็นเรื่องที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าและภรรยาอย่างแท้จริง โดยที่ไม่ได้คาดคิดฝันมาก่อนแต่อย่างใด เหตุที่ได้นำมาบันทึกไว้ก็มีได้มีเจตนาเป็นอย่างอื่น นอกจากเพื่อเป็นหลักฐานประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องราวที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับตนตามนิมิตพิสงของคุณไพศาล แสนไชย ว่าจะเป็นเรื่องที่พอเชื่อถือได้เพียงใด? ส่วนท่านผู้ใดที่ได้อ่านจบแล้วหรือกำลังอ่านอยู่โปรดได้ทำใจให้เป็นกลางไว้ก่อนจะเชื่อหรือไม่เชื่อ หรือมีความคิดความเห็นเป็นประการใด ก็สุดแท้แต่ดุลยพินิจและวิจารณ์ญาณของแต่ละท่านเถิด

อีกมิติหนึ่งของพิมพ์ พรหมรัตน์

นอกจากเรื่องราวต่าง ๆ ตามนิมิตที่น่าพิศวงดังกล่าวแล้วในเรื่องพระธาตุคอยตุงยังมีนิมิตที่น่าพิศวงอีกเรื่องหนึ่ง ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับผู้บันทึกโดยที่ไม่คาดฝันอีกเช่นกัน คือ “เรื่องโยนกนาคนครเชียงแสน” ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญมาก เพราะมีบุคคลต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องเป็นจำนวนมากมายถึง 500 กว่าคนรวมทั้งผู้บันทึกด้วย โดยนิมิตเรื่องนี้คุณ ไพศาล แสนไชย (ล่ามเมืองมนุษย์) ได้รับฟังมาจากเทวโลกตั้งแต่มื่อคืนวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2531 แล้วแต่เพิ่งนำมาเปิดเผยต่อสาธารณชนตามเงื่อนไขของเทวโลกเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536 (วันที่ผู้นิมิตบันทึกเรื่องราวไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเสร็จ) ซึ่งรายละเอียดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้บันทึกโดยสังเขปที่ได้นำมาลงเป็นหลักฐานดังต่อไปนี้

“ในสมัยที่ตัวข้า (พญาพิงคราชผู้เล่าเรื่องโยนกนาคนครเชียงแสน) พร้อมเสนาอำมาตย์ครองเมืองโยนกนาคนครเชียงแสน (ระหว่างปี พ.ศ. 1630-1652) อยู่นั้นก็ ได้ทั้งสร้างบุญและบาปไว้หลายครั้งจะขอบอกในด้านบุญครั้งที่สำคัญไว้ คือ การก่อสร้างบูรณะพระธาตุจอมกิตติ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย ซึ่งยังคงปรากฏเหลือให้เห็นอยู่จนปัจจุบันนี้ในครั้งนั้นมีผู้ร่วมก่อสร้างอยู่หลายคน แต่ผู้ที่เป็นกำลังสำคัญมีอยู่เพียง 13 คนเท่านั้น หมู่คนทั้ง 13 คนนี้ต่างก็ได้เกิดอยู่ในมนุษย์โลกแล้วดังนี้

1. ขุนเจืองฟ้า	เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายเรวัตร
2. ขุนพร้าฟัน	เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายวัฒนา
3. ขุนมิ่งเมือง	เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ พรศรี
4. ขุนเรืองชั้น	เกิดมาชาตินี้ชื่อ วรรณ์
5. ขุนปันนะสิทธิ	เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายवलันต์ เลิศธรรมเทวี
6. ขุนฤทธิ	เกิดมาชาตินี้ชื่อ สิริ
7. ขุนหมอกมุงเมือง	เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ สิริพร
8. นางสีไธ	เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางจันทร์สว่าง
9. นางศิริกายา	เกิดมาชาตินี้เป็นชายชื่อ นายพิรธรรม
10. นางวันนะเรื่อง	เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางสุพัสญา

11. ขุนเนื่อง

เกิดมาชาตินี้เป็นเถระเจ้าชื่อ

เถระเจ้าปัญญา อินทปัญญา

12. ขุนผา

เกิดมาชาตินี้เป็นเถระเจ้าชื่อ พลอย (ญาณ สงวโร)

13. ขุนมิ่ง

เกิดมาชาตินี้ชื่อ พิมพ์ พรหมรัตน์

หมู่คนทั้งหลายกลุ่มนี้ตัวข้าจะไม่ขอบอกที่อยู่เพราะต่อไปภายหน้าโลกทั้ง 3 จะบังคาลให้ได้พบกันโดยจะพบคนใดคนหนึ่ง ดูเอาฟังเอาก็แล้วกัน เมื่อพบกันแล้วให้ถามเอาเองว่าเกิดมาชาตินี้เป็นอะไรกัน? เพราะชาติก่อนเขาได้อริชฐานต่อกันไว้ หมู่คนเหล่านี้มีการปรารณาพระนิพพานไว้ เกิดมาชาตินี้บางคนจึงเป็นเถระเจ้าที่ยังไม่ได้เป็นเถระเจ้าก็มีชีวิตเกิดมาที่ดี คือนับว่าแต่ชาตินั้นเป็นต้นมาก็ไม่ได้เกิดเป็นสัตว์แต่หากได้เกิดเป็นมนุษย์ผู้ปฏิบัติธรรมตลอดมา

บุคคลเหล่านี้จะได้เข้าสู่นิพพานในอนาคตกาลอันบ่ใกล้บ่ไกลนี้ขอให้ทุกคนจงตั้งใจปฏิบัติธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเรื่อย ๆ อย่าให้ขาด อย่าฆ่าสัตว์ เป็นสันดาน อย่ามีความอิจฉาริษยา ให้ตัดโลภ, โกรธ, หลง ให้ออกไป อย่ายึดมั่น จนมาครองจิตใจของแต่ละคนเนื้อ....แล้วทุกคนจะได้ความสุขอย่างยิ่ง คือ นิพพาน ถ้าหากว่าชาตินี้ยังติดอยู่ในความโลภ โกรธ หลง มีความอิจฉาริษยา และฆ่าสัตว์ เบียดเบียนสัตว์อยู่ชาติหน้าต่อไปเขาจะต้องไปเกิดเป็นอย่างอื่นที่ต่ำกว่ามนุษย์อย่างแน่นอน

ทั้งหมด 13 คนนี้อดีตชาติเป็นช่าง ชอบอยู่วัด เมื่อก่อนสร้างบูรณะพระธาตุจอมกิตติเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ได้ทำบุญทำทานเป็นการใหญ่ จัดให้มีงานปอยหลวง (ฉลอง) และมีมหาสพคนตรีปีฟ่อนครบครันพร้อมบรมวดี วันนั้นตรงกับวันเดือน 8 ออก 15 คำตัวข้าและเสนาอำมาตย์ทั้งหลายก็ได้ไปนิมนต์เอาพระเถระเจ้าธัมมทินโน วัดโพธิ์วงษา มาเป็นเจ้าเป็นประธานให้ศีลให้พร พระเถระเจ้าธัมมทินโนองค์นี้ นะสุเหย....เป็นเถระเจ้าปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเคร่งครัดในพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโคตรมะ และจบศรัทธา 8 มัค ซึ่งเป็นธรรมใหญ่เป็นผู้รู้ข้อธรรมตลอดถึงภาษา นก หนู หมู ไก่ เสือ ดังนี้เวลาว่างจากการจำวัตรแล้ว พระเถระเจ้าองค์นี้ไปหาความสงบวิเวกและปฏิบัติธรรมอยู่ในป่าต้นเปา ซึ่งสถานที่ปฏิบัติธรรมของพระเถระเจ้าธัมมทินโน องค์นี้ปัจจุบันในโลกมนุษย์ได้เป็นวัดร้างไปแล้ว ชื่อวัด

สันตันทปเปา ต.โยนก อ.เชียงแสน จ.เชียงราย แต่วัดที่พระเถระเจ้าอยู่คือ “วัดโพธิ์วงษา” ปัจจุบันก็เป็นวัดร้างไปแล้ว อยู่กลางทุ่งนาใกล้แม่น้ำคำ ถ้าออกจากเมืองเชียงแสน ก็จะแลเห็นพระธาตุเจดีย์ร้างนั้นแหละ

เมื่อทำบุญทำทานเสร็จแล้ว ทุกคนที่ได้มาร่วมทำบุญในวันนั้นก็ได้อธิษฐานจิต กรวดน้ำตามแรงปรารถนาของแต่ละคน บางคนก็ขอให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์พบกันอีก บางคนก็ขอให้เกิดเป็นผู้มีทรัพย์สิน บางคนก็ขอให้เกิดชาติหน้าเป็นเถระเจ้า เพื่อขัดเกลากิเลส และขอให้ได้ถึงพระนิพพานเพราะเห็นภัยในวัฏฏะสงสารว่าเป็นทุกข์

ท่านพระเถระเจ้าและท่านพระเถระเจ้าธัมมทินโน ก็ได้อนุโมทนา ให้แต่ละคนจงสมความปรารถนา

นี่คือชีวิตของผู้บันทึกในอีกชาติหนึ่งสมัยโยนกนาครเชียงแสน ที่คุณไพศาล กรุณาเล่าให้ฟังตามที่ได้นิมิตมา ส่วนผู้อ่านจะมีความคิดเห็นประการใดก็สุดแท้ แต่ดุลยพินิจและวิจารณ์ญาณของท่านเถิด

เรื่องที่ 2

หลวงพ่อโสธร

วัดโสธรรวมมหาวิหาร อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา

ไพศาล แสนไชย นิमित

วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ เรียบเรียง

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันเข้าพรรษาปี พ.ศ. 2529 ในวันนี้เป็นวันเข้าพรรษามีประชาชนและชาวบ้านโดยทั่วไปได้ชวนขวายเป็นหรือตระหนักในการทำบุญทำทานที่วัดวาอารามซึ่งเป็นประเพณีสำคัญวันหนึ่งของพุทธศาสนิกชน และในวันนี้หมู่บ้านของผม(ไพศาล)ได้เห็นผู้เฒ่าผู้แก่คนหนุ่มสาว ที่มาจากต่างจังหวัดกลับมาเยี่ยมญาติพี่น้องเนื่องจากเป็นวันหยุดงานในวันนี้ ผมสังเกตเห็นผู้คนหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส เพราะเป็นวันที่จะได้ทำบุญร่วมกัน

และในวันนี้ ตั้งแต่เวลา 08.00 น. ก็ได้มีผู้คนเดินทางมาทั้งใกล้และไกลเพื่อมาพบกับผมโดยเฉพาะ เพื่ออยากรู้ความเป็นไปเกี่ยวกับโลกวิญญูญาณ และเรื่องบาปบุญคุณโทษว่ามีจริงหรือไม่ ทำดี ได้ดี จริงหรือ ซึ่งบางคนก็ไม่เชื่อ แต่ก็มาด้วยความอยากรู้อยากทราบ เพราะทางพุทธศาสนาว่าเรื่องแบบนี้เป็น “อจินไตย” มองไม่เห็น จึงเป็นเรื่องที่ถกเถียงกันโดยไม่มีข้อยุติ

มีอยู่คนหนึ่งที่ไม่เชื่อในเรื่องอย่างนี้ เป็นคนหมู่บ้านหนองปากครั้ง อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา นับถือศาสนาพุทธแต่ให้ว่าพระไม่เป็นไม่สนใจว่า พระพุทธเจ้ามีจริงหรือไม่ ได้บวชเรียนมาแล้วแต่เรียกพ่อเรียกแม่ว่า “สหาย” บวชเรียนมาแล้ว 15 พรรษา ได้เปรียญ 5 ประโยค ก็ได้มาเยี่ยมผมที่บ้าน ผมได้ถามเขาว่า “เฮ้ยเมื่อบวชเรียนมาแล้วทำไมว่าพระพุทธเจ้าไม่มี แล้วบวชทำไม” เขาตอบว่า “มันเป็นอาชีพ (บวช)” ไม่มีความเลื่อมใส แต่อยู่ในเพศสมณะเพราะไม่รู้จะไปทำมาหากินอะไรทำนองนั้น

กลุ่มคนที่ได้พบปะมีอยู่ 4 กลุ่มใหญ่ คือ

1. กลุ่มที่ผมมีนิมิตถึงแล้วมีจดหมายแจ้งไปให้เขาทราบเมื่อทราบแล้วก็อยากจะทราบในรายละเอียดยิ่งขึ้น
2. กลุ่มที่ไม่มีนิมิตถึงแต่อยากจะมาศึกษา กลุ่มนี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อยคือ

- 2.1 กลุ่มที่มีความเชื่ออยู่แล้วในเรื่องบาปบุญคุณโทษ
- 2.2 กลุ่มที่ไม่ค่อยเชื่อบาปบุญคุณโทษ
3. กลุ่มที่มีปัญหาส่วนตัว
 - 3.1 มีปัญหาครอบครัว สามิไปมีภรรยาอื่น ภรรยาเป็นคนจี๋หึง ฯลฯ
 - 3.2 ชีวิตมีปมด้อย เนื่องจากพ่อแม่ให้เงินใช้จ่ายวันละ 2,500 บาท
เลยกลุ้มใจ อยากฆ่าตัวตาย
 - 3.3 ปัญหาของหนุ่มสาวเรื่องรักๆ ใคร่ๆ
4. กลุ่มที่จะมากอยจับผิดผมในเรื่องนิมิตต่างๆ ว่าไร้สาระบ้าง ไม่เชื่อบ้าง

แต่ก็อยากจะทราบ ผม(ไพศาล)ก็ได้บอกไปว่า “ถ้าหากไม่เชื่อหรือไม่สนใจก็อย่ามาหาเสียเวลาเปล่าเพราะต่างคนก็ต่างเสียเวลาด้วยกัน ทำให้เสียการเสียงาน”

วันนี้ผมได้ต้อนรับผู้คนที่ตั้งแต่ 08.30 น. ถึง 17.00 น. จึงได้ขอตัวพักผ่อนทำธุระส่วนตัวเรื่องข้าวปลาอาหาร วันนั้นผมจำได้ว่าได้ทำแกงจืดผักปิ้ง ใส่เห็ดนมพริกหนุ่ม ตำน้ำพริกมะเขือส้ม (น้ำพริกอ่อน) และผัดกะหล่ำปลี

เมื่อถึงเวลาอันสมควรประมาณเวลา 21.30 น. จึงรู้สึกง่วงนอนซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวันเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าจะต้องเตรียมตัวไปสู่โลกวิญญาณ อันเป็นโลกแห่งความลึกลับหลายๆคนอาจจะโชคดีได้ไปพบเห็นมาผมคนหนึ่งละที่ได้ไปเห็นไปพบทุกคืนทุกวันซึ่งน้อยคนนักที่จะมีโชคเวลาดังเช่นผม

กาลเวลาได้ผ่านไปเท่าไรก็ไม่อาจทราบได้ นิมิตมหัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้นครุฑาคันธา และพญาพิงกราช ได้ปรากฏกาย อันได้ชื่อว่า “กายทิพย์” มารับผมเช่นเคยดังปฏิบัตินานปี พ.ศ. 2524 เป็นต้นมาก่อนที่จะไปกับท่านทั้งสอง ผมยังเห็นตัวเองนอนอยู่ในลักษณะนอนหงายมือขวาวางที่หน้าอก มือซ้ายเหยียดตรงขาทั้งสองข้างเหยียดตรงเช่นกัน

ท่านทั้งสองพร้อมทั้งตัวผมได้หันมามองร่างเดิมและท่านได้ยิ้มขึ้นมาเล็กน้อยพลางพูดเบาๆว่า “นอนดีแท้ๆ” แล้วก็ได้พยักหน้าเป็นสัญญาณว่าจะรีบไปแล้ว

จากนั้นครุฑาคันธา พญาพิงกราช และตัวผม(ไพศาล) ก็ได้ปลิวออกจากที่นั่นไปอย่างรวดเร็วโดยสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง สุดแล้วแต่ว่าท่านจะพาไปทางไหนไปหาใครท่านทั้งสองเป็นผู้กำหนด เส้นทางทั้งสิ้น และได้พาผม

ไปไกลพอสมควรจึงได้มาลงยังสถานที่แห่งหนึ่งสถานที่นั้นเป็นที่โล่งที่เหลี่ยมพื้นผ้าขนาดใหญ่มีเนื้อที่ประมาณ 50 ไร่ โดยประมาณ

ผมมีความรู้สึกว่าคุณสถานที่แห่งนี้ยังไม่เคยมา สภาพบรรยากาศเย็นสบายดี และมีกลิ่นหอมตลอดไปหมดเป็นกลิ่นหอมคล้ายดอกพิกุลแห้ง หอมแบบเย็น ๆ พอออกไปรอบบริเวณนั้น ก็พบวิหารศาลาจัตุรมุขขนาดใหญ่อยู่ตามขอบสนาม ซึ่งใหญ่กว่าศาลาจัตุรมุขที่วัดพระพุทธบาทตากผ้าเท่า ที่หน้าศาลานั้นมีต้นไม้แผ่กิ่งก้านสาขาคายต้นฉำฉาใบคล้ายใบขนุนดอกคล้ายดอกสลิด ส่งกลิ่นหอมเย็นตลอดไปหมดและมีเสียงดนตรีแว่ว ๆ เข้ามาฟังดูเป็นเสียงดนตรีไทย

ศาลาทั้งหมดมีประมาณ 40 หลังซึ่งขึ้นอยู่โดยรอบคูน้ำคันธา และพญาพิงคราชได้หันมายิ้มให้ผมเล็กน้อยแล้วพูดว่า “สถานที่นี้เป็นของหมู่ที่รักษาส่งสำคัญในพระพุทธศาสนาของประเทศไทยทั้งหมด” ผม (ไพศาล) ตอบท่านว่า “อ้อ เป็นอย่างนั้นหรือ”

จากนั้น คณะของเราได้พาผมตรงไปยังศาลาหลังข้างหน้า ซึ่ง ณ ที่นั้นมีคนนั่งรออยู่แล้วและเมื่อเข้าไปใกล้จึงเห็นชายชราอายุประมาณ 60 ปี ไว้ผมแสกกลาง ชายคนนั้นได้เชิญให้ขึ้นไปบนศาลาจัตุรมุข ซึ่งในนั้นมีเก้าอี้ 4 ตัว คล้ายกับว่า ได้เตรียมไว้ล่วงหน้าแล้ว

โดยมีคูน้ำคันธานั่งตัวแรก

พญาพิงคราชนั่งตัวที่ 2

ผม (ไพศาล) นั่งตัวที่ 3

ส่วนเก้าอี้ตัวที่ 4 ชายคนนั้นเป็นผู้นั่ง

ก่อนที่ชายคนนั้นจะนั่งก็ได้คุกเข่านั่งลงกราบคูน้ำคันธา เมื่อกราบเสร็จแล้ว กราบฯ ได้เชิญให้นั่งบนเก้าอี้ต่อจากนั้น พญาพิงคราชก็ได้เอ่ยปากทักทายชายผู้นั้น

พญาพิงคราช “เออละ ถึงเวลาที่จะได้พูดคุยกันแล้วลุงมีชื่อว่าอะไร อยู่ที่ไหน มาอยู่ที่นี้เมื่อใด มีหน้าที่อย่างไรให้บอกคนนี้นะ” พลังก็ได้ชี้มือทางผม

“ให้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ กับคนของข้าฯ ด้วย เพื่อว่าเขาจะได้ไปเล่าเรื่องให้คนในโลกมนุษย์ต่อไปอีก”

ชายคนนั้นได้หันมาที่ผมแล้วยิ้มเล็กน้อยและพูดขึ้นว่า

“รู้จักพระเอกคนนี้ไหม”

ผมบอกว่า “ไม่รู้จักครับ”

“โอ...ແ່แล้ว ไม่รู้จักพระเอกสมัยก่อน” ชายคนนั้นพูดขึ้น

“พระเอกหนังเรื่องอะไร”

ชายคนนั้นก็พูดว่า “ไม่ใช่พระเอกหนัง แต่เป็นพระเอกในการหล่อ

พระพุทธรูป”

“อ้อ เข้าใจแล้วครับ” ผมพูดขึ้นแล้วก็หัวเราะ

จากนั้น ชายคนนั้นก็เล่าเรื่องราวดังต่อไปนี้.....

“สมัยอยู่ในโลกมนุษย์นั้นลุงมีชื่อว่า ‘โจมา’ ลุงได้สืบนุญจากโลกมนุษย์เมื่อเดือน 12 ขึ้น 8 ค่ำ พ.ศ. 2285 ด้วยโรคไข้ไทฟอยด์ ที่เมืองแกน (ปัจจุบันคือบ้านซ่อเล อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่) เมื่อสืบนุญจากโลกมนุษย์แล้วบุญกุศลก็ได้ส่งให้มาสถิตอยู่ที่สถานแห่งนี้ซึ่งเป็น ‘สักคัง โลคัง หรือ แคนทิพย์แดนธรรม’

“สาเหตุที่ได้มาอยู่ที่นี่ เพราะบุญกุศลที่สร้างไว้ในโลกมนุษย์ไม่เคยเบียดเบียนใคร ไม่ยินดียินร้ายในโลกธรรม 8 (โลกธรรม 8 ประการอันมี มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ สรรเสริญ นินทา ทุกข์ สุข) เป็นคนให้ทาน รักชาติ และภาวนาอยู่เป็นนิตย์ แต่เมื่อลุงได้มาอยู่ที่นี่ จึงได้มีชื่อใหม่ว่า ‘สุปินนะ’ และได้รับมอบหมายหน้าที่ให้เป็นผู้ดูแลพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองที่ประดิษฐานอยู่ในเมืองมนุษย์ ซึ่งมีชื่อว่า ‘หลวงพ่อโสธร’ แห่งวัดโสธรวรรมหาวิหาร อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่ผู้มีศีลธรรมในบรรดาพระพุทธรูปศาสนา”

ชายคนนั้นได้หยุดนิ่งและได้ถามผมว่า “รู้จักลุงมาก่อนหรือ”

ผมพูดว่า “รู้จักมาก่อนแล้ว พญาพิงคราชพูดให้ฟังก่อนแล้วว่าจะมาพบกับลุงโจมา และเพิ่งได้เห็นตัวจริงในวันนี้ครับ”

ชายคนนั้นพูดว่า “ถ้าไม่ได้พบกันตอนนี้ก็จะหาโอกาสพบกันยาก เพราะอีก 2 ปีข้างหน้า ตัวลุงก็จะได้ไปเกิดยังโลกมนุษย์แล้ว โดยไปเกิดที่บ้านเดิม คือ บ้านซ่อเล

อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ในปัจจุบันและลุงจะขอเล่าเรื่องราว ความเป็นมาของ พระพุทธรูปหลวงพ่อโสธร บางสิ่งบางอย่างทางโลกมนุษย์ก็รู้ได้ทราบกันคืออยู่แล้ว ลุงจะไม่ขอเล่า แต่จะขอเล่าในเรื่องที่โลกมนุษย์ยังไม่รู้ไม่ทราบ โดยเฉพาะ การสร้างพระพุทธรูป “หลวงพ่อโสธร” ซึ่งตัวลุงเองก็มีโอกาสได้สร้างกับเขาเมื่อปี พ.ศ. 2285 ขอให้ไพศาลรับฟังได้คินะ”

“ครับ” ผมรับคำและตั้งใจฟังเรื่องราวของหลวงพ่อโสธร จากคำบอกเล่าของ “ลุงโงมา” เพราะเคยได้ยินกิตติศัพท์และชื่อเสียงของหลวงพ่อโสธรมานานแล้ว

“หลวงพ่อโสธรสร้างขึ้นที่เวียงพิงค์ (เชียงใหม่) ประมาณปี พ.ศ. 2285 ใกล้กับวัดห้วย้อมแถม (วัดร้างขนาดเล็ก) ซึ่งชาวบ้านในละแวกนั้นได้บูรณะ สถานที่ที่นั่นให้เป็นสถานที่มงคลอันยิ่งใหญ่ พร้อมทั้งได้นำน้ำอบน้ำหอม ดอกไม้แก่นจันทร์มาด้วย แล้วได้ขั้ดราชวัตร (ถางป่าบริเวณที่จะหล่อพระ หลวงพ่อโสธรอันโด่งดังมาถึงทุกวันนี้) ให้กว้างยาวด้านละ 56 วา”

“สาเหตุที่ทำการสร้างพระพุทธรูปขึ้นนั้นเพราะบ้านเมืองได้ตกอยู่ท่ามกลาง ภัยพิบัตินานาประการ เช่น โรคภัยไข้เจ็บ โรคหิวขาด โรคไข้ไทฟอยด์ ซึ่งสมัยนั้น ยังไม่มียารักษาให้หายขาดได้ รักษาการรักษาตามมีตามได้ ที่ล้มหายตายจากก็มีมาก กอปรกับภัยสงครามถูกพม่ารุกรานอยู่ตลอดเวลาไม่มีที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ชาวบ้านในละแวกนั้นที่มีสติปัญญาธรรมตัวกันป่าวประกาศว่า “ฟังไม้ก็หัก ฟิงหลักก็ปุด ฟิงมนุษย์ก็บ่เป็นคุณ หมู่เฮาฟิงศีล ฟิงบุญก่อนเต๊อะ” และอีกประการหนึ่ง ไผมีทองคำ ก็ให้อามาบริจาคเพื่อมาหล่อพระเจ้าไว้กราบไหว้”

“ผู้คนทีนอกเหนือจากหมู่บ้านนั้น เมื่อได้ยินได้ฟังดังนั้น ศรัทธาปสาทะ ของชาวบ้านที่อ่อนน้อมมีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ก็มีความขุ่มชื่น ยินดีเบิกบาน ที่จะได้มีโอกาสมาร่วมทำบุญทำทานอันยิ่งใหญ่ คือ การสร้างหลวงพ่อโสธรชาวบ้านมีความกระตือรือร้นอยากจะให้ถึงงาน “หล่อพระพุทธรูปหลวงพ่อโสธร” กันเร็ว ๆ”

เมื่อถึงเวลาผู้คนผู้เป็นต้นคิดก็ได้จัดทำแบบเบ้าหล่อหลอม ให้ได้เท่า จำนวนแก้ว 3 ประการ คือ พระพุทธเจ้า 3 องค์ วันที่ทำการหล่อพระพุทธรูปนั้น (วันเททอง) เป็นวันเดือน 9 ออก 15 ค่ำ ปีพ.ศ. 2284 ผู้ทำหน้าที่เป็นหัวเรียวหัวแรง

เผ่าดูการหล่อพระพุทธรูป ผู้นำก็คือตัว “ลุงใจมา” นั่นเอง และทำการเททองตั้งแต่
เช้ามีดก่อนที่ไก่จะขันและยังได้นิมนต์ครูบาอาจารย์ผู้รู้ศีลธรรม ในสมัยนั้น
มาสวดสรรเสริญบุญคุณพระรัตนตรัย และเจริญพระพุทธมนต์ 9 รูป มีชื่อว่ดังนี้

1. มหาเถร ถาวโร
2. มหาเถร สิริวังโส
3. มหาเถร ธรรมปัญญา
4. มหาเถร จันทวโร
5. มหาเถร มหาวโณ
6. มหาเถร นันทา
7. มหาเถร อินทจักโก
8. มหาเถร กันโท
9. มหาเถร มหาวิโล

ซึ่งพระทั้ง 9 รูปนี้ เป็นพระชุดองค์เข้าวัดตะ ขจัดปัดเป่ากิเลส ค้นหาโมกขธรรม
อยู่ในป่าจนเข้าสู่พระอริยบุคคลทั้งหมดทุกองค์ การหล่อหลอมพระเจ้า ก็เป็น ไปโดย
ความเรียบร้อยด้วยดี

คนที่มาร่วมงานหล่อพระพุทธรูปนั้นได้ถือศีลนุ่งขาวห่มขาว ได้สำรวมกาย
วาจา ใจ ทั้งหมด ในวันหล่อหลอมพระเข้ามีดวันนั้น ทุกคนได้พากันเจริญสมาธิ
ภาวนาน้อมจิตน้อมใจ เจริญพุทธมนต์สู่พระพุทธรูป จึงทำให้เกิดมหิตานุภาพงานจึง
ได้สำเร็จลุล่วงตามความประสงค์ไม่มีบกพร่อง เมื่อได้พระเจ้ามา 3 องค์ แล้วจึงได้
ประทุมตกลงกันสละสลุง (ตกแต่ง) ด้วยน้ำอบน้ำหอม น้ำขมิ้นส้มป่อย ซึ่งพระพุทธรูป
ทั้ง 3 องค์นั้นมีผิวพรรณวรรณะสุกใสดี จึงได้เรียกประชุมปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับ
พระพุทธรเจ้า 3 องค์นี้ โดยได้นิมนต์พระมหาเถรทั้ง 9 พร้อมทั้งสัทธาที่มาร่วมกัน
มาเป็นเจ้า (ผู้นำ) 56 คนซึ่งเท่ากับคุณพระเจ้าที่ได้วางไว้ ในส่วนของพระพุทธรูป
เจ้าโสธรนี้ จึงได้ตั้งชื่อในสมัยนั้นว่า “พระพุทธรอินทมนุสิริศักยวงศ์” ส่วนอีก 2 องค์
ได้ตั้งชื่อมาพร้อมกัน (ยังไม่บอกกล่าว) ถ้าใครสนใจชื่ออีก 2 องค์ที่คู่กับหลวงพ่อโสธร
ให้มาสอบถามคุณไพศาล จะพิจารณาบอกให้เป็นการส่วนตัวเท่านั้น

สำหรับหมู่คนทั้ง 56 คนที่เป็นกำลังสำคัญหล่อพระพุทธรเจ้าโสธร
หมู่คนเหล่านี้ได้บวชเรียนมาแล้ว มีพื้นฐานทางศีลธรรมเป็นอย่างดี ซึ่งมีชื่อดังนี้

1. นายเชื้อ	29. นายเจย
2. นายจัน	30. นายเพรา
3. นายภพ	31. นายสาย
4. นายปิ่น	32. นายกุล
5. นายกึ่ง	33. นายใบ
6. นายหนู	34. นายเมี้ยน
7. นายคับ	35. นายแก้ว
8. นายมุง	36. นายฉิน
9. นายเงื่อม	37. นายวงศ์
10. นายเพียน	38. นายแต้ม
11. นายบู	39. นายปลีก
12. นายไย	40. นายไป่
13. นายแยง	41. นายเฟย
14. นายมา	42. นายถา
15. นายยูน	43. นายดี
16. นายช่วง	44. นายก้าน
17. นายเลิศ	45. นายเลื่อน
18. นายก้อน	46. นายเพิ่ม
19. นายจวง	47. นายคำ
20. นายรัตน์	48. นายพิศ
21. นายไจ้	49. นายหุบ
22. นายผิว	50. นายเฉื่อย
23. นายจอน	51. นายเจือ
24. นายฟ่อน	52. นายโตน
25. นายบุญ	53. นายปืม

26. นายหลาบ

27. นายจู

28. นายลือ

54. นายพีน

55. นายเหลียม

56. นายเกิด

หลังจากที่ได้ตกแต่งรูปหล่อองค์พระพุทธรูปเสร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็มีการกำหนดวันพุทธานิเษกขึ้น โดยนับจากวันหล่อเททอง 9 วันโดยมีการ อธิษฐานจิตทั้งพระภิกษุและชาวบ้าน ได้มีการอัญเชิญเทวบุตร เทวดา ผีบ้าน ผีเมือง ที่อาศัยอยู่ในทุกแคว้นแดนทวีป ทั้งเห็นตัวและไม่เห็นตัว มาร่วมรับรู้รับทราบ และ อนุโมทนา

เมื่อเริ่มพิธีการปลุกเสกแล้ว พระภิกษุสงฆ์ได้พร้อมกันอธิษฐานจิต กันอย่าง เต็มที่ รวมพลังจิต น้อมจิตน้อมใจให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ในองค์พระพุทธรูป ให้มี ความดีเด่นในเรื่องรักษาโรคภัยไข้เจ็บ รอดพ้นจากภัยอันตราย อุบัติเหตุเภทภัยต่าง ๆ

การปลุกเสกรวม 7 วัน 7 คืน จนถึงเวลาเช้ามีดก่อนไก่ขัน จึงเป็นที่พออกพอใจ ของมนุษย์และเทวดาทั้งหลายพระพุทธรูปองค์นี้หลังจากพุทธานิเษกแล้ว ประจุด้วย พุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ ทำให้ขจัดปัดเป่าความทุกข์ร้อน ของมวลมนุษย์ เช่น โรคภัยไข้เจ็บเบาบางลง เภทภัยต่าง ๆ จากหนักก็จะผ่อนให้เป็นเบา เป็นที่พึง ทางใจแก่มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

พระพุทธรูปองค์นี้ได้ตั้งอยู่ที่ศาลาหลังเล็กบริเวณสถานที่หล่อพระพุทธรูป นั้นทั้ง 3 องค์ เป็นที่กราบไหว้ของมนุษย์และเทวดามาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2284 – 2298 ทั้งบ้านทั้งเมืองเกิดศึกสงครามขนาดหนักทางโลกมนุษย์รู้ดี ข้าไม่จำเป็นต้องบอก สาเหตุนั้นก็มาจากความโลภ โกรธ หลง “เอายศเป็นหลักเอาศักดิ์เป็นใหญ่” หมู่คน ทั้งหมดก็ได้ตั้งวงเพื่อตกลงปรึกษาหารือกันว่า จะทำอย่างไรดีกับพระพุทธรูป ทั้ง 3 องค์นี้ เพราะถ้าหากว่าอยู่ที่นี้ต่อไปจะไม่เป็นการปลอดภัย ประชุมกันจนได้มติว่า จะพื้มนุษย์ไม่ได้แล้วต้องพื้อำนาจพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ และอำนาจของ เหล่าเทวดาทั้งหลาย จึงพร้อมใจกันอัญเชิญลงแพไม้ไผ่ปล่อยยให้ไหลไปตามน้ำ พร้อมกับได้จุดธูปเทียนพร้อมดอกไม้ ฝากฝังไว้กับเทวบุตรเทวดา พระยาอินทร์ พระยาพรหม โดยหมู่คนทั้งหมดได้ร่วมใจกันตั้งจิตอธิษฐานว่า “หากแม้ว่า

พระพุทธรูปนี้จะไปประดิษฐานอยู่สถานที่แห่งใด เพื่อให้มนุษย์ และเทวดา ได้กราบไหว้บูชา และเป็นที่พัก เป็นสรณะก็ขอให้เทวบุตรเทวดาพระยาอินทร์ พระยาพรหมจงดลบันดาลให้สถิตอยู่ณสถานที่นั้นซึ่งเป็นสถานที่ ที่เหมาะสม และสมควร”

ดังนั้นในวันขึ้น 9 ค่ำเดือน 7 เหนือ จึงอัญเชิญลงแพทั้ง 3 องค์ ซึ่งสถานที่ ปลอยแพในปัจจุบันนี้คือวัดไชยมงคล อยู่ใกล้กับสำนักงานป่าไม้ จังหวัดเชียงใหม่ ในปัจจุบันเมื่อได้อัญเชิญลงแพแล้ว แพก็ได้ไหลไปตามกระแสน้ำ จนล้นหล้นตา ผู้คนที่ได้อธิษฐานอยู่นั้น บางคนก็ร้องไห้ บางคนก็หัวเราะ เนื่องจากองค์ พระพุทธรูป ได้พลัดพราจากไป จนได้มาสถิตอยู่ที่นี้จนถึงปัจจุบันคือจังหวัดฉะเชิงเทรา ในระหว่างทางเทวบุตรเทวดาได้ปกป้องรักษาและบังตาผู้คนไว้ก็มี เป็นเวลาถึง 2 ปี จนเมื่อเดือน 7 เหนือ ขึ้น 9 ค่ำ พ.ศ. 2300 ระหว่างลอยน้ำมาด้วยอำนาจพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และอำนาจของเทพยดา ได้ส่งผลให้เกิดอภินิหาร แก่หมู่บ้าน ให้ได้อศรรายี่เจ็ดตลอดมา จนเป็นที่เล่าขานมาจนถึงปัจจุบัน

พระพุทธรูปพระเจ้าโสธร หรือพระเจ้าพระอินทมนัสศรีศักยวงศ์ ที่ชาวบ้าน ช่วยกันตั้งชื่อให้องค์จริงหน้าตักกว้าง 1 ศอกนั่งขัดสมาธิเพชร ปัจจุบัน สถิตอยู่ที่ จังหวัดฉะเชิงเทราในส่วนที่มนุษย์ไม่รู้ตัวลูกก็ขอเล่าเพียงเท่านี้ ต่อไปลูกจะบอกถึง พระมหาเถระที่ปลุกเสกอธิษฐานจิตพร้อมทั้งบุคคลทั้ง 56 คน เท่ากับบุญคุณของ พระพุทธเจ้า ซึ่งทุกคนก็ได้เวียนว่ายตายเกิดตามกฎวัฏสงสารที่พระพุทธเจ้าได้วางไว้ ยกเว้นพระมหาเถระทั้ง 9 องค์ซึ่งได้หมดเชื้อเกิดไปหมดแล้ว เหลือแต่คน 56 คนที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่และได้ไปเกิดตามแรงบุญและแรงบาป และแรง อธิษฐานจิตของแต่ละคน เช่น บางคนก็อธิษฐานให้ได้มาเกิดร่วมกันอีก บางคนก็ ขอให้เกิดเป็นพระซึ่งโดยส่วนมากก็เป็นไปตามแรงอธิษฐานนั้น ดังนี้

1. นายเชื้อ เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นผู้หญิงมีชื่อว่า นางลำไย สินสุวรรณ
2. นายจัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายหวล สินสุวรรณ
3. นายภพ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไชยา สินสุวรรณ (ทั้ง 3 คนนี้ปัจจุบัน อยู่บ้านเลขที่ 100/1 หมู่ที่ 6 ต.หัวไช อ. บางคล้า จ. ฉะเชิงเทรา)

4. นายปิ่น เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สารุเจ้าคง อยู่วัดชำป่างาม
อ.พนมสารคามจ. ฉะเชิงเทรา
5. นายกิ่ง เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สารุเจ้าเหลือ อยู่วัดสาวชะโงก
อ. บางคล้า จ. ฉะเชิงเทรา
6. นายหนู เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สารุเจ้าอี อยู่วัดสัตหีบ อ. สัตหีบ
จ.ชลบุรี (อันดับ 4–6 มรณภาพแล้ว) ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
7. นายคับ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญรอด จันทรสุข
8. นายมุง เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นผู้หญิงมีชื่อว่า นางมณเฑียร จันทรสุข
(ทั้ง 2 คนอยู่บ้านเลขที่ 160/231 ต. บ้านเหนือ อ. เมือง จ. กาญจนบุรี)
9. นายเอี่ยม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอุทัย เชื้อชาญพล
10. นายเพียร เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิยมชัย ชัยวัตร
11. นายปู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประดิษฐ์ ชีวะกุล
12. นายไย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายมนตรี อุวิเชียร
13. นายแยง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจิรวุฒน์ จารุพงศ์
14. นายมา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายแพทย์ชอบ ดีผึ้ง (ตั้งแต่อันดับที่ 9–14
ตัวสูงไม่บอกที่อยู่ว่าเป็นหน้าที่ของผู้คนที่บอกให้ หลังจากเรื่องนี้ถูกเผยแพร่
ออกไปในโลกมนุษย์ไม่นานเท่าใด)
15. นายยูร เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นผู้หญิงชื่อ นางทอ โมกขาว
อยู่บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 4 ต. แปลงยาว อ. แปลงยาว จ. ฉะเชิงเทรา
16. นายช่วง เกิดมาชาตินี้เป็นคนจีนไป ชื่อว่า นายปักจั่ว แซ่ลิ้ม
17. นายเลิศ เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นผู้หญิงชื่อ นางเกียมไน้ แซ่ตัน
(ทั้ง 2 คนนี้อยู่บ้านเลขที่ 648/20 ถ. สุขประยูร ต. บางปลาสร้อย อ. เมือง จ. ฉะเชิงเทรา)
18. นายก้อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสวน วงศ์อุดม
19. นายจวง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเมียะ วงศ์อุดม
(ทั้ง 2 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 144 หมู่ที่ 6 ต. ทับเสด็จ อ. ตาพระยา จ. ปราจีนบุรี)
20. นายรัตน์ เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นผู้หญิงชื่อ นางสนอง อยู่ยังยืน
21. นายไข่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบรรเทิง อยู่ยังยืน

(ทั้ง 2 คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 121 บ้านบางแก้ว อ.บ้านแหลม จ.เพชรบุรี

22. นายผิว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกิตติ ประทุมแก้ว
23. นายจอห์น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกนก ยะสาละวัน
24. นายฟ่อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายถิรวัฒน์ กุลละวณิช
25. นายบุญ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวีระ รอดเรือง
26. นายหลาบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประวิทย์ สีหะโสภณ
27. นายจู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจำเนียร ศศิบุตร
28. นายลือ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเฉลิมพล ประทีปวนิช
29. นายเจย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไพศาล จิระวงษ์
30. นายภา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปัญญา ชัยธรรม
31. นายสาย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุทิน เพื่อกพูนผล
32. นายกุล เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเมธา รัตนกร
33. นายใบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุเมธ ชัยเลิศวานิชกุล
34. นายเมี้ยน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมภพ สุคันธรส
35. นายแก้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกมล เมตตะนันท์
36. นายถิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปราโมทย์ ชูทับทิม
37. นายวงศ์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายโยธิน สมุทรศิริ
38. นายเต็ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจำเนียร ปานพุ่มชื่น

(อันดับที่ 22–38 ตัวลูกไม่ขอบอกที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่ของคนในโลกมนุษย์จะบอกให้

39. นายปลีก เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าก่อ อยู่วัดโสธรฯ ปัจจุบัน
มรณภาพแล้ว อยู่แดนทิพย์แดนธรรม

40. นายไป เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าปุ่น อยู่วัดโสธรฯ ปัจจุบัน
มรณภาพแล้ว อยู่แดนทิพย์แดนธรรม

41. นายดี เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าเจียม จิรบุญโญ อยู่วัดโสธรฯ
ชาวบ้านรู้จักกันดี

42. นายเฟย เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสุธี สุนทโร อยู่วัดโสธรฯ
ชาวบ้านรู้จักกันดี

43. นายถา เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าเจริญ สุวัณโน อยู่วัดโสธร
ชาวบ้านรู้จักกันดี

44. นายก้าน เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าประยงค์ อยู่วัดจุกเฉอ
อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา

45. นายเลื่อน เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าสุคใจ อยู่วัดไหนให้ ไป
ถาม สาธุเจ้าประยงค์เอง

46. นายเพิ่ม เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าชะโลม หรือชะโล
(ฟังไม่ชัด) อยู่วัดไหนให้ไปถามสาธุเจ้าสุคใจ

47. นายดำ เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าประสงค์ อยู่วัดท่าเกวียน
อ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา

48. นายพิศ เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าฉัฐวุฒิ อยู่วัดไหน ให้ไป
ถาม สาธุเจ้าประสงค์ท่านรู้จักกันดี

49. นายชูป เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าฟู อยู่วัดบางสมัคร
อ.บางปะกง จ.ฉะเชิงเทรา

50. นายเฉื่อย เกิดมาชาตินี้เป็นพระมีชื่อว่า สาธุเจ้าบุญเกิด อยู่วัดไหนให้
ไปถามสาธุเจ้าฉัฐวุฒิเาเอง

51. นายเจือ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเต็มศักดิ์ รุจิชัยวิสิทธิ์
อยู่บ้านเลขที่ 123/38 ถ.รัตนธิเบศร์ ซอยเรวดี 11/1 อ.เมือง จ.นนทบุรี

52. นายโตน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายภัทรชัย ไทยทวีวัฒนากร
อยู่บ้านเลขที่ 4/73 หมู่ที่ 4 แขวงสีกัน เขตดอนเมือง กรุงเทพฯ

53. นายปิม เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นหญิงชื่อ นางนิภา อารีรอบ
อยู่บ้านเลขที่ 6 หมู่ที่ 7 ต.หนองยาว อ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา

54. นายพิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอุดม ตั้งสธิรภักดี
อยู่บ้านเลขที่ 8/52 หมู่ที่ 3 ต.หนองยาว อ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา

55. นายเหลื่อม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเกริกอิฐ หรือ เกริกฤทธิ์ (ฟังไม่ชัด)
เกษมสันต์ อยู่บ้านเลขที่ 137/3 ถ.สุขุมวิท 21 ซอยอโศก พระโขนง กรุงเทพฯ

56. นายเกิด เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ กิตติศักดิ์ วิเศษนันท์

อยู่บ้านเลขที่ 150/1 หมู่ที่ 1 ต.หนองแปน อ.กมลาไสย จ.กาฬสินธุ์

ลุงใจมาได้กล่าวว่าการเวียนว่ายตายเกิดก็เป็นอย่างนี้ถ้าหากเมื่อก่อนได้พบกับบุคคลเหล่านี้ ก็ขอให้ไฟศาลบอกแก่คนเหล่านั้นให้หมั่นให้ทาน รักษาศีล เมตตาทานรักษาศีล 5 ให้สม่ำเสมอและรักษาให้ดี พยายามทำให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ การทำบุญขอให้ทำกับคนยากจนจริง ๆ หากทำกับพระ ก็ให้ทำกับพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ให้ทำจนเป็นนิสัยติดอยู่ในสันดาน แล้วทุกคน ก็จะได้เกิดมาเป็นมนุษย์อีกในชาติหน้า นับจากปี พ.ศ. 2539 นี้ไปอีก 50 ปี เป็นอย่างต่ำ 200 ปี เป็นอย่างสูง

หากหมู่คนเหล่านี้ไม่ประพฤติปฏิบัติให้ดีใน ทาน ศีล เมตตาทานแล้ว ในภพชาติต่อไปจะได้เกิดในโลกมนุษย์ชั้นที่ต่ำกว่าการเป็นมนุษย์ ขอให้เอาภพชาติปัจจุบันนี้เป็นหลัก

จากนั้นลุงใจก็ได้เมตตาเล่าถึงบุญกรรมต่าง ๆ ที่มีมาในอดีตชาติของแต่ละคนที่จะมากระทบเอาในชาตินี้ให้ผม (ไฟศาล) ฟัง เพื่อให้รับรู้รับทราบ พร้อมแนวทางการแก้ไขวิบากกรรมของแต่ละคน ซึ่งเรื่องนี้ถ้าหากผู้มีความเกี่ยวข้องท่านใดอยากรู้ยากทราบบุญกรรมของแต่ละคนพร้อมแนวทางการแก้ไข ก็ให้ติดต่อมาที่ผมได้ ผมจะพิจารณาบอกให้เป็นราย ๆ ไป

ในส่วนนี้ ผมจะบอกรายชื่อของแต่ละคนในภพชาติหน้า ตามที่ลุงใจมาได้บอกไว้ ซึ่งแต่ละคนก็จะมาทำบุญทำกุศล “หลวงพ่อโสธร” ให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปให้ครบ 5,000 ปี ในพระศาสนาของสมเด็จพระบรมศาสดาโคตมะ

1. นางลำไย สินสุวรรณ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายกรชัย สอนจิตร (ชาตินั้นจะได้เกิดเป็นผู้ชาย)

2. นายหวล สินสุวรรณ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายสมาริ สอนจิต

3. นายไชยา สินสุวรรณ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายอังการ สอนจิตร (ทั้ง 3 คนนี้จะได้เกิดมาอยู่รวมครอบครัวเดียวกัน)

4. สาธุเจ้าคง ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพัฒนชัย นรินโท

5. สาธุเจ้าเหลือ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมชาติ สุขชาติโต

6. สาธุเจ้าอี ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสรายุทธ สุขเมโธ

(ซึ่งสาธุเจ้าทั้ง 3 รูปนี้จะเกิดเป็นสหธรรมิกและจะหมดเชื้อเกิดในชาติหน้านี้)

7. นายบุญรอด จันทรสุข ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายวิรภัทร ปิ่นสิงห์

8. นางมณฑิยา จันทรสุข ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายเลอสรณ์ ปิ่นสิงห์ (ทั้ง 2 คน เกิดเป็นพี่น้องกัน)

9. นายอุทัย เชื้อชาญพล ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายวิรุทธ ภูพานทอง

10. นายนิยมชัย ชัยวัตร ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายนันทนันท์ เจียรบุรณะ

11. นายประดิษฐ์ ชีวะกุล ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายบวร จิตธารี

12. นายมนตรี อุวิเชียร ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายอนุพงศ์ ทิมสมหวัง

13. นายจิรวุฒน์ จารุพงศ์ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายเกียรติคุณ วินัยโรจนะ

14. นางชอบ ดีผึ้ง ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายโปรงศักดิ์

นุกุลสุวรรณ

15. นางทอ โมกขาว ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายชานนท์ จินดาชัย

16. นายปักจั่ว แซ่ลิ้ม ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายปัญญาพล ชมมาวงศ์

17. นางเกี่ยมไน้ แซ่ตัน ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายกิตติโชติ ชมมาวงศ์

18. นายสวน วงศ์อุดม ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายสุรกานต์ ต้นพล

19. นางเมียะ วงศ์อุดม ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายสุภเดช ต้นพล

20. นางสนอง อยู่ยั้งยืน ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายคณภพ สิทธิวิศิษฎ์

21. นายบรรเทิง อยู่ยั้งยืน ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายชินสมักร สิทธิวิศิษฎ์

22. นายกิตติ ประทุมแก้ว ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายเกียรติคุณ ฤกษ์พิชิต

23. นายกนก ยะสาละวัน ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายนรินทร์ชัย สุวรรณมานะ

24. นายธีรวัฒน์ กุลละวณิช ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายพฤติพงศ์ อัสระพงศ์

25. นายวีระ รอดเวียง ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายสุภเดช เกื้อกุลศักดิ์

26. นายประวิทย์ สีหะโสภณ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายวิรภัทร ชำของดี

27. นายจำเนียร ศศิบุตร ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายธนะนันท์ ปรีชาการ

28. นายเฉลิมพล ประทีปวณิช ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายเชิดชัย ภีรังการ

- 29.นายไพศาล จิระวงษ์ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายกฤษฎา ภูอินทร์วงศ์
- 30.นายปัญญา ชัยธรรม ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายก้องพงศ์ จำปาเย็น
- 31.นายสุทิน เพือกพูนผล ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายสรรเพชร ไวทยาทรัพย์
- 32.นายเมธา รัตนกร ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายนพพร เพชรเจริญ
- 33.นายสุเมธ ชัยเลิศวานิชกุล ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายบุญรัตน์ ศรีคำดี
- 34.นายสมภพ สุคันทรส ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายนิติ เวทย์วงศ์ษา
- 35.นายกมล เมตตะนันท์ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายพีระศักดิ์ ธนะโชติพงศ์
- 36.นายปราโมทย์ ชูทับทิม ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายรัฐกร หาญจำปา
- 37.นายโยธิน สมุทรศิริ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายศิริพงศ์ วงศ์สกุลณา
- 38.นายจำเนียร ปานพุ่มชื่น ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายสรณัฐ เพิ่มความดี
- 39.สาธุเจ้าก่อ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าศุภกานต์ สิริปัญญา
- 40.สาธุเจ้าปุ่น ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าณพรงค์ ธรรมปัญญา
- 41.สาธุเจ้าเจียม ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุภเดช กิตติวัฒน์
- 42.สาธุเจ้าสุธี สุนทโร ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวรัญญ โชติธรรมโม
- 43.สาธุเจ้าเจริญ สุวัฒน์ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากิริติ อมรปัญญา
- 44.สาธุเจ้าประยงค์ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสยามพร สุจิตโต
- 45.สาธุเจ้าสุคใจ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวิลาศ วิสารโท
- 46.สาธุเจ้าชะโลม หรือชะโล ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุรินทร์

ปัญญาวิลาโส

- 47.สาธุเจ้าประสงค์ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจักรพันธ์ จักรวโร
- 48.สาธุเจ้าณัฐวุฒิ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าประมินท์ ประมุขิต
- 49.สาธุเจ้าฟ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำเกิง จัติโย
- 50.สาธุเจ้าบุญเกิด ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอารีพงษ์ โพธิสาโร
- 51.นายเต็มศักดิ์ รุจิชัยวิสิทธิ์ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายกรกช เจียมวัฒนา
52. นายภัทรชัย ไทยทวีวัฒนากร ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายประพันธ์มหาอนนท์
- 53.นางนิภา อารีรอบ ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายพันธกานต์

ปิ่นสุวรรณ

54. นายอุดม ตั้งสติกักดี ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายอาจอง เถลิงวงศ์จันทร์

55. นายเกริกอิฐ หรือ เกริกฤทธิ์ (ฟังไม่ชัด) เกษมสันต์ ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายบวร วาวิทยา

56. นายกิตติศักดิ์ วิเศษนันท์ ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายเกริกเกียรติ สีหวงศ์กร

ลุงใจมาได้พูดต่อไปอีกว่า “เมื่อพิธีการปลุกเสกหลวงพ่อโสธรเสร็จใหม่ๆ ชาวบ้านทั้งหลายก็ได้มาเสวนาพูดคุยกันทั้งที่เป็นมงคลและไม่เป็นมงคล ก่อนการพูดคุยก็ได้ถอดผ้าขาวออกแล้ว ก็มาปรึกษาหารือเรื่องที่มีบุคคล 2 คน มีวิบากกรรมอันหนา ชอบฆ่าสัตว์เบียดเบียนสัตว์ทรมานสัตว์ โดยสันดาน ผู้รู้เห็นในสมัยนั้นพยายามยับยั้งห้ามปรามก็ไม่เชื่อฟัง ถือว่าการทรมานสัตว์เป็นของสนุกสนาน บุญบาปไม่มีในโลก การที่ท้องอืดคือบุญ ถ้าท้องแข็งก็คือบาป บางครั้งก็คอยขัดขวางคำว่าผู้ที่ทำบุญทำทานและผู้ที่มิใช่ศรัทธาบริจาคทองคำเพื่อนำมาสร้างองค์พระหลวงพ่อโสธรแม้แต่พระเถระทั้ง 9 องค์ที่มาร่วมพิธีปลุกเสก ตักเตือนก็ไม่ฟัง บุคคลทั้งสองมีชื่อในสมัยนั้นว่า

1. นายคำใส

2. นายมวล

มาในภพชาตินี้ ทั้งสองก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์โดยมีชื่อในปัจจุบันนี้คือ

1. นายคำใส เกิดมาในภพนี้มีชื่อว่า นายสมบุรณ์ สุริยะหรือสุริยา

2. นายมวล เกิดมาในภพนี้มีชื่อว่า นายอุบล ประสานวงศ์

“ทั้งสองคนนี้ได้รับวิบากกรรมมาโดยตลอด จนถึงชาติปัจจุบัน ก็ยังได้รับผลแห่งกรรมอยู่ โดยวิบากกรรมจะมาตามทันพร้อมกัน ในเดือน 5 ไทย หรือเดือน 7 เหนือแรม 4 ค่ำปีพ.ศ. 2539 วิบากกรรมนี้เป็นอย่างไร ให้โลกมนุษย์ผู้อยากรู้ อยากทราบ ไปถามเอาเอง เพราะทั้งสองคนอยู่บ้านเลขที่ 165/43 ต.เขาหินซ้อน อ.พนมสารคาม จ. ฉะเชิงเทรา” ลุงใจมาพูดและยิ้มเล็กน้อย

คุณลุงใจมาได้พูดว่าขอให้ข้า (ไฟศาล) จดจำไว้ให้ดีและขอให้ข้าเปิดเผยให้โลกมนุษย์ทราบจนกว่า 10 ปีจะมาถึงภพหน้านี้ เพราะบางคนก็ยังไม่มาอยู่ตามที่อยู่บอกไว้การบอกกล่าว ก็ขอให้บอกคนที่เข้าใจในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด

และเข้าใจเรื่องของบาปบุญคุณโทษ คนที่มีกิเลสอันหนาที่บไม่เข้าใจเรื่องนี้
ก็อย่าให้รู้ให้ทราบเพราะ จะทำให้เขาสร้างวจีกรรมขึ้นไป ทำให้เป็นบาปกรรมติดไป
ทั้งภพนี้และภพหน้าไม่มีที่สิ้นสุด ตัวข้าขอฝากเรื่องนี้ไว้อย่างนี้ เพราะนับจากนี้ไป
อีก 2 ปีตัวข้าก็จะไปเกิดในโลกมนุษย์แล้ว ก็ยังลำบากใจที่จะต้องมาเกิดเพราะจะต้อง
มาผจญกับโลก โกรธ หลง ในเมืองมนุษย์ เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายอย่างยิ่ง เมื่อได้รับคำ
จากลุงใจมาแล้ว ครุบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้หันหน้ามาถามผม (ไพศาล) ว่า
“จำเรื่องราวได้หรือยัง” ผมตอบว่า “จำได้แล้วครับ”

ท่านอาวุโสทั้งสองตอบพร้อมกันว่า “เออ....ดี”

คณะของพวกเราก็ได้พูดคุยกับลุงใจมาสักครู่หนึ่งจึงได้ลากลับ กลับลงมาจาก
ศาลาหลังนั้นแล้ว ก็พาผมไปพบพูดคุยกับบุคคลอื่น ๆ ที่ตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ซึ่งเป็นรายบุคคลแล้วสั่งมาหาญาติพี่น้องในโลกมนุษย์ ประมาณ 3 – 4 คน
ผมก็ได้จดจำรายชื่อเหล่านั้นไว้ โดยมีชื่อดังนี้

1. พ่อดวง ปัญญาชัย (ตายแล้ว) สั่งมาหา นายสำราญ จินาไหม
บ้านเลขที่ 41/5 ถนนราชเชียงใหม่ ต. หายยา อ.เมือง จ. เชียงใหม่
2. คุณทองม้วน พิมทนอก บ้านเลขที่ 14/5 ถนนเทศบาล 1 ต. บัวใหญ่
อ. บัวใหญ่ จ. นครราชสีมา
3. คุณสมบูรณ์ ขวัญนาถ 1/1 หมู่ 8 ต. กระหอร อ. ท่าศาลา จ. นครศรีธรรมราช
4. ครุบาบุญทา จันทวังโส (หลวงปู่เทพโลกอุดร)

แต่ละรายผมก็ได้มีจดหมายไปบอก ยกเว้นครุบาบุญทา จันทวังโส
(บันทึกเรื่องราวไปเรียบร้อยแล้ว) และเมื่อได้ฟังเรื่องราวมากพอสมควรแล้ว
ท่านทั้งสองก็ได้พาผมลงมาในลักษณะปลิวลงอย่างรวดเร็ว มาถึงที่ไหน ก็ไม่ทราบ
ก็สะดุ้งตื่นนอน ซึ่งตรงกับเวลา 05.45 น. ของวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2529

มังคะลัง นิमितตัง กล่าวยังนิमितแห่งความฝันก็ขอจบเพียงเท่านี้

บันทึกวันที่ 14 มิถุนายน 2539 เวลา 16.30 น.

เสร็จวันที่ 15 มิถุนายน 2539 เวลา 10.50 น.

เรื่องที่ 6

ศุภนิมิต พระธาตุศรีสองรัก

เข้มทิศ เรียบเรียง

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 13 เมษายน 2532 วันนี้เป็นวันสงกรานต์ของคนไทยชาวบ้านทุกหมู่บ้าน โดยเฉพาะที่หมู่บ้านของผม ได้ตื่นกันแต่เช้ามืดเพื่อไปทำบุญที่วัดในหมู่บ้าน ไปทำบุญด้วยความขี้มึนแ่มแ่มใส โดยผู้เฒ่าผู้แก่และลูกหลานได้ถือช่อธง (ตุ่ง) ไปทำบุญที่วัดโดยมีลูกหลานไปด้วยกันอย่างอบอุ่น ในวันนี้ตั้งแต่ 09.00 น. ก็มีผู้คนมาเยี่ยมและพูดคุยที่บ้านหลายหมู่บ้านหลายคณะ บ้างก็มาศึกษาเรื่องนิมิต บ้างก็มาศึกษาเรื่องการทำบุญ บ้างก็มาศึกษาเรื่องปัญหาชีวิต บ้างก็มาศึกษาปัญหาหัวใจ ทุกคนที่ได้มาเยี่ยมที่บ้านก็ได้รับคำแนะนำจากผมไป ถูกอารมณ์ หรือไม่ก็ไม่ทราบแต่ละคนก็ยิ้มกลับไป วันนี้ได้รับแขกทั้งวันแทบไม่มีเวลาทานข้าว จนถึงเวลาตอนเย็นประมาณ 21.35 น. ของคืนวันที่ 13 เมษายน ตัวผม (นายไพศาล) ก็มีความรู้สึกง่วงนอนเป็นสัญญาณเตือนว่าจะต้องไปพักผ่อนหน้าที่ในโลกวิญญาน เมื่อมีความรู้สึกง่วงนอนผมจึงได้ขออนุญาตพ่อแม่และแขกที่ได้มาเยี่ยมในคืนนั้นเข้านอน เมื่อเข้านอนแล้วได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าใดมิทราบก็ได้มีนิมิตไป ในนิมิตนั้นได้มีท่านครูปาคันธา และพญาพิงคราช ได้พาไป ก่อนจะพาไปยังเห็นตัวเองนอนอยู่ที่บนเตียงนอนอยู่ในลักษณะตะแคงขวามือและเท้าเหยียดตรง ท่านทั้งสองได้พาไป ในลักษณะที่ปลิวขึ้นไป โดยสภาพที่ไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ท่านทั้งสองได้ พาไปไกลพอสมควร ท่านได้พาลงสถานที่แห่งหนึ่งสถานที่นั้นเป็นที่ราบคล้ายกับสนามฟุตบอลขนาดใหญ่ ท่านทั้งสองได้พาลงกลางสนาม และพาเดินไปข้างหน้าจนพ้นขอบสนาม ณ ที่นั้นเป็นอุโมงค์ขนาดใหญ่แต่ไม่มีด ได้เดินไปประมาณ 8 วา พื้นที่เหยียบลงไปมีลักษณะนุ่มคล้ายฟองน้ำในตอนนั้นผมอยากจะหยิบขึ้นมาดู แต่ท่านพญาพิงคราชได้ทักท้วงขึ้นมาก่อนว่า “อย่าหยิบขอให้ดูก็พอแล้ว” ผมได้เรียนถามไปว่าเป็นดินอะไรจึงนุ่มนวล ท่านพญาพิงคราชก็ตอบว่า นี่คือแผ่นดินธรรม - แผ่นดินทอง (พูดแล้วก็หัวเราะ) ผมสงสัย ท่านก็บอกว่าเป็น ของทิพย์ทั้งนั้น ท่านพาไปจนพ้นอุโมงค์นั้น แล้วก็สังเกตเห็นเป็นบ้านเมืองสว่างไสวสวยงามไปหมด ต่อจากอุโมงค์ก็เป็นห้วยถนนถนนนี้กว้างประมาณ 10 วาตรงห้วยถนน

มีต้นไม้ขนาดใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขา ต้นไม้นี้คล้ายต้นจำปา (จามจุรี) ใบมีลักษณะคล้ายใบพล (สีเขียวยาง) ดอกสลิด (บานบุรี) ส่งกลิ่นหอมอบอวลทั่วบริเวณ ในระหว่างความหอมตลบอบอวลก็มีเสียงดนตรีเบา ๆ ดนตรีนี้ได้ยินแต่เสียง แต่ไม่เห็นคนเล่น บ้านแต่ละหลังทรงจตุรมุขขนาดกลางบ้านแต่ละหลังห่างกัน 5 วา ท่านทั้งสองได้พาผม ไปชมบ้านเมือง ดูผลิตผลิตเป็นระเบียบเรียบร้อย และสวยงาม บ้านแต่ละหลัง มีแสงระยิบระยับทำให้ผลิตผลิตตา ระหว่างเดินทางผมได้ถามพญาพิงคราชว่า สถานที่นี้เป็นของคนที่ทำบุญด้วยอะไรไว้ ท่านครูปาคันธาได้บอกว่าสถานที่นี้เป็นของผู้ที่มีกรรมเบาบาง สมัยอยู่ในโลกมนุษย์ มีการรักษาศีล มีการทำทาน และมีการเจริญภาวนา ตลอดถึงมีการสร้างถาวรวัตถุสืบพระพุทธศาสนา 5,000 ปี

ท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่านหมู่บ้านนั้น ผ่านไปหลายหลัง จนได้มาหยุดที่วิมานหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั้นมีคนรออยู่แล้วเป็นชายอายุประมาณ 60 ปีเศษ ไว้หนวดเครา ดูท่าทางเข้มแข็ง พอคณะของผมนั่งบนเก้าอี้ ซึ่งมีลักษณะเตรียมพร้อมและรอคอยเมื่อนั่งพร้อมกันแล้วก็เริ่มทักทายกันขึ้น โดยท่านพญาพิงคราชพูดขึ้นก่อนว่า มีเรื่องราวจะส่งไปยังโลกมนุษย์พูดหรือส่งไปได้แล้ว ถึงเวลาที่จะส่งไป ตัวชายผู้นั้น มีความปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง (ดูจากสีหน้า) พร้อมทั้งยกมือไหว้กราบนมัสการท่านครูปาคันธา และพญาพิงคราชและพูดต่อว่าตัวข้าฯ มีความปีติยินดีเป็นอย่างมากที่ท่านครูปาคันธา และพญาพิงคราชได้ให้โอกาสข้าฯ ส่งเรื่องราวไปยังโลกมนุษย์เพราะตัวข้าฯ รอคนที่สืบบุญจากโลกมนุษย์มาและกลับไปยังโลกมนุษย์ (ตายแล้วฟื้น) ยังหาไม่ได้สักที ท่านพญาพิงคราชก็พูดว่า ก่อนจะเล่าเรื่องอะไรไป ขอให้บอกความเป็นมาของตัวก่อน ชายคนนั้นก็บอกว่า ท่านครูปาคันธาและพญาพิงคราชก็รู้จักข้าฯ ดีแล้ว ท่านครูปาคันธาและพญาพิงคราชก็หัวเราะ และท่านครูปาคันธาชี้มือมายังผมแล้วบอกว่า “คนนี่ยังไม่รู้จัก” ชายคนนั้นจึงบอกว่า ตัวข้าฯ มีชื่อว่าท่านเจ้าตน จันทะประสิทธิราชกิติ ได้สืบบุญจากโลกมนุษย์เมื่อเดือน 3 ขึ้น 15 ค่ำ พ.ศ. 2121 ด้วยโรคลมชักตก ที่เป็นเช่นนี้เพราะเคยไปตีผู้อื่นจนเป็นลมตาย เมื่อตายไปแล้ว วิญญาณก็ไปตกห้วงอบายภูมิเป็นเวลาถึง 3 ปี (โลกมนุษย์) เมื่อผ่านพ้นอบายภูมิ ก็มีบุญกุศลจึงจากห้วงอบายภูมิมาอยู่ที่นี่ (สถานที่อยู่ปัจจุบัน) สถานที่นี้คือวิมานของตัวข้าฯ ซึ่งข้าฯ จะส่งเรื่องราวไปยังโลกมนุษย์ คือเรื่องบุญที่ข้าฯ ได้ทำไว้ใน

โลกมนุษย์ซึ่งยังเป็นรูปธรรมอยู่ คือพระธาตุศรีสองรัก อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ท่านได้บอกว่าพระธาตุศรีสองรักชาวเมืองในโลกมนุษย์ได้รู้ความสำคัญ ความเป็นมาของการก่อสร้าง แต่สิ่งที่ท่านจะพูดคนในโลกมนุษย์ยังไม่รู้ แล้วท่านก็พูดว่าพระธาตุศรีสองรักสร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2103 เริ่มสร้างเมื่อขึ้น 15 ค่ำเดือน 6 มาเสร็จเอาอีก 3 ปีเต็มต่อมา ได้ฉลองสมโภชกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เมื่อวันที่ เดือนที่โลกมนุษย์ว่าไว้สาเหตุของการก่อสร้างเพราะเป็นการกันสงครามเป็นการสร้างความสามัคคีระหว่างเจ้าเมือง 2 เมือง คือ เมืองอยุธยาเป็นราชธานี กับเมืองศรีสัตนาคนหุต (เวียงจันทน์) แต่ในการก่อสร้างครั้งนั้นก็มีการปรึกษากันไว้ก่อนแล้ว พอดีทั้ง 2 เมือง (อยุธยาและเวียงจันทน์) มีพระธาตุอรหันต์อยู่ฝ่ายละ 9 องค์ จึงได้กำหนดเอาสถานที่ปัจจุบันเป็นสถานที่ประดิษฐานองค์พระธาตุ เพราะเป็นกึ่งกลางระหว่างทั้ง 2 เมือง ได้บอกกล่าวให้คนทั้ง 2 เมืองมาร่วมกันก่อสร้าง โดยรับบริจาค น้ำอ้อย ก้อนอิฐ มีด พร้าและดาบ ใช้ตากถางบริเวณ (อุปกรณ์เครื่องมือ) ในวันลงมือปรับพื้นที่ ก่อสร้างและระหว่าง การก่อสร้างได้อัญเชิญ พระมหาเถระผู้มีความรู้ทางโลกทางธรรมตลอดจนชาวบ้านผู้มีความรู้ทางโลกทางธรรมและศรัทธาชาวบ้านทั้งสองเมือง โดยฝ่ายอยุธยา มีพระสงฆ์ที่สำคัญทั้งหมด 9 รูปมีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้าสุเมธามหาเถระ
2. ท่านสาธุเจ้าสุธรรมมหาเถระ
3. ท่านสาธุเจ้าพรหมจริยาวิงโสมมหาเถระ
4. ท่านสาธุเจ้าอริยะมุณีศรีวงศา มหาเถระ
5. ท่านสาธุเจ้าศีลาสุทธีอุตตะโมมหาเถระ
6. ท่านสาธุเจ้าพรหมมะสาโรมหาเถระ
7. ท่านสาธุเจ้าราชมุณีศรีสมโภชมหาเถระ
8. ท่านสาธุเจ้าเมธังคะโลมหาเถระ
9. ท่านสาธุเจ้าพระธรรมวงศา มหาเถระ

ทั้ง 9 องค์อยู่วัดดังต่อไปนี้

องค์ที่ 1	อยู่วัดพยารติการาม	อยุธยา
องค์ที่ 2	อยู่วัดกษัตรา	อยุธยา

องค์ที่ 3	อยู่วัดศาลาปูน	อยุธยา
องค์ที่ 4	อยู่วัดพุทไธสวรรย์	อยุธยา
องค์ที่ 5	อยู่วัดนกกระจาบ	อยุธยา
องค์ที่ 6	อยู่วัดพนัญเชิง	อยุธยา
องค์ที่ 7	อยู่วัดเจ้าเจ็ดใน	อยุธยา
องค์ที่ 8	อยู่วัดธรรมมิกราช	อยุธยา
องค์ที่ 9	อยู่วัดอินมุนิน (วัดโกโรโกโส)	อยุธยา

เสนาข้าราชการอยุธยามาด้วยกัน 10 คนมีดังนี้

1. นายเพิ่ม มีฐานะเป็นผู้ดูแลการเก็บข้าว (ภาษี) ในเมือง
2. นายหยอด เป็นผู้มีความรู้ด้านการก่อสร้าง
3. นายผล รู้เรื่องในการปรับพื้นที่ (ทางด้านภูมิศาสตร์)
4. นายจัน รู้เรื่องในการเชิญพระธาตุ
5. นายบุตร มีความรู้การอัญเชิญเทวดา
6. นายพิน มีความรู้เรื่องการเซ่นบวงสรวงวิญญาน
7. นายแก้ว มีความรู้เรื่องคาถาอาคมไล่สัตว์ไม่ให้มารบกวน
8. นายสาย มีความรู้เรื่องฤกษ์ยามที่ใช้ในการขุดหลุมการก่อสร้างฐาน

มีความสำคัญมาก

9. นายอิม มีความรู้เรื่องการรักษาศีล
10. นายทอ มีความรู้เรื่องชักชวนชาวบ้านที่ไม่รู้ศีลธรรมมาร่วมทำบุญ (โฆษก)

อีก 30 คนเป็นชาวบ้านที่ศรัทธาจากในอยุธยาและในบริเวณรอบๆ มีชื่อดังนี้

1. นายรัก	16. นายทอง
2. นายชอบ	17. นายโชติ
3. นายฉ่ำ	18. นางหมี
4. นายใหญ่	19. นายกล่อง
5. นายกว้าง	20. นายเหือด
6. นายเหม็น	21. นายปอม
7. นายเข้ม	22. นายทัก

8. นายรุ่ง	23. นายพุ่ม
9. นายก้าน	24. นายกลิ่น
10. นายซุบ	25. นายเรียบ
11. นายชุย	26. นายชุ่ม
12. นายอยู่	27. นายเลา
13. นายเม่นใหญ่	28. นายเพชร
14. นายเม่นน้อย	29. นายหม่น
15. นายทาบ	30. นายน้อย

ระหว่างการก่อสร้างปรับปรุงพื้นที่ทุกคนได้ทำเต็มกำลังตามความสามารถ และมีศรัทธาเป็นที่ตั้ง ไม่มีการเบียดเบียนและทำร้ายสัตว์ ต่างคนต่างก้มหน้าก้มตาทำเพื่อให้งานสำเร็จลุล่วง โดยเร็ว ต่างคนต่างใช้วิชาความรู้ความสามารถ ที่มีประจำตัวของแต่ละคนให้เป็นประโยชน์ในการสร้างบุญกุศลในครั้งนี้ ในวันทำบุญสมโภชครั้งใหญ่ ได้อธิษฐานจิตต่อหน้าพระเถระ ที่นิมนต์มาตามรายชื่อ ที่ได้บอกไว้ บางคนก็อธิษฐานให้ได้พบกันทุกภพทุกชาติ บางคนไม่มีความรู้ก็ขอให้ได้มีความรู้ความสามารถมีชีวิตความเป็นอยู่ดีกว่านี้ และขอให้ได้มาพบพระพุทธศาสนา ได้มาทำบุญทำทานขจัดขจัดเกลากิเลสในพระพุทธศาสนา จนถึงพระนิพพานเป็นที่สุด พระสงฆ์ทั้งหลายเมื่อได้ทราบ และอธิษฐานจิตแล้ว ก็ได้อนุโมทนาต่อทุกผู้ทุกคน คือให้สมความปรารถนาของแต่ละคน ด้วยเหตุนี้ ทั้งบุญ และกรรม ก็เป็นแรงผลักดันให้แต่ละคนมีศรัทธาในการสร้างพระธาตุศรีสองรัก ได้เวียนว่ายตายเกิดในโลกมนุษย์ โดยส่วนมากเป็นไปตามแรงอธิษฐานของแต่ละคน ตามที่มีชื่อในโลกมนุษย์ในปัจจุบัน ดังนี้

1. นายเพิ่ม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสลิศ บำรุงเมือง
ปัจจุบันอยู่ใน แดนทิพย์แดนธรรม
2. นายหยอด เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายแก้ว อาสา
ปัจจุบันอยู่ใน แดนทิพย์แดนธรรม

3. นายผล เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายพิพัฒน์ สพุงเขต
ปัจจุบันอยู่ใน แคนทิพย์แคนธรรม
 4. นายจัน เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายแก้ว โกมน
ปัจจุบันอยู่ใน แคนทิพย์แคนธรรม
 5. นายบุตร เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายกุลังคะ คิลกวิลาศ
ปัจจุบันอยู่ใน แคนทิพย์แคนธรรม
 6. นายพิน เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายมังกร กองสุวรรณ
 7. นายแก้ว เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายชีวิน สุทธิสุวรรณ
 8. นายสาย เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายจัด สุริย์เดโช ลำดับที่ 6 - 8
ไม่บอกที่อยู่เพราะต่อไปจะได้รู้จักกันหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นานนัก
(ท่านจันทประสิทธิ์ ราชักดีบอก) ข้าพเจ้านายไพศาล แสนไชย รับทราบไว้
 9. นายอิม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี
 10. นายทอ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นางจันทร์สว่าง เลิศธรรมเทวี
- ส่วนชาวบ้าน 30 คน มีชื่อดังนี้
1. นายรัก เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายไผท วิจารณ์ปรีชา
 2. นายชอบ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายเสถียร นาคะวาจา
 3. นายฉ่ำ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายเสถียร ขุนตระกูล
 4. นายใหญ่ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า อรทัย สุภาพเป็นทหารหญิง
ลำดับที่ 1 - 4 ไม่บอกที่อยู่เพราะต่อไปจะได้รู้จักหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปแล้ว
(ท่านจันทประสิทธิ์ ราชักดี บอก) ข้าพเจ้านายไพศาล แสนไชย รับทราบไว้
 5. นายกว้าง เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสาร สารทัศนันทน์
 6. นายเหม็น เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นางวิไล สารทัศนันทน์
ลำดับที่ 5 - 6 ไม่บอกที่อยู่เพราะต่อไปจะได้รู้จักกัน เมื่อพบแล้วถามเจ้าตัวว่าเป็น
อะไรกัน
 7. นายเข้ม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสัจด์ แซ่ม้อย
 8. นายรุ่ง เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายอานนท์ พรหมนาค
 9. นายก้าน เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายไพรัตน์ สกุลพันธ์

10. นายชูป เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายพยนต์ พิเรนทร์ทร

11. นายชุย เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายอาทิตย์ กำลังเอก (เป็นทหาร)

12. นายอยู่ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสำราญ แพทยะกุล

(เป็นทหารตายแล้ว) ลำดับที่ 7 - 12 ตัวข้า (ท่านจันทประสิทธิ์ราชภักดี) ไม่ชอบบอก
ที่อยู่ให้เพราะชาวเมืองเลวรู้จักกันดีแล้ว

13. นายเม่นใหญ่ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายเกษม แซ่ม้อย

14. นายเม่นน้อย เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายชาญชัย เตรประสิทธิ์

15. นายทาบ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสมัย ณ หนองคาย

16. นายทอง เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายจุนพงษ์ จันทร์ดี

17. นายโชติ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายถาวร พรหมมีชัย

18. นางหมี เกิดมาในชาตินี้มีกรรม เกิดเป็นเต่าอยู่ในแม่น้ำเหือง

19. นายกล่อง เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายประจิต นิลเขต

20. นายเหือด เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายศิริพงศ์ ห่านตระกูล

21. นายปอม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายวิชา ทับธง

22. นายทัด เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายชูศักดิ์ กราบไกรแก้ว

23. นายพุ่ม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายวรุฒิ ชำนิยันตร์

24. นายกลั่น เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสุริยัน ศรีจันทร์

ลำดับที่ 13 - 24 ถ้าพบคนใดคนหนึ่งแล้วหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ก็ให้ถามหา ชื่อที่อยู่
ของแต่ละคนไป เพราะคนที่บอกนั้นเขารู้จักแต่ละคนดี ท่านจันทประสิทธิ์ราชภักดี
บอกไว้

25. นายเรียบ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสมพงษ์ ตันติทวีโชค

26. นายชุ่ม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายเกษมสุข ตันติทวีโชค

ลำดับที่ 25 - 26 ทั้งสองได้อธิษฐานจิตร่วมกันว่าขอให้ได้พบกันทุกชาติ
จึงได้มาอยู่ร่วมกันในชาตินี้อยู่ที่ 63 ถนนภูมิวิถี อำเภอเมือง จังหวัดเลย ถ้าพบแล้ว
ให้ถามว่าเป็นอะไรกัน (ท่านจันทประสิทธิ์ราชภักดี บอกไว้)

27. นายเล่า เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายวิทยา ฉัตรคธาธารุ

28. นายเพชร เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นางสาวนพรัตน์ ฉัตรคธาธารุ

29. นายหม่น เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสุรัตน์ ทิมสุวรรณ
อยู่ในเมืองเลย ชาวบ้านรู้จักกันดี
30. นายน้อย เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นางสุจิตรา บุณนาค
คน ๆ นี้ต่อไป จะได้รู้จักกัน

จากนั้นท่านจันทประสิทธิ์ราชภักดี ท่านก็ได้เล่าเรื่องถึงบุพกรรมและชื่อ
ชาติหน้าของแต่ละคนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ตลอดจนแนวทางแก้ไขของแต่ละคนด้วย
และท่านได้พูดต่อข้าฯ อีกว่า “นี่นะ ไผศาล เรื่องนี้ขอบอกให้แก่คนที่สนใจ ในเรื่อง
บาปบุญเชื่อในกฎแห่งกรรม และกฎวัฏสงสาร ที่พระพุทธเจ้าได้วางไว้ คนที่ไม่รู้เรื่อง
หรือมากไปด้วยกิเลสโลกามิส ไม่เชื่อกฎแห่งกรรม อย่าให้รู้โดยเด็ดขาด เพราะเขา
จะละเมิด หรือทำลายพุทธศาสนาโดยไม่รู้ตัว ซึ่งจะเป็นการสร้างกรรม โดยไม่มีที่
สิ้นสุดแต่ถ้าหากคนที่เชื่อเรื่องบุญบาปก็ให้ไผศาล แสนไชย ผู้ป็นล่ามในเมืองมนุษย์
ช่วยให้เขาอย่าย่อท้อในการทำบุญทำทาน รักษาศีล ภาวนา และช่วยบอกชีวิตชาติหน้า
(ชื่อชาติหน้า) ของแต่ละคนที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ด้วย” ข้าฯ นายไผศาล แสนไชย
ได้รับคำต่อท่านจันทประสิทธิ์ราชภักดีไว้ว่า จะทำตามที่ท่านได้สั่งไว้ทุกประการ
เมื่อพูดกันเสร็จเรียบร้อยแล้วท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชได้พาข้าฯ
ไปรับรู้เรื่องอื่น ๆ อีก ซึ่งเป็นเรื่องของบุคคลที่ตายไปแล้วไปตกที่รื้อนอยู่ที่เย็น
แล้วส่งเรื่องมาหาญาติพี่น้องของตัวเอง เมื่อได้เรื่องราวมากแล้ว (ประมาณ 5-6
เรื่อง) ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชได้พาข้าฯ กลับมาลักษณะลง
ลงถึงที่ไหนก็ไม่ทราบ ข้าฯ ก็ได้รู้สึกตัวตื่นนอนเมื่อมองดูนาฬิกาเป็นเวลา 05.39 น.
ของวันที่ 16 เมษายน 2532 และเมื่อถึงเวลาข้าฯ ก็เขียนเชิงบันทึกตามที่ได้นิพนธ์ดังนี้
มังคะลัง นิพนธ์ดังกล่าวยังนิพนธ์ ก็ขอจบเพียงเท่านี้

เรื่องที่ 7

พระเจ้าตนหลวง

วัดศรีโคมคำ อ.เมือง จ.พะเยา

นิมิตนี้เกิดขึ้นในวันเข้าพรรษาของปี 2537 ซึ่งตรงกับคืนวันที่ เดือน ในวันนี้ข้าพเจ้าได้พบปะผู้คนที่มาเยี่ยมบ้าน หลายหมู่หลายคณะ ซึ่งแต่ละคน ก็มีความทุกข์ที่ไม่เหมือนกัน บางคนก็มาปรึกษาเรื่องลูกไม่อยู่ในโอวาท หรือหนีเรียนว่าเป็นกรรมอะไร บ้างก็มีปัญหาครอบครัว ปัญหาหัวใจ บ้างก็อยากได้ลูก อยากอุ้มหลานก็มาขอที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถที่จะคลบ้นดาล ให้ได้ ก็เพียงแค่แนะนำให้เขาไปทำบุญทำทานไว้ก่อน และให้ไปอธิษฐานจิตที่พระธาตุหริภุญชัย พระธาตุคุดอยสุเทพพระธาตุจอมทอง วันนี้ทั้งวันข้าพเจ้าได้ต้อนรับแขก จนถึงเย็น และทำตามลำดับ ลูมาจนถึงเวลา 3 ห่ม ตัวข้าพเจ้าก็รู้สึกง่วงนอน ซึ่งเป็นสัญญาณว่า จะต้องไปพักผ่อนหนึ่ง เมื่อเข้าไปนอนแล้วก็ได้หลับไป ซึ่งเป็นเวลาเท่าไร ก็ไม่ทราบก็ได้หลับสนิทไป จากนั้นก็ได้มีบุคคล 2 ท่าน พาข้าพเจ้าไปตามปกติ ก็คือ ครอบาคันธา คันธาโรและท่านพญาพิงคราช ได้พาไปในลักษณะปลิวขึ้นไป โดยสภาพ ไร้น้ำหนัก และไร้จุดหมายปลายทาง ก่อนจะไปที่เห็นตัวเองนอน ในลักษณะ ตะเควงขามือเท้าเหยียดตรง ร่างที่นอนอยู่กลางแจ้งข้างถนน สวมเสื้อยืดคอกลมสีขาว ท่านทั้ง 2 ได้พาไปไกลพอสมควรแล้วได้พาลงยังสถานที่แห่งหนึ่งเป็นลานกว้าง ท่าน ทั้ง 2 พาข้าพเจ้าเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วระยะประมาณ 300 เมตร ถึงจะพ้น จากขอบลานกว้างนั้น เมื่อพ้นจากขอบลานนั้นแล้ว ก็มีหัวถนนเกิดขึ้น ซึ่งมีความกว้าง ประมาณ 10 วา ทางเดินมีลักษณะนุ่ม มีสีเขียวคล้ายปีกแมงทับ จะว่าเป็นหญ้าก็ไม่ใช่ เป็นพรมก็ไม่เชิง ที่หัวถนนมีต้นไม้ใหญ่ 2 ต้น คล้ายๆ ต้นโพธิ์แตกกิ่งก้านสาขา มีดอก คล้ายดอกสลิดส่งกลิ่นหอมเย็นตลอดไปหมด และได้สังเกตเห็นว่าที่แห่งนั้น เป็นบ้านเมืองมีหลายหลังห่างกันประมาณ 10 วาต่อหลัง ท่านทั้ง 2 ได้พาผ่านบ้านนั้น ไปโดยสภาพบรรยากาศของบ้านเมืองนี้เย็นค่อนข้างหนาวแต่รู้สึก สดชื่น สบายจิต สบายใจจนลืมโลกมนุษย์ไปเสีย ข้าพเจ้าได้เดินผ่าน บ้านเมือง ไปจนได้มา หยุดอยู่หน้าบ้านหลังหนึ่งเป็นทรงจตุรมุข ซึ่งมีคนนั่งรออยู่ในบ้าน และได้เชื้อเชิญ

คณะของข้าพเจ้าเข้าไปผู้ชายคนนั้นอายุประมาณ 60 กว่าปี ไร้ผมเสกกลาง ดูท่าทาง
น่าเกรงขามมีผิวเนื้อสีดําแดง ไร้หนวดหน้าตาคุ้ยคั่น นุ่งกางเกงและใส่เสื้อแขนยาว
สียอดทองอ่อน ปักคั่นทองที่ปลายเสื้อ ภายในบ้าน หรือบนศาลาจตุรมุข นั้นมีเก้าอี้
เตรียมต้อนรับไว้แล้ว 3 ตัว จากนั้นพญาพิงคราชผู้เป็นประธานนำไป ก็ได้ทักทาย
ชายผู้นั้นอย่างเป็นกันเองว่า “ท่านเป็นอย่างไรบ้างอยู่ที่นี้สบายดีไหม อยากไปเที่ยว
โลกมนุษย์บ้างไหม” ชายผู้นั้นได้ตอบว่า “ไม่อยากจะไปเพราะโลกมนุษย์ همینสาบ”
ท่านพญาพิงคราชได้หัวเราะขึ้นจากนั้นก็หันหน้ามอมองยังข้าพเจ้าแล้วพูดกับข้าพเจ้าว่า
“สุเฮยสุเขารู้จักคนเฒ่าคนแก่” ข้าพเจ้าก็ตอบไปว่าไม่รู้จัก ท่านพญาพิงคราช
ครุบากันธา และชายแก่คนนั้นก็หัวเราะขึ้น จากนั้นท่านพญาพิงคราช ได้บอก
ข้าพเจ้าว่า “ถ้าไม่รู้จักก็ถามเอาเอง” ข้าพเจ้าก็ถามว่า “ถามได้หรือเปล่า” ชายคนนั้น
ตอบว่า “ได้สิ” ข้าพเจ้าจึงได้ถามไปว่า “พ่อลุงชื่ออะไร มาอยู่ที่นี้นานแล้วหรือ”
ท่านยิ้มให้ ข้าพเจ้าเล็กน้อยอย่างมีเมตตาแล้วพูดออกมาว่า “ลํ้าเมืองมนุษย์ ถ้าข้า
บอกไปก็ต้องรู้จักข้าแน่ๆ” พูดเสร็จก็หัวเราะขึ้นมาจากนั้นก็พูดต่อว่า “ตัวพ่อลุง เมื่อ
สมัยอยู่ในโลกมนุษย์มีชื่อว่า พ่อขุนงำเมือง เป็นคู่เดียวเสียวัก (เพื่อนกัน) กับ
พ่อขุนรามคำแหง และพระเจ้าเม็งราย” มาถึงตอนนี้ตัวผมตอบไปว่า “เคยรู้จักดีว่า
ได้สร้างเมืองพะเยาจากตำราเรียนในโลกมนุษย์” พ่อขุนงำเมืองพูดขึ้นว่า
“นั่นแหละคือตัวข้าเอง” ข้าพเจ้าจึงตอบไปว่า “พ่อขุนงำเมืองหน้าตาอย่างนี้นะหรือ”
พ่อขุนงำเมืองพูดว่า “อยู่ในโลกมนุษย์ก็เป็นพ่อขุนงำเมืองมาอยู่ในโลก นี้ก็เป็นเพียง
คนแก่คนหนึ่งที่กำลังเสวยบุญเสวยกรรมที่ได้สร้างไว้ในขณะที่อยู่ในโลกมนุษย์”
ท่านลุงนี้ (ท่านได้พูดขึ้นมาพร้อมกับยิ้มขึ้นมาเล็กน้อย) ก็มีความยินดีที่ได้พบ
ท่านครุบากันธา ท่านพญาพิงคราช พร้อมทั้งลํ้าในเมืองมนุษย์ มาถึงตอนนี้
ท่านพญาพิงคราชได้พูดเบาๆ กับพ่อขุนงำเมืองซึ่งข้าพเจ้าก็ยังได้ยินว่า ให้รีบสั่ง ไป
เสียเพราะว่ายังจะรีบไปข้างหน้าอีก พ่อขุนงำเมืองพูดว่า ที่ตัวข้าจะกล่าวไปนี้
อยากจะพูดถึงการทะนุบำรุงพุทธศาสนา โดยเฉพาะการสร้างพระพุทธรูป
เจ้าตนหลวง ท่งเอี้ยง เมืองพะเยา ซึ่งเมื่อสมัยอยู่ในโลกมนุษย์ ข้าก็ไม่ทันได้สร้าง
เพราะข้ามาทีหลังไม่มีบุญได้สร้างพระเจ้าตนหลวง เพราะพระเจ้าตนหลวง
เกิดมาทีหลัง (ได้สร้างหลังจากที่ข้าได้สิ้นชีวิต) ข้าก็ไม่รู้ว่าที่แท้มันเป็นมาอย่างไร

(ไม่ว่าประวัติเป็นอย่างไร)เมื่อข้าสืบนุญจากโลกมนุษย์แล้ว ข้าถึงรู้โดย โลกนี้แจ้งให้
ข้าทราบ และข้าขอส่งขออุ (พูด) ไปเมื่อได้โอกาสเพื่อให้โลกมนุษย์ทราบว่า ก่อน
จะเป็น พระเจ้าตนหลวงออกมาได้ ได้มีพระเกศาธาตุ ของพระพุทธเจ้าและพระธาตุ
ส่วนกระดูกนิ้วมือเบื้องซ้าย ได้เสด็จมาด้วยอำนาจพุทธานุภาพอันใหญ่แห่งโลกทั้ง
3 เพราะสมัยพระพุทธเจ้าอยู่ในโลกมนุษย์นั้นก่อนจะเสด็จดับขันธปรินิพพานได้
อธิษฐาน ไว้ว่าขอให้สรีระของท่านจะไปสถิต อยู่ที่โลกมนุษย์ในที่ ที่ผู้คนจะไป
กราบไหว้ สักการบูชาเพื่อให้หลุดพ้นจากสังสารวัฏ เพราะฉะนั้นพระธาตุ
จึงเสด็จมาอยู่ ณ บริเวณนี้ ที่คอยจอมปลวกหรือคอยจอมทอง เมื่อพระธาตุเสด็จมา
เมื่อเดือน 9 เป็ง ปี พ.ศ. 2034 ก็บังเกิดรัศมีเจิดจ้าซึ่งชาวบ้านก็ได้มาเห็นรัศมี พระธาตุ
เปล่งปลั่งออกมา โดยตอนนั้นมีสล่าตี เครื่องเงินเครื่องทอง ได้เห็นรัศมี ดังกล่าว
ก็เกิดศรัทธา ปสาทะ จึงนำเรื่องนี้ไปบอกให้เพื่อนฝูงและไปกราบเรียนต่อเจ้าเมือง
เพื่อปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไรกับพระเกศาธาตุ ตลอดจนพระธาตุของ
พระพุทธเจ้าและของพระอรหันต์อีก 19 พระองค์ ได้ปรึกษารื้อกัน ต่อเจ้าเมือง
ในสมัยนั้น พร้อมทั้งศรัทธาญาติมิตรทั้งหลายจึงได้ประชุมตกลงกันว่า จะสร้างบรรจุ
ไว้ในพระพุทธรูป จะได้สร้างพระพุทธรูปขึ้นมา จึงได้ชวนกันนำเรื่องนี้ไปปรึกษ
มหาเถระว่าจะทำที่ไหนทำอย่างไร ก็จึงลงความเห็นกันว่าให้สร้าง ในที่ที่เป็นมงคล
ก็คือที่ประดิษฐานพระเจ้าตนหลวงในปัจจุบันนี้ โดยประชาชนได้ช่วยกันและปรึกษา
หารือกันแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มผู้ครองบ้านครองเมือง (ราชการ)
2. กลุ่มชาวบ้านธรรมดา

ได้เริ่มก่อสร้างเมื่อเดือน 8 เหนือออก 15 ค่ำ โดยตอนนั้น ก็มีฝ่ายของ พระเจ้า
ผู้ปกครองเมือง คือ พญาเมืองตู๋ (พระเจ้าเมืองตู๋) เป็นเจ้าเมืองพะเยาในสมัยนั้น พร้อม
ทั้ง บริวารมีชื่อดังนี้

ฝ่ายผู้ปกครองเมือง

1. พญาเมืองตู๋ เจ้าเมืองพะเยา
2. เสนาคำแก้ว

3. เสนาช่างเปี้ย
4. เสนาอินป๋น
5. เสนาเมืองมุง
6. เสนาจันทร์แสง
7. เสนาทดวงค์
8. เสนาจันทร์จัต
9. เสนาจันทร์ม่วง
10. เสนาคำเสาร์
11. เสนาคำสอน
12. เสนาคำหวัน
13. เสนาผัด
14. เสนาคำจ้อน
15. เสนาหมื่นวงศ์
16. เสนาคัมภีระ
17. เสนาเมืองมูล
18. เสนาคำอุป
19. เสนาคำวัน
20. เสนาคำก๊อน

ฝ่ายชาวบ้านมี 30 คน

1. นายคำตื้อ
2. นายคำไหล
3. นายเมืองคำ
4. นายบุญเป็ง
5. นายมูลเมือง
6. นายคำแดง
7. นายคำเปี้ย
8. นายเรืองยศ

9. นายนวล
10. นายเมฆ
11. นายใจ
12. นายหอม
13. นายหวัน
14. นายปึก
15. นายยิ่ง
16. นายสิงห์
17. นายชื่น
18. นายเรือง (เอื้อง)
19. นายนิล
20. นายคำ
21. นายตา
22. นายตัน
23. นายปุ่น
24. นางเจียว
25. นางช่อน
26. นางจำ
27. นางปา
28. นางลุน
29. นางตุ่น
30. นางไบ

ฝ่ายราชการอีก 6 คน ที่มีศรัทธาร่วมสร้างด้วยคือ

1. นายเป็ง
2. นายอุด
3. นายใจ
4. นางตุ้ย

5. นางยวง

6. นางดา

56 คนเฉพาะที่สำคัญคือมีศรัทธาอย่างแท้จริง

ทั้งหมดได้มีเจตนาศรัทธาได้ช่วยกันปั้นก้อนดินที่ใครมีเงินมีทองก็ถวายไว้ได้
ฐานพระเจ้า มีการทานน้ำฮัก น้ำหาง น้ำอ้อย ได้ตั้งอกตั้งใจกันทำทาน ได้อันเชิญพิธี
อบรมสมโภชพระธาตุ ใส่บอกไม้สวก ตีเอบเงิน แอบคำเข้าใส่เป็นบริวาร และทองคำ
อีก 1 ลำลือเอาถวายเป็นพุทธบูชา มีดอกไม้สหรเงิน สหรัคำ ซึ่งก่อน จะบรรจุใส่ไว้
พื้นฐานพระเจ้าก็ได้เอาไปทานกับตู้เจ้าผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบสาธุเจ้าเชื้อ คันทวังโส
พระเจ้าตนหลวงได้ช่วยกันสร้างเป็นเวลาถึง 33 ปี ไม่มีการผัดใจกัน เอาความสามัคคี
เป็นที่ตั้งมาแล้วเสร็จเมื่อเดือน 8 เหนือออก 15 ค่ำปี พ.ศ. 2067 ก็ได้กินทานกันเต็มที
ในวันนั้นเสร็จจากวันนั้นมาอีก 7 วัน ก็ได้อบรมสมโภช พ่อขุนจำเมืองพูดขึ้นมาว่า
“นี่นะไพศาลข้าจะบอกไปยังสิ่งที่โลกมนุษย์ยังไม่รู้ ที่รู้แล้วข้าก็จะไม่บอก ในวันนั้น
ได้กินได้ทานกัน (ถัดจากนั้นมาอีก 7 วัน) ได้นิมนต์ตู้เจ้าผู้ปฏิบัติดีทั้งหมด 19 คน”
ซึ่งมีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้าญาณวิชาโย
2. ท่านสาธุเจ้าชุตินชโล
3. ท่านสาธุเจ้าธรรมปันโย
4. ท่านสาธุเจ้าปัญญาวิลาส
5. ท่านสาธุเจ้าธรรมपाल
6. ท่านสาธุเจ้าญาณวุฒิ
7. ท่านสาธุเจ้าญาณวีระ
8. ท่านสาธุเจ้าพรหมจักรโก
9. ท่านสาธุเจ้ามหาวโณ
10. ท่านสาธุเจ้าติสสวังโส
11. ท่านสาธุเจ้าอภิวันโน

12. ท่านสาธุเจ้าคำภีโร
13. ท่านสาธุเจ้าปัญญา
14. ท่านสาธุเจ้าปารมี
15. ท่านสาธุเจ้าอุปเสโน
16. ท่านสาธุเจ้าอินทนนโธ
17. ท่านสาธุเจ้าชัยะวังโส
18. ท่านสาธุเจ้าจันทรังยี
19. ท่านสาธุเจ้าพุทธิญาโณ

พระสงฆ์ทั้ง 19 รูปอยู่วัด ตามลำดับดังนี้

1. วัดป่าแดง
2. วัดลี
3. วัดประตู่ชัย
4. วัดแก้วขาว
5. วัดท่าฟ้า
6. วัดแสนเมืองมา
7. วัดพระธาตุจอมแก้ว
8. วัดพระธาตุเจ้าโเว
9. วัดจำเมือง เชียงราย
10. วัดโศก เชียงราย
11. วัดช้างค้ำ เชียงราย
12. วัดเจดีย์หลวง เชียงราย
13. วัดป่าตอง
14. วัดพระยืน เชียงราย
15. วัดป่าสัก
16. วัดอาทิตยันแก้ว เชียงราย
17. วัดเสาศิริน เชียงราย
18. วัดแสนเมืองมา เชียงราย

19. วัดพระธาตุสองพี่น้อง เชียงราย

ในการทำบุญคราวนั้นก็ได้อั้งตั้งจะอธิษฐานกันทั้งมวลเกิดมาชาติหน้าด้วย บุญกุศลขอให้เกิดมีหน้าสดใส ผิวพรรณ วรรณะ ประกอบไปด้วย อายุวรรณะ จตุรพรชัย 4 ประการ และให้มาพบพระพุทธศาสนา มากินมาตามพุทธศาสนา จนถึง พระนิพพานเป็นที่สุด เมื่อปวารณาแล้วพระสงฆ์อนุโมทนา ให้ศีลให้พรทุกคนสำเร็จ ตามความมุ่งมาด ปรรณนาทุกประการ ด้วยเหตุนี้บุญที่ทำไว้ก็ได้ส่งผลให้ทุกคนได้ เวียนว่ายตายเกิดตามแรงปรารณาผู้ที่หมกเชื่อเกิดก็ไม่ได้มาเกิดอีก ผู้ยังไม่หมกเชื่อเกิด ก็เวียนว่ายตายเกิดในโลกมนุษย์ตามแรงบุญและกรรมของตน พระเจ้าจำเมืองพุดแก้ว ก็เกาศีระษะนิตหนึ่ง ครุบาคันธาและพญาพิงคราชต่างก็ยิ้ม ๆ ทุกคนก็ได้เวียนว่าย ตายเกิดตามแรงบุญแรงกรรม มีชื่อดังต่อไปนี้

1. พญาเมืองตู๋ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ครุบาศรีวิชัย สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
2. เสนาคำแก้ว เกิดมาชาตินี้ชื่อ ครุบาศรีวิลาศ วชิรปัญญา
3. เสนาช่างเบี้ย เกิดมาชาตินี้ชื่อ ครุบาพ่วง ธรรมปัญญา
4. เสนาอินปัน เกิดมาชาตินี้ชื่อ ครุบาปัญญา ปัญญา สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
5. เสนาเมืองมุง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ครุบาแก้ว คันธวังโส สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
6. เสนาจันทร์แสง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพุทธวงศ์ สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
7. เสนาวาควงศ์ เกิดมาชาตินี้ชื่อ จำอินทะชมพู สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
8. เสนาจันทร์จืด เกิดมาชาตินี้ชื่อ เจ้าขัติยะ สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
9. เสนาจันทร์ม่วง เกิดมาชาตินี้ชื่อ เจ้าชัยวงศ์ สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ

10. เสนาคำเสาร์ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าธงชัย ธิตบุญโญ อยู่วัดราชคฤห์
อ.เมือง จ.พะเยา

11. เสนาคำสอน เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าศรีมูล มูลศิริ อยู่วัดศรีอุโมงค์คำ
อ.เมือง จ.พะเยา

12. เสนาคำหวัน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายประยูร วงศ์พานิช

13. เสนาผัด เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายคำตัน ศรีวิราช

14. เสนาคำจอน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายกนก ค้วงเงิน

15. เสนาหมื่นวงศ์ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพิรัช พรหมสิทธิ์

16. เสนาคำภีระ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายธีระศักดิ์ เทศศิริ

17. เสนาเมืองมูล เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพิชัย อริยวัฒนาวงศ์

18. เสนาคำอุป เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายนิพนธ์ บุรณประศาสน์

19. เสนาคำวัน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพิษณุ สวัสดิ์

20. เสนาคำกอน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายประทีป ศรีรุ่งเรือง

ตั้งแต่ลำดับที่ 12 – 20 ตัวคุณลุง (พ่อขุนจำเมือง) ไม่ขอบอกที่อยู่เพราะจะ
ได้รู้จักกันหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ให้โลกมนุษย์ได้รู้กัน

ฝ่ายชาวบ้านมี 30 คน

1. นายคำต้อ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสวัสดิ์ ส่งสัมพันธ์

2. นายคำไหล สิ้นบุญไปแล้วอยู่แดนวิมุตติ ยังไม่ได้เกิด

3. นายเมืองคำ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสัญญา ปาลวัฒน์วิชัย

4. นายบุญเป้ง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายอรุณ รุจิกันหะ

5. นายมูลเมือง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายศักดิ์ ลาภเจริญ

6. นายคำแดง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสวัสดิ์ วรพงศ์

7. นายคำเบีย เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายคำรณ บุญเชิด

8. นายเรืองยศ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายบรรลสิทธิ์ สลับแสง

9. นายนวล เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายอร่าม เอี่ยมอรุณ

10. นายเมฆ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายปกรณ์ ประพัฒน์

11. นายใจ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายจำเนียร ศศิบุตร

12. นายหอม เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายห่ม บุญเรือง
13. นายห้วน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายนิรันดร ชัยนาม
ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่
14. นายปึก เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายมนตรี ตระหง่าน
ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงราย
15. นายยิ่ง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายคล้าย บุษบรณ
สิ้นบุญแล้วกำลังอยู่ดินแดน ทิพย์แดนธรรม
16. นายสิงห์ เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ อ้าย พุนชัย
17. นายชื่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายวิจารณ์ ไชยนันต์
18. นายเสียง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายศรีพงศ์ อยู่มั่น
19. นายนิล เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายบรรจง สุทธิคม
20. นายดำ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายโสภณ ประภาพจน์
21. นายตา เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายเจริญ อินทอุดม
22. นายตัน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพีรตัน พรหมสิทธิ์
23. นายปุ่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี
24. นางเขียว เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางจันทร์สว่าง เลิศธรรมเทวี
25. นางช่อน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายออน ธีรงค์
26. นางจำ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางศรีมัว ธีรงค์
27. นางปา เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายเดชศรี ธีรงค์
28. นางลูน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางอำพร ใจเย็น อยู่ 189 บ้านดอนชัย

ต.ปง จ.พะเยา

29. นางตุ่น เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายอุดม เตชะตา ไม่ขอ
บอกที่อยู่เพราะจะได้รู้จักกันหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไป
30. นางใบ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพัฒพงศ์ เมืองโคตร 10 หมู่ที่ 6 ต.มุกดาหาร
อ.เมือง จ.มุกดาหาร

ตั้งแต่ลำดับที่ 1-24 ตัวซ้ำ (พญางำเมือง) ไม่ขอบอกที่อยู่เพราะ ไม่ใช่หน้าที่
ของข้าคือเป็นหน้าที่ของผู้อื่นเขาจะบอกให้

คนพิการทั้ง 6 คน หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นาน

1. นายเป้ง เกิดชาตินี้มีบุญเกิดเป็นพระชื่อ ท่านสาธุเจ้าบุญขึ้น อยู่วัดลี

อ.เมือง จ.พะเยา

2. นายอูด เกิดชาตินี้มีบุญเกิดเป็นพระชื่อ ท่านสาธุเจ้าส่วน

3. นายใจ เกิดชาตินี้มีบุญเกิดเป็นพระชื่อ ท่านสาธุเจ้าสวัสดิ์

4. นายตุ้ย เกิดชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายเอน อาจิตร อยู่งานคอก

สมุทรสาคร

5. นางยวง เกิดชาตินี้ชื่อ นางอมรรัตน์ วิริยะประสานโชค

94 หมู่ที่ 13 ต.รอบเวียง อ.เมือง จ.เชียงราย

6. นางดา เกิดชาตินี้ชื่อ นางยุพิน พิพัฒน์พงศา ตัวข้าไม่บอกที่อยู่เพราะ
เป็นหน้าที่ของผู้อื่นที่จะบอกให้หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นาน

ตัวพระเจ้าจำเมือง บอกว่า เรื่องที่เล่ามีโดยย่อดังนี้เพราะครุบาคันธา
และพญาพิงคราชจะรีบไปข้างหน้า จึงขอให้ล้ามเมืองมนุษย์เก็บเรื่องนี้ไว้ นับตั้งแต่นั้น
วันนี้ไป 3 ปี บอกกับหมู่คนในโลกมนุษย์เผยแพร่ได้ เมื่อปะจะถึงตอนนั้น เมืองาน
ครุบาศรีวิชัยมาถึงให้นำออกเผยแพร่ก่อนงานครุบาศรีวิชัย เมื่อถึงตอนนั้น ผู้บันทึก
เผยแพร่ให้กับผู้คน คุณลุง (พระเจ้าจำเมือง) ขอให้ล้ามเมืองมนุษย์นำเรื่องนี้ ไปบอก
กับคนที่สนใจมีธรรมะธัมโมที่รู้ปฏิกิจจะสมุทรมาตรา ให้เขารับรู้รับทราบเรื่องนี้ถ้าเขา
ยังมีกิเลสอื่นหนาย่อมจะมีการประมาท การเวียนว่ายตายเกิด ที่พระพุทธรเจ้าตรัส
สั่งสอนไว้ขอให้เก็บใส่ใจให้ดี เมื่อเก็บใส่ใจแล้ว ก็ขอให้ตั้งอกตั้งใจเอาบุญนี้เผยแพร่
กันไปและตัวข้า (พระเจ้าจำเมือง) อีก 10 ปีในโลกมนุษย์ตัวข้าก็จะไปเกิดแล้ว
เป็นทหารอยู่พะเยาซึ่งจะไปเกิดที่ใดข้าจะบอกตัวล้ามอีกที เรื่องที่เล่าก็มีแค่นี้
ก็ขอเก็บไว้ด้วยสัจจะที่ให้ไว้ก็จำได้ทุกอย่างแล้ว หลังจากพูดกันจบแล้ว ครุบาคันธา
และพญาพิงคราชก็ลากลับซึ่งเป็นเวลาหลังเที่ยงคืน แล้วได้พูดคำคร่าว่า
“ดึกมาจ่อยมอย น้าย้อยปลายแป้ ไม่ขันแจแล ขอลาเนื้อเจ้า” แล้วก็ลากันไปที่ใหม่
ท่านครุบาคันธาพญาพิงคราชให้พาล้ามเมืองมนุษย์ไปที่อื่นรับทราบรับรู้เรื่องราวอื่น ๆ
อีก 5-6 เรื่องก็ได้พากันกลับมาถึงที่ไหนไม่รู้ลักษณะปลิวลง มาโดยสภาพไร่น้ำหนัก

แล้วผมก็สะดุ้งตื่นนอนซึ่งเป็นเวลาตี 5.06 นาฬิกา เป็นวันเข้าพรรษา มังคลัง นิमितตั้ง
กล่าวเรื่องนิมิตก็จบเพียงแค่นี้

ระหว่างการก่อสร้างฝ่ายปกครองบ้านเมืองได้ช่วยกันปั้นดินที่ขึ้น
ด้วยน้ำพักน้ำแรงของไครของมันให้มีขนาดเท่าๆ กัน ทั้งหมดปั้นรวมกันได้ 222,056
ก้อน เท่ากับบุญคุณของพระพุทธเจ้า คือ 56

ฝ่ายชาวบ้านปั้นได้ 190,556 ก้อน

พวกพิการช่วยกันปั้นได้อีก 556 ก้อน ในการปั้นดินที่นั้น น้ำอ้อย น้ำฮัก
นำทางที่ใช้ผสมดินก็หมดไปครึ่งก่อนเมือง และได้พิจารณาเวรทานต่อพระเจ้า
ต่อครูบาเฒ่าผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบชื่อว่าครูบาจันโท ซึ่งเกิดมาชาตินี้ ชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าอภัยสาราชะ วัดฝายหิน จ.เชียงใหม่ ปัจจุบันได้สิ้นบุญจาก โลกมนุษย์
ไปแล้ว อยู่ในแดนวิมุตติสุข

ขอให้เล่าเรื่องนี้ไปบอกแก่คนที่มีศีลมีธรรม คนที่หมักคองไปด้วยกิเลส
อันหนาหลายหลากหลายชั้น มีพยาบิกย่อมจะต้องใช้สายดังอันฮัก อย่าไปบอกหือ
เขาทราบอย่าหือเขาได้รู้ได้เห็นเรื่องเหล่านี้ เพราะจะเป็นการบอืต่อเขาทั้งหลาย
ทั้งกายกรรม มโนกรรม และวจีกรรม อันจะติดตามเขาไปตลอดทั้งชาตินี้และชาติหน้า

ถ้าหากได้ปะเขาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แล้ว และเขาได้เข้าใจเรื่องนี้ เกี่ยวกับ
เรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ก็ขอบอกหือเขาหมั่นทำบุญทำทาน มีศีลและภาวนาไปไวๆ
คือหือรักษาศีล 5 หมั่นเข้าหาเข้าไหว้ครูบาที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ศีลธรรม จะคำตัวเขา
ไปทั้งโลกนี้และโลกหน้า และผลบุญ ผลกรรม อันนี้จะส่งผลเขามาเกิด ในโลกมนุษย์
ในชาติหน้า โดยแต่ละคนจะมีชื่อ.....นับจากนี้ไปอีก 170 ปีเป็น
อย่างช้า ถ้าเรื่องนี้ใครอยากทราบรายละเอียดต่าง ๆ ก็ให้มาติดต่อด้วยตัวเอง

นายชนภัทร คำวงศ์ ผู้บันทึก

บันทึกพิเศษ
นิมิตเรื่องพระธาตุคุดอยสุเทพ
ไพศาล แสนไชย นิมิต
วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ เรียบเรียง
9 มิถุนายน 2533

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อคืน วันที่ 20 กรกฎาคม 2529 ซึ่งตรงกับวันเข้าพรรษาพอดี วันนี้ตามบ้านนอกหรือในเมืองมีการทำบุญที่วัดในตอนเช้ากันบรรดาผู้คนต่างก็มีความยิ้มแย้มแจ่มใสหน้าตาเบิกบานกันทุกผู้ทุกคนที่ว่ายิ้มแย้มแจ่มใสหน้าตาเบิกบานกันนั้น ตามที่ผมได้สังเกตดูเพราะว่าชาวบ้านดีใจเพราะได้มีโอกาสมานั่งทำบุญทำทาน ประการที่สอง ได้ต้อนรับญาติพี่น้องที่ไปทำงานต่างจังหวัดเช่น กรุงเทพฯ แล้วได้กลับมาทำบุญที่บ้าน ประการที่สาม เมื่อถึงเวลาเข้าพรรษาย่อมหมายถึง ท้องฟ้าก็ชุ่มฉ่ำไปด้วยเมฆฝน ชาวบ้านก็จะได้หว่านกล้าดำนากัน

ซึ่งจากเหตุทั้ง 3 ข้อนี้ เป็นความ ผาสุกประการหนึ่งของชาวบ้านนอก ซึ่งนาน ๆ ครั้งผมจะมีโอกาสได้เห็น และในวันนี้ ก็เช่นกัน บ้านผมก็ได้มีโอกาสดูต้อนรับญาติพี่น้องเช่นเพื่อนบ้านคนอื่น ๆ และได้พูดคุย ปรับทุกข์ปรับสุขกับญาติของผมเหล่านั้นทุกคน ซึ่งบางคนก็สมหวังในชีวิต หน้าที่การงาน บางคนก็พลาดหวัง สิ้นหวังถึงขนาดจะฆ่าตัวตายก็มี ผมก็ได้อธิบายให้เขา เหล่านั้นได้เข้าใจถึงความ เป็นจริงของชีวิตของสังคมที่มีทั้งสมหวังและผิดหวัง ซึ่งเมื่อเขาเข้าใจแล้ว ก็ทำให้จิตใจ สงบและสบายใจ ซึ่งทำให้ผมพลอย ยินดีและ ดีใจ พร้อมกับได้บุญไปกับเขาเหล่านั้น

จากตอนเช้าถึงตอนเย็นผู้คนจากต่างจังหวัดที่เดินทางมาเยี่ยมผมพร้อมกับ ญาติพี่น้องของผมที่ได้มาพูดคุยกันสร้างชาลง ผมก็ขอตัวทำธุระส่วนตัวคือ ตักน้ำ ล้างถ้วย ล้างชาม ทำครัวให้พ่อแม่จนถึงพลบค่ำเวลาประมาณ 18.30 น. ผมกับพ่อแม่ ญาติพี่น้องก็ได้นั่งทานข้าวด้วยกัน เมื่อเสร็จแล้วก็ได้พักผ่อนตามอัธยาศัย คือ ได้พูดคุย กับพ่อแม่พี่น้องและหลาน ๆ จนถึงเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษ ๆ ผมจึงขอตัวเข้านอน เพราะ มีความรู้สึกว่าง่วงนอนและลืมตาไม่ขึ้นไปทุกขณะ และนี่เองเป็นสัญญาณเตือน

ผมว่าถึงเวลาที่จะต้องเดินทางไปกับครุบัคันธาและพญาพิงคราชอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องไป

เมื่อผมได้ล้มตัวลงนอนที่เตียงนอนและนอนไปได้สักครู่หนึ่ง ผมก็ได้หลับสนิทไปซึ่งเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่รู้แล้วนิมิตมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น ปรากฏร่างของครุบัคันธาและพญาพิงคราชในลักษณะของกายทิพย์แล้วนำร่างของผม ซึ่งมีลักษณะ โปร่งแสงออกจากกายเนื้อที่นอนอยู่บนเตียงนอน ที่อยู่ในลักษณะ นอนหงาย โดยเอามือขวาวางไว้บนหน้าอก มือซ้ายเหยียดตรง ส่วนศีรษะหนุนอยู่ตรงกลางหมอน พอตื่นทั้งสองข้างของผมอยู่ในลักษณะเหยียดตรงเหมือนแขนซ้าย

ครุบัคันธาและพญาพิงคราชได้พาผมไปในลักษณะเหมือนกับทุกครั้ง คือมีลักษณะปลิวหรือเหาะขึ้นไปกับท่านทั้งสองอย่างรวดเร็ว และได้เหาะ หรือปลิวขึ้นไปไกลพอสมควร ท่านทั้งสองก็ได้พาผมลงไปในพื้นที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นเป็นลานกว้างใหญ่ มีพื้นผิวเป็นสีเขียวขจี

เมื่อทั้งสามลงถึงพื้นแล้ว ครุบาและพญาพิงคราชได้ให้ผมหยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพญาพิงคราชได้พูดออกมาว่า “สุเอ๋ย มาถึงที่นี่แล้ว สุเจ้าเห็นอะไรบ้างล่ะ? ขอให้สังเกตให้ดีๆนะ”

ผม (ไพศาล) จึงได้ตั้งข้อสังเกตที่บริเวณใกล้ตัวและพอเห็นได้ ซึ่งผมก็สังเกตและรู้ว่าสถานที่นี้เป็นบริเวณที่กว้างขวางมีลักษณะเป็นวงกลมมีเนื้อที่ประมาณ 50 กว่าไร่และตามแนววงกลมนั้น มีต้นไม้ดอกครีมน้ำหอมผมดูไม่ออกว่า จะเป็นต้นไม้อะไร แต่ต้นไม้เมื่อเข้าไปใกล้ ดูแล้วเป็นลำต้นคล้ายกับต้นมะขาม กิ่งก้านคล้ายกับ ใบมะยม มีดอกคล้ายดอกทานตะวัน ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวล ทั่วบริเวณไปหมด

หลังจากนั้น ครุบัคันธา และพญาพิงคราช ได้พาผมเดินทาง โดยเดินไปข้างหน้าพอพ้นจากแนว เขตที่เป็นวงกลมนั้น ปรากฏว่ามีศาลาและถนน อีกเส้นหนึ่งต่อจากแนวถนนที่เป็นวงกลม และมีศาลาอยู่ตรงหัวถนนทั้งซ้ายและขวา ลักษณะของศาลาทั้ง 2 หลังนั้นเหมือนศาลาทรงไทย หรือคล้ายศาลาพักร้อน ที่อยู่ตามบ้านนอก ศาลาทั้งสองนี้ปลูกติดกับพื้น แต่ศาลาทรงไทยที่ผมเห็นนั้นแปลกกว่าศาลาที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ตรงที่ว่า เขาและบริเวณ ขอบหลังคา ประดับด้วยสิ่งของ

ที่เพรวพราวคุระยิระยับตา ซึ่งผมก็ไม่แน่ใจว่าจะเป็นเพชรหรืออัญมณี และ ภายใน
ศาลานั้นมีคนอยู่หลังละ 1 คน เป็นชายวัยประมาณ 60 กว่าปี ชายทั้ง 2 คนนี้แต่งตัว
เหมือนกัน คือนุ่งผ้าสีกำมะหยี่คล้ายกางเกงขาก๊วย เสื้อแขนยาวสีฟ้าอ่อน และไว้ผม
แสกกลางทั้งคู่

ชายทั้งสองเมื่อเห็นครุบาและพญาพิงคราช พร้อมผม เดินผ่านมาก็ยกมือขึ้น
กราบไหว้

ครุบาคันธาและพญาพิงคราชได้หันมายิ้มให้ชายทั้ง 2 คนเล็กน้อย จากนั้น
พญาพิงคราชได้หันมาพูดกับครุบาคันธาว่า “ไหว้สาครุบา ตัวผมมีความเห็นว่าอยากจะ
ให้ไพศาลได้ทำความรู้จักและพูดคุยกับคนแก่ทั้ง 2 คนที่อยู่ในศาลานี้สักเล็กน้อย
จะดีไหม?”

ครุบาคันธาผู้เป็นประธาน นำผมไปได้ยิ้มออกมาเล็กน้อย แล้วหันมา
ตอบคำถาม ของพญาพิงคราชว่า “เออ ก็ดีเหมือนกัน ไหน ๆ ก็ผ่านมาทางนี้แล้ว
ตัวครุบา ก็เห็นดีด้วยเพราะตัวไพศาลเองจะได้รู้จักเขา และจะได้ยินได้ฟังถึงบุญกรรม
ในอดีตของเขาว่ามีความเป็นมาอย่างไร”

เมื่อพูดกันดังนั้นแล้ว ท่านครุบาคันธาและ พญาพิงคราช ก็ได้พาผมเข้าไป
ในศาลาหลังซ้ายมือก่อน

เมื่อเข้าไปถึงศาลา ผมสังเกตว่าในศาลามีการเตรียมเก้าอี้ไว้ก่อนแล้ว 3 ตัว
และเมื่อชายคนนั้นเห็นครุบาคันธาและพญาพิงคราช เข้ามาก็ได้นิมนต์และเชิญ คณะ
ของผม เข้าไปนั่งที่เก้าอี้ เสร็จแล้วชายผู้นั้นก็ได้นั่งคุกเข่าไหว้ ยังครุบาคันธา
และพญาพิงคราช พร้อมทั้งผมและตัวผมก็ยกมือไหว้ตอบไปยังชายแก่คนนั้น

“เออ...แล้วคนที่อยู่ศาลาทางขวามือจะอย่างไรละ” ครุบาคันธาได้หันมา
ถามพญาพิงคราช “เอามาพูดคุยกันที่นี่พร้อมกันจะดีไหม” พญาพิงคราชตอบ

“ก็ดีเหมือนกัน” ครุบาคันธาพูดเสริมขึ้น

จากนั้น พญาพิงคราชได้เอ่ยกับชายแก่ที่อยู่ในศาลานั้นว่า “เออ นี่นะสุเอี้ย
ให้ไปบอกคู่ของเจ้ามาพูดคุยพร้อมกันที่ศาลานี้เถอะ”

ชายแก่คนนั้นเมื่อได้ยินพญาพิงคราชพูดเช่นนั้น รู้สึกว่ามีความตื่นเต้น และ
ได้กระวีกระวาดหรือลูกลีลุกลน รีบเดินไปบอกชายแก่คนที่อยู่ศาลาตรงกันข้าม

ช่วงเวลาที่ผม ครูปาคันธา และพญาพิงคราชนั่งรออนั่งนั้น ผมได้ยินเสียงชายสองคนสนทนาเป็นบางคำเช่นว่า “ดี ดี” ท่านครูปาและท่านพญาพิงคราชขอให้ไปพูดคุยกันที่ศาลาหลังโน้น

ชายแก่คนนั้น จึงได้รับกุฏิจ่อ ลงจากศาลามาพร้อมกัน แล้วเดินมาพบกับคณะของผม เมื่อมาถึงชายแก่ทั้ง 2 คนก็ได้นั่งคุกเข่าต่อหน้า คณะของผม แล้วกราบไปยังครูปาคันธา 3 ครั้ง และหันมากราบพญาพิงคราช และผม 1 ครั้ง พญาพิงคราชกับผมก็ได้ยกมือไหว้ตอบ จากนั้นครูปาคันธาได้เอ่ยปากพูดกับชายทั้ง 2 คนนั้นว่า

“เออ...ชื่ออะไร มาอยู่ที่นี่เมื่อไร ช่วยบอกให้ไพศาลรู้บ้างนะ” ครูปาฯ พูดพร้อมกับชี้มือ มาทางผม ชายแก่ทั้งสองคนนั้นจึงได้หัวเราะขึ้นมาติดหนึ่งแล้วคนหนึ่ง ในสองคนนั้นก็ได้อยกมือไหว้ขึ้นพร้อมกับพูดออกมาว่า “ไหว้สาครูปาเจ้าฯ และท่านพญาพิงคราช และไพศาลล้าเมืองมนุษย์ ตัวผมนี้มีชื่อว่า “สุข” และคู่ของผมนี้มีชื่อว่า “ปึก” ตัวผมทั้ง 2 คนนี้ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์มานานแล้ว คือตั้งแต่สมัยแผ่นดินของพระเจ้ากือนาครองเมืองเชียงใหม่ โดยได้สิ้นบุญ (ตาย) หลังพระเจ้ากือนาสิ้นบุญ 1 ปีพอดี”

“พระเจ้ากือนาเป็นใครครับ” ผม (ไพศาล) ได้เรียนถามขึ้น

“พระเจ้ากือนาเป็นเจ้าเมืองเชียงใหม่องค์หนึ่ง” ชายคนนั้น ได้พูดขึ้น และได้พูดต่อไปอีกว่า “ตัวผมทั้ง 2 คนนี้เป็นลูก “พ่อฟ้าขาวยอด” ผู้ซึ่งเป็นกำลัง สำคัญองค์หนึ่งที่ได้อัญเชิญ และเสด็จอริยฐานจิตพระธาตุขึ้นสู่คอยสุเทพฯ”

“มีเหตุอันใดบ้างถึงได้มาอยู่ศาลาแห่งนี้” ครูปาคันธาถามขึ้น

“เออ ท่านครูปาเจ้าฯ ที่ตัวผมได้มาอยู่ที่ศาลาหลังนี้เพราะ บุญกุศล ที่ตัวผมได้สร้างในสมัยมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์”

“บุญนั้นเป็นบุญอะไร” พญาพิงคราชได้ถามขึ้นอีก

“บุญอันนั้นเป็นบุญที่ตัวผมทั้ง 2 ได้เฝ้าปรนนิบัติ ครูปาอาจารย์องค์ที่เคร่งครัดต่อพระธรรมวินัยอันที่จริง เมื่อตัวผม สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วก็ได้ไปเสวยสุข อยู่ที่กุศลผลบุญของผมแต่ละคนและเมื่อผมสิ้นบุญจาก ที่กุศลผลบุญ ของผม แต่ละคนแล้วตัวผมก็จะต้องไปเกิดอยู่ในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะว่าตัวผมทั้ง 2 ยังไม่หมดเชื้อเกิดและต้องเป็นไปตามวัฏสงสารที่พระพุทธรองค์ของเราได้บัญญัติไว้”

“แต่ที่ผมได้มาอยู่ศาลาทั้ง 2 หลังนี้เพราะบุญที่ได้ ปฏิบัติ ครุบาอาจารย์ ที่
เคร่งครัดได้เพิ่มเติม”

“ที่ศาลาทั้ง 2 หลังนี้ คืออะไรบอกไปด้วย” พญาพิงคราชได้พูดขึ้น

ศาลาทั้ง 2 หลังนี้เป็นที่จำหน่ายหรือเขตแดนในการเข้าไปสู่แดน “สังคัง
โลกัง” หรือแดนทิพย์แดนธรรม ซึ่งที่แห่งนี้เป็นที่เกือบสูงสุดในแดนสังคังโลกัง และ
เป็นที่อยู่ที่สบายกว่ากุศลผลบุญของตัวผมทั้ง 2 เกือบเท่าตัว

“และที่ตัวเองทั้ง 2 อยู่เรียกว่าอะไร” พญาพิงคราชพูดขึ้น

ชายแก่คนที่ชื่อ “สุข” ได้พูดออกมาว่า “อันนี้ท่านพญาพิงคราชน่าจะรู้ดี”

พญาพิงคราชได้ยิ้มนิดๆ ก็หัวเราะขึ้นพร้อมทั้งพูดตอบชายแก่หรือลุงสุขนั้นว่า
“ตัวข้าพร้อมทั้งครุบานี้แหละรู้ดี แต่คนที่มากับข้าคือไพศาลเขายังไม่รู้”

เออ...จริงสิ ตัวผมก็ลืมไป ที่ตัวผมทั้งสองอยู่ก็คือแดนสังคังโลกังเช่นกัน
แต่อันสังคังต่าง ๆ ยังต่ำกว่าที่นี้อยู่ ซึ่งที่ที่ลุงสุขและลุงปึกอยู่ ท่านก็บอกชื่อไว้เช่นกัน
แต่ผมจะไม่ขอเปิดเผยในที่นี้

“จะอยู่ที่นี้นานอีกเท่าใดถึงจะไปเกิดใน โลกมนุษย์และจะไปเป็นชื่อว่าอะไร”
ท่านครุบาได้ตั้งคำถามให้กับลุงสุขและลุงปึก

“ผมจะอยู่ที่นี้อีกพริบตาเดียวเท่านั้นครับ และต้องไปเกิดใน โลกมนุษย์”

“พริบตาเดียวจะไปเกิดกับใคร” ผมไพศาลได้พูดขึ้น

ลุงสุขเมื่อได้ยินผมพูดเช่นนั้นก็ได้พูดออกมาเพื่อตอบคำถามของผมว่าพริบตาเดียว
ทางนี้ะไพศาลถ้าจะเทียบไปยัง โลกมนุษย์ก็อีก 40 ปี โน้นแหละหมายถึงที่ลุงทั้ง 2
จะต้องไปเกิดยัง โลกมนุษย์ แต่จะไปเกิดเป็นมนุษย์ชื่อว่าอะไรนั้นค่อนข้างวันหนำนะ
เพราะลุงทั้ง 2 จะต้องได้พบกับท่านครุบาคันธาพญาพิงคราชพร้อมทั้งไพศาลอีก

“เออ ค่ะ เมื่อสู่ทั้งสองพูดเช่นนี้ เพราะการมาครั้งนี้ตัวครุบาฯ ก็ไม่มีเวลา
มากนัก เดียวต้องไปพบกับ “พ่อผ้าขาวยอด” พ่อของเธอทั้งสองก่อนนะ....” จากนั้น
ครุบาคันธา พญาพิงคราชและไพศาลก็ได้ลาลุงสุขและลุงปึกไปข้างหน้าอีก

เมื่อลงจากศาลาแล้ว ท่านครุบาคันธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผม
เดินตรง ไปข้างหน้าอีกประมาณ 1 กิโลเมตร ผมได้พบปราสาทเรียงรายกันอยู่ 2
ข้างทางดูเป็นระเบียบเรียบร้อยและสดสวยงดงามดี ปราสาทแต่ละหลังคล้าย กับวิหาร

จตุรมุขที่ครอบรอยพระพุทธรูปวัดพระพุทธรูปตากผ้า อ.ป่าซาง จ.ลำพูน และ
ปราสาท แต่ละหลังอยู่ห่างกันประมาณ 20 วา ยอดปราสาท และทั้งตัวปราสาท มี
แสงสะท้อน เป็นประกายวูบวาบไปหมด ทำให้ผมตื่นตาตื่นใจ กับปราสาทแต่ละหลัง
ไม่ใช่บ่อย

พอคณะของผมอันมีครูบากันธา พญาพิงคราชเดินผ่านบ้านหรือปราสาท
หลังแรก พลันผมก็ได้ยินเสียงดนตรีแห่ ซึ่งเสียงดนตรี นี้ผมจำได้ว่าเป็นเสียง ดนตรี
ของทางภาคเหนือ โดยเฉพาะในเขตล้านนาไทยคือ ลำพูน เชียงใหม่ ลำปาง แพร่
น่าน เชียงราย เป็นต้น

ผมจำเสียงได้ก็เพราะเป็นเสียงของสะล้อ (ซอ) ปี่ ขลุ่ย กลอง ฉิ่ง การเล่น
หรือการบรรเลง เป็นเพลงที่ไพเราะเสนาะหูกับผมเอามาก ๆ โดยสภาพบรรยากาศ
ทั่วไปที่แดนแห่งนี้เป็นที่สงบร่มเย็นทั้งภายนอกและภายในผมเชื่อแน่ว่าถ้าใคร ได้ไป
ถึงที่ดินแดนแห่งนี้แล้ว ความคิดที่อยากกลับมาคงจะไม่มี

ครูบากันธาและพญาพิงคราช ได้พาผมเดินผ่านบ้าน หรือปราสาทจตุรมุข
นั้นมาหลายหลังต่อหลายหลัง ระยะเวลาที่กำลังเดินกับท่านครูบากันธา และท่านพญา
พิงคราช ท่านทั้ง 2 ก็ได้ช่วยให้กำลังใจผม เกี่ยวกับงานเรื่องนิมิต เพราะท่านรู้
วาระจิตของผมว่าผมกำลังท้อถอยซึ่งผมรับคำท่านไว้ว่าจะทำต่อไปและตั้งใจทำให้ดี
ที่สุดเท่าที่จะทำได้

ท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่านปราสาทหรือบ้าน ผ่านมาเรื่อยๆ จนมาถึง
หน้าบ้านหรือปราสาทหลังหนึ่ง และหยุดอยู่ ณ ที่นั้น และเมื่อหยุดผมสังเกตเห็นไป
บนบ้านหรือปราสาทจตุรมุขหลังนั้น เห็นชายชราวัยสัก 70 กว่าๆ กำลัง ยกมือขึ้นไหว้
พร้อมกับอาราธนาอิมินต์ครูบากันธาและพญาพิงคราชขึ้นไป ข้างบนปราสาทหลังนั้น
และผมก็ได้ขึ้นตามไปด้วย

ผมได้เห็นชายชราอย่างเต็มตา เป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ไว้ทรงผมแสกกลาง
ริมฝีปากมีหนวดยาวถึงมุมปาก สวมเสื้อแขนยาวเลยศอกมานิดหนึ่งสีกรมท่า
กางเกงเหมือนกับกางเกงขาก๊วยสีฟ้าอ่อน พอมาถึงข้างในปราสาท นั้นครูบากันธา
และพญาพิงคราชพร้อมทั้งผม (ไพศาล) ก็ได้นั่งบนเก้าอี้ที่มีการเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้ว
จากนั้นชายชราคนนั้นก็ได้นั่งคุกเข่าลงต่อหน้าคณะผมประมาณ 2 วาแล้ว

กราบลงเมื่อกราบเสร็จแล้ว ชายชราคนนั้นได้พูดออกมาว่า

“ตัวผมมีความปีติยินดีที่ท่านครุบาคันธา และท่านพญาพิงคราชพานายไพศาลมาพบกับตัวผมในครั้งนี้ เพราะผมจะได้พูดถึงเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับความเป็นไปเมื่อสมัยที่ตัวผมยังอยู่ในโลกมนุษย์ว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร”

“เรื่องนั้นเป็นเรื่องอะไร” ผม (นายไพศาล) ได้เรียนถามขึ้น

“เรื่องนั้นเป็นเรื่องของการก่อสร้างและอัญเชิญพระธาตุขึ้นสู่คอยสุเทพฯ” พอพูดมาถึงตอนนี้ทำให้ผมมีความดีใจที่จะได้รับฟัง

พญาพิงคราชพูดขึ้นว่า “เออ...ก่อนจะเล่า? ขอให้บอกชื่อของสุ ให้คนของข้าฯ คือไพศาลรู้หน่อย เพราะไพศาลยังไม่รู้จักชื่อสุเจ้า สำหรับตัวข้าฯ และท่านครุบาฯ รู้จักชื่อสุแล้วไม่ต้องบอกก็ได้” พูดเสร็จครุบาคันธาและพญาพิงคราชพร้อมกับชายแก่คนนั้นก็หัวเราะขึ้นพร้อมๆ กันแล้วชายคนนั้น ก็ได้หันหน้ามาพูดกับ ตัวผม พร้อมยิ้มอย่างเมตตาว่า “รู้จักอู๋ไหม” (รู้จักตาไหม)

“ไม่รู้จักครับ” ผมพูดขึ้น

“อยากรู้จักไหม”

“อยากรู้จักครับ” ผมพูดขึ้นอีก

ชายชราคนนั้นก็หัวเราะขึ้นมาอย่างดังแล้วพูดว่า “ต่อไปนี้ตัวอู๋ (ตา) จะได้บอกชื่อและเล่าเรื่องการอัญเชิญและก่อสร้างพระธาตุคอยสุเทพฯ ให้กับไพศาล ฟังนะ ไพศาลอยากรู้ไหม

ผมรีบตอบทันทีว่า “อยากรู้ครับ”

ครุบาคันธา พญาพิงคราช ชายชราคนนั้นก็หัวเราะขึ้นพร้อมกันอีก

“เออละเมื่ออยากจะรู้ ก็เล่าให้ฟังฟังให้ดีนะหลานไพศาล” ชายชราคนนั้นพูดขึ้น

อู๋ (ตา) มีชื่ออยู่ในโลกมนุษย์ว่า “ฟ้าขาวยอด” เป็นผู้หนึ่ง ที่ได้อัญเชิญพระบรมธาตุของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นสู่คอยสุเทพฯ โดยการเสี่ยงอธิษฐานขึ้นบนหลังช้างมงคล“ตัวอู๋ (ตา) จะเล่าให้ไพศาลฟังโดยเฉพาะเรื่องหมู่คนต่างๆ ที่ได้อัญเชิญพระธาตุฯ เอ้อ...เรื่องราวต่างๆ ของพระธาตุคอยสุเทพฯ คนส่วนมากก็ยังไม่รู้ว่ามิใครบ้าง” ชีปะขาวยอดหรือฟ้าขาวยอด ซึ่งต่อไปนี้ ผมจะเรียกว่า “คุณตายอด นะครับ...”

เสร็จแล้วคุณตายอดได้เล่าเรื่องให้ผมฟังมีดังนี้

เมื่อพระเจ้ากือนาได้พระบรมธาตุมาแล้วและตั้งใจจะนำพระบรมธาตุนี้ไปประดิษฐานไว้ที่ไหนสักแห่งเพื่อที่จะได้เป็นที่เคารพสักการะของประชาชนต่อไปในภายหน้า คุณตายอดพูดแล้วนั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดออกมาว่า วันที่พระเจ้ากือนาอัญเชิญนั้นพระเจ้ากือนาอัญเชิญนั้นพระเจ้ากือนาก็ได้ใช้ข้าวตอกดอกไม้เป็นของขาวทั้งสิ้น ได้บอกกล่าวแก่เทพดาทั้งหลาย ให้รับรู้รับทราบในการเสี่ยงสัจจะอธิษฐานหาสถานที่ที่จะสถิตของพระบรมธาตุที่แท้จริง เสร็จแล้วก็หยาดน้ำ (กรวดน้ำ) ลงดินตรงบริเวณแผ่นดินในเมืองเพื่อให้แม่พระธรณีและโลกทั้ง 3 รับรู้รับทราบ

เสร็จแล้วก็ได้อัญเชิญพระบรมธาตุใส่แอ๊ป (ผอบทองคำ) ขึ้นบนหลังช้างเผือก ที่มีชื่อว่า “พญาเรืองเครื่องแก้วคชสาร” ช้างเผือกตัวนั้น ก็บ้ายหน้าตรง ไปยังคอยสุเทพเดี๋ยวนี้ ฝ่ายหมู่คนทั้งหลายซึ่งส่วนมากก็เป็นเสนาอำมาตย์ นางสนมของพระเจ้ากือนา ก็ได้ตามหลังช้างเผือกตัวนั้นไปด้วย ซึ่งหมู่คนเหล่านี้พระเจ้ากือนาเป็นคนจัดไปซึ่งส่วนมากก็เป็นคนมีศีลธรรมทั้งนั้น

ผู้ที่พระเจ้ากือนาได้จัดให้ตามหลังช้างเผือกเพื่อเสี่ยงอธิษฐานหาที่สถิตของพระบรมธาตุนั้นมีอยู่ 55 คน รวมทั้งพระเจ้ากือนาด้วยก็ 56 คน ทั้งนี้ เป็นไปตามความดำริของพระเจ้ากือนาเองว่า “เราได้อัญเชิญพระธาตุ เพื่อเสี่ยงอธิษฐานหาที่อยู่หรือที่สถิตของพระบรมธาตุที่แท้จริง ด้วยเหตุว่าเป็นพระบรมธาตุของพระพุทธเจ้าโคตมะ ซึ่งพระพุทธองค์มีบุญคุณแก่โลกทั้งสาม 56 ข้อ ดังนั้นก็ต้องจัดคนตามหลังช้างเผือกไปทำคุณของพระเจ้า ซึ่งบุคคลทั้ง 56 คนนั้น ตัวอู้อยายอดจะบอกให้ไพศาลจำไว้ให้ดีนะ”

1. พระเจ้ากือนา

3. พ่อผ้าขาวสาย

5. ปู่เจ้าหมื่นเงินยศ

7. ปู่เจ้าแสนหงส์

9. ปู่เจ้าโพง

11. ปู่เจ้าปวน

2. ตัวข้าคือพ่อผ้าขาวยอด

4. ปู่เจ้าหมื่นเงินกอง

6. ปู่เจ้าหมื่นเงินวาด

8. ปู่เจ้าวังย่อดิน

10. ปู่เจ้าจันทร์หน้าขาว

12. ปู่เจ้านวล

13. ปู่เจ้าต๋อด	14. ปู่เจ้าสอนยัง
15. ปู่เจ้าคำมูล	16. ปู่เจ้าอินทร์
17. ปู่เจ้ายี่น	18. ปู่เจ้าคำยอ
19. ปู่เจ้าขุนเมฆ	20. ปู่เจ้าบุญตัน
21. ปู่เจ้าเมืองบุญ	22. ปู่เจ้าแสนวงศ์
23. ปู่เจ้าแสนบด	24. ปู่เจ้าเมืองบุญ
25. ปู่เจ้าฟ้าหม่น	26. ปู่เจ้าหยาดฟ้าร้าว
27. ปู่เจ้าแย้ม	28. ปู่เจ้าคำอาจ
29. ปู่เจ้าเพชรฝน	30. ปู่เจ้ายังจิ้งหรีด
31. ปู่เจ้าแสน	32. ปู่เจ้าบุญปิ่น
33. ปู่เจ้าเมืองตุน	34. ปู่เจ้าเมืองจ่าน
35. ปู่เจ้าเมืองดี	36. ปู่เจ้าฮ่อนฮ่อนฟิง
37. ปู่เจ้าอินตาฟ้ามีด	38. ปู่เจ้าคำยวง
39. ปู่เจ้าแม่นตาทิพย์	40. ปู่เจ้าอินอาบไฟ
41. ปู่เจ้าผาด	42. ปู่เจ้าแสนทิ
43. ปู่เจ้าเมืองวงศ์	44. ปู่เจ้าจืด
45. ปู่เจ้าแยง	46. ปู่เจ้าผัดกิมจิม
47. ปู่เจ้าชื่นมือสั้น	48. ปู่เจ้ายอด
49. นางเขียวแอนด์ฟ้า	50. นางพุดิมา
51. นางพุทธิทอน	52. นางนวล
53. นางจ้อยพันคำ	54. นางมุดคำดิน
55. นางคำโย	56. นางบัวคำ

ทั้ง 56 คนนี้ ส่วนมากก็เป็นคนใจดีมีศีลธรรมทั้งนั้น มีเพียงบางคน ที่ยังมีจิตใจร้ายเป็นบางครั้ง และได้ทำกรรมอันเป็นบาปหนัก ลงไปในระหว่างที่ได้อัญเชิญพระบรมธาตุขึ้นสู่ดอยสุเทพ ซึ่งตัวตายอดจะได้เล่าให้ฟังใน คราวนี้แหละ

สำหรับ ผู้หญิงที่นำไปด้วยนั้น เอาไว้ใช้หาบน้ำเลี้ยงหมูกันที่ไปด้วยน้ำที่ดื่ม

กินกัน ในระหว่างทางขึ้นคอยนั้นก็น้ำห้วย และน้ำที่ซึมออกมาจากก้อนหินเป็นส่วนใหญ่

ในระหว่างที่ช่างเผือก นำพระบรมธาตุขึ้นสู่คอยสุเทพนั้นซึ่งแสดงถึงพระบรมธาตุจะต้องสถิตอยู่บนคอยนี้ อันที่จริง ถ้าจะปล่อยตามวิสัยช่างจริง ๆ ช่างเผือกตัวนี้จะไม่เดินทางขึ้นสู่คอยสุเทพเป็นแน่แท้ แต่อันนี้เป็นเพราะอำนาจแห่งผลานุภาพ ความศักดิ์สิทธิ์ของพระบรมธาตุและอำนาจคลบ้นดาล ของเทพยดาตลอดทั้งโลกทั้ง 3 ได้พร้อมใจกันช่วยคลจิตจิตใจ ให้ช่างเผือกตัวนี้เดินทางไปสู่สถานที่ที่พระบรมธาตุควรสถิตอยู่

ดังนั้น ช่างเผือกตัวนี้จึงเดินทางไปสู่สถานที่ยอดคอยสุเทพ ดังกล่าว

“เออ...นี่นะไฟศาล ในระหว่างการเดินทางขึ้นคอยสุเทพนั้นได้มีคนบางคนได้ทำบาปกรรมโดยความตั้งใจ ซึ่งเรื่องนี้แม้พระเจ้ากือนาก็ยังไม่มีโอกาสได้รู้ เช่นเรื่องราวของ ปู่เจ้าคำอาจ ปู่เจ้าเพชรฝน ปู่เจ้ายังจิงหริด ซึ่งทั้ง 3 คน เป็นเพื่อนกัน และได้สมคบกันล่าสัตว์เหล่านี้ให้จนมุม และเมื่อจับสัตว์เหล่านั้นได้แล้วก็ได้ทำการมัดแข้งมัดขา และได้ทำการทรมานโดยวิธีการต่าง ๆ นานา เช่น จับสัตว์เหล่านั้นมัดตามัดดินแล้วเอาลูกหินใส่คอให้หนัก ๆ แล้วปล่อยสัตว์เหล่านั้นไป ซึ่งจากการที่ทั้ง 3 คนทำลงไปนั้นเป็นการนำความทุกข์ความทรมานสัตว์เหล่านั้นเป็นอย่างยิ่ง เพราะสัตว์บางตัวก็วิ่งหรือเดินไปถูกโขดหิน ตามหน้าผาได้รับบาดเจ็บไปสัตว์บางตัวก็เดินตกเหวตายไปก็มี

ในครั้งนั้นสัตว์ตายไปกับมือกับบุคคลทั้ง 3 นับเกือบ 10 กว่าตัวยังปู่เจ้าคำอาจยังทำบาปกรรมหนักกว่าเขา คือ เมื่อจับสัตว์มาได้ เช่น ไก่ป่าก็จะเอาลูกหินทุบที่ลูกนัยน์ตาไก่ป่านั้น จนลูกนัยน์ตาของไก่ป่านั้นออกไป ไก่ป่าก็จะได้รับความทุกข์ทรมานจากลูกนัยน์ตาของไก่ป่าในครั้งนั้น”

ตัวคุณตายอดได้พุดมาถึงที่นี่แล้ว ก็หยุดไป

จากนั้น ก็ได้เล่าถึงการเสี่ยงอธิษฐานพระบรมธาตุซึ่งได้อัญเชิญขึ้นบนหลังช่างเผือกนั้นว่าช่างเผือกอันเป็นช่างมงคลตัวนั้นได้นำพระบรมธาตุขึ้นสู่บนคอยสุเทพฯ ในปัจจุบันช่างเผือกตัวนี้ได้แผดเสียง (ส่งเสียง) ขึ้นมาอย่างดัง 3 ครั้งแล้วเอาเท้าขวาช้างหน้ากระที่บในผืนธรณี (แผ่นดิน) ที่บริเวณนั้น 3 ครั้ง แล้วได้ทำ

ประทักษิณที่บริเวณแผ่นดินที่นั่นอีก 3 รอบ จากนั้นช้างเผือกตัวนี้ก็ได้หมอบตัวลงข้างฝ่ายพระเจ้ากือนาผู้เป็นประธาน ก็ทราบได้ทันทีว่า สถานที่แห่งนี้จะเป็นที่สถิตของพระบรมธาตุแน่แล้ว จึงได้นำเอาพระบรมธาตุลงจากหลังช้างเผือกตัวนั้น

พอพระธาตุได้ถูกอัญเชิญลงจากหลังช้างเผือกตัวนั้นช้างเผือกก็ได้ลุกขึ้นแล้วเดินไปทางทิศตะวันตกของคอยสุเทพนั้น แล้วไปถ่ายหนักและถ่ายเบาแล้วก็ล้มลงสิ้นใจตายอยู่ตรงนั้น ซึ่งเรื่องนี้ทางโลกมนุษย์เขารู้ดี

ส่วนพระเจ้ากือนา ก็ได้รับสั่งให้หมู่คนที่ตามกันมาให้ขุดหลุมลึก 8 ศอก กว้าง 1 วา 3 ศอกปาย (3 ศอกกว่า ๆ) แล้วก็ได้ปรับปรุงดินที่นั่นด้วย น้ำอบน้ำหอมอย่างดี แล้วเอาแก้วแหวนเงินทองที่ พระองค์นำไปด้วย คือสร้อยข้อมือทองคำ สร้อยเท้าทองคำ น้ำหนักอย่างละ 10 บาท บรรจุไว้ในหลุมนั้นแล้วได้สละสลุง (สร่งน้ำ) ด้วยน้ำอบน้ำหอม

เมื่อพระองค์สร่งน้ำแล้ว ก็ให้หมู่เสนาอำมาตย์ที่ติดตามมาสร่งน้ำต่อไป จนหมดทุกคน เสร็จแล้ว ก็ได้อัญเชิญพระบรมธาตุลงในหลุมนั้น แล้วเอาหินทับไว้บนหินนั้นก็สร้างเป็นเจดีย์ครอบพระบรมธาตุไว้ จากนั้นพระเจ้ากือนาพร้อมทั้งศรัทธาหมู่คนที่ขึ้นตามมาก็ได้กราบไหว้สวคมนต์ เพื่อบูชาและรำลึกนึกถึงพระพุทธรูปของพระพุทธเจ้า

เมื่อไหว้พระสวคมนต์เสร็จเรียบร้อยแล้ว พระเจ้ากือนาก็ได้บอกให้หมู่คนที่ตามกันมาว่า “เฮ้า...สุเจ้าทั้งหลายเฮย...(พวกเธอทั้งหลาย) บัดนี้พวกเราก็ได้พบของดีของวิเศษแล้ว ซึ่งถือว่าเป็นแก้วสารพัดนึกของเราใครอยากจะได้รับความสุขทั้งโลกนี้และโลกหน้าก็ให้เสี่ยงสัจจะอธิษฐานเอาเถอะนะ...” “และก็ขอให้ตั้งอกตั้งใจอธิษฐานเอาบุญเป็นที่ตั้งและให้เอาพระนิพพานเป็นที่พึงสุดท้ายใครอยากเป็นอะไรก็ให้อธิษฐานเอาตามใจชอบนะแต่คำอธิษฐานนั้นอย่าให้ผิดทำนองคลองธรรม”

ด้วยเหตุนี้ ทุกคนในที่นั้นก็ได้ออกตั้งใจเสี่ยงอธิษฐานตามกำลังบุญ บารมีของใครของมันบางคนก็ขอให้ได้เกิดมาเป็นพระภิกษุสงฆ์เพื่อมาขัดขี้เกลากิเลสต่อไป บางคนก็ขอให้ได้เกิดมาร่วมกันบางคนก็ขอให้ได้มาเกิดเป็นคู่ป้อง (สามี ภรรยา กัน) ฯลฯ

กาลเวลาผ่านไปหลายร้อยปี ทุกคนก็ได้เวียนว่ายตายเกิด อยู่ในวัฏสงสาร หลายชาติแล้วมาจนถึงภพปัจจุบัน ทุกคนก็ได้ไปเกิดอยู่ในโลกมนุษย์เป็นส่วนมาก และ เป็นไปตามแรงกรรมดีกรรมชั่วของแต่ละคนที่ได้ทำไว้ในทุกภพทุกชาติที่เกิดมา

จนกระทั่งมาปัจจุบัน หมู่คนที่ได้อัญเชิญพระบรมธาตุหรือเสด็จอริยฐานเอา พระบรมธาตุขึ้นสู่หลังช้างเผือก ก็ได้เกิดมาอยู่ในโลกมนุษย์ มีรายชื่อดังต่อไปนี้ คุณตา จะบอกให้ฟังนะ ขอให้ไพศาลจำไว้ให้ดี

ผม (ไพศาล) ก็ตอบว่า “ครับ ผมจะจำไว้”

จากนั้นคุณตายอดก็ได้บอกถึงหมู่คนทั้ง 56 คน ตามรายชื่อดังต่อไปนี้

1. พระเจ้ากือนา ยังไม่ได้ไปเกิดยังโลกมนุษย์ และปัจจุบันยังเสวยสุข อยู่ที่ เคนทิพย์แดนธรรม และกำลังเตรียมตัวไปเกิดในโลกมนุษย์ในอนาคตข้างหน้านี้ โดยจะเกิดเป็นไคร่นั้น ตายอดจะบอกให้ทีหลัง

2. พ่อผ้าขาวยอด ก็คือตัวข้านี้แหละ กำลังจะเตรียมตัวไปเกิดในโลกมนุษย์ เช่นเดียวกันโดยจะไปเกิดพร้อม ๆ กับพระเจ้ากือนาแต่จะไปเกิดเป็นอะไรนั้นก็ จะบอกให้ทีหลังเหมือนกัน

3. พ่อผ้าขาวสาย เป็นสาธุเจ้า (พระภิกษุสงฆ์) ซึ่งได้มาเป็นเจ้าอาวาสวัด พระธาตุคอยสุเทพฯ และได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์นี้ไปแล้วเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2523 ชื่อว่าอะไรนั้นให้ไปตามเอาเองเถอะ ปัจจุบันก็ได้เสวยสุขอยู่เคนทิพย์แดนธรรม เช่นกัน

4. ปู่เจ้าหมื่นเงินกอง เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้า สิทธิเทพเจติยารักษ์ หรือเจตยาภักดิ์ (ผมฟังไม่ได้ชัดเจน) ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดพระธาตุคอยสุเทพ องค์ปัจจุบัน

5. ปู่เจ้าหมื่นเงินยศ เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าพวง ธรรมะปัญญา วัดศรีโคมคำ วัดพระเจ้าตนหลวง จ.พะเยา

6. ปู่เจ้าหมื่นเงินวาด เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าละมุล สุตะคมโม อยู่วัดระฆัง กรุงเทพฯ

7. ปู่เจ้าแสนหงส์ เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าสมุทร ระชะตะวัน โณ อยู่วัดเบญจมบพิตร กรุงเทพฯ

8. ปู่เจ้าวังย๋อดิน เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าบุญมา คุณะสัมปันโน อยู่วัดเบญจมบพิตร กรุงเทพฯ (ทั้ง 2 องค์นี้ ได้อธิษฐานขอเกิดร่วมกันทุกภพทุกชาติ ชาตินี้จึงได้มาอยู่วัดเดียวกัน)

9. ปู่เจ้าโพง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสมชาย นพเจริญกุล อยู่โรงเรียนยุพราช จ.เชียงใหม่

10. ปู่เจ้าจันทร์หน้าขาว เกิดมาในชาตินี้ คือ เกิดมาเป็นหญิง ชื่อ สมศรี วิภาตะวณิช

11. ปู่เจ้าปวน เกิดมาในชาตินี้เป็นหมอ ชื่อ ทองน่าน วิภาตะวณิช

12. ปู่เจ้านวล เกิดมาในชาตินี้เป็นทหาร ชื่อ ทรงธรรม วิภาตะวณิช (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่ที่ไหนและเกิดมาเป็นอะไรกัน ให้ใหถามที่ นายสมชาย นพเจริญกุล เองเถอะ เขาจะบอกให้)

13. ปู่เจ้าต้อด เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเรืองเดช เชื้อนคำ อยู่สถานีไพบยา อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์

14. ปู่เจ้าสอนยัง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายวิสันต์ ประภาวงศ์ อยู่โรงเรียน พังตรุราษฎร์รังสรรค์ อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี

15. ปู่เจ้าคำมูล เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างทำให้เกิดเป็นสัตว์ โดยเกิดเป็นแมวป่าอยู่ป่า จ.พะเยา

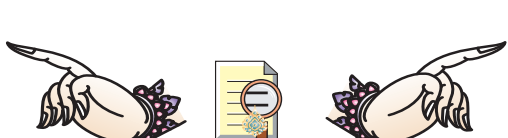
16. ปู่เจ้าอินทร์ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายศรัณญ์ เอี่ยมแสน อยู่บ้านเลขที่ 126/40 ถนนเรวดี ซอย 4 อ.เมือง จ.นนทบุรี

17. ปู่เจ้ายืน เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างทำให้เกิดเป็นสัตว์ โดยไปเกิดเป็น “ปลาฉกเผือก” อยู่ในแม่น้ำน่าน

18. ปู่เจ้าคำยอด เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างทำให้เกิดเป็นสัตว์ โดยไปเกิดเป็น “วัว” อยู่ในป่า จ.กาญจนบุรี

19. ปู่เจ้าขุนเมฆ เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างทำให้เกิดเป็น สัตว์โดยไปเกิดเป็น “กวาง” อยู่ในป่า จ.อุบลราชธานี

20. ปู่เจ้าบุญตัน เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างทำให้เกิดเป็น สัตว์โดยไปเกิดเป็น “เมงกระซอน” อยู่ จ.แพร่

21.ปู่เจ้าเมืองแก้ว เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างทำให้เกิดเป็นสัตว์โดยไปเกิดเป็น “นก” อยู่ในป่า อ.แม่สรวย จ.เชียงราย

22.ปู่เจ้าแสนวงศ์ เกิดมาในชาตินี้ คือ เป็นทหารชื่อ เชาวน์ อรรถโกค อยู่กรมราชองครักษ์ สวณจิตรลดา เขตดุสิต กทม.

23.ปู่เจ้าแสนบด เกิดมาในชาตินี้ คือ เป็นตำรวจชื่อ ร.ต.ต.เผชญ ภัคดีสุข (คนนี้ตายอดเคยเห็นเมื่อปี พ.ศ. 2526 อยู่ที่ ตชด. เขต 6 จ.ตาก ตั้งแต่นั้นมาตายอดก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน)

24.ปู่เจ้าเมืองบุญ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเกรียงไกร เกรียงศิริ อยู่บ้านเลขที่ 386-388 ถนนพิชัย อ.เมือง จ.สระบุรี

25.ปู่เจ้าฟ้าหม่น เกิดมาในชาตินี้ คือ นายรัชฤทธิ์ ปนารักษ์ อยู่ที่ว่ากรมการอำเภอพระนครศรีอยุธยา จ.อยุธยา

26.ปู่เจ้าหยาดฟ้ารั้ว เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าบุญรอด อยู่วัดยางชุมน้อย อ.ยางชุมน้อย จ.ศรีสะเกษ

27.ปู่เจ้าแย้ม เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าแย้ม (ชื่อเหมือนกันกับในอดีตชาติ) อยู่วัดนาเหล่าบก อ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา

28.ปู่เจ้าคำออง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเกรียงไกร ประกอบวุฒิกุล คนนี้ตัวตายอด จะไม่บอกที่อยู่นะ เพราะไฟศาลจะต้องพบเองในภายภาคหน้านี้และ คนนี้ก็ได้รับกรรมจากอดีตชาติไปแล้วด้วย

29.ปู่เจ้าเพชรฝน เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างโดยได้เกิดเป็น “แย้” อยู่ในป่า จ.ลำปาง

30.ปู่เจ้ายังจิ้งหรีด เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างโดยได้เกิดเป็น “ลิง” อยู่ในป่าเมืองแพร่

31.ปู่เจ้าแสน เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าจินดา อยู่วัดศรีสว่างอรุณ อ.บ้านฝ้อ จ.อุดรธานี

32.ปู่เจ้าบุญปิ่น เกิดมาในชาตินี้ คือ เป็นผู้หญิงชื่อ มาศซ้อง พานิชกุล อยู่บ้านเลขที่ 46/6 ซอย 6 ต. บางแก้ว อ. บางพลี จ. สมุทรปราการ

33. ปู่เจ้าเมืองตุน เกิดมาในชาตินี้ คือ เป็นชายชื่อ นายมงคล พานิชกุล (ทั้ง 2 คนได้อธิษฐานขอให้เกิดมาร่วมกัน)

34. ปู่เจ้าเมืองจ้าน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเฉลียว แสงวิเชียร อยู่บ้านเลขที่ 527 หมู่ 1 ซอยมิตรอุดม 2 ต.ลำโรงเหนือ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

35. ปู่เจ้าเมืองดี เกิดมาในชาตินี้ คือ เกิดมาเป็นผู้หญิงชื่อ เคนดวงจันทร์ แสงวิเชียร (ทั้ง 2 คนได้เกิดร่วมกันเพราะอธิษฐานไว้ในอดีตชาติ)

36. ปู่เจ้าอ่อนอ่อนพิง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายคุณ เทียมเหรียญทอง

37. ปู่เจ้าอินตาฟ้ามีด เกิดมาในชาตินี้ คือ นางสาวน เทียมเหรียญทอง อยู่บ้านบางน้ำเขียว อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี (ทั้ง 2 คนได้เกิดร่วมกัน เพราะได้อธิษฐานไว้ในอดีตชาติ)

38. ปู่เจ้าคำยวง เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางศิริภา สงวนดีกุล อยู่บ้านเลขที่ 51-53 ซอยหมู่บ้านชลนิเวศน์ ถนนประชาชื่น เขตบางเขน กรุงเทพฯ

39. ปู่เจ้าแม่นตาทิพย์ เกิดมาในชาตินี้ เป็นตำรวจชื่อ ราตรี ชัยยารุสกะนาวิน อยู่บ้านเลขที่ 160/1 ซอยวัดใหม่พิเรนทร์ แขวงท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ

40. ปู่เจ้าอินอาบไฟ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายบรรจง ทรงวัชรอยู่การบินไทย คอนเมือง ตายขอบอกว่าอยู่ฝ่ายอาหารโภชนาการชาติก่อนก็เป็นคนทำอาหาร เช่นเดียวกัน

41. ปู่เจ้าผาด เกิดมาในชาตินี้ คือ นายปิยชาติ ทองพวง อยู่บ้านเลขที่ 5/5 ซอยท่านผู้หญิง หมู่ 8 ถนนเทพารักษ์ ต.ลำโรงเหนือ จ.สมุทรปราการ

42. ปู่เจ้าแสนทิ เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้ามัน อยู่วัดคอนยอ อ.บางเลน จ.นครปฐม

43. ปู่เจ้าเมืองวงศ์ เกิดมาในชาตินี้คือ ท่านสาธุเจ้าวิสุทธิ อยู่วัดหนองกระโดน อ.เมือง จ.นครสวรรค์

44. ปู่เจ้าจืด เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าสมาน อยู่วัดหนองตากยา อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี

45. ปู่เจ้าแยง เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าเกษม อยู่วัดหัวถนน อ.สะเดา จ.สงขลา

46.ปู่เจ้าผัดทมิฬ เกิดมาในชาตินี้คือ นายสมชาย ชันติ อยู่บ้านเลขที่ 141/1 ซอย 2 อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

47.ปู่เจ้าชั้นมือสั่น เกิดมาในชาตินี้คือ นายชัยพร ผ่องแผ้ว อยู่บ้านเลขที่ 46/19 ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ปราจีนบุรี

48.ปู่เจ้ายอด เกิดมาในชาตินี้คือ นายชุมพล สุวลักษณ์ อยู่ธนาคารเพื่อการเกษตรฯ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

49.นางเขียวแอ่นฟ้า เกิดมาในชาตินี้คือ สุทธิณี บัวแย้ม อยู่บ้านเลขที่ 3 ซอย 2 อ.หนองจิก จ.ปัตตานี

50.นางนวล เกิดมาในชาตินี้คือ กอบลาภ เย็นมาโนช อยู่บริษัทสังกะสีไทย (คนนี้ตายอดไม่บอกเมืองหรือจังหวัดเพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่น ที่จะบอกให้หลังจากหนังสือเล่มนี้แพร่ออกไป)

51.นางพุทธิทอน เกิดมาในชาตินี้เป็นชายชื่อ นายราเชนทร์ บุญญาบุญฉั่ง อยู่บ้านเลขที่ 835/50 โรงเรียนกุลศิริ อ.เมือง จ.ชลบุรี

52.นางพุดิมา เกิดมาในชาตินี้ชื่อ นางประเสริฐ โกชนสมบุรณ์

53.นางจ้อยพันคำว เกิดมาในชาตินี้ (เป็นทหาร ชื่อ ประเวศ โกชนสมบุรณ์) อยู่บ้านเลขที่ 391/8 ถนนจรัลสนิทวงศ์ แขวงบางอ้อ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ (ทั้ง 2 คนนี้อยู่ร่วมกันเพราะได้อธิษฐานไว้ในอดีตชาติ)

54.นางมุดคำดิน เกิดมาในชาตินี้คือ ศิรินันท์ นวพัศตร์พิไล อยู่บ้านเลขที่ 15/125 ถนนลาดพร้าว แขวงลาดยาว เขตบางเขน กรุงเทพฯ

55.นางคำโย เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า มุกดา สายอุบล อยู่บ้านเลขที่ 97/35 ซอยบุญศิริ หมู่ที่ 3 ต.บางเมือง อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

56.นางบัวคำ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า สุชาดา ปิ่นภูวดล อยู่บ้านเลขที่ 51/184 หมู่ที่ 2 ลาดพร้าวคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ

นี่แหละ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ถ้าหากว่าหลานไพศาลได้พบหมู่คนเหล่านี้แล้ว ตัวยอด ก็ส่งไปหน่อยว่า “ขอให้หมู่คนดังมีรายชื่อ 56 ท่านนี้หมั่นทำบุญทำทาน รักษาศีล ภาวนา ต่อไปอย่าได้ขาด อย่าได้ทำอนันตริยกรรม เช่น ยุแหยงตะแคงรัว

ให้พระสงฆ์แตกแยกกัน นำบิดามารดาทำร้ายพระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ มาสัตว์ตัดชีวิต หรือกระทำวินิบาตกรรม คือฆ่าตัวตาย

แล้วภพชาติต่อไปก็จะได้เกิดเป็นมนุษย์อีก ส่วนหมู่ที่ไปเกิดเป็นสัตว์ต่าง ๆ เช่น เกิดเป็นแมวป่า ปลาฉลามเผือก วัว กวาง แมงกระซอน นก ฯลฯ เป็นต้น ในภพชาติต่อไปก็จะเกิดเป็นมนุษย์กับเขา เพราะบุญกุศลแต่ปางก่อนที่ได้ร่วมกัน อัญเชิญพระบรมธาตุนำไปบรรจุไว้บนวัดพระธาตุคอกยสุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ โดยแต่ละคนก็จะได้เกิดในภพชาติต่อไปดังต่อไปนี้.....

(ผมไฟศาล ไม่อาจที่บอกรายชื่อต่างๆในภพชาติต่อไปให้ทราบได้เพราะ คุณค่าและสารประโยชน์ก็จะไร้ความหมาย ถ้าหากผู้ที่มีรายชื่อดังกล่าวมีความสนใจ อยากจะทราบว่า เกิดเป็นอะไรบ้าง ชื่อว่าอะไร ผม (ไฟศาล) ยินดีบอกให้ ทราบเฉพาะตัวเท่านั้น และคุณตายอดก็ได้กรุณาเล่าถึงเรื่องกุศลกรรมและอกุศลกรรม ของแต่ละรายให้ผมฟังที่มีมาในอดีตชาติ และจะมากระทบเอาในชาตินี้ด้วย และ ยิ่งไปกว่านั้น ก็ยังได้บอกถึงแนวทางแก้ไขให้อีกด้วย)

ผ้าขาวยอได้พูดต่อไปว่า “เออ...นี่นะไฟศาล สำหรับช้างเผือกที่ พระเจ้ากือนาเสด็จอริยฐานพระบรมธาตุนำขึ้นบนหลังเพื่อหาที่สถิตของศักดิ์สิทธิ์ รวมทั้ง “ไก่อ” ที่ ปู่เจ้าคำออง ได้ทูลบ้นันต์ตานั้นในชาติปัจจุบันนี้ก็ได้เกิดเป็นมนุษย์ แล้ว...ดังนี้”

1. พญาช้างเผือกที่มีชื่อว่า พญาเรืองเครื่องแก้วคชสาร มีบุญกุศลมาก และบุญกุศลมาก และบุญกุศลในอดีตชาติได้เกื้อหนุนอย่างเต็มที่ จึงได้มาเกิดเป็น พระภิกษุสงฆ์ มีชื่อว่า “ท่านสาธุเจ้าวิระ ภัททะจารี” อยู่ที่วัดสุทัศน์ฯ กรุงเทพฯ

2. “ไก่อ” ตัวที่ถูกปู่เจ้าคำอองทูลบ้นันต์ตานั้น ก็ได้เกิดเป็นมนุษย์ส่วนอีก ตัวหนึ่งมีกรรมอยู่ เกิดเป็นสัตว์เหมือนเดิม

3. “ไก่อป่า” ได้เกิดมาในภพชาติปัจจุบันเป็นมนุษย์ มีชื่อว่า นายวันชัย ช่างเกวียน อีกตัวหนึ่งก็ได้เกิดเป็นมนุษย์เช่นกัน ชื่อ นายสังเว ช่างเกวียน ทั้ง 2 คน ไปเกิดอยู่ร่วมกันโดยอาศัยอยู่บ้านเลขที่ 2 หมู่ 2 ต. วังตะกู อ.เมือง จ. นครปฐม

โดย นายวันชัย ช่างเกวียน ก่อนที่จะได้มาเกิดเป็น นายวันชัย ตัวเขาเองก็ได้ เกิดมาเป็นไก่อ เช่นกัน “ไก่อ” ตัวนั้นชาวเมืองเชียงใหม่เมื่อ 40-50 แล้วเขารู้จักกันดี

เพราะได้ไปเกิดเป็นไก่อยู่ในวัดพระธาตุคอกยสุเทพฯ อ.เมือง จ.เชียงใหม่และคอกจิก หมูคนที่ไม่เคารพต่อองค์พระธาตุเชื่อว่านุ่งผ้าไม่เรียบร้อย สวมรองเท้าเข้าไปใน พระบรมธาตุฯ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตือนให้เขาเคารพองค์พระธาตุ

ในปัจจุบันชาติเขาได้มาเกิดในโลกมนุษย์ชาตินี้ก็ถูกบุญกุศลขัดเกลาทำให้ มีผิวพรรณวรรณะหน้าตาดีคนหนึ่งคุณตายอดพูดแล้วก็หัวเราะพร้อมกับ ครูปาคันธาและพญาพิงคราชและตัวตายอดขอบอกไปว่าเมื่อพบนายวันชัยและ นายสังเวแล้วขอให้ไพศาลนำเรื่องนี้บอกให้กับนายวันชัยและนายสังเว ช่างเกวียน ด้วยและก็ขอให้มาอโหสิกรรมต่อ “นายเกรียงไกร ประกอบบุญกุล” ด้วย

โดยให้จัดดอกไม้ธูปเทียนอย่างละ 5 มาขอขมาและขออโหสิกรรมต่อกัน เพื่อให้ เป็นภัยเป็นเวรต่อกันในชาติต่อไปเพราะถ้าไม่ทำการอโหสิกรรมต่อกันแล้ว กรรมอันนั้นก็จะติดตาม “นายเกรียงไกร ประกอบบุญกุล” ไปอีกหลายชาติ

ในการทำพิธีขอขมานั้นก็ขอให้กรทำกันที่ในวัดนั้น และขอให้เจ้าอาวาส ผู้ดูแลวัดเป็นประธาน อนุโมทนาแล้วให้หยาดน้ำ (กรวดน้ำ) ลงดินทุกฝ่าย (อันได้แก่ นายวันชัย ช่างเกวียน นายสังเว ช่างเกวียน และนายเกรียงไกร ประกอบบุญกุล) และบอกให้พระแม่ธรณีและโลกทั้ง 3 รับรู้รับทราบไว้

เรื่องที่บอกไปนี่ย่าเพิ่งไปบอกให้คนในเมืองมนุษย์รู้ จนกว่า จะได้พบกับ นายเกรียงไกร ประกอบบุญกุล เสียก่อน แล้วค่อยแจ้งบอกข่าวให้คนที่อยากรู้ได้รู้กัน คนที่ไม่อยากจะรู้ ไม่อยากจะทราบก็อย่าให้เขาได้รู้ได้ทราบเพราะเขาอาจจะประมาท เลินเล่อกล่าวคำที่ไม่ดีต่อกันแล้วก็จะทำให้เกิดเป็นกรรมเป็นเวรต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด

เอาละ...เรื่องที่ “ตายอด” บอกให้ก็มีเพียงเท่านี้ ขอให้ไพศาลรักษาคำพูด ที่เป็นสัจจะกับตาไว้ด้วย ผมนายไพศาลก็รับคำ

เมื่อพูดกันเสร็จแล้ว ครูปาคันธา พญาพิงคราชก็ได้ลา “คุณตายอด” หรือ “พ่อผ้าขาวยอด” นั้นแล้ว ท่านทั้งสองก็ได้พาผมไปที่อื่น ๆ อีก ซึ่งแต่ละที่นั้นเขา ก็ได้สั่งเรื่องราวมายังโลกมนุษย์เช่นกัน และเมื่อได้เรื่องราวมากพอสมควรแล้ว ครูปาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับมา ก็มาในลักษณะลงมาถึงที่ไหนก็ไม่รู้ ผมก็สะดุ้งตื่นขึ้นมาก็เป็นเวลาตี 05.35 นาฬิกา ของวันใหม่...เช้าวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2529

บันทึกท้ายเล่ม.....

เรื่องนิมิตพระบรมธาตุคุดยสุเทพนี้ เมื่อผมรับรู้รับทราบมาแล้ว ผมก็ได้เก็บไว้โดยไม่เปิดเผยให้ใครได้ทราบเลย เพื่อรักษาคำพูดที่ให้ไว้กับพ่อผ้าขาวยอด (จีปะขาวยอด) จนกระทั่ง...ผมได้มาพบกับ “นายเกรียงไกร ประกอบบุญกุล” แล้วจึงได้เปิดเผยถ่ายทอดเรื่องนี้ออกไป

ตัวผมได้พบกับ นายเกรียงไกร ประกอบบุญกุล โดยบังเอิญที่วัดพระบาทห้วยต้ม อ.ลี้ จ.ลำพูน เนื่องในโอกาสที่ผม (ไพศาล) ได้พาท่านพระครูอุดมปัญญาภรณ์ เจ้าคณะอำเภอหนองกี่ วัดชัยมงคล จ.บุรีรัมย์ และอาจารย์ไพศาล นามประเสริฐ พร้อมคณะ ได้เดินทางไปนมัสการ “หลวงปู่ครูบาชัยยะวงศาพัฒนา” เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2533

และเมื่อผมได้พบตัวเขาแล้ว ได้ไต่ถามกันได้ว่า เป็นคนกะเหรี่ยง มีชื่อทางกะเหรี่ยงว่า “โก๊ะเซ” มีชื่อไทยคือ “นายเกรียงไกร ประกอบบุญกุล” และมีนัยน์ตาทั้ง 2 ข้างบอดสนิทเมื่ออายุได้ 5 ขวบ ปัจจุบัน (พ.ศ. 2533) อายุได้ 21 ปี เป็นคนพระบาทห้วยต้ม อ.ลี้ จ.ลำพูน ตรงตามที่ผมนิมิตทุกประการ

เริ่มบันทึกเมื่อ วันที่ 24 เดือน มีนาคม 2533

บันทึกเสร็จวันที่ 25 มีนาคม 2533 เวลา 5 โมงเย็น

ภาคผนวก พระธาตุคอยสุเทพ

ไพศาล แสนไชย นิमित
วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ เรียบเรียง
12 กันยายน 2534

หลังจากนิमितเรื่อง “พระธาตุคอยสุเทพ” พิมพ์เป็นรูปเล่มประมาณ 3,000 เล่ม คณะพวกเราที่รอคอยด้วยความมั่นใจว่า บุคคลต่าง ๆ ที่มีรายชื่อดังปรากฏในนิमित เรื่องดังกล่าวจะต้องมีตัวตนจริง

ในเวลาต่อมา ความจริงก็ปรากฏเป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน บุคคลต่าง ๆ ที่มีรายชื่อก็ค่อย ๆ เผยโฉมออกมาทีละคน สองคน แม้บางท่านไม่ได้ติดต่อมาแต่ก็เชื่อมั่นว่า บุคคลต่าง ๆ มีชีวิตอยู่จริง

โดยเฉพาะ นายสังเว ช่างเกวียน นายวันชัย ช่างเกวียน ซึ่งเป็นชาว นครปฐม เป็นตัวเอกของเรื่องพระธาตุคอยสุเทพ ก็มีตัวตนจริง ดังที่จะเล่าต่อไปนี้

หลังจากหนังสือพระธาตุคอยสุเทพแพร่ออกไป พวกเราที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกัน หรือผูกพันอยู่กับงานประเภทนี้ ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นงานที่ทำทายเป็นงานที่ทำพิสุจน์ ซึ่งนับว่าเป็นการเสี่ยงและเดิมพันด้วยชื่อเสียงเกียรติยศตำแหน่งหน้าที่การงาน บางครั้งก็ต้องเดิมพันกันด้วยชีวิต ผม (ไพศาล แสนไชย) ถูกข่มขู่ ถูกว่าร้าย ถูกกล่าวร้ายนานัปการ ถูกหาว่าเป็น 18 มงกุฎบ้าง พวกหลอกลวงบ้าง พวกภัยสังคม บ้าง ซึ่งได้รับเป็นจดหมายและวัตถุอย่างอื่น เช่น ลูกปืน และลูกเล่นงานด้วย “มนต์ดำ” คุณไสยที่มองไม่เห็นตัวก็มี

กาลเวลาย่อมมีบทพิสุจน์ในตัวมันเอง หนังสือพระธาตุคอยสุเทพ ได้ถูกส่งไปยัง นายสังเว ช่างเกวียน นายวันชัย ช่างเกวียน ในนิมิตบอกว่า อยู่บ้านเลขที่ 2 หมู่ 2 ต.วังตะกั่ว อ.เมือง จ.นครปฐม เมื่อหนังสือเล่มดังกล่าวแพร่ออกไปครั้งแรก ซึ่งก็ไม่ว่าออกหัวหรือออกก้อย และก็ไม่ว่า นายสังเว ช่างเกวียน นายวันชัย ช่างเกวียน จะมีตัวตนจริงหรือไม่พวกเราก็ได้แต่คอย...คอย...และคอย

ในช่วงนั้น พวกเราได้พบ นายเกรียงไกร ประกอบวุฒิกุล หรือ “โก๊ะเซ” หนุ่มผู้พิการตาบอดทั้งสองข้าง อีกประมาณ 5–6 ครั้ง พวกเราได้ให้กำลังใจ โก๊ะเซ ทุกครั้งที่ได้พบได้เห็นเขา ซึ่งถูกชะตากรรมและกฎแห่งกรรม ลงโทษชนิดที่ข้ามภพข้ามชาติ ไม่มีใครที่จะช่วยเขาได้เลย

พวกเราก็ได้ให้กำลังใจ ได้มอบเสื้อผ้า ขนม และเงินทุกครั้งที่ได้พบปะ โก๊ะเซ โก๊ะเซยิ้มและมั่นใจว่าชะตากรรมที่เขากำลังประสบอยู่อย่างทรมาณใจนั้น มันเป็น “กรรม” ของเขาเอง เขาไม่ได้โทษสิ่งอื่นเลยนอกจากตัวเอง โก๊ะเซมั่นใจว่า สักวันหนึ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างคงจะลงเอย คงจะมีวันแห่งประวัติศาสตร์ วันแห่งการปลดปล่อย “วิบากกรรม” ที่เขาได้ทำกับไก่ป่าในอดีตชาติ

พวกเราคอย คอย คอย ด้วยใจจดจ่อ นึกแต่สงสาร โก๊ะเซ เท่านั้นที่ทำให้พวกเรามีกำลังใจ มีแรงบันดาลใจที่จะคอย คอยจนกว่าจะได้รับคำตอบ จากชาวนครปฐม ที่ได้รับสมญาว่า “ส้มโอหวาน ข้าวสารขาว ลูกสาวสวย ข้าวหลามอร่อย”

แต่ดูเหมือนว่าในตอนแรกโชคไม่เข้าข้างพวกเราเลย เสมือนหนึ่ง สายฟ้าฟาดลงมาสู่พวกเรา พวกเราคือใจที่บุคคลที่มีรายชื่อดังกล่าว มีตัวตนแต่พวกเราก็เสียใจที่ได้รับการปฏิเสธอย่างฉับพลัน และไม่มีเชื้อใยจากนายวันชัย ช่างเกวียน พวกเรานึกสงสาร โก๊ะเซเท่านั้น หากโก๊ะเซไม่ใช่คนพิการตาบอดทั้งสองข้างแล้ว พวกเราก็คงจะถอยออกมาจากเรื่องนี้แล้ว ด้วยจิตคิดเมตตาคิดสงสาร โก๊ะเซ ทำให้พวกเราจะต้องช่วยเหลือโก๊ะเซต่อไป

วันที่ 25 มีนาคม 2533 จนถึงวันที่ 2 พฤษภาคม 2534 ล่วงเลยมาปีเศษๆ ไม่มีคำตอบจากนายสังเวช ช่างเกวียน นายวันชัย ช่างเกวียน เวลาล่วงมาจนถึงวันที่ 20 พฤษภาคม 2534 ไม่ทราบว่าจะเป็นการคลี่คลายของเทพเบื่องบนหรือไม่ก็ไม่ทราบได้

ผม (ผู้เรียบเรียง) ได้รับการติดต่อทางโทรศัพท์จากนายวันชัย ช่างเกวียน ว่า เขายินดีที่จะมาร่วมพิธีโอโหสิกรรม และได้นัดวันเวลามาพร้อมเสร็จ ผมมีความดีใจอย่างบอกไม่ถูก ใจหนึ่งก็คิดประหลาดไปถึงโก๊ะเซหนุ่มผู้ตาบอดน่าสงสาร หากเทพยดาฟ้าดินมีจริงก็คงจะได้เห็น ความปิติยินดีที่มันเบิกบานอยู่ในหัวใจของผม

โก๊ะเซ ผมขอแสดงความยินดีกับโก๊ะเซ “กรรมที่ข้ามภพข้ามชาติที่มีต่อโก๊ะเซนั้น ขอให้มันหยุดหรือจบสิ้นกันแต่เพียงชาตินี้ อย่าได้ให้มันต่อไปถึงในอนาคตชาติเลย”

วันที่ 7 มิถุนายน 2534 พวกเราก็ได้ต้อนรับนายวันชัย ช่างเกวียน พวกเราก็อาศัยยานพาหนะที่มีทั้งรถเก๋งส่วนตัว รถกระบะ รถตู้ รวมแล้วประมาณ 12 คัน จุฬามายปลายทางในวันนั้นก็คือวัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม อ. ลี้จ. ลำพูน ซึ่งห่างจาก ลำพูน ประมาณ 100 กิโลเมตร เพื่อที่จะไปเป็นสักขีพยาน ในวันแห่งการปลดปล่อย วิบากกรรมที่มีมาแต่ในอดีตระหว่าง นายวันชัย ช่างเกวียน กับ นายเกรียงไกร ประกอบบุญพิกุล หรือ โก๊ะเซ

ในวันนั้นพวกเราได้รับความเมตตา อนุเคราะห์จาก “หลวงปู่ครูบา ชัยยะวงษาพัฒนา” แห่งวัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม มาเป็นองค์ประธานในพิธี

สรรพสิ่งต่าง ๆ เมื่อมีการเริ่มต้น สรรพสิ่งต่าง ๆ ก็มีที่สิ้นสุดลงการขอขมา หรือ การอโหสิกรรมเริ่มต้นด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและเป็นสุขทุก ๆ คนที่ไปร่วมงาน ในวันนั้นมีแต่ความปิติยินดีปรีดากันทั่วหน้า กล่าวได้ว่า วันที่ 7 มิถุนายน 2534 เป็น วันแห่งประวัติศาสตร์ เป็นผลงานชิ้นโบว์แดงที่พวกเราภาคภูมิใจ และมีความยินดี กับนายวันชัย ช่างเกวียน และนายเกรียงไกร ประกอบบุญพิกุล

หลังจากนั้นไม่ถึงอาทิตย์ พวกเราก็ได้ต้อนรับบุคคลอีกคนหนึ่งนั่นก็คือ นายสังเว ช่างเกวียน ซึ่งเป็นบิดาของนายวันชัย ช่างเกวียน นายไพศาลก็ได้พาไป กราบนมัสการ ครูบาวงศ์พร้อมได้พบกับ “โก๊ะเซ” อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้งานนี้สมบูรณ์

นายสังเว ช่างเกวียน เพียงได้พบเห็นนายเกรียงไกร ประกอบบุญพิกุล หรือ โก๊ะเซ หม่อมผู้พิการทางสายตา นายสังเว ช่างเกวียน ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ 2 ของ ต. วังตะกู จ. นครปฐม ผู้ไม่เคยหลั่งน้ำตาให้กับชีวิตหรือให้กับใคร ๆ แต่เมื่อได้มา พบกับนายเกรียงไกรหรือโก๊ะเซ นายสังเว ช่างเกวียน ถูกผู้ชายแห่งนครปฐม ถึงกับหลั่งน้ำตาออกมาคลอเบ้า

ที่นายสังเว ช่างเกวียน หลั่งน้ำตาออกมานั้นก็เพราะบังเกิดความเมตตา สงสาร “โก๊ะเซ” อย่างจับจิตจับใจและบอกไม่ถูก จะว่ามันเป็นความมหัศจรรย์ พิศวง งงววย ก็เหลือที่จะเคาได้ ความคิดเก่า ๆ หรือความคิดที่เคยคิดว่า เรื่องประเภทนี้ เหลวไหล ไม่มีมูลความจริง กลับไม่ได้อยู่ในจิตใจของเขาต่อไปอีกแล้ว

แต่กลับมีความคิดว่า “ตัวเขาเองได้มองเรื่องราวของผม (ผู้เรียบเรียง) รวมทั้ง ไพศาล
ผิดไปในขณะนี้หูตาของเขาสว่างไสว ความคิดเห็นต่าง ๆ เปลี่ยนไป ความสงสัย
หรือความลังเลที่เคยมีหมดไปโดยสิ้นเชิง”

จบสิ้นกันเสียที กรรมร่วมสมัย กรรมที่มีผลต่อเนื่องข้ามภพ-ข้ามชาติระหว่าง
นายสังเวช ช่างเกวียน นายวันชัย ช่างเกวียน และนายเกรียงไกร ประกอบวุฒิกุล

บันทึกพิเศษ

นิมิตเรื่องหลวงปู่ทวด (สมเด็จพระโคง)

ไพศาล แสงไชย นิมิต
วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ เรียบเรียง
8 กันยายน 2532

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อ 3 ปีที่แล้ว ผมจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันที่ 5 ธันวาคม 2529 วันนี้ตามปกติเป็นวันหยุดราชการส่วนชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายที่อยู่ในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นคนต่างด้าวที่มาทำมาหากินในประเทศไทย และคนที่มีเชื้อชาติไทย โดยเฉพาะได้มีการแสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อองค์ประมุขของประเทศ คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวการแสดงออกนั้นคือการเอาธงไตรรงค์ประดับไว้ที่บ้าน ทั้งนี้เพราะวันที่ 5 ธันวาคม ของทุกปี ถือว่าเป็นวันคล้ายวันประสูติของพระองค์ ยิ่งตามร้านค้าในเมืองใหญ่เช่นที่เชียงใหม่ก็ยิ่งประดับประดาบ้านเมืองให้มีความสวยงามมากยิ่งขึ้นไปอีก

สำหรับในหมู่บ้านผมก็เหมือนกัน ก็ได้ประดับประดาธงไตรรงค์กันเป็นแถว วันนี้ผมมีความอิ่มเอิบใจเป็นพิเศษที่เห็นบ้านเมืองประดับตกแต่งธงชาติกันเป็นแถว และในวันนี้หลังจากที่ผมได้ทำภารกิจประจำวันเสร็จแล้ว เช่นว่าได้ตักน้ำใส่โอ่ง ล้างถ้วยล้างชาม ให้พ่อแม่ มาถึงตอนเย็นผมได้ทานข้าวพร้อมกับพ่อแม่และพี่ ๆ ภายในครอบครัวเดียวกัน เมื่อทานข้าวเสร็จแล้ว ผมก็ได้นั่งดูโทรทัศน์พร้อมกับญาติพี่น้องทั้งหลายที่มาดูด้วยกัน พอนั่งดูไปได้สักครูคือประมาณสัก 2 ทุ่มครึ่งผมก็ง่วงนอน จึงได้ขอตัวเข้านอนนอนไปได้ไม่นานก็ได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรไม่รู้ นิมิตมหัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น...

ในนิมิตนั้นก็เหมือนกันทุกคืนคือได้มีท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ได้พาผมไป (ท่านทั้งสองนี้ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วนับพัน ๆ ปี โดยสมัยที่ยังอยู่โลกมนุษย์ ครูบาคันธาอยู่ที่วัดเมืองสร้อย อ. เมือง จ. ตาก ท่านพญาพิงคราช อยู่ที่คอยดุง อ. แม่สาย จ. เชียงราย)

ในคืนนี้แปลกกว่าทุกครั้ง เพราะว่าในตอนที่ผมไปกับท่านครูบาคันธา ท่านพญาพิงคราช นอกจากผมจะเห็นตัวเองนอนตะแคงขวาอยู่ และผมได้ยินเสียงแห่ มาแต่ไกล เสียงแห่นั้นเป็นเสียงปี่ พิณพาทย์ ฟังแล้วรู้สึกเย็นอกเย็นใจ

การไปครั้งนี้ก็ได้ไปเหมือนทุก ๆ ครั้ง มีความรู้สึกที่ว่าตัวผมนี้เบาและได้ลอย ขึ้นไปอย่างไร้น้ำหนักและปลิวขึ้นไปอย่างรวดเร็วมากโดยผมก็ไม่ว่าจะไปใน ทิศทางใด และไปไกลมาก

จนกระทั่ง...ท่านทั้งสองจึงได้พาผมลงอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งสถานที่ แห่งนั้นเป็นห้วงถนนและที่ห้วงถนนนั้นมีต้นไม้อยู่ 2 ต้น ต้นไม้นั้นมีกิ่งก้านสาขา ใหญ่โต มีดอกเหมือนดอกมณฑา ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปหมด

เมื่อลงเดินแล้วท่านทั้งสองได้พาผมเดินไปตามถนนนั้น ถนนสายนี้มีความ กว้างประมาณ 20 วา และมีความยาวสุดลูกหูลูกตา และเมื่อเดินไปประมาณ 1 กิโลเมตร ผมก็ได้พบศาลาจตุรมุขขนาดใหญ่ ซึ่งมีอยู่ ณ ที่นั้นประมาณ 50 หลัง

ครูบาคันธาได้เอ่ยปากพูดกับผมขณะเดินไปด้วยกันว่า

“วันนี้ คืนนี้ เป็นวันและคืนที่ดี ครูบาฯ จะพาไฟศาลไปพบกับ พระภิกษุ ผู้เฒ่าองค์หนึ่ง ในสมัยอยุธยา ซึ่งชาวบ้านชาวเมืองเขารู้จักกันเป็นอย่างดีและ ได้เล่าสืบขานกันมาจนทุกวันนี้”

ผมได้ถามครูบาฯ ว่า “พระภิกษุครูบาเฒ่าองค์นั้นเป็นใคร”

“เป็นใครเดี๋ยวรู้เอง” ครูบาคันธาตอบ พูดแล้วยิ้มที่ริมฝีปากเล็กน้อย

จากนั้น ท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่านบ้านผ่านเมืองนั้นมาอีกประมาณ 10 หลัง จึงได้หยุด แล้วก็หันหน้าไปยังบ้านหรือศาลาจตุรมุขขนาดใหญ่หลังหนึ่ง

“เอาละนะถึงแล้ว” ท่านพญาพิงคราชพูดขึ้น

แล้วพวกเราทั้งสามก็ได้พากันเดินขึ้นไปบนศาลาจตุรมุขหลังนั้นเมื่อเดิน ขึ้นไปก็ได้พบกับพระภิกษุชรารูปหนึ่งนั่งอยู่บนธรรมาส่น้อยอยู่ในลักษณะรอคอยคณะของ พวกเราอยู่

เมื่อถึงแล้ว พระภิกษุชรารูปนั้นได้กล่าวนิมนต์ครูบาคันธา กล่าวเชิญ พญาพิงคราช พร้อมทั้งผมให้นั่งตามที่เราอาสนะหรือที่นั่งที่ท่านได้จัดไว้

พระภิกษุผู้เฒ่าผู้แก่ได้หันมาพูดกับครูบาคันธาและพญาพิงคราชในเชิงสนทนาปราศรัยกันซึ่งท่านทั้ง 3 ได้หัวเราะกันเป็นที่ชื่นชอบเป็นอันมากซึ่งในการสนทนากันนั้นผมฟังไม่รู้เรื่องเพราะผมฟังดูแล้ว คล้ายกับภาษาบาลีหรืออาจจะเป็นภาษาของเทพ ที่พูดกันในเทวโลก

ทั้ง 3 ท่าน ครูบาคันธา พระภิกษุชรา และพญาพิงคราช ได้พูดกันนานพอสมควร พระภิกษุชราผู้นั้นจึงได้หันหน้ามาพูดกับผมว่า

“เออ...นี่นะหนู มานี้ เหนื่อยไหม ไกลไหม...”

“ไกลมากและเหนื่อยมากครับ...” ผมตอบ และพูดต่อไปว่า “ไกลมากกว่าทุกครั้งที่เคยไป”

พระภิกษุชราพูดกับผมว่า “เคยเห็นอาตมาไหม”

“ไม่เคยเห็นครับ...” ผมตอบ

จากนั้น พระภิกษุชราได้พูดต่อไปว่า “อาตมานี้ะตัวเตี้ย ดำ มีความสูงเพียง 160 ซม. ใคร ๆ ทั้งอดีตและปัจจุบันอยากเป็นตัวอาตมาด้วยกันทั้งนั้น”

ผมจึงพูดขึ้นว่า “ผมอยากรู้จักชื่อท่านครับ”

เมื่อได้ยินผมพูดขึ้น ท่านก็ได้หัวเราะและยิ้มออกมา และพูดต่อไปอีกว่า “อาตมามีชื่อว่า “หลวงพ่อบุ” อยู่ในโลกมนุษย์เคยได้ยินหรือรู้จักชื่อหลวงพ่อบุไหม...”

“ไม่เคยได้ยินหรือรู้จัก” ผมตอบ

พระภิกษุชราผู้นั้นก็ได้หัวเราะขึ้นมาอีกแล้วพูดขึ้นว่า

“หลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืดเคยได้ยินไหม..”

ผมได้ยินดังนั้นก็ตกใจและกลัว และพูดตอบออกไปอีกว่า “ชื่อนี้ผมเคยได้ยินและรู้จักชื่อนี้ ท่านเป็นพระทางภาคใต้ของประเทศไทย”

“ถ้าหากอาตมาจะบอกว่า อาตมานี้แหละคือหลวงปู่ทวด เหยียบน้ำทะเลจืด หลานจะเชื่อตามที่อาตมาพูดไว้ไหม”

ผมจึงตอบไปว่า “เชื่อครับ”

“เชื่อ ง่ายจัง” หลวงปู่พูดขึ้นมาอีกอย่างพอกพอกใจ และพูดต่อไปว่า

“เออ...เมื่อท่านครูบาคันธาและพญาพิงคราช พาหลานไพศาลคนนี้มาหาตัวข้านี้ ตัวข้าก็มีความยินดีเป็นอย่างมาก เพราะตัวข้าต้องการที่จะพบพอดี”

“ไม่เป็นไร” กรูบากันธาพูดขึ้น “เมื่อท่านทวตต้องการจะพบข้า ข้าก็พาคนของข้ามาพบเพื่อจะได้พูดสิ่งอะไรก็ส่งไปได้ล่ะ”

“เออ...นั่นแหละ...” หลวงปู่ทวตพูดขึ้นแล้วหันหน้ามาทางผม แล้วพูดว่า “เรื่องที่หลวงปู่จะพูดไปนี้ เป็นเรื่องที่เมืองมนุษย์ได้รู้กันดีแล้ว เพราะได้เล่าสืบทอดกันมานาน แต่หลวงปู่จะพูดไปอีกสักหน่อยเพื่อให้คนเมืองมนุษย์ได้รู้กระจ่างแจ้งขึ้นไปอีก บางอย่างบางเรื่องคนเมืองมนุษย์ก็ไม่ว่ารู้เรื่องอาตมาก็มาพูดกันให้ไขว้ไขว”

“มาวันนี้คืนนี้เรื่องที่โลกมนุษย์ไม่รู้ก็จะบอกให้รู้ สิ่งใดที่คนในโลกมนุษย์รู้แล้ว อาตมาก็จะบอกให้รู้มากยิ่งขึ้นไปอีก เข้าใจไหม” หลวงปู่ทวตได้ถามผม

“เข้าใจครับ” ผมตอบ

“เมื่อเข้าใจแล้ว ขอให้หลานไพศาลผู้เป็นหลานเมืองมนุษย์ ตั้งใจฟังหลวงปู่จะเล่าให้ฟัง” หลวงปู่จะเล่าถึงเรื่องราวของหลวงปู่สมัยมีชีวิต ความเป็นอยู่เป็นอย่างไร มีเหตุการณ์สำคัญๆ ในสมัยของหลวงปู่อะไรบ้างเป็นต้น

จากนั้น.....หลวงปู่ทวต เหยียบน้ำทะเลจืด ได้เล่าเรื่องราวของท่านให้ผม (ไพศาล แสนไชย) ดังต่อไปนี้

“หลวงปู่เป็นบุตรของ นายหนูขาว มารดาชื่อว่า นางจันทร์ หลวงปู่เกิดมาในโลกมนุษย์เมื่อ ปีมะโรง (งูใหญ่) เดือน 4 วันศุกร์ พ.ศ. 2125 ที่บ้านสวนจันทร์ เดียวนี้สวนที่หลวงปู่เกิดอยู่ที่ ต. ชุมพล อ. จะทิ้งพระ (สตึงพระ) จ. สงขลา เวลาเกิดตอนเช้า เวลาตี 5.35 นาที”

“พ่อแม่ของอาตมาเป็นคนรับจ้างทำไร่ ทำนา มีฐานะทางบ้านค่อนข้างยากจน และที่เกิดของหลวงปู่เป็นสวนของเศรษฐีป่าน ซึ่งเป็นเศรษฐีมีจิตใจเมตตา พอสมควร แต่ก็มีกิเลสคือความโลภติดตัวอย่างบ้าง ความโลภของเศรษฐีนี้มีอย่างไร คนในโลกมนุษย์เขาก็รู้กัน”

“ด้วยเหตุนี้พ่อแม่ของหลวงปู่เป็นคนทำไร่ ทำนา จึงออกไปทำไร่ ทำนาในฤดูทำนา วันหนึ่ง พ่อแม่ได้เอาหลวงปู่ (ตอนเป็นเด็กเล็ก) ไปทำไร่ทำนาด้วย ขณะนั้นหลวงปู่อายุได้ 1 ปี 6 เดือน พ่อแม่ของหลวงปู่ได้เอาหลวงปู่ผูกเปลไว้ที่ปลายนาซึ่งที่ปลายนานั้นมีต้นไม้ที่มีกิ่งร่มใบหนาพอที่จะเป็นที่กำบังเงาของแดดและฝนได้ ต้นไม้นั้นคือต้นเหมา 1 ต้น และต้นหว้า 1 ต้น”

“เมื่อหลวงปู่นอนอยู่ในเปล แล้วก็ไปปลุกนาเมื่อถึงเวลากลางวัน ซึ่งเป็นเวลา
กินข้าวกลางวัน พ่อแม่ของหลวงปู่ได้ออกจากนาเพื่อมาดูแลหลวงปู่ ซึ่งขณะนั้น
หลวงปู่หลับสนิทอยู่เมื่อเข้ามาใกล้เปลที่หลวงปู่นอนอยู่พ่อแม่ ก็ต้องสะดุ้งสุดตัว
เมื่อเห็นมีงูใหญ่ตัวเชื่องนอนกระหนาบข้างเตียงน้อย ถ้าจะว่าไปก็คือ งูจงอาง ได้รัดเปล
ที่นอนอยู่งูจงอางมิใช่งูจริงหรอกนะ” หลวงปู่ทวดได้พูดย้ำกับผม “เป็นงูเทวดา จำแลง
มา ในตอนที่หลวงปู่มีชีวิตอยู่หลวงปู่ก็ไม่รู้จักชื่อ เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว
จึงได้รู้ว่า “เทวดาจำแลงร่างมาเป็นงูจงอางนั้น มีชื่อว่า “จันทรศรี” มาจากแดนลัทธิ
โลกัง นั้นแหละ ที่จำแลงมาก็เพื่อเอาลูกแก้วคู่บุญที่พึงจะมีอยู่กับท่านมาให้ท่านได้ไว้
ซึ่งเรื่องนี้ทางโลกมนุษย์เขาไม่รู้เรื่องกันดี หลวงปู่ไม่จำเป็น ต้องพูด และเล่าให้ฟังหรอก
นะ...”

“สุดแล้วแต่หลวงปู่จะเห็นสมควรเถิดครับ..” ผมตอบ

เมื่อพ่อแม่หายตกตะลึงแล้ว งูจำแลงนั้นก็หายไป หลวงปู่ทวดพูดแล้วก็หัวเราะ
ขึ้น

“เมื่องูจงอางหายไปแล้ว ลูกแก้วคู่บุญบารมีของหลวงปู่ นั้นจึงปรากฏแก่
สายตาพ่อแม่และญาติพี่น้อง ลูกแก้วนั้นวางอยู่บนอกหลวงปู่...” หลวงปู่ทวด
พูดขึ้น

ทุก ๆ คนได้เห็นลูกแก้วพร้อมกันแล้ว ลูกแก้วนั้นก็ปรากฏรังสีออกเป็น 6 สี
เป็นที่อัศจรรย์และแปลกใจแก่พ่อแม่ที่เป็นเป็นอย่างมาก

รังสีหรือสีที่ออกเป็น 6 สี นั้นคือ 1. สีนิลละ 2. สีโลหิตะ 3. สีพีตะ 4.
สีโอทาตะ 5. สีมัญเชษฐะ 6. สีประภัสสระ

หลวงปู่สมัยเป็นเด็กก็เป็นเด็กที่มีความเฉลียวฉลาด มองเห็นภัย ในวัฏสงสาร
มาตั้งแต่อายุ 6-7 ขวบ ดังนี้ พ่อแม่จึงนำไปฝากไว้กับ “ท่านพระอาจารย์จวง สุรินโท
วัดดีหลวง” เพื่ออบรมศึกษาหาความรู้เอาวิชาใส่ตัว เพื่อจะได้เป็นที่พึ่งของตัวเอง
ในภายภาคหน้า

วิชาที่เรียนส่วนมากจะเรียนหนักไปทางด้านคาถาอาคมต่าง ๆ เช่น อาบน้ำแร่
แปรรธาตุ อาบน้ำว่าน แต่หลวงปู่คนเดียวหนักไปทางด้านวิปัสสนา ภาวนา
ทำจิตใจให้สงบ

สมัยนั้นนะ หลวงปู่มีเพื่อที่เรียนด้วยกันอยู่ 3 คน คือ 1. เด็กชายหมี 2. เด็กชายโห 3. เด็กชายกุ่ม เด็กชายทั้ง 3 คนนี้ได้ร่ำเรียนหนัก ไปทางด้านไสยเวทย์เอามาก ๆ

หลวงปู่ได้ร่ำเรียนวิทยาการต่าง ๆ จนเป็นที่พอใจแล้ว จึงได้เรียนมูลกัจจายน์ ท่องคำขานนาค และเมื่อท่องคำขานนาคได้จนชำนาญแล้วก็ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุในบวรพระพุทธศาสนา ณ พัทธสีมาวัดเสมาเมือง จ.นครศรีธรรมราช โดยมีพระครูกาเดิม กาวิชโย เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์เขียว ญาณธโร และพระอาจารย์ยัง ญาณวุฒิ วัดเสมาเมือง เหมือนกันเป็นพระกรรมวาจาจารย์ให้

วันที่หลวงปู่ทวดอุปสมบทเป็นพระภิกษุในบวรพระพุทธศาสนานั้นเป็นวัน เดือน 6 ขึ้น 12 ค่ำ ปี พ.ศ. 2145 เวลาก่อนพระอาทิตย์ขึ้น และได้ฉายาว่า สามิราโมภิกขุ

เมื่อบวชอยู่ในบวรพระพุทธศาสนาแล้ว หลวงปู่ได้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนที่วัดเสมาเมือง 4 พรรษา จนเจนจบในพระธรรมบทต่าง ๆ แต่หลวงปู่ท่านเป็นผู้คงแก่เรียนการเรียนรู้เพียงเท่านี้ยังไม่พอเพียงสำหรับท่าน หลวงปู่จึงได้ค้นค้นหาสถานที่ศึกษาที่ดีกว่านี้ แล้วก็ได้สืบทราบมาว่าสถานที่ศึกษาที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับวิทยากรต่าง ๆ นี้อยู่ที่เมืองอโยธยา หรือพระนครศรีอยุธยาเดี๋ยวนี้

ด้วยเหตุนี้หลวงปู่ทวดจึงมีความคิดที่จะไปศึกษาต่อที่เมืองอโยธยาในสมัยนั้น รถยนต์ รถไฟ เรือบิน ยังไม่มีเหมือนทุกวันนี้ บ้านเมืองแถวทางภาคใต้มีแต่ป่าเขา การเดินทางสมัยนั้นถ้าไม่เดินด้วยเท้าเปล่าก็ต้องไปทางน้ำ ดังนั้นหลวงปู่ทวด จึงมีความคิดว่าต้องเดินทางด้วยทางน้ำดีกว่าและไปเร็วกว่า

หลวงปู่ทวดได้อาศัยสำเภานายอินทร์ ซึ่งนายอินทร์เอง ก็จะนำสินค้าไปขายที่เมืองอโยธยา นายอินทร์ก็ไม่ขัดข้องที่หลวงปู่จะได้อาศัยเรือสำเภานของตนเอง และวันที่ออกเดินทางเป็นวันที่ 5 ขึ้น 13 ค่ำ ปี พ.ศ. 2150 เรือสำเภานี้ได้วิ่งเล่นอยู่กลางทะเล 2-3 วัน ด้วยความราบรื่นทุกอย่าง

เรือสำเภานายอินทร์ได้แล่นไปในทะเลเป็นวันที่ 4 เหตุการณ์ ผิดปกติก็เกิดขึ้นคือ บนท้องฟ้าที่เคยมีแสงอาทิตย์สาดส่อง อย่างแรงกล้ามาครั้งนั้นก็กลับมืดครึ้มลง

ส่อเค้าว่าจะเกิดพายุฝนอย่างแน่นอนและต่อมาไม่นานนัก คลื่นลมทะเล ก็เริ่มรุนแรง
ขึ้นมาเป็นลำดับ คลื่นที่ตีกระทบเรือของนายอินทร์เกือบจะอัปปางหลายครั้ง

ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือของนายอินทร์ต่างอกสั่นขวัญหายไปตาม ๆ กัน
เมื่อก่อน ๆ เดินเรือมาหลายปีแล้ว ก็ไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น
ขอย้อนกลับไปถึงผู้คนที่ได้อาศัยเรือสำเภามีด้วยกัน 7 คน คือ

1. นายอินทร์ (เป็นนายสำเภาหรือนายเรือ)
2. นายเครื่อง
3. นายมี
4. นายทอง
5. นายตอน
6. นายสิน
7. นายแสน
8. หลวงปู่ทวด

ทุก ๆ คนจึงได้ฟังเสียงมายังหลวงปู่ทวด หลวงปู่จะต้องเป็นตุ๊กตา ทำให้เกิด
เหตุอาเภทเป็นแน่แท้ จึงได้ประชุมและลงความเห็นขับไล่หลวงปู่ ออกไปจาก
เรือสำเภาโดยเร็ว และคำว่าหลวงปู่ต่าง ๆ นานา เช่นว่า ไอ้หัวโล้นเดียรฉัตร
มึงคิดคืลหนักแล้วซินะ ฟาดคินถึงลงโทษมึง มึงต้องออกจากเรือนี้ไป

ดังนั้น นายสำเภาอินทร์พร้อมลูกเรือได้ไล่หลวงปู่ทวดลงเรือลำเล็ก ๆ จะให้
หลวงปู่ล่องลอยไปในทะเลตามยถากรรม หลวงปู่จึงนึกอยู่ในใจว่า ความคิดที่จะไป
ศึกษาต่ออโยธยามีอันต้องชะงักไป และคิดว่าคงจะตายกลางทะเลนี้เป็นแน่แท้

แต่ก่อนจะลงเรือเล็กไป หลวงปู่ทวดก็มีความคิดว่า อยากจะเสี่ยงบารมี
อธิษฐานว่า ตัวเองจะมีบุญได้ไปเรียนต่อหรือเปล่า

ด้วยเหตุนี้ หลวงปู่ทวดจึงเสี่ยงอธิษฐานโดยรำลึกนึกถึงคุณบิดา มารดา
ครูอาจารย์ตลอดจนถึงวิชาอาคมต่าง ๆ ที่ได้ร่ำเรียนมาตั้งแต่เป็นเณร จนถึงพระภิกษุ
โดยการเอาเท้าข้างขวาเหยียบ น้ำทะเลที่ข้างเรือนั้นแล้วบอก ให้นายสำเภาอินทร์
และลูกเรือทั้งหลายได้คัมภีร์กัน โดยหลวงปู่ได้บอกให้ลูกเรือเหล่านั้นว่า “น้ำทะเลนี้
จิคนะ..”

นายสำเภาอินทร์กับลูกเรือจึงได้ตักน้ำบริเวณนั้นตุนใส่เรือไว้เพื่อดื่มกิน เป็นจำนวนมากซึ่งเรื่องนี้ชาวโลกมนุษย์เขารู้เรื่องดีแล้ว หลวงปู่ไม่จำเป็นต้องเล่า ให้ฟังหรอกนะ

และเป็นอันว่านายสำเภาอินทร์และลูกเรือทั้ง 7 ก็ได้อนุญาตให้หลวงปู่ร่วมเดินทางอีกครั้งหนึ่ง และมีความเคารพเลื่อมใสหลวงปู่เป็นอันมาก และได้ขอมาลาโทษหลวงปู่ในเวลานั้นเองและหลวงปู่ก็ได้โอฬารกรรมต่อนายสำเภาอินทร์และลูกเรือเหล่านั้นด้วย

หลวงปู่ทวดยิ้มพริ้มพราย แล้วพูดต่อไปอีกว่า “หลวงปู่ได้เดินทางไปถึงกรุงอโยธยาโดยสวัสดิภาพทุกอย่างเมื่อไปถึงแล้ว หลวงปู่ได้ไปศึกษาเล่าเรียนที่วัด “ราชานุวาส” ในเมืองอโยธยานั้นแหละ”

หลวงปู่ได้ศึกษาเล่าเรียนที่วัดนี้เป็นระยะเวลา 5 ปี นับได้ว่ามีความรู้แตกฉานในพระธรรมวินัย ตลอดจนคาถาอาคมต่างๆ อยู่ต่อมาอีกไม่นานเหตุการณ์สำคัญอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่หลวงปู่ได้ทำไว้คือได้กู้สถานะของบ้านเมืองไม่ให้ตกเป็นเมืองขึ้น นั่นก็คือ กษัตริย์เมืองลังกาได้แผ่พระบรมเดชานุภาพและอยากได้เมืองอโยธยาเป็นเมืองขึ้น จึงให้พราหมณ์แต่งเป็นทูตผู้เฒ่า 7 คน เอาอักษรทองคำเท่าเมล็ดใบมะขาม จำนวน 84000 เม็ดเท่ากับพระธรรมชั้น และให้พราหมณ์ผู้เฒ่าทั้ง 7 เดินทางโดยเรือมาเมืองอโยธยา เพื่อให้กษัตริย์เมืองอโยธยานี้แปล และเรียบเรียง ถ้าแปลได้ก็จะไม่ตกเป็นเมืองขึ้น

เมื่อพราหมณ์ทูตผู้เฒ่าทั้ง 7 เดินทางมาถึงเมืองอโยธยาแล้ว ก็ได้ถวายบังคมราชสาส์นต่อกษัตริย์เมืองอโยธยา ซึ่งเรื่องนี้ในโลกมนุษย์เขารู้เรื่องดีหลวงปู่จะไม่เล่าให้ฟังหรอกนะ

ส่วนพราหมณ์ผู้เฒ่าทูตทั้ง 7 ที่มาจากเมืองลังกานั้นมีชื่อดังนี้นะ หลวงปู่พูดขึ้น

1. นายทะราชสิงเห
2. นายจัตตะคามสิงห์
3. นายหุสสานะปามาทะกะ
4. นายอถโฆสัญญะ
5. นายเอกะ ปรามสิงห์
6. นายปรักกะรัตติยา
7. นายสัทชะอินตยััง

ครานั้น ไม่มีใครสามารถเรียบเรียงและแปลได้ผลสุดท้ายกษัตริย์เมืองอโยธยา จึงได้นิมนต์ให้หลวงปู่ไปเรียบเรียงและแปลปรากฏว่า หลวงปู่ได้เรียบเรียง และแปลได้ แต่ถ้าไม่มีสมาธิดีจริง ๆ แล้ว จะเรียบเรียงและแปลคงไม่ได้

ตอนจะเข้าเรียบเรียงและแปลพระธรรมชั้นทั้ง 84000 พระธรรมชั้น หลวงปู่ต้องเข้าสมาธิทำจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์แล้วเสี่ยงสัจจะอธิษฐานเหมือนกับ เขี่ยบน้ำทะเลเจ็ดคนนั้นแหละนะ...”

ปรากฏว่าจิตสมาธิของหลวงปู่มีความสว่างไสวไปหมด มีความอิมเิบเป็น อย่างมากและรู้แจ้งเห็นจริงในการเรียบเรียงและแปลอักษรนั้น รู้แจ้งเห็นจริงจน พวกราหมณ์ทั้ง 7 เอาของซ่อนอยู่ในเส้นผม อาตมาก็รู้

“เขาเอาอะไรซ่อนไว้ครับ..” ผมถามขึ้น

“เอาอะไรซ่อนก็ให้ไปถามคนในโลกมนุษย์นั้นแหละ เขารู้ดี...” หลวงปู่พูดพร้อมกับหัวเราะ

การแปลเรียบเรียงตัวอักษร ซึ่งเป็นตัวอักษร พระธรรมชั้นนั้นหลวงปู่ ได้แปลและ เรียบเรียงได้สำเร็จ ทำให้เมืองอโยธยารอดพ้นจากการเป็นเมืองขึ้นของ เมืองศรีลังกา สร้างความพอใจให้แก่กษัตริย์และชาวบ้านชาวเมืองเป็นอันมาก แต่ก็สร้างความอับอายให้แก่พราหมณ์ผู้เฒ่าทั้ง 7 เช่นเดียวกัน

ด้วยเหตุนี้เองกษัตริย์เมืองอโยธยาจึงมอบราชสมบัติทั้งหลายให้ครอง หลวงปู่ปฏิเสธ ไปแต่กษัตริย์ไม่ยอม หลวงปู่ขัดศรัทธาไม่ได้จึงยอมครองราชสมบัติให้ 7 วัน แล้วก็คืนราชสมบัตินั้นให้แก่กษัตริย์ไป

เมื่อหลวงปู่คืนสละราชสมบัติให้กษัตริย์ไปแล้ว กษัตริย์จึงแต่งตั้งสมณศักดิ์ให้ หลวงปู่เป็นการตอบแทนความดีอีกครั้งหนึ่ง โดยมอบสมณศักดิ์ให้ไว้ว่า “พระราชมุนีสามิรามคุณูปมาจารย์”

หลวงปู่ได้อยู่ที่เมืองอโยธยาหลายปี จนอายุย่างเข้าสู่วัยชราแก่เฒ่าหลวงปู่จึง ได้กราบลาภักษัตริย์และชาวเมืองอโยธยาเพื่อกลับถิ่นบ้านเกิดเมืองนอน กษัตริย์และ ชาวเมืองไม่ค่อยจะอนุญาตให้ไปเท่าไรนัก แต่ก็ทนคำเรียกร้องของหลวงปู่ไม่ได้

“การเดินทางไปครั้งนี้ะหลานไพศาล” หลวงปู่ได้พูดขึ้น หลวงปู่ไม่ได้

เดินทางโดยทางเรือเหมือนขามาหรือกระ หลวงปู่เดินทาง (บก) คือได้รู้คงค์จากเมืองอโยธยามาถึงที่ไหนที่เหมาะสมแก่การบำเพ็ญสมณธรรม หลวงปู่ก็ได้แวะพักบำเพ็ญเพียรอยู่ที่นั่นวันหนึ่งคืนมากที่สุดก็ไม่เกิน 7 วัน

“หลวงปู่ได้รู้คงค์มาจนถึงน้ำตกทรายขาว ก็ได้บำเพ็ญธรรมอยู่ที่นั่นระยะหนึ่งน้ำตกนี้ละเอียดดีเหมือนอยู่สรวงสวรรค์”

“ผมยังไม่เคยไปน้ำตกทรายขาวเลยครับ” ไพศาลพูด

“ไปเสียนะ” หลวงปู่ทวดตอบ

“ครับ ถ้าผมว่างผมจะไป”

“เสร็จจากที่นั่น หลวงปู่ก็ได้รู้คงค์มาเรื่อยๆ จนถึงวัดพะโคะ หลวงปู่มามองเห็นวัดนี้ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่โบราณและกำลังทรุดโทรม จึงได้มาทำการบูรณ ปฏิสังขรณ์ขึ้นมาใหม่ เช่น สร้างพระวิหาร อุโบสถ ธรรมศาลา และได้บูรณะพระศรีรัตนธาตุสูง 1 เส้น 5 วา”

เมื่อบูรณะเสร็จ หลวงปู่ได้นำเอาลูกแก้วที่เป็นของคู่บุญของท่านที่มีพญางู (เทวดาจำแลง) นำมาให้สมัยที่ยังเป็นทารก มาบรรจุไว้ที่ยอดพระเจดีย์และหลวงปู่ก็ได้ตั้งชื่อพระเจดีย์นี้ใหม่ว่า “สุวรรณมาลิกะเจดีย์ ศรีรัตนมหาธาตุ” ซึ่งเรื่องนี้คนในเมืองมนุษย์ก็รู้เรื่องเช่นเดียวกัน

ระยะเวลาจากเมืองอโยธยา (อยุธยา) มาถึงวัดพะโคะ หลวงปู่ใช้เวลารู้คงค์มาเรื่อยๆ 3 เดือนกว่าๆ หลวงปู่ได้พูดขึ้น

หลวงปู่ทวดได้พำนักและปฏิสังขรณ์บูรณะวัดพะโคะจนเสร็จสมบูรณ์ดีแล้ว มีวันหนึ่งสามเณร “บุญรอด” มาหา หลวงปู่ก็ได้สอบถามว่ามีธุระอะไร จึงได้รู้จากสามเณรนี้ว่าได้นำดอกไม้มาดอกหนึ่ง ถวายใคร ๆ ก็ไม่รู้จักดอกไม้ชนิดนี้เลย หลวงปู่จึงได้ถามออกมาว่า “ดอกไม้อะไรที่ไหน” เณรจึงดึงดอกไม้ชนิดนั้นออกจากผ้าที่ครองอยู่ หลวงปู่จึงได้รู้ว่า ดอกไม้ชนิดนี้คือ ดอกมณฑาสวรรค์ซึ่งเป็นดอกไม้ที่มีกลิ่นหอมมากกว่าดอกไม้ทั้งหลายที่มีอยู่ในโลกมนุษย์

ดอกไม้เมื่อสมัยมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ หลวงปู่ได้นั่งสมาธิเข้าฌานสมาบัติจนถึงที่สุดจึงได้ไปพบเห็นดอกมณฑาสวรรค์ “ไพศาลเห็นต้นและดอกมันไหม” หลวงปู่ถามขึ้น

“ไม่เคยเห็นครับ” ผมตอบ

“ไม่เห็นอย่างไร ก่อนที่จะมาถึงที่นี่ ต้นไม้ที่อยู่หัวถนน 2 ต้นนั้นอย่างไร”

หลวงปู่บอก

ผมจึงตอบว่า “อ้อ ครับ ผมเห็นแต่ก็ลืมไป” หลวงปู่ทวดหัวเราะขึ้น

ส่วนณเณรน้อยคือณเณรบุญรอดเมื่อรู้ว่าหลวงปู่รู้จักดอกไม้อันนี้ จึงได้ก้มกราบหลวงปู่ทวดด้วยความเลื่อมใสศรัทธาเพราะว่าณเณรน้อยบุญรอด เข้าใจว่าผู้ใดรู้จักดอกไม้นี้ ผู้นั้นคือ พระ... เออ หลวงปู่ตอบไม่ได้ รู้สึกไม่ดีต่อหลวงปู่เองเพราะหลวงปู่อยู่ในเพศอย่างนี้ให้ท่านพญาพิงคราชช่วยตอบให้ที ให้หลานไพศาล รู้หน่อยเถอะ”

พญาพิงคราชจึงได้ตอบแทนหลวงปู่ทวดขึ้นว่า “ผู้ใดรู้จักดอกมณฑาสวรรค์นี้ ผู้นั้นคือ “พระศรีอาริยะเมตตรัย” ผู้ใดจะมาโปรดโลกมนุษย์ในกายภาคหน้าต่อจากศาสนา พระพุทธเจ้าโคตมะซึ่งความเข้าใจของณเณรบุญรอดองค์นี้ถูกต้อง

ด้วยเหตุนี้เอง หลวงปู่กลัวเรื่องดอกมณฑาสวรรค์จะแพร่ออกไปเพราะเมื่อแพร่ออกไปชาวบ้านชาวเมืองได้รู้ จะต้องมารบกวนถามกับหลวงปู่และสามณเณรบุญรอด นี้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด จึงได้พาณเณรบุญรอดเข้ากุฏิ และได้เข้าฌานสมาบัติ

ตอนที่เข้าสมาบัตินั้นหลวงปู่เข้าได้คนเดียว ณเณรทำไม่ได้ หลวงปู่ต้องบอกวิธีลับ จึงทำให้หายตัวออกไปจากกุฏินั้นได้ แล้วได้ไปปรากฏตัวใหม่ (กายใหม่) ที่มีคนเลื่อมใสในศาสนาพุทธแล้วได้ทำการเผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ณ ที่นั้น ๆ ด้วย

หลวงปู่ได้เผยแผ่พระธรรมะจนถึงเมืองไทรบุรี จึงได้สร้างและบูรณะวัดขึ้นมาวัดหนึ่งชื่อ “วัดโกระโหนด” เมื่อสร้างเสร็จ หลวงปู่ก็ได้บำเพ็ญสมณธรรมอยู่ ณ ที่นี้จนสิ้นอายุขัยเมื่อเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 2215 อายุได้ 90 ปีเต็ม

ส่วนณเณรน้อยบุญรอดนั้นก็ได้อยู่เป็นสมภารเจ้าวัด “วัดโกระโหนด” ต่อไปจนณเณรน้อยบุญรอดก็ได้สิ้นอายุอยู่ที่วัดนี้เช่นกันเมื่ออายุได้ 72 ปี

เมื่อหลวงปู่ทวดได้มรณภาพแล้ว ศพของหลวงปู่ได้นำไปประชุมเพลิงที่วัดข้างใต้ตามที่หลวงปู่ได้สั่งไว้ในครั้งนั้นนะหลานไพศาลประชาชน ชาวบ้านทั่วไป

เขาช่วยกันห้ามแบกซากศพของหลวงปู่อย่างล้นหลาม เมื่อแบกหามเหนื่อยกัน ก็พากันหยุดพัก พักที่ไหนก็เอาศพของหลวงปู่วาง เมื่อวางและได้เอาศพออกไปแล้ว ศรัทธาทั่วไป ก็เอาไม้ปักและปูนดินให้สูงขึ้นไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์ต่อหลวงปู่โดยตรง ศรัทธาได้นำเอาศพหลวงปู่ไว้ที่วัดช้างให้เป็นเวลา 7 เดือน จึงได้ประชุมเพลิง

เมื่อหลวงปู่ได้มรณภาพแล้วด้วยบุญญาธิการของหลวงปู่จึงให้หลวงปู่มาอยู่ที่แดนทิพย์แดนธรรมแห่งนี้เพื่อเตรียมตัวเป็น... “พระศรีอารียะเมตตรัย ในภพภาคหน้า” (พญาพิงคราชได้ตอบแทนขึ้น)

แม้หลวงปู่ได้มาอยู่แดนทิพย์แดนธรรมนี้แล้ว หลวงปู่ก็ยังมีความเป็นห่วงคนในโลกมนุษย์เสมอ คนไหนมีความทุกข์ร้อน แล้วได้อธิษฐานขอให้หลวงปู่ช่วย หลวงปู่ก็ช่วยไปตามที่มีกำลังจะช่วยได้ การมาในโลกมนุษย์ของหลวงปู่ หลวงปู่ได้อธิษฐานมาช่วยได้นิดเดียว “หลวงปู่ก็ต้องไป เพราะโลกมนุษย์นี้เหม็นสาบด้วยกิเลสตัณหาของคน” หลวงปู่พูดแล้วก็หัวเราะขึ้นอีก

“เออ...นี่นะหลานไพศาล หลวงปู่พูดย้ำขึ้นมาอีก พ่อแม่ของหลวงปู่ เศรษฐีปาน คู่สวดของหลวงปู่ นายสำเภาอินทร์พร้อมทั้งลูกเรือทั้งหลายตลอดถึงพราหมณ์ทูตผู้เฒ่าทั้ง 7 คน ปัจจุบันนี้ก็ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารอยู่นะ บางคนมีบุญได้เกิดมาเป็นพระภิกษุ แต่ก็มรณภาพไปก่อนที่หลวงปู่พูดกันนี้ก็มีนะ ซึ่งเรื่องนี้หลวงปู่จะบอกไป ขอให้หลานไพศาลตั้งใจฟังให้คือนะ”

“ครับ ผมจะตั้งใจฟัง” ผมตอบ

1. นายหนูขาว (ขาวเป็นชื่อสร้อย เพราะตัวนายหนูมีผิวสีขาว) เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นพระภิกษุ ชื่อ ท่านอาจารย์คลั่ง จันทศิริ อยู่วัดถลุงทอง อ. ร่อนพิบูลย์ จ. นครศรีธรรมราช

2. นางจันทร์ (ตัวดำ) เกิดมาชาตินี้เป็นผู้ชายชื่อ นายสมศักดิ์ พุ่มคง อยู่บ้านเลขที่ 128/1 บ้านควนมะพร้าว อ. เมือง จ. พัทลุง

3. เศรษฐีปาน เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า “ท่านฉลอง” อยู่ที่วัดชนาธิการราม อ. เมือง จ. พังงา

พระอุปฌาย์และพระคู่สวด

1. พระครูกาเดิม กาวิชโยเกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่าท่านอาจารย์เรือง วุฒินาโณ

อยู่วัดเสาชิงช้า อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช

2. พระอาจารย์เขียว ญาณธโร เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์พร้อม โกวิทอยู่วัดแจ้ง อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช

3. พระอาจารย์ยัง ญาณวุฒิ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์มณฑล กิตติโสภโณ อยู่วัดกุหาสวรรค์ อ.เมือง จ.พัทลุง

คณะเรือสำเภา

1. นายสำเภาอินทร์ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์แดง อยู่วัดท่าชะ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

2. นายเครื่อง เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์หมูน วัดเขาแดงตะวันออก จ.พัทลุง (มรณแล้ว)

3. นายมี เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์เขียว วัดหางบน อ.ปากพนัง จ.นครศรีฯ

4. นายทอง เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่าท่านอาจารย์จันทร์ วัดทุ่งเพื่อ ต.สวนหลวง อ.เชียรใหญ่ จ.สงขลา

5. นายจอน เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่าท่านอาจารย์กล้า วัดศาลาบางปู จ.นครศรีฯ(กลุ่มนี้มีบุญนะเพราะได้อธิษฐานกับหลวงปู่ให้เกิดมา เป็นพระภิกษุ จนได้เกิดมาเป็นพระต่อจากชาติก่อนมาจนถึงชาตินี้และพระอาจารย์ เหล่านี้ คนภาคใต้รู้จักดี เพราะเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบด้วยกันทั้งนั้น)

6. นายสิน เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายไพรัช เทียมจรัส

7. นายแสน เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นางวันดี เทียมจรัส (ทั้งสองคนนี้ได้อธิษฐานขอให้ได้เกิดมาร่วมกัน ทั้งนี้เพราะเป็นเพื่อนรักกันมาและทั้ง 2 คนเกิดมาในโลกมนุษย์อยู่บ้านเลขที่ 32 บ้านอัมพวา จ.สมุทรสงคราม

ฝ่ายพราหมณ์ทูตผู้เฒ่าจากประเทศศรีลังกาทั้ง 7

1. นายทะราดสิงเห เกิดมาในชาตินี้ชื่อ นายอนูรา ไทกัส คอบปีวารา อยู่โรงแรมชูชีโฮเต็ล เมืองแคนดี้ ประเทศศรีลังกา

2. นายจัตตะคามสิงห์ เกิดมาในชาตินี้ชื่อ นายอมร ดาลานายากา อยู่ไปรษณีย์อโลกวิหาร เมืองมาทาลี ประเทศศรีลังกา

3. นายหุสสานะ ปามาทะกะ เกิดมาในชาตินี้ชื่อ นายทิร์ก คิคศิริดีชอยซา อยู่ 105 อิศมะมับพิททียา เมืองอโนโลนาโรวา ประเทศศรีลังกา

4. นายอดโฆ สัตยญะ เกิดมาในชาตินี้ชื่อ นายดี จี อับันคารา อยู่ดับพลิว โอ 24 ปาลานากามา เมืองจัมโบยาพาพิททียา ประเทศศรีลังกา

5. นายเอกะ ปรามสิงห์ เกิดมาในชาตินี้ชื่อ นายดี จี นิมา จายาทิลากา อยู่ 13 มาลาทุโกดา ปูจาพิททียาเมืองแคนดี้ประเทศศรีลังกา

6. นายปรักกะรัตติยา เกิดมาในชาตินี้มีกรรมบางอย่าง เกิดเป็น “นก” อยู่ในป่าเมืองอนูราชปุระ ศรีลังกา

7. นายสัทชะอะจินตะยัง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายดับบลิว เอ็ม คิคศิริ ชูตานกิส อยู่บ้านเลขที่ 218 รัตเทอโรส โกโฮ ดิการา เมืองแคนดี้ ประเทศศรีลังกา

หลวงปู่ทวดพูดกับไพศาล แสนไชยต่อไปอีกว่า “เขาทั้งหลายเหล่านี้ะ บางองค์ก็จะหมดเชื้อก่อนที่หลวงปู่จะมาอีกในภพภาคหน้าบางองค์ ไม่หมดเชื้อเกิดก็ต้องมาเกิดต่อไปอีกจนกว่าจะขจัดขัณฑเกลากิเลสให้หมดไป”

“หมู่คนที่ไปเกิดเมืองลังกาจะต้องได้พบกันนะ” หลวงปู่ทวดพูด

“พบกันใคร” ผม (นายไพศาลได้ถามขึ้น)

“พบกับหลานไพศาลนั่นแหละ” หลวงปู่ตอบ

“เออ...จะพบกันได้ได้อย่างไร เพราะอยู่คนละประเทศ” ผมพูดขึ้น

“เออ...จะต้องพบกันแน่ เพราะโลกทั้ง 3 จะดลบันดาลให้พบกันในภพหน้า” หลวงปู่บอก “ถึงพบกันแล้วก็คงจะ 모르จักกัน เพราะพูดคนละภาษา” ผมพูดขึ้น

“ไม่เป็นไร เมื่อถึงเวลาแล้วเขาจะพบและจะพูดคุย และแนะนำตัวเองให้หลานไพศาลเองเลยนะ” หลวงปู่ทวดพูดขึ้น

“อย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน” ผมพูดขึ้น

สำหรับบุคคลต่าง ๆ ที่เกิดมาเป็นพระภิกษุในชาตินี้ก็หมดเชื้อกิเลสกันไปอย่างมากที่สุด 5 ชาติ

ส่วนชาติต่อไปของพ่อแม่ อุปัชฌาย์คู่สวดของหลวงปู่ ตลอดถึง นายสำเนาอินทร์ และลูกเรือ เศรษฐีปาน พร้อมทั้งพราหมณ์ทูตผู้เผ่าทั้ง 7 ที่เกิดมาในโลกปัจจุบัน

ขอให้ทุกคนอย่าได้ทำอนันตริยกรรมหรืออัตวินิบาต (ฆ่าตัวตาย)
แล้วให้หมั่นทำบุญทำทานในพระพุทธศาสนา อย่าประมาท คู่มื้นคูแกลน
ในพระรัตนตรัยแก้ว 3 ดวง แล้วจะได้เกิดในชาติต่อไป ดังนี้

พ่อ-แม่

1. ท่านอาจารย์คลั่ง จันทศิริ ชาติต่อไปชื่อ ท่านอาจารย์วุฒิ วุฒินาโณ
อยู่วัดเดิม และชาติต่อไปเป็นอย่างซ้ำก็จะหมดเชื้อเกิด (อย่างเร็วก็ชาตินี้แหละ)
หลวงปู่ทวดย่า

2. นายสมศักดิ์ พุ่มคง ชาติต่อไปชื่อ นายประพัฒน์ เขมะศิริ
ครูอุปัชฌาย์ และคู่สาว

1. ท่านอาจารย์เรือง วุฒินาโณ ชาติต่อไปชื่อ ท่านอาจารย์ชอบ ปภัสสร
อีก 4 ชาติจะหมดเชื้อเกิดโดยชาติสุดท้ายก่อนเข้านิพพาน มีชื่อว่า อาจารย์บุญปลั่ง
เกสาโร

2. ท่านอาจารย์พร้อม โกวิท ชาติไปชื่อ ท่านอาจารย์ทองแท้ พุทธิญาโณ
อีก 5 ชาติ ถึงจะหมดเชื้อเกิด โดยชาติสุดท้ายมีชื่อว่า ท่านอาจารย์สุทธิ สุทธญาโณ

3. ท่านอาจารย์มณฑล กิตติโสภโณ ชาติต่อไปชื่อ ท่านอาจารย์กรกฎ ถาวโร
อีก 5 ชาติ ถึงจะหมดเชื้อเกิด โดยชาติสุดท้ายมีชื่อว่า ท่านอาจารย์อำนาจ สุภัทโธ
เศรษฐีปาน

1. ท่านฉลอง ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านอาจารย์บุญทาบ สีสณฺฑโฆ
คณะเรือสำเภา

1. ท่านอาจารย์แดง วัดท่าแซะ จ. ชุมพร ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านอาจารย์
สิงห์หะ โสธตฺติโก ชาติต่อไปจะหมดเชื้อเกิด

2. ท่านอาจารย์หมูน วัดเขาแดงตะวันออก

3. ท่านอาจารย์เขียว วัดทรงบน (ทั้ง 2 องค์หมดเชื้อเกิดไปแล้ว)

4. ท่านอาจารย์จันทรวัดทุ่งเพ็ญ ชาติต่อไปเป็นอย่างซ้ำถึงจะหมดเชื้อเกิด
โดยจะมีชื่อว่า ท่านอาจารย์อมร วาสโณ

5. ท่านอาจารย์กล้า วัดศาลาบางปู ชาติต่อไปจะหมดเชื้อเกิดโดยมีชื่อในชาติ
สุดท้ายว่า ท่านอาจารย์เปล่งศักดิ์ ปภัสสร

6. นายไพรัช เทียมจรัสชาติต่อไปมีชื่อว่า นายมิ่งขวัญ แสงแขไข

7. นางวันดี เทียมจรัสชาติต่อไปมีชื่อว่า นางอรอนงค์ แสงแขไข

ท่านอาจารย์ที่เป็นพระภิกษุดังรายชื่อนั้น จะหมดเชื้อเกิดในภพภาคหน้า คนในโลกมนุษย์จะรู้จักกันอย่างกว้างขวาง ส่วนคณะพราหมณ์ทูตผู้เฒ่าทั้ง 7 จากประเทศศรีลังกา ก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดตามกฎของธรรมชาติอีกด้วย

1. นายอนูรา ไทยกัส คอมปีวารา ชาติต่อไปชื่อ นายจรุง แก้วมงคล

2. นายอมร คาสานายากา ชาติต่อไปชื่อ นายโกวิท แสงพุทธคุณ

3. นายเอส ทิรัก คิตศรีดีชอยชา ชาติต่อไปชื่อ นายชูศักดิ์ วินยานุโยค

4. นายดี เก จี อา ปันดารา ชาติต่อไปชื่อ นายผดุงศักดิ์ แจ่มพิศ

5. นายดี จี นิมา จายาทิลากา ชาติต่อไปชื่อ นายโสภาคย์ บุญปลูกแท้

6. นายปรักกะ รัตติยา (มีกรรมเกิดเป็นนก) ชาติต่อไปเป็นหญิงชื่อ นางโสภา แก้ววิไล

7. นายดับพลวิเอ็ม คิตศิริ ชุตานกีส ชาติต่อไปชื่อ นายอานุภาพ วังไวมหาก

ทั้งหมดนี้ ชาติต่อไปจะต้องมาเกิดในเมืองไทย เพราะชาติที่เป็นพราหมณ์ทูต ได้อธิษฐานไว้ว่า “หากบุญกุศลมีจริงก็ขอให้ได้เกิดมาในเมืองอโยธยาแห่งนี้ เพราะชอบนิสสัยและการทำบุญทำทานของผู้คน” แกรงอธิษฐานที่ได้ว่าไว้ทำให้ได้เกิดอยู่ในเมืองไทยบ้าง เมืองลังกาบ้าง สลับกันไปอย่างนี้แต่ชาติต่อไปจะต้องได้มาเกิดอยู่ในเมืองไทยนี้ โดยจะได้เกิดอยู่เมืองอโยธยา (อยุธยา) ทั้งหมดเลย

สำหรับหลวงปู่ก็เหมือนกัน ในชาติก่อนเกิดที่เมืองสยาม (เมืองไทย) แต่ชาติต่อไปต้องไปเกิดที่เมืองศรีลังกา และได้ไปรู้แจ้งเห็นธรรมจริงๆ ที่ต้นไม้กระทิง เมื่อรู้แล้วก็จะได้เผยแพร่ฟื้นฟูพระพุทธศาสนาต่อไป และจะต้องนำ “สังฆกรรม” มาเผยแพร่ที่เมืองไทยนี้อีกครั้งหนึ่ง

“เออ...เรื่องที่หลวงปู่จะพูดก็มีแค่นี้ละ ขอให้หลานไพศาลนำเรื่องนี้ไปบอกให้แก่ผู้ที่อยากรู้ ได้รู้ อยากราบ ได้ทราบ ผู้ที่ไม่อยากรู้ ก็ไม่ต้องให้รู้ เพราะจะทำให้เขาคิดไม่ดีต่อเรื่องนี้และจะเป็นบาปเป็นกรรมแก่เขาต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด”

“แต่อย่างไรก็ดี เรื่องนี้จะถึงเวลาพูดหรือเล่าขานให้ฟังได้ ก็ต่อเมื่อโลกทั้ง 3 ให้หลานได้มีโอกาสไปเมืองลังกา แล้วได้พบพราหมณ์ทูตทั้ง 7 นั้นเสียก่อนนะ”

“ครับ” ไพศาลพูดตอบหลวงปู่ทวด

จากนั้น ท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผม นายไพศาล แสนไชย ไปที่อื่น ๆ อีกซึ่งคนอื่น ๆ เขาก็ได้ส่งเรื่องราวมายังโลกมนุษย์เหมือนกัน ซึ่งในคืนวันที่ 5 ธันวาคม 2529 ผมนายไพศาล แสนไชย ได้นิมิตไปเห็นกุศล ผลบุญของบุคคลต่าง ๆ ดังนี้

1. นายเปื้อง บุญทรัพย์ บ้านเลขที่ 1/1 บ้านตากูน ต.เชิงใน อ.เชิงใน จ.อุบลราชธานี
2. นายประเสริฐ จันทวิญ บ้านเลขที่ 384/3 ถนนสรงประภา แขวงสีกัน เขตบางเขน กรุงเทพฯ
3. นายศิริชัย กาอินทร์ บ้านเลขที่ 235/1 หมู่ 1 ต.หนองตอ อ.หางดง จ.เชียงใหม่
4. นายวิวัฒน์ บุญเจริญ บ้านเลขที่ 75/2 หมู่ 5 ต.ตันธง อ.เมือง จ.ลำพูน

เมื่อได้เรื่องราวมากพอสมควรแล้ว ท่านครูบาคันธา คันธาโร และท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับมาถึงที่ไหนก็ไม่รู้ ก็ได้สะดุ้งตื่นขึ้นมา ก็เป็นเวลาตี 5.40 นาฬิกา ของวันที่ 6 ธันวาคม 2529

เมื่อตื่นขึ้นมา ผม นายไพศาล แสนไชย ก็ได้จดจำเหตุการณ์ที่ได้นิมิตนี้ไว้ เมื่อถึงเวลาผมก็เขียนจดหมายไปบอกกับบุคคลต่าง ๆ ที่เขาได้ส่งมา ส่วนเรื่องหลวงปู่ทวดนั้น ก็ได้เก็บเรื่องราวไว้รวม ๆ 3 ปีกว่า เมื่อได้เวลาเผยแพร่แล้วก็ได้มอบให้นายวิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ เรียบเรียงเพื่อมอบให้เป็น “ธรรมบรรณาการ” แก่ผู้สนใจต่อไป

นิมิตพระพุทธรูปหามิ่งเมืองเรืองราช (พระเจ้าอมลัน)

นิมิตโดย นายไพศาล แสนไชย เมื่อวันเข้าพรรษาที่ 12 กรกฎาคม 2538
เริ่มบันทึกวันที่ 1 สิงหาคม 2538

วันนี้เป็นวันอุกษามยามดี ที่ตัวของข้าพเจ้า นายไพศาล แสนไชย จะได้เปิดเผยถึงนิมิตความฝันที่ข้าพเจ้าได้นิมิตมาเกี่ยวกับพระพุทธรูปหามิ่งเมืองเรืองราช หรือที่ชาวบ้านเรียกโดยทั่วไปว่า “พระเจ้าอมลัน” ซึ่งในปัจจุบันประดิษฐานอยู่ที่วัดร้างบ้านท่าศาลา ต.สบแม่ข่า อ.หางดง จ.เชียงใหม่ นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันเข้าพรรษาปี 2538 ตรงกับวันที่ 12 กรกฎาคม ในวันนั้นได้มี นายสุกิจ - นางสุดาพร ทฤษฎีรักษ์ ได้มาช่วยจดบันทึกเพื่อเป็นที่ศึกษา หรือเป็นแนวคั่นคว้าเกี่ยวกับการเวียนว่ายตายเกิดของมนุษย์ในโลกของเราว่าเป็นอย่างไร

เกี่ยวกับพระเจ้าอมลันคือ คตินี้หลังจากที่ ผมได้เสร็จจากธุระการงานประจำวันแล้วก็ได้เข้านอนเวลา 2 ทุ่ม 15 นาที (20.15 น.) รู้สึกง่วงนอนเป็นการง่วงนอนที่เร็วกว่าปกติ ตัวผมทราบดีว่าเป็นสัญญาณเตือนว่า จะต้องเข้านอนเพื่อจะไปรับรู้เรื่องราวต่างๆของคนในโลกมนุษย์และโลกวิญญูณ

เมื่อผมได้เข้านอนและหลับไปตามปกติหลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรไม่ทราบก็ได้มีท่านครูปาคันธา คันทาโร และท่านพญาพิงคราชได้พาผมไปซึ่งเป็นปรกติวิสัย ที่ท่านได้พาผมไปใน เวลาที่ผมหลับสนิทตลอดเกือบ 15 ปี ที่ผ่านมาในครั้งนี้ก็เช่นเดียวกันท่านได้พาผม ไปในลักษณะขึ้นไปโดยสภาพไร้น้ำหนัก และไร้จุดหมายปลายทางได้อย่างรวดเร็ว ท่านทั้งสองได้พาไปไกลพอสมควร จึงได้พาลงสู่สถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้น เป็นลานกว้างคล้ายสนามฟุตบอล ท่านทั้งสองได้พาลงสนามนั้น แล้วพาเดินตรงไปข้างหน้าจนพ้นขอบสนามนั้น ผมจึงสังเกตเห็นว่าที่แห่งนั้นเป็นห้วงนขนาดกว้างประมาณ 7 วายาวสุดลูกหูลูกตา และที่แห่งนั้นทั้งสองฟากทางจะมีบั้งคล้ายทรงจตุรมุข ขนาดใหญ่ตั้งเรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อย ห่างกันประมาณ 5 วา ต่อหลัง

ท่านทั้งสองได้พาเดิน ผ่านบ้านเมืองเหล่านั้น หลายต่อหลายหลังจนได้มาหยุดอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั้นได้มีคนนั่งรออยู่แล้ว เป็นผู้ชายอายุประมาณ

60 ปีกว่า ลุงคนนั้นเมื่อเห็นคณะของผมไปถึงก็ได้ยกมือไหว้ท่านครุบาคันธา คันธาโร และท่านพญาพิงคราชแล้วได้หันมาทางผม เพื่อที่จะได้ยกมือไหว้ผม แต่ผมได้ยกมือไหว้ก่อนเพราะท่านอาวุโสกว่าผม

เมื่อยกมือไหว้เสร็จแล้ว ลุงคนนั้นก็ได้พูดว่า ไหว้สาท่านครุบา และพญาพิงคราช และนายไพศาล แสนไชย ตัวข้ามีความปีติยินดีใจที่ท่านครุบา และพญาพิงคราชพานายไพศาล แสนไชย มาในครั้งนี้เพื่อให้โอกาสตัวข้าฯ ได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับพระพุทธรูปเจ้า “พระพุทธรูปหามิ่งเมืองเรืองราช” ซึ่งในโลกมนุษย์เรียกกันในปัจจุบันนี้ว่า “พระเจ้าอมลัน” บางคนก็ว่า “พระเจ้าคาบลัน” บางคนก็ว่า “พระเจ้าลอลัน” ตามคำพื้นเมืองพูดแล้ว ก็หัวเราะแต่ก่อนที่ตัวข้าฯ จะเล่าเรื่องเหล่านี้ตัวข้าฯ จะบอกชื่อข้าก่อนมาถึงตอนนี้ ท่านครุบาและพญาพิงคราชก็บอกว่า “มีอะไรก็ว่ามาได้เลย”

ลุงคนนั้นได้พูดว่า “ตัวข้าฯ นี้ตอนอยู่ในโลกมนุษย์มีชื่อว่า เสนาเมืองคำ เป็นเสนาหรือทหารในสมัยพระเมืองแก้ว (ครองเมือง) เชียงใหม่ ซึ่งในโลกมนุษย์ สมัยนั้นรู้จักเจ้าเมืองพระองค์นี้ดี ตัวข้าฯ ได้สืบบุญจากโลกมนุษย์ เมื่อเดือนยี่ ออก 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 2072 ด้วยบุญกุศลที่ได้สร้างไว้ก็ส่งผลให้มาเกิดในวิมานที่ข้าฯ อยู่ใน ปัจจุบันนี้

เกี่ยวกับพระพุทธรูปเจ้าองค์นี้ตัวข้าฯ อยากบอกเล่ามานานแล้วแต่หาโอกาส บอกให้คนที่ตายแล้วฟังมาไม่ได้ ก็นับว่าเป็นเนื่อนาบุญของข้าโดยแท้ ที่มนุษย์ และเทวดาได้คลจิตตลใจให้นายไพศาล แสนไชย ไปหยาดน้ำที่พระพุทธรูปเจ้า ประดิษฐานอยู่นั้น ก็นับว่าเป็นอานิสงส์มากำของข้าฯ เสนาเมืองคำเป็นอย่างมาก และอีกไม่นานตัวข้าฯ ก็จะได้ไปเกิดในโลกมนุษย์อีก

พระพุทธรูปหามิ่งเมืองเรืองราช เกิดขึ้นมาเพราะว่าพระเจ้าเมืองเชียงใหม่ ในสมัยนั้นได้พาเหล่าเสนาอำมาตย์และนางสนมทั้งหลาย จำนวน 156 คน เดินทางไปกราบไหว้พระธาตุเจ้าจอมทอง โดยใช้ขบวนม้า หรือบางครั้งใช้ขบวนช้าง เป็นพาหนะในการเดินทาง ทั้งขาไปและขากลับ โดยในแต่ละครั้งพระเจ้าเมืองเวมา พักบริเวณนี้ ซึ่งเป็นป่าหญ้าป่าคาเป็นสถานที่ร่มเย็นมีต้นไม้ใหญ่ขึ้นมากมายจึง ได้พากันมาใช้เป็นที่หยุดพักทานข้าวปลาอาหารและอาศัยค้างคืนอยู่เป็นประจำจนไปๆ

มาๆเป็นหนที่ 10 และในคืนหนึ่ง พระเจ้าเมืองแก้วได้หลับและฝันไปว่า ท่านได้เห็น
ดวงจันทร์ลอยมาดำหาท่านแล้วท่านก็อำปากกินดวงจันทร์นั้นจนหมด จึงได้เรียก
ปุโรหิต (หมอดู) ประจำตัวท่านซึ่งมีชื่อว่า “ปู่หนานมหาวโน” เพื่อเล่าความฝันนั้น
ให้ฟัง ฝ่ายปุโรหิตเมื่อได้ฟังแล้วก็พูดขึ้นว่า ท่านจะได้รู้ในศีลในธรรม (เป็นผู้แตกฉาน
ในธรรม) ท่านได้อาศัยหลับนอน ณ. สถานที่แห่งนั้น ดังนั้นสถานที่แห่งนั้น จึงสมควร
ที่จะสร้างเป็นวัด เพื่อมวลมนุษย์จะได้มาทำบุญทำทานปฏิบัติศีลภาวนาเสริมสร้างบารมี

ครั้นเมื่อพระเจ้าเมืองแก้ว ทราบความดังนั้น ท่านจึงได้เรียกเหล่าเสนาอำมาตย์
ที่ได้มาพักอาศัยอยู่ด้วยกัน เพื่อบอกกล่าวถึงการสร้างวัดให้ทราบ บรรดาเหล่าเสนา
อำมาตย์ เมื่อทราบข่าวแล้วก็มีความปีติยินดีอย่างยิ่ง และร่วมอนุโมทนาโดยพร้อมใจกัน
พระเจ้าเมืองแก้วจึงเดินทางกลับเข้าเมือง และได้กำหนดการสร้างวัดวาอารามแห่งนี้
ขึ้น โดยมีเหล่าเสนาอำมาตย์ที่เป็นกำลังสำคัญในการ ก่อสร้างทั้งหมด 23 คน ดังนี้

1. เสนาตัน	2. เสนาวัง
3. เสนาแก้วนคร	4. เสนามืดกำ
5. เสนาจั่น	6. เสนาปลง
7. เสนาแก้ว	8. เสนาดวง
9. เสนามี	10. เสนาคำยอด
11. เสนาคำภี	12. เสนาผัด
13. เสนาใจ	14. เสนาสึงห้ใจ
15. เสนาสุขใจ	16. เสนาราช
17. เสนาบุ่ม	18. เสนาบัตติ
19. เสนาพรหม	20. เสนาคำทา
21. เสนาสุต้า	22. เสนาเมียง
23. เสนาอุป	

นอกจากเหล่าเสนาอำมาตย์แล้วก็มีชาวบ้านผู้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา
ได้มาร่วมสร้างที่สำคัญอีกจำนวน 5 คนดังนี้

1. น้อยเป็ง
2. น้อยแยง
3. น้อยสุข
4. น้อยเสาร์
5. น้อยหวัน

ชาวบ้านทั้ง 5 คนนี้ เป็นคนบ้านแสนถวายเป็นปัจจุบัน คือ บ้านถวายอยู่
อ.หางดง จ.เชียงใหม่

วันที่เริ่มลงมือก่อสร้าง ตรงกับวันเดือน 8 เป็ง พ.ศ. 2070 โดยมีปุโรหิต
คนเก่าคือ ปู่หนานมหาวโน เป็นคนหาฤกษ์ให้ตอนสร้างวัด ได้แบ่งช่างออกเป็น
4 หมู่คือ

1. หมู่เผ่าถาง ปักอาณาเขตออกไปทั้ง 4 ทิศ โดยเอาพระพุทธรูปไว้ศูนย์กลาง
ห่างจากพระพุทธรูปไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ออกไปทิศละ
156 วาเป็น 4 มุมเท่า ๆ กัน

2. หมู่ปิ่นก้อนดินกี้
3. หมู่หาน้ำอ้อย
4. หมู่หาฮักทาง (ชาด)

นับตั้งแต่เริ่มก่อสร้างกันขึ้นมาทุกคนพร้อมใจกันมีความเต็มอกเต็มใจที่จะ
สร้างโดยไม่มีการโต้แย้ง ถกเถียงกันยึดถือเอาศีลธรรมเป็นที่ตั้ง ระหว่างการก่อสร้าง
ก็พูดแต่สิ่งที่เป็นมงคล ตอนที่ปิ่นองค์พระพุทธรูปก็ได้ช่วยกันหมด ช่วยกันดูว่า
ส่วนไหนที่ไม่ดีงามก็ได้ท้วงติงให้ดีขึ้นเพื่อให้สมดังที่กล่าวอ้าง ส่วนหมู่ที่ปิ่นดินกี้
ก็ปิ่นกันได้ 6 หมื่นกว่าก่อนก็ได้กั้นเขต กั้นแดน เป็นแนวของวัดตามที่ได้กล่าวมา
แล้วนั้น

ครั้นเมื่อสร้างพระพุทธรูปเสร็จก็ได้เอาแก้วแหวนเงินทองของมีค่า
บรรจุในองค์พระไปมากมาย แต่ไม่ทันได้บรรจุพระธาตุไว้ เมื่อสร้างวัดเสร็จซึ่ง
ก็เหมือนกับวัดทั่วไปในสมัยนั้นมีบ่อน้ำวิหาร ศาลาครบถ้วน รวมระยะเวลาการสร้าง
ได้ 2 ปีไขว่ (2 ปีครบ) ตรงกับเดือน 8 เป็ง พ.ศ. 2072 จึงได้มีการจัดปอยหลวงขึ้น

ได้ปักช่อน้อยตุงชัย (ปักตุง) แห่แห่นและได้นิมนต์พระมหาเถรเจ้าผู้รู้ธรรม
พระสุปฏิปันโน อยู่ในศีลในธรรม (ไม่ใช่พระทางโลก) จำนวน 9 รูป ดังนี้

1. มหาเถรเจ้าอริยวังโส วัดขุนเส
2. มหาเถรเจ้าอุปโร วัดแสนถวาย
3. มหาเถรเจ้าชัตติโย วัดยอดตอง (ปัจจุบันคือ วัดท้าวบุญเรือง)
4. มหาเถรเจ้าธรรมปัญญา วัดบ้านดงโต้งต้อม
5. มหาเถรเจ้าจันทรงยี วัดสันกำแพงงาน (ปัจจุบันคือ วัดกำแพงงาม)
6. มหาเถรเจ้าปารมี วัดขันแก้ว
7. มหาเถรเจ้าพุทธิวังโส วัดสันผักหวาน
9. มหาเถรเจ้าอินทจักโก วัดป่าแดงหลวงใกล้เมืองเชียงใหม่เป็นอาจารย์

ผู้อบรมพระเจ้าเมืองแก้ว

ในวันที่ปอยหลวงนั้น ต่างคนต่างก็ตั้งอกตั้งใจทำบุญ ทำทาน พร้อมทั้งกาย
วาจา ใจกันและมีงานก็ได้หยาดน้ำอริยฐานด้วยกันทุกคน บ้างก็ขอให้เกิดมาเป็นคน
มีรูปงาม เพราะเป็นคนไม่ครบอาการ 32 ประการ บ้างก็ขอให้เกิดมาเป็นผู้หญิง เพราะ
เป็นผู้หญิงไม่ต้องทำงานหนัก บ้างก็ขอให้เกิดมาเป็นผู้ชาย เพราะเป็นผู้ชาย
จะไปมาไหนก็ได้ไม่ต้องอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน

ฝ่ายมหาเถรเจ้าก็อนุโมทนาให้สมความมุ่งมาดปรารถนากันทุกคน และได้
หยาดน้ำหมายตนาณ ขอให้เทวบุตร เทวดา คุณพระเจ้า คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์
ขอให้สมดังความมุ่งมาดปรารถนาช่วยคำจูนพวกเขาทุกคนด้วยเทอญ

ทุกคนที่มาทำบุญกันนั้นต่างลืม ปรารถนานิพพาน เป็นที่พึงรวมทั้งตัวข้าด้วย
(คือเสนาเมืองคำซึ่งเป็นทหารที่มาร่วมก่อสร้าง) ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงได้เวียนว่าย
ตายเกิดเป็นมนุษย์กันมาตลอด นับแต่ชาตินั้นเป็นต้นมาตามแรงบุญ แรงกรรม ของ
แต่ละคนทำให้ทุกคนไปเกิดตามความปรารถนาของตนเป็นส่วนมากแล้ว
โดยแต่ละคนเกิดมาในชาตินี้ได้ชื่อในโลกมนุษย์ปัจจุบันนี้ว่า ดังนี้

บรรดาเหล่าเสนาอำมาตย์ 23 คนที่เป็นกำลังสำคัญ

1. เสนาตั้น ปัจจุบันชื่อนายนิกม คำต๊ิบ อยู่บ้านเลขที่ 107 บ้านหารแก้ว

ต. หารแก้ว อ. หางดง จ. เชียงใหม่

2. เสนาวัง ปัจจุบันชื่อนายชาติ สุวรรณภา อยู่บ้านเลขที่ 17 ม.6
ต.ต้นธง อ.เมือง จ.ลำพูน
3. เสนาแก้วนคร ปัจจุบันชื่อนายนพพร ยานะโก อยู่บ้านเลขที่ 18 ม. 5
ต.บ้านกลาง อ.เมือง จ.ลำพูน
4. เสนามีดก้า ปัจจุบันชื่อนายวิทยา อุปนันท์ อยู่บ้านเลขที่ 238/1 ม.3
หนองตอง อ.หางดง จ.เชียงใหม่
5. เสนาจีน ปัจจุบันชื่อนายอรรณพ บุญวิจิตร อยู่บ้านเลขที่ 15 ม.4
หนองตอง อ.หางดง จ.เชียงใหม่
6. เสนาปวง ปัจจุบันชื่อนายนิวัติ วงศ์พันธ์ อยู่บ้านเลขที่ 68 ม.1
ต.ตะเคียนปม อ.ทุ่งหัวช้าง จ.ลำพูน
7. เสนาแก้ว ปัจจุบันชื่อนายสุภาพ แก้วพนัส อยู่บ้านเลขที่ 147 ม.1
ต.ทุ่งข้าวปวง อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่
8. เสนาควง ปัจจุบันชื่อนายมานพ แสนปวน อยู่บ้านเลขที่ 98/1 ม.7 ต.
ริมปิง อ.เมือง จ.ลำพูน
9. เสนามี ปัจจุบันชื่อนายเทอดศักดิ์ หวนดี อยู่บ้านเลขที่ 85 ม.3 ต.
หนองแฝก อ.สารภี จ.เชียงใหม่
10. เสนาค่ายอด ปัจจุบันชื่อท่านพระสมชาย จันทปัญโญ ผู้ซึ่งได้มาจำพรรษา
ที่นี่แล้ว (อันดับ 6 ถึง 10 ได้พบปะคุ้นเคยกันดีแล้ว)
11. เสนาคำภี ปัจจุบันชื่อนายไพโรจน์ เตชะพรพจน์
12. เสนาผัด ปัจจุบันชื่อนางเอื้ออำพร เตชะพรพจน์
13. เสนาใจ ปัจจุบันชื่อนายอำพล ทะนันชัย
14. เสนาสิงห์ใจ ปัจจุบันชื่อนายมานพ นพคตธิยากุล
15. เสนาสุขใจ ปัจจุบันชื่อนางสะอางค์ กรุณานนท์
16. เสนาราช ปัจจุบันชื่อนายนรินทร์ กรุณานนท์
17. เสนาบุ่ม ปัจจุบันชื่อนางสุกิจา กรุณานนท์
18. เสนาบัตติ ปัจจุบันชื่อนางจันทรา กรุณานนท์ (ทั้งหมดนี้ถ้าอยากรู้จักให้ไป
ถามนายสุกิจา กรุณานนท์ เอาเอง)

19.เสนาพรหม ปัจจุบันนายรัตนา วัชรปรีชา

20.เสนาคำทา ปัจจุบันชื่อนายมานะ พันธุศาสตร์

21.เสนาสุตำ ปัจจุบันชื่อนายจรูญ พัวสมบัติศักดิ์

22.เสนาเมื่อยง ปัจจุบันชื่อ สายใจ ปัญณนนท์

23.เสนาอุป ปัจจุบันชื่อ นางพวงเพชร ปิ่นขยัน (อันดับ 19 ถึง 23 จะพบปะรู้จักกันเมื่อเรื่องนี้เผยแพร่ออกไป)

ส่วนชาวบ้านที่ร่วมสร้างที่สำคัญ 5 คนดังนี้

1. น้อยเป็ง ปัจจุบันชื่อนายบวร ชุติมา จะรู้จักกันเมื่อเรื่องนี้เผยแพร่ออกไป

2. น้อยแยง ปัจจุบันชื่อนายสุรินทร์ บัวบาน สมัยก่อนเป็นคนเก็บเบี้ยเก็บหอย(มักคทาขกวัดหรือไวยาวัทจักร) ปัจจุบันมีบุญส่งให้ไปอยู่ที่สำนักตรวจเงินแผ่นดิน)

3. น้อยสุข ปัจจุบันชื่อนายวีรจิต ชัยประดิษฐ์ อยู่บ้านเลขที่ 90 หมู่ 1

ต.เวียงใหม่ อ.แม่สะเรียง จ.เชียงใหม่

4. น้อยเสาร์ ปัจจุบันชื่อธวัชชัย อินทร์แดง อยู่บ้านเลขที่ 44 ม.9

ต.ทุ่งด้อม อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

5. น้อยห้วน ปัจจุบันชื่อนายพิเชษฐ์ อุดเจริญ อยู่บ้านเลขที่ 162 ม.5

ต.สารภี จ.เชียงใหม่

ส่วนพระมหาเถรเจ้า 9 รูปนั้น ปัจจุบันได้ชื่อดังนี้

1. มหาเถรเจ้าอริยวังโส เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าเมืองอยู่วัดจอมแจ้ง

อ.แม่สรวย จ.เชียงราย

2. มหาเถรเจ้าอุปโปโร เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุสังฆ์ อยู่วัดสะพุงพัฒนาราม

อ.เมือง จ.เลย

3. มหาเถรเจ้าขัตติโย เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุสิงห์คำ อยู่วัดทุ่งล้อม

อ.สะเมิง จ.เชียงใหม่

4. มหาเถรเจ้าธรรมปัญญา เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าสมบุญ

อยู่วัดภักธาราม อ.เมือง จ.เลย

5. มหาเถรเจ้าจันทร์รังษี เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าจันทร์ อยู่วัดทุ่งสว่าง
ชัยภูมิ อ.เมือง จ.ยโสธร

6. มหาเถรเจ้าปารมี เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าบุญเลิศ อยู่วัดศิริมั่งคณาราม
อ.ค้อวัง จ.ยโสธร

7. มหาเถรเจ้าพุทธิวังโส เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าวิวัฒน์ อยู่วัดป่าโมกษ์
อ.ป่าโมกษ์ จ.อ่างทอง

8. มหาเถรเจ้าอภิวันโน เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าบุญทา อยู่วัดอินทาราม
อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่

9. มหาเถรเจ้าอินทจักโก เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าหยุด อยู่วัดเจ้าเจ็ดใน
อ.เสนา จ.อยุธยา

ได้สมโภชเมื่อเดือน 8 เป้งปี พ.ศ. 2072 และได้ตั้งชื่อวัดโดยพระเจ้าเมืองแก้ว
และศรัทธาชาวบ้าน พร้อมคณะสงฆ์ โดยให้ชื่อว่า “วัดจันโทมณีโชติยาราม” เรียกชื่อ
สั้น ๆ ว่า “วัดจันโท” โดยอาศัยนิมิตว่ามีพระจันทร์ลอยต่ำลงมาต่อมาวัดนี้
ก็มีความเจริญรุ่งเรืองมาตามลำดับ และเลื่อมโทรมลงไปตามยุคสมัย ประมาณเมื่อหนึ่ง
ร้อยปีเทียบเท่าอายุคนเรา ก็มีคนไม่มีศีลธรรมเข้าไปในวัดและมีความคิดไม่ดี
ได้ไปขุดเจาะที่องค์พระพุทธรูป ซึ่งมีชื่อว่า ดังนี้

1. นายนวล
2. นายเป้ง
3. นายแก้ว
4. นายใจ
5. นายมานพ
6. นายสิทธิศักดิ์

ซึ่งหมู่คนทั้งหมดนี้ได้เกิดมาในชาติที่แล้วและได้รับวิบากกรรมไปต่าง ๆ
กันหากผู้ใดสนใจอยากรู้ก็ให้มาถามตัวข้าพเจ้าเป็นการส่วนตัว

นอกจากนั้นลุงเมืองคำก็ได้บอกว่าเมื่อ นายไพศาล ได้พบปะบุคคลเหล่านี้
แล้วโดยเฉพาะผู้ที่เป้นคฤหัสถ์ (ชาวบ้านที่ได้มาร่วมสร้าง) ก็ให้ช่วยกันตกแต่งเตือน
อย่าได้ละทานศีลภาวนาพระพุทธรูปพระธรรมพระสงฆ์ ให้ยึดมั่นในทางธรรมตลอดไป

พวกที่กล่าวนามมานี้ หากยึดมั่นในพระรัตนตรัย ผลบุญจะส่งผลให้เกิดมาเป็นมนุษย์ในชาติหน้าอีก ซึ่งมีชื่อนี้..

ซึ่งเรื่องนี้หากใครมีความสนใจอยากทราบก็ให้มาถามกับข้าพเจ้านายไพศาลเองโดยตรงจะได้พิจารณาบอกให้เป็นรายๆ ไป

เสนาเมืองคำได้กล่าวตอนท้ายว่า ขอให้นำเรื่องนี้ไปบอกกล่าวให้หมู่คนในโลกมนุษย์ด้วย ว่าการเวียนว่ายตายเกิดเป็นอย่างไร ขอให้บอกกับบุคคลที่สนใจในเรื่องนี้ เท่านั้นคนที่ไม่มี ความสนใจ ไม่มีความเชื่อ ก็อย่าไปบอกให้เขารู้ เพราะเขาจะสร้างกรรมคือ เป็นวิกรรมพุดดูหมิ่นดูถูกดูแคลนเอาได้ ทำให้เขาต้องได้รับวิบากกรรมทั้งในภพนี้และภพหน้าโดยไม่รู้ตัว

เมื่อพุดจบผม (ไพศาล) และคณะก็ได้ลาเสนาเมืองคำ ครุบาคันธาและพญาพิงคราช ก็ได้พาผมไปที่อื่นๆ อีก ซึ่งผมก็ได้รับทราบมา 4-5 เรื่องเมื่อเสร็จภารกิจท่านอาวุโสทั้งสองก็พาผมกลับ กลับมาในลักษณะลงมาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบ จึงได้สะดุ้งตื่นนอน และดูนาฬิกาเป็นเวลา 05.30 น. ของเช้ามีดวันที่ 13 กรกฎาคม 2538 และเมื่อถึงเวลาผมก็ได้เขียนเชิงบันทึกให้ผู้ที่มีความสนใจได้ทราบตามนี้

มังคะลัง นิमितตัง กล่าวยังนิมิตความฝันก็จบเพียงเท่านี้

ไพศาล แสนไชย นิमितวันที่ 12 กรกฎาคม 2538

สุกิจ-สุดาพร ทฤษฎีรักษ์ ถอดเทปบันทึก วันที่ 25 สิงหาคม 2538

วิรัตน์ พร้อมเพรียงบุญ เรียบเรียงและคำเนิงงาน วันที่ 9 กันยายน 2538

นิมิต วัณมณีบรรพตวรวิหาร

อ. เมือง จ. ตาก

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2539 วันนี้ในช่วงเวลากลางวัน ตัวผม นายไพศาล แสนไชย ได้ทำธุระเสร็จแล้ว คือ ต้อนรับผู้คนที่มาพบปะพูดคุย และมาปรึกษาเรื่องนิมิตตลอดทั้งวันแล้ว ตอนกลางคืนเวลาประมาณ 21.25 น.ตัวผมรู้สึก ง่วงนอน ซึ่งเป็นสัญญาณเตือนว่า จะต้องทำหน้าที่ไปสู่โลกวิญญูณ ซึ่งเป็นหน้าที่ ตามปกติที่ทำมาตลอดเป็นเวลา 16 ปี (พ.ศ. 2540) คืนนี้ก็เช่นกันเมื่อรู้สึกตัวว่าง่วงนอน จึงเข้านอน และได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรไม่ทราบก็ได้ นิมิตไป ในนิมิตนั้น มีอยู่ว่ามีบุคคล 2 คน คือท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ได้พาผมไปตามปกติ เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ท่านทั้ง 2 ได้พาผมไปในลักษณะปลิวไป ซึ่งก่อนจะไปในั้น ตัวผมก็ยังเห็นตัวเองนอนอยู่ในที่นอนอนั้น ในลักษณะนอนตะแคงขวา มือเท้าเหยียดตรง ส่วนอีกร่างหนึ่งซึ่งกำลังยืนอยู่นั้นนั่งเสื่อและกางเกงขายาว รัศรูปทรง เสื่อสีเทาแขนยาว กางเกงสีน้ำเงิน หลังจากได้มองดูตัวเองชั่วขณะ ท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ก็ได้ชี้ให้กับร่างที่กำลังนอนอยู่ และได้ผงกศีรษะเป็นสัญญาณ ให้รีบไปจากนั้นท่านทั้งสองก็ได้พาผมปลิวจากที่ที่ยืนอยู่ไปอย่างรวดเร็ว ในสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ท่านทั้ง 2 ได้พาผมไปไกลพอสมควร จึงได้พามาอยู่สถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นเป็นลานกว้างเท่าสนามฟุตบอล ขนาดใหญ่ท่านได้พาลงตรงกลางสนามนั้นแล้วเดินไป ข้างหน้าจนพ้นขอบสนาม ซึ่ง ณ ที่นั้นก็ได้มีห้วงนงเกิดขึ้น ห้วงนงกว้างประมาณ 7 วา ณอนนั้นตรงดิ่งจนสุดลูกหูลูกตาตรงห้วงนงนั้นมีต้นไม้อายุ 2 ต้น คล้ายต้นก้ามปู แต่มียอดคล้ายดอกทานตะวัน สิ่งกลิ่นหอมตลบอบอวลทั่วทั้งบริเวณ สภาพอากาศทั่วไปเย็นเหมือนฝนตกใหม่ ๆ ท่านทั้ง 2 ได้พาผมเดินไปตามถนนข้างหน้าผมสังเกตเห็นว่าที่ตรงนั้นเป็นบ้านเมือง เมืองหนึ่ง คล้ายศาลาจัตุรมุขขนาดใหญ่และมีอยู่สองข้างทางห่างกันประมาณ 5 วา ต่อหลัง มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ท่านทั้งสองได้พาผมเดินไปข้างหน้าอย่างรีบเร่ง จนได้มาหยุดที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง (ศาลาจัตุรมุข) ซึ่ง ณ ที่นั้นได้มีชายวัยกลางคน นั่งคุกเข่าพนมมือรออยู่ที่หน้าศาลาจัตุรมุขนั้นเมื่อคณะของผมไปถึงชายคนนั้น ได้กล่าวนิมนต์และเชิญขึ้น ไปในศาลาหลังนั้น เมื่อขึ้นไปถึงแล้ว ในศาลานั้นมีเก้าอี้

อยู่ 3 ตัว อีกฟากหนึ่ง 1 ตัว ท่านครุฑาคันธามั่งอยู่หัวโตะ ถัดมาคือท่านพญาพิงคราช และตัวผม อีกฟากหนึ่ง ชายวัยกลางคนนั้นนั่งอยู่ ชายผู้นั้นอายุประมาณ 50 กว่าปี ไว้ผมแสกกลาง มีลูกนัยตากลมโต หน้าดู สวมเสื้อแขนสั้น กางเกงคล้ายกางเกงขาก๊วย เมื่อทุกคน ได้นั่งหมดแล้ว ชายผู้นั้นจึงยกมือขึ้นแล้วพูดว่า “กราบนมัสการ ท่านครุฑาคันธและ

นิมิตพิศวง
วัดกานโถม (ช้างค้ำ) เวียงกุมกาม
นิมิต ไพศาล แสนไชย
เรียบเรียง วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ

นิมิตนี้เคยลงในนิตยสาร โลกนี้ลับฉบับที่ 55 ประจำเดือน กรกฎาคม 2532 มาแล้ว บัดนี้ได้นำมาเรียบเรียงใหม่ เพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว แต่ตัวละครก็เหมือนเดิม เพื่อให้ผู้อ่านหนังสือเล่มนี้ได้ทราบว่าเรื่องราวที่ได้นิมิตขึ้นมาเป็นเรื่องราวเล่า ซึ่งเล่าโดยพระเจ้าเม็งรายมหาราชผู้ริเริ่มสร้างเวียงกุมกาม วัดกานโถม (ช้างค้ำ) และสร้างเมืองเชียงใหม่ในปี พ.ศ. 1829 และผู้จดจำคือ นายไพศาล แสนไชย ก็ได้ถ่ายทอดตามที่ได้ไปพบเห็นมา...

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2529 หลังจากที่ผม (นายไพศาล แสนไชย) ทำธุรกิจส่วนตัวเรียบร้อยแล้วก็ได้เข้านอนตามปกติซึ่งเป็นเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษๆ เมื่อหลับสนิทไปนานเท่าไรก็ไม่ทราบได้ปรากฏว่ามี “ครูปาคันธา คันธโร” และ “พญาพิงคราช” มารออยู่ผมสังเกตเห็นท่านทั้งสองยิ้ม ๆ และไม่ได้พูดอะไรออกมา ซึ่งเป็นอันที่รู้กันว่าถึงเวลาที่คณะของพวกเราจะไปทำหน้าที่ “บุรุษไปรษณีย์แห่งโลกทั้งสาม” ตามคำบัญชาของเทวโลก

ท่านอาวุโสทั้งสองได้พาผมไป การไปก็ไปในลักษณะปลิวขึ้นไปอย่างไร จดหมายปลายทาง โดยปลิวหรือลอยขึ้นไปอย่างรวดเร็วกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

และก็ได้มาลงอยู่ที่หัวถนนแห่งหนึ่ง แต่ละหัวถนนมีความกว้างประมาณ 10 วา ส่วนความยาวของถนนที่ทอดออกไปนั้นยาวจนประมาณไม่ได้

ข้างทางของถนนที่ทอดยาวไปนั้นจะมีบ้านแต่ละหลังสวยงามมาก และแต่ละหลังมีต้นไม้ใหญ่ 2 ต้น ทั้งด้านซ้ายและด้านขวา ต้นไม้นั้นเป็นต้นไม้ใหญ่ มีความสูงประมาณ 15 ช่วงคน มีกิ่งก้านสาขาใหญ่มากคล้ายกับต้นสะหลี (ต้นโพธิ์) ใบคล้ายกับใบสะเลียม (สะเดา) ดอกเป็นสีฟ้าปนเหลือง ลักษณะของดอก

คล้ายดอกสลิค มีกลิ่นหอมมาก บริเวณแถวๆ นั้นหรือละแวกนั้นหอม ตลบไปด้วยกลิ่นของดอกเหล่านี้

การไปครั้งนี้มีเสียงดนตรีแห่แหนตามไปด้วย เสียงคล้ายกับดนตรีทางภาคเหนือ คือจะมีเสียงสะล้อ ซึ่ง ขลุ่ย กลอง รวมอยู่ด้วยผมได้ยินแต่เสียง แต่ไม่เห็นคนแห่หรือคนเล่น

ในระหว่างที่มีเสียงดนตรีแห่แหนอยู่นั้น ดันไม้แต่ละต้นที่อยู่บริเวณนั้นก็จะโอนเอนอ่อนไหวไปตามเสียงดนตรีนั้นๆ ตลอดจนถึงใบไม้ก็จะเสียดสีกันเข้ากับเพลงที่บรรเลงนั้นเช่นกันฟังแล้วก็น่าเอ็นดูน่าสนใจไร้ความกังวลใดๆ

ครูปาคันธาและพญาพิงคราชได้พาผมเดินตามไปเรื่อย ๆ ซึ่งผมก็ได้สังเกตเห็นบ้านหรือปราสาท ซึ่งบางบ้านมีคนอยู่ข้างนอกบางบ้านมีคนอยู่ข้างใน ผมสงสัยจึงถามครูปาคันธาว่า

“ทำไมบางคนถึงอยู่ในบ้าน และบางคนอยู่นอกบ้าน”

ครูปาคันธาหัวเราะขึ้น แล้วหันไปทางพญาพิงคราชพร้อมทั้งพูดขึ้นว่า “ท่านพญาฯ ช่วยตอบให้ครูปาฯ ทีเถอะนะ”

พญาพิงคราชหันหน้ามาทางผมแล้วก็ตอบข้อสงสัยว่า “สาเหตุที่คนอยู่นอกบ้าน หรือนอกปราสาทนั้นเป็นเพียงคนรับใช้หรือเพื่อชดใช้กรรมให้เจ้าของบ้าน หรืออาสาเฝ้าบ้านหรือเฝ้าผลบุญให้ ซึ่งเจ้าของบ้านหรือปราสาทเขายังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์”

“บ้านหรือปราสาทแต่ละหลังนั้นเป็นของทิพย์ เป็นของคนในโลกมนุษย์ ได้เนรมิตขึ้นและสิ่งของทั้งหลายที่อยู่ข้างในนั้นเป็นกุศลผลบุญของแต่ละคนที่ได้บริจาคทาน รักษาศีล เมตตาภาวนา เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์”

“เออ....เห็นไหม ชายที่นั่งอยู่ในบ้านหลังนั้นเป็นใคร” พญาพิงคราชพูดพร้อมกับชี้มือไปทางบ้านหลังหนึ่งทางขวามือ ซึ่งมีชายค่อนข้างมีอายุอยู่ ณ ที่นั้น

ผมได้เห็นหน้าชายคนนั้นแล้วและพูดว่า “ไม่เคยเห็นและไม่รู้จักว่าเป็นใคร”

พญาพิงคราชจึงพูดออกไปว่า “นั่นแหละ พระเพทราชาเจ้าเมืองหรือกษัตริย์กรุงศรีอยุธยาในสมัยก่อนโน้น”

ผมก็พูดขึ้นว่า “อ้อ..เคยได้ยินและได้อ่านหนังสือตอนเป็นนักเรียน”
ครูบาฯและพญาพิงคราชหัวเราะขึ้นพร้อมกัน

จากนั้น ครูบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมเดินตรงไปตามถนนนั้น
เรื่อย ๆ ผ่านบ้านผ่านเมือง มาหลายหลังต่อหลายหลัง จนกระทั่งมาหยุดอยู่หน้าบ้าน
หรือปราสาทหลังหนึ่ง

ลักษณะบ้านหรือปราสาทหลังนี้เป็นปราสาทหลังใหญ่เป็นจตุรมุขมีความ
งดงาม เมื่อมองดูแล้วมีความระยิบระยับตระการตาเป็นอันมาก และ ณ ที่ปราสาท
หลังนั้น ก็เห็นว่ามีผู้ชายวัยสูงอายุคนหนึ่ง ลักษณะของชายผู้นี้มีรูปร่างใหญ่
มีหนวดเพิ่ม ที่ปากนัยน์ตาคู นิ้วมือนิ้วเท้าใหญ่และยาว ไว้ทรงผมคล้ายผมจุก
การแต่งกายแต่งแบบกษัตริย์โบราณ คือทั้งเสื้อกางเกงงดงาม แพรวพราวสะดุดตา
เป็นอย่างยิ่ง

ครูบาคันธาและพญาพิงคราชผู้เป็นประธานนำไปได้พาผมเข้าไปในปราสาท
หลังนั้น แล้วพูดกับผมว่า “วันนี้จะต้องพูดคุยกับคนที่อยู่ข้างในนี้แหละ”

เมื่อทั้งสามคนได้เข้าไปในบ้านหลังนั้น ชายคนนั้นเดินออกมาต้อนรับแล้ว
นิมนต์ครูบาคันธา เชิญพญาพิงคราชและผมเข้าไป และครูบาคันธา พญาพิงคราช
ได้นั่งอยู่ด้านขวามือของชายผู้นั้น ส่วนผมนั่งอยู่ตรงหน้าครูบาฯ

เมื่อนั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ครูบาคันธาได้เอ่ยขึ้นมาว่า

“บัดนี้ ข้าฯ ครูบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาคนของข้าฯ มาหาแล้ว
ตัวท่าน (หมายถึงชายคนนั้น) จะพูดหรือสั่งอะไรก็ให้พูดหรือสั่งไปได้แล้ว
เพราะถึงเวลาที่จะได้สั่งไปยังโลกมนุษย์”

ชายคนนั้นพูดขึ้นว่า “ไหว้สาเจ้า ท่านครูบา (พร้อมยกมือขึ้นไหว้) และ
ท่านพญาพิงคราช (ท่านพญาพิงคราชก็ได้ยกมือไหว้ตอบ) เป็นการดีแล้วที่ท่านครูบาฯ
และท่านพญาพิงคราชได้พาคนในโลกมนุษย์มาหา เพราะข้าพเจ้าจะได้มีโอกาส
พูดและสั่งไปยังโลกมนุษย์” ชายคนนั้นพูดเสร็จแล้วหันหน้ามายังผม (นายไพศาล)
แล้วพูดว่า “คนนี้หรือ รูปร่างสมบูรณ์ดีแท้” แล้วพูดกับผมว่า “รู้จักพ่ออยู่ไหม”

ผม (ไพศาล) ได้ตอบไปว่า “ไม่รู้จักครับ”

ผมพูดเสร็จทั้งครูปาคันธาและพญาพิงคราชพร้อมกับชายคนนั้นก็ให้หัวเราะ
ขึ้นพร้อมกัน

“นี่ละ พระเจ้าเม็กรายผู้สร้างเมืองคอยเวียง เวียงกุมกาม และเชียงใหม่”
ชายคนนั้นพูดขึ้น

เมื่อผมรู้ว่าได้อยู่ต่อหน้าพระเจ้าเม็กรายมหาราชผู้สร้างเมืองเชียงใหม่ในอดีต
ก็มีความตื่นและกลัวขึ้นมา จึงได้ขยับตัวเองเข้านั่งใกล้ครูปาคันธา

ชายคนนั้นเมื่อเห็นผมมีความกลัวเช่นนั้น จึงพูดออกมาว่า

“ไม่ต้องกลัวหรอก ฦ ที่นี้ตัวข้า (พระองค์) ไม่มีอำนาจวาสนา หรือคำสั่ง
ที่จะสั่งการ สั่งงานใครต่อใครได้ ไม่เหมือนเมื่อมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ซึ่งมีอำนาจ
ล้นฟ้าล้นแผ่นดิน ขอให้พวกกันเฉยๆ ไม่ต้องกลัวอะไร”

เมื่อท่านครูปาคันธาและพญาพิงคราชพานายไพศาลมาครั้งนี้ ข้า (พระองค์)
ก็มีความปีติยินดีและดีใจที่จะได้พูดหรือสั่งเรื่องราวไปยังโลกมนุษย์เพื่อให้คน ในโลก
มนุษย์โดยเฉพาะคนเชียงใหม่และลำพูน ได้รู้เรื่องบางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นในสมัยข้า
(พระองค์) และเรื่องที่ข้าฯ จะได้พูดในวันนี้ก็คือ การเวียนว่ายตายเกิดของผู้คน ที่ได้ร่วม
สร้างเวียงกุมกามกับข้า (พระองค์)

“เออ..นี่ไพศาล เคยรู้จักเวียงกุมกามไหม” พระเจ้าเม็กรายพูดขึ้น

ผมรู้สึกว่อดัดพูดไม่ออก ทั้งนี้เพราะว่าพูดราชาศัพท์ไม่เป็น ครูปาคันธา
เมื่อเห็นอาการของผมดังนั้นก็รู้ว่าระจิตของผมว่าติดขัดเรื่องพูดราชาศัพท์ไม่เป็น
จึงพูดกับพระเจ้าเม็กรายว่า

“โอ้หนอ ท่านเม็กราย คนของข้าพูดราชาศัพท์กับท่านไม่เป็น”

พระเจ้าเม็กรายจึงได้พูดขึ้นว่า “พูดธรรมดาแหละ ไม่ต้องพูดอย่างอื่นหรอก”

ทำให้ผมใจชื้นขึ้นมาหน่อย

จากนั้นผมจึงพูดต่อไปว่า “ผมไม่เคยรู้จักเวียงกุมกามเลยครับ”

พระเจ้าเม็กรายพูดว่า “เออ..เวียงกุมกามนี้อยู่ในเขตท่าวังตาล อ.สารภี
จ.เชียงใหม่ ถ้ามีโอกาสก็ไปดูเอาเองว่ามันใหญ่ขนาดไหน เพราะยังเหลือซากต่าง ๆ
ปรากฏอยู่”

“ถ้ามีเวลาว่างผมจะแวะไปดูครับ” ผม (ไพศาล) ตอบ

“เออ..คิดละ” พระเจ้าเม็งรายพูดต่อ

“ต่อไปนี้ข้า (พระองค์) จะได้พูดถึงการสร้างเวียงกุมกามสร้างวัดช้างค้ำ (กานโถม) ในสมัยของข้าฯ ขอให้ไพศาลจำไว้ให้ดีแล้วนำไปเล่าให้โลกมนุษย์ฟังกันนะ....” พระเจ้าเม็งรายพูด

จากนั้นพระเจ้าเม็งรายก็ได้เล่าเรื่องในอดีตการสร้างเวียงกุมกาม วัดช้างค้ำให้ผมฟังดังนี้....

“เวียงกุมกาม” สร้างขึ้นเมื่อเดือน 4 ออก 9 ค่ำปีพุทธศักราช 1829 (นับถึง พ.ศ. 2536 ก็เป็นเวลา 707 ปีมาแล้ว) ปีนั้นตรงกับปีจอ แต่มาสร้างเสร็จในเดือน 9 ออก 13 ค่ำปีเดียวกัน อันที่จริงเมืองนี้มีมาก่อนแล้ว ได้รกร้างไปเป็นเมืองหน้าด่านเมืองหนึ่งของ “เจ้าแม่จามะเทวี” กษัตริย์ของเมืองลำพูนในสมัยนั้น ชื่อว่า “เมืองอารักขะ”

ต่อมา มีเจ้าเมืองพุกาม ประเทศพม่าชื่อว่า “พระเจ้าอนรุชมหาราช” ได้ยกทัพแผ่ขยายอาณาเขตมาถึง ณ ที่นี้และได้ปล่อยให้รกร้างอีกครั้ง ข้า (พระองค์) จึงได้สร้างทับอีกและให้ชื่อใหม่ว่า “เวียงกุมกาม”

ในการสร้างเวียงกุมกามครั้งนี้แทบจะพูดได้ว่าเกือบต้องรื้อผังเมืองใหม่หมด เพราะซากเมืองผุพังไปมาก ตัวพระเจ้าเม็งราย ก็ได้ห่มุอำมาตย์และชาวบ้านแถบนั้นมาช่วยกันสร้างเมืองใหม่ พร้อมทั้งวัดวาอารามต่าง ๆ ทั้งหมดให้อยู่ในสภาพที่ใช้การได้

ห่มุอำมาตย์และชาวบ้านแถวนั้นก็ได้ร่วมมือร่วมใจกับพระเจ้าเม็งรายอย่างเต็มที่ กำลังความสามารถประมาณ 1,000 คน แต่ที่เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญ ๆ มี 52 คน ดังรายนามต่อไปนี้

1. แสงฟ้า	2. อ้ายฟ้า	3. สามง่าม
4. เจื่อง	5. แสนก่อง	6. อินทร์ละ
7. คงยศ	8. มาหะ	9. ทรัพย์เรือง
10. สามปอย	11. เมืองคำ	12. แจ่งฟ้า
13. สามตำ	14. เมืองวงศ์	15. ไสวแสง
16. แสนแก้ว	17. จอมจันทร์	18. แม้นธิ
19. สันสุข	20. ปุ่นผาก	21. แก้วกินเลี้ยง

นางสนมคนใกล้ชิดพระเจ้าเม็งรายที่มาช่วยกันทำอาหารเลี้ยงคนในช่วง
ที่สร้างเวียงกุมกาม...

22. ตีบ	23. ผัด	24. คำไหล
26. บุญต้ม	27. จันทร	28. ฟอง
29. บัวเกียง	30. จำปาขวิด	31. พันส้มป่อย
32. แสงเอื้อย		

ชาวบ้านธรรมดาในแถบนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นนายช่าง....

33. น้อยگان โถม	34. น้อยสัจจะ	35. น้อยเสาร์
36. เมืองใจ	37. โปธา	38. สุนแสนห้า
39. หลง	40. สุข	41. บุญเป็ง
42. ที	43. เมืองขึ้น	44. ทองจันทร
45. บุญทรง	46. แก้วเมืองฟ้า	47. เสนเมืองลอย
48. ทรัพย์	49. คำมอย	50. เหลา
51. สิม	52. เถิม	

ในระหว่างการก่อสร้าง “เวียงกุมกาม” นั้น เมื่อมีคนหมู่มาก ก็ย่อมจะมี
เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้น ซึ่งเป็นธรรมดาของคนทั้งหลาย ในประวัติศาสตร์จะไม่มี
บันทึกไว้หรือจะมีก็แต่ข้าฯ (พระองค์) ได้เล่ามานี้ เพราะอยู่นอกเหนือ
ประวัติศาสตร์ในบางครั้งผู้คนที่มาร่วมก่อสร้างเวียงกุมกาม ก็มีความสนุกสนาน
เบิกบานใจ บางครั้งก็มีบาดหมางใจกัน ได้เถียงกัน ทะเลาะกัน กลั่นแกล้งกัน ซึ่งตัวข้าฯ
(พระองค์) ก็ต้องลงมาตัดสินความให้ทุกครั้งไป ซึ่งข้าฯ พระองค์จะขอเล่าเหตุการณ์
สำคัญ ๆ อันเกิดขึ้นจากการสร้างเวียงกุมกามซึ่งมีปัญหามากมาย ดังนี้....

1. การทะเลาะเบาะแว้งกันในระหว่างการก่อสร้างเวียง คือ ทรัพย์เรื่อง
สามปอยเมืองวงศ์ทั้ง 3 คนนี้ชอบเอาเปรียบคนอื่น ๆ (ถ้าเปรียบสมัยนี้ก็ว่า ทำงานน้อยๆ
แต่อยากได้เงินเดือนมาก ๆ นั่นแหละ) เช่น ทั้งหมดเขาขุดดิน ไปก่อสร้างฐาน
เวียงกุมกามทุกคนขุดดินคนละ 10 ก้อนต่อเที่ยว แต่เขาทั้งสามคนขุดกันคนละ
9 ก้อน ต่อเที่ยวเท่านั้น

หลายๆ คนก็ได้มาร้องเรียนต่อพระเจ้าเม็กราย พระองค์ก็ไปตรวจดูก็ปรากฏว่าเป็นความจริง จึงได้ถามเขาทั้งสามคนนั้นว่า “ทำไมถึงทำอย่างนั้น เอาเปรียบคนอื่นนะ แต่ทั้ง 3 คนนั้นก็โต้แย้งต่อพระเจ้าเม็กรายว่า “สาเหตุที่ขงอิฐ ขนดินกันคนละ 9 ก้อน ต่อเที่ยวนั้น ก็เพื่อให้เกิดเป็นสิริมงคลกับบ้านเมือง จะทำให้บ้านเมืองมีความเจริญรุ่งเรือง โดยถือเอาเลข 9 เป็นมงคลกับบ้านเมือง ถ้าขงครั้งละ 10 ก้อน ก็จะไม่เป็นมงคล”

คำแก้ตัวอย่างนี้ พระเจ้าเม็กรายเองก็ไม่รู้ว่าจะเอาผิด หรือทำโทษแก่พวกเขาเหล่านั้นแต่อย่างใด ก็ต้องปล่อยให้เลยตามเลยทั้ง ๆ ที่ทราบว่า ทั้ง 3 คน เอาเปรียบคนอื่น พระเจ้าเม็กรายพูดเสร็จก็หัวเราะขึ้น

2. เหตุการณ์อีกอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นในช่วงนั้นก็คือ เรื่องของความรัก ๆ ใคร่ ๆ เรื่องนี้ เกิดขึ้นเมื่อกำลังจะก่อสร้าง “วัดคู่คำ” ในเวียงกุมกาม ทุกคนได้ช่วยกันอย่างรีบเร่งและสม่ำเสมอแต่ก็มีอยู่ 2 คน คือ นายหลง กับ นางคำไหล มักจะแอบหลบไปพลอดรักเป็นประจำ คนอื่น ๆ ที่รู้จักไปบอกแก่พระเจ้าเม็กราย พระเจ้าเม็กรายได้สืบทราบว่าทั้ง 2 รักใคร่กัน ก็ไม่รู้ว่าอย่างไร

เมื่อมีโอกาศพระเจ้าเม็กรายก็ได้ให้ทั้งสองคนเข้าพบพระองค์ ทั้ง 2 คนได้ยอมรับว่าได้รักกันจริงและอยากจะอยู่ร่วมกันโดยเปิดเผย

พระเจ้าเม็กรายได้เป็นประธานในการแต่งงานของเขาและเธอทั้งสอง และได้ประทานสิ่งของต่าง ๆ ให้ทั้งสองคนด้วย นายหลง และนางคำไหลก็ได้อยู่กินกันอย่างฉันสามีภรรยา มีความสุขตามอัธยาศัย และทั้งสองคนก็ได้เวียนว่ายตายเกิดและได้ไปยังโลกมนุษย์แล้วดังจะได้เล่าไว้ในโอกาสต่อไป

3. เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ คือเรื่องของพระองค์เอง (ในประวัติศาสตร์ก็ไม่ได้บันทึกไว้) คือพระองค์ถูกทำร้ายเรื่องนี้เกิดขึ้นในระหว่างที่พระองค์กำลังตรวจตราความเรียบร้อยของการก่อสร้างเวียงกุมกาม โดยถูกท่อนไม้ทูปเข้าที่ท้ายทอย

“เออ.. ที่เดียวสลบคาที่เลย” พระเจ้าเม็กรายพูดขึ้น

หมู่เสนาอำมาตย์จึงจับคนดักทำร้ายพระองค์ไว้ คนที่ทำร้ายพระองค์นั้นคือ “ปู่ขุนมาเหาะ”

เมื่อพระองค์ฟื้นตัวขึ้นมาก็ได้สอบถามปู่ขุนมาเหาะถึงสาเหตุที่ได้ดักทำร้าย

พระองค์ ก็เพราะว่าปู่ขุนมาหาจะเป็นคนจี้เกียจสันหลังยาว ทำงานก็เอาเปรียบคนอื่น
พระเจ้าเม็ງรายได้ลงโทษหลายครั้งก็ไม่เจ็ดหลาย

การไต่สวนครั้งสุดท้ายของพระเจ้าเม็ງราย ผลก็คือเอา “ปู่ขุนมาหาะ”
ไปประหารชีวิตเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ไพร่ฟ้าทั้งหลาย

พระเจ้าเม็ງรายได้ให้เสนาของพระองค์นำปู่ขุนมาหาะไปประหารชีวิต เมื่อ
เดือน 7 แรม 13 ค่ำ ตรงกับ พ.ศ. 1829

พูดถึงตอนนี้ผม (ไพศาล) ได้พูดขึ้นว่า “โดนทุบตีทีเดียวยสลบเลยหรือครับ”
พระเจ้าเม็ງรายพูดขึ้นว่า “ใช่แล้ว หน้ามืดไปเลย มีมันหนัก ไม่ค่อนก็หนัก
ทำเอาข้าฯ ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย”

“หมัดหนักเหมือนกับแสนศักดิ์เมืองสุรินทร์ใช่ไหม” ผม (ไพศาล) พูดขึ้น
พระองค์ตอบว่า “ยิ่งกว่านั้นนะ”

พระเจ้าเม็ງรายพูดเสร็จ ทั้งครุฑาคันธา พญาพิงคราชและผมก็หัวเราะขึ้น
พร้อมกัน

“เรื่องราวที่จะเล่าระหว่างการก่อสร้างเวียงกุมกามก็มีเท่านั้นะ นอกเหนือ
จากนี้ก็เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่ค่อยสำคัญเท่าใดนัก” พระเจ้าเม็ງรายพูดขึ้น

เมื่อการก่อสร้างเวียงกุมกาม วัดกานโถม (ช้างค้ำ) วัดกู่คำเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ก็ได้ทำการอบรมสมโภช มีการละเล่นต่าง ๆ ตามประเพณีสมัยนั้น เช่น เล่าป่าบ้า
แข่งจ้อย (การละเล่นอย่างหนึ่งของคนเชียงใหม่และลำพูนสมัยนั้น) ในเดือน 9 ออก
15 ค่ำ ไปจนถึงเดือน 9 แรม 7 ค่ำ รวม 7 วัน 7 คืน

วันทำบุญในเวียงกุมกามเป็นวันเดือน 9 แรม 7 ค่ำ พระเจ้าเม็ງรายได้
อาราธนาอิมนต์ “ปู่ครูผู้รู้ธรรม ชื่อสาธุเจ้าติสโสเถโร ภิกขุ” แห่งเมืองศรีสัชนาลัย
จังหวัดสุโขทัย มาเป็นประธานฝ่ายสงฆ์

เมื่อได้ทำบุญทำทานกันเสร็จแล้ว พระองค์ก็ได้นำหมู่เสนาอำมาตย์ สะหล่า
(นายช่าง) และไพร่ฟ้าต่าง ๆ ที่ได้ช่วยกันสร้างเวียงกุมกาม มาอธิษฐานต่อช่วงแก้ว
ทั้งสามในวัดกานโถม (ช้างค้ำ) นั้น โดยมี “สาธุเจ้าติสโสเถระ” มาเป็นประธาน
นำการอธิษฐานว่า

“ด้วยบุญกุศลที่หมूंข้าพเจ้าได้ทำการทำบุญทำทานในครั้งนี้ เช่นว่า การสร้างวัดสร้างเวียงด้วยความตั้งอกตั้งใจ ขอให้เป็นพลบึงจัย อุดหนุนคำจุนหมूंข้าพเจ้าไปทุกภพทุกชาติหากเมื่อน้ำชาติหน้าหรือชาติใดก็ได้มีบุญเกิดมาเป็นมนุษย์ก็ขอให้มีโอกาสครบ 32 ประการ มีผิวพรรณวรรณะผุดผ่องแล้ว ได้มาทำบุญทำทานในบรรพพุทธศาสนาต่อไป อันมีพระนิพพานเป็นที่สุด”

ต่อจากนั้น พระเจ้าเม็งรายก็ได้บอกให้หมूंเสนาอำมาตย์ สะหล่า (นายช่าง) ไพร่ฟ้าว่า “ใครอยากจะอธิษฐานต่อจากนี้ก็ให้ว่าเอาเองเถอะ” ซึ่งก็มีบางคนอธิษฐานขอให้ ได้ไปอยู่ด้วยกันทุกภพทุกชาติ บางคนก็อธิษฐานให้มีรูปร่างงดงาม บางคนก็อธิษฐานขอให้มียศชื่อเสียง ซึ่งพระองค์ก็จะได้เล่าให้ฟังต่อจากนี้ไป...

ด้วยเหตุนี้หมूंเสนาอำมาตย์ สะหล่า (นายช่าง) นางสนม ไพร่ฟ้า ที่ข้าฯ พระองค์ได้บอกชื่อดังกล่าวข้างต้น มาจนถึงบัดนี้ต่างคนก็ต่างได้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารอันยาวนานหาที่สุดมิได้ต่างกรรมต่างวาระ บางคนก็ไปเกิด ในที่คนมีศมีตระกูล บางคนไปเกิดเป็นพระภิกษุ ที่เกิดเป็นสัตว์ก็มี อาจเป็นเพราะ มีกรรมบางภพบางชาติ มาตัดรอน “ฟังให้ดีนะไพศาล....”

“ครับ..” ผมตอบและพร้อมที่จะตั้งใจฟัง

1. แสงฟ้า ได้เกิดมาในภพชาติปัจจุบันเป็นนายทหารชื่อ พ.อ.กำพล โภชนะคารับราชการ โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าฯ จังหวัดนครนายก
2. อ้ายฟ้า เกิดมาในชาติปัจจุบันเป็นนายทหารหญิงชื่อ พ.อ.ลักขณา ศรีจันทร์พันธ์ อยู่กองสถิติและวิจัยที่เดียวกับ พ.อ.กำพล
3. สามง่าม เกิดมาในภพนี้คือ นายอดิศักดิ์ กะมะราช อยู่บ้านเลขที่ 1/1 หมู่ที่ 5 ต.หนองกรด อ.เมือง จ.นครสวรรค์
4. เจือง เกิดมาในภพนี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ สาธุเจ้าเขมาจาโร ภิกษุ อยู่วัดประยูรวงศาवास กรุงเทพฯ
5. แสนก่อง เกิดมาในภพนี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ อุทาภิโมเถโร ภิกษุ อยู่วัดราชประดิษฐ์ กรุงเทพฯ
6. อินทร์ละ เกิดมาในภพนี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ ญาณวีรานวัตร อยู่วัดสิงห์ทอง อ.เกษตรวิสัย จ.ร้อยเอ็ด

7. คงยศ เกิดมาในภพนี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ นายสันติ สันทัด
อยู่อำเภอเชียงแสน จ.เชียงราย

8. มาหาะ เป็นบุคคลที่ดักทำร้ายพระเจ้าเม็งรายในอดีตและถูกประหารชีวิต
ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ชื่อว่า นายนเรศ วนิชาคม อยู่บ้านเลขที่ 94/2 หมู่ที่ 5 เขตบางเขน
กรุงเทพฯ (เขาเป็นคนดีแล้วนะ) พระเจ้าเม็งรายพุด

9. ทรัพย์เรือง เกิดมาในชาตินี้คือ นายคุณ เทียมเหรียญทอง

10. สามปอย เกิดมาในชาตินี้คือ นางสาวน เทียมเหรียญทอง (ทั้งสองคนนี้
รักกันมาก และได้อธิษฐานขอเกิดมาร่วมกัน อยู่บ้านเลขที่ 123 ต.บางน้ำเขียว
อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี)

11. เมืองคำ เกิดมาในชาตินี้คือ นางลัดดา วงศ์กิจเจริญ อยู่บ้านเลขที่ 42/117
ถนนติวานนท์ ต.ท่าทราย อ.เมือง จ.นนทบุรี

12. แจ่งฟ้า เกิดมาในชาตินี้เป็น “หมู” อยู่ป่าเมืองน่าน

13. สามต้า เกิดมาในชาตินี้เป็น “หมู” อยู่ป่าเมืองน่าน

14. เมืองวงศ์ เกิดมาในชาตินี้คือ นายสมชาย รุ่งรัมย์เจริญ อยู่บ้านเลขที่ 70/6
ซอยเอกมัย พระโขนง กรุงเทพฯ

15. ไสวแสง เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ สาธุเจ้าปัญญาทีโป ภิกษุ
อยู่วัดเพชร จ.สมุทรสงคราม

16. แสนแก้ว เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ สาธุเจ้าสุนทโร ภิกษุ
อยู่วัดไผ่ล้อม จ.ตราด

17. จอมจันทร์ เกิดมาในชาตินี้เป็นชาย ชื่อ นายสมพงศ์ สมบูรณ์ อยู่บ้านเลขที่
23/7 ต.หนองผึ้ง อ.สารภี จ.เชียงใหม่

18. แม้นธิ เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิง ชื่อ นางจันทร์แสง จันทายา อยู่บ้าน
เลขที่ 42 หมู่ที่ 6 หนองช้างค้ำ อ.เมือง จ.ลำพูน

19. สันสุข เกิดมาในชาตินี้คือ นายอาคม เรืองอาสา อยู่บ้านเลขที่ 1/12 หมู่ที่
3 แขวงสีกัน เขตบางเขน กรุงเทพฯ

20. ปุ่นฝาก เกิดมาในชาตินี้คือ ค.ช.สุริยงค์ วงศ์พระยา อยู่บ้านเลขที่ 29/55
การเคหะแห่งชาติคลองจั่น กรุงเทพฯ

21.แก้วกั้นเลี้ยง เกิดมาในชาตินี้มีกรรมบางอย่างมาตัดรอน ได้เกิดเป็นสัตว์คือ “ตะขาบ”

22.ตีบ เกิดมาในชาตินี้คือ นางธารทิพย์ ปฏิเวศวรรณกิจ ทำงานอยู่เทศบาล เมืองเพชรบูรณ์ จ.เพชรบูรณ์

23.ผัด เกิดมาในชาตินี้คือ นางเบญจา อ่อนท้วม ทำงานอยู่สโมสรฝึกพูด จ.เชียงใหม่

24.คำไหล เกิดมาในชาตินี้คือ นางขวัญเมือง ชัยเจริญ

25.คำนอย เกิดมาในชาตินี้เป็นนายทหารหญิง ชื่อ พ.ต.หญิง อารีย์ จันทรานนท์ อยู่กรมพลาธิการ จ.นนทบุรี

26.บุญคุ้ม เกิดมาในชาตินี้เป็นเด็ก ชื่อ ด.ช.อรุณ แซ่ฮ้อ อยู่บ้านเลขที่ 79/64 หมู่ที่ 1 ดินแดง ห้วยขวาง กรุงเทพฯ

27.จันทร์ เกิดมาในชาตินี้เป็นเด็ก ชื่อ ด.ช.ใหม่ ไตรภพภูมิ อยู่บ้านเลขที่ 1073/26 ซอยกิจวัฒนา เขตพญาไท กรุงเทพฯ

28.ฟอง เกิดมาในชาตินี้มีกรรมเป็นสัตว์ ได้เกิดเป็น “วัว”

29.บัวเที่ยง เกิดมาในชาตินี้มีกรรมเป็นสัตว์ ได้เกิดเป็น “นกกระจอก”

30.จำปาขวิด เกิดมาในชาตินี้มีกรรมเป็นสัตว์ ได้เกิดเป็น “กบ”

31.พันส้มป่อย เกิดมาในชาตินี้มีกรรมเป็นสัตว์ ได้เกิดเป็น “เงี้ยว”

32.แสงเอื้อย เกิดมาในชาตินี้คือ (ขอสงวนชื่อ)

33.น้อยกาน โถม เกิดมาในชาตินี้คือ (ขอสงวนชื่อ) (ทั้งสองได้เกิดมาร่วมกัน อยู่ใกล้ๆ เวียงกุมกาม อ.สารภี จ.เชียงใหม่ นี่แหละ)

34.สัจจะ เกิดมาในชาตินี้คือ (ขอสงวนชื่อ) ทำงานอยู่ธนาคารกรุงเทพฯ จำกัด สาขาลำพูน

35.เสาร์ เกิดมาในชาตินี้คือ นายพิทยา ชูชัยยะ ทำงานอยู่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาศรีนครพิงค์ จ.เชียงใหม่

36.เมืองใจ เกิดมาในชาตินี้คือ นายคำปัน อินทร์แสง อยู่ร้านคำสว่าง บ้านสบทา ป่าซาง จ.ลำพูน

37. โปธา เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสนั่น ทาระวรรณ คนนี้จะไม่บอกที่อยู่ เพราะจะได้พบกันในภายภาคหน้า

38. สุนแสนห่า เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสมพล กงสุวรรณ “เคยได้ยื่นชื่อนี้ไหม” พระเจ้าเม็งรายถามไพศาล “เป็นนักแสดงหนังคนในโลกมนุษย์รู้จักเขาดี” “เออ..” ไพศาลพูด (ปัจจุบันเสียชีวิตไปแล้ว)

39. หลง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายโกวิท ชัยเจริญ ได้เกิดมาอยู่ร่วมกับนางขวัญเมือง ชัยเจริญ (ไหล) (ทั้งสองคนนี้พระเจ้าเม็งรายได้ให้เกียรติจัดพิธีแต่งงานให้ ปี พ.ศ. 1829)

40. สุข เกิดมาในชาตินี้ คือ นายปริณญา ค่านชัย เป็นครูอยู่โรงเรียนบ้านใหม่ ต.บ้านกาด อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

41. บุญเป็ง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสกันธิ์ ศิริสนธิ์ ทำงานอยู่สำนักงานเกษตร มวกเหล็ก จ.สระบุรี

42. ที เกิดมาในชาตินี้ คือ นายมานิต สุขสมบูรณ์ ทำงานอยู่ขนส่งจังหวัด จ.เพชรบูรณ์

43. เมืองขึ้น เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเสกสรร ชัยเจริญ เกิดมาอยู่ร่วมกับ นายโกวิท นางขวัญเมือง ใจเจริญ หรือชัยเจริญ ทั้งนี้เพราะ “เมืองขึ้น” ได้อธิษฐานขอให้ได้มาอยู่ร่วมกันกับ “หลง” และ “คำไหล” เพราะเป็นเพื่อนรักกันมาก

44. ทองจันทร์ เกิดมาในชาตินี้ คือ ลักษมี แซ่เตียว อยู่บ้านเลขที่ 355/11 ตรอกเพชรพลอย บางรัก กรุงเทพฯ

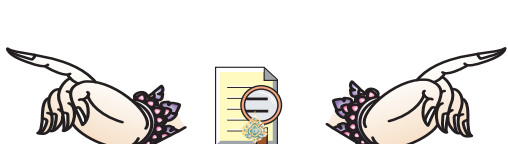
45. บุญทรง เกิดมาในชาตินี้ คือ อัมพา สกุลเพชรถาวร อยู่บ้านเลขที่ 606 ซอยสุทธิสาร ดินแดง กรุงเทพฯ

46. แก้วเมืองฟ้า เกิดมาในชาตินี้ คือ นายจารึก มะโนวรรณ อยู่บ้านเลขที่ 70/5 บ้านศรีสุพรรณ ต. ประตูป่า อ.เมือง จ.ลำพูน

47. เมืองลอย เกิดมาในชาตินี้มีกรรมได้เกิดเป็น “เป็ด”

48. ทรัพย์ เกิดมาในชาตินี้มีกรรมได้เกิดเป็น “เป็ด”

49. คำมายอ เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ สาธุเจ้าบุญมา อยู่วัดคายน้อย อ.ตะพานหิน จ.พิจิตร

50. เผลาเกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ สาธุเจ้าชัยรัตน์ อยู่วัดหลวงกาญจน์
อ.สารภี จ.เชียงใหม่

51. สิมเกิดมาในชาตินี้มีกรรมมาตัดรอนเกิดเป็น “ไก่” อยู่ อ.ห้างฉัตร จ.ลำปาง

52. เถิ้ม เกิดมาในชาตินี้คือ นายสืบวงศ์ รักษาทรัพย์ อยู่โรงเรียนสารพัดช่าง
กาฬสินธุ์ อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์

สำหรับ “ปู่ครูผู้รู้ธรรม” ที่พระเจ้าเม็งรายได้อาราชนานิมนต์มาจากเมือง
ศรีสัตนาคนหุต จ.สุโขทัย ที่มีชื่อว่า สาธุเจ้าติสโสเถระ ภิกษุนั้น ในปัจจุบันก็ได้เกิดมาใน
โลกมนุษย์แล้วเป็นพระภิกษุเหมือนเดิมโดยมีชื่อว่า “สาธุเจ้าพุทธิญาณ โภคะ ภิกษุ”
อยู่วัดพันตอง อ.เมือง จ.เชียงใหม่

“เออ..” พระเจ้าเม็งรายพูดขึ้น “น้อยกานโถม” (ขอสงวนชื่อ) ในชาตินี้
ชาติก่อนก็เป็นนายช่างคนโปรดของพระเจ้าเม็งรายและเป็นกำลังสำคัญในการสร้าง
เวียงกุมกาม สร้างวัดสร้างวาในสมัยนั้นมาก เพื่อเป็นกำลังใจให้แก่ ‘น้อยกานโถม’
พระเจ้าเม็งรายได้ตั้งชื่อวัดที่สร้างขึ้นในเวียงกุมกามว่า “วัดกานโถม” แต่ในปัจจุบันก็คือ
“วัดกานโถม (ช้างค้ำ) เวียงกุมกาม” นั่นเอง และพระเจ้าเม็งรายได้มอบยศตำแหน่งให้
“น้อยกานโถม” เป็น “หมื่นเจตราชัญญานิคมิต”

สำหรับสะหล่า (นายช่าง) และนางสนมของข้าฯ (พระเจ้าเม็งราย) ที่เกิดมาใน
ชาติปัจจุบัน อยู่ในตระกูล “ชัยเจริญ” นั่น ก็อนายเสกสรร ชัยเจริญ (หนุ่มเสก)
นายโกวิท ชัยเจริญ นางขวัญเมือง ชัยเจริญ หรือในอดีต คือ เมืองขึ้น หลง คำไหล
ข้าฯจะไม่บอกที่อยู่เพราะไม่ใช่หน้าที่ของข้าฯ เป็นหน้าที่ของคนอื่น ที่เขาเกิดมา
อยู่ร่วมกันนั้น เพราะในอดีตชาติเขาชอบพอกันมาก

“ที่ว่า เป็นหน้าที่ของคนอื่นนั่น เป็นหน้าที่ของใครครับ” ผม (ไพศาล) ถามขึ้น
พระเจ้าเม็งรายตอบว่า “เป็นหน้าที่ของ นายสุนแสนหาในอดีต หรือ
นายสมพล กงสุวรรณ ในปัจจุบัน เพราะเขามีอาชีพคล้ายกัน ถ้าพบนายสมพล
กงสุวรรณ ก็ให้ถามเขาด้วยว่ารู้จักครอบครัวนี้หรือไม่”

“ถ้าเกิดว่าเขาไม่รู้จักล่ะครับ จะทำอย่างไร” ผมพูดขึ้น

“เฮอะ... รู้จักหรือไม่รู้จักก็ให้ถามเขานั้นแหละ ขอให้ นายสุนแสนหา
หรือสมพลช่วยหน่อย พระเจ้าเม็งรายขอให้ช่วยก็แล้วกัน ช่วยกันหน่อยนะ

สุนแสนหา” พระเจ้าเม็งรายพูดอีก (เป็นที่น่าเสียดาย คุณสมพล กงสุวรรณ ได้เสียชีวิตไปเสียก่อนแต่อย่างไรก็ตาม โปศาลได้พบคุณสมพลแล้ว เขามีศรัทธาและเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมมาก)

“ครั้งหนึ่ง ข้าฯ ได้อธิษฐานไปยังโลกมนุษย์ เพื่อยากเห็นนายเสกสรร ชัยเจริญ (หนุ่มเสก) และได้พบเขากำลังเดินเข้าบ้าน และได้เห็นเขากินข้าวอย่าง เอร็ดอรร้อย เห็นเขากินอาหารจุมากแต่เขากลับผอม นายเสกสรรหรือ (หนุ่มเสก) ข้าฯพบเขาที่บ้านเลขที่ 40/3744 ซอย 5/11 ถนนติวานนท์ ต.ท่าทราย อ.เมือง จ.นนทบุรี ก็ไม่ทราบว่าเป็นบ้านของเขาหรือไม่สาวน้อยสาวใหญ่หลงไหลเขามากเสียดายนะ.....” พูดเสร็จ พระเจ้าเม็งรายก็หัวเราะขึ้น

พระเจ้าเม็งรายพูดต่อไปอีกว่า.....

“ขอให้ทุก ๆ คนที่พระองค์ได้เอ่ยชื่อนี้ ถ้าพบปะเขาแล้ว ก็ขอให้บอกให้ เขามั่นทำบุญทำทาน อย่าได้ประมาทเลินเล่อในศีลธรรมกรรมฐาน ตลอดถึงอย่าได้ ละบุญคุณของครูบาอาจารย์ผู้สืบทอดพระพุทธศาสนา และอย่าได้ทำ อนันตริยกรรมอันเป็นกรรมหนักตลอดถึงอย่าได้ทำอัตวินิบาตกรรม คือฆ่าตัวตาย และฆ่าผู้อื่น เมื่อทุก ๆ คนทำได้อย่างนี้แล้ว ภพชาติต่อไปทุกคน ก็จะได้มาเกิดร่วมกันอีก ในสมัยของพระองค์เพราะทั้งเวียงกุมกาม เวียงเชียงใหม่ จะทรุดโทรมไปอีกครึ่งหนึ่ง ตามกาลเวลาและสมัยอันยาวนาน และตามกฎของไตรลักษณ์ คือความไม่เที่ยงแท้ แน่นอนโดยเฉพาะที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ จะได้ร่วมกันบูรณปฏิสังขรณ์ ฟื้นฟู เวียงกุมกามและเวียงนพบุรีศรีเชียงใหม่อีกครั้งหนึ่ง”

โดยพระเจ้าเม็งรายจะได้มาเกิดในโลกมนุษย์ในชาติต่อไปประมาณ 550 ปี ข้างหน้า ในอนาคตแล้วจะได้ครองเมืองเชียงใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยจะมีชื่อว่า

“นายกฤษฎาพงศ์ ตั้งตรงธรรม”

ต่อจากนั้น พระองค์ก็จะไปเกิดเป็นพระภิกษุอีก 5 ชาติ จึงจะเข้าสู่กระแส พระนิพาน โดยจะมีชื่อตามลำดับดังต่อไปนี้

ชาติที่ 1 “ปัญญาสาโร ภิกขุ”

ชาติที่ 2 “อภิชัยโณ ภิกขุ”

ชาติที่ 3 “โสภิต ภิกขุ”

ชาติที่ 4 “อมโร ภิกขุ”

ชาติที่ 5 “ธรรมปัญโญ ภิกขุ”

และได้จำพรรษาอยู่ที่วัดกานโถม (ช้างค้ำ) เวียงกุมกามตลอดทั้ง 5 ชาติเลยทีเดียว

ส่วนอำมาตย์นางสนม สะหล่า (นายช่าง) และไพร่ฟ้าต่าง ๆ ที่ได้ร่วมงานบุญ งานสร้างเวียงกุมกามเหล่านั้นก็จะได้เกิดมาร่วมสมัยของพระองค์เพื่อที่จะมาสร้าง บ้านสร้างเมืองอันรกร้างว่างเปล่าและล่มสลายไปเป็นอันมาก ให้กลับฟื้นคืนสู่ สภาพที่ดีเหมือนเดิม และร่วมทำบุญทำทานกับพระเจ้าเม็งรายอีก (ประมาณ ปีพุทธศักราช 3082) ส่วนผู้ที่มีเคราะห์กรรมได้เกิดเป็นสัตว์ไป เช่น เกิดเป็นหมู เกิดเป็นวัว นกกระจอก ตะขาบ กบ กิ้งก่า เป็ด และไก่ ในภพชาติต่อไปนั้น เขาก็จะได้เกิดเป็นมนุษย์เพราะอำนาจบุญกุศลที่จะส่งผลให้สัตว์ต่างๆ ดังที่กล่าว มานี้ได้มีโอกาสกลับมาเป็นมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง ดังมีรายนามดังต่อไปนี้....

1. พ.อ.กัมพล โภชะนะดา (นครนายก) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า เกริกเกียรติ วิวัฒน์โยธาเป็นทหารอีก
2. พ.อ.หญิง ลักษณา ศรีจันทร์พันธ์ ชาติต่อไปเกิดเป็นชาย ชื่อ อำนาจ แจ่มจำพันธ์
3. นายอดิศักดิ์ กะมะราช (นครสวรรค์) ชาติต่อไปมีชื่อว่า พงศ์พันธ์ มหาโพธา
4. พระอุทาทิโม (กทม.) ชาติต่อไปเกิดเป็นพระชื่อว่า พระชินวังโส
5. พระเขมาจาโร (กทม.) ชาติต่อไปเกิดเป็นพระชื่อว่า พระญาณวิชโย
6. พระเสน ญาณวีรานุกวัตร (ร้อยเอ็ด) ชาติต่อไปเกิดเป็นพระชื่อว่า พระปภัสสโร ภิกขุ
7. นายสันติ สันทัก (เชียงราย) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายพนม ภูโนนแดง
8. นายนเรศ วณิชาคม (กทม.) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายเพิ่มศักดิ์ กิตติสรวง
9. นายคุณ เทียมเหรียญทอง (สิงห์บุรี) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายทองคำ ศรีวงศ์หา

10.นางสวณ เทียมเหรียญทอง (สิงห์บุรี) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า
ศรีวงศ์หา

11.นางลัดดา วงศ์กิจเจริญ (นนทบุรี) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นางกาญจนา
ศรีจันทร์

12.แจ่งฟ้า (ชาตินี้เกิดเป็น “หมู”) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายวิญญ
แต่้มทองเหลือ

13.สามต้า (ชาตินี้เกิดเป็น “หมู”) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายสมทรง
แต่้มทองเหลือ

14 นายสมชาย รุ่งรัมย์เจริญ ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายประหยัด เอื้อวงศ์สุข

15.สาธุเจ้าปัญญาทีโป (สมุทรสงคราม) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า สาธุเจ้าอมโร
ภิกขุ

16.สาธุเจ้าสุนทโร ภิกขุ (ตราด) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า สาธุเจ้าคัมภีรปัญญา
ภิกขุ

17.นายสมพงศ์ สมบูรณ์ (เชียงใหม่) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายสายัณ สิงห์วงศ์

18.นางจันทร์แสง จันทายา (ลำพูน) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นางมะลิซ้อน
โสภาค

19.นายอาคม เรืองอาสา (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายคำจันทร์ โสมาสิทธิ์

20.ค.ช.สุริยงค์ วงศ์พระยา (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายกิจจา แก้วกัลยานี

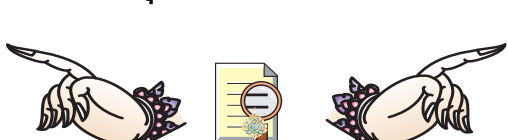
21.แก้วกิ้นเลี้ยง (ชาตินี้เป็น “ตะขาบ”) ชาติดต่อไปเกิดเป็นคนชื่อว่า นายสถิตย์
บุญญารักษ์

22.นางธารทิพย์ ปฏิเวชวรรณกิจ (เพชรบูรณ์) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า สาวิตรี
มหินทะพงศ์

23.นางเบญจา อ่อนท้วม (เชียงใหม่) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นางแจ่มจรัส เกื้อกุล

24.นางขวัญเมือง ชัยเจริญ (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นางอมรา
อาจหาญพงศ์

25.พ.ต.หญิง อารีย์ จันทรานนท์ (นนทบุรี) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นางบริบูรณ์
สุวโจ

- 26.ค.ช.อรุณ แซ่อ้อ (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายภานุพงศ์ บุญศรี
- 27.ค.ช.ใหม่ ไตรภพภูมิ(กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายเกียรติทอง จงสกุล
- 28.ฟอง (ชาตินี้เกิดเป็น “ว้าว”) ชาติดต่อไปเกิดเป็นคนมีชื่อว่า นางศรีจันทร์
น้อยกำเนิด
- 29.บัวเกียง (ชาตินี้เกิดเป็น “นกกระจอก”) ชาติดต่อไปเกิดเป็นคนมีชื่อว่า
นางพรวิภา น้อยกำเนิด
- 30.จำปาขวิด (ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ “กบ”) ชาติดต่อไปได้เกิดเป็นคนมีชื่อว่า
นางบุญเหรียญ น้อยกำเนิด
- 31.พันส้มป่อย (ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ “แก้ง”) ชาติดต่อไปได้เกิดเป็นคนมีชื่อว่า
นางเพ็ญศรี เพ็ญตระกูล
- 32.(ขอสงวนชื่อ) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นางทศทรวง เพ็บบำเพ็ญ
- 33.(ขอสงวนชื่อ) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายเผ่าพงศ์ เพ็บบำเพ็ญ
- 34.(ขอสงวนชื่อ) (ลำพูน) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายขจร ปัญญาจารย์
- 35.นายพิทยา ชูชัยยะ (เชียงใหม่) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายบวร ปัญญาจารย์
- 36.นายคำป็น อินทร์แสง (ลำพูน) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายเสริมสุข
ม่งเพิ่มธรรม
- 37.นายสนั่น ทาระวรรณ (เชียงใหม่) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายภาณุวัตร
สิงห์อำพล
- 38.นายสมพล กงสุวรรณ (ดาราหนัง กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายทศพล
ปาระกุล
- 39.นายโกวิท ชัยเจริญ (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายนราพงศ์
อาจหาญพงศ์
- 40.นายปริญญา ค่านชัย (เชียงใหม่) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายศิริโรจน์ มหาศิริ
- 41.นายสกล ศิริสนธิ์ (สระบุรี) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายสุขสันต์ ชะยานนท์
- 42.นายมานิต สุขสมบุรณ์ (เพชรบูรณ์) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายศุภชัย
อินทะชู

43.นายเสกสรร ชัยเจริญ (หนุ่มเสก) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายอริชา
อาจหาญพงศ์

44.นางลักขมี แซ่เตียว (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นางสาวพิณ สรานุกูล

45.นางอัมพา สกุลเพชรถาวร (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นางสาว ศศิพุดิ

46.นายจาริก มะโนวรรณ (ลำพูน) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายสราวุธ
อนันตศักดิ์

47.เสนเมืองลอย (ชาตินี้เป็นสัตว์ “เป็ด”) ชาติดต่อไปเกิดเป็นคนมีชื่อว่า
นายสุวัฒน์ พิทักษ์ธรรม

48.ทรัพย์ (ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ “เป็ด”) ชาติดต่อไปเกิดเป็นคนมีชื่อว่า นายพยุ
ภักดีทอง

49.สาธุเจ้าบุญมา (พิจิตร) ชาติดต่อไปได้เป็นพระภิกษุอีกชื่อว่า สาธุเจ้าสุวรรณ
ปิยะธัมโม

50.สาธุเจ้าชัยรัตน์ (เชียงใหม่) ชาติดต่อไปได้เป็นพระภิกษุอีกมีชื่อว่า
สาธุเจ้าอินสนธิ์ อาภาโร

51.สิม (ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ “ไก่”) ชาติดต่อไปได้เกิดเป็นคนมีชื่อว่า นายยงยุทธ
มาบริบูรณ์

52.นายสืบพงศ์ รักษาทรัพย์ (กาฬสินธุ์) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายจรัส
ทองนพคุณ

“เออ..นี่นะ โปศาล” พระเจ้าเม็งรายพูดขึ้น

“คนที่เกิดมาในภพภาคหน้าตามรายชื่อดังกล่าวนี้ ถ้าหากว่าบุคคลที่มี
นามสกุลเหมือนกันก็หมายความว่าเขาเหล่านั้นจะต้องเกิดมาร่วมสายโลหิตเดียวกัน
ได้เป็นพี่น้องกัน ร่วมทุกข์ ร่วมสุขกันอีกซ้ำๆ (หมายถึงพระเจ้าเม็งราย) ขอพูดส่งไป
หาทุก ๆ คนด้วยความเป็นห่วง ขออย่าได้ประมาทในศีลธรรม หมั่นเข้าหา
พระสุปฏิปันโน พระอริยสงฆ์ ขอพรขอบารมีจากท่านทำบุญทำทานกับท่าน
แต่ถ้าทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม ไม่สนใจเข้าวัด ฟังธรรม ไม่สนใจในการทำบุญทำทาน
เห็นผิดเป็นชอบภพชาติและกระแสแห่งกรรมอาจจะต้องคลบ้นดาล ให้ไปเกิด
เป็นสัตว์ ก็นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเสียดายและเสียใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะการเกิดมา

เป็นมนุษย์นับว่ายากอยู่แล้ว กว่าจะผ่านด่านอะไรต่อมิอะไรมาอยู่ในครรภ์ของมารดา เกิดเป็นมนุษย์มีอการครบ 32 ประการ จะต้องมึศีล มีบุญอย่างมาก ถึงจะต้องเกิดมาเป็นมนุษย์”

เฉพาอย่างยิ่ง ถ้าหากว่าไฟศาลได้พบกับ “นายนเรศ วนิชาคม” หรือ “ปู่ขุนมาเหาะ” ในอดีตที่พระเจ้าเม็งรายประหารชีวิต ก็ขอให้นายนเรศ วนิชาคม มาขอโหสิกรรมต่อพระองค์ด้วย และขอให้นายนเรศเข้าไปใน วัดกานโถม (ช้างค้ำ) เวียงกุมกาม ต.ท่าวังตาล อ.สารภี จ.เชียงใหม่ แล้วพระองค์ก็จะอริชฐานจิตมาอยู่ณ หอพระเจ้าเม็งราย ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อเป็นการขอมาลาโทษต่อกันและกัน และไม่ต้องเอาอะไรมาหрокนะ นอกจากดอกไม้ธูปเทียน น้ำขมิ้นส้มป่อยก็พอ เพราะถ้าหากนายนเรศ ไม่รู้ ไม่ทราบ หรือไม่มา เวกรรมอันนี้จะส่งผลไปทุกภพทุกชาติจะไม่มีโอกาสสูญหายไป นอกเสียจากได้อโหสิกรรมกันแล้วเท่านั้น

หรือถ้าหากได้พบกับ หลง คำไหล (ผู้ที่ข้าฯ แต่งงานให้) พร้อมทั้งเมืองขึ้น ในอดีต (นายโกวิท นางขวัญเมือง) และนายเสกสรร ชัยเจริญ (หนุ่มเสกในปัจจุบัน) ก็ขอให้ไปที่หอพระเจ้าเม็งรายในวัดกานโถมช้างค้ำเวียงกุมกาม เพื่อข้าฯ จะได้เห็นหน้าเขาทั้ง 3 คน และที่สำคัญที่สุด เขาทั้ง 3 คน จะได้มาเห็นผลงานฝีมือ หรือบุญกุศลของเขาที่ได้สร้างไว้ในอดีตชาติ

“เรื่องนี้ถ้าหากว่าไฟศาลกลับไปโลกมนุษย์แล้วก็อย่าพูดให้ใครฟัง เพราะยังไม่ถึงเวลา” พระเจ้าเม็งรายกำชับให้ไฟศาล

“แล้วเมื่อไรจะถึงเวลาละครับ” ไฟศาลถามขึ้น

พระเจ้าเม็งรายก็พูดขึ้นว่า “เวลาที่จะถึงก็คือ มีคนที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องนี้ มาถามหาจะเป็น 1 ใน 52 คนนี้แหละนับจากนี้ไปเป็นเวลาไม่เกิน 3 ปี จะมีคนมาถามหาเอง ให้สัญญาแก่ข้าฯ ได้ไหม”

“ครับ ผมสัญญา” ไฟศาลพูด

“เอ้อ..ดีละ ข้าฯ ขออนุโมทนาด้วย และเรื่องที่จะพูดด้วยก็มีเพียงเท่านี้แหละ และเรื่องที่เล่าให้ฟังนี้จะไม่ปรากฏมีในประวัติศาสตร์หโรค” พระเจ้าเม็งรายย้ำ

และขอให้นำเรื่องนี้ไปบอกให้กับคนในโลกมนุษย์ได้ทราบคนไม่มีศีลธรรม

บาปหนา ปัญญาทรม ไม่รู้เรื่องธรรมก็อย่าให้ได้อ่านได้พบ เพราะถ้าอ่านแล้วพบแล้ว
ก็ไม่ได้ก่อประโยชน์อันใดแก่ผู้ นั้น รังแต่จะปรามาสและดูถูก ดูหมิ่นในเรื่องนี้
หนักเข้าไปอีก บาปหนัก บาปผิด จะตกแก่เขาผู้นั้น โดยไม่รู้ตัว

ผม (ไพศาล) ก็รับปากว่า “ครับ”

ต่อจากนั้น พระเจ้าเม้งรายก็ได้พูดขึ้นเป็นทำนองว่าคำว้ายทางภาคเหนือว่า
“พ่อไปยังเก้าไม้ ใบหล่นสอย ๆ พ่อไปดังคอย ปอหมดหม่นเกลี้ยง”

หมายความว่า “ทางภาคเหนืออุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้ มีธรรมชาติที่งดงาม
ผู้คนถึงแม้จะอยู่ป่าอยู่ดอย ก็มีความสุขตามประสาของผู้คนในถิ่นนั้น แต่มาบัดนี้ป่าไม้
ทั่วภาคเหนือถูกทำลายอย่างยับเยิน จะโดยใครก็ตามลูกหลานที่เคยอาศัยกัน
อย่างมีความสุข ความสงบ ร่มเย็น ร่มรื่น เมื่อมีผู้บุกรุก ทำลายป่าก็เท่ากับว่าทำลาย
ธรรมชาติต้นน้ำลำธาร ทำลายความร่มรื่นให้หมดไปเหลือแต่ความย่อยยับ อับระมาณ
สูญเสียความเป็นธรรมชาติไป ต่อไปผู้คนก็จะประสบกับภาวะความแห้งแล้ง ความ
พิบัติ ความขาดแคลน จากมนุษย์ที่มีแต่ความเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ ซึ่งเป็นการยากยิ่ง
ที่จะฟื้นฟูหรือแก้ไขให้ธรรมชาติกลับสู่ความเป็นปกติ”

จากนั้น ครูบากันธา พญาพิงคราช ไพศาล ก็ได้รำลาพระเจ้าเม้งราย
ตามธรรมเนียม ท่านอาวุโสทั้งสองก็พาผม (ไพศาล) กลับมาในลักษณะลอยลงไป
มาถึงที่ไหนก็ไม่รู้ก็สะดุ้งตื่น นาฬิกาบอกเวลา 05.17 นาฬิกาของวันที่ 26 พฤษภาคม 2529

บันทึกพิเศษ

เรื่อง นมัสการหลวงปู่ ณ เกศแก้วจุฬามณี

โดย วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ

บันทึกพิเศษเรื่องนี้ ข้าพเจ้า นายไพศาล แสนไชย ได้นิมนต์ขึ้นเมื่อวันที่ 17 กันยายน 2529 ขึ้น 15 ค่ำเป็นการนิมนต์ตามปกติ ซึ่งในวันดังกล่าวข้าพเจ้าได้เข้านอนเวลา 20.45 น. รู้สึกว่านอนเร็วกว่าปกติ เป็นการนอนหลับที่สนิทไม่มีอะไรมารบกวนเลย ตามสัญญาติญาณของข้าพเจ้าได้สัมผัสกับบุคคล 2 ท่าน ท่านหนึ่งเป็นพระชื่อ คุรุบัคัณธา คัณธาโล อีก ท่านหนึ่งคือพญาพิงคราช หรือจะเรียก อีกอย่างหนึ่งว่า พญาพิงคราช

ในอดีต 1000 กว่าปีมาแล้ว คุรุบัคัณธา อยู่ ณ เมืองสร้อย จังหวัดตาก ส่วนพญาพิงคราชอยู่ ณ คอยตุง อ.แม่สาย จ.เชียงราย ทั้งสองได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว 1000 กว่าปี ทั้งคุรุบัคัณธาและพญาพิงคราช ได้ตกลงกันขอให้ข้าพเจ้า นายไพศาล แสนไชย เป็นสื่อหรือเป็นล่ามของโลกรมนุษย์ให้ เพื่อได้ชี้หนทางแสงสว่างหรือ หนทางแห่งธรรมให้กับมนุษย์ให้รู้จักผิดชอบชั่วดี รู้จักกฎแห่งกรรม รู้จักการเวียนว่ายตายเกิด ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว โดยที่ข้าพเจ้าเป็นสื่อหรือเป็นล่ามของเมืองมนุษย์มาเป็นเวลา 6 ปีแล้ว ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524 มาจนถึงปัจจุบันก็ยังทำหน้าที่อันนี้อยู่ด้วยความเต็มอกเต็มใจเพื่อจะปลูกฝังกุศลผลบุญให้กับตนเองและผู้อื่นให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ข้าพเจ้ามีความมั่นใจว่าบุญและบาปนั้นมีจริง เพราะเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนแต่ก็ไม่เหลือ วิสัยพุทธศาสนิกชนทั้งหลายที่จะเข้าใจได้

ในวันนี้ก็เช่นเดียวกันทั้งคุรุบัคัณธาและพญาพิงคราช ก็ได้ข้าพเจ้าไปโดยผ่านบ้านผ่านเมืองมากมาย ลักษณะการไปในโลกแห่งวิญญูณ หรือจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็น “โลกทิพย์” เป็นสถานที่อยู่ของผู้หมั่นสั่งสมบุญกุศล เท่านั้นที่จะมีสิทธิ์มาได้ ต่อเมื่อได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว

ในกรณีที่ในวันสำคัญในทางพระพุทธศาสนา การไปในนิมิตของข้าพเจ้าจะมีเสียงแห่เสียงดนตรีนำทางไปทุกครั้ง (เสียงดนตรีที่ข้าพเจ้าได้ยินมาข้าพเจ้าได้

เสาะแสวงหาและได้อัดเป็นเทปไว้แล้ว เป็นเสียงบรรเลงที่เหมือนกับเสียงดนตรีที่ข้าพเจ้าได้ยินมาจากโลกที่เป็นทิพย์)

เมื่อครุบากัณฐา พญาพิงคราชและข้าพเจ้านายไพศาล แสนไชย ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งสวยงามมากและเป็นสถานที่ที่ข้าพเจ้าได้มาหลายครั้งแล้ว แต่ก็ไม่ทราบว่า เป็นสถานที่อะไร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน เมื่อไปถึงก็ได้พบกับพระภิกษุมากมายหลายองค์ เหลืออร่ามเต็มสถานที่นั้น (มีทั้งพระภิกษุของไทยและของต่างประเทศ แต่ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะที่ครุบากัณฐาและพญาพิงคราชพาไปพบเท่านั้น) มีและได้เห็นพระธาตุ เป็นแท่งทึบสีเขียวมรกต ซึ่งเหล่าพระภิกษุสงฆ์ได้นั่งกันอยู่อย่างสงบนิ่ง ข้าพเจ้าเข้าใจว่า พระภิกษุสงฆ์เหล่านั้นมานมัสการธาตุองค์นี้ประการหนึ่งและได้มาสนทนาธรรมกันตามธรรมเนียมแห่ง “โลกทิพย์” อีกประการหนึ่ง

พระภิกษุที่นั่งเรียงรายกันอยู่ ณ ที่นั้น (ข้าพเจ้าขอเรียกสถานที่แห่งนี้ว่า เกศแก้วจุฬามณี) ข้าพเจ้าได้พบกับครุบาอาจารย์มากหน้าหลายตา อาทิเช่น ครุบาหลวง วัดฝายหิน จ.เชียงใหม่, ครุบาอินแก้ว วัดอินทจิล อ.ป่าซาง จ.ลำพูน, ครุบาคำแสน อินทจักโก วัดสวนดอก จ.เชียงใหม่, ครุบาคำแสน คุณาลังกาโร วัดป่าดอนมูล อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่, ครุบาศรีวิชัย วัดบ้านปาง อ.ลี้ จ.ลำพูน, ครุบาปิ่น โปธิโก วัดหนองจาง เหมืองจี้ จ.ลำพูน, ครุบาจง วัดหน้าต่านอก จ.อยุธยา เป็นต้น ซึ่งครุบาเหล่านี้ได้สืบนุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วทั้งสิ้น

ในที่นี้จะขอเล่ารายละเอียดที่ได้มีโอกาสเข้าพบปะครุบาอาจารย์เรียงตามลำดับ ในวันนี้มีครุบาหลวง วัดฝายหิน จ.เชียงใหม่เป็นประธาน ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นว่า ครุบาแต่ละองค์แต่ละท่าน มีหน้าตาอึมเิบ เบิกบานและคิดว่าครุบาอาจารย์เหล่านี้จะต้องมีการลงสังฆกรรมกันอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าไม่ได้คุยอะไรกันกับครุบาหลวง แต่ได้คุยกับครุบาคำแสน คุณาลังกาโร วัดป่าดอนมูล อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ ท่านได้บอกข้าพเจ้าว่า แม้จะสืบนุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วแต่ก็ได้ส่งจิตส่งใจแผ่เมตตาไปยังโลกมนุษย์เสมอ และบอกว่า “ธรรมจักรเกิดขึ้นที่ไหน พระภิกษุสงฆ์บริสุทธิ์เกิดขึ้นที่นั่น สมัยครุบายังมีชีวิตอยู่ ครุบาได้สวดธรรมจักรได้ 700 กว่าครั้ง ตั้งแต่เป็นสามเณรมา” ท่านพูดแต่เพียงเท่านี้

ถัดมาเป็นครูบาคำแสน อิทจักโก วัดสวนดอก จ.เชียงใหม่ บอกกับข้าพเจ้าว่า “ครูบากับไพศาลไม่เคยพบกันในโลกมนุษย์ แต่ได้มาพบกันในโลกทิพย์” นี่น่าเสียดายนะ ครูบาคำแสน วัดสวนดอก บอกกับข้าพเจ้าว่า การจะทำอะไรก็ดียกขอให้เอา “ศีล” นำ เพราะ “ศีล” เป็นสิ่งที่ดีที่สุด ปลอดภัยที่สุด มีอานุภาพที่สุด ทำศีลกำหนดศีลไว้ให้ดีครูบาฯ บอกอีกว่าก่อนครูบาจะสิ้นบุญ ท่านปวดศีรษะชนิดเดียวเท่านั้นพระเณรบอกให้ครูบาอนลงอย่างว่าง่ายๆ ไม่คั่นร่นไม่กระวนกระวายไม่หวั่น ไม่แบกหามอะไรไว้เพราะสังขารของครูบาก็มากแล้ว ไม่ยึดมั่นถือมั่นอะไร เอาศีลเป็นที่ตั้ง สักพักก็สิ้นลมหายใจ เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์มาแล้วก็มาอยู่ที่นี่ เมื่อถึงเวลาวันสำคัญ ทางพระพุทธศาสนา ก็อธิษฐานจิตมาสักการะบูชาธาตุที่นี่ ครูบาฯ อื่นๆ ก็มากันมากมาย ธาตุนี้เรียกว่า “เศษแก้วจุฬามณี” มียกใหญ่ยอดเดียว มุม 4 มีฉัตรทองด้วย” ขณะที่ครูบาฯ วัดสวนดอกพูดขึ้น พลันสายตาศาพเจ้าก็ได้เห็นกับ ครูบาวัดน้ำบ่อหลวง (พระสุธรรมญาณเถระ) อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ แต่ก็ไม่ได้พูดคุยอะไร

ย้อนกลับมาที่ครูบาหลวง วัดฝายหิน ครูบาเอามือลูบหัวข้าพเจ้า แล้วบอกว่า “เฮ้อ...เอาสั่งของนี่ไป” ข้าพเจ้าก็ถามว่า “อะไรครับครูบา” ครูบา ก็บอกว่า “อันนี้...” ว่าแล้วท่านก็เอาสั่งหนึ่งลูบหัวข้าพเจ้า แล้วบอกอีกว่า “เอาไปเถอะ...สั่งของนี้จะตามไปทุกหนทุกแห่งมันเป็น “โธฐัมผัส ปัญจะเวกขณะ” เรียกว่าเป็นกลิ่นศีล กลิ่นธรรมก็ได้”

ข้าพเจ้าได้ถามครูบาหลวง วัดฝายหิน ผู้เป็นประธานสงฆ์ ณ ที่นั้นว่า “ตัวผมก็ได้มาที่นี่หลายครั้งแล้ว ที่นี่เป็นอะไรกัน” ครูบาได้ตอบว่า “ที่นี่คือ สักคัง โลกั” ข้าพเจ้าก็ได้ถามอีกว่า “สักคัง โลกั คืออะไร” ท่านครูบา ก็บอกว่า “คนในโลกมนุษย์หลาย ๆ พวกก็รู้” ตอนนี้น่าท่านอาจารย์..... จ.ลำพูน (ขอสงวนชื่อไม่เปิดเผย เพราะท่านยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์) พูดว่า “สักคัง โลกั นั้นหมายถึง ดินแดนของผู้มีฤทธิ์อยู่อาศัย สักกะมเหสีขา เป็นโลกของเทวดา”

ครูบาหลวง วัดฝายหิน บอกอีกว่า “ทุกวันนี้ท่านเป็นห่วงศาสนา ผู้ปฏิบัติมีน้อย ผู้ห่างวัดห่างวามีมากเหลือเกิน คนในวัดน้อย คนนอกวัดมาก แม้แต่จะมีพระสงฆ์องค์เจ้าก็เป็นเพียงสมมุติสงฆ์ หาใช่อริยสงฆ์ไม่ การให้ท่านมีพอสสมควร

คนรักาศิล นอนวัดนอนวามีน้อย ถึงจะมีก็ไมรู้ความหมายของการนอนวัด เห็น
เขานอนก็นอน กลัวเขาจะว่า คนอย่างนี้มาก ไม่ต้องพูดถึงการปฏิบัติธรรมภาวนา”

ถัดจากนั้นก็มาหา ครูบาอินแก้ว วัดอินทขิล อ.ป่าซาง จ.ลำพูน ได้พูดขึ้นว่า
“บ้านเมืองในโลกมนุษย์เราทุกวันนี้ ดิฉันอยู่แต่อบาย มีแต่เป็นทางแห่งความหายนะ
ทางเสื่อมอะไรนำเข้ามาก็เห็นกันอยู่แล้ว มีแต่สิ่งเลวทราม และก็ขอส่งความไปหา
ตุ่แก้ว (ตุ่แก้วปัจจุบันอยู่วัดอินทขิล อ.ป่าซาง จ.ลำพูน) ว่าข้าสบายดีแล้ว อะไรที่จะ
สร้างจะทำก็ทำได้จะอุทิศส่วนกุศลให้ครูบาอาจารย์จะทำก็ได้ ไม่ทำก็ได้ ไม่ว่าอะไร
แต่ถ้าอยากสุข สงบ ร่มเย็น ก็ขอให้ปฏิบัติธรรมภาวนาใส่ใจต่อโลกธรรมน้อย
ปฏิบัติธรรม ให้มาก ก่อนที่ครูบาจะสิ้นบุญ 7 ปี ก็ได้สั่งสอนตุ่แก้ว อะไรไว้และคง
จะจำได้”

ถัดจากนั้นก็ได้หมอบคลานไปหา ครูบาจง วัดหน้าต่านอก จ.อยุธยา โดย
ท่านครูบาได้พูดถึงความเป็นไปของคุณเอนก ทองเดชศรี ว่า “การที่คนเราจะให้อยู่
อย่างสงบ ร่มเย็นก็หมั่นเมตตาภาวนาภาวนาที่วัดสันป่ายางหลวง ขอให้เจ้าสำนัก
นั้น (หมายถึงท่านอาจารย์อินทรปัญญาวัฒน์ เจ้าอาวาสวัดสันป่ายางหลวง จ.ลำพูน)
ช่วยแผ่เมตตาให้ นำไปให้สรรพสัตว์ที่เป็นเจ้ากรรมนายเวร ก็ขอให้ใช้บท อิติปิโส
กลมเกลียวกลุ่มแก้วบารมี 10 ทิศ แล้วก็ให้คุณเอนกแผ่เมตตาเป็นประจำทุกคำคืน
แล้วเหตุการณ์ต่าง ๆ ก็จะคลี่คลายไปในทางที่ดี”

จากนั้นก็วกกลับไปหา ครูบาคำแสน

“เออ...โลกียธรรม 8 อันได้แก่ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ สรรเสริญ นินทา ทุกข์ สุข”
และได้พูดถึงนิรณัฏฐธรรม 5 เรื่องพุทธานุสสติ เจริญพุทโธ แล้วพูดว่า “โลกมนุษย์เรา
เขตสันกำแพง ที่ร้อนก็จะกลายเป็นเย็น หินบิโหลใครคุบฟ้อ ซึ่งตีความหมายออกมาว่า
ถ้าไม่แสวงหาบรรพชา นีพพานคงไม่เกิด ไม่ค้นหาธรรมก็ไม่ได้อะไร สูญเปล่า
และได้พูดฝากมาว่า “ขอให้ปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่” และพูดเป็นปริศนาธรรมอีกว่า
“ใครใครเย็น ให้อาบน้ำวังหิน ใครใครมีศีล ก็ให้หมั่นค้า ใครใครขึ้นสู่สวรรค์
ก็หมั่นฆ่าเจ้าอาของ” ครูบาคำแสนบอกว่าอย่างนี้”

ถัดจากนั้นก็มาหา ครูบาพัฒน์ (องค์นี้อยู่ทางใต้ แต่ไม่ได้พูดอะไรกัน
ท่านได้แต่ยิ้ม)

ถัดมาก็ได้พบกับ หลวงปู่ยิ้ม วัดเจ้าเจ็ดใน จ.อยุธยา ท่านเป็นคนมักดูใคร
เข้าใกล้ไม่ค่อยจะได้ สาเหตุเพราะคนอื่นมารบกวนสมาธิของท่านมากเกินไป
ใครไปหาท่านก็ด่าบ้างดุบ้าง ท่านบอกอีกว่า “ใจจริงไม่อยากจะว่าใครหรอกนะ
ถ้าอย่างนั้นไม่สำเร็จง่าย ๆ บางครั้งเอาไหนไม่ได้ ก็ทำตัวเป็นคนบ้า นั่งพูดกับหมู
กับหมาไป ไม่อาบน้ำบ้าง คนเลยไม่อย่างเข้าใกล้ ด้วยเหตุนี้แหละ ถึงได้มาไหว้ธาตุ
กับเขาที่นี่”

ถัดจากนั้นก็ได้มาไหว้ครูบาเทียน วัดโบสถ์ จ.ปทุมธานี ข้าพเจ้าได้ทักทาย
ท่านก่อนว่า “โอ้... ครูบาได้พบกันอีกแล้ว” ท่านได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “เจริญสุข ล่าม
เมืองมนุษย์” ไพศาลพูดอีกว่า “พบกันวันนี้ครูบาจะมีอะไรบ้าง” ครูบาเทียนบอกว่า
“จะให้ข้อธรรมะไปสักหน่อย” ท่านครูบากล่าวว่า “ความถ่องแท้ในธรรม 1 สัจจะ
ในธรรม 1 คลายโลกามิส 1 คลายโลกียะธรรม 1 เมื่อคลายได้หมดแล้ว ก็ถอยหลังไม่ได้
เพราะมีกำแพงธรรมกั้นไว้ แล้วก็ถูกสัจจะดึงไป ให้มาอยู่ที่นี่อีกนะล่ามเมืองมนุษย์”
ไพศาลก็ตอบครูบาเทียนว่า “ครับ”

แล้วไพศาลก็ได้กลับมาพบกับครูบาคำแสน วัดป่าดอนมูลอีก ครูบาคำแสน
บอกว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำไป ก็ขอให้เก็บเอาส่วนบุญกุศลนั้น ๆ ใส่อกใส่ใจอย่าได้
ยินดียินร้าย ในโลกียะธรรม 8 นั้น เพราะของสิ่งนี้นั้นเป็นความสุขที่ติดอยู่ไม่สุข
ตลอดกาล ให้ชวนขวายเป็นธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ให้มากที่สุดเท่าที่จะมาก
ได้ ก็จะเป็นความสุขที่ดีแล้วทั้งโลกนี้และโลกหน้า”

ต่อไปเป็นคำสนทนาระหว่าง ครูบาคัณธา กับครูบานุญทา จันทวังโส โดย
ไพศาลนั่งฟังอยู่

ครูบานุญทาหรือชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า หลวงปู่เทพโลกอุดร ที่ทุกคนใน
โลกมนุษย์กำลังกล่าวขวัญถึง

หลวงปู่เทพฯ พูดว่า “ทุกวันนี้ มนุษย์กำลังวุ่นวายอยู่กับข้าฯ”

ครูบาคัณธา ยิ้มแล้วพูดว่า “โลกมนุษย์อยากเห็นตัวครูบา ถ้าจะไปที่ไหนก็ได้
ไม่ใช่หรือ”

หลวงปู่เทพฯ “ไม่อยากจะไปโลกมนุษย์หรือ มนุษย์ همینสาบ มีแต่โลก โทธร หลง อีกประการหนึ่ง ถ้าจะไปโลกมนุษย์ จะต้องประกอบสังขารให้เป็นกายเนื้อ ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ก็จะไม่ไปหรอกนะ”

ครูบาคัณธา “หลวงปู่ไปเถอะ” ไปโปรดสัตว์ที่ยังมีธุลีในดวงตาเบาบาง ให้ได้เห็นธรรมจะเป็นประโยชน์ต่อหมู่สัตว์อีกมาก”

หลวงปู่เทพฯ “เอาเถอะ ถ้ามุขยคนใดปฏิบัติใกล้มรรคมีองค์ 8 ก็จะได้ปรากฏตัวให้เห็นให้เป็นตัวตน เป็นตัวตน เป็นกายเนื้อนี้แหละ แต่ถ้าไม่ปฏิบัติธรรม ถ้าไปปรากฏตัวให้เห็น ก็เหมือนกับกบเห็นเพชร ไปก็เสียเวลาเปล่า”

ครูบาคัณธา ได้แต่ยิ้ม

เมื่อสนทนาเสร็จสิ้นลง ไผศาลก็ได้กลานเข้าไปหาหลวงปู่เทพโลกอุดร ท่านก็ให้ศีลให้พร อันมี “ยะถาวะริวะหา อันว่าแม่น้ำไหลไปยังสมุทรสาครฉันใด....” จนจบ ครูบาอาจารย์ที่อยู่ ณ ที่นั่นก็ว่าตาม เสียงดังกังวาล ไผเราะเพราะพริ้ง เย็นอก เย็นใจ หลวงปู่เทพฯบอกว่า “สมัยท่านมีชีวิตอยู่ก็ได้เรียนมาบ้าง มาเอากันจริงๆ จังๆ ก็ในปัจจุบันนี้แหละ เมื่อให้ศีลให้พรเสร็จแล้วก็ลากลับ โดยกลับมาพร้อมครูบาคัณธา และพญาพิงคราช

มาก็มาในลักษณะลงผ่านบ้านผ่านเมืองมาอีกหลายชั้น หลายหลังต่อหลายหลัง ระหว่างทางก็ได้พบกับคน ๆ หนึ่ง ครูบาคัณธาพูดขึ้นว่า “เออ...พบกันวันนี้ก็ดีแล้ว ถึงเวลาจะพูดกันแล้ว

คนนั้นก็นั่งลงแล้วพูดขึ้นว่า “ไหว้สาครูบาเจ้า ข้าพเจ้ามีชื่อว่า นายตา แก้วมา ขอส่งไปหา แม่บัวจัน แก้วมา ว่าข้าพเจ้าสุขสบายดีแล้ว ของกินของท่านมีมากแล้ว และจะไปเกิดยังโลกมนุษย์เดือน 7 หน้านี้และยังไม่อิมในการทำบุญทำทาน และเป็นไปตามวิภูสสาร เกิดชาติหน้าจะเป็นคนบ้าน หมคบุญจากคนบ้านจะได้เกิดเป็นพระภิกษุอีก 3 ชาติจะหมดเชื้อเกิด”

ไผศาลได้ถามว่า “พ่ออ้อย มาอยู่โลกนี้เมื่อไร”

นายตาแก้วมาบอกว่า “สิ้นบุญ เมื่อวันที่ 18 ธ.ค. 2528 จากนั้นวันที่ 21 ธ.ค. 2528 ก็ได้มาอยู่ที่นี้ ที่นี้คือกุศลผลบุญของข้าพเจ้า” และพูดต่อไปอีกว่า “บ้านที่อยู่อาศัยอยู่นี้หลังใหญ่มาก อาหารก็เต็มไปหมดแต่เป็นอาหารทิพย์ กินเท่าไรก็ไม่รู้จักหมด

บอกแม่บัวจ๋าว่า ถ้าอยากสุขสบายอย่างข้า ก็ทำบุญกุศลไปเรื่อย ๆอย่าได้ขาด”
จากนั้นต่างคนก็ต่างลากันกลับ

หมายเหตุ: บันทึกพิเศษเรื่อง นมัสการหลวงปู่ ฦ เกศแก้วจุฬามณีนี้ เป็นเรื่องที่คุณ
ไพศาล แสนไชย ได้ นิมิต (ฝัน) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529 มาแล้ว แต่ได้บันทึก
เก็บไว้เป็นการส่วนตัวไม่เปิดเผยเพราะเกรงว่าจะเป็นการไม่ดีต่อตัวคุณ
ไพศาลเอง โดยคุณวิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ เป็นผู้เรียบเรียงอีกทีหนึ่ง จน
กระทั่งข้าพเจ้าได้ไปค้นพบเอกสารชิ้นนี้ข้าจึงได้ขออนุญาตคุณไพศาล
นำมารวบรวมลงในหนังสือเล่มนี้ เพื่อให้ผู้ที่สนใจเฉพาะกลุ่มได้อ่านดู
สำหรับนายตาแก้วมาในนิมิตเรื่องนี้ก็มีตัวตนจริงเช่นกันและเมื่อข้าพเจ้า
ได้ไปตรวจสอบข้อมูลแล้วก็ถูกต้อง ตรงตามความเป็นจริงทุกประการ

หลวงปู่เทพ โลกอุดร

.....
นิมิต โดย - ไพศาล แสนไชย
บันทึกโดย- วรรณ พร้อมเพ็ญบุญ

วันนี้ วันที่ 21 กรกฎาคม 2529 ตัวผม นายไพศาล แสนไชย จะได้มาเล่าประวัติความเป็นมาของ หลวงปู่เทพ โลกอุดร ตามที่ได้นิมิตขึ้นเมื่อคืนวันที่ 20 กรกฎาคม 2529

นิมิตที่เกี่ยวกับหลวงปู่เทพ โลกอุดร นี้เป็นไปตามแรงอธิษฐานของศรัทธา วัดสันป่ายางหลวง อ.เมืองลำพูน จ.ลำพูน ที่ได้หมั่นประกอบกิจการบุญกุศลกันอย่างสม่ำเสมอ ผลแห่งกรรมนั้น ก็ได้ทำให้ผมได้พบกับหลวงปู่ฯ อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่เคยได้พบกับหลวงปู่มาแล้วเกือบ 2 ปี

คืนวันที่ 20 กรกฎาคม 2529 เวลาประมาณ 8.20 น. ผมได้เข้านอนเร็ว กว่าปกติ เพราะรู้สึกว่าง่วงนอนเร็ว ก็ได้เข้านอนและหลับไป นิมิตมหัศจรรย์ก็เบิกทางออกไปอย่างไรรู้จุดหมาย ในนิมิตนั้นก็ได้มีบุคคล 2 คนปรากฏขึ้น บุคคลที่หนึ่งเป็น พระภิกษุ ชื่อ ครูปาคันธาอยู่วัดเมืองสร้อย จังหวัดตาก อีกคนหนึ่งเป็นคฤหัสถ์ชื่อ พญาพิงคราช อยู่ที่ยอดดอย อ.แม่สาย จ.เชียงรายซึ่งบุคคลทั้ง 2 ได้พาผมไปพบกับสิ่งที่แปลก ประหลาดมหัศจรรย์เกี่ยวกับป्राภพ ซึ่งมีทั้งเบื้องล่าง ภูมิแห่งสัตว์นรก อสุรกายเดรัจฉาน เบื้องบน ภูมิแห่งเทพดา 6 ชั้น พรหม และอื่น ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นของละเอียด อ่อนลึกซึ้ง สุขุม คัมภีรภาพยากแก่การเข้าใจของคนทั่วไป แต่ถ้าเป็นวิสัย ของผู้หมั่น ทำบุญ ทำทาน หมั่น เข้าหาครูบาอาจารย์ เจริญเมตตาพรหมวิหารอยู่เป็นนิตย์ เป็นผู้มั่นคงในพระรัตนตรัย ก็ไม่เป็นเรื่องที่ยากนัก

เป็นเวลาเกือบ 5 ปี มาแล้วที่ท่านทั้งสองได้นำผมไปในลักษณะ การเข้า นิมิต หรือฝัน ซึ่งจะนำผมไปในสถานที่ที่หนึ่งจะเรียกได้ว่าเป็น “โลกหน้า” ก็เห็นจะไม่ผิดนัก จะมีลักษณะเป็นบ้านเมืองที่สวยงามสะอาดตา มีแต่กองกุศลผลบุญ ของแต่ละคน ในโลกมนุษย์ ที่ได้กระทำไว้สมัยเมื่อยังมีชีวิตอยู่ สิ่งของเหล่านี้จะปรากฏ ขึ้นโดย อัตโนมัตติ แต่ละบ้านเรือน แต่ละแห่งก็จะเป็นของใครของมัน มีเจ้าของอยู่แล้ว

โดยมีผู้เฝ้าบุญอยู่แต่ละแห่งแต่ละหลังไม่ปะปนกัน ผู้สั่งสมบุญไว้มาก ข้าวของสมบัติก็จะมามาก ผู้สั่งสมบุญน้อย ข้าวของสมบัติก็จะม้น้อย

ทุก ๆ ค่ำเมื่อผมได้นิมนต์และท่านทั้งสองได้พาผมไป จะพาไปพบกับผู้เฝ้าบุญของแต่ละคนที่อยู่ในข่ายที่ได้รับการนิมนต์ จะเรียกได้ว่า มีบุญก็ได้ หรือมีเคราะห์ก็ได้ สุดแต่ว่าผู้เฝ้าบุญคน ๆ นั้น บอกผ่านทั้งครูบาคันธา พญาพิงคราช และตัวผม นายไพศาล แสนไชย ซึ่งตัวผมก็ได้จดจำไว้ ไม่มีผิดพลาดสักรายเดียว

ฉะนั้น ผู้ที่อยู่ในข่ายที่ถูกนิมนต์ ไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลใด ภูมิภาคใด จังหวัดใด ไม่ว่าจะเป็ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ผมจะรู้ชื่อ ชื่อสกุล ที่อยู่ วันเกิด วันตาย บุญและบาปของผู้นั้นอย่างละเอียดแจ่มแจ้ง ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะผู้เฝ้าบุญของแต่ละคนนั่นเองที่เป็นผู้บอกผ่านผมมาอีกทอดหนึ่ง ผมก็จะจดจำไว้และมีจดหมายไปบอกทุกราย สุดแต่ว่า ใครจะเชื่อหรือไม่ ตัวผมเองก็ไม่สามารถที่จะขอร้องให้เชื่อตามหน้าที่ของผมนั่นก็คือ ตอบจดหมายให้ผู้ที่ถูกฝันทุกฉบับ รวมทั้งผมได้นิมนต์ไปแล้วทั่วประเทศเกือบ 6,000 ราย

แต่ก็มีลักษณะพิเศษประการหนึ่ง หากเป็นวันสำคัญ ๆ ทางพระพุทธศาสนา เช่น วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันวิสาขบูชา วันมาฆบูชา วันอาสาฬหบูชา เป็นต้น ครูบาคันธา และพญาพิงคราช จะพาผมไปสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งสวยงามงดงามมาก สถานที่แห่งนั้นจะมีพระธาตุสี่เหลี่ยมแท่งทึบ ตั้งสง่าอยู่ตรงกลาง และได้พบกับพระภิกษุองค์สำคัญ ๆ ทั้งนั้น ซึ่งแต่ละองค์ได้มรณภาพไปแล้วทั้งสิ้น และที่สำคัญก็คือ ท่านครูบาได้อบรมข้อธรรมะต่าง ๆ ซึ่งผมก็ได้จดจำและบันทึกไว้หลายครั้งหลายคราวด้วยกัน

ในวันนี้ก็เช่นเดียวกัน ทั้งครูบาคันธา และพญาพิงคราช ก็ได้พาผมไปในสถานที่ดังกล่าว ก็ได้พบกับครูบาองค์สำคัญ ๆ อีกเช่นเคย อันมี ครูบาหลวง วัดฝายหิน เชียงใหม่ ครูบาศรี วัดป่าบุก ครูบาอินแก้ว วัดอินทนิล ป่าซาง ครูบาศรีวิชัย วัดบ้านปาง อ. ลี้ ลำพูน ครูบาจง วัดหน้าต่านอก อรุณยา หลวงพ่อคล้าย วาจาศักดิ์สิทธิ์ ครูบาพัฒน์ ครูบาขาว วัดสันป่ายางหลวง ครูบาปัน โปธิโก วัดหนองจาง ลำพูน เป็นต้น และวันนี้จะได้พบกับครูบาหลวงปู่เทพโลกอุดร ที่ทุกคนทุกท่านกำลัง

ใจจดใจจ่อ และมีความใฝ่ฝันใคร่อยากจะทราบว่า ท่านองค์ใดกันแน่ที่เป็นหลวงปู่เทพโลกอุดร ที่กำลังกล่าวขวัญกันทั่วประเทศ

เมื่อไปถึงก็ได้พบกับ ครูบาหลวง วัดฝายหิน ซึ่งเป็นประธานในวันนั้น หลังจากที่ได้ทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว ครูบาหลวงก็ได้ให้ผมไปนั่งตรงกลาง โดยให้พระภิกษุทั้งหลายที่มาชุมนุมกันล้อมรอบตัวผมไว้ แล้วก็ได้นิมนต์หลวงปู่เทพโลกอุดร มานั่งใกล้ ๆ

หลังจากนั้น หลวงปู่เทพโลกอุดร ก็ได้เข้ามา และได้พูดขึ้นว่า “ถึงเวลาแล้ว ที่จะได้รู้เรื่องราวความเป็นมาของ หลวงปู่เทพโลกอุดร เพราะบุญกุศลที่ทำไว้ ณ วัดสันป่ายางหลวง อ.เมือง จ.ลำพูน ครั้งนั้นส่งมาให้แล้ว และขอให้ครูบาทั้งหมด ที่อยู่ ณ ที่นี้จงมารับฟังเป็นสักขีพยานในวันนี้ด้วย...”

ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวและประวัติของ หลวงปู่เทพโลกอุดร

หลวงปู่กล่าวต่อหน้าที่ประชุมสงฆ์ในวันนั้นว่า....

หลวงปู่มีชื่อเดิมว่า “บุญทา ฉายา จันทวังโส” เกิดเมื่อเดือน 7 เหนือ ปีมะโรง ในปี พ.ศ. 1834 ที่บ้านสันมหาพน ระหว่างสี่แยกหน้าอำเภอเมืองลำพูนหลังเก่า ไปจนถึงวัดจามเทวีติดกับโรงพยาบาลลำพูน เป็นบุตรของหนานคำฝั้น ซึ่งเป็นคนศรีสะเกษนาลัย จังหวัดสุโขทัย มารดาชื่อ “นางคำขยาย” เป็นคนจังหวัดลำพูน โดยมีพี่น้องร่วมอุทรเดียวกัน 13 คน มีดังนี้

1. ตัวท่านหลวงปู่เอง คือ บุญทา	2. หนานอินตา
3. น้อยทองอินทร์	4. น้อยคำจันทร
5. นางศรีคำ	6. นางบัวจันทร
7. หนานสุวิ	8. หนานเตจา
9. นางคำมา	10. น้อยอุธรา
11. หนานอินแสง	12. น้อยอินสวน
13. นางบุญศรี	

เมื่ออายุได้ 10 ขวบ มีบุญกุศลส่ง เพราะได้ไปศึกษาเล่าเรียนมูลกัจจายน์ ธรรมวินัยอยู่ที่วัดอาพัทธาราม ป่าไม้ยาง วัดสันป่ายางหลวง อ.เมือง จ.ลำพูน ในปัจจุบัน โดยมีครูบาญาณวิระ เจ้าอาวาสเป็นผู้ฝึกสอน คือเป็นเด็กวัดก่อน

เมื่ออายุได้ 12 ขวบ ก็ได้บวชเณรที่วัดนั้น แต่ครูบาญาณวีระ ก็ได้มรณภาพ
ลงไปก่อนหน้าแล้ว โดยมีครูบาธรรมเสนา วัดอรัญญิการาม ทิศตะวันออก เป็น
องค์อุปัชฌาย์ และได้ศึกษาเล่าเรียนมาตามลำดับ

ในปี พ.ศ. 1859 ขณะนั้นมีอายุได้ 25 ปี ก็ได้บวชเป็นพระภิกษุ โดยมีครูบา
ธรรมเสนา องค์เดิมเป็นองค์อุปัชฌาย์ ครูญาณวุฒิ วัดอุดมละมั่ง ต้นธงรมณียาราม
เป็นอนุสาวนาจารย์และมีครูบาอินโถสุมังคโล วัดมหาวนาราม (วัดมหาวนในปัจจุบัน)
ทิศตะวันตกเหนือ เป็นกรรมวาจาจารย์.....

เมื่อบวชเป็นพระภิกษุแล้ว ก็ได้ศึกษาเล่าเรียนตัวฝักขามลานนา สมณะและ
วิปัสสนากรรมฐานควบคู่กันไป จากนั้นก็ออกธุดงค์วัตรไปยังที่ต่าง ๆ เช่น ลำปาง
ศรีสะเกษ ลัย สุโขทัย ตาก กำแพงเพชร และที่อื่น ๆ อีกมากมาย แล้วก็กลับมายังเมือง
ระแหงแก่งส่วย จังหวัดตาก และได้ศึกษาดำราคัมภีร์กรรมฐานที่นั่น ซึ่งดำราคัมภีร์
กรรมฐานนั้น ผู้ที่แต่งดำราคัมภีร์ไว้ก่อนแล้ว มิใช่ใครอื่น ก็คือ ครูบาคันธนนั่นเอง
(ครูบาคันธา ผู้ที่ไฟศาลไปทุก ๆ คิณนั่นเอง)

หลังจากที่ได้ศึกษาคัมภีร์กรรมฐานเจนจบ และได้ปฏิบัติธรรมจนบรรลุนิพพาน
ที่วัดเมืองส่วยนี้แล้ว หลวงปู่เทพโลกอุดร ก็ได้แต่งดำราคัมภีร์กรรมฐานเพิ่มเติม
ต่อจากครูบาคันธาและปัจจุบันดำราคัมภีร์ที่ได้แต่งไว้อยู่ที่วัดไหล่หิน อ.เกาะคา จ. ลำปาง

เมื่อถอดถอนอาสวกิเลสออกไปจากจิตใจจนบรรลุนิพพานแล้ว หลวงปู่เทพ
โลกอุดร ก็เดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ส่วนใหญ่ใช้ชีวิตอยู่ตามป่าเถาเชิงใหม่ ลำพูน
และได้สั่งสอนลูกศิษย์ ลูกหามากมาย ให้ตั้งอยู่ในศีลอันมีอนุสติ 10 อานาปานสติ
ให้เห็นภัยในวัฏสงสาร เป็นต้น

ครูบาบุญทา จันทวังโส หรือ หลวงปู่เทพโลกอุดร กล่าวต่อไปอีกว่า คัมภีร์
มูลกรรมฐานก็มีผู้สืบทอด เช่น ครูบาหลวงวัดฝายหิน เชียงใหม่ นี่แหละ ที่ลำพูนก็มี
ครูบาอุปละ วัดดอยเตอ.แม่ทา จ. ลำพูน (มรณภาพไปแล้ว) ที่ลำปางก็มีหลวงพ่อกษม
เขมโก แห่งสุสานไตรลักษณ์ เป็นผู้ร่ำเรียน และหลวงพ่อกษมเขมโก ก็จะเป็นผู้
ที่หมดเชื้อเกิด หมคกิเลส และจะเข้าสู่พระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้แล้ว

ในสมัยนั้น ตัวท่านเองก็ได้มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย ในชาตินั้นเป็นชาติที่ 85
ของท่าน ก็ได้มีศิษย์ที่ใกล้ชิดและสำคัญ มีอยู่ 4 คน ดังนี้

1. น้อยยาน

2. น้อยปิ่น

3. น้อยตุ่น

4. นางวันยา

ในสมัยนั้น ทั้ง 4 คน ก็ได้อุปัฏฐากอุปถัมภ์หลวงปู่ มาตลอดเวลา ทำบุญ ทำทานก็ทำด้วยกัน ไปไหนก็ไปด้วยกัน ได้มาขอคำอธิบายจากหลวงปู่ว่าเกิดมาเป็น คนนั้นมีแต่ความทุกข์และได้เห็นคนได้รับความเจ็บปวด ทนทุกข์ทรมารมากเกิดมาใน ภพใดชาติใดก็ขอให้เกิดมาเป็น “หมอ” เพื่อรักษาคนเอาบุญเอากุศลก่อน ก่อนที่จะได้ ไปเกิดเป็นพระภิกษุตามวัฏสงสาร หลวงปู่เทพโลกอุดรก็ได้อนุโมทนา

ผลจากการอธิษฐานของลูกศิษย์ทั้ง 4 คน ก็มีผลตามนั้น โดยได้เกิดมาใน โลกมนุษย์ โดยได้เกิดมาเป็นหมดทั้ง 4 คน ในชาติที่ 94 ดังนี้

1. น้อยยาน เกิดมาในชาตินี้คือ หมอ หม่อมพัชรสถาน ชุมพล

2. น้อยปิ่น เกิดมาในชาตินี้คือ หมอธนิต เขียวธนู

3. น้อยตุ่น เกิดมาในชาตินี้คือ หมอวิบูลย์ โชตสกุลรัตน์

4. นางวันยา เกิดมาในชาตินี้คือ หมอนงนุช ศิริเดช

ทั้ง 4 คนนี้ทำงานร่วมกัน โดยเป็นแพทย์อยู่ที่โรงพยาบาลสมิติเวช กรุงเทพมหานคร

ส่วนลูกศิษย์ลูกหาอื่น ๆ อีกมากมาย ที่เป็นพระภิกษุก็มี เป็นฆราวาสก็มี เพราะได้นำเอาบุญกรรมนิสสัยชาติก่อนมาด้วยและเป็นกำลังสำคัญ ทางพระศาสนา ในปัจจุบัน มีดังนี้

1. พระอุครธรรมคณี หรือพระภิกษุหลิ่ง จิตปัญโญ ปัจจุบันอยู่ที่วัดมัชฌิมาวาส อ.เมือง จ.อุตรธานี

2. ครูบาท้า อินทวิชัย ปัจจุบันอยู่ที่วัดกะดึกเชียงม่วน อ.เมือง จ.ลำปาง

3. พระบุญส่ง ญาณคุตโต ปัจจุบันอยู่ที่วัดอ่างทอง อ.เมือง จ.อ่างทอง

4. พระประเสริฐ ฐานะเสฏโฐ ปัจจุบันอยู่ที่วัดท่าหลวง อ.เมือง จ.พิจิตร

5. พระวัย มุตตกัมโม ปัจจุบันอยู่ที่วัดพนัญเชิง จ.อยุธยา

6. พระธำรงค์ ฐานุตโตโร ปัจจุบันอยู่ที่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ อ.เมือง

จ.พิษณุโลก

พระภิกษุดังที่กล่าวมานี้ เป็นกำลังสำคัญทางพระศาสนา มาก เพราะบุญกุศลเก่าในชาติ

เก่าส่งมา และไม่ได้สืกลาเพศอีกแล้ว ครุบาบุญทา หรือ หลวงปู่เทพโลกอุดร
กล่าวท่ามกลาง พระภิกษุสงฆ์ โดยมีตัวผม นายไพศาล แสนไชย นั่งฟังอย่างสงบแม้
พระภิกษุสงฆ์ที่นั่งรายล้อมตัวผมก็นั่งนิ่งเหมือนพระพุทธรูปนาทรโท อยู่วัดทุ่งศรีเมือง
จ. อุบลราชธานี

ส่วนลูกศิษย์ลูกหาที่เป็นฆราวาสที่เฝ้านทางธรรมในสมัยนั้น ก็ได้มาปรน นิบัติ
อุปัฏฐากตัวท่านก็มีอยู่ 2 คน ที่ใกล้ชิด

1. น้อยคำปิ่น

2. น้อยสิทธิ

ในชาติปัจจุบัน ทั้งสองคนก็ได้มาเกิดยังโลกมนุษย์แล้วมีดังนี้

1. น้อยคำปิ่น เกิดมาในชาตินี้ก็คือ นายสุนทร สิ้นธุวรรณ อยู่บ้านเลขที่
125/9 ต. บึงสีไฟ จ. พิจิตร

2. น้อยสิทธิ เกิดมาในชาตินี้ก็คือ นายพิพัฒน์ จรัสเดชวิริยะ อยู่บ้านเลขที่
882 ถนนมิตรภาพ อ. ปากช่อง จ. นครราชสีมา

ส่วนลูกหลานญาติพี่น้องของหลวงปู่เทพโลกอุดร ในสมัยนั้นซึ่งเป็นชาติที่
85 ของหลวงปู่ ก็ได้เกิดมาแล้วตามกฎของวัฏสงสาร ซึ่งไม่มีใครจะหลีกเลี่ยงได้
บางคนมีกรรมไปเกิดเป็นสัตว์ไปก็มีพบกันก็มีดังนี้

1. ตัวของหลวงปู่เทพโลกอุดร หรือ ครุบาบุญทา จันทวังโส

2. หนานอินตา ชาติปัจจุบัน (94) ชื่อ สุรศักดิ์ สุทธิสินธุ์วงศ์

3. น้อยทองอินทร์ ชาติปัจจุบันชื่อ สรายุทธ สุทธิสินธุ์วงศ์

4. นางศรีคำ ชาติปัจจุบันชื่อ ทับทิม สุทธิสินธุ์วงศ์

(ผู้ที่มีนามสกุล สุทธิสินธุ์วงศ์ นี้ เวลาไปไหนมาไหน เกี่ยวกับการทำบุญ
ทำทาน มักจะไปด้วยกันเสมอ หากพบแล้วขอให้ถามว่า ชาตินี้เกิดมาเป็นอะไรกัน)

5. น้อยคำจันทร์ ชาติปัจจุบันชื่อ รัชพล บุญชู อยู่บ้านเลขที่ 217 ถนนจามเทวี
อ. เมือง จ. ลำพูน

6. นางบัวจันทร์ ชาติปัจจุบันเกิดมาเป็นชายชื่อ สุนันท์ สมัครไทย
อยู่รร. แพทย์พลทหาร สัตหีบ จ. ชลบุรี

7. หนานสุวิ ชาติปัจจุบันได้เกิดเป็นสัตว์ไปแล้ว

8. หนานเตจา ชาติปัจจุบันได้เกิดเป็นสัตว์ไปแล้ว

9. นางคำมา ชาติปัจจุบันได้เกิดเป็นชาย ชื่อ นายอากาศ สวนอินทร์
อยู่ป่าไม้เขต จ. สระบุรี

10. น้อยอุทธา ชาติปัจจุบันได้เกิดเป็นชาย ชื่อ พหล นรมลเดชา
อยู่บ้านเลขที่ 78 หมู่ 1 ถนนสมเด็จ อ. เมือง จ. อุบลราชธานี

11. นานอินแสง ชาติปัจจุบันได้เกิดเป็นภิกษุ ชื่อ พระนวล เขมจารี
อยู่วัดโพธิ์ชัย จ. หนองคาย

12. น้อยอินสวน ชาติปัจจุบันได้เกิดเป็นพระภิกษุ ชื่อ พิมพ์ นาระโท
อยู่วัดทุ่งศรี อ. เมือง จ. อุบลราชธานี

13. นางบุญศรี ชาตินี้ได้เกิดเป็นสัตว์ไปแล้ว

ครูบาบุญทา หรือหลวงปู่เทพโลกอุดร กล่าวต่อไปอีกว่า สมัยครูบามีชีวิตอยู่
ก็ได้เร่งบำเพ็ญเพียรตามคำสอนของสมเด็จพระบรมศาสดาอย่างเคร่งครัด และโดย
เฉพาะอย่างยิ่ง ไม่นั่นของที่มีวิญญูณ (ฉันแต่มังสวัตริต)

เมื่ออายุได้ 80 ปี หลังจากที รุดงค์ไปตามที่ต่าง ๆ แล้ววัยชราก็เข้ามาเยือน
จึงได้กลับไปยังวัดอาพัทธาราม ป่าไม้ยาง วัดสันป่ายางหลวง อ. เมือง จ. ลำพูน ตามเดิม

และในช่วงนั้น ก็ได้มีเณรน้อยอายุ 7 ขวบได้เข้ามาปรนนิบัติท่าน โดยเข้ามา
บิณฑบาตให้ท่าน ท่านก็ได้พำสอนธรรมะให้เณรน้อย โดยให้หมั่นเจริญเมตตาภาวนา
มองเห็นภัยในวัฏสงสาร และได้ขอร้อง มิให้เณรน้อยสึกขาลาเพศขอให้ได้ สังกาสอน
ญาติโยม เพื่อเอาบุญให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

เมื่อปี พ.ศ. 1920 อายุของหลวงปู่เทพโลกอุดร ได้ 86 ปี ก็ได้ละสังขาร
สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ พระสงฆ์องค์เณรก็ได้ปลงศพ ณ ที่วัดนั้น (หน้าวิหารวัดสัน
ป่ายางหลวงในปัจจุบัน) และยังได้เก็บกระดูกของหลวงปู่เทพโลกอุดร ไว้ที่ธาตุ
ในวัดนั้นด้วย

เณรน้อย ในสมัยหลวงปู่เทพโลกอุดรนั้น ได้เกิดมาในโลกมนุษย์แล้ว
และเป็นเจ้าอาวาสวัดสันป่ายางหลวงนั่นเอง มีชื่อว่าพระภิกษุอินทร ปัญญาวัฒน์
วัดสันป่ายางหลวง อ.เมือง จ. ลำพูน และท่านเป็นผู้รักษาศิลาที่อยู๋ไปไหนไม่ได้
จนสิ้นอายุขัย และเณรน้อยในสมัยนั้นมีชื่อว่า เณรอินตะ

หลวงปู่กล่าวต่อไปอีกว่า ในปัจจุบันโลกมนุษย์วุ่นวายมาก คนมีบุญมีกุศล กำลังถูกคุกคามทั้งภายในและภายนอกถูกบาปกรรมต่าง ๆ นานา ตัณดรอนให้ชีวิต ไม่ได้รับความสุขและจะทำให้ชีวิตสั้นลง หลวงปู่เทพโลกอุดรก็ได้อธิษฐานจิตลงมา ช่วยอยู่เป็นประจำเพื่อเขาเหล่านั้นมีชีวิตที่ดีและเป็นกำลังสำคัญ ในพระศาสนา ต่อไปภายหน้าและตัวหลวงปู่เองก็ได้บุญกุศลนั้นเช่นกัน

หลวงปู่เคยบอกคนในโลกมนุษย์ว่า หลวงปู่ชื่อ ทา แต่ก็มีคนในโลกมนุษย์ เข้าใจผิดว่า หลวงปู่คือ หลวงปู่ทา วัดพะเนียงแตก จ. นครปฐม

หลวงปู่เคยเดินทางไปช่วยเหลือคนที่จังหวัดอุดรฯ เขาก็เชื่อว่า หลวงปู่คือ พระครูโลกอุดร

(ท่านหยุดปริศนาธรรมไว้เพียงเท่านั้น)

ท่านได้กล่าวต่อไปอีกว่า บุญกุศลที่ศรัทธาทำไว้ที่วัดสันป่ายางหลวงนั้น ทำให้ตัวของนายไพศาล ได้มีโอกาสพบท่านอีก เมื่อบุญกุศลส่งมาให้แล้ว เรื่องราว อันเป็นปริศนาสงสัยก็ได้ถูกเปิดเผย และที่สำคัญแท้จริงแล้ว เมื่อก่อนศรัทธา วัดสันป่ายาง หลวงก็ได้อุปฐากหลวงปู่เหมือนกันหมด บุญกรรมเก่าก็ได้ส่งผลมาให้ทำบุญทำทานที่เดิมอีก

และขอให้นำประวัติของ ครูบาบุญทา จันทวังโส หรือ หลวงปู่เทพโลกอุดร นี้บอกแก่ผู้ที่ใคร่รู้ได้รู้ ผู้ที่ไม่อยากรู้ก็ไม่ต้องให้รู้ คนมีศีลมีธรรมก็ควรจะได้ทราบได้รู้ เพื่อเป็นกำลังใจและแนวทางยึดมั่นในกุศลผลบุญให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

ส่วนผู้ที่รำพึงรำพันใคร่อยากจะเห็นตัวจริงของหลวงปู่ หลวงปู่ขอบอกว่าทำ ไม่ได้ เพราะจะเป็นสิ่งที่ผิดศีลอันบริสุทธิ์ของหลวงปู่ หลวงปู่ขอบอกว่า หลวงปู่ มรณภาพ ไปแล้ว ไม่ต้องเสาะแสวงหาสังขารอันน่าเบื่อต่อไปอีกแล้ว อยากจะเห็น หลวงปู่จริง ๆ แล้วก็ขอให้หมั่นทำบุญทำทาน เมตตาภาวนาให้มากที่สุด ให้ดีที่สุด แล้วจะเห็นหลวงปู่เอง.....

นิมิตพิศวาท เรื่อง คีตกบารัณ

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2535 ในวันนี้ต้อนรับผู้คนที่มาเยี่ยมเยียน ได้พูดคุยกันถึงเวลาประมาณ 3 ทุ่ม ตัวข้าพเจ้าก็รู้สึกง่วงนอน ซึ่งเป็นสัญญาณเตือนว่า จะต้องเดินทางไปโลกหน้า ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญที่ต้องทำเมื่อผมเข้านอนไปแล้ว ได้มอง นาฬิกาเป็นเวลา 3 ทุ่ม 20 นาที เมื่อนอนไปแล้วได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรไม่รู้ จึงได้นิมิตไป คือ ได้มีครุฑคันธาและท่านพระยาพิงคราช ได้นำผมไปเหมือนทุกครั้ง ที่ผ่านมา ท่านได้นำไปในลักษณะที่ปลิวขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะไปก็ยังเห็นตัวเอง นอนอยู่ในลักษณะตะแคงขวา มือและเท้าเหยียดตรง ท่านทั้งสองได้หันมองดูร่างที่ ผมนอนอยู่แล้วยิ้มใส่เล็กน้อย จึงได้พาปลิวขึ้นไปนานพอสมควร ท่านได้พาลง สถานที่ แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นมีลักษณะโล่งกว้าง โดยได้ลงจุดศูนย์กลาง ของสถานที่ แห่งนั้น แล้วท่านก็พาเดินตรงไปข้างหน้าซึ่งเป็นหัวถนน ณ ที่หัวถนนนั้นมีต้นไม้ ใหญ่ขึ้น 2 ต้น ต้นไม้นี้มีลักษณะคล้ายต้นมะขามขนาดใหญ่ กิ่งก้านคล้ายๆ ต้นโพธิ์ ออกดอกคล้ายดอกทานตะวัน ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วบริเวณนั้น ถนนเส้นนั้นกว้าง ประมาณ 10 วา ความยาวสุดลูกหูลูกตา ท่านทั้งสองได้พาเดินผ่านบ้านผ่านเมือง บ้านเมืองนี้มีลักษณะเป็นศาลาจัตุรมุขขนาดกว้าง มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยดี มีแสง ระยิบระยับไปทั่วศาลาจัตุรมุขนั้น มีเสียงดนตรีขับกล่อมได้ยินมาแต่ไกลแต่ไม่เห็นตัว ผู้เล่น ในบริเวณนั้นมีความชุ่มเย็นดี ทำให้มีความรู้สึกชื่นบานเย็นอกเย็นใจ ลืมความ เป็นไปของโลกลมมนุษย์หมด ท่านทั้งสองพาเดินไปเรื่อยๆ จนถึงกลางหมู่บ้าน หรือศาลา จัตุรมุข ครุฑคันธาและท่านพระยาพิงคราชได้พาผมหยุดที่ศาลาจัตุรมุขหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั้นมีคนนั่งรออยู่แล้ว คนที่รออยู่นั้นเป็นผู้ชายวัยกลางคน อายุประมาณ 40 ปี ไว้ผม แสกกลาง หน้าตาดี รูปร่างผอมสูง สวมเสื้อแขนยาวสีฟ้า รัดรูปกำลังพอเหมาะ กับ รูปร่าง ชายคนนั้นนั่งคุกเข่าประณมมือขึ้นอยู่ในลักษณะเตรียมพร้อมรอต้อนรับ เมื่อ คณะของผมได้หยุดยืนอยู่ตรงหน้าชายผู้นั้นแล้ว ชายผู้นั้นก็พูดออกมาว่า ขอกราบ นมัสการครุฑคันธา ท่านพระยาพิงคราชและขอสวัสดิ์กับนายไพศาล แสนไชย ตัวผมก็ ได้ยกมือรับไหว้ท่าน ท่านพระยาพิงคราชได้พูดขึ้นว่า มีอะไรที่จะส่งไปยังโลกลมมนุษย์ ก็ส่งไปได้แล้ว ถึงเวลาที่จะได้ส่งกัน ชายผู้นั้นพูดต่อไปว่า ตัวข้าพเจ้ามีชื่อว่า นายเมือง

ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์นี้ไปแล้วเมื่อบ้านบางระจันแตก เมื่อสิ้นบุญไปแล้ว ตัวข้าก็ได้ไปเกิดเป็นสัมมะเวสีอยู่ระยะหนึ่ง เมื่อใช้กรรมมาจนหมดบ้างแล้ว จึงได้มาเสวยสุขอยู่ที่นี้ ณ ที่นี้คือกองบุญกองกุศลของข้าพเจ้าที่ได้ทำไว้ในโลกมนุษย์ แล้วเกิดอานิสงฆ์อยู่บนโลกนี้ตัวข้าพเจ้าสมัยมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ นั่นก็เป็นผู้หนึ่ง ที่ได้ร่วมรบกับทหารพม่าใน “ศึกบางระจัน” ไผศาลเคยได้ยินไหม ที่โลกมนุษย์เขาเรียกว่า “ศึกบางระจัน” ไผศาลตอบว่าเคยได้ยินและเคยเรียนมาบ้างแล้ว วันนี้ตัวข้าจะได้เล่าเรื่อง “ศึกบางระจัน” ซึ่งบางสิ่งบางอย่างโลกมนุษย์ยังไม่ทราบให้ได้รับทราบ สิ่งในโลกมนุษย์ได้ รู้แล้วตัวข้าก็จะไม่บอกให้ เพราะเรื่องนี้ถ้าตัวข้าไม่เล่า ก็จะไม่มีการเล่าให้ฟังแล้ว เพราะทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ ปัจจุบันได้ไปเกิดในโลกมนุษย์กันหมดแล้ว และตัวข้าจะหมดบุญจากโลกนี้เพื่อไปเกิดในโลกมนุษย์เช่นกัน ทั้งนี้เพราะว่าตัวข้ายังไม่หมดเชื้อเกิด แล้วต้องเป็นไปตามวิญญูสงสารที่พระพุทธเจ้าได้ทรงกล่าวไว้ และตัวข้าพเจ้าจะได้ไปเกิดในเมืองมนุษย์ในปี พ.ศ. 2540 เดือน 6 ขึ้น 8 ค่ำ มาถึงขอให้ไผศาล ตั้งอกตั้งใจฟัง มาถึงตอนนี้ครุฑาคันธาและทำนพญาพิงคราช ก็ได้สะกิดให้ข้าพเจ้า นายไผศาล นั่งฟัง ตัวผมนายไผศาลจึงได้ตั้งใจฟัง จากนั้น นายเมืองก็ได้เล่าเรื่อง “ศึกบางระจัน” ให้ข้าพเจ้าฟังดังนี้

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2308 เดือน 3 วันจันทร์ แรม 2 ค่ำ ตั้งแต่ตอนเย็นมีการรบกันอย่างดุเดือด ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็สู้กันอย่างที่โลกมนุษย์เข้าใจกันแล้ว ตัวข้าไม่ขอเล่าจะขอกเล่าเฉพาะเกี่ยวกับบุคคลที่ประวัติศาสตร์ได้ลืมนำไปและบุญบาปนี้แต่ละบุคคลได้ทำไว้และมีผลตามมาในชาติปัจจุบันของการเวียนว่ายตายเกิดของแต่ละบุคคลคือบุคคลที่เป็นกำลังสำคัญในการต่อสู้กับพม่าในครั้งนั้นนอกจากที่โลกมนุษย์ได้รู้คือ

1. นายจัน หนวดเขียว	2. นายโชติ	3. นายดอก
4. นายทองแก้ว	5. นายทองเหม็น	6. นายทองแสงใหญ่
7. นายแท่น	8. นายเมือง	9. ขุนสรรค์
10. พันเรือง	11. นายอิน	12. นายฐาน
13. นายม่วง	14. นายทองใส	15. นายทองรัก

16. นายโถ	17. ชุนมิ่ง	18. พันแสง
19. นายผัน ขายาว	20. นายเมืองแก้ว	21. นายเมืองทอง
22. นายหัด	23. นายอิม	24. นายพั้ว
25. นายผิว	26. นายผาด	27. นายกอง
28. ชุนเพชร	29. นายเนื่อง	30. นายเข้ม

31-35 เป็นผู้หญิงช่วยออกรบ ดังนี้

31. นางทองลี	32. นางพิมพ์	33. นายหยอด
34. นางเทียม	35. นางบุ	

ด้านกุศลของคนกลุ่มนี้ นายเมืองได้เล่าว่าได้ช่วยกันสร้างวัดวาอารามได้ปีก่อนอิฐ ช่อฟ้าและบูรณะวัดหลายวัด ซึ่งเป็นการสร้างบุญก่อนที่จะสู้ศึกกับพม่า ในการทำการก่อสร้างและทำนุบำรุงพุทธศาสนาในครั้งนั้น กลุ่มนี้ได้ทำด้วยความตั้งอกตั้งใจ ทั้งกาย วาจา และ ใจ สิ่งของพร้อมด้วยศรัทธาปะสาทะ เมื่อทำบุญถวายทานในพระพุทธศาสนาแล้ว ก็ได้รวมตัวกันอธิษฐานจิตต่อพระเถระเจ้าผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบที่นิมนต์มาในครั้งนั้น 9 รูป ดังนี้

1. ท่านเถระเจ้า ศิริจันโท
2. ท่านเถระเจ้า ธรรมโชติ
3. ท่านเถระเจ้า จันทรังษี
4. ท่านเถระเจ้า จันทโชโต
5. ท่านเถระเจ้า อตตะโชติ
6. ท่านเถระเจ้า ศิริปัญญา
7. ท่านเถระเจ้า ชัยชะวังโส
8. ท่านเถระเจ้า คุณะสัมปันโน
9. ท่านเถระเจ้า ญาณวิสุทธโท

หลังจากอธิษฐานจิตเสร็จแล้ว ทุกคนก็ได้หยาดน้ำลงดิน เพื่อบอกให้พระแม่ธรณีและโลกทั้ง 3 ได้รับรู้รับทราบ

ส่วนต้นดอกกุศล คนกลุ่มนี้ก็ได้ทำไว้เป็นครั้งคราว ทั้งโดยความตั้งใจและไม่ตั้งใจ เช่นว่า บางคนก็ชอบฆ่าสัตว์ เบียดเบียนสัตว์ ผู้ที่ผิดศีลข้อนี้มากที่สุด คือนางบุญนั้นทั้งบุญและบาปชาติ นั้น ก็ได้ซัดเหวี่ยง ให้แต่ละคนไปเกิดตามแรงบุญและบาปชาติ นั้น ซึ่งบางคนก็สมปรารถนาตามที่ได้อธิษฐานจิตไว้ ซึ่งแต่ละคนก็ได้เวียนว่ายตายเกิดในโลกมนุษย์ดังต่อไปนี้

1. นายจัน หนวดเขียว เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหาร ชื่อ ขจร จิตรวิเศษ
2. นายโชติ เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ ไพบูลย์ เอ็มพันธ์ (รอง ผบ.ทบ.)
3. นายดอก เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ มงคล อัมพรพิศิษฐ์
4. นายทองแก้ว เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ ถวัลย์ แสงพันธ์
5. นายทองเหม็น เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ ประจักษ์ สว่างจิตร
(นอกราชการ)
6. นายทอง แสงใหญ่ เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ เชษฐา ฐานะจาโร
(ผู้ช่วย ผบ.ทบ.)
7. นายแท่น เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ ชัชชม กันหลง (เกษียณแล้ว)
8. นายเมือง คือตัวข้าเอง พุดแล้วก็หัวเราะ
9. ชุนสรค์ เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ บัณฑิต มะลายอริสุรย์ (มทก. 1)
10. พันเรือง เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ วิมล วงศ์วานิช (ผบ.ทบ.เกษียณแล้ว)
11. นายอิน เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ จารุเกียรติ ชัยวงศ์
12. นายถาน (ฐาน) เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ พัฒนะ พุทธานานนท์
13. นายม่วง เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ ชาญ บุญประเสริฐ
14. นายทองใส เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ โชคชัย หงษ์ทอง
15. นายทองรัก เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ วันชัย เรื่องตระกูล
(รอง ผบ.ทบ. เกษียณแล้ว)
16. นายโอ เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ จรวย วงศ์สายัณห์ (เกษียณแล้ว)
17. ชุนมิ่ง เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ กมล เตชะตุ้งคะ (เกษียณแล้ว)
18. พันแสง เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ สักด ชลออยู่ (ถึงแก่กรรมแล้ว)

19.นายผัน ขายาว เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ กันต์ พิมานทิพย์
(เกษียณแล้ว)

20.นายเมืองแก้ว เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ วรรณถ อภิจารี (เกษียณแล้ว)

21.นายเมืองทอง เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ สุรยุทธ จุลลานนท์ (มภ.2)

22.นายหัด เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ กมล (ประมณท์) ผลาสินธุ์
(ผบ.ทบ.)

23.นายอิม เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ สุเทพ สีวรา (เสธ.ทบ.)

24.นายพั้ว เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ สายหยุด เกิดผล

(ผบ. สูงสุดเกษียณแล้ว)

25.นายพิว เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ เทียนชัย สิริสัมพันธ์

(รอง ผบ.ทบ.เกษียณแล้ว)

26.นายผาด เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ เสริม ณ นคร (ผบ.ทบ.เกษียณแล้ว)

27.นายทัต เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ ธงชัย โพธิพูนสิน เป็นผู้ทำอาหาร
เลี้ยง (ศศพ.) กำลังพล เมื่อมีเวลาได้ออกรบด้วย

28.ขุนเพชร เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ ปานเทพ ภูวนารถนุรักษ์ (มทภ.2)

29.นายเนือง เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ รวมศักดิ์ ไชยโกมินทร์ มทภ. 3
(เกษียณแล้ว)

30.นายจับ เกิดมาชาตินี้เป็นนายทหารชื่อ พักตร์ มีนะกนิษฐ์

(บุคคลที่เป็นทหารทั้งหมดเป็นนายทหาร ตัวข้าพเจ้าเมือง ไม่ชอบบอกชื่อที่อยู่
ไว้ เพราะต่อไปภายหน้าจะเป็นหน้าที่คนอื่น จะบอกให้)

31.นางทองสี เกิดมาชาตินี้เป็นนายตำรวจชื่อ วิวัฒน์ สุทธิฤทธิ อยู่โรงพัก
อุทัยธานี

32.นางพิมพ์ เกิดมาชาตินี้เป็นนายตำรวจชื่อ เทพสวัสดิ์ สุภาวรรณ อยู่โรงพัก
เชียงใหม่

33.นางหยอด เกิดมาชาตินี้เป็นนายตำรวจชื่อ สิทธามันต์ อยู่โรงพักเชียงใหม่

34.นางเทียม เกิดมาชาตินี้เป็นหมอยู่ในป่าดงพระยาเย็น

35.นางบุ เกิดมาชาตินี้เป็นชายชื่อสุชน พูลสุข อยู่บ้านเลขที่ 54/3 หมู่ 1

ต. หามั่นศรี อ. นาโยง จ. ตรัง

คน ๆ นี้จะได้รับอภิสถกรรมที่ได้ทำไว้ในอดีตใน วันที่ 17 เมษายน 2538 ได้รับกรรมอะไรให้ไปถามเอาเองเสร็จแล้วนายเมืองก็ได้บอกว่าเรื่องนี้เปิดเผยได้ก็ต่อเมื่อถึงปี 2538 เพราะบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้จะไม่มาอยู่ตามที่บอกไว้ถ้าเปิดเผยไปก่อนดังนั้นขอให้เก็บเรื่องนี้อย่าบอกให้ใครทราบ และเรื่องที่เล่ามานุษย์โลก ก็ยังไม่ทราบเรื่องเลย ตัวข้าฯ จึงบอกให้เพื่อเอาบุญเนื้อ (นะ) ส่วนพระเถรเจ้าคณะนี้ได้ตั้งสัจจะอธิษฐานเวลาทำบุญ ปัจจุบันนี้ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว มีชื่อว่ดังนี้

1. ท่านเถรเจ้า ศิริจันโท ขณะนี้เป็นเทพเทวา ชาตินี้ชื่อหลวงพ่เปลี่ยนหรือพระวิสุทธิรังสี วัดชัยชุมพลชนะสงคราม อ. เมือง จ. กาญจนบุรี (มรณภาพแล้ว)

2. ท่านเถรเจ้าธรรมโชติเกิดมาชาตินี้ชื่อ หลวงพ่อกั่น วัดพระญาติ อ. เมือง จ. กาญจนบุรี (มรณภาพแล้ว)

3. ท่านเถรเจ้า จันทรังษีเกิดมาชาตินี้ชื่อ หลวงพ่อิม วัดหัวเขา อ. เดิมบางนางบวช จ. สุพรรณบุรี (มรณภาพแล้ว)

4. ท่านเถรเจ้า จันทโชโต เกิดมาชาตินี้ชื่อ หลวงพ่โหน่ง วัดคลองมะดัน จ. สุพรรณบุรี (มรณภาพแล้ว)

5. ท่านเถรเจ้า อตตะโชติ เกิดมาชาตินี้ชื่อ หลวงพ่สื วัดถ้ำเขาขุนนา จ. นครสวรรค์ (มรณภาพแล้ว)

6. ท่านเถรเจ้าศิริปัญญา เกิดมาชาตินี้ชื่อ หลวงปู่ดี วัดทเวสังฆาราม อ. เมือง จ. กาญจนบุรี (มรณภาพแล้ว)

7. ท่านเถรเจ้า ไชยยะวังโส เกิดมาชาตินี้ชื่อ หลวงพ่ฉาย วัดพนัญเชิง จ. อุทัย (มรณภาพแล้ว)

8. ท่านเถรเจ้า คุณะสัมปันโน เกิดมาชาตินี้ชื่อ หลวงพ่ทองเจือ จินตกาโร วัดราชบพิตร กรุงเทพฯ

9. ท่านเถรเจ้า ญาณวิสุทธิโท เกิดมาชาตินี้ชื่อ หลวงพ่รุ่ง วัดท่ากระบือ จ. สมุทรสาคร

วัดที่ได้ช่วยกันสร้างในชาตินั้นปัจจุบันก็ยังเป็นวัดอยู่คือ

1. วัดโพธิ์ลังการ
2. วัดพระปรารักษ์
3. วัดโพธิ์เก้าต้น
4. วัดตะโหนด

ไพศาล.... นายเมืองพูดขึ้นมาเพื่อเตือนสติตัวผมและให้ผมตั้งใจฟังมากยิ่งขึ้น
เรื่องนี้ถ้าเวลาได้พบผู้คนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แล้ว ก็ขอบอกพวกเขาเหล่านั้นด้วยว่า
อย่าได้ประมาทในศีล 5 รักษาศีล 5 ให้มั่นคง หมั่นรักษาศีล ทาน ภาวนาอย่าให้ขาด
อย่าให้หลงในลาภ ยศ สรรเสริญ เพราะของเหล่านี้เปรียบเสมือนน้ำผึ้งผสมยาพิษ
และถ้าหากเขาเหล่านั้นอยู่ในศีล ทาน ภาวนาแล้วชีวิตชาตินี้และชาติหน้าจะดีกว่านี้
คือ ชาติต่อไปเขาจะได้มาเกิดในโลกมนุษย์ ได้ชื่อว่า.....(ถ้าหากผู้ที่เกี่ยวข้องกับ
เรื่องนี้มีคามสนใจ ให้ติดตามต่อมาทางผมได้ ผมจะพิจารณาเป็นราย ๆ ไป)

สุดท้าย นายเมืองก็ได้พูดกับผมว่า สิ่งที่คุณไปจำได้ไหม ผมบอกว่าจำได้แล้ว
“กฎเกณฑ์ข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้จำได้ไหม ผมได้บอกว่าจำได้ เสร็จแล้ว
ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้ลาจากที่นายเมืองนั้น เพื่อไปรับรู้รับทราบ
เรื่องราวของคนอื่น ๆ อีก ในคืนนั้นหลังจากได้เรื่องราวมากมายแล้ว คือ ประมาท 5
เรื่อง ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาผมกลับมา ก็อยู่ในลักษณะปลิว
ลงมาถึงที่ไหนก็ไม่รู้ก็ได้สะดุ้งตื่นนอน เมื่อผมดูนาฬิกาก็เป็นเวลาตี 5.35 น. ของวันที่
26 มกราคม 2535 นิมิตดังกล่าวยังนิมิตความฝัน ก็ขอจบเพียงเท่านี้ก่อนแล
มังคะลัง นิมิตตัง

เขียนเชิงบันทึก เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2538

เสร็จเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2538 เวลา 16.30 น.

ไพศาล แสนไชย นิมิต

กระดิ่งน้อย เรียบเรียง

เพชรรา เฉลยประสิทธิ์ บันทึก

บันทึกพิเศษ
นิมิตเรื่องหลวงปู่ทวด (สมเด็จพระโคงค์)
โดย
ไพศาล แสงไชย ผู้นิมิต
วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ เรียบเรียง
จิตร สมบัติบริบูรณ์ ตรวจสอบแก้ไขเพิ่มเติม

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อ 3 ปีที่แล้ว ผมจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันที่ 5 ธันวาคม 2529 วันนี้ตามปกติเป็นวันหยุดราชการ ส่วนชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายที่อยู่ในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นคนต่างด้าว ที่มาทำมาหากินในประเทศไทย และคนที่มีเชื้อชาติไทย โดยเฉพาะ ได้มีการแสดงออกซึ่งความจงรักภักดี ต่อดองค์ประมุขของประเทศ คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว การแสดงออกนั้นคือการเอารธงไตรรงค์ประดับไว้ที่บ้าน ทั้งนี้เพราะวันที่ 5 ธันวาคมของทุกปี ถือว่าเป็นวันคล้ายวันประสูติของพระองค์ ยิ่งตามร้านค้าในเมืองใหญ่ๆ เช่นที่เชียงใหม่ยังประดับประดาบ้านเมืองให้มีความสวยงามมากยิ่งขึ้นไปอีก

สำหรับในหมู่บ้านผมก็เหมือนกัน ได้ประดับประดาธงไตรรงค์กันเป็นแถว วันนี้ผมมีความอึดใจเป็นพิเศษที่เห็นบ้านเมืองตกแต่งประดับธงชาติกันเป็นแถว และในวันนี้หลังจากที่ผมได้ทำภารกิจประจำวันเสร็จแล้ว เช่น ได้ตักน้ำใส่โอ่ง ล้างถ้วยล้างชามให้พ่อแม่ มาถึงตอนเย็นผมได้ทานข้าวพร้อมกับพ่อแม่และพี่ ๆ ภายในครอบครัวเดียวกัน เมื่อทานข้าวเสร็จแล้ว ผมก็ได้นั่งดูโทรทัศน์พร้อมกับญาติพี่น้องทั้งหลายที่มาดูด้วยกัน พอนั่งดูไปได้สักครู่ คือประมาณสัก 2 ทุ่มครึ่ง ผมก็ง่วงนอน จึงได้ขอตัวเข้านอน พอนอนไปได้ไม่นานก็ได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรไม่รู้ นิมิตมหัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น.....

ในนิมิตนั้นก็เหมือนกันทุกคืนคือได้มีท่านครูบาคุณธำและท่านพญาพิงคราช ได้พาผมไป(ท่านทั้งสองนี้ได้สืบบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วนับพันๆปี โดยในสมัยที่

ยังอยู่ในโลกมนุษย์ครุบัคัณธาอยู่ที่วัดเมืองสร้อย อ.เมือง จ.ตาก ท่านพญาพิงคราช
อยู่ที่ดอยตุง อ.แม่สาย จ.เชียงราย)

ในคืนนี้แปลกกว่าทุกครั้ง เพราะว่าในตอนที่ผมไปกับท่านครุบัคัณธาและ
ท่านพญาพิงคราช นอกจากผมจะเห็นตัวเองนอนตะแคงขวาอยู่แล้ว ผมยังได้
ยินเสียงแห่มาแต่ไกล เสียงแห่นั้นเป็นเสียงปี่พินพาทย์ฟังแล้วรู้สึกเย็นอกเย็นใจ

การไปครั้งนี้ก็ไปเหมือนทุก ๆ ครั้ง มีความรู้สึกที่ตัวผมนี้เบาและได้ลอย
ขึ้นไปอย่างไร่น้ำหนัก และปลิวขึ้นไปอย่างรวดเร็วมาก โดยผมก็ไม่รู้ว่าไปโดย
ทิศทางใดและไปไกลมาก

จนกระทั่ง... ท่านทั้งสองได้พาผมลงอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้น
เป็นหัวถนนและที่หัวถนนนั้นมีต้นไม้อยู่ 2 ต้น ต้นไม้นั้นมีกิ่งก้านสาขาใหญ่โต
มีดอกเหมือนดอกมณฑา ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปหมด เมื่อลงเดินแล้ว ท่านทั้งสอง
ได้พาผมเดินไปตามถนนนั้น ถนนสายนี้มีความกว้างประมาณ 20 วา มีความยาว
สุดลูกหูลูกตาและเมื่อเดินไปประมาณ 1 กิโลเมตร ผมก็ได้พบศาลาจัตุรมุขขนาดใหญ่
ซึ่งมีอยู่ ณ ที่นั้นประมาณ 50 หลัง

ครุบัคัณธา ได้เอ่ยปากพูดกับผมในขณะที่เดินไปด้วยกันว่า

วันนี้ คืนนี้ เป็นวันคืนที่ดีครุบาจะพาไพศาลไปพบกับ พระภิกษุผู้เฒ่าองค์หนึ่ง
ในสมัยอยุธยาซึ่งชาวบ้านชาวเมือง เขารู้จักกันเป็นอย่างดี และได้เล่าสืบขาน กันมา
จนทุกวันนี้

ผมได้ถามครุบาว่า พระภิกษุครุบาเฒ่าองค์นั้นเป็นใคร?

“เป็นใครเดี่ยวรู้เอง” ครุบัคัณธาตอบ พูดแล้วยิ้มที่ริมฝีปากเล็กน้อย

จากนั้น ท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่านบ้านเมืองนั้นมาอีกประมาณ 10 หลัง
จึงได้หยุดแล้วหันหน้าไปยังบ้านหรือศาลาจัตุรมุขขนาดใหญ่หลังหนึ่ง

“เอาละนะ ถึงแล้ว” ท่านพญาพิงคราชพูดขึ้น

แล้วเราทั้งสามก็ได้พากันเดินขึ้นไปบนศาลาจัตุรมุขหลังนั้น เมื่อเดินขึ้นไป
ก็ได้พบกับพระภิกษุชรารูปหนึ่ง นั่งอยู่บนธรรมาสน์ อยู่ในลักษณะ รอคอยคณะของ
พวกเราอยู่

เมื่อถึงแล้ว พระภิกษุรูปนั้นได้กล่าวนิมนต์ครูบาคณา กล่าวเชิญ พญาพิงคราช พร้อมทั้งผมให้นั่งตามอาสนะหรือนั่งที่ท่านจัดไว้

พระภิกษุผู้เฒ่ารูปนั้นได้หันมาพูดกับครูบาคณาและพญาพิงคราชในเชิง สนทนาปราศรัยกัน ซึ่งท่านทั้ง 3 ได้หัวเราะกันเป็นที่ชื่นชอบเป็นอันมาก ซึ่งในการ สนทนากันนั้น ผมฟังไม่รู้เรื่อง ผมฟังดูแล้วคล้ายกับภาษาบาลี หรืออาจจะเป็นภาษา ของเทพที่พูดกันในเทวโลก

ท่านทั้ง 3 คือ ครูบาคณา พระภิกษุชราและพญาพิงคราชได้พูดกัน นานพอ สมควร พระภิกษุชรารูปนั้น จึงได้หันมาพูดกับผมว่า

“เออ...นี่นะหนู...มานี่...เหนื่อยไหม...ไกลไหม?”

“ไกลมากและเหนื่อยมากครับ” ผมตอบและพูดต่อไปว่า

“ไกลมากกว่า ทุกครั้ง ที่เคยไป”

พระภิกษุชราพูดกับผมว่า “เคยเห็นอาตมาไหม?”

“ไม่เคยเห็นครับ” ผมตอบ

พระภิกษุชราได้พูดต่อไปว่า “อาตมานี้ะ ตัวเตี้ย ดำ มีความสูงเพียง 1.50 ม. ใคร ๆ ทั้งอดีตและปัจจุบันอยากเห็นอาตมาด้วยกันทั้งนั้น”

ผมจึงพูดขึ้นว่า “ผมอยากรู้จักชื่อท่านครับ”

เมื่อผมพูดดังนั้น ท่านก็หัวเราะและยิ้มออกมา และพูดต่อไปว่า “อาตมามีชื่อว่าหลวงพ่อบุ” อยู่ในโลกมนุษย์เคยได้ยินหรือรู้จักชื่อหลวงพ่อบุนี้ไหม?

“ไม่เคยได้ยินหรือรู้จัก” ผมตอบ

พระภิกษุชรารูปนั้นก็หัวเราะอีกและพูดขึ้นว่า

“หลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืดเคยได้ยินไหม?”

ผมได้ยินดังนั้นก็ตกใจและกลัวแต่ก็ตั้งใจพูดตอบไปว่า “ชื่อนี้ผมเคยได้ยิน และรู้จัก ท่านเป็นพระทางภาคใต้ของประเทศไทย”

“ถ้าหากอาตมาจะบอกว่า อาตมานี้แหละคือหลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด หลานจะเชื่อตามที่อาตมาพูดไหม?”

ผมจึงตอบไปว่า “เชื่อครับ”

“เชื่อง่ายจัง” หลวงปู่พูดอย่างพอกพอกใจ และพูดต่อไปว่า

“เออ... เมื่อท่านครุบัคัณธาและท่านพญาพิงคราช พาหลานไพศาลคนนี้ มาหาตัวข้า ตัวข้าก็มีความยินดีเป็นอย่างมาก เพราะตัวข้ากำลังต้องการ ที่จะพบอยู่พอดี”

“ไม่เป็นไร” ครุบัคัณธาพูดขึ้น “เมื่อท่านทวตต้องการจะพบคนของข้า ข้าก็จะพาคนของข้ามาพบเพื่อจะได้พูดสิ่งอะไรก็ส่งไปได้”

“เออ... นั้นแหละ” หลวงปู่ทวตพูดขึ้นแล้วหันหน้ามาทางผม แล้วพูดว่า “เรื่องที่หลวงปู่จะพูดไปนี้เป็นเรื่องที่เมืองมนุษย์ได้รู้กันดีแล้วเพราะได้เล่าสืบต่อกันมานาน แต่หลวงปู่จะพูดไปอีกสักหน่อย เพื่อให้คนในเมืองมนุษย์ได้รู้กระจ่างแจ้งขึ้นไปอีก บางอย่างบางเรื่องคนเมืองมนุษย์ก็ไม่รู้เรื่องอาตมาก็พากันพูดให้ไขว้เขวมาวันนี้ คึนนี้ เรื่องที่ชาวโลกมนุษย์ไม่รู้ก็จะบอกให้รู้สิ่งใดที่คนในโลกมนุษย์รู้แล้วอาตมาจะบอกให้รู้มากยิ่งขึ้นไปอีกเข้าใจไหม?” ท่านถามผม

“เข้าใจครับ” ผมตอบ

“เมื่อเข้าใจแล้ว ขอให้หลานไพศาลผู้เป็นหลานจากเมืองมนุษย์จงตั้งใจฟัง หลวงปู่จะเล่าให้ฟัง หลวงปู่จะเล่าถึงเรื่องราวของหลวงปู่สมัยยังมีชีวิตความเป็นอยู่เป็นอย่างไร มีเหตุการณ์สำคัญๆ อะไรบ้างในสมัยของหลวงปู่”

จากนั้นหลวงปู่ทวตเหยียบน้ำทะเลจืดได้เล่าเรื่องราวของท่านให้ผม (ไพศาลแสนไชย) ฟังดังต่อไปนี้

“หลวงปู่เป็นบุตรของนายหนูขาว มารดาชื่อ นางจันทร์ หลวงปู่เกิดมาในโลกมนุษย์เมื่อปีมะโรง (งูใหญ่) เดือน 4 วันศุกร์ พ.ศ.2125 ที่บ้านสวนจันทร์ เดียวนี้สวนที่หลวงปู่เกิดอยู่ที่ ต.ชุมพล อ. จะทิ้งพระ (สะทิงพระ) จ.สงขลา เวลาเกิดตอนเช้า เวลาตี 5.35 น.”

“พ่อแม่ของอาตมาเป็นคนรับจ้างทำไร่ ทำนา มีฐานะค่อนข้างยากจน บ้านที่เกิดของหลวงปู่ นั้นเป็นสวนของเศรษฐีป่าน ซึ่งเป็นเศรษฐีมีจิตใจเมตตา พอสมควรแต่ก็มีกิเลสคือความโลภ ติดตัวอยู่บ้างความโลภของเศรษฐีนี้มีอย่างไร คนในโลกมนุษย์เขารู้กัน”

“โดยเหตุที่ พ่อแม่ของหลวงปู่เป็นคนทำไร่ ทำนาจึงออกไปทำไร่ ทำนาในฤดูทำนา วันหนึ่งพ่อแม่ได้เอาหลวงปู่ (ตอนเป็นเด็กเล็ก) ไปทำไร่ทำนาด้วย

ขณะนั้นหลวงปู่อายุได้ประมาณ 1 ปี 6 เดือน พ่อแม่ของหลวงปู่ได้อาหลวงปู่ผูกเปลไว้ที่ปลายนา ซึ่งที่ปลายนานั้นมีต้นไม้มี่กิ่งร่มใบหนา พอที่จะเป็นที่กำบังเงาของแดดและฝนได้ ต้นไม้นั้นคือต้นเหมา 1 ต้น และต้นหว้า 1 ต้น” เมื่อหลวงปู่นอนอยู่ในเปลแล้วก็ไปปลุกข้าวในนา เมื่อถึงเวลากลางวัน ซึ่งเป็นเวลากินข้าวกลางวัน พ่อแม่ของหลวงปู่ได้ออกจากนาเพื่อมาดูแลหลวงปู่ซึ่งขณะนั้นหลวงปู่หลับสนิทอยู่ เมื่อเข้ามาใกล้เปลที่หลวงปู่นอนอยู่พ่อแม่ก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อเห็นงูตัวใหญ่ ตัวเขื่องนอนขนาบข้างเด็กน้อย ถ้าจะว่าไปก็คือ งูจงอางได้รัดเปลที่นอนอยู่งูจงอางมิใช่จริงหรือ หลวงปู่ทวดได้พูดคุยกับผม เป็นงูเทวดาจำแลงมา ในตอนที่หลวงปู่มีชีวิตอยู่หลวงปู่ก็ไม่ว่าจักชื่อตัวนั้น เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว จึงได้รู้ว่าเป็นงูเทวดา จำแลงมา งูจงอางนั้นมีชื่อว่า “จันทรศรี” มาจากแดนสังคังโลกทั้งนั้นแหละ ที่เทวดาจำแลงมาเป็นงูจงอางนั้นก็เพื่อเอาลูกแก้วกุ่มบุญมาให้ไว้เรื่องนี้ทางโลกมนุษย์เขาู้เรื่องกันดี หลวงปู่ไม่จำเป็นต้องพูดและเล่าให้ฟังอีกนะ (เวลานี้ลูกแก้วกุ่มนั้นยังอยู่ที่วัดพะโค๊ะ ต.ชุมพล อ.สะทิงพระ จ.สงขลา ผู้บันทึก)

“สุดท้ายแต่หลวงปู่จะเห็นสมควรเถิดครับ” ผมตอบ

“เมื่อพ่อแม่หายตกตะลึงแล้ว งูเทวดาจำแลงนั้นก็หายไป” หลวงปู่พูดแล้วหัวเราะ

“เมื่องูจงอางหายไปแล้ว ลูกแก้วกุ่มบุญบารมี ของหลวงปู่จึงปรากฏแก่สายตาของพ่อแม่และญาติพี่น้อง ลูกแก้วนั้นวางอยู่บนอกของหลวงปู่” หลวงปู่พูด

“ทุก ๆ คน ได้เห็นลูกแก้วพร้อมกันแล้วลูกแก้วนั้นก็ปรากฏรังสีออกเป็น 6 สี เป็นที่น่าอัศจรรย์แก่ผู้ที่ได้เห็นเป็นอย่างมาก”

รังสีหรือรัศมีที่แผ่ออกมาเป็น 6 สี นั้น คือ

1. สีนิลละ (เขียว) 2 สีโลหิตะ (แดง) 3. สีปิตะ (เหลือง) 4. สีโอทาทะ (ขาว)
5. สีมัญเชฏฐะ (แดงเลื่อม) 6. สีประภัสสระ (เลื่อมประภัสสร)”

หลวงปู่สมัยเป็นเด็กก็เป็นเด็กที่เฉลียวฉลาดมองเห็นภัยในวัฏสงสารมาตั้งแต่อายุ 6-7 ขวบ ดังนั้นพ่อแม่จึงนำไปฝากไว้กับ ท่านพระอาจารย์จวง สุรินโท วัดคีหลวงเพื่ออบรมศึกษาหาความรู้เอาวิชาใส่ตัวเพื่อจะได้เป็นที่พึ่งของตัวเองในภายหน้า

วิชาที่เรียนส่วนมากจะเรียนหนักไปทางด้านคาถาอาคมต่างๆ เช่น อาบน้ำแร่แปรรธาตุ อาบน้ำแร่ แต่หลวงปู่คนเดียวเรียนหนักไปทางด้านวิปัสสนาภาวนาทำจิตใจให้สงบ

“สมัยนั้น หลวงปู่มีเพื่อนที่เรียนอยู่ด้วยกัน 3 คน คือ 1.ค.ช.หมี 2.ค.ช.โห 3. ค.ช.กุ่ม เด็กชายทั้ง 3 คนนี้ ได้ร่ำเรียนหนักไปทางด้านไสยเวทมาก ๆ”

“หลวงปู่ได้ร่ำเรียนวิทยาการต่างๆ จนเป็นที่พอใจแล้ว จึงได้เรียนมูลกัจจาย ท่องคำขานนาคและเมื่อท่องคำขานนาคได้จนชำชองแล้ว ก็ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ ในพระบวรพุทธศาสนา ณ พัทธสีมาวัดเสมาเมือง จ.นครศรีธรรมราช โดยมี พระครูกาเดิม กาวิชโย เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์เขียว ญาณธโร และ พระอาจารย์ยัง ญาณวุฒิ วัดเสมาเมืองเหมือนกันเป็นคู่พระกรรมวาจาจารย์”

“วันที่หลวงปู่ทวดอุปสมบทเป็นภิกษุในพระบวรพุทธศาสนานั้น เป็นวันเดือน 6 ขึ้น 12 ค่ำปี พ.ศ.2145 เวลาก่อนพระอาทิตย์ขึ้น ได้นามฉายาว่า **สามิราโม** ภิกษุเมื่อบวชอยู่ในพระบวรพุทธศาสนาแล้ว หลวงปู่ได้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนที่ วัดเสมาเมือง 4 พรรษา จนเจนจบในพระธรรมบทต่างๆ แต่หลวงปู่เป็นผู้คงแก่เรียน การเรียนเพียงเท่านี้ยังไม่เพียงพอหลวงปู่จึงต้องค้นคว้าที่ศึกษาต่อไปอีกก็ได้สืบ ทราบว่าสถานที่ศึกษาที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รวมวิทยาการต่าง ๆ นั้นอยู่ที่เมืองอโยธยา หรือพระนครศรีอยุธยาในปัจจุบันนี้”

“ด้วยเหตุนี้ หลวงปู่ทวดจึงได้ตั้งใจที่จะไปศึกษาที่เมืองอโยธยา ในสมัยนั้นรถยนต์ไฟ หรือเครื่องบินยังไม่มีเหมือนทุกวันนี้ บ้านเมืองแถวภาคใต้ มีแต่ป่าเขา การเดินทางสมัยนั้นหากไม่เดินด้วยเท้าเปล่าก็ต้องไปทางน้ำหลวงปู่คิดว่าการเดินทางโดยทางน้ำดีกว่าและไปเร็วกว่า หลวงปู่จึงได้อาศัยสำเภานายอินทร์ ซึ่งนายอินทร์เองก็จะนำสินค้าไปขายที่เมืองอโยธยาพอดีนายอินทร์ จึงไม่ขัดข้อง ที่จะให้หลวงปู่อาศัยเรือสำเภานของตนไปด้วย วันที่ออกเดินทางตรงกับเดือน 5 ขึ้น 13 ค่ำปี พ.ศ.2150 เรือสำเภานี้แล่นอยู่กลางทะเล 2-3 วัน เหตุการณ์ร้ายเริ่มผิดปกติทุกอย่าง”

“ครั้นถึงวันที่ 4 เหตุการณ์ผิดปกติก็เกิดขึ้น กล่าวคือ บนท้องฟ้าที่เคยมี แสงอาทิตย์สาดส่องอย่างแรงกล้า กลับมืดครึ้มลง ส่อเค้าว่าจะเกิดพายุฝนอย่างแน่นอน ต่อจากนั้นไม่นานคลื่นลมในทะเลก็เริ่มรุนแรงขึ้นโดยลำดับ จนเรือของ นายอินทร์แทบอับปางลงหลายครั้ง

“ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือต่างออกสันทัดไปตามๆ กัน ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้ไม่เคยมีเกิดขึ้นมาก่อนเลย เพราะเคยเดินเรือมาหลายปีแล้ว ผู้คนที่อาศัยสำเภานายอินทร์มาครั้งนี้มีทั้งหมด 7 คน ด้วยกัน คือ

1. นายอินทร์ (นายสำเภา หรือนายเรือ)
2. นายเครื่อง
3. นายมี
4. นายทอง
5. นายจอน
6. นายสิน
7. นายแสน

และ 8. หลวงปู่ทวด”

ทุกๆ คนได้ฟังเสียงมายังหลวงปู่ทวดว่า เป็นตัวการที่ทำให้เกิดอาเภทเป็นแน่แท้ จึงได้ประชุมและลงความเห็นให้ขับไล่หลวงปู่ออกไปจากเรือสำเภาโดยเร็ว และคำว่าหลวงปู่ต่างๆ นานา เช่นว่า “ไอ้หัวโล้นเดียรฉัตร มึงผิดศีลหนักแล้วซิเนะ ฟาดินจึงลงโทษมึง มึงต้องออกจากเรือนี้ไป

ดังนั้น นายสำเภานายอินทร์พร้อมลูกเรือ จึงได้ไล่หลวงปู่ลงเรือลำเล็กเพื่อปล่อยให้หลวงปู่ลอยล่องไปในทะเลตามยถากรรม หลวงปู่คิดอยู่ในใจว่า “ความคิดที่จะได้ไปศึกษาต่อ ณ อยุธยาฉันต้องชะงักลงคงจะตายลงกลางทะเลนี้แน่แท้” แต่ก่อนจะลงเรือลำเล็กไปเราควรจะต้องเสี่ยงบารมีอธิษฐานว่าตัวเองจะมีบุญได้ไปเรียนต่อหรือไม่

หลวงปู่จึงได้เสี่ยงอธิษฐาน โดยรำลึกนึกถึงคุณของบิดามารดา ครูอาจารย์ ตลอดถึงวิชาอาคมต่าง ๆ ที่ได้ร่ำเรียนมาตั้งแต่เป็นสามเณรจนเป็นพระภิกษุ เมื่ออธิษฐานแล้วก็ยื่นเท้าข้างขวาเหยียบลงไปในทะเลข้างเรือนั้น แล้วบอกนายสำเภานายอินทร์ และลูกเรือเหล่านั้นว่า “น้ำทะเลบริเวณนี้จัดนะ” ลูกเรือเหล่านั้น ได้ดื่มกินกัน และได้ตักน้ำบริเวณนั้นตุน ใส่เรือไว้เพื่อดื่มกินเป็นจำนวนมากซึ่งเรื่องนี้ ชาวโลกมนุษย์เขารู้เรื่องกันดีแล้ว หลวงปู่ไม่จำเป็นต้องเล่าให้ฟังนะ”

เป็นอันว่านายสำเภาอินทร์และลูกเรือทั้ง 7 คน ได้อนุญาตให้หลวงปู่ร่วมเดินทางอีกครั้งหนึ่งและมีความเคารพเลื่อมใสหลวงปู่เป็นอย่างมากและได้ขอมาลาโทษหลวงปู่ในเวลานั้นเอง ซึ่งหลวงปู่ก็ได้โอโหสิกรรม ต่อนายสำเภาอินทร์และลูกเรือเหล่านั้นด้วย

หลวงปู่ยิ้มพราयแล้วพูดต่อไปอีกว่า “หลวงปู่ได้เดินทางไปถึงโยชยาโดยสวัสดิภาพ ทุกอย่าง เมื่อไปถึงแล้วหลวงปู่ได้ไปศึกษาเล่าเรียนที่วัด “ราชานุวาส” ในเมืองนั้น

หลวงปู่ได้อยู่ศึกษาเล่าเรียนที่วัดนี้เป็นระยะเวลา 5 ปี นับได้ว่ามีความรู้แตกฉาน ในพระธรรมวินัย ตลอดจนกาถาอาคมต่างๆ อยู่ต่อมาอีกไม่นานได้มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่หลวงปู่ได้แก้ไขจนสำเร็จ คือ หลวงปู่ได้กู้สถานะของบ้านเมืองไม่ให้ตกเป็นเมืองขึ้นของชาติอื่น

เหตุการณ์ครั้งนั้นคือกษัตริย์เมืองลังกา ได้แผ่พระบรมเดชานุภาพ อยากได้เมืองอโยธยาเป็นเมืองขึ้น จึงได้แต่งให้พราหมณ์เป็นทูตผู้เฒ่า 7 คน นำอักษรทองคำเท่าเมล็ดมะขามจำนวน 84,000 เม็ด เท่ากับจำนวนพระธรรมชั้นให้พราหมณ์ผู้เฒ่าทั้ง 7 คน ลงเรือเดินทางมายังอโยธยาเพื่อให้กษัตริย์เมืองอโยธยาแปลและเรียบเรียงให้ได้ความถูกต้อง หากแปลได้ถูกต้องก็จะไม่ตกเป็นเมืองขึ้น เมื่อพราหมณ์ผู้เฒ่าทั้ง 7 เดินทางมาถึงอโยธยาแล้ว ก็ได้ถวายพระราชสาส์นต่อกษัตริย์เมืองอโยธยา ซึ่งเรื่องนี้ในโลกมนุษย์เขารู้เรื่องดี หลวงปู่จะไม่เล่าให้ฟังนะ

หลวงปู่พูดต่อไปว่า ส่วนพราหมณ์ผู้เฒ่า 7 คนนั้น มีชื่อดังนี้

1. นายทะราชะสิงเห
2. นายจัตตะคามสิงห์
3. นายหุสสถานะปะมาทะกะ
4. นายอดโชสญฺญะ
5. นายเอกะปรัมมะสิงห์
6. นายปรักขะรัตติยา
7. นายสัททะอะจินตยัง

ครั้งนั้นในอโยธยาไม่มีใครสามารถเรียบเรียงและแปลอักษรเหล่านั้นได้ ในที่สุด กษัตริย์เมืองอโยธยาได้นิมนต์ให้หลวงปู่ไปเรียบเรียงและแปล ปรากฏว่า หลวงปู่ได้เรียบเรียงและแปลได้สำเร็จ ซึ่งหากไม่มีสมาธิจริงๆ แล้วจะเรียบเรียงและแปล ไม่ได้เลย

“ ตอนจะเข้าเรียบเรียงและแปลพระธรรมชั้น 84,000 พระธรรมชั้นนั้น หลวงปู่ต้องเข้าสมาธิทำจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ แล้วเสี่ยงสัจจะอธิษฐานบารมี เหมือนกับตอน จะเหยียบน้ำทะเลเจ็ดขั้นนั้นแหละ ปรากฏว่าจิตสมาธิของหลวงปู่มีความสว่างไสวไปหมดมีความอึดเฝ้านั้นมาก สามารถรู้แจ้งเห็นจริง ในการเรียบเรียงและแปลอักษรนั้น รู้แจ้งเห็นจริงแม้ในการที่พวกพราหมณ์ทั้ง 7 คนนั้นเอาของไปซ่อนไว้ในมวยผม ก็รู้”

“เขาเอาอะไรซ่อนไว้ครับ” ผมถาม

“ เอาอะไรซ่อนไว้ก็ให้ไปตามคนในโลกมนุษย์นั้นแหละ เขารู้ดี” หลวงปู่พูดแล้วหัวเราะ

“ การเรียบเรียงและแปลอักษร ซึ่งเป็นอักษรพระธรรมชั้นนั้น หลวงปู่ได้เรียบเรียงและแปลได้สำเร็จทำให้เมืองอโยธยารอดพ้นจากการเป็นเมืองขึ้นของเมืองศรีลังกาสร้างความพอใจให้แก่กษัตริย์ และชาวบ้านชาวเมืองเป็นอันมากและได้สร้างความอับอายแก่พราหมณ์เผ่าทั้ง 7 คน เช่นเดียวกัน”

ด้วยเหตุนี้เอง กษัตริย์เมืองอโยธยาจึงมอบราชสมบัติทั้งหลายให้ครอบครอง หลวงปู่ได้ปฏิเสธแต่กษัตริย์ไม่ยอม หลวงปู่ขัดศรัทธาไม่ได้ จึงยอมรับครอบครองราชสมบัติให้ 7 วัน แล้วก็คืน ราชสมบัตินั้นถวายกษัตริย์ไปตามเดิม เมื่อหลวงปู่คืนสละราชสมบัติถวายกษัตริย์ไปแล้วกษัตริย์จึงแต่งตั้งสมณศักดิ์ให้หลวงปู่เป็นการตอบแทนความดีความชอบอีกครั้งหนึ่ง โดยได้มอบยศสมณศักดิ์ให้ไว้ว่า “พระราชมุนีสามิรามคุณูปมาจารย์”

หลวงปู่ได้อยู่ที่เมืองอโยธยาหลายปี จนอายุย่างเข้าสู่วัยชราแก่เฒ่า หลวงปู่จึงได้ลากษัตริย์และชาวเมืองอโยธยาเพื่อกลับถิ่นบ้านเกิดเมืองนอน กษัตริย์และชาวเมืองไม่ค่อยจะอนุญาตให้ไปเท่าไรนัก แต่ก็ทนคำเรียกร้อง ของหลวงปู่ไม่ได้

“ การเดินทางไปครั้งนี้ะหลานไฟศาล” หลวงปู่พูดต่อ “หลวงปู่ไม่ได้เดินทางโดยทางเรือเหมือนขามาหรอกนะหลวงปู่เดินทางบก ก็ได้เดินธุดงค์จาก

เมืองอโยธยามาถึงที่ไหนเห็นเหมาะแก่การบำเพ็ญสมณธรรมหลวงปู่ก็ได้แวะพัก
บำเพ็ญเพียรอยู่ที่นั่น วันหนึ่งคืนหนึ่งมากที่สุดไม่เกิน 7 วัน

หลวงปู่ได้เดินธุดงค์มาจนถึงน้ำตกทรายขาว ก็ได้บำเพ็ญธรรมอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง
น้ำตกที่นั่นะเย็นดีเหมือนอยู่บนสรวงสวรรค์”

“ผมยังยังไม่เคยไปน้ำตกทรายขาวเลยครับ” ผมพูด

“ไปเสียนะ” หลวงปู่บอก

“ครับ ถ้าผมว่างผมจะไป” ผมตอบ

หลวงปู่พูดต่อไปว่า “เมื่อออกจากน้ำตกทรายขาวแล้ว หลวงปู่ก็ได้ธุดงค์
มาเรื่อยๆ จนถึงวัดพะโคะ หลวงปู่มามองเห็นวัดนี้ ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่โบราณ และกำลัง
ทรุดโทรม จึงได้ทำการบูรณะ ปฏิสังขรณ์ขึ้นใหม่ เช่น สร้างพระวิหาร อุโบสถ
ธรรมศาลา และได้บูรณะพระศรีรัตนธาตุ สูง 1 เส้น 5 วา (25 วา)”

หลวงปู่บอกว่า “เมื่อได้บูรณะพระเจดีย์เสร็จแล้วหลวงปู่ได้อาตุกแก้ว ซึ่งเป็น
ของคู่บุญของท่านที่พญางู (เทวดาจำแลง) นำมาไว้ในสมัยที่ยังเป็นทารก มาบรรจุไว้ที่
ยอดพระเจดีย์โดยหลวงปู่ได้ตั้งชื่อพระเจดีย์นี้ใหม่ว่า “พระสุวรรณมาลิกะเจดีย์
ศรีรัตนมหาธาตุ” ซึ่งเรื่องนี้คนในเมืองมนุษย์รู้จักกันดีเช่นเดียวกัน

หลวงปู่ได้เดินทางธุดงค์จากเมืองอโยธยา (อยุธยา) จนมาถึงวัดพะโคะ ใช้เวลา
เดินทางประมาณ 3 เดือนเศษ

หลวงปู่ทวดได้พำนักและปฏิสังขรณ์บูรณะวัดพะโคะจนสำเร็จเรียบร้อย
อยู่มาวันหนึ่งสามเณรบุญรอดมาหาท่าน หลวงปู่ถามสามเณรบุญรอดว่า “มาธุระอะไร”
ได้รู้จากสามเณรว่า “ได้นำดอกมาดอกหนึ่ง ถ้ามใครๆ ก็ไม่รู้จักดอกนี้เลย”
หลวงปู่ถามว่า “ดอกอะไร ที่ไหน?” สามเณรจึงได้ดึงดอกนั้นออกจากผ้าจีวรที่ครองอยู่
หลวงปู่จึงได้รู้ว่า ดอกนี้คือดอกมณฑาสวรรค์ ซึ่งเป็นดอกไม้ที่มีกลิ่นหอมมาก
หอมกว่าดอกไม้ทั้งหลายที่มีอยู่ในมนุษย์โลก ดอกนี้เมื่อสมัยมีชีวิตรอยู่ในโลกมนุษย์
หลวงปู่ได้นั่งสมาธิเข้าฌานสมาบัติจนถึงที่สุดจึงได้ไปพบเห็นดอกมณฑาสวรรค์
ไพศาลเห็นต้นและดอกมันไหม ? หลวงปู่ถาม

“ไม่เคยเห็นครับ” ผมตอบ

“ไม่เห็นอย่างไร ก็ตอนก่อนที่จะมาถึงที่ต้นไม้อยู่หัวถนน 2 ต้นนั้นอย่างไร?”

ผมจึงตอบว่า “อ้อ ครับ ผมเห็นแล้ว แต่ก็ลืมไป” หลวงปู่หัวเราะและพูดต่อไปว่า

ส่วนสามเณรบุญรอด เมื่อรู้ว่าหลวงปู่รู้จักดอกนี่จึงได้ก้มลงกราบหลวงปู่ด้วยความเลื่อมใสศรัทธา เพราะสามเณรน้อยเข้าใจว่า ผู้ที่รู้จักดอกนี่ ผู้นั้นคือพระ... เออหลวงปู่ตอบไม่ได้รู้สึกไม่ดีต่อหลวงปู่เอง เพราะหลวงปู่อยู่ในเพศอย่างนี้ให้ท่านพญาพิงคราชช่วยตอบให้ทีให้หลานไพศาลรู้หน่อยเถอะ”

พญาพิงคราช จึงได้ได้ตอบแทนหลวงปู่ทวดขึ้นว่า “ ผู้ที่รู้จักดอกมณฑาสวรรค์นี้ ผู้นั้นคือ “พระศรีอาริยะเมตตรัย” ผู้ที่จะมาโปรดโลกมนุษย์ในภายภาคหน้า ต่อจากศาสนาพระพุทธเจ้าโคตมะ ซึ่งความเข้าใจของสามเณรบุญรอดองค์นี้ถูกต้อง”

ด้วยเหตุนี้เอง หลวงปู่กลัวเรื่องดอกมณฑาสวรรค์จะแพร่ออกไป เพราะเมื่อข่าวแพร่ออกไปแล้วชาวบ้านชาวเมืองผู้ซื่อก็คงจะต้องมารบกวนถามกับหลวงปู่และสามเณรบุญรอดนี้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด จึงได้พาสามเณรบุญรอดเข้ากุฏิและได้เข้ามานสมาบัติ ตอนเข้ามานสมาบัตินั้น หลวงปู่เข้าได้คนเดียว สามเณรยังทำไม่ได้ หลวงปู่ต้องบอกวิธีลัด จึงทำให้หายตัวออกไปจากกุฏินั้นได้แล้วไปปรากฏตัวใหม่(กายใหม่) ที่มีคนเลื่อมใสในศาสนาพุทธ แล้วได้ทำการเผยแผ่ธรรมะคำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ สถานที่นั้นๆ

หลวงปู่ได้เผยแผ่ธรรมะไปจนถึงเมืองไทรบุรี จึงได้สร้างและบูรณะวัดขึ้นมาวัดหนึ่ง ชื่อว่า “วัดโกระโหนด” เมื่อสร้างเสร็จ หลวงปู่ก็ได้อยู่บำเพ็ญสมณธรรมอยู่ที่วัดนี้จนสิ้นอายุขัย เมื่อเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำปี พ.ศ. 2215 อายุได้ 90 ปีเต็ม

ส่วนสามเณรบุญรอดนั้น ก็ได้อยู่เป็นสมภารเจ้าวัด ณ วัดโกระโหนดต่อไปจนสามเณรบุญรอดก็ได้สิ้นอายุอยู่ที่วัดนี้เช่นเดียวกัน เมื่อเขาอายุได้ 72 ปี

“ เมื่อหลวงปู่ได้มรณภาพแล้ว ศพของหลวงปู่ ถูกนำไปประชุมเพลิงที่วัดช้างให้(ปัจจุบันอยู่ในเขต อ.โคกโพธิ์จ.ปัตตานี)ตามที่หลวงปู่ได้สั่งไว้ในครั้งนั้นนะ หลานไพศาล ประชาชนชาวบ้านทั่วไปเขาร่วมกันแบกหามซากศพของหลวงปู่อย่างล้นหลาม เมื่อแบกหามเหนือก็พากันหยุดพัก พักที่ไหนก็เอาศพหลวงปู่วางลง เมื่อเอาศพออกจากที่วางไว้แล้ว ศรัทธาทั่วไปก็เอาไม้ปักและพูนดินให้สูงขึ้น เพื่อเป็น

อนุสรณ์ต่อหลวงปู่โดยตรง คณะศรัทธาได้นำศพหลวงปู่ไปไว้วัดช้างให้เป็นเวลา 7 เดือน จึงได้ประชุมเพลิง”

เมื่อหลวงปู่ถึงมรณภาพแล้ว ด้วยบุญญาธิการของหลวงปู่ จึงได้มาอยู่ที่ แคนทิพย์แดนธรรมแห่งนี้เพื่อเตรียมตัวเป็น...?

“พระศรีอาริยะเมตตรัยในกายภาคหน้า” พญาพิงคราชได้ตอบแทนหลวงปู่

“แม้หลวงปู่ได้มาอยู่ ณ แคนทิพย์แดนธรรมแห่งนี้แล้ว หลวงปู่ก็ยังมีความเป็นห่วงคนในโลกมนุษย์เสมอ คนไหนมีความทุกข์ร้อน แล้วได้อธิฐานขอให้หลวงปู่ช่วย หลวงปู่ก็ช่วยไปตามกำลังที่พอจะช่วยให้การมาในโลกมนุษย์ของหลวงปู่ หลวงปู่อธิษฐานมาช่วยได้นิดเดียว หลวงปู่ก็ต้องไป เพราะโลกมนุษย์นี้เหม็นสาบด้วยกิเลสตัณหาของคน” หลวงปู่พูดแล้วก็หัวเราะอีก

“เออ นี่นะ หลานไพศาล หลวงปู่พูดขึ้นมาอีก

“พ่อแม่ของหลวงปู่ เศรษฐีปาน อุปัชฌาย์ คู่สวดของหลวงปู่ นายสำเภาอินทร์ พร้อมทั้งลูกเรือตลอดถึงพราหมณ์ผู้เฒ่า ทั้ง 7 คน ปัจจุบันนี้ ก็ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร คนมีบุญได้เกิดมาเป็นภิกษุแต่ได้มรณภาพไปก่อนที่หลวงปู่พูด คตินี้ก็มีนะ ซึ่งเรื่องนี้หลวงปู่จะบอกไว้ ขอให้หลานไพศาล ตั้งใจฟังให้คินะ”

“ครับ ผมจะตั้งใจฟัง” ผมตอบ

1. นายหนูขาว (ขาวเป็นชื่อสร้อย เพราะตัวนายหนูมีผิวขาว) เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เป็นภิกษุชื่อ ท่านอาจารย์คลั่ง จนทสิริ อยู่วัดถลุงทอง อ. ร่อนพิบูลย์ จ.นครศรีธรรมราช

2. นางจันทร์ (ผิวดำ) เกิดมาชาตินี้เป็นผู้ชาย ชื่อ นายสมศักดิ์ พุ่มคง อยู่บ้านควนมะพร้าว อ. เมือง จ.พัทลุง

3. เศรษฐีปาน เกิดมาในชาตินี้ชื่อว่า “ท่านฉลอง” อยู่วัดชนาธิการาม อ.เมือง จ.พังงา

พระอุปัชฌาย์และพระคู่สวด คือ

1. พระครูกาเดิม กาวิชโย เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์เรือง วุฑฒินุญาโณ อยู่วัดเสาธงทอง อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช (ปัจจุบันคือ พระราชธรรมเวที อดีตเจ้าคณะจังหวัดนครศรีธรรมราช)

2. พระอาจารย์เขียว ญาณธโร เกิดมาในชาตินี้ชื่อว่า ท่านอาจารย์พร้อม โกวีโท อยู่วัดแจ้ง อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช (ปัจจุบันคือ พระเทพปัญญาสุธี เจ้าคณะภาค 16)

3. พระอาจารย์ยัง ญาณวฑฺฒติ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์มณฑล กิตติโสภโณ อยู่วัดกุหาสวรรค์ อ.เมือง จ.พัทลุง (ปัจจุบันคือ พระศรีปริยัตติมุนี เจ้าคณะจังหวัดพัทลุง)

คณะเรือสำเภา คือ

1. นายลำภาอินทร์ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์แดง อยู่วัดท่าชะงะ จ.ชุมพร

2. นายเครื่อง เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์หมูน อยู่วัดเขาแดง ตะวันออก อ.เมือง จ.พัทลุง

3. นายมี เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านอาจารย์เขียว วัดตรงบน อ.ปากพนัง จ. นครศรีธรรมราช

4. นายทอง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านอาจารย์จันทร์ วัดฟุ้งเพื่อ ต.สวนหลวง อ.เชียรใหญ่ จ. นครศรีธรรมราช

5. นายจอน เกิดมาชาตินี้ชื่อว่า ท่านอาจารย์กล้า วัดศาลาบางปู จ.นครศรีธรรมราช

(ทั้ง 5 ท่านนี้มีบุญนะเพราะได้อธิษฐานกับหลวงปู่ขอให้เกิดมาเป็น พระภิกษุ จนได้เกิดมาเป็นพระภิกษุ ตั้งแต่ชาติถัดมาจนถึงชาตินี้ และพระอาจารย์เหล่านี้ คนทางภาคใต้รู้จักดีเพราะเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบด้วยกันทั้งนั้น)

6. นายสิน เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายไพรัช เทียมจรัส

7. นายแสน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางวันดี เทียมจรัส

ทั้ง 2 คนนี้ ได้อธิษฐานขอให้ได้เกิดมาอยู่ร่วมกัน ทั้งนี้เพราะเป็นเพื่อนรัก กันมาก และทั้ง 2 คนเกิดมาในโลกมนุษย์ อยู่บ้านเลขที่ 32 บ้านอัมพวา อ. อัมพวา จ. สมุทรสงคราม

คณะพราหมณ์ผู้เฒ่าจากประเทศศรีลังกาทั้ง 7 คือ

1. นายพระราชสิงเห เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอนูราไทยกัส คอมบีวารา อยู่โรงแรม ชูชีโฮเต็ล เมืองแคนดี้ ประเทศศรีลังกา

2. นายจัตตะคามสิงห์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอมร ดารานายากา อยู่ไปรษณีย์โสภณวิหาร เมืองมาทาลี ประเทศศรีลังกา

3. นายหุสถานะ ปะมาทะกะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเอส ทิรัก คิสศรีชอยชา อยู่ 105 อิลละมัสพิททิยาเมืองอโนโลนาโรวา ประเทศศรีลังกา

4. นายอลโข ลัญญะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายดีเค จีอานันดารา อยู่ ดับบลิว โอ 24 ปาสานากามาเมืองจัมโบยามาพิททิยา ประเทศศรีลังกา

5. นายเอกะ ปรามะสิงห์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายดี จินมาจายาทิลากา อยู่ 13 มาอาทุโกคาปูจาพิททิยา เมืองแคนดี้ ประเทศศรีลังกา

6. นายปรักกะ รัตติยา เกิดมาชาตินี้มีกรรมบางอย่างไปเป็น “นก” อยู่ในป่าเมืองอนูราชปุระ ประเทศศรีลังกา

7. นายลัทธะ อะจินตะยัง เกิดมาชาตินี้คือ นายดับบลิว เอ็ม คิตศิริ ชูตานกีส อยู่บ้านเลขที่ 218 รัตเทอโรสโกโฮคิการา เมืองแคนดี้ ประเทศศรีลังกา

หลวงปู่ทวดพูดกับไพศาล แสนไชย ต่อไปอีกว่า เขาทั้งหลายเหล่านี้ะ บางคนก็จะหมดเชื้อเกิดก่อนที่หลวงปู่จะมาเกิดอีกในภพภาคหน้า บางคนยังไม่หมดเชื้อเกิดก็ต้องมาเกิดต่อไปอีก จนกว่าจะจัดขจัดเกลากิเลสให้หมดสิ้นไป

“หมู่พราหมณ์ที่ไปเกิดเมืองลังกา จะต้องได้พบกันนะ” หลวงปู่บอก

“พบกับใคร?” ผมถาม

“พบกับหลานไพศาลนี่แหละ” หลวงปู่บอก

“จะพบกันได้อย่างไร เพราะอยู่กันคนละประเทศ?” ผมถาม

“เออ จะต้องได้พบกันแน่ เพราะโลกทั้ง 3 จะต้องคลบ้นดล ให้พบกันในภพหน้า” หลวงปู่บอก

“ถึงพบกันแล้วคงจะไม่รู้จักกัน เพราะพูดคนละภาษา” ผมพูดขึ้น

“ไม่เป็นไรเมื่อถึงเวลาแล้วเขาจะมาพบและจะพูดคุยและแนะนำตัวเองให้หลานไพศาลรู้จักเองเลยนะ” หลวงปู่บอก

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน” ผมพูด

หลวงปู่พูดต่อไปอีกว่า

“สำหรับบุคคลต่าง ๆ ที่เกิดมาเป็นพระภิกษุในชาตินี้ก็จะหมดเชื้อกิเลสกันไปอย่างมากก็ไม่เกิน 5 ชาติ ส่วนชาติต่อไปของพ่อ-แม่-อุปัชฌาย์-คู่สวดของหลวงปู่ ตลอดถึงนายสำเภาอินทร์และลูกเรือ เศรษฐีปาน และพราหมณ์ทูตผู้เฒ่าทั้ง 7 ที่เกิดมาในโลกปัจจุบัน ขอให้ทุกคนอย่าได้ทำอนันตริยกรรม (ฆ่าพ่อ แม่ พระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าและทำให้สงฆ์แตกกัน)และอย่าทำอัตตวินิบาตกรรม(ฆ่าตัวตาย) แล้วให้หมั่นทำบุญทำทานในพระพุทธศาสนาอย่าประมาทดูหมิ่น ดูแคลนใน พระรัตนตรัย แก้ว 3 ดวงแล้วจะได้เกิดในชาติต่อไป ดังนี้ คือ

1. ท่านอาจารย์คลัง จนฺทสิริ (พ่อ-นายหนูขาว) ชาติต่อไปชื่อ ท่านอาจารย์วุฒิ วุฑฺฒินฺยาโณ อยู่วัดเดิม (วัดถลุงทอง) และชาติต่อไปเป็นอย่างซ้ำ ก็จะหมดเชื้อเกิด (อย่างเร็วก็ชาตินี้แหละ) หลวงปู่กล่าวย้ำ

2. นายสมศักดิ์ พุ่มคง (แม่ - นางจันทร์) ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายประพัฒน์ เขมะศิริ

สำหรับพระอุปัชฌาย์และคู่สวด คือ

1. ท่านอาจารย์เรือง วุฑฺฒินฺยาโณ (หรือพระราชาธรรมเวที วัดเสาชิงทอง) ชาติต่อไปชื่อว่า ท่านอาจารย์ชอบ ปภสฺสโร อีก 4 ชาติก็จะหมดเชื้อเกิด โดยชาติสุดท้ายก่อนเข้านิพพาน มีชื่อว่า ท่านอาจารย์บุญปลั่ง เกสโร

2. ท่านอาจารย์พร้อม โกวิท (หรือพระเทพปัญญาสุธี วัดแจ้ง) ชาติต่อไปชื่อว่า ท่านอาจารย์ทองแท้ พุฑฺธิญาโณ อีก 5 ชาติถึงจะหมดเชื้อเกิด โดยชาติสุดท้ายชื่อท่านอาจารย์ สุทธิ สุทธิญาโณ

3. ท่านอาจารย์มณฑล กิตฺติโสภโณ (หรือพระศรีปริยัติมุนีวัดกุหา สวรรค์) ชาติต่อไปชื่อ ท่านอาจารย์กรกฎาวโร อีก 5 ชาติถึงจะหมดเชื้อเกิด โดยชาติสุดท้ายชื่อ ท่านอาจารย์อำนาจ สุภทโท

ส่วนเศรษฐีปาน ซึ่งเกิดมาเป็นท่านฉลอง วัดชนาธิการาม ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านอาจารย์ บุญทาป สีสเสฏฺฐโณ

คณะเรื่อสำเภา จะมีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

1. ท่านอาจารย์แดง (นายสำเภาอินทร์) วัดท่าแซะ จ.ชุมพร
ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านอาจารย์สิงห์ โสวตฺติโก ชาติต่อไปก็จะหมดเชื้อเกิด

2. ท่านอาจารย์หมูน วัดเขาแดงตะวันออก จ. พัทลุง

3. ท่านอาจารย์เขียว วัดตรงบน จ.นครศรีธรรมราช

ทั้ง 2 องค์นี้ หมดเชื้อเกิดไปแล้ว

4. ท่านอาจารย์จันทร์ วัดทุ่งเพื่อ จ. นครศรีธรรมราช ชาติต่อไปเป็นอย่างช้า
ถึงจะหมดเชื้อเกิด โดยจะมีชื่อว่า ท่านอาจารย์อมร วาสโน

5. ท่านอาจารย์กล้าวัดศาลาบางปูชาติต่อไปจะหมดเชื้อเกิด โดยมีชื่อในชาติ
สุดท้ายนั้นว่า ท่านอาจารย์ปลั่งศักดิ์ ปภสสโร

6. นายไพรัช เทียมจรัส ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายมิ่งขวัญ แสงแขไข

7. นางวันดี เทียมจรัส ชาติต่อไปมีชื่อว่า นางอรอนงค์ แสงแขไข

ท่านอาจารย์ที่เป็นพระภิกษุดังกล่าวนามมาแล้วนั้น จะหมดเชื้อเกิดในภาย
ภาคหน้าคนในโลกมนุษย์จะรู้จักกันอย่างกว้างขวาง

ส่วนคณะพราหมณ์ทูตผู้เฒ่าทั้ง 7 จากประเทศศรีลังกา ก็จะต้องเวียนว่าย
ตายเกิดตามกฎของธรรมชาติอีกดังนี้

1. นายอนูรา ไทยกัส คอมบิวารา ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายจรวงแก้วมงคล

2. นายอมร ดารานายากา ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายโกวิท แสงพุทธคุณ

3. นายเอส ทิรัก คิตศรีดีชอยชา ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายชูศักดิ์ วินยานุโยค

4. นายดี เคจีอ บันดารา ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายผดุงศักดิ์ แจ่มพิศ

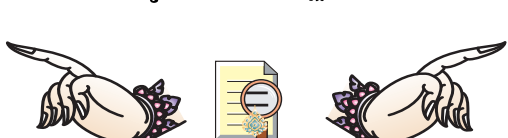
5. นายดีจิ นิมาจายาทิลากา ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายโสภาคย์ บุญปลูกแท้

6. นายปรักกะรัตติยา (ที่เกิดเป็นนกนั้น) ชาติต่อไปเกิดเป็นหญิงชื่อ

นางโสภา แก้ววิไล

7. นายดับบลิว เอ็ม คิตศิริ ชุตานกีส ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายอนุภาพ
ว่องไวมหาภาค

ทั้ง 7 คนนี้ ชาติต่อไปจะต้องมาเกิดในเมืองไทยเพราะชาติที่เป็นพราหมณ์
ทูตนั้นอธิษฐานไว้ว่า หากบุญกุศลมีจริง ก็ขอให้ได้เกิดในเมืองโยธยาแห่งนี้เพราะ

ชอบนิสัยการทำบุญทำทานของผู้คน แรงอธิษฐานทำให้เกิดในเมืองไทยบ้าง เมืองลังกาบ้าง สลับกันไปอย่างนี้แต่ชาติต่อไปทุกคน จะต้องได้มาเกิดในเมืองไทย โดยจะได้เกิดอยู่ในเมืองอโยธยา (เมืองอยุธยา) ทั้งหมดเลย

สำหรับหลวงปู่ก็เหมือนกัน ในชาติก่อนเกิดที่เมืองสยาม (เมืองไทย) แต่ชาติต่อไปต้องไปเกิดที่เมืองศรีลังกา และได้ไปรู้แจ้งเห็นธรรมจริงๆ ณ ภายใต้ต้นไม้กาละทิง เมื่อรู้แจ้งเห็นจริงแล้ว ก็จะได้เผยแพร่งานพระพุทธศาสนาต่อไป และจะต้องนำ “สังฆกรรม” มาเผยแพร่งานที่เมืองไทยนี้อีกครั้งหนึ่ง

“เออ เรื่อง ที่หลวงปู่จะพูดก็มีเพียงแค่นี้ละ ขอให้หลานไพศาล นำเรื่องนี้ไปบอกแก่ผู้ที่อยากรู้ ได้รู้ อยากรับ ได้ทราบ ผู้ที่ไม่อยากรู้ ก็ไม่ต้องให้รู้ เพราะจะทำให้เขาคิดไม่ดีต่อเรื่องนี้ ซึ่งจะเป็นบาปเป็นกรรมแก่เขาต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด”

“อย่างไรก็ดี เรื่องนี้จะถึงเวลาพูดหรือเล่าขานให้ใครต่อใครฟังได้ ก็ต่อเมื่อโลกทั้ง 3 ให้หลานไพศาลได้มีโอกาสไปเมืองลังกา และได้พบพราหมณ์ทูตเหล่านั้นเสียก่อนนะ”

“ ครับ ” ผมรับคำหลวงปู่

จากนั้นท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาผม (นายไพศาล แสนไชย) ไปที่อื่น ๆ อีก ซึ่งคนอื่น ๆ เขาได้สั่งเรื่องราวมายังโลกมนุษย์เหมือนกัน ซึ่งในคืนวันที่ 5 ธันวาคม 2529 ผม (นายไพศาล แสนไชย) ได้มีโอกาสไปเห็นกุศลผลบุญของบุคคลต่างๆ ดังนี้

1. นายเปื้อง บุญทรัพย์ บ้านเลขที่ 1/1 บ้านตากูน ต.เขื่องใน อ.เขื่องใน จ.อุบลราชธานี

2. นายประเสริฐ จันทัญญ์ บ้านเลขที่ 384/3 ถ.สรงประภา ต.สีกัน เขตบางเขน กทม.

3. นายศิริชัย กาอินทร์ บ้านเลขที่ 235/1 ม.1 ต.หนองตอง อ.หางดง จ.เชียงใหม่

4. นายวิวัฒน์ บุญเจริญ บ้านเลขที่ 75/2 ม.5 ต.ต้นธง อ.เมือง จ.ลำพูน
เมื่อได้เรื่องราวมากพอสมควรแล้วท่านครูบาคันธา คันธารโธและพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับลงมาถึงที่ไหนก็ไม่รู้แต่ได้สะดุ้งตื่นขึ้นมาเมื่อเวลาตี 05.40 น.

ของวันที่ 6 ธันวาคม 2529 เมื่อต้นขึ้นมา ผม (นายไพศาล แสนไชย) ก็ได้จดจำเหตุการณ์
ที่ได้ยินนี้ไว้เมื่อถึงเวลาตามที่กำหนด ผมก็เขียนจดหมายไปบอกกับบุคคลต่างๆ ที่เขา
ได้ส่งมา ส่วนเรื่องหลวงปู่ทวดนั้นก็ได้อธิบายเรื่องราวไว้รวม 3 ปีกว่าเมื่อได้เวลาเผยแพร่
แล้ว ก็ได้มอบให้ นายวิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ บันทึกเรียบเรียง เพื่อมอบให้เป็นธรรมเนียม
บรรณาการแก่ผู้สนใจต่อไป

วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ เรียบเรียง 8 กันยายน 2532

วิจิตร สมบัติบริบูรณ์ (มหาเปรียญ 9 ประโยค)

แก้ไขเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ขึ้น 5 มกราคม 2535

.....

พระพุทธบาทสี่รอย : เมืองนครสวรรค์ : พระเจ้านั่งโก้น

นิมิตพิศวง เล่ม 12

คำปรารภของคุณไพศาลแสนชัย

“พระพุทธบาทสี่รอย” และ “เมืองนครสวรรค์” เป็นโบราณสถานที่สำคัญที่พุทธศาสนิกชน ควรหาเวลาไปกราบไหว้สักการะ มีตำนานหลายเล่มที่กล่าวถึงประวัติที่มาของพระพุทธบาทสี่รอยแห่งนี้ในครั้งนี้นักประพันธ์มีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะเปิดเผยนิมิตเรื่อง “พระพุทธบาทสี่รอย” และ “เมืองนครสวรรค์” ตามที่รับรู้รับทราบมาจากโลกวิญญูณอันเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะแสดงให้ทราบถึงประวัติที่มาและบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้เกี่ยวกับเรื่องนิมิตของข้าพเจ้า ถ้าผู้อ่านได้อ่านเสร็จแล้ว มีความเข้าใจในข้อธรรม หรือมีความคิดโยงโยในหลักศีลธรรม ของพระพุทธเจ้าข้อใดข้อหนึ่ง ตัวของข้าพเจ้าก็ขออนุโมทนาด้วย แต่ถ้าท่านผู้ใดอ่านหนังสือแล้วไม่เข้าใจ ก็ขอให้สอบถามผู้รู้และขอให้ท่านผู้อ่านทุกท่าน เข้าใจว่าข้าพเจ้านายไพศาล แสนชัย ไม่ใช่หมอ ไม่ใช่คนทรงเจ้า ไม่ใช่นักปฏิบัติธรรม ดังนั้นอย่างเพิ่งด่าว่าติเตียนตัวข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าทราบข่าวสารมาเช่นใด ก็บอกเล่าให้ท่านทราบเช่นนั้น อ่านแล้วจะเชื่อหรือไม่ ก็ขอให้อยู่ในดุลพินิจของแต่ละคน เหมือนดังคำกลอนที่ว่า

จงฟังหู	ไว้หู	คิดดูก่อน
อย่าเฝ้านอน	รวนเร	ทำเหหัน
ฟังให้ดี	คิดให้ถูก	อย่าปลุกพาล
ชมหรือหวาน	อมไว้	อดใจตรอง

เรื่อง พระพุทธรบาทสี่รอย

ตำบลสะลง อำเภอมะริม จังหวัดเชียงใหม่

นิมิตพระพุทธรบาท 4 รอยนี้ ได้มีนิมิตเกิดครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2530 ได้มีนิมิตเกิดขึ้นเป็นตอนๆ จนจบสิ้นเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2540 และในการนิมิตก็เหมือนกับทุกครั้งเมื่อเข้านอนแล้ว ได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรก็มีอาการราบได้จึงนิมิตไปว่า ได้มีครูบาคันธา คันธาโล และท่านพญาพิคราช พาไป ก่อนจะไปยังเห็นตัวเองนอนอยู่บนเตียงในลักษณะตะแคงขวามือและทำเหยียดตรง ท่านทั้งสองได้พาไปในลักษณะปลิวขึ้นไปในสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ซึ่งในครั้งนี้นั้นท่านทั้งสองก็ได้พาผมไปไกลพอสมควร ท่านจึงได้พาลงไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นกองบุญกองกุศลของบุคคลต่าง ๆ ที่มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์และวันนี้ก็เป็นวันสำคัญทางศาสนา คือเป็นวันเข้าพรรษา ซึ่งในวันนี้ได้พบปะกับสมณะเพศ คือท่านครูบาทหลวงอภัยสารทะ วัดฝายหิน จ.เชียงใหม่, ครูบาอินทจักโก วัดป่าลาน จ.ลำพูน, ครูบาถาวโร วัดศรีเตี้ย อ. บ้านโฮ้ง จ.ลำพูน, ครูบาสุริยะ วัดท่าบุญเรือง อ.หางดง จ.เชียงใหม่ ก็ได้พูดคุยกันถึงเรื่องความเป็นไปในโลกมนุษย์และ การเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลก ซึ่งท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิคราชก็ได้ฟังครูบาทหลวง อภัยสารทะ วัดฝายหิน ได้พูดเรื่อง ปฏิกิจสมุปทาน ซึ่งเริ่มต้นด้วยอวิชา คือ ความไม่รู้ทำให้เกิดสังขาร ฯลฯ

สังขารทำให้เกิดวิญญาน

วิญญาน ทำให้เกิดรูปนาม ฯลฯ ไปจนถึง ชรามรณะ คือความโศก ความไม่สบายๆ เกิดตายอยู่อย่างนี้เป็นวัฏจักร เมื่อได้เล่าเสร็จท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิคราช ก็ได้พาข้าพเจ้า (ไพศาล แสนไชย) ไปยังที่โล่งกว้างแห่งหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั้นได้มีคนยืนอยู่ คนๆ นั้น มีคนอายุประมาณ 60 กว่า มีผิวพรรณอันดี และเป็นทีการพยำเกรง มีสง่าราศรี จึงได้พูดคุยกัน จึงได้รู้ว่าท่านผู้นั้นมีชื่อว่า

พระเจ้าชัยสงคราม เป็นกษัตริย์เมืองเชียงใหม่ ซึ่งได้ปกครองเมืองสืบต่อจากพระเจ้าเม็งรายผู้เป็นพ่อตัวท่านเอง (พระเจ้าชัยสงคราม) ก็ได้มีความปิติยินดีที่ได้พบ

ท่านครูบาคัมภีรและท่านพญาพิงคราชเพราะหาโอกาสพบปะได้ยาก ในการพบกันครั้งนี้ ก็อยากจะเล่าเรื่องที่คนใน โลกมนุษย์อยากรู้ เพราะบางสิ่งบางอย่าง โลกมนุษย์ก็ยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ เรื่องที่อยากจะเล่านี้เป็นเรื่องที่โลกมนุษย์ยังไม่รู้ ที่รู้แล้วตัวข้าจะไม่บอกให้ ซึ่งเรื่องพระพุทธรูป 4 รอยนี้สมัยตัวข้า (พระเจ้าชัยสงคราม) อยู่ในโลกมนุษย์ตัวข้าก็ยังไม่รู้ข้ารู้มาอีกทีก็ต่อเมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว โดยได้รู้จากเทวดาโลกอันเป็นโลกที่หมู่วมลมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลายจะต้องเดินทางไปถึงเมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วจากนั้นพระเจ้าชัยสงครามก็ได้เล่าเรื่อง พระพุทธรูป 4 รอย ได้มาสถิตอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้เมื่อเดือน 8 เหนือ ขึ้น 15 ค่ำปี พ.ศ.1237 การมาสถิต ณ สถานที่แห่งนี้มาโดยพุทธานุภาพของพระพุทธเจ้าแต่ละองค์ โดยสมัยนั้นมีขุนหลวงมิลงกะ หัวหน้าเผ่าละมั่งมีอำนาจในการปกครองถิ่นนี้เมื่อพระพุทธรูป 4 รอย ได้มาสถิตอยู่บริเวณนี้ ก็ขาดผู้คนในการดูแลรักษาเทวบุตร เทวดาทั้งหลายก็ได้รักษาไว้ไม่ให้ใครมาล่วงล้ำย่ำยี หากแม้ผู้คนไปล่วงล้ำหรือย่ำยีเทวบุตร เทวดาทั้งหลายก็จะแปลงร่างเป็นสัตว์ร้ายเป็นงูเห่า งูเหลือม มาสกัดกันหรือคลันดาล ให้ได้รับเพทภัย และได้รับทุกขเวทนาให้ล้มเจ็บไปต่าง ๆ นานา ชาวบ้านเมื่อพบเหตุการณ์อย่างนี้จึงเล่าขานว่าสถานที่นี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ “เออนี่นะ” พระเจ้าชัยสงครามก็ได้พูดเน้นเสียงกับตัวผมอีกครั้งหนึ่ง “ในเจนนั่น (สมัยนั้น) ขุนหลวง มิลงกะ ได้ถือเอารอยพระพุทธรูปทั้ง 4 รอยนี้เป็นรอยเท้า (ดิน) ของบรรพบุรุษ หรือเป็นรอยเท้ายักษ์วิเศษที่สามารถจะคลันดาลสิ่งที่ดีและร้ายได้ ดังนั้น เวลาออกป่าล่าสัตว์ขุนหลวงมิลงกะก็จะเอาหัวหมูสัตว์ต่าง ๆ มาฆ่า และนำไปเช่นสังเวศต่อรอย พระพุทธรูปนั้นซึ่งเป็นการสร้างวิบากกรรมโดยรู้ทำไม่ถึงการนี้ทั้งนี้เพราะขุนหลวงมิลงกะเป็นคนป่าไม่ค่อยรู้ศีลธรรมเท่าไรนัก ไม่เหมือนเจ้าแม่จามเทวีผู้กินเมือง (ครองเมือง) ลำพูน ท่านได้ทราบได้ยินข่าวจากชาวบ้านชาวเมืองที่มาค้าขายว่ามีรอยเท้ายักษ์ 4 รอย อยู่บนดอยที่นี้เจ้าแม่จามเทวีมีความเคลงใจ จึงได้เฝ้าปากกับเสนาอำมาตย์ผู้ใกล้ชิดที่เป็นผู้ใฝ่บุญชวนกันมาดูรอยพระพุทธรูปแห่งนี้ โดยได้ปลอมตัวแฝงมากับชาวบ้านเพื่อหลบหนี (ไม่ให้) ขุนหลวงมิลงกะ ผู้มีอำนาจบนดอยนี้ได้รู้ (ไม่ให้รู้) พระเจ้าชัยสงครามได้พูดถึงตอนนี้ท่านก็ได้หัวเราะขึ้นเสียงดังนิคหนึ่งและจึงพูดต่อไปว่า “เจ้าแม่จามเทวีท่านตอนนั้น ได้มากับเหล่าเสนาอำมาตย์และผู้ใกล้ชิดจำนวน 8 คน มีชื่อว้างนี้เนื้อ (นะ)”

1. เสนามหาละพะกะ	5. เสนาจุ่มเมืองใจ
2. เสนาเมืองจ้าน	6. เสนาซุ่นสามหมอก
3. เสนาคำพีน	7. เสนาขอกำพร้า
4. เสนาคำหยาด	8. เสนาบัวหยาด

เมื่อเจ้าแม่จามเทวีมาถึงยังสถานที่รอยพระพุทธรบาท 4 รอย ตั้งอยู่แล้ว ก็ได้พิจารณาและได้นึกใจ (คิดในใจ) ว่ารอยนี้ไม่ใช่รอยเท้า (ตีน) ยักษ์ ต้องเป็นรอยเท้า (ตีน) ของผู้มีบุญญาธิการอันหนัก ต้องเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นใหญ่ในโลกทั้งสามแน่ๆ เจ้าแม่จามเทวีได้เข้ากราบไว้รอยเท่านั้น และได้อธิษฐานจิตว่า หากแม้ว่ารอยเท้า (ตีน) เป็นรอยเท้าหรือรอยพระพุทธรบาทขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ยิ่งใหญ่ในโลก (ผู้รู้แจ้งในโลก) ก็ขอให้เกิดนิमितเป็นอัศจรรย์ใจด้วย ในคราวนั้น เทพเทวาทุกหมู่เหล่า ได้รับรู้รับทราบเกี่ยวกับการตั้งสัจจะของเจ้าแม่จามเทวี จึงได้คลบบันดาลให้ผู้มีอิทธิฤทธิ์ ซึ่งเป็นเทพ เทวาชื่อว่า “มหาวรรณะดิงสา” แปลงร่างเป็นนกมาจับอยู่บน แก้วไม้ (ต้นไม้) แล้วส่งเสียงเป็นภาษาคนว่า “ของพระเจ้าเนื้อ” (ของพระพุทธเจ้านะ) ทุกคนได้เหลียวมองไปที่นกตัวนั้น ได้เอยออกมาสามครั้งแล้วบินหายไปพร้อมกับลมหลวง (ขนาดใหญ่) เจ้าแม่จามเทวีได้เห็นดังนั้น ก็มีความปีติยินดีมาก แล้วได้นั่งภาวนายังสถานที่แห่งนั้นเป็นเวลาอันสมควร จึงได้ลากลับอยู่นานไม่ได้ เพราะกลัวขุนหลวงมิลังก๊ะมาเห็น พระเจ้าชัยสงครามพุดแล้วหัวเราะขึ้นมา จากนั้นเมื่อถึงวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาเจ้าแม่จามเทวีก็ฝากของมาไหว้สา (กราบไหว้) เป็นดอกไม้งินดอกไม้มอง เป็นพุทธรูปชาตลอดมาจนสิ้นอายุขัย เมื่อเจ้านั้น (สมัยนั้น) พุทธรบาท 4 รอย ก็ได้ขาดคนดูแลรักษา อีกครั้งจึงเป็นหน้าที่ของหมู่ทวยเทพเทวดาทั้งหลายที่จะต้องรักษาพระพุทธรบาท 4 รอย ก็ได้สถิตอยู่ที่นั่นตลอดมา จนถึงสมัยพระเจ้าเม็งรายกิ่น (ครองเมือง) เชียงใหม่ พระองค์ได้ครองเมืองครบ 3 ปี ในวันนั้น ท่านได้รับแจ้งข่าวจากชาวบ้านชาวเมืองว่า มีรอยเท้ายักษ์ ปรากฏอยู่บนยอดคอย พระเจ้าเม็งรายก็อยากจะรู้อยากจะทราบว่าเป็นรอยอย่างไร จึงได้พาเหล่าเสนาอำมาตย์ ขึ้นไปดูซึ่งก่อนจะขึ้นไปดู 15 วัน ชาวบ้านที่อยู่บริเวณนั้นก็ได้รับความเดือดร้อนเพราะว่ามีฮ้าง (เหยี่ยว) มาคาบเอาไข่ของชาวบ้านบริเวณนั้น ชาวบ้านเมื่อพอเห็นรอยพระพุทธรบาท จึงได้เล่าลือกันไปว่าเป็นรอยเท้ายักษ์เหมือนกับคนรุ่นก่อนๆ เล่าสืบกันมา

พระเจ้าเม็งรายพร้อมทั้งเหล่าเสนาอำมาตย์ได้ขึ้นไปถึงที่รอยพระพุทธบาทใช้เวลา 7 วัน 7 คืน เมื่อไปเห็นแล้วพระองค์ก็พิจารณาไม่ออก เพราะไม่มีวิธีวิญญูณอันใดที่จะทราบว่ารอยเท้านั้นคือรอยเท้าอันใดกันแน่ พระองค์จึงได้เสี่ยงอธิฐานไว้ว่า หากรอยเท้านี้เป็นของพระศาสดา ผู้ซึ่งได้มาโปรดสัตว์โลก ก็ขอให้ตัวข้าฯ นี้ได้หายจากโรคประจำตัว คือ โรคถ่ายมูกเลือดจากทวารใหญ่ (โรคริดสีดวงทวาร) หลังจากที่ได้กินน้ำจากรอยเท้านี้เข้าไป แต่ถักรอยเท้านี้เป็นรอยเท้าอย่างอื่นก็ขอให้โรคภัยนี้เจ็บหนักยิ่งกว่าเก่าพระองค์ได้กินน้ำจากรอยเท้านั้นได้ 3 วัน ปรากฏว่าโรคประจำตัวก็หายไป เมื่อโรคหายไปตัวพระองค์ท่านจึงได้เกิดความปีติยินดี เมื่อรู้ว่ารอยเท้านี้เป็นรอยพระพุทธบาทขององค์พระศาสดาแน่ๆ จึงได้รักษาพยาบาลเพื่ณภวานาอยู่บริเวณนั้นเป็นเวลา 7 วัน 7 คืน ตลอด 7 วัน 7 คืนนั้น ก็มีเหตุทำให้เกิดความอัศจรรย์ใจต่อพระองค์หลายครั้ง เช่น สู้ง เขี้ยวตัวหนึ่ง พุดเป็นภาษาคนให้พระองค์และเหล่าเสนาอำมาตย์ได้ยินว่า “แม่นแล้ว” (“ใช่แล้ว”) เมื่อพระองค์และเหล่าเสนาอำมาตย์ได้ยิน ก็ได้สร้างความปีติยินดี และสร้างความศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง “เออนี่นะไพศาล” พระเจ้าชัยสงครามพุดขึ้น “เขี้ยวตัวนั้นก็เป้นเทพเทวา ที่แปลงร่างมาเช่นกันนะ เทพเทวานี้ชื่อว่า “อาจารย์วรรณดิงสา” ในคราวนั้นพระองค์ (พระเจ้าเม็งราย) ก็ได้พาทหารหรือเหล่าเสนาอำมาตย์ขึ้นไปด้วยกัน 40 คนเป็นทหารของพระองค์ 35 คน เป็นชาวบ้าน 5 คนกว่าจะไปถึงรอยพระพุทธบาททหาร ของพระองค์ก็ได้ถูกยุ้งกักเป็นไข้ป่าตาย 5 คน ก่อนตายก็ได้ยึดเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งเมื่อตายแล้วจึงไปสู่ที่ดี เหล่าเสนาอำมาตย์ 35 คนนั้นมีชื่อว่ดังนี้

1. เสนาอายน้ำท่วม	2. เสนาเต้า
3. เสนาคาม	4. เสนาแกน
5. เสนาท่วม	6. เสนาโถม
7. เสนาอ้า	8. เสนาหมื่นตัว
9. เสนายศ (ใหญ่)	10. เสนาอุด
11. เสนาเนือง	12. เสนายศ (น้อย)
13. เสนาน้ำท่วม	14. เสนาแกะ
15. เสนาจด	16. เสนาแสน

17.เสนาต้อ	18.เสนาพร้า
19.เสนากิ้ว	20.เสนามิ่ง
21.เสนาบุค	22.เสนาเอื่อง (ใหญ่)
23.เสนาทา (จิกโคง)	24.เสนานุ่นเมือง
25.เสนาคำสาย	26.เสนาเอื่อง (น้อย)
27.เสนาต๊ับ	28.เสนาดี
29.เสนาสุก	30.เสนาจั่นทะเลา
31.เสนาเปียง	32.เสนาอุป
33.เสนาเสาร์	34.เสนาเอือน
35.เสนาตัง	

ส่วนชาวบ้านอีก 5 คน มีชื่อดังนี้

1. ปุ๋น้อยเก้า	2. ปุ๋น้อยใจมา
3. ปุ๋นออนคำขา	4. ย่าแสง
5. ย่าสา	

ในเจ็น (สมัย) ของพระเจ้าเม็งราย พระองค์ได้อุปฐากอุปถัมภ์คำชู พระพุทธรบาท 4 รอย โดยเฉพาะวันสำคัญทางศาสนา ก็มีการถือศีลภาวนาบนคอยนี้ จนถึงสมัยพระเจ้าเมืองแก้ว การปฏิบัติธรรมบนคอยนั้นก็หยุดลง เพราะเกิดศึกสงคราม เพทภัยต่างๆ และมีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนผู้คน พระพุทธรบาท 4 รอย จึงขาดการดูแล รักษา จึงได้ชำรุดทรุดโทรมไปตามกาลสมัย จนมาถึงสมัยของครูบาศีลธรรม (ครูบาศรีวิชัย) พระพุทธรบาท 4 รอยจึงได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งจนถึงปัจจุบัน “เออนี่นะไฟศาล” พระเจ้าชัยสงครามพุดขึ้นอีกพร้อมกับมองมาทางผม (นายไฟศาล) “คนใดที่มาอยู่พระบาท 4 รอยนี้ถ้าเป็นคนบ่ดี(คนไม่ดี) บ่ว่าตุ้เจ้า(พระสงฆ์) หรือคน บ้าน หมู่เทพเทวาก็จะคลบันดาลหื้อฮ้อนนอกฮ้อนใจ(ร้อนนอกร้อนใจ) อยู่บ่ได้(อยู่ไม่ได้)” ด้วยเหตุนี้ว่าหมู่คนที่มากราบไหว้พระพุทธรบาท 4 รอย และได้มา ปฏิบัติธรรมอยู่นี้ได้ ถือว่าเป็นการทำบุญอย่างหนึ่ง โดยน้อม ระลึกถึงคุณ ของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรวง(ที่พึ่ง) ทั้งที่มีชีวิตอยู่แล้ว สิ้นอายุขัยแล้ว บุญอันนี้ก็ได้หมู่คนทั้งหลาย ที่เกี่ยวข้องในอดีตชาติให้ไปเกิดในโลกมนุษย์เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลกมนุษย์อย่างนี้

และทุกคนก็ได้ไปเกิดตามแรงกำมັก กำฝาคณะนา(ตามแรงอธิษฐาน)จนถึงชาติปัจจุบัน ก็ได้เกิดมาในโลกมนุษย์มีชื่อในโลกมนุษย์ดังนี้

1. เสนา महाละพะกะ เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า “หม่อมหลวงภักศุก กำภู”
2. เสนาเมืองจ้าน เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า “นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี”
3. เสนาคำพั่น เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายปฐม ศิริมาลา
4. เสนาคำหยาด เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายรงค์ ทัศนบุญลี
5. เสนาจุ่มเมืองใจ เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายเถกิงศักดิ์ พัฒโน
(ลำดับที่ 5 เสนาจุ่มเมืองใจ เป็นเสนาอำมาตย์ของเจ้าแม่จามเทวีเกิดมาในชาติปัจจุบัน มีชื่อว่า นายเถกิงศักดิ์ พัฒโน ครั้นล่าสุดดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูน เกษียณราชการปี 2539)

6. เสนาขุนสามหมอกเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายสนิทวงศ์ อุเทศนันท์
7. เสนาขอกำพร้าวเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายสันติ มณีการณ
8. เสนาบัวหยาดเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นางลินจง วีรพันธ์
สมัยพระเจ้าเม็กรายมีเสนาอำมาตย์จำนวน 35 คน ได้มาเกิดในโลกมนุษย์ในชาติปัจจุบันมีชื่อดังนี้

1. เสนาอายน้ำท่วม เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่าเจ้าหลวงอินทวโรธ สूरियวงศ์ ได้สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
2. เสนาตำเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่าเจ้าแก้วเนาวรัตน์ สूरियวงศ์ ได้สิ้นบุญไปแล้วปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
3. เสนาคามเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่าเจ้ากำวิโรธ ได้สิ้นบุญไปแล้วปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
4. เสนาแกนเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า พระเจ้ากาวีละ ได้สิ้นบุญไปแล้วปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
5. เสนาน้ำท่วมเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายอาษาเมฆสวรรค์ ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไปจะรู้จักเอง
6. เสนาโอม เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายชุ่ม บุญเรือง
7. เสนาอำเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายชะลอ ธรรมศิริ

8. เสนาหมื่นตัวเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายนิรันดร ไชยนาม
 9. เสนายศ (ใหญ่) เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายไชยา พุนศิริวงศ์
 10. เสนาอุดเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายชนะศักดิ์ ยวบูรณ์
 11. เสนาเนื่อง เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายสวัสดิ์ ศรีสุวรรณดี
 12. เสนายศ (น้อย) เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายอาคม ตูลาติลก
 13. เสนาน้ำท่วมเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า เจ้าหลวง อินทวิชยานนท์
- ได้สิ้นบุญไปแล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม

14. เสนาเถาะ เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า วรราชยาเจ้าดารารัศมี ได้สิ้นบุญแล้ว
 15. เสนาจดเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายจาตุร อภิชาติบุตร
 16. เสนาแสน เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายสวัสดิ์ หล้ากาศ
 17. เสนาตื้อ เกิดมาในชาติปัจจุบัน มีชื่อว่า นายภักดี ชมภูมิ่ง
 18. เสนาพริ้วเกิดมาในชาติปัจจุบัน มีชื่อว่า นายชวพงศ์ วัฒนสินธ์
 19. เสนากิ่ง เกิดมาในชาติปัจจุบัน มีชื่อว่า นายพูน มีทองคำ
 20. เสนามิ่ง เกิดมาในชาติปัจจุบัน มีชื่อว่า นายอคุลย์ พลประอินทร์
 21. เสนาบุค เกิดมาในชาติปัจจุบัน มีชื่อว่า นายเจริญ เองศิลปี
 22. เสนาเฮื่อง (ใหญ่) เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายสมทัย ศรีสุพรรณดิษฐ์
 23. เสนาทา (จิก โกง) เกิดมาในชาติปัจจุบัน มีชื่อว่า นายวิทิศ เจียรนัย
 24. เสนาอุ่นเมือง เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายนพคุณ รัฐไพ
 25. เสนาคำสายเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายภูมินทร์ สันติทฤษฎีกร
 26. เสนาเฮื่อง (น้อย) เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายปรีชา โสติถาวร
 27. เสนาต๊ับ เกิดมาในชาติปัจจุบันเป็นทหาร ชื่อ วิชัย วรคุปต์
- ตั้งแต่ลำดับที่ 1-27 พระเจ้าชัยสงครามไม่บอกบอกที่อยู่เพราะ โลกมนุษย์รู้จักกันดี
28. เสนาดี เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า ท่านสาธุคุณ เจ้าฟู อยู่วัดพระสิงห์

อ.เมือง จ.เชียงใหม่ (ได้สิ้นบุญไปแล้ว)

29. เสนาสุก เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอภัยสารทะ
อยู่วัดฝายหิน อ.เมือง จ.เชียงใหม่ (ได้สิ้นบุญไปแล้ว อยู่แดนทิพย์แดนธรรม)

30.เสนาจันทะลา เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่าสาธุเจ้าหนู ถาวโร
อยู่วัดพระสิงห์ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

31.เสนาเปียง เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า สาธุเจ้าสายทอง อยู่วัดพวกช้าง
อ.เมือง จ.เชียงใหม่

32.เสนาอุป เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า ท่านครูบาเจ้า ศรีวิชัย (ได้สิ้นบุญ
ไปแล้ว อยู่แดนทิพย์แดนธรรม)

33.เสนาเสาร์ เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า สาธุเจ้าสิงห์ อยู่วัดอุโมงค์ อ.เมือง
จ.เชียงใหม่

34.เสนาเหือน เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า สาธุเจ้า บุญจันทร์ อยู่วัดแม่มริม
อ.เมือง จ.เชียงใหม่

35.เสนาติง เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า สาธุเจ้า พรชัย ปิยวัณโณ
ลำดับที่ 31-35 เป็นทหารของพระเจ้าเม็งราย ที่ตายไปก่อนที่จะขึ้นถึง
พระพุทธบาท 4 รอย ตัวข้า (พระเจ้าชัยสงคราม) จะไม่บอกที่อยู่ให้เพราะได้รู้จักกัน
ในภายภาคหน้า หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปไม่นาน

ส่วนชาวบ้านอีก 5 คน มีชื่อดังนี้

1. ปู่ร้อยเก้า เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายประหยัด ตันมา
2. ปู่ร้อยใจมา เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายคำ กันทจร
3. ปู่หนอนคำขา เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายจำลอง ศรีตะมา
4. ย่าแสงมีบุญเกิดมาเป็นผู้ชายมีชื่อว่านายบุญธรรม พุฒลอง

ลำดับที่ 1-4 ตัวข้า (พระเจ้าชัยสงคราม) ไม่ขอบอกที่อยู่เพราะ เป็นหน้าที่ของ
คนอื่นจะบอกให้ และทั้ง 5 คนก็ได้พบกันแล้ว

5. ย่าสำ มีบุญได้เกิดมาเป็นชายมีชื่อว่า บุญเลิศ กับเป็ง อยู่เลขที่ 26/2 หมู่ 5
ต.สันกำแพง อ. สันกำแพง จ.เชียงใหม่

และมหาวรรณตึงสา ผู้แปลร่างเป็นเหยี่ยวมาบอกเจ้าแม่จามเทวีนั้น ปัจจุบัน
ก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์เพื่อมากินมัตาน (ทำบุญทำทาน) ในโลกมนุษย์อยู่ซึ่งมีชื่อ ในโลก
มนุษย์ว่า นายสุเทพ วรวิวัฒน์ อยู่ในโลกมนุษย์ บ้านเลขที่ 145/3 ถ.ลาดหญ้า อ.
คลองสาน กทม. ส่วนเหยี่ยวที่ได้มาบอกให้พระเจ้าเม็งราย ว่ารอยเท้านี้เป็นรอย

พระพุทธบาท ของพุทธเจ้าทั้ง 4 พระองค์ โดยได้บอกว่า “ແ່ນແລ້ວ” ซึ่งเหี้ยวนี่เป็น เทวบุตร ที่ได้แปลงร่างมาเช่นกันชื่อว่า อาจารย์ยะ วรรณะติงสา ปัจจุบันก็ได้มาเกิดใน โลกมนุษย์แล้วเช่นกันมีชื่อในโลกมนุษย์ว่า นายตรงค์ วรรคคีสิริกุล อยู่บ้านเลขที่ 55/4 ซอยภูมิจิต เขตพระ โขนง กทม. จากนั้นพระเจ้าชัยสงครามก็ได้นั่งเจ็บไปครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดออกมาว่า “ต่อไปเมื่อไฟศาลได้มีโอกาสพบกับหมู่คนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ก็ขอพูดให้เขาได้หมั่นทำบุญทำทานใส่บาตรแผ่เมตตา” ภาวนา รักษาศีล อย่าได้ฆ่าสัตว์ ให้ตายด้วยมือ เป็นต้น อย่าได้ทำอนันตริยกรรม หรืออสังกตกรรม ให้หมั่นเคารพ นบনอบแต่พระผู้ทรงศีลแล้วทุกคนก็จะได้เกิดในภพภูมิใหม่ที่ดี เมื่อยังไม่หมดเชื้อเกิด ก็ต้องมาเกิดในโลกมนุษย์อีกโดยจะมีชื่อว่า ดังนี้..... (ซึ่งเรื่องนี้ถ้าบุคคลใดที่มีความ เกี่ยวข้องในเรื่อง มีความเกี่ยวข้องในเรื่อง มีความสนใจอยากรู้อยากทราบก็ให้ติดต่อ มาทางผม(นายไฟศาลแสนไชย) ได้ผมพิจารณาบอกเป็นรายๆ ไป)และพระเจ้าชัยสงคราม ก็ยังได้พูดต่ออีกว่า หากเฒ่าผู้บอกชื่อไปนี้ทำตรงกันข้าม ที่ว่าไว้คือมีใจหยาบทำบาป ทำกรรมเป็นนิสัยหรือเป็นสันดาน ชอบข่มเหงรังแกคน และสัตว์ ฆ่าสัตว์ เปียดเบียน สัตว์ โดยสันดานว่าเป็นของสนุกใจและชอบดูถูกเหยียดหยามบุคคลที่ต่ำกว่ายืดยื้อ ตัวตนบุคคล เราเขาชาติต่อไปหมู่คนเหล่านี้ ก็จะให้เกิดเป็นอย่างอื่น ที่ต่ำกว่าการ เป็นมนุษย์ (ซึ่งเรื่องนี้พระเจ้าชัยสงครามก็ได้บอกให้เช่นกันว่าจะไปเกิดเป็นอะไร ที่ไหน) สุดท้ายพระเจ้าชัยสงครามก็ได้พูดต่อไปว่า ขอให้ไฟศาลนำเรื่องนี้ไปบอก ให้หมู่มวลมนุษย์ทั้งหลายให้ได้รับรู้รับทราบไว้มวลมนุษย์คนไหนที่มีกิเลสอันหนา มีพะยา (ปัญญา) อันหยาบ ก็อย่าให้เขาได้รู้ได้ทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้เพราะถ้าเขารู้เขา จะล่วงเกินในด้านกายกรรม มโนกรรม วชิกรรมขึ้นมา ซึ่งจะเป็นการสร้างกรรมสร้างเวร ให้กับเขาไม่มีที่สิ้นสุด และขอให้ไฟศาลนำเรื่องนี้ไปเปิดเผยแก่มวลมนุษย์ ได้ก็ต่อเมื่อ ปีพ.ศ.2540 เข้ามาถึงเพราะถ้าไม่ถึงปี พ.ศ. 2540 หมู่คนที่บอกชื่อไปจะยังไม่มาอยู่ที่ เมืองพังก์เชียงใหม่ซึ่งเป็นทีสถิตของพระพุทธบาท 4 รอยแต่ถ้าถึง พ.ศ. 2540 แล้วหมู่คน ส่วนมากที่บอกรายชื่อไปก็จะได้มาอยู่ที่เมืองพังก์ “เชียงใหม่” เนี้ย พระเจ้าชัย สงคราม ได้พูดขึ้นเน้นเสียงให้ไฟศาลรับคำไว้อีกอย่างหนึ่งว่า ก่อนจะเปิดเผยเรื่องนี้ก็ให้ไป กราบพระพุทธบาท 4 รอยก่อน ผม (นายไฟศาล) ก็ได้รับปากไว้เมื่อพระเจ้าชัยสงคราม พูดเสร็จแล้ว ท่านครูบาคัณธา และท่านพญาพิงคราชก็ได้ลาจากที่นั่น ไปที่อื่น ๆ อีก

เมื่อรับรู้ที่นั่นไปทันที เมื่อรับรู้ทราบเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ มากมาแล้ว ท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชจึงได้พาผมกลับมาในลักษณะปลิวลงมา มาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบ ได้จึงได้รู้สึกตัวตื่นนอน เมื่อดูนาฬิกาก็เป็นเวลา 05.30 น. ของวันที่ 2 มกราคม 2540 และเมื่อถึงเวลาตามที่พระเจ้าชัยสงครามสั่งไว้ผมจึงได้ลงมือเขียนเชิงบันทึกไว้ท่านผู้อ่าน และผู้ที่สนใจได้รับรู้ทราบไว้ตามนี้ เพราะถ้าตัวผมไม่เปิดเผยเรื่องราวตามเวลาที่กำหนดไว้ตัวผมก็เกรงว่าจะเกิดเหตุภัยกับตัวผมเป็นแน่แท้ หากแม้ว่าผมเปิดเผยเรื่องราวไปแล้วทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงข้อผิดพลาดอื่น ๆ ตัวผมก็ขออนุโมทนาบุญ ด้วยน้อ

มังคะลัง นิमितตัง กล่าวยังนิमितความฝันก็จบเพียงเท่านี้ก่อนแล...

เริ่มบันทึกนิมิต วันที่ 27 มกราคม 2540 เวลา 15.00 น.

บันทึกเสร็จ วันที่ 29 มกราคม 2540 เวลา 15.00 น.

ผู้ตรวจทาน ธนภัทร คำวงศ์ และจอย เจื้อยแจ้ว

นิมิตเรื่อง

พญานาคจุดบั้งไฟกลางแม่น้ำโขง

นิมิตโดย นายไพศาล แสนไชย
เรียบเรียงโดย กระดิ่งน้อย ห้อยวิหาร

ท่านผู้อ่านที่มีจิตศรัทธาในพระพุทธศาสนาที่รักทุกท่าน ทุกท่านคงจะเคยได้ยินหรือได้ฟัง หรือบางท่านอาจจะประสบด้วยสายตาของท่านมาแล้ว ถึงเรื่องราวของปรากฏการณ์แปลกประหลาดที่เกิดขึ้นกลางแม่น้ำโขง ว่ามีลูกไฟพุ่งออกมาจากใต้แม่น้ำโขง ที่ทุกท่านยังคงสงสัยอยู่ตลอดเวลาว่าทุกๆ ปีในวันออกพรรษา จะมีเหตุการณ์ประหลาดนี้เกิดขึ้นทางภาคอีสานของประเทศไทย ให้ประชาชนเห็นเป็นลูกไฟพุ่งจากลำน้ำโขงขึ้นสู่ท้องฟ้าจนมีนักข่าว สื่อมวลชนและช่างภาพทีวีช่องต่างๆ ได้ทำข่าวกันบริเวณริมแม่น้ำโขง ในเขตจังหวัดหนองคายนั้น ทุกท่านก็คงจะสงสัยและแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ นานา ถ้าเป็นนักวิชาการก็จะอ้างเอาหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ว่าพื้นดินข้างล่างของแม่น้ำโขงนั้นมีท่อแก๊สบ้าง หรือบางท่านก็ว่าแร่ธาตุต่าง ๆ บ้างแล้วแต่จะสันนิษฐานกันไป แต่ท่านผู้อ่านที่เคารพทุกท่าน ท่านสังเกตและไตร่ตรองด้วยเหตุผลว่า ถ้ากลางแม่น้ำโขงมีแร่ธาตุตามที่นักวิชาการว่ากัน และหากเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ทำไมจึงต้องเกิดเหตุการณ์ประหลาดนี้ในวันออกพรรษาของทุกๆ ปี เป็นประจำเท่านั้น ทำไมไม่เกิดเหตุการณ์อย่างนี้ในวันอื่น ๆ จึงทำให้พวกเราๆ ท่านๆ สงสัย แต่ถ้าหากเป็นชาวบ้านพื้นเมืองแถบนั้นที่พอรู้ประวัติจากรุ่นคุณปู่ คุณย่า คุณตา คุณยาย เล่าสู่กันฟังสืบทอดมานั้น ก็จะบอกว่ากลางลำแม่น้ำโขงในอดีตเมื่อพันกว่าปีมาแล้ว เคยเป็นเมืองของพญานาคมาก่อน ดังนั้น ข้าพเจ้าในฐานะเป็นสาธุชนคนหนึ่งที่น่าถือศาสนาพุทธและรักษาศีล 5 เป็นหลัก ได้มีโอกาสรับรู้เรื่องนี้จากคุณไพศาล แสนไชย อยากจะให้ทุกท่านที่มีจิตใจเป็นกุศล และเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรมให้รับรู้รับทราบบ้าง ส่วนท่านจะเชื่อหรือไม่นั้นก็ขอให้ทำใจเป็นกลางเข้าทำนองที่ว่า “ฟังหู ไว้หู” และอย่าได้ลบหลู่ผู้นิมิต เพราะจะทำให้เกิดโทษแก่ตัวท่านเอง

นิมิตเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2530 คืนนี้คุณไพศาล แสนไชย พร้อมด้วยครอบครัวและท่านพญาพิงคราช ได้ไปพบบุคคลหนึ่งซึ่งยืนคอยอยู่ในที่เปลี่ยวบุคคลคนนี้ได้ทราบล่วงหน้าว่า ครอบครัว, พญาพิงคราชและไพศาล จะผ่านมาทางนี้จึงมาคอยดักพบคุณไพศาล, ท่านครอบครัวและท่านพญาฯ ได้พูดคุยกับบุคคลคนนี้จึงได้รู้ว่า ชายคนนี้มีชื่อว่า นายเชียงเสาร์ (เชียง หมายถึง ผู้เคยบวชเป็นสามเณรแล้วสึกออกมาจึงเรียกว่าเชียง เป็นภาษาพื้นเมืองทางภาคอีสาน เชียงเสาร์ คือ นายเสาร์นั่นเอง)

นายเชียงเสาร์นี้ อยู่ที่บ้านหนองแวน (ปัจจุบันอยู่กลางมาน้ำโขง) นายเชียงเสาร์อยู่ในสภาพครึ่งคนครึ่งสัตว์ คือเป็นพญานาคครึ่งโลกมนุษย์ ครึ่งโลกวิญญูณ มีทั้งความสุขและความทุกข์ ความสุขนั้นมีแค่ประเดี๋ยวประด๋าวเป็นความสุขทางกามคุณ ส่วนความทุกข์นั้นใหญ่หลวงนัก ที่ไม่ได้ไปพูดไปเกิดต้องอยู่ชดใช้กรรมในโลกมนุษย์ ซึ่งมีกำหนดกฎเกณฑ์ว่า นายเชียงเสาร์นี้จะต้องอยู่ชดใช้กรรมในโลกมนุษย์ถึง 800 ปี สาเหตุที่ต้องได้รับความทุกข์ทรมานเช่นนี้ก็เพราะว่าในสมัยที่เป็นมนุษย์เมื่อปี พ.ศ.2214 นายเชียงเสาร์เป็น คนที่เลื่อมใสในพุทธศาสนา แต่มีจิตใจชอบฆ่าสัตว์ มีอาชีพฆ่าหมู ชอบล่าอยู่เป็นนิจและได้เสียชีวิตเพราะโดนงูกัดตายด้วยแรงบุญและแรงบาป จึงทำให้นายเชียงเสาร์ ต้องทนทุกข์อยู่ในสภาพครึ่งคนครึ่งสัตว์ คือเป็นพญานาคและจะต้องชดใช้กรรมในโลกมนุษย์จนกว่าจะหมดกรรม ส่วนในด้านการกุศลนั้น เนื่องจากนายเชียงเสาร์มีจิตใจที่เลื่อมใสในพุทธศาสนาจึงต้องการที่จะทำบุญ ดังนั้นเมื่อวันออกพรรษาของทุกๆ ปี ก็จะต้องทำพิธีจุดบั้งไฟบูชาเจดีย์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เพื่อถวายเป็นพุทธบูชาให้กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์

นายเชียงเสาร์นี้เมื่อตอนยังมีชีวิตอยู่ ได้มีบิดาชื่อ นายเชียงหม มีมารดาชื่อนางนอ และมีภรรยาชื่อนางไม พร้อมทั้งมีลูกทั้งหมด 13 แต่ละคน มีชื่อว่ดังนี้

1. นายทองเต็ม	2. นางวิก	3. นางวัน	4. นางแข
5. นางไข	6. บักลิ้ม	7. นางเมือง	8. นางกล้า
9. บักม่วง	10. บักสี	11. บักก้อน	12. บักเคียบ
13. บักหล้า			

ทั้งบิดามารดาภรรยาพร้อมทั้งลูกทั้ง 13 คน ปัจจุบันก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์
แล้วมีชื่อว่ดังนี้

บิดานายเชียงเสาร์ ชื่อนายเชียงหม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายทองดี สีหาวงษ์
มารดานายเชียงเสาร์ชื่อนางนอ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายใหม่ สีหาวงษ์
(ทั้ง 2 คนนี้ ให้ไปถามที่ บ้านเลขที่ 116 ถ.บริหาร ต.เมืองคง อ.ราชสีไศล
จ.ศรีสะเกษ)

ส่วนนางไม เมียของนายเชียงเสาร์ เกิดมาชาตินี้เป็นผู้ชาย ได้เกิดเป็นพระ
ชื่อว่า “พระสมเกียรติ กิตติกาโณ” คือ พระกิตติญาณโสภณ อยู่ที่วัดมหาวนาราม
(วัดป่าใหญ่) อ.เมือง จ.อุบลราชธานี โทร.045 - 244639

ส่วนลูกทั้ง 13 คน ปัจจุบันได้เกิดมามีชื่อว่ดังนี้

1. นายทองเต็ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายหนูฮัก พุมสวัน
2. นางวิก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไทนนิม ดวงวัชรพรรณ อยู่บ้านเลขที่ 97
หมู่ 6 ต.บ้านเขว้า อ.บ้านเขว้า จ.ชัยภูมิ
3. นางวัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญจันทร์ เลพะสรรค์ อยู่บ้านเลขที่
553/4 ซ.16 ถ.กันทรลักษ์ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี
4. นางแะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสายสิทธิ์ ทวีชัย (เป็นทหาร) อยู่ที่
ร.พ.ประจักษ์ศิลปาคม จ.อุดรธานี
5. นางไข เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประพันธ์ เจียมกำเนิด อยู่ที่ 568/277
ถ.ทำดินแดง อ.คลองสาน กทม.
6. บักลีม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบรรเจิด แสนสีดา อยู่ที่ 2/25
ถ.กสิกรทุ่งสร้าง อ.เมือง จ.ขอนแก่น
7. นางเมือง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางนพวรรณ ศรีทองแท้ อยู่ที่ 123/720
สำนักงานอธิการบดีมหาวิทยาลัยขอนแก่น
8. นางกล้า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางทอง ไสฐานกลางชัย อยู่ที่รร.บ้านไผ่
อ.บ้านไผ่ จ.ขอนแก่น
9. บักม่วง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายดวงจันทร์ สุจारी อยู่ที่ 149 หมู่ที่ 1
ต.มีชัย อ.เมือง จ.หนองคาย

10. บักสี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางชาริยา ไชยอุทิศ อยู่ที่ 44 หมู่ที่ 5
ต.หนองไม้แดง อ.เมือง จ.ชลบุรี

11. บักก้อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอุทัย พรหมบุตร อยู่ที่ 213 หมู่ที่ 3
ต.ตาเกา อ.น้ำยืน จ.อุบลราชธานี

12. บักเคียบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางรัชตนันท์ วรรณ อยู่
ที่ รร.หนองแสงประสาธรรค์ ต.ท่าดอกคำกึ่ง อ.บึงโขงหลง จ.หนองคาย

13. บักหล้า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายยิ่งยศ ไวแสน อยู่ที่รร.บ้านเหล่าใหญ่
ต.คอนหม่อนนาง อ.พรเจริญ จ.หนองคาย

โดย ประสิทธิ์ เพชรรักษ์

ที่เป็นอธิกมาสคือ การนับเดือนซ้ำ 3 ปีต่อครั้ง จึงทำให้วันเพ็ญเดือน 6 ของภาคกลาง ไม่ตรงกับวันประเพณีสงกรานต์พระธาตุหริภุญชัยคือ วันเพ็ญเดือนแปด

แต่ในปี พ.ศ.2530 นี้ วันวิสาขบูชาตรงกับวันเดือนแปดเป็ง หรือวันเพ็ญเดือนแปด อันเป็นประเพณีสงกรานต์พระบรมธาตุหริภุญชัย ในวันที่พุทธศาสนิกชนได้หลั่งไหลกันมาบำเพ็ญบุญที่วัด พระธาตุหริภุญชัย จากทั่วทุกสารทิศอย่างเนืองแน่น ตั้งแต่ตอนเช้าตรู่มีการทำวัตร สวดมนต์ฟังเทศน์ และใส่บาตรแก่พระภิกษุสามเณร ที่มาร่วมงานเป็นจำนวนมาก หลังจากนั้นก็เปิดโอกาสให้บรรดาพุทธศาสนิกชนทั้งหลายได้กระทำการสักการบูชาพระบรมธาตุเจ้า ด้วยดอกไม้ธูปเทียน และสงกรานพระบรมธาตุด้วยน้ำอบน้ำหอม โดยรอบองค์สุวรรณเจดีย์นี้ จะมีสัรทาสผู้แสวงบุญผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาสักการบูชาและสงกรานตั้งแต่ตอนเช้าอย่างเนืองแน่น มิได้ขาด จนภายในบริเวณพระบรมธาตุ หรือเรียกว่าในเขตพุทธาวาส ของวัดพระธาตุหริภุญชัย ตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นธูปควันเทียน และกลิ่นหอม จากน้ำมันส้มป่อยที่ผสมด้วยน้ำหอมอันบรรดา พุทธศาสนิกชนนำมาใช้สงกรานองค์พระธาตุ ตลอดจนกลิ่นหอมจากดอกไม้ธูปเทียนที่นำมาสักการบูชาประกอบกับเสียงพิมพ์สวดมนต์ไหว้พระ และกล่าวคำอธิษฐานตามปรารถนาของแต่ละท่านแม้จะไม่ดังนัก แต่ก็จะได้ยินอยู่อย่างไม่ขาดสายเพราะผู้คนมากมายสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ร่วมประสานกันจึงทำให้บรรยากาศภายในบริเวณนั้นเป็นประหนึ่งว่ามีพลังอำนาจอันลึกลับศักดิ์สิทธิ์สอดแทรกอยู่ทุกอณูของบรรยากาศ วิญญูชนผู้เข้าไปสัมผัสกับบรรยากาศเช่นนี้ จะมีความรู้สึกที่จิตใจสงบ เยือกเย็นสังเกตได้จากผู้ที่กระทำกิจบูชาและสงกรานองค์พระธาตุเสร็จแล้วจะหาที่นั่งพักผ่อนตามศาลารอบ ๆ องค์พระธาตุ และตามร่มไม้สายตาจ้อง จับอยู่ที่องค์พระเจดีย์ด้วยประกายสดใสเบิกบาน ในบุญกุศลที่ตนได้กระทำมาและร่วมอนุโมทนากับผู้ที่กำลังกระทำอยู่อย่างต่อเนื่อง ภายนอกเขตพุทธาวาส อันเป็นเขตสังฆาวาส หรือที่อยู่ของสงฆ์กลับอีกทีก็ครึกโครมด้วยเสียงกลองหลวง ซึ่งเป็นกลองที่ทำขึ้นจากไม้ซุงขนาดใหญ่ทั้งต้น เห็นมีอยู่มากก็ที่จังหวัดลำพูน และเชียงใหม่เท่านั้นกลองหลวงจากวัดต่าง ๆ จำนวนหลายสิบลูก ได้ถูกนำมาตีประโคม และประกวด แข่งขันกันไปด้วยการแข่งขันกลองหลวงในงานประเพณีสงกรานต์พระธาตุหริภุญชัย นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ถือปฏิบัติกันมาแต่โบราณกาล สร้างความตื่นตาตื่นใจ

ให้แก่ผู้ที่ยังไม่เคยได้พบได้เห็นอย่างมาก

ตอนบ่าย หลังจากถวายอาหารเพลแก่พระภิกษุสามเณรที่มาร่วมงานแล้ว การ
สร้างอ่างค์พระบรมธาตุอย่างเป็นทางการก็เริ่มขึ้น โดยมีขบวนแห่น้ำทิพย์ ซึ่งนำมาจาก
คอยมะมื่อในคืนก่อน วันเดือนเพ็ญหนึ่งคืนพระสงฆ์จะขึ้นไปทำพิธีสวดมนต์รอบๆ
บ่อน้ำทิพย์ จนรุ่งเช้าจึงจะให้อุบาสกตักเอาน้ำในบ่อใส่ภาชนะต่าง ๆ ในสมัยก่อน
นิยมใช้บอกกอกหรือกระบอกลไม้ไผ่ขนาดใหญ่ใส่น้ำลงมา สำหรับอุบาสิกาหรือผู้หญิง
จะห้ามเข้าภายในเขตปริณทลของบ่อน้ำโดยเด็ดขาด น้ำทิพย์ที่นำมาเข้าขบวนแห่นี้
ถือว่าเป็นน้ำพระราชทาน ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชนาตรสร้าง
พระธาตุเจ้าอันเป็นประเพณีสืบทอดมาทุกรัชกาลโดยมอบหมาย ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด
เป็นผู้ดำเนินการแทนพระองค์ น้ำทิพย์พระราชทานนี้จะนำไปใส่ในโอ่งเงิน
ขนาดใหญ่ แล้วชักรอกขึ้นไปสร้างองค์พระธาตุโดยมีผู้นั่งขาวห่มขาว สมาทานศีล
เป็นคนคอยรับอยู่เบื้องบน ขณะอัญเชิญน้ำทิพย์พระราชทานขึ้นนั้นพระสงฆ์ที่ร่วมพิธี
ก็สวดชยันโตเพื่อเป็นสิริมงคล หลังจากนำน้ำทิพย์พระราชทานขึ้นสร้างแล้ว ก็เปิด
โอกาส ให้ประชาชนทั่วไปนำน้ำสูกนธรสผสมด้วยดอกไม้นำไปใส่โอ่งเงินนั้นแล้วชักรอก
ขึ้นไปสร้างองค์พระธาตุต่อไป

ในงานประเพณีสร้างอ่างค์พระธาตุหริภุญชัย ปี 2530 นี้ข้าพเจ้า (ไพศาล
แสนไชย) ก็ได้ไปร่วมบำเพ็ญบุญพร้อมกับบรรดาพุทธศาสนิกชนด้วยผู้หนึ่ง
ทั้งที่ในตอนกลางวันคิดว่าปีนี้จะไม่ไปเพราะอากาศร้อนด้วย วันนี้มีแดดจัด
แต่พอใกล้เวลาพิธีสร้างอ่างค์พระธาตุกลับเย็นสบาย เนื่องจากมีเมฆจำนวนมากมา
บดบังแสงอาทิตย์ไว้จึงได้ตัดสินใจออกจากบ้านท่ากอจี่เดินทางเข้าไปในเมืองลำพูน
แล้วเข้าไปสักการ บูชากราบไหว้และร่วมสร้างอ่างค์พระธาตุ หลังจากสร้างอ่างค์แล้ว
ไม่นานก็มีฝนตกโปรยปรายลงมา ทำให้อากาศชุ่มเย็นนับว่าเป็นสิ่งอัศจรรย์อย่างหนึ่ง
ที่มัก จะเกิดขึ้นในวันประเพณีสร้างอ่างค์พระธาตุเป็นประจำเกือบจะทุกปี

วันนั้นข้าพเจ้ากลับถึงบ้านด้วยความอ่อนเพลียเพราะต้องเบียดเสียดกับผู้คน
จำนวนมากภายในบริเวณวัดพระธาตุหริภุญชัย ทั้งขาเข้าและขาออก แต่ภายในจิตใจนั้น
อิ่มเอิบผ่องใสรู้สึกปีติในบุญกุศล ที่ได้ไปร่วมกระทำในครั้งนี้เป็นอันมาก กลับถึงบ้าน
เวลา 17 นาฬิกา หรือ 5 โมงเย็นคิดว่าจะพักผ่อน คลายความอ่อนล้าของร่างกาย สักพักหนึ่ง

แต่ก็ต้องผิดหวัง เพราะมีแขก 4 คน มารอพบข้าพเจ้าอยู่และแต่ละคนก็มาจากจังหวัด
ไกล ๆ คนละจังหวัด คือ สระบุรี ประจวบคีรีขันธ์ อยุธยา และศรีสะเกษ ข้าพเจ้าก็ต้อง
ต้อนรับพูดคุยทั้ง ๆ ที่ร่างกายอ่อนเพลียเต็มที่ และเรื่องที่ท่านทั้ง 4 นำ มาพูดคุยกับ
ข้าพเจ้าวันนั้น ก็ตรงกันทั้ง 4 ท่านคือ ขอให้ข้าพเจ้าช่วยตรวจดูชะตาชีวิต ของแต่ละท่าน
ว่าทำไมมันจึงมีปัญหามากมาย ทำให้มีความทุกข์ใจ หลายเรื่องหลายราว และขอร้อง
ให้ข้าพเจ้า ช่วยแก้ไขปัญหาเหล่านั้นให้ด้วย จะเสียค่ายกครูเท่าไรก็ยอมเสียให้ไม่
ขัดข้อง พอข้าพเจ้าได้รับทราบแล้วมันดูเหมือนหนึ่งว่าได้เพิ่มความอ่อนล้าให้ข้าพเจ้า
ขึ้นอีกหลายเท่า แต่ไหน ๆ ท่านทั้งสี่ก็ได้อุตสาหะมาจนถึงบ้านข้าพเจ้าแล้ว
ด้วยระยะทางอันยาวไกล ข้าพเจ้าจึงได้ชี้แจงให้ท่านได้เข้าใจว่าข้าพเจ้านายไพศาล
แสนไชยนี้ มิได้เป็นหมอ ดูไม่ใช่คนทรง และไม่มีอิทธิอำนาจพิเศษ อันใดในตัวที่
จะคลั่งคลุ้มให้รู้และแก้ไขปัญหาทั้งหลายเหล่านั้นให้ท่านได้เท่าที่ข้าพเจ้า
รู้เรื่องทั้งหลาย ได้ทุกวันนี้เป็นเพราะอำนาจทิพย์ของท่านครูบาคัณธา คัณธาโร
และท่านพญาพิงคราช ซึ่งท่านทั้งสองได้ดับขันธจากโลกมนุษย์ไปอยู่ในเทวโลก
ขณะนี้เป็นเวลานับพันปีแล้ว ได้นำพาข้าพเจ้าให้ไปพบเห็นตามที่เห็นสมควรว่า
จะให้พบกับใครหรือไปเห็นอะไร ในปรโลกข้าพเจ้าเองไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือกไปพบคนนั้น
คนนี้หรือไปเห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ได้ตามใจชอบ ดังนั้นจึงต้องขอโทษท่านทั้งสี่ด้วยที่
ข้าพเจ้า มีอาจสนองเจตนารมณ์ของท่านได้เมื่อข้าพเจ้าได้อธิบายให้ท่านทั้งสี่เข้าใจดี
แล้วท่านก็ลากลับ แต่ผมยังครุ่นคิดอยู่ว่าโลกธรรม 8 ได้แก่ มีลาภ - เสื่อมลาภ มียศ -
เสื่อมยศ มีสรรเสริญ - มีนินทา มีสุข - มีทุกข์ มันช่างมีอำนาจเหนือจิตใจมนุษย์มากมาย
จริงหนอ ข้าพเจ้าอยากให้นุษย์ทุกคนได้มีโอกาสไปพบเห็นผลแห่งวิบากกรรมต่าง ๆ
ทั้งกุศลกรรมและอกุศลกรรม ที่ปรากฏอยู่ในปรโลกเช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าไปพบเห็นมา
บางทีอาจจะช่วยผ่อนคลายความทุกข์ของปวงมนุษย์ให้เบาบางลงได้บ้างกระมัง
แต่มันก็ได้แต่คิดเท่านั้นในทางปฏิบัติจริง ๆ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทำได้ ข้าพเจ้าคิดเพลิน
ไปจนถึงเวลารับประทานอาหารค่ำ จึงไปรับประทานอาหารพร้อม ๆ กับพ่อ แม่
หลังจาก นั้นก็พูดคุยกันพอสมควรข้าพเจ้ารู้สึกง่วงนอนเพราะเหน็ดเหนื่อยมาตั้งแต่
ตอนบ่ายแล้วขณะนั้นเป็นเวลา 3 ทุ่มตรง ข้าพเจ้าเข้านอนแต่ยังไม่หลับหลับมอม
ไปทางหน้าต่างบนหัวนอนเห็นพระจันทร์เต็มดวงทอแสงแจ่มกระจ่าง บรรยากาศสงบ

และชุ่มเย็น เนื่องจากฝนตกตอนกลางวัน ทำให้จิตหวนคิดถึงบุญกุศลทั้งหลายที่
ข้าพเจ้า ได้บำเพ็ญมาแล้วในตอนกลางวัน ยังความปลื้มปิติ ให้บังเกิดขึ้นภายในดวง ใจ
เป็นอันมาก ข้าพเจ้าคิดเพลินไปเป็นเวลาเท่าไร ไม่รู้จนกระทั่งหลับสนิท

เปลี่ยนมิติจากโลกมนุษย์

เป็นปกติวิสัยของข้าพเจ้าติดต่อกันร่วมสิบกว่าปีแล้วเมื่อกายเนื้อหลับสนิท
อายุนะทั้ง 5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย หยุดพักจากการรับรู้จากสิ่งเร้าภายนอก จิตของ
ข้าพเจ้า ก็จะเข้าครองกายทิพย์ซึ่งเป็นอีกกายหนึ่งของข้าพเจ้า จิตดวงนี้ยังคงมีความรับรู้
ต่อการสัมผัสทุกอย่างโดยผ่านทวารทั้ง 5 ของกายทิพย์นั่นเอง ความรู้สึกทุกอย่าง
เป็นต้นว่า การมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง การได้ยินสรรพสำเนียงต่าง ๆ การสัมผัสกลิ่น
และรส ต่าง ๆ ความรู้สึกร้อนเย็นอ่อนแข็ง ก็ยังคงเป็นไปเหมือนกับ เมื่อข้าพเจ้าตื่น
อยู่เพียงแต่เปลี่ยนจากกายเนื้อไปเป็นกายทิพย์เท่านั้นด้วยกายทิพย์นี้แหละที่ทำให้ข้าพเจ้า
ได้ไปพบเห็นเหตุการณ์และรับทราบเรื่องราวต่าง ๆ จากโลกอื่นแล้ว นำมาบอกเล่า
ให้แก่ชาวโลกมนุษย์โดยการนำพาของท่านครูบาคุณธรรมาจารย์ และ ท่านพญาพิงคราช
ผู้ซึ่งละสังขารจากโลกมนุษย์ไปอยู่ในโลกทิพย์ นับเป็นเวลาพันกว่าปีแล้ว ทั้งนี้มัน
จะเป็น เพราะวิบากกรรมของข้าพเจ้าเอง หรือจะเป็นความประสงค์ของท่านทั้งสอง
ต้องการให้เป็น เพื่อเหตุผลบางประการข้าพเจ้าก็ไม่อาจจะเข้าใจได้ คตินี้ก็เช่นกัน เมื่อ
จิตของข้าพเจ้าเข้าสู่กายทิพย์แล้วก็พบกับท่านทั้งสอง ภายในห้องนอนของข้าพเจ้าเอง

สภาพของกายทิพย์

กายทิพย์ของข้าพเจ้ายังคงมีรูปร่างทุกอย่างเหมือนกายเนื้อของมนุษย์ แต่จะมี
ความสดใสมากกว่ามีความสวยงามงดงามกว่ากายเนื้อ รวมทั้งเครื่องแต่งกาย ก็ยังคงมีเสื้อ
กางเกง รองเท้า และเครื่องประดับบางอย่าง แต่จะวิจิตรสวยงามกว่าเสื้อผ้าที่ข้าพเจ้า
มีใช้อยู่ในโลกมนุษย์มาก ข้าพเจ้าเคยถามท่านทั้งสองถึงเรื่องเหล่านี้ ท่านได้เมตตา
อธิบายให้ทราบว่าเสื้อผ้าและเครื่องประดับทั้งหลายที่กายทิพย์ของข้าพเจ้าส่วนใหญ่
อยู่นั้น มันเกิดขึ้นจากบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้กระทำความดีตั้งแต่อดีตชาติจึงได้บังเกิด
เป็นของทิพย์เฉพาะตัวของผู้กระทำไม่มีใครนำมาให้ใครได้ ใครสร้างบุญสร้างกุศล

ไว้ดีก็เกิดของดีของอันประณีตสวยงามสำหรับตน ใครสร้างบุญสร้างกุศลไว้น้อยของอันเป็นผลทิพย์ก็มีน้อย ความประณีตสวยงามก็น้อยลดหลั่นกันไป ใครไม่ได้สร้างสรรค์ผลบุญไว้เลยในขณะที่เป็นมนุษย์เมื่อตายจากโลกมนุษย์ก็ไม่มีอะไรเลย ทั้งเครื่องอุปโภคบริโภค ต้องได้รับความระกำลำบากยิ่งกว่าความทุกข์ทั้งหลายที่เราเห็นกันใน โลกมนุษย์ร่อยเท่พันทวี เพราะในโลกทิพย์นี้ ทุกท่านอยู่กันด้วยบุญบารมีเฉพาะตน ไม่อาจจะเอื้อเพื่อแผ้วแผ่แก่ใครได้ เพราะแยกกันอยู่เป็นกลุ่มๆ หรือชั้นซึ่งผู้ที่อยู่ในแต่ละชั้นต่างก็มีบุญบารมีเสมอกันมีทุกอย่างเท่าเทียมกัน จึงไม่ต้องพึ่งพากัน และผู้ที่อยู่ในแต่ละชั้นก็พบปะวิสาสะกัน เฉพาะในกลุ่มของชั้นเดียวกันเท่านั้น ไม่มีโอกาสได้พบเห็นกับผู้ที่อยู่ต่างชั้นกัน โดยเฉพาะผู้ที่บุญบารมีน้อยจะไม่มีทางได้พบเห็นชั้นที่อยู่เหนือกว่าได้เลย คงเสวยวิบากกรรมเหมือนกันภายในชั้นนั้น ๆ แล้วท่านทั้งสองก็ได้พาข้าพเจ้าไปพบกับความเป็นอยู่ในชั้นต่าง ๆ ทำให้ข้าพเจ้ามีความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

เดินทางเข้าสู่โลกทิพย์

เมื่อข้าพเจ้าพบกับท่านครุฑาคัณฐา คัณฐาโร กับพญาพิงคราชแล้วได้วิสาสะทักทายกันพอควร ท่านพญาพิงคราชก็เอ่ยขึ้นว่า

“วันนี้เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา ตามที่ไพศาลรู้แล้วขณะนี้ทางโลกมนุษย์กำลังสร้างบุญสร้างกุศลกันด้วยการสวดมนต์ ฟังเทศน์ และเจริญภาวนาตามกำลังศรัทธาของแต่ละคนด้วยบุญกุศลที่เขาทั้งหลาย ร่วมกันทำครั้งนี้ทางเทวโลก และพรหมโลกก็ได้ร่วมอนุโมทนาด้วย และเพื่อตอบแทนในบุญกุศลที่เขาได้แผ่แผ่อุทิศไปถึงเทวโลกพรหมโลก คตินี้ไพศาลจะได้รับทราบเรื่องสำคัญทางศาสนาเรื่องหนึ่ง ต้องใช้เวลานาน ฉะนั้นเรารีบไปกันเถอะ”

แล้วท่านทั้งสองก็พาข้าพเจ้าลอยล่องขึ้นไปสู่ความเว้งว่างเปล่า โดยรอบตัวมีแต่ความสว่างไสวเย็นตาแต่ไม่มีพระอาทิตย์ พระจันทร์ หรือแม้แต่ดวงดาวก็ไม่มี ไม่รู้ว่าแสงสว่างเย็นนี้เกิดขึ้นมาจากไหน ท่านทั้งสองพาข้าพเจ้าลอยล่องขึ้นไปเป็นเวลานาน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้สัมผัส กับบรรยากาศที่แตกต่างกันไปตามลำดับ คือยิ่งลอยสูงขึ้นบรรยากาศก็ยิ่งเยือกเย็น ปลอดโปร่งสบายขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งถึง สถานที่แห่งหนึ่ง

มีลักษณะเป็นลานราบเรียบกว้างใหญ่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ามีพื้นที่สีเขียวสดเย็นตา
ท่านทั้งสองก็พาข้าพเจ้าลงตรงกลางของลานนั้น พอเท้าสัมผัสพื้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามี
ลักษณะอ่อนนุ่ม เมื่อก้มลงสำรวจดูอย่างพิถีพิถะแล้วก็พบว่ามัน ไม่ใช่หญ้าตามที่
คาดคิด หรือวัชพืชอื่นใดที่เคยเห็นใน โลกมนุษย์ ตามขอบลาน อันกว้างใหญ่นั้นมี
ต้นไม้อื่นๆ อยู่เป็นระยะห่างกันต้นละประมาณ 5 วา ต้นไม้แต่ละต้นแตกกิ่งก้านสาขา
เป็นพุ่มกว้างพองาม มีความสูงประมาณสองเท่าของความสูงของข้าพเจ้าและสูงเท่ากัน
ทุกต้น คล้ายกับว่าได้รับการตกแต่งไว้เป็นอย่างดี ท่านทั้งสองพาข้าพเจ้าเดินมุ่งหน้า
ไปทางขอบลานใหญ่เมื่อเดินเข้าไปใกล้ข้าพเจ้าได้กลิ่นหอมระรื่น เป็นกลิ่นหอมที่ไม่
เคยได้สัมผัสมาก่อนจึงไม่รู้ว่าอะไรคล้ายกับกลิ่นอะไรในโลกมนุษย์ แต่ก็หอมเย็นชื่นใจ
สังเกตดูก็รู้ว่าเป็นกลิ่นของดอกไม้จากต้นที่มองเห็นรอบๆ ลานนั่นเอง ท่านทั้งสองคงรู้
ว่าข้าพเจ้า กำลังสนใจต้นไม้อันนี้ สวรรค์อยู่จึงพาข้าพเจ้าเดินไปหยุดอยู่ใต้ต้นไม้อันหนึ่ง
และให้โอกาสข้าพเจ้าพิจารณาเต็มที่ ลักษณะของต้นไม้นี้มีลำต้น เป็นเกล็ดคล้าย
ต้นก้ามปูแต่เกล็ดของต้นไม้นี้เรียงรายกันสวยงามกิ่งก้านทั้งลงน้อยๆ อ่อนลู่ลงพองาม
มีใบคล้ายใบดอกทานตะวันขนาดใหญ่ตามกิ่งที่ลู่ลงสอดแซมด้วยดอกไม้ลักษณะเป็น
กลีบหนาคล้ายดอกสลิคเตาใหญ่กว่าประมาณ 4 เท่าสีหนักแน่นคล้ายสีของสีเปลือกมังคุด

ข้าพพบผู้เล่าเรื่องสำคัญ

เมื่อพิจารณาต้นไม้อันนี้พอสมควรแล้วท่านทั้งสองได้พาข้าพเจ้าเลี้ยวขวาเดินเลาะ
ไปตามขอบลานนั้นผ่านชอยแยกหลายชอยตัดตรงจากขอบลานออกไปและมีต้นไม้อื่นๆ
ขึ้นอยู่ปากชอยข้างละต้น ข้าพเจ้าเดินตามท่านทั้งสองผ่านปากชอยแยกไปสองชอย
จนถึงชอยแยกสายที่ 3 ท่านทั้งสองก็นำข้าพเจ้าเดินเลี้ยวเข้าสู่เส้นทางนั้น ข้าพเจ้า
เดินตามท่านทั้งสองไปอย่างสงบเงียบไม่ได้พูดคุยกันเลย คงใช้สายตาเพ่งมอง
ไปข้างหน้าด้วยความตื่นตัวต่อสิ่งที่พบเห็น จนกระทั่งเดินไปได้ประมาณ 10 วา
ข้าพเจ้าเริ่มมองเห็นอาคารรูปร่างคล้ายปราสาทจตุรมุข ตั้งอยู่เรียงรายอยู่สองฟากถนน
มีช่องว่างห่างกันพองาม ปราสาทแต่ละหลังส่งประกายระยิบระยับด้วยแสงสีต่างๆ
จนละลานตาไปหมด ทำให้บริเวณที่กลุ่มปราสาทซึ่งมีประมาณ 20 หลังตั้งอยู่นั้น
เสมือนหนึ่งมีรัศมีสีต่างๆ พุ่งผ่านแววตาประสานกันมองดูคล้ายกับการจุดพลุไฟ

หลากสีขึ้นไปแตกกระจายบนท้องฟ้าในโลกมนุษย์

และในช่วงนั้นคือ ช่วงที่ข้าพเจ้าเริ่มมองเห็นกลุ่มปราสาท ที่สองฟากถนน ข้าพเจ้าได้พบชายวัยกลางคน 10 คนแต่ละคนรูปร่างสูงใหญ่ ไว้ผมทรงแสกกลาง ผิวขาวสดใสแต่งกายด้วยกางเกงขายาวถึงข้อเท้าสีเหลืองอ่อน เสื้อแขนยาวคอกลม สียอดทอง ลอยชายเสื้อ คาคับด้วยเข็มขัดสีทองประดับลวดลาย ด้วยอัญมณีหลากสี จนดูแพรวพราว สวมรองเท้าสีทองปลายงอน ทุกคนแต่งกายเหมือนกัน ยืนเรียงรายฟากถนนละ 5 คน ข้าพเจ้าคิดเอาไว้ว่าจะเป็นการออกมาต้อนรับคณะของ ข้าพเจ้าแต่ใจก็อดหวาดหวั่นไม่ได้จึงเรียนถามท่านพญาพิงคราชว่า

“ชายเหล่านี้เป็นใคร มาจากไหนและทำไมต้องมายืนเรียงรายอยู่ที่นี่ด้วย”

ท่านพญาอมยิ้มอย่างรู้ทีแล้วตอบว่า

“ไพศาล ไม่ต้องหวาดกลัวบุคคลเหล่านี้ เพราะทุกท่านเป็นมิตรกับเรา เอาไว้ให้เสร็จธุระสำคัญของเราก่อนแล้วค่อยคุยกับพวกเขาทีหลัง ไพศาลก็จะรู้เอง”

เมื่อคณะของข้าพเจ้าเดินผ่านแถวของบุคคลทั้ง 10 ไปแล้ว ข้าพเจ้าเหลียวกลับไปดูก็พบว่าท่านทั้งหมดได้ออกเดิน ติดตามคณะของข้าพเจ้ามาด้วยกิริยาที่สงบสำรวม และแต่ละท่านก็ยิ้มให้ข้าพเจ้าเมื่อประสานสายตากันทำให้ข้าพเจ้าคลายความหวาดกลัว และมีความรู้สึกเป็นมิตรต่อบุคคลเหล่านั้น คณะของข้าพเจ้าจึงกลายเป็นคณะใหญ่มีบุคคลในคณะถึง 13 คน ท่านครูปาคัณฐาและท่านพญาพิงคราชได้เดินนำคณะทั้งหมดผ่านปราสาทไปตามสบายไม้รับเร้นัก ข้าพเจ้าก็เพลิดเพลินกับการชมความวิจิตรสวยงามของปราสาทแต่ละหลัง จนกระทั่งถึงปราสาทหลังที่ 5 ของฝั่งถนนทางด้านขวามือ ท่านครูปาคัณฐา ซึ่งเดินนำหน้ามาก็หยุดเดินตรงหน้าปราสาท ชาวคณะทั้งหมดก็หยุดตามท่านครูปาฯ

ข้าพเจ้าพบว่ามิชายนุ่นราวคราวเดียวกับชายทั้ง 10 คนที่ติดตามคณะของข้าพเจ้ามา การไว้ทรงผมและเครื่องแต่งกายก็เหมือนกับชายทั้ง 10 คนทุกอย่างแต่ชายคนนี้ไว้หนวดยาวหนาเพิ่มทำให้ดูน่าเกรงขามยิ่ง ชายผู้นี้ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นเจ้าของปราสาท ได้อยู่ในท่านั่งคุกเข่า ประณมมืออยู่ระหว่างอก ก้มลงกราบท่าน ครูปาแบบเบญจางคประดิษฐ์ 3 ครั้งอย่างสวยงาม แล้วกล่าวนิมนต์ท่านครูปา ขึ้นไปบนปราสาทของเขาและหันมาเชื้อเชิญท่านพญาพิงคราช ข้าพเจ้าพร้อมทั้งผู้ติดตามทั้ง

10 ท่าน ให้ขึ้นไปบนบนปราสาทด้วย เมื่อคณะของข้าพเจ้า ได้เข้าไปภายในปราสาท เรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าพบว่าภายในปราสาทอันโอ่โถงกว้างใหญ่นั้น ประดับประดาด้วย ลวดลายทองสอดแทรกด้วยแก้วมณี หลายหลากสี ส่องประกายสวยงาม ลวดลายทั้งหลาย ก็สวยงามอ่อนช้อยเหมาะสมกับส่วนต่างๆ ที่ลายประดับอยู่เช่น เสา ฝาผนัง และบนเพดาน ภายในปราสาทมีเก้าอี้ขนาดกลางอยู่ 2 ตัว ทำด้วยทองคำ มีลวดลายประดับ ด้วยแก้วมณีสวยงามมากเช่นกัน ท่านเจ้าของปราสาทได้นิมนต์ ท่านครูบาคณา นั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งอีกตัวหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ตรงหน้าท่านครูบาห่างกัน พอสมควรท่านเจ้าของ ปราสาทได้เชิญให้ท่านพญาพิงคราชนั่ง ส่วนตัวท่านเจ้าของ ปราสาทได้นั่งลงกับพื้น ระหว่างกลางท่านครูบาคณาและพญาพิงคราช ข้าพเจ้า และชายทั้ง 10 ท่านก็นั่ง พับเพียบกับพื้น ถัดจากท่านเจ้าของปราสาทมา เมื่อทุกอย่าง เป็นไปโดยเรียบร้อยแล้ว ท่านครูบาคณา ก็พูดกับท่านเจ้าของปราสาทว่า

“บัดนี้อาตมาพร้อมด้วยพญาพิงคราชก็ได้นำล้ามจากเมืองมนุษย์มาหาสูเจ้า แล้ว สูเจ้ามีเรื่องอะไรจะเล่าบอกไปสู่โลกมนุษย์ก็ได้เพราะขณะนี้ป็นกาลเวลา อัน สมควรจะบอกเล่าเปิดเผยเรื่องที่สูเจ้าต้องการให้ชาวโลกมนุษย์รู้แล้ว”

ชายเจ้าของปราสาทได้ลุกนั่งคุกเข่าประณมมือกราบท่านครูบาคณา แล้วหันมาไหว้ พญาพิงคราช ข้าพเจ้าและคณะทั้งหมดทุกคนรวมทั้งข้าพเจ้า ก็ ยกมือไหว้ตอบท่านเจ้าของปราสาท โดยมีท่านครูบานั่งยิ้มดูด้วยความเมตตาท่านเจ้า ของปราสาท ได้กลับตัวนั่งพับเพียบหันหน้ามาทางข้าพเจ้าและผู้ติดตาม แล้วกล่าวว่า

“ขอกราบนมัสการครูบาเจ้าและท่านพญา ที่ได้พาไฟศาลล้ามจากโลกมนุษย์ มาหาข้า ถึงที่นี่และอนุญาตให้ข้าได้เล่าเรื่องสำคัญฝากไปบอกกล่าวชาวโลกมนุษย์ ด้วย”

ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจ ที่ท่านเจ้าของปราสาทเอ่ยชื่อของข้าพเจ้าได้ถูกต้อง โดยยังไม่มีใครแนะนำมาก่อนจึงถามท่านขึ้นว่า

“ผมแปลกใจมาก ที่ท่านเรียกชื่อของผมได้ถูกต้องทั้งที่ ไม่มีใครแนะนำ ท่านเลย ท่านรู้จักชื่อของผมได้อย่างไร”

ท่านเจ้าของปราสาทตอบยิ้มๆ คล้ายกับเป็นเรื่องธรรมดาทั่วไปว่า

“ที่นี่เป็นแดนทิพย์ ผู้ที่อยู่ในแดนนี้ต่างก็มีกำลังอันเป็นทิพย์ อยากรู้ อยากเห็นสิ่งใด ก็ย่อมรู้ได้ เห็นได้โดยอำนาจทิพย์ไม่ต้องมีใครมาบอก ดังนั้นท่าน ที่ติดตามมาต่างก็รู้จักไพศาลดีเพราะอยู่ในแดนนี้เช่นกัน ย่อมมีกำลังอำนาจทิพย์เท่ากัน”

เมื่อท่านเจ้าของปราสาทตอบชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบแล้ว ข้าพเจ้าก็เข้าใจแจ่มแจ้ง จนไม่รู้ว่าจะซักถามอะไรอีก จึงได้แต่นั่งสงบนิ่งอยู่ท่านเจ้าของปราสาทคงรู้วาระจิต ของข้าพเจ้าดีจึงเริ่มพูดขึ้นว่า

“นี่นะไพศาล ก่อนที่ข้าจะเล่าเรื่องอันสำคัญยิ่งให้ไพศาลฟัง ข้าขอเรียกตัวเองว่าลุง และจะเล่าประวัติส่วนตัวของลุงให้ไพศาลฟังก่อน ขอให้ไพศาลจงตั้งใจ ฟังให้ดีแล้วจำไว้ให้แม่นยำอย่าให้ผิดพลาด เพื่อจะนำไปถ่ายทอดให้ชาวโลก ผู้มีศีลมีธรรม ประารถนาจะใคร่รู้ให้รู้ไว้เพื่อรร โลงส่งเสริมพระบรมพุทธานุศาสนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้มีนามว่าสมณ โคดมให้เจริญรุ่งเรืองไป จนสิ้นศาสนายุกาลของพระองค์”

หยุดพักคิดหนึ่งแล้วคุณลุงเจ้าของปราสาทก็เริ่มเรื่องว่า

“ตัวลุงในขณะนี้มิชื่อว่าคุณปัญจะมหาพรหม เมื่อสมัยที่ยังมีสังขาร อยู่ในโลกมนุษย์ได้ชื่อว่า พิมเสน เกิดเมื่อ พ.ศ. 1415 และตายจากโลกมนุษย์เมื่อเดือน 3 เหนือ ขึ้น 8 ค่ำ พ.ศ. 1510 รวมอายุเมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ครั้งนั้น ได้ 95 ปี บ้านที่ลุงอยู่ในสมัยนั้นเรียกกันว่า บ้านแท่นผาตั้ง (ขณะนี้คือบ้านทาผาตั้ง อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน) มีอาชีพเป็นสล่า (ช่างก่อสร้าง) ที่มีฝีมือดีเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในโขงเขตเมืองหริภุญชัย ครอบครัวของลุงนับว่าแปลกกว่าชาวบ้านทั่วไปคือลุงมีเมีย 4 คน และมีลูกรวมทั้งหมด 12 คน รวมอยู่ในครอบครัวเดียวกัน ทั้งลูกและเมียทุกคน ต่างก็รักใคร่ปรองดองกันดี ไม่ค่อยมีเรื่องเคียดร้อนมากนัก ถึงจะมีอยู่บ้างก็เป็นเพียงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ และนานๆ จึงจะมีขึ้นครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ก็เป็นเพราะลุงตั้งอยู่ในพรหมวิหาร 4 อันมีเมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา อย่างเคร่งครัด ไม่มีอคติต่อลูกเมียถ้วนหน้าประกอบกับลุงได้ชักนำให้บรรดาลูกเมียทั้งหมดเข้าวัดทำทานฟังเทศน์และรักษาศีลเป็นประจำ ความสงบร่มเย็นจึงบังเกิดขึ้นในครอบครัวของลุงดังกล่าวแล้ว”

ลุงครุปัญจะหยุดพูดแล้วยิ้มอย่างมีความสุขที่ได้รำพึงถึงความหลังอันน่าชื่นชมในครั้งกระโน้น แล้วเล่าต่อ

“ด้วยคุณความดีและบุญกุศลที่สูงได้สร้างสมไว้ตั้งแต่อดีตก่อนโน้นจนถึงสมัยนั้น เมื่อลุดดับจิตจากโลกมนุษย์แล้วบุญบารมี อันนั้นก็ส่งให้ลุดได้มาเกิดอยู่ที่นี้ และอยู่มาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ แต่อีกไม่นานนักคืออีก 125 ปีในโลกมนุษย์ ลุดก็ต้องกลับไปเกิดใหม่ในโลกมนุษย์ ตามกฎของพระไตรลักษณ์ คือทุกอย่างไม่มีเที่ยง ไม่สามารถที่จะฝืนยืนอยู่ในสภาพเดิมได้แม้จะชวนขวายดิ้นรนอย่างไรก็ตามเถิด แล้วท้ายที่สุดมันก็สูญสลายกลับคืนสู่สภาวะเดิมหรือไม่มีอะไรเลย แม้ที่ที่ลุดอยู่ที่นี่ ก็หนีไม่พ้นสังขารมัจจุลแล้วลุดจึงต้องกลับไปเวียนว่ายในวัฏจักรอีกไม่รู้อะไรจะสิ้นสุดกันเมื่อใด”

ถึงตอนนี้ลุดครุปัญจะจะมีใบหน้าสดชื่นร่าเริงและพูดด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

“เมื่อลุดมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ลุดก็กลัวความตายเหมือนมนุษย์ปุถุชนทั้งหลาย แต่เมื่อลุดตายแล้วมาอยู่ที่นี้ลุดกลับกลัวต่อการไปเกิดในโลกมนุษย์อีก นี่แหละความไม่แน่นอนนะ ไพศาล แม้แต่บรรดาลูกเมียของลุดในครั้งก่อนโน้น ทั้งหมดก็เช่นเดียวกัน ทุกคนต่างก็เวียนว่ายตายเกิดไปแล้วหลายภพหลายชาติ ดีบ้าง เลวบ้าง ตามแต่ผลกรรมที่เขาแต่ละคนสร้างสมอบรมเอาไว้เป็นตัวกำหนด ซึ่งลุดจะเล่าให้ไพศาลฟังในตอนหลังเป็นอันว่าเรื่องส่วนตัวของลุดก็มีอยู่เพียงเท่านั้น และต่อจากนี้ไปลุดก็จะได้เล่าเรื่องสำคัญมากให้ไพศาลฟังเรื่องหนึ่ง ลองทายดูซิว่าเป็นเรื่องอะไร”

ลุดครุปัญจะหยุดเล่าแล้วอมยิ้มพลางจ้องข้าพเจ้าเพื่อรอคำตอบ

“คงจะเป็นเรื่องของคน ไทยและเมือง ไทยในสมัยสร้างบ้านสร้างเมือง กระมัง” ข้าพเจ้าตอบแต่คุณลุดครุปัญจะ กลับส่ายศีรษะช้า ๆ และรู้สึกสนุกกับการคาดเดาของข้าพเจ้าแล้วเฉลยว่า

“ไพศาลคาดผิด เรื่องที่ลุดจะเล่าให้ฟังต่อไปนี้เป็นเรื่องของพระราชาเจดีย์ที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ เอ้าลองทายอีกครั้งซิว่าเป็นพระราชาอะไร”

“ผมคิดว่าเป็นเรื่องของพระราชาตะ โกงในประเทศพม่าถูกหรือเปล่า”

ลุดครุปัญจะหัวเราะเบา ๆ พร้อมกับส่ายหน้าปฏิเสธแล้วว่า

“ผิดอีกแล้ว ไพศาล เรื่องพระราชาที่ลุดจะเล่าให้ฟังนั้น ไม่ใช่ชน ไกล ที่แท้ก็คือ เรื่องของพระราชาทริภุชชัยในเมืองหละปุน (ลำพูน) ที่ไพศาลอยู่นั้นแหละ”

เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบว่าเป็นเรื่องของพระธาตุหริภุญชัยแล้ว ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก
ตื่นเต้น ดีใจมาก เพราะเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าเองก็มีความต้องการอยากรู้มานานแล้วด้วย
จึงได้สำรวจ จิตนึ่งรอฟังอยู่ด้วยความสนใจอย่างยิ่ง ลุงครูปัญจะคงจะหยั่งจิตของ
ข้าพเจ้าได้ว่าข้าพเจ้ากำลังตั้งใจคอยรับฟังอย่างเต็มที่ ลุงครูปัญจะหันหน้า ไปสบตา
กับครูบาทัณธา และพญาพิงคราชตามลำดับ เป็นเชิงขออนุญาต ทั้งท่านครูบาฯ และ
พญาพิงคราช มี ใบหน้ายิ้มแย้ม ท่านครูบาฯ เอ่ยอนุญาตว่า

“ครูปัญจะมีเรื่องอะไรจะเล่าบอกให้โลกมนุษย์ได้รับรู้ก็เล่าไปได้แล้ว
ด้วยบัดนี้มันเป็นกาละอันควรที่จะเปิดเผยเล่าจากโลกมนุษย์และ เพื่อนของครูปัญจะ
ที่กำลังรอรับฟังอยู่”

“เริ่มเล่าได้แล้ว เพราะ โลกทั้ง 3 ก็เห็นควรเห็นชอบด้วยและหมู่ข้าก็มีเวลา
น้อยต้องไปที่อื่นอีกหลายแห่ง” ท่านพญาพิงคราชพูดเสริมขึ้น

“ให้ว่าสาครบาเจ้า กราบท่านพญาฯ เมื่อท่านทั้งสองและ โลกทั้งสาม อนุญาต
แล้ว ตัวข้าก็จะขอเล่าเรื่องพระธาตุหริภุญชัย ตั้งแต่เก้าเหง้า (ต้นเค้า) ฝากไพศาล
ไปบอกเล่าให้สาธุชนผู้เป็นเวไนยสัตว์ในโลกมนุษย์ได้รับรู้ขอให้ไพศาลตั้งใจฟังให้ดี
และจดจำไว้อย่าให้คลาดเคลื่อนเพราะไพศาลจะต้องนำไปเล่าต่อในโลกมนุษย์”

“ครับ ผมกำลังตั้งใจรอรับฟังอยู่แล้ว”

ข้าพเจ้ารีบตอบรับคำเตือนของลุงครูปัญจะทันที

บทที่ 2

ทวนกระแสนอดีตของ

พระธาตุหริภุญชัย

ครูปัญจะมหาพรหม นั่งพับเพียบสำรวจจิตพักหนึ่ง สายตาจ้องจับอยู่ที่ข้าพเจ้า
คล้ายกับจะมีพลังอำนาจอย่างหนึ่งพุ่งเข้ามากระทบ สะกดให้ข้าพเจ้า พุ่งความสนใจ
ย้อนกลับไปที่ตัวคุณลุงครูปัญจะ เมื่อเห็นว่าทุกอย่างพร้อมแล้ว คุณลุงครูปัญจะก็เริ่ม
เล่าเรื่องดังนี้

ณ ที่ตั้งของเมืองหริภุญชัยในปัจจุบันนี้เมื่อสองพันกว่าปีมาแล้วยังมีสภาพเป็นป่าทึบ มีต้นไม้หลายชนิดขึ้นอยู่ปะปน กันหนาแน่นทั้งไม้ยืนต้น และไม้ล้มลุก น้อยใหญ่แต่ในบริเวณนี้ก็มีคนเข้ามาอยู่อาศัยแล้ว 6-7 คน หาเลี้ยงชีพด้วยการเก็บ พืชพันธุ์ในป่าและล่าสัตว์เป็นอาหาร เพราะสัตว์ป่าในขณะนั้นมีชุกชุมมาก เขาทั้งหลายจึงมีอาหารพอที่จะดำรงชีวิตไปได้โดยไม่ขาดสนทุกฤดูกาล เครื่องนุ่งห่ม ก็ประดิษฐ์มาจากใยไม้ เยื่อไม้ แล้วนำมาถักทอพอใช้งานได้ ที่อยู่อาศัยใช้ต้นไม้ กิ่งไม้ และใบไม้ในป่านั้นแหละนำมาปลูกสร้างที่พักอาศัย เครื่องใช้สอยต่าง ๆ ก็ตกแต่ง จัดทำขึ้นจากวัสดุธรรมชาติ เช่น หิน ไม้ และโลหะบางชนิด ที่ต้องออกไปเสาะแสวงหาในถิ่นไกล

คนพวกนี้มีชีวิตอยู่อย่างชาวป่า ยังไม่มีศาสนาเป็นที่พึ่งทางใจ เมื่อมีภัยพิบัติเกิดขึ้นเขาก็บนบานศาลกล่าว ขอความช่วยเหลือจากสิ่งที่พวกเขาคิดว่าจะช่วยเขาได้ ทั้งสิ่งที่มองเห็น เช่น ต้นไม้ใหญ่ แม่น้ำ ก้อนหิน เป็นต้น และสิ่งที่มองไม่เห็น ได้แก่ ภูตผีปีศาจทั้งหลายพวกเขาก็ยึดเอาเป็นที่พึ่งทำการบูชาเช่นไหว้ ขอให้บันดาลความสำเร็จผลในสิ่งที่เขาต้องการในครั้งนั้นที่ป่าไม้รวกแห่งหนึ่ง เมื่อพวกเขาออกไปล่าสัตว์ตามบริเวณใกล้เคียงป่าไม้รวกนั้นคราวใด สัตว์ที่ได้รับบาดเจ็บ จากอาวุธของ พวกเขา เช่น ค้อนไม้ แหวน หลาวหรือถูกขว้างด้วยก้อนหินก็ตาม มักจะกระเซอะกระเซิง วิ่งหนีเอาตัวรอดหลบเข้าไปในป่าไม้รวกแห่งนั้น เมื่อพวกเขาติดตามมาก็พบว่าสัตว์ที่ได้รับบาดเจ็บนั้นกลับวิ่งหนีออกจากป่าไม้รวก นั้นอย่างรวดเร็วเหมือนไม่เคยได้รับบาดเจ็บมาก่อนเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งจนทำให้พวกเขาเอะใจว่า คงจะมีอะไรบางอย่างภายในป่าไม้รวกแห่งนี้แน่ ๆ ที่ช่วยให้สัตว์หนีหลุดรอดจากการตามล่า ได้ทั้งที่ได้รับบาดเจ็บมาแล้วพวกเขาจึงพากันเข้าไปสำรวจ ดูภายในป่าไม้รวก แห่งนั้นอย่างละเอียด ก็ได้พบแอ่งน้ำเล็ก ๆ แอ่งหนึ่งกว้างประมาณ 1 คืบ มีน้ำอยู่เต็มเปี่ยมรอบ ๆ แอ่งน้ำนี้เต็มไปด้วยรอยเท้าสัตว์นานาชนิด บางแห่งยังสังเกตเห็นรอยเลือดหยดติดอยู่ตามพื้นดินและใบไม้แต่ตามรอยเท้าทางออกนั้นจะไม่พบ รอยเลือดอยู่เลย สร้างความแปลกใจให้พวกเขาเป็นลึนพันนอกจากนี้เมื่อเกิดไฟป่าไหม้ ลุกลามกระจายเป็นวงกว้าง โอบล้อมป่าไม้รวกนี้ไฟป่า ก็ไม่อาจจะลุกลามเข้าไปเผาทำลายป่าไม้รวกนั้นได้ ก็ยิ่งเพิ่มความหวังเกรงให้พวกเขามากยิ่งขึ้น พวกเขา คิดว่า

คงเป็นที่สิงสถิตของภูตผีที่พวกเขาเคารพเช่นไหว้ จึงได้ช่วยกันแผ้วถางที่แล้ว
สร้างศาลขึ้นให้เป็นที่สิงสถิต และสำหรับเป็นที่ทำการบูชาเช่นไหว้ไปด้วย

ลุงครูปัญจะหยุดเล่า มองหน้าข้าพเจ้าพลางหัวเราะเบาๆ แล้วพูดต่อว่า

“ไฟศาลคงอยากรู้สินะว่าแองน้ำน้อยๆ นั้นวิเศษอย่างไร และสัตว์ที่ได้รับ
บาดเจ็บทั้งหลายที่หลบเข้าไปที่นั่นไปทำอะไร และทำไมจึงเป็นเช่นนั้นได้ เอาละ
ให้ไฟศาล ตั้งใจฟังลุงเล่าต่อไปก็จะเข้าใจเอง เมื่อสัตว์ที่ถูกอาวุธได้รับบาดเจ็บจาก
พรานผู้ตามล่าวิ่งหนีเอาชีวิตรอดไปตามแนวป่าเทพเทวดาทั้งหลายที่สถิตอยู่ตามป่านั้น
พอที่จะช่วยชีวิตสัตว์ผู้นำสงสารเหล่านี้ได้ด้วยยังไม่ถึงกรรม ถึงวาระอายุขัย ก็จะคลจิต
คลใจให้สัตว์นั้นหลบเข้าไปที่แองน้ำในป่าไม้รวก ใช้ลื่นเลียน้ำในแองแล้วเลียที่
บาดแผลหรือที่รอยฟกช้ำบาดเจ็บ บาดแผลหรือรอยฟกช้ำบาดเจ็บก็จะหายไปทันที
บังเกิดพลังกำลังแข็งแรงขึ้น สามารถวิ่งหลบหนีพรานผู้ตามล่าอย่างรวดเร็วจนตาม
ไม่ทันสามารถรักษาชีวิตไว้ได้แองน้ำนั้นมีความศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไรนี้แหละเป็นเรื่อง
ที่ลุงต้องการให้ไฟศาลได้รู้ไว้ จงตั้งใจฟังและจำไว้ให้ดี”

ในอดีตกาลนานนับได้ 2530 กว่าปีเมื่อองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ยังทรงพระชนม์อยู่แต่เป็นวัยที่ชรามากแล้ว พระพุทธองค์ได้ตรัสอธิษฐานต่อหน้า
พระอรหันต์สาวกทั้งหลายว่า

**“ต่อไปในภายภาคหน้าเมื่อตถาคตดับขันธเข้าสู่นิพพานแล้วศาสนาของ
ตถาคตจะยังคงอยู่เป็นที่พึ่งของสรรพสัตว์ทั้งหลายไปอีกยาวนานเพื่อเป็นหลัก
ในการยึดเหนี่ยวและสืบทอดศาสนาของตถาคตขอให้อริยธาตุของตถาคตได้ไปสถิต
อยู่ ณ ที่ที่จะเป็นศูนย์รวมและเผยแพร่พระธรรมคำสอนของตถาคตสืบต่อไปเถิด”**

ด้วยพุทธประสงค์อันนี้หลังจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จเข้าสู่นิพพานแล้ว
ได้ 150 ปีพระชาตูปี้องพระโมลี และพระชาตูป้องอีกจำนวนหนึ่ง ได้เสด็จมา
ประดิษฐานอยู่ในป่าไม้รวกแห่งนี้ และเกิดแองน้ำเล็กๆ ขึ้นเป็นที่จำหมาย
ไฟศาลคงเข้าใจแล้วซิว่าทำไมน้ำในแองน้ำนี้จึงมีคุณวิเศษสามารถรักษาบาดแผล และ
ความเจ็บปวดให้หายได้อย่างรวดเร็ว

พระบรมสารีริกธาตุได้ประดิษฐานอยู่ที่สถานแห่งนี้เป็นเวลาอันยาวนาน
โดยมีเทพเทวดาผู้เป็นสัมาทิภูฏิได้ช่วยกันพิทักษ์รักษาไว้มิให้มนุษย์และ

สัตว์ทั้งหลายเข้ามาขุดคุ้ยย้ายหรือกระทำการกิริยาอันไม่ควรในอาณาบริเวณนี้ จนลุถึง พ.ศ. 1200 ถึง พ.ศ. 1277 ช่วงเวลานี้ผู้คนได้เข้ามาอยู่ตาม อาณาบริเวณที่พระบรมธาตุประดิษฐานกันมากขึ้น จนได้สร้างเป็นบ้านเป็นเมืองขึ้น โอบล้อมองค์พระบรมธาตุไว้ โดยผู้สร้างก็ไม่ว่ามีพระบรมธาตุสถิตอยู่ (ติดตามรายละเอียดการสร้างเมืองในเรื่อง “เจ้าแม่หมอนเกล้า”) เมืองนี้คือ เมืองหริภุญชัยหรือหละปุน (ลำพูน) เดียวนี้ และมีเจ้าผู้ครองนคร คือ พระนางจามเทวีเป็นปฐมกษัตริย์ บริเวณที่พระบรมธาตุสถิตอยู่เป็นช่วง (ลาน) กว้าง สะอาด โล่งเตียน ประหนึ่งว่ามีใครมาปัดกวาดไว้หากมีบุคคลใดมาทำสกปรก - ถ่ายมูตรคูถ หรือแสดงกิริยาอันหยาบคายในบริเวณ ช่วงนี้ก็มักจะมีอันเป็นไปต่าง ๆ นานา ตามเหตุแห่งการกระทำ นี่เป็นเพราะอำนาจของเทพเทวดาที่เฝ้ารักษาอยู่บันดาลให้เป็นไป

เหตุการณ์อาถรรพ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ทั้งไพร่บ้านพลเมืองและเสนาอำมาตย์ของพระนางจามเทวีเอง จึงทำให้พระนางมีความสงสัยใคร่รู้ว่าอะไรเป็นเหตุให้สถานที่แห่งนั้นมีอาถรรพ์ศักดิ์สิทธิ์ถึงปานนี้ พระนางจึงได้ไต่ถามท่าน ผู้รู้สมณชีพรามณ์ทั้งหลายก็ไม่มีใครรู้ความจริง แต่ก็ลงความเห็นทำนองเดียวกันว่า สถานที่แห่งนี้ น่าจะเป็นที่สถิตของปวงเทพเทวดาที่พิทักษ์รักษาบ้านเมือง สมควรที่พระแม่เจ้า จะตั้งที่บูชาเทวดาอันพิทักษ์รักษาในทิศทั้งสี่แล้วอัญเชิญมาสถิตอยู่เพื่อปกปักรักษาบ้านเมือง และอำนวยความร่มเย็นเป็นสุขให้แก่ไพร่บ้านพลเมืองต่อไป

พระนางจามเทวีก็เห็นดีด้วยจึงมีบัญชาให้เสนาอำมาตย์ของพระนางไปแผ้วถางปัดกวาดช่วงนั้น โดยวัดจากศูนย์กลางซึ่งเป็นที่พระบรมธาตุเจ้าประดิษฐาน อยู่ออกไป ทั้งสี่ทิศ ทิศละ 9 วา ขั้ดราชวัตรฉัตรตรงตามขนบธรรมเนียมที่เคยปฏิบัติกันมาแต่เก่าก่อน ตรงจุดกลางให้สร้างหอขนาดกลางด้วยไม้ขึ้นไว้หลังหนึ่ง สำหรับเป็นที่สถิตของเทพเทวดาแล้วให้พราหมณ์ปุโรหิตทำพิธีอัญเชิญเทพเทวดาโดยจัดตั้งเสาไม้สูงขนาดเอวคนแล้วตีไม้ยาวประมาณ 2 ศอก ติดกับข้างหัวเสาอันหนึ่งให้ปลายไม้ไพล่ออกไปเท่า ๆ กัน ลดต่ำลงมาประมาณฝ่ามือตีไม้ยาวเท่ากันอีกอันหนึ่งเหมือนกับอันบน แต่ปลายไม้ชี้ไปคนละทิศ ที่ปลายไม้ทั้งสี่ทิศมีไม้กระดานกว้างยาวประมาณกึ่งหนึ่ง ตีติดอยู่บนปลายเสาก็เช่นกัน มีไม้กระดานขนาดเดียวกันนั้นตีติดอยู่แล้ว ปักเสานั้นให้ปลายไม้ชี้ออกไปตรงตามทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ตามลำดับ

บนแผ่นกระดานปลายเสาและปลายไม้ จัดวางเครื่องบักพลีบวงสรวงต่าง ๆ (พิธีนี้ยังมีอยู่ใน ภาคเหนือ เรียกว่า **ขึ้นตัวตั่งสี่** หรือทำจตุโลกบาล) เมื่อได้ฤกษ์อันเป็นมงคลแล้ว พราหมณ์พิธีก็อ่าน โองการอัญเชิญท้าวจตุโลกบาล และบริวารทั้งหลาย อันประจำอยู่ตามทิศต่าง ๆ ให้เข้ามาสถิตอยู่ ณ ที่แห่งนี้เพื่อปกป้องคุ้มครองทั้งบ้านเมือง และผู้คนทั้งหลายให้มีความสุขความอุดมสมบูรณ์

เมื่อได้จัดตั้งหอและอัญเชิญท้าวจตุโลกบาลแล้ว พระแม่เจ้าก็มีได้ละเลย ทั้งขว้างไฉ้หมั่นมาทำการสักการะอยู่เสมอ โดยเฉพาะในวันสำคัญ เช่น วันปีใหม่ วันเข้าพรรษา นอกจากจะทำบุญหยาดน้ำอุทิศ ส่วนกุศลให้แล้ว ก็ยังให้พราหมณ์ ปุโรหิตทำพิธีบวงสรวงด้วย เมื่อใดบ้านเมืองเดือดร้อนเช่น มีศึกสงคราม หรือเกิดภัยธรรมชาติ หรือเกิดโรคระบาด พระแม่เจ้าจามเทวีก็มาจัดทำพิธีบวงสรวง ขอพรให้บ้านเมืองสงบร่มเย็น ปราบแป่ (ชนะ) ศัตรูหมู่มารทั้งหลาย เหตุการณ์เลวร้ายทั้งหลาย ก็สงบเรียบร้อยลงด้วยดีทุกครั้ง ทั้งนี้ก็เพราะอำนาจบุญบารมีของพระแม่เจ้าที่สั่งสมไว้ ประกอบกับอำนาจของเทพเทวาช่วยบันดาล ความปรารถนาทั้งหลาย จึงสำเร็จผลตามแรงอธิษฐานนั้นทุกครั้ง เพราะความศักดิ์สิทธิ์ที่สำแดงออกให้ประจักษ์อันเป็นประโยชน์ต่อ ผู้คนและบ้านเมือง พระแม่เจ้าจามเทวีจึงเรียกสถานที่แห่งนี้ว่า **ช่วงเจ้าฮั่งเมือง** (ฮั่ง คือ การดูแลรักษา) แล้วประกาศให้ชาวเมืองทั้งหลาย ปฏิบัติต่อ ช่วงเจ้าฮั่งเมือง ดังนี้คือ

ข้อ 1. ห้ามมิให้บุคคลผู้ใดเข้าไปทำการอันมิควร เช่น ถ่มน้ำลาย ถ่ายปัสสาวะ อุจจาระ หรือพูดจาด้วยคำพูดอันหยาบคายภายในรัศมี 9 วา โดยรอบหอเจ้าฮั่งเมือง

ข้อ 2. ห้ามปล่อยให้สัตว์เลื้อยทุกชนิดเข้าไปในช่วงนั้นโดยเด็ดขาด

ข้อ 3. บุคคลใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นเสนาอำมาตย์หรือไพร่บ้านพลเมืองเมื่อผ่านสถานที่แห่งนี้ต้องสำรวมกาย วาจาใจให้เรียบร้อย และทำการเคารพนบไหว้ทุกครั้ง หากมีใครฝ่าฝืนให้ลงโทษด้วยการนั่งตากแดดหนึ่งวัน หรือไม่ก็ให้ไปปิดกวาด โรงช้าง โรงม้าของพระแม่เจ้า

เพื่อรักษากฎอันนี้ให้ศักดิ์สิทธิ์ พระแม่เจ้าได้มอบหมายให้สนมผู้ใกล้ชิด 2 คน คือ สนมเทพอินทรา กับสนมบุญวันนา เป็นผู้ดูแลควบคุมและจัดตั้งผู้คนผลัดเปลี่ยนกันมาปฏิบัติปิดกวาดช่วงเจ้าฮั่งเมืองเป็นประจำทุกวัน และทุก ๆ 7 วัน

สนมทั้งสองก็จะเข้ามาตรวจความเรียบร้อยแล้วจัดเปลี่ยนดอกไม้ รูปเทียน ที่จัดเป็น
เครื่องบูชาบนหอ และได้ปฏิบัติภารกิจนี้โดยมิได้บกพร่องเป็นเวลาหลายปี จนมี
ความรู้สึกผูกพันห่วงใยช่วงนี้อย่างลึกซึ้ง บ่อยครั้งสนมทั้งสองได้พากันมาที่ข่วง โดยไม่
นับกาลเวลาว่าจะเป็นยามเช้า ยามสาย ยามบ่ายหรือ ยามเย็น เมื่อมีความประสงค์จะมา
ก็พากันมา จนกระทั่งใกล้เวลาย่ำค่ำวันหนึ่ง สนมทั้งสองยังไม่กลับออกจากบริเวณ
ข่วงเข้ายังเมืองคืนสู่คุ้มหลวง ได้มีปรากฏการณ์มหัศจรรย์เกิดขึ้นภายในบริเวณข่วงนั้น
ต่อหน้าสนมทั้งสองและคนกำน (คนงาน) 2-3 คน โดยมีฉัพพรรณรังสี พวยพุ่งขึ้นสู่
นภากาศแล้วแผ่ขยายออกเป็นวงกว้างปกคลุมทั่วบริเวณทำให้อำณาเขตโดยรอบ
สว่างจ้าแต่ไม่ร้อนแรง รังสีนี้ปรากฏให้เห็นเป็นเวลาหลายชั่วชีวิตใจสร้างความตื่นเต้น
ปีติให้กับทั้งสองสนมเป็นอย่างยิ่งจึงรีบทรุดกายลงกราบไปที่หออันเป็นจุดพุ่ง ขึ้นของ
ฉัพพรรณรังสีแล้วรีบเร่งกลับไปกราบทูลพระแม่เจ้าถึงปรากฏการณ์มหัศจรรย์นี้
โดยเร็ว

พระแม่เจ้าจามเทวีฟังรายงานของสนมผู้ใกล้ชิดทั้งสองด้วยความสน พระทัย
ยิ่ง ได้ซักถามรายละเอียดต่าง ๆ ด้วยความปลื้มปิติและมีความปรารถนาอยากรู้เห็นบ้าง
ด้วยพระองค์เอง จนกระทั่งยามพลบค่ำวันหนึ่ง พระแม่เจ้าพร้อมด้วยสนมใกล้ชิดและ
เหล่าเสนาอำมาตย์รวมทั้งราชบุตรทั้งสอง ได้มาทำการสักการบูชาที่หอเจ้าเมือง
ด้วยดอกไม้ รูป เทียน ประพรมทั่วบริเวณข่วงด้วยน้ำสุคนธรส อันหอมระรื่น
แล้วร่วมกันตั้งสัจจอธิษฐานจิตว่า

“แสงสีอันรุ่งเรือง ซึ่งเคยปรากฏขึ้น ณ สถานที่แห่งนี้แล้ว ผู้ข้าทั้งหลาย
มีความปรารถนาอยากรู้จะเห็น เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตน และเพื่อเป็นสิริมงคล แก่
บ้านเมืองหริภุญชัยนี้ด้วย ด้วยเดชะอำนาจแห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สิงสถิตอยู่ ณ
ที่นี่หมู่ข้าทั้งหลายขออัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นได้โปรดสำแดงแสงสีอันรุ่งเรืองนั้น
ให้ปรากฏแก่ผู้ข้าทั้งหลายในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด”

อธิษฐานจิตแล้วทุกคนต่างก็นั่งนิ่งเงียบสงบสำรวมเพ่งสายตาคอยดูอยู่อย่าง
เงียบกริบ ไม่มีผู้ใดพูดคุยกันเลย เป็นเวลายาวนานจนใกล้เที่ยงคืน ก็ไม่มี

ปรากฏการณ์อันใดเกิดขึ้นให้เห็น ผู้คนบริวารก็เริ่มบนพื้พำด้วยความผิหวัง
พระแม่เจ้าเห็นว่าเวลากี่ล่วงเลยมาจนปานนี้แล้วยังไม่บังเกิดแสงสีอันใดให้เห็น
ชะรอยปวงเทพเทวดาทั้งหลายจะเห็นว่ายังไม่ถึงเวลาอันสมควรจะแสดงให้ปรากฏแก่
พวกเรากระมัง จึงบอกให้ทุกคนคุกเข่ากราบสักการะต่อหอเจ้าฮังเมือง แล้วพากัน
กลับสู่ที่พัก ช่วงเจ้าฮังเมืองนี้ได้รับความเคารพนบยำจากเจ้าผู้ครองนครหรืออุยชัย
สืบทอดมาจาก พระแม่เจ้าจามเทวีซึ่งเป็นกษัตริย์พระองค์แรก โดยไม่ขาดสาย
ทุกรัชกาลเช่น เจ้ามหันตยศ พระราชโอรสผู้รับช่วงสืบต่อมาและเจ้ากมุตยราชเป็นต้น
แต่ก็เป็นเพียงเคารพในฐานะของเทพเจ้าผู้รักษากันเมืองเท่านั้น มิได้เกี่ยวข้องกับ
พระพุทธศาสนา

พบความจริงและเริ่มก่อสร้างองค์พระเจดีย์

จนถึงรัชสมัยของพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชปีพุทธศักราช 1440 ในรัชสมัยนี้
พระพุทธศาสนาได้เข้ามาเผยแผ่ในนครหรืออุยชัยแล้วอย่างกว้างขวาง ตามความ
เป็นจริงพระพุทธศาสนาเริ่มเข้ามาเผยแผ่ในแคว้นแคว้นนี้ก่อน สมัยของ พระนางเจ้า
จามเทวีด้วยซ้ำไป (ผู้สนใจติดตามอ่านจากหนังสือ “ย้อนอดีตวัดสันป่ายาง
หลวง”) และได้รับสืบทอดกันมาบางครั้งก็เจริญรุ่งเรือง บางครั้งก็เสื่อมโทรมลงบ้าง
ตามกฎของพระไตรลักษณ์ แต่ก็ไม่ขาดสายของพระพุทธศาสนาในรัชสมัยของ
พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชนี้เป็นสมัยที่พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองมากบรรดาพุทธ
บริษัททั้งหลายมีความรู้ ความเข้าใจในพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระ
ผู้มีพระภาคเจ้าอย่างแจ่มแจ้งลึกซึ้ง แม้พระเจ้าอาทิตย์ราชเองก็เช่นกัน พระองค์
ทรงเลื่อมใสและศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งภาคปริยัติและปฏิบัติ
และทรงดำรงพระองค์อยู่ในศีลธรรมอันดี เชื่อมมั่นในคุณของพระรัตนตรัย อันมี
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ยึดเป็นที่พึ่งอันสูงสุด ไม่มีสิ่งอื่นใดเหนือกว่า

ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรงเลื่อมใสศรัทธาในช่วงเจ้าฮังเมือง ที่ได้รับการ
เคารพ นับถือสืบต่อกันมาตั้งแต่ต้นราชวงศ์ เพื่อที่จะเบี่ยงเบนให้ไพร่บ้านพลเมือง
ในเมืองหรืออุยชัยหันมายุคเอาพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์เป็นที่พึ่งอันสูงสุด
แทนที่จะขอพึ่งเทพเทวดาหรือภูตผีปีศาจทั้งหลาย พระองค์จึงมีพระบัญชา ให้หรือหอ

เจ้าฮังเมืองออกเสียแล้วให้สร้างฐานเว (ส้วม) ขึ้นแทนที่หอเจ้าฮังเมือง ทั้งนี้พระองค์มีพระประสงค์จะแสดงให้เห็นหมู่คนทั้งหลายได้เห็นว่าไม่มีอำนาจของเทพเทวดาที่ไหนจะเหนือไปกว่าอำนาจของพระรัตนตรัย นั่นเอง

ก่อนที่การสร้างเวจะสำเร็จ 2 วัน พระเจ้าอาทิตย์ราชได้สังเกตเห็นกาเผือกขนาดใหญ่ตัวหนึ่งบินวนเวียนไปรอบๆ ช่วงเจ้าฮังเมืองแล้วโผไปจับอยู่ที่กิ่งไม้รูกฟ้าเผ่าดูการสร้างฐานเว สักพักหนึ่งก็ออกบินวนเวียนไปรอบๆ อีกแล้วก็กลับไปจับอยู่ที่เดิมตลอดเวลา 2 วัน กาเผือกใหญ่ตัวนี้เฝ้าดูแล้วบินวนเวียนซ้ำซากอยู่เช่นนี้ จนการสร้างฐานเวสำเร็จสมบูรณ์ แต่พระเจ้าอาทิตย์ราชก็ไม่สนพระทัยอะไรมากนักเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาของนกกาทั้งหลายที่บินวนเวียนหาอาหารกินเท่านั้น เมื่อฐานเวสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว คราวใดที่พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชจะเสด็จไปใช้ฐานนั้น ปลดทุกข์กาเผือกใหญ่ตัวนั้นก็บินโฉบจากต้นไม้ลงมาจิกตีป้องกันมิให้พระเจ้าอาทิตย์ราชเข้าไปถึงฐานเวนั้นทุกครั้ง พระเจ้าอาทิตย์ราชทรงพิโรธมากได้สั่งให้เสนาอำมาตย์จับกาเผือกตัวนั้นแล้วฆ่าเสียให้ได้ แต่เหล่าเสนาทั้งหลายก็ไม่อาจจับหรือฆ่ากาเผือกนั้นได้สำเร็จ ไม่ว่าจะด้วยวิธีการอย่างไรก็ตาม พระเจ้าอาทิตย์ราชใช้ความมานะพยายามจะเข้าไปใช้ฐานเวนั้นถึง 7 ครั้ง ก็ไม่อาจฝ่าการจิกตีของกาเผือกเข้าไปถึงฐานเวได้จึงเกิดความคิดขึ้นว่า สถานที่แห่งนี้คงจะมีอะไรที่เป็นของสูงของศักดิ์สิทธิ์อยู่เป็นแน่แม้เราผู้ตั้งมั่นอยู่ในพระรัตนตรัยอันเป็นของสูงสุดแล้ว ก็ยังไม่อาจฝ่าการจิกตีป้องกันของกาเผือกตัวนั้นได้ สมควรที่เราจะปรึกษากับปุโรหิตอาจารย์เพื่อหาข้อเท็จจริงว่าสถานที่แห่งนี้มีอะไรที่เป็นของสำคัญอยู่ และเราสมควรที่จะทำประการใดต่อไปกับสถานที่นี้ คิดแล้วก็มิพระบัญชาให้ปุโรหิตอาจารย์เข้าเฝ้าแล้วไต่ถามถึงข้อเท็จจริงตามพระราชดำริปุโรหิตอาจารย์หลายท่าน ได้ร่วมกันคิดคำนวณ ตามวิธีการทางโหราแต่ก็ไม่อาจจะให้คำตอบได้ว่ามีอะไรที่เป็นของสำคัญอยู่ ณ สถานที่นี้ ได้แต่ถวายคำแนะนำไปว่า กาเผือกตัวนี้มีการกระทำเป็นที่น่าสังเกตอยู่ เช่นขณะใดที่พระองค์อยู่ตามปกติ ไม่ไปใช้ฐานเวมันก็ไม่จิกตีทำร้ายพระองค์มันจะจิกตีทำร้ายพระองค์ก็ต่อเมื่อพระองค์ตั้งใจจะเข้าไปใช้ฐานเวเท่านั้น ชะรอยว่ากาเผือกตัวนี้จะรู้ว่าที่ฐานเวของพระองค์นั้นมีของสำคัญอะไรสถิตอยู่ในบ้านเมืองของเรานั้นผู้ที่บำเพ็ญจิตจนบรรลุนิพพานสมาบัติขั้นสูง สามารถรู้ความในใจของมนุษย์

และสัตว์ตลอดจนเข้าใจในภาษามนุษย์และสัตว์ทุกประเภทมีอยู่ สมควรที่พระองค์
จะตีฆ้องร้องป่าวไปยังแคว้นต่างๆ ในอาณาเขตของหริภุญชัยให้คนผู้ที่มีความสามารถ
เช่นนั้นมาช่วยพระองค์ ด้วยการติดต่อกับกาเผือกตัวนั้น แล้วไต่ถามถึงสาเหตุต่างๆ
ที่บังเกิดขึ้น พระองค์ก็จะได้รับทราบความจริงแท้ทุกประการ

พระเจ้าอาทิตย์ธรรมมิกราชทรงเห็นชอบด้วย และมีรับสั่งให้ปุโรหิตอาจารย์
ลงมือปฏิบัติตามข้อเสนอแนะนั้น เมื่อปุโรหิตอาจารย์รับกระแสรับสั่งแล้ว ก็ให้ป่าวประกาศ
ไปตามเขตคามต่าง ๆ ในแคว้นแคว้นแดนหริภุญชัยจนได้เวลา 7 วัน ก็มีบุรุษหนุ่มน้อย
อายุยังไม่ถึง 20 ปี แต่มีบุญบารมีมาก ปฏิบัติสมาธิภาวนาจนถึงฌานชั้นสูงตั้งแต่ยังอยู่
ในวัยเด็ก สามารถหยั่งรู้วาระจิตและเข้าใจในภาษาของมนุษย์ทุกชาติและสัตว์ทุกชนิด
ได้เข้ามาอาสาสนองพระราชประสงค์ของพระเจ้าอาทิตย์ธรรมมิกราช หนุ่มน้อยผู้นี้
มีชื่อว่า โภคบุตร เป็นชาวบ้านโป่งคิน (ปัจจุบันคือบ้านกัวมื่น ตำบลมะเขือแจ้ อำเภอเมือง
จังหวัดลำพูน) พระเจ้าอาทิตย์ธรรมมิกราช มีความยินดียิ่งนักเมื่อสังเกตเห็น บุคลิกท่าที
ของโภคบุตรแล้ว ถึงแม้ว่าจะยังอยู่ในวัยเด็กแต่ก็มีกิริยาอาการสงบสำรวมดุจดั่ง
พระสงฆ์องค์เจ้าเข้าใจว่า โภคบุตรคงจะช่วยพระองค์ ให้สำเร็จผลได้แน่นอนพระองค์
พร้อมด้วยเหล่าเสนาอำมาตย์จึงนำโภคบุตรไปสู่ช่วงเจ้าเมืองทันที ขณะที่ไปถึงช่วง
นั้น กาเผือกยังคงจับอยู่บนกิ่งไทรรกฟ้าจ้องมองดูโภคบุตรอยู่ พอคณะของพระเจ้า
อาทิตย์ธรรมมิกราชหยุด กาเผือกก็ถลาร่อนลงมาจากกิ่งไม้ลงสู่พื้นยืนอยู่ใกล้ๆ
กับโภคบุตร สร้างความพิศวงงงงวยให้กับพระเจ้าอาทิตย์ราชเป็นอย่างมาก
เพราะขณะที่รับสั่งให้เสนาอำมาตย์ไล่จับนั้น กาเผือกตัวนี้เปรี้ยวมากไม่ยอมให้ใคร
เข้าใกล้ขนาดนี้ได้เลยงานครั้งนี้คงจะสำเร็จผลสมประสงค์เป็นแน่แท้ พระองค์จึงตรัส
อนุญาตให้โภคบุตรพักอยู่ภายในบริเวณช่วงนั้นตามลำพัง ส่วนพระองค์ได้นำข้าราชการ
บริวาร เสด็จกลับไปจนหมดสิ้นและสั่งห้ามมิให้บุคคลผู้ใดเข้ามาจู่จានรบกวน
โภคบุตรเป็นอันขาด นอกจากผู้ที่มีหน้าที่ส่งอาหารเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปใน
บริเวณนี้ได้

เวลาผ่านไป 7 วัน ตลอดเวลา 7 วันนี้ โภคบุตรได้บำเพ็ญจิตอยู่ในฌานสมาบัติ
ตลอดเวลาโดยมีกาเผือกวนเวียนอยู่ใกล้ๆ บางครั้งก็ส่งเสียงร้องตามประสาของกาแต่
มีสิ่งหนึ่งที่อยู่นอกเหนือจากการรู้เห็นของปุณฺชนคือ การสัมผัสกันด้วยกระแสจิต

ระหว่างกาเผือกกับ โภคบุตร เปิดเผยให้ทราบถึงสถานะอันแท้จริงของอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงนี้ให้พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชและปวงชนทั้งหลายได้ทราบดังนี้

ณ สถานที่แห่งนี้เป็นที่ประดิษฐานของพระบรมสารีริกธาตุ ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ประเสริฐพระบรมธาตุเหล่านี้ได้มาประดิษฐานอยู่ที่นี่เป็นเวลานับพันกว่าปีมาแล้ว แต่ยังไม่เคยมีผู้ใดรู้ความจริงมาก่อน โดยมีเทพเทวดาทั้งหลายคอยพิทักษ์รักษาอยู่ตลอดเวลาอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่ผู้คนได้เคยเห็นมานั้น ส่วนใหญ่เป็นเพราะเทพเทวดาผู้รักษาท้องพระบรมธาตุบันดาลให้เกิดขึ้น เหตุที่พระบรมธาตุเจ้ามาประดิษฐานอยู่ที่นี่ก็เป็นเพราะอาณาเขตโดยรอบสถานที่แห่งนี้ต่อไปในอนาคตเป็นที่ชุมนุมของพระอริยสงฆ์อันจะบังเกิดมีขึ้น แล้วเป็นศูนย์กลางเผยแผ่ พระธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า ให้กระจายออกไปตราบนานกาลของพระโคตมพุทธเจ้า นับว่าเป็นสิ่งสำคัญอันวิเศษสุดที่มีอยู่ในเมืองหริภุญชัยและกาลenี้ก็เป็นเวลาอันควรที่บรรดาหมู่คนทั้งหลาย จะได้รู้ได้เห็น และได้สักการบูชาองค์พระธาตุเจ้าแล้ว โดยนับจากนี้ไปอีก 7 วันข้างหน้า องค์พระธาตุเจ้าจะออกมาปรากฏให้เหล่านุชนายและเทวดาทั้งหลายได้สักการบูชาและจะยังคงประดิษฐานอยู่ท่ามกลางเมืองหริภุญชัยเพื่อเป็นหลักชัยและเป็นมิ่งขวัญของชาวพุทธไปตลอดกาลอายุพระศาสนา

เรื่องราวทั้งหมดนี้ข้าพเจ้า โภคบุตร ได้รับทราบมาจากเทพบุตรชื่อ สุมนต์ศีลสังวรณ ผู้มาเฝ้ารักษาท้องพระธาตุเจ้าและจำแลงเป็นกาเผือกมาป้องกัน พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราช มิให้ประพฤติล่วงเกินพระบรมธาตุเจ้า ซึ่งจะเป็นกรรมอันหนักซึ่งต้องชดใช้ต่อไปนับชาติไม่ถ้วน เมื่อพระองค์ทราบเรื่องนี้แล้วก็ขอให้กลับใจเสียอย่าคิดใช้สถานที่นี้เป็นที่ถ้ำยหนัก ถ้ายเบต่อไป

พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชและหมู่บริวารทั้งหลาย ครั้นได้รับทราบเรื่องอันเป็นสิริมงคลอย่างยิ่งยวดนี้แล้ว ต่างก็มีความปีติยินดีอย่างล้นพ้น และทุกคน ก็ตั้งหน้าตั้งตา รอคอยวันที่พระบรมธาตุเจ้าจะเสด็จปรากฏออกมา ให้เห็นด้วยความกระวนกระวาย ในที่สุดวันสำคัญที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง ซึ่งตรงกับวันเดือน 8 (เหนือ) ขึ้น 15 ค่ำพุทธศักราชได้ 1440 ปีเวลากลางคืน ถ้าจะเทียบกับสมัยปัจจุบันนี้ก็เป็นเวลา 3 ทุ่ม

หรือ 21 นาฬิกา ได้มีลำไม้ไผ่ขนาดท่อนแขนผูกพุ่งขึ้นจากพื้นดินตรงที่ฐานเวจของ
พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชสูงประมาณ 3 ศอก ตรงตอนปลายของลำไม้ไผ่เกิด
ฉัพพรรณรังสีสว่างเจิดจ้าขยายวงกว้างออกครอบคลุมบริเวณทั้งหมดและส่องรัศมี
อยู่เป็นเวลานาน ฉัพพรรณรังสีนั้นจึงหล่นหายเข้าไปในกระบอกไม้ไผ่ พระเจ้า
อาทิตย์ธรรมิกราชและเสนาอำมาตย์ทั้งหลายต่างก็มีอาการขนพองสยองเกล้า
ก้มลงกราบกับพื้นด้วยความปลาบปลื้มในวาสนาบารมี ที่ได้มีโอกาสเห็นอิริยา
ขององค์พระบรมธาตุเจ้าด้วยสายตาตนเองอย่างเด่นชัดไม่มีอะไรที่จะทำให้เคลือบ
แคลงสงสัยอีกต่อไปแล้ว บางคนถึงกับน้ำตาไหลพรากด้วยความตื่นตันใจ

พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชได้ทรงปูนบำเหน็จรางวัลแก่โคกบุตรด้วยแก้วแหวน
เงินทองและสิ่งของอื่น ๆ อีกมากมายทรงอัญเชิญกระบอกไม้ไผ่รวกบรรจุ
พระบรมธาตุไปเก็บรักษาไว้เป็นการชั่วคราวบนหิ้งห้วนอนของพระองค์ และสั่งให้
รื้อฐานเวจออกแล้วปรับเกลี่ยพื้นดินให้เรียบร้อยทั่วอาณาบริเวณ และทำพิธีขอมา
ลาโทษต่อองค์พระบรมธาตุที่ได้ล่วงเกินมาด้วยความไม่รู้ พระบรมธาตุทั้งหมด เมื่อ
พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชได้ทรงตรวจนับดูแล้วมีทั้งหมด 112 องค์ แบ่งเป็นองค์
ขนาดใหญ่เท่าผลมะแขว่ง (มะเขือพวง) 56 องค์ และองค์ขนาดเล็กเท่าเม็ดข้าวโพดอีก
56 องค์ พระบรมธาตุทั้งหมดมีลักษณะกลมเกลี้ยง สีขาวหม่นแต่มีแววประกายสดใส
อยู่ในตัว ถ้าใครอยากเห็นก็ให้ไปดูได้ที่พระบรมธาตุเจ้าจอมทอง อ.จอมทอง จ.
เชียงใหม่ ซึ่งมีลักษณะเหมือนกัน

สำหรับสถานที่ที่จะเก็บรักษาพระบรมธาตุเจ้าเป็นการถาวรต่อไปนั้น
พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชได้ทรงปรึกษารื้อกับสมณชีพรามณ์ผู้ทั้งหลายทุกท่าน
ต่างก็มีความเห็นเป็นอย่างเดียวกันว่า ควรอัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าไปบรรจุรักษา
ไว้ในสถานที่เดิมที่พระบรมธาตุเคยประดิษฐานอยู่จะเป็นการดีที่สุดเพราะเป็นพุทธ
ประสงค์ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ก็ควรที่จะปรับปรุงสถานที่นั้นเสียใหม่
ให้สมควรที่จะเป็นที่ที่บุคคลทั้งหลายจะได้มาทำการสักการบูชาองค์พระบรมธาตุเจ้าต่อไป

ด้วยกระแสนิยมตาของพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราช พระองค์ทรงใคร่ครวญถึงไพร่
บ้านพลเมืองของ พระองค์ ซึ่งในขณะนั้นมีอยู่เป็นจำนวนมากแต่ก็มีหลายครอบครัว
ที่อยู่ในฐานะลำบากยากจน ทั้งนี้เป็นเพราะพวกเขา ไม่ได้สร้างสมบุญกุศล

ไว้ในอดีตชาติสมควรที่จะเปิดโอกาสให้พวกเขาเหล่านั้นได้มีส่วนร่วมในการสร้างมหากุศลนี้เพื่อเป็นเนื่อนาบุญสั่งสมไว้สำหรับตนจะได้มีความสุขความสบายทั้งในภพนี้และภพหน้า แม้ว่าพวกเขาจะขัดสนทรัพย์สินเงินทอง แต่เขาก็มีพลกำลังสำหรับใช้สร้างบุญสร้างกุศลได้ ควรจะให้พวกเขาได้ใช้กำลังกายมาช่วยทำงาน ส่วนพวกที่พอมีกำลังทรัพย์ ก็ให้เขาช่วยการงานด้วยทรัพย์สินเป็นต้นว่า จัดเสบียงอาหาร เลี้ยงคนทำงาน และบริจาควัตถุที่จำเป็นต้องใช้ในงานที่จะทำต่อไป พระราชดำริ นี้เมื่อนำมาหารือกับพระนางปทุมวดีเทวี พระมเหสี และบรรดาเสนาผู้ใกล้ชิดแล้ว ทุกคนต่างก็เห็นชอบด้วย พระองค์จึงมอบหมายให้เสนาอำมาตย์ไปป่าวประกาศหาผู้ที่มีความประสงค์จะช่วยงานสร้างที่บรรจุพระบรมธาตุ และผู้ที่จะช่วยบริจาคทรัพย์ สิ่งของที่จำเป็นต้องใช้แต่เพื่อไม่ให้ยุ่งยากต่อการหาอาหารเลี้ยงดูตลอดจนจัดที่พักอาศัยให้แก่ผู้ที่มาช่วยงาน พระองค์จึงจำกัดจำนวนไว้โดยรับผู้ชาย 56 คน และผู้หญิง 56 คน รวม 112 คน เท่านั้น เท่ากับบุญคุณของพระพุทธเจ้า 56 ประการ ซึ่งเท่ากับจำนวนพระบรมธาตุผู้ใดมาถึงก่อนได้รับไว้ หากมีผู้คนอาสามากกว่านี้ที่เหลือก็ขอให้ร่วมอนุโมทนาเอาเสนาอำมาตย์รับบัญชาแล้วได้จัดผู้คนออกไปป่าวประกาศให้ไพร่บ้านพลเมืองทราบ โดยแบ่งออกเป็น 4 สาย คือ ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันตก และทิศตะวันออก โดยถือเอาตัวเมืองหริภุญชัยเป็นจุดกลาง

ทางทิศเหนือนั้น ป่าวประกาศไปถึงบ้านเมืองแก่น คือ บ้านช่อแล อำเภอมะแตง จังหวัดเชียงใหม่ในขณะนี้ ทิศใต้ป่าวประกาศไปถึงบ้านอนาปจันตคาม ขณะนี้คือบ้านเวียง หนองล่อง ตำบลหนองล่อง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ทิศตะวันออกป่าวประกาศไปถึงบ้านเวฬุวัน คือ บริเวณบ้านดอยเวียง ตำบลบ้านธิ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน ทิศตะวันตกป่าวประกาศไปจนถึงบ้านเมืองเก็ด ในปัจจุบันนี้ก็คือบริเวณรอบ ๆ วัดพะเก็ด อำเภोजอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ บรรดาผู้คนทั้งหลายเมื่อได้รับข่าวนี้แล้วต่างก็มีศรัทธาปสาทะพากันไหลหลั่งมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก จนเกินกว่าความต้องการพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชก็ทรงคัดเลือกเอาไว้ตาม พระราชดำริเดิม คือ ชาย 56 คน และหญิง 56 คน จึงมีผู้ที่ผิด้หวังในการร่วมสร้างมหากุศลนี้อีกเป็นจำนวนมากก็คงได้แต่เพียงยกมือไหว้ขออนุโมทนาในผลบุญนี้เท่านั้น รายชื่อของผู้มาร่วมสร้างที่ประดิษฐานองค์พระบรมธาตุครั้งนี้ ลุงจะบอกไว้ใน ตอนหลัง

ฝ่ายสลา (นายช่าง) ผู้กำหนดรูปแบบตลอดจนวัสดุก่อสร้าง ตลอดจนดูแลการทำงาน ให้เป็นไปตามรูปแบบที่กำหนดนั้น ก็มีตัวข้า พิมเสน ในสมัยนั้นเข้ามาช่วยด้วย เพราะพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชทรงทราบในความสามารถทางช่างของข้า จึงมีใ้้องการเรียกข้าเข้ามาช่วยงานร่วมกับบรรดาสลาหลวงของพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราช คณะสลาทั้งหมดและคณะปุโรหิตอาจารย์ พร้อมด้วยพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราช ได้หารือตกลงกันว่า จะทำการก่อสร้างดังนี้

ให้ขุดลอกเอาดินภายในเขตปริมณฑล โดยวัดเอาจากจุดที่พระบรมธาตุผุดขึ้น โดยรอบ 4 ด้าน ๆ ละ 9 วา แล้วขุดลึกลงไป 9 วา จะเป็นหลุมใหญ่กว้าง 9 วา ลึก 9 วา แล้ววัดจากปากหลุมใหญ่นั้นออกไปโดยรอบอีกด้านละ 9 วา ในรัศมี 9 วา โดยรอบปากหลุมนี้ให้ขุดเอาหน้าดินออกทิ้งเสีย แล้วให้นำดินภายในได้ดินศรีเมหาโพธิ์ 9 ต้น มาถมแทนดินเก่า ก่อนที่จะถมให้ประพรมดินที่จะนำมาถมใหม่ด้วยน้ำสุคนธรสอันหอมหวาน แล้วจึงนำไปถมแทนที่ดินที่ขุดออก

ภายในได้หลุมใหญ่กว้าง 9 วา ลึก 9 วานั้น ให้ผูกหุ่นผูกยนต์ (หุ่นพยนต์) ไว้สี่ทิศ คือ ยนต์น้ำ ยนต์หอก ยนต์ดาบ ยนต์ทนาย ยนต์เหล่านี้จะเฝ้ารักษาองค์พระบรมธาตุไว้มิให้ผู้ใดขุดขี้ทำลายถึงองค์พระธาตุเจ้าได้ โดยจะสำแดงอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ ให้เป็นอันตรายต่อผู้บุกรุก ตรงจุดศูนย์กลางหลุมให้ก่อฐานรองรับพระธาตุขึ้นสูง 2 สอก ข้างหลุมทั้ง 4 ทิศ บนยนต์ทำเป็นซุ้มไว้ทิศละ 1 ซุ้ม แต่ละซุ้มบรรจุเอาไว้ด้วยรูปช้าง ม้า วัว ควาย และราชสีห์ ซึ่งหล่อด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักตัวละ 20 บาท อย่างละ 1 ตัว ที่สำหรับรองรับ พระบรมธาตุทำเป็นรูปเรือสำเภาด้วยทองคำหนัก 156 บาท สลักเสลาลวดลายอย่างประณีตสวยงาม บนสำเภาทองคำมีแท่นวางโกศบรรจุพระบรมธาตุเจ้า โกศนี้มี 3 ชั้น ชั้นที่ 1 ทำด้วยทองคำแดง ชั้นที่ 2 ทำด้วยเงิน และชั้นที่ 3 ทำด้วยทองคำและในชั้นที่ 3 นี้เอง ได้บรรจุพระบรมธาตุเจ้าไว้ภายในโกศและในเรือสำเภาทองคำ นั้นมีดอกไม้เงิน 156 ดอก ดอกไม้ทองคำ 156 ดอก จัดวางไว้เป็นเครื่องสักการบูชาขององค์พระบรมธาตุเจ้า

เมื่อการก่อสร้างตามขั้นตอนที่หนึ่งได้สำเร็จเสร็จสิ้นลงแล้วด้วยความเรียบร้อยเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราช พระองค์จึงโปรดให้ ปุโรหิตอาจารย์ หาฤกษ์ยามยามดีที่จะอัญเชิญโกศบรรจุพระบรมธาตุเจ้าเข้าไปประดิษฐานบน สำเภาทองคำ

พราหมณ์ปุโรหิตตรวจค้นจากปุมโหราแล้ว ได้วันเดือน 8 (เหนือ) ขึ้น 15 ค่ำ (เดือนแปด
เป็ง) ปีพุทธศักราช 1441 ยามแสดแจ้ง (เช้ามืด) ก่อนตะวันออก (ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น)
เป็นวันดียามดีเป็นดีมงคลอย่างยิ่ง พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชเห็นชอบด้วย พอถึงวัน
อันเป็นมหามงคลยิ่งนั้น พระองค์จึงได้อาราธนานิมนต์ พระเถระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
อันมีอยู่ในเมืองหริภุญชัย จำนวน 19 รูป มาเจริญพระพุทธมนต์ พระนางปทุมวดีเทวี
พระมเหสี พร้อมด้วยเสนาอำมาตย์ทั้งหลาย รวมทั้งหมู่คนผู้อาสามาช่วยงาน ครั้งนี้ก็ได้
เข้ามาร่วมอนุโมทนาในพิธีสำคัญนี้ทุกผู้ทุกคน ครั้นได้ฤกษ์งามยามดี คือ ยามไกลรุ่ง
พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชก็ทรงอุ้มโกศบรรจุพระบรมธาตุลงไปประดิษฐานไว้บนสำเภา
ทองคำตรงตามเวลาที่โหราจารย์กำหนดไว้ ท่ามกลางเสียงสวดเจริญพระพุทธมนต์
ของพระสุปฏิปันโนทั้ง 19 รูป การบรรจุพระบรมธาตุเจ้าครั้งนี้ก็เสร็จสิ้นลงด้วยความ
เรียบร้อยปราศจากอุปสรรคใด ๆ แม้แต่น้อย สร้างความปลื้มปีติอิ่มเอมให้แก่ทุกผู้ทุกคน
ที่มาร่วมอนุโมทนาการเป็นล้นพ้น

หลังจากการบำเพ็ญบุญกุศリアันเป็นมหากุศลเสร็จสิ้นแล้ว พระเจ้าอาทิตย์
ธรรมิกราช พระนางปทุมวดีเทวีเหล่าเสนาอำมาตย์ รวมทั้งผู้ที่มีส่วนร่วมในการทำงาน ครั้งนี้
ต่างก็หยาดน้ำบอกกล่าวแก่แม่พระธรณีตลอดจนอินทร์พรหม ยมยักษ์ทั้งหลายทั่วสากล
จักรวาล ให้รับรู้และร่วมอนุโมทนารับเอากุศลผลบุญครั้งนี้ นอกนั้นต่างคนต่างก็
อธิษฐานจิตตามปรารถนาเช่น บางคนก็ขอให้ได้เกิดมาเป็นตุ้เจ้า (พระสงฆ์) บางคน
ก็ขอให้เกิดมามีร่างกายอันหมดจดงดงาม บางคนก็ขอบพอกันก็อธิษฐาน ขอให้ได้
เกิดมาพบกันอีกทุกชาติ บางคนก็ขอให้มั่งคั่งบริบูรณ์ด้วยข้าวของ สมบัติอย่าให้ลำบาก
ยากจนเหมือนชาตินี้ บางคนก็ขอให้เกิดมาสติปัญญาเฉลียวฉลาดคิดการสิ่งใดก็ขอให้
สำเร็จผลทุกประการอย่าได้ขัดข้อง แรงอธิษฐานที่เขาทั้งหลายได้ตั้งใจ ไว้โดยชอบแล้ว
นั้นจะสำเร็จผลประการใด ลุงก็จะเล่าให้ฟังต่อไป พร้อมกับรายชื่อของพระเถระทั้ง 19
รูป ที่มาทำพิธีสวดเจริญพระพุทธมนต์ในครั้งนั้น

เมื่อขั้นตอนที่หนึ่งตามที่ลุงเล่ามาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือ
การสร้างพระเจดีย์ครอบองค์พระบรมธาตุไว้เพื่อเป็นที่จำหมายและเป็นการป้องกัน
มนุษย์และสัตว์ทั้งหลายไม่ให้เข้าไปเหยียบย่ำบนที่ที่พระบรมธาตุเจ้าประดิษฐานอยู่
การก่อสร้างให้ก่อทับครอบบริเวณกันหลุมที่ประดิษฐานพระบรมธาตุไว้ด้วยอิฐ

ดินเผาจนถึงปากหลุมแล้วก่อขึ้นเป็นองค์พระเจดีย์ มีฐานเป็นรูป 8 เหลี่ยม บนฐาน 8 เหลี่ยม
นี้ทำเป็นรูประฆังคว่ำ สูง 3 วา 1 คืบ ดินที่จะนำมาทำอิฐสำหรับก่อสร้างนั้น พระเจ้า
อาทิตย์ธรรมิกราชได้โปรดให้นำเอาดินที่เหลือจากการสร้างพระรอดในสมัยพระแม่เจ้าจามเทวี
(รายละเอียดมีอยู่ในหนังสือ **เจ้าแม่หม่อนเล่า**) ซึ่งได้เก็บรักษาไว้สืบทอดกันมาจนถึง
รัชสมัยของพระองค์ รวมทั้งพระรอดที่ไม่สมบูรณ์แบบ เช่น ผุกร่อน หรือหักบิ่น
เป็นต้นให้นำมาป่นบดให้ละเอียดผสมลงไปด้วยแต่ดินเหล่านี้มีจำนวนไม่เพียงพอแก่
การก่อสร้าง พระองค์จึงโปรดให้นำเอาดินที่เหลือจากการสร้างฐานหลุมบรรจุ
พระบรมธาตุคือ ดินจากใต้ต้นศรีมหาโพธิ์ 9 ต้น ผสมกับดินทรายจากแม่น้ำปิง ที่ไหล
ผ่านทางทิศเหนือของเมืองลำพูน (คือบ้านเหมืองง่าในปัจจุบันนี้) จำนวน 56 หาบ
รวมผสมเข้าด้วยกันแล้วประพรมด้วยน้ำพระพุทธมนต์ อันปรุงด้วยของหอมและเกสร
ดอกไม้มากเป็นสิริมงคลและเป็นเครื่องสักการะพระบรมธาตุไปด้วย
แล้วนำดินที่คลุกเคล้าผสมกันดีแล้วไปหมักแช่ด้วย น้ำอ้อย น้ำอึก (ยางรัก) น้ำหาง
จอนได้ที่ดีแล้วจึงนำมาเข้าแบบปั้นเป็นก้อนดินก็ (อิฐ)

ขณะที่กำลังทำการก่อสร้างอยู่นั้น ผู้ที่ทำการก่อสร้างทุกคนต้องสมาทานศีล
5 ศีล 8 ตามกำลังศรัทธาและให้สำรวมกาย วาจา ใจ ไม่ประพฤตินิสัยอันไม่เป็นมงคล
เวลาที่ทำงานก็นุ่งห่มด้วยผ้าสีขาวเพื่อแสดงความสะอาดบริสุทธิ์ทุกคน ก็ได้ตั้งใจ
ทำงานด้วยความศรัทธาอันแรงกล้าแต่นั้นแหละที่ไหนมีคนดีก็ย่อมมีคนชั่วปะปน
อยู่บ้าง ในงานนี้ก็เช่นกัน แม้จะเป็นงานบุญงานกุศลอันยิ่งใหญ่ ก็มีพวกมิจฉาชีพ
ปะปนอยู่ ซึ่งลุงจะได้เล่าให้ฟังต่อไป ผลที่สุดงานก่อสร้าง พระเจดีย์ก็สำเร็จลงด้วย
ความเรียบร้อย สมดังความมุ่งมาดปรารถนาของพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชทุกประการ
แม้จะถูกรบกวนด้วยพวกมิจฉาชีพบ้าง แต่ผู้ร่วมงาน ก่อสร้างต่างก็ไม่ย่อท้อ
คงตั้งหน้าทำงานต่อไปจนสำเร็จดังกล่าวแล้วโดยใช้เวลาทำการ ก่อสร้างหนึ่งเดือนเต็ม

การสร้างที่ประดิษฐานพระบรมธาตุเจ้า รวมทั้งพระเจดีย์ครอบองค์
พระบรมธาตุก็สำเร็จบริบูรณ์ทุกประการ พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราช จึงโปรดให้มี
การทำบุญสมโภชขึ้นในวันเดือน 10 (เหนือ) ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ.1441 โดยร่วมกับ
พระนาง ทูมวดีเทวีพระมเหสี และบรรดาเหล่าเสนาอำมาตย์ทั้งหลาย รวมตลอดถึง
ผู้มาร่วมงานก่อสร้างและไพร่บ้านพลเมืองผู้มีจิตศรัทธาได้ร่วมกันน้อมถวาย

องค์พระเจดีย์นี้ให้เป็นสมบัติของพระพุทธศาสนา โดยนิมนต์พระสงฆ์ทั้ง 19 รูป ที่เคยนิมนต์มาแล้วตอนบรรจุพระบรมธาตุเจ้ามาเป็นสงฆ์ในพิธีรับมอบพระเจดีย์ กล่าวอนุโมทนาและเจริญพร ด้วยกุศลกรรมอันยิ่งใหญ่ ทำให้บังเกิดปาฏิหาริย์มหัศจรรย์เป็นฉัพพรรณรังสีอันเจิดจ้าสวยงาม มีรัศมีกระจายออกจาก องค์พระเจดีย์เป็น 7 สี เหมือนดังที่เคยปรากฏมาแล้วอีกครั้งหนึ่ง พอสิ้นฉัพพรรณรังสีก็พลันเกิดฝนตกลงมาท่าใหญ่จนน้ำไหลนองท่วมถึงหลังเท้าคน เพิ่มความศรัทธาปสาทะให้แก่พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชที่มีต่อองค์พระบรมธาตุเจ้าขึ้นอย่างแน่นแฟ้น จึงทรงพระดำริว่าพระองค์และผู้คนทั้งหลายได้สร้างเจดีย์และมอบถวาย ไว้เป็นศาสนสมบัติแล้วควรที่พระองค์จะกำหนดบริเวณโดยรอบองค์พระเจดีย์แล้วสร้างให้เป็นวัดถวายไว้กับองค์พระธาตุเจ้าด้วยจะเป็นการดียิ่งขึ้น

ดังนั้นพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชจึงมีรับสั่งให้บ่าวไพร่ทั้งหลายแผ้วถางบริเวณโดยรอบองค์พระเจดีย์ แล้ววัดจากองค์พระเจดีย์ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก ทิศละ 156 วา กำหนดให้เป็นอาณาเขตของวัด จัดสร้างกำแพงล้อมรอบและเสนาสนะที่พักอาศัยของพระภิกษุสงฆ์ตลอดจน โบสถ์และวิหาร จนเป็นวัดสมบูรณ์แบบ พระนางปทุมวดีก็ได้มีจิตศรัทธาสร้างพระเจดีย์องค์เล็กขึ้นเป็นบริวารองค์พระเจดีย์ใหญ่ไว้ภายในวัดนั้นด้วย ก่อนที่การสร้างวัดจะแล้วเสร็จ 3 วัน

ในคืนหนึ่งตอนใกล้รุ่ง พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชได้ทรงสุบินนิมิตว่าได้เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่งฉันลูกสมออยู่ ณ ที่พระเจดีย์ประดิษฐานอยู่ แวดล้อมด้วยพระอรหันตสาวกอีกหลายองค์ และพระพุทธองค์ทรงวางเม็ดสมอ ไว้ในที่พระองค์ทรงประทับอยู่ หลังจากตื่นบรรทมแล้ว พระองค์ยังทรงจำนิมิต ได้อย่างแจ่มชัดจึงนำไปปรึกษาปุโรหิตาจารย์ทั้งหลายว่าจะเป็นนิมิตหมายประการใด เหล่าปุโรหิตาจารย์ได้พิจารณาเรื่องนิมิตนั้นแล้วได้ถวายความเห็นว่าเป็นนิมิตหมายอันเป็นมงคลยิ่งนักจะนำความเป็นสิริมงคลมาสู่ปวงประชาทั้งหลายและบ้านเมือง ก็จะอุดมสมบูรณ์ด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร การพระศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรือง ที่นี้จะเป็นศูนย์กลาง เผยแพร่พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระศาสดาให้ยืนยงต่อไป ตราบจนสิ้นศาสนายุกาล และวัดที่พระองค์กำลังสร้างอยู่นี้ยัง ไม่มีชื่อเรียกขานสมควรที่พระองค์จะนำเอานิมิตที่เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังฉันลูกสมอ มาเป็นมงคลนาม

ของวัด ก็จะเป็นการดียิ่งนัก พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชทรงเห็นชอบด้วยทุกอย่าง และได้ร่วมกับปุโรหิตาจารย์คิดหาชื่อวัดตามมงคลนิมิตนั้น จนได้ชื่ออันเป็นที่พอ พระทัยว่า วัดพระธาตุเจ้าจอมสระหรือหรือฤๅไชยवास มาจากคำว่า หริตะ แปลว่า สมอ ฤๅชยะ แปลว่าการขบฉัน ตามนิมิตทุกประการ

ก่อนที่การสร้างวัดจะสำเร็จเรียบร้อย ทั้งโบสถ์ วิหาร เจดีย์ และเสนาสนะทั้งหลาย พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชก็ได้นิมนต์พระภิกษุสงฆ์ที่มีอยู่ในเมือง มาทำพิธี เจริญพระพุทธมนต์รับไทยทาน แล้วพระองค์ก็ได้ประกาศต่อหน้าพระภิกษุสงฆ์ และปวงอาณาประชาราษฎร์ว่าวัดที่กำลังแผ้วถาง ก่อสร้างอยู่นี้ได้มีนามอันเป็นมหา มงคลยิ่ง ซึ่งปรากฏขึ้นในนิมิตพระองค์ว่า วัดพระธาตุเจ้าจอมสระหรือหรือฤๅไชยवास ขอให้พระสงฆ์องค์เจ้าและผู้คนทั้งหลายได้รับรู้ไว้เพื่อเรียกขานกันต่อไปให้ถูกต้อง พระสงฆ์ทั้งนั้นกล่าวอนุโมทนา สาธุชนทั้งหลายที่มาชุมนุม กันต่างก็ยกมือประนม กล่าวสาธุการขึ้น 3 ครั้ง วันที่ประกาศนามวัดนี้ตรงกับวันเดือน 10 แรม 8 ค่ำ ปีพุทธ ศักราช 1441 หรือหลังจากการทำบุญสมโภชพระบรมเจดีย์ได้ 8 วันเท่านั้น การสร้างวัด พระธาตุเจ้าจอมสระหรือหรือฤๅไชยवास นี้ได้สร้างติดต่อกันเรื่อยไปตลอดจนสิ้นรัชกาล ของพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราช เพราะทุกสิ่งทุกอย่างต้องทำด้วยความละเอียดประณีต และมีความสวยงามสมกับเป็นวัดที่มีพระบรมสารีริกธาตุประดิษฐานอยู่ แต่สิ่งก่อสร้าง ทั้งหลายในสมัยนั้นมาถึงบัดนี้ก็ได้ผุพังไปตามกาลเวลา สิ่งให้เห็นกันอยู่เดี๋ยวนี้เป็นของ ที่สร้างขึ้นมาใหม่ แม้องค์พระเจดีย์ทองที่ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ในปัจจุบันก็เป็นของสร้าง ขึ้นมาใหม่ครอบทับพระเจดีย์องค์เก่าไว้ภายใน

“เป็นอันว่าเรื่องของพระบรมธาตุเจ้าหรือหรือฤๅไชยชัยที่ลุ่มเกล้ามาก็จบลงเพียงเท่านี้ ต่อไปนี้ลุ่มจะบอกให้ไพศาลได้รู้จักชื่อเสียงของ บุคคลผู้มีส่วนในการสร้างพระเจดีย์ บรรจุพระบรมธาตุเจ้า ซึ่งขณะนี้หลายคนก็ได้เวียนกลับมาเกิดอยู่ใน โลกมนุษย์แล้ว หลังจากเวียนว่ายตายเกิดมาแล้วคนละ ไม่น้อยกว่า 10 ชาติ และในแต่ละชาติ ที่มาเกิด ก็ได้สร้างกรรมไว้เป็นกุศลกรรมบ้าง อกุศลกรรมบ้างจนลุ่มมาถึงภพนี้ชาตินี้เขาก็ย่อม เสวยกรรมต่างกันตามแต่วิบากกรรมที่เขาสร้างสมมาบางคนก็มีกรรมวิบาก ที่จะต้อง ชดใช้ในชาตินี้และวิธีแก้กรรมวิบากนั้น ลุ่มก็จะบอกให้ไพศาลด้วยเพื่อเอาบุญ”

เริ่มต้นตั้งแต่ชาย 7 คน ผู้พบสถานที่ที่พระบรมธาตุเจ้ามาประดิษฐานอยู่เป็นครั้งแรกถึงแม้ว่าเขาจะไม่รู้ความจริง แต่ก็ได้ให้ความเคารพนบย่ำสถานที่แห่งนี้นับได้ว่าเป็นคุณความดีอย่างหนึ่งที่ทำด้วยความไม่ตั้งใจขณะนี้ชายทั้ง 7 คน นั้นก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้วดังนี้

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
1	อ้ายโถ	นายนเรศน์ ตู๊ตจิ้น	1 ซอย 2 หมู่ 9 ต. ทาสบเส้า อ. แม่ทา จ. ลำพูน
2	อ้ายเป้ง	ชื่อ บุษบา บุรีรัตน์ ในชาตินี้เป็นผู้หญิง	28 หมู่ที่ 4 ต. สันป่ายาง อ. แม่แตง จ. เชียงใหม่
3	อ้ายมี	ชื่อ ฟองจันทร์ แสนสร	109/1 หมู่ที่ 6 ต. เหมือนง่า อ. เมือง จ. ลำพูน
4	อ้ายอ่อน	นายสุวิทย์ แก้วคำปา	166/1 ต. นาแก้ว อ. เกาะคา จ. ลำปาง
5	อ้ายปวง	นายพิษณุ สกุล	151 หมู่ที่ 12 ต. ป่าแดด อ. แม่สรวย จ. เชียงราย
6	อ้ายกด	นายธงชัย พรหมเทศ	168 หมู่ที่ 8 ต. สันทราย อ. แม่จัน จ. เชียงราย
7	อ้ายสี	นายเอนก อภิวงศา	70 บ้านสันทรายบ ต. บ้านธิ อ. เมือง จ. ลำพูน

ต่อมาถึงสมัยเจ้าแม่จามเทวี สถานที่นี้ก็กลายเป็นบ้านเป็นเมืองแล้ว แต่ก็ยังไม่มีใครรู้ว่ามีพระบรมธาตุเจ้าประดิษฐานอยู่ ถึงกระนั้นก็ยังมีความศักดิ์สิทธิ์จนเจ้าแม่ต้องรักษาไว้ไม่ให้ใครย่ำยี โดยมอบหมายให้สนม 2 คน เป็นผู้ดูแลจนปรากฏฉัพพรรณรังสีให้เห็นสนมทั้ง 2 คนนี้ ความจริงไฟศาลก็รู้จักแล้วจากการเล่าบอกของเจ้าแม่หม่อน (เจ้าแม่จามเทวี) แต่ลูกก็จะบอกซ้ำอีกครั้งหนึ่ง คือ

(1) สนมเทพอินทรี ในชาตินี้คือ นายฟองคำ อุณาทวานิช ร้านศรีจำปา ถนนอินทวงยศ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

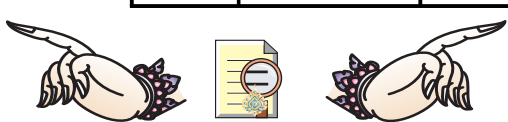
(2) สนมบุญวรรณ ในชาตินี้คือ นางวรรณ ปัญทรัพย์ บ้านเลขที่ 342 ซอยประชาชื่น 1 ถนนประชาชื่น บางซื่อ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ส่วนผู้มีจิตศรัทธาอาสาสมัครเข้าร่วมงานสร้างที่ประดิษฐานพระบรมธาตุ และพระเจดีย์ จำนวน 112 คน เพื่อหวังสร้างบุญกุศลไว้เป็นเครื่องค้ำจุนชีวิต ในเบื้องหน้า โดยตั้งจิตอธิษฐานไว้กับองค์พระบรมธาตุเจ้า และอ่าอิงเอา แม่พระธรณีและเทพเทวดาทั้งหลาย เป็นสักขีพยานนั้น บัดนี้หมู่เขาก็ได้เข้ามาเกิด ในโลกมนุษย์แล้ว หลังจากเวียนว่ายตายเกิดกันมาคนละไม่น้อยกว่า 10 ชาติดังต่อไปนี้

ฝ่ายชาย 56 คน

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
1	น้อยสี	สาธุเจ้าอมร อมรปญโญ (พระสุเมธมั่งคณาจารย์)	อดีตเจ้าอาวาสวัดพระธาตุ หริภุญชัย จ. ลำพูน (มรณภาพไปแล้ว)
2	อ้ายอ่า	สาธุเจ้าอินสมจนุทสาโร (กิตติกาศ) (พระครูพิทักษ์เจติยานุกิจ)	วัดพระธาตุหริภุญชัย จ. ลำพูน
3	อ้ายสุม	สาธุเจ้าไพบูลย์ ภูริวิบุโล (พระมหาเจติยารักษ์)	วัดพระธาตุหริภุญชัย จ.ลำพูน (ขณะนี้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส วัดพระธาตุหริภุญชัย)
4	อ้ายยอน	สาธุเจ้าสุเชียร อคคปญโญ (พระโสภณธีรคุณ)	วัดพระธาตุหริภุญชัย จ.ลำพูน (ขณะนี้ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะ จ.ลำพูน)
5	อ้ายเปิม	สาธุเจ้าจรัส ทตฺตศิริ (พระครู ปริบัติธารง)	วัดพระธาตุหริภุญชัย จ. ลำพูน
6	อ้ายเป็ก	สาธุเจ้าเจริญ ปญญาคาโร (พระครูวิทิศเจติยานุรักษ์)	วัดพระธาตุหริภุญชัย จ. ลำพูน
7	อ้ายจั้น	สาธุเจ้าบุญรัตน์ สิริภทฺโท	วัดพระธาตุหริภุญชัย จ. ลำพูน

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
8	อ้ายด้วง	สาธุเจ้าถนอม กิตติปัญโญ	วัดพระธาตุหริภุญชัย จ. ลำพูน
9	อ้ายอิน	สาธุเจ้าปัญญาวิสุทธิ	วัดอินทารามอ.เชียงดาวจ.เชียงใหม่
10	น้อยหมื่น	สาธุเจ้าสุวัฒน์ สุวัณโน	วัดพระธาตุหริภุญชัย จ. ลำพูน
11	หนานต้า	สาธุเจ้าสุนทรพรหมคุณ	วัดอินทารามอ.เชียงดาวจ.เชียงใหม่
12	อ้ายปิ่น	สาธุเจ้าสุนทร ธรรมานุโยค	วัดพระเชตุพน อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่
13	อ้ายปิ่น	สาธุเจ้าสิงห์แก้ว ธรรมธีโร	วัดน้ำตกแม่กลาง อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่
14	อ้ายจาย	สาธุเจ้าสถิตย์ ธรรมานุรักษ์	วัดโขงขาวอ.จอมทองจ.เชียงใหม่
15	อ้ายขัน	สาธุเจ้าสุนันท์	วัดกำแพงงามอ.หางดง จ.เชียงใหม่
16	อ้ายปู้ง	วิมลธรรมานุศาสน์	วัดขันแก้วอ.หางดง จ.เชียงใหม่
17	หนานเล็ก	สาธุเจ้ามนูญ ธรรมมาภรณ์	วัดเขื่อนผาก อ.พร้าว จ.เชียงใหม่
18	อ้ายถา	สาธุเจ้าเรวัตร เกียเกิน	วัดมหาวัน อ.เมือง จ.เชียงใหม่
19	น้อยอ้อม	สาธุเจ้าบุญมา สิกขาสโก (ใจก้าน)	วัดประตูลี้ อ. เมือง จ. ลำพูน วัดช้างรอง อ. เมือง จ. ลำพูน
20	น้อยเงา	สาธุเจ้าไพบุลย์ เขมนันโท (แสนเมืองอินทร์)	วัดพระธาตุหริภุญชัย จ. ลำพูน
21	อ้ายอ้าย	สามเณรวิเชียร ปัญญา	วัดอินทวิชัย อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
22	อ้ายแสน	สาธุเจ้าดวงจันทร์มงคลวรเวช	วัดป่าเส้า อ. เมือง จ. ลำพูน
23	อ้ายมา	สามเณรสรารุช เหล็กตัว	วัดป่าสัก อ. เมือง จ. ลำพูน
24	อ้ายสาย	สามเณรศิริศักดิ์ อุปแปง	วัดเหล่ายาวอ. บ้านโฮ้ง จ.ลำพูน
25	อ้ายพัด	สาธุเจ้ามานิต รัตนคุณ	วัดพระสิงห์อ.เมืองจ.เชียงใหม่
26	อ้ายสิง	สาธุเจ้าโกศยสารธรรม	วัดพระบาทมิ่งเมือง จ.แพร่
27	อ้ายยัง	สาธุเจ้าอมรสารธรรม	วัดบ้านหลวง อ.อมก๋อย จ.เชียงใหม่
28	อ้ายทา	นายกุย วงศ์สถาน	บ้านป่าแสน อ.เมือง จ.ลำพูน

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
29	หนานกบ	นางปา วงศ์สถาน	ให้ไปถามเอาเอง
30	หนานนวน	นายทองเต็ม วงศาโรจน์	บ้านศาลาแม่ทาต่อไปจะได้รู้จักกัน
31	อ้ายจืด	นายวิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ	ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาลำพูน
32	อ้ายหมู	นายคำป็น อินทร์แสง	ร้านคำสว่างสบทาอ.ป่าซางจ.ลำพูน
33	น้อยหมาน	นายพิทยา ชูชัยยะ	ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาศรีนครพิงค์
34	หนานเสา	เป็นหญิงชื่อ แผ่นแก้ว พรหมสวรรค์	อยู่บ้านมहांให้ไปถามเอาเอง
35	น้อยทรัพย์	เป็นหญิงชื่อ แก้วลูน	อยู่บ้านมहांให้ไปถามเอาเอง
36	น้อยผด	สามเณรสุทธิพงศ์ เสนาธิ	วัดพระธาตุหริภุญชัย จ.ลำพูน
37	อ้ายสิงห์แก้ว	นายปุย ปิยะมณี	ทั้งสองเกิดมาร่วมกันเพราะได้
38	น้อยเปือ	นางบัวรส ปิยะมณี	อธิฐานไว้
39	อ้ายคำตัน	นายมานพ ลังการ์พันธ์	บ้านชัยสถาน ต.อุโมงค์ อ.เมือง จ.ลำพูน
40	อ้ายเมือง	นายสาริต ชัยอักษร	117 ถ.นิมมานเหมินท์ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
41	อ้ายอ้ง	นายเชย ทองเสถียร	254/1 บ้านศรีเตี้ย อ.บ้านโฮ่ง
42	อ้ายวงศ์	นางบุญลท ทองเสถียร	จ.ลำพูน ได้อธิษฐานร่วมกัน
43	หนานผัด	นายปองพล อติเรกสาร	บ้านทากาศ อ.แม่ทา จ. ลำพูน
44	น้อยถึก	นายวิระพล ค้างทรง	ต่อไปจะได้รู้จักกัน จะไม่บอก ที่อยู่ให้
45	อ้ายปุ่น	นายบรรจง วิพรหมชัย	บ้านท่ากอจ๊ว อ.ป่าซาง จ. ลำพูน
46	น้อยเปี้ย	นายปรีดา จันทรรักษา	บ้านวังสะแกง ต.ต้นธง อ.เมือง จ.ลำพูน
47	หนานสังข์	นายชาญชัย สายะสิทธิ์	385 หมู่ 4 ถ.เจริญราษฎร์ ต.ในเมือง จ.ลำพูน

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
48	อ้ายทุด	นายवलันต์ เลิศธรรมเทวี	37แม่สารป่าแดด อ.เมือง จ.ลำพูน ต่อไปจะรู้จักกันเอง
49	หนานจู	นายวิรัตน์ เพชรสุวรรณ	61 ถ. มูลเมือง ซอย 9 ต. ศรีภูมิ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
50	น้อยอูด	นายสุวัฒน์ วันรักชาติ	172/1 หมู่ 7 ต. วัดโบสถ์ อ.วัดโบสถ์ จ.พิษณุโลก
51	อ้ายปวง	นายมนตรี อ้อมไชยกาศ	64/2 หมู่ 5 ต.ท่าขุมเงิน อ.แม่ทา จ.ลำพูน
52	อ้ายป็น	นายนันทมนต์ เพฑูริยาเวทย์	ต่อไปจะรู้จักเองไม่บอก ที่อยู่ (ปัจจุบันพ.ศ.2534เป็นผู้จัดการ ฝ่าย บุคคลบริษัทลานนา โปรดักส์ นิคมอุตสาหกรรม ภาคเหนือ จ.ลำพูน บ้านพัก ร.ร.บ้านศรีบุญยืน อ. เมือง จ.ลำพูน
53	อ้ายต้น	นายชัยวัฒน์ ใหญ่พงศ์	ต้องใช้วิบากกรรมไปเกิดเป็น แมวป่าอยู่ในป่าดอยอินทนนท์
54	อ้ายกูป	นายพรพจน์ จิตต์ปรารถ	42/3 หมู่ 1 ต.ตันธง อ.เมือง จ.ลำพูน
55	อ้ายเป็ง	นายวัชรารุช สุต้า	237 หมู่ 1 ต.ยางเนิ้ง อ.สารภี จ.เชียงใหม่
56	หนานก้อน	นายธันวา น้าภา	162 หมู่ที่ 3 ต. เวียงยอง อ.เมือง จ.ลำพูน

(สองคนหลังนี้เคยอธิษฐานร่วมกันและชาตินี้เคยอยู่ร่วมกันแล้ว)

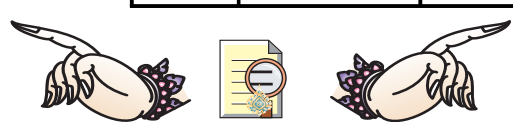

ฝ่ายหญิง 56 คน

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
1	นางซอน	นายถนอม คุณรังสี	48 หมู่ 5 ต.ริมปิง อ.เมือง จ.ลำพูน
2	นางแดง	นายสมศักดิ์ ไชยลังการ	117 หมู่ 6 ต.ต้นธง อ.เมือง จ.ลำพูน
3	นางหนู	นายสุรศักดิ์ หมวกะจุ่ม	1 หมู่ 2 ต.ก้อ อ.ลี้ จ.ลำพูน
4	นางฝ้าย	นายเปี่ยมศักดิ์ ทาเกิด	39/1 หมู่ 12 ต.บ้านธิ อ.เมือง จ. ลำพูน
5	นางผาย	นายสุรินทร์ ก้อนวินิจ	82/2 หมู่ 4 ต.ประตูป่า อ.เมือง จ.ลำพูน
6	นางจา	วันเพ็ญ ธิกาศ	อยู่ที่โรงเรียนจักรคำคณาทร
7	นางปุก	ทัศนีย์ ศรีดาเพ็ง	อยู่ที่ร.ร.ส่วนบุญโญปถัมภ์
8	นางลี	บัวเขียว บุญมา	อยู่ที่ร.ร.ส่วนบุญโญปถัมภ์
9	นางปะ	อาภรณ์ ศรีสุวรรณดี	อยู่ที่ร.ร.ส่วนบุญโญปถัมภ์
10	นางพัด	นางลัดดา คำฟู	บ้านชัยสถาน อ.เมือง จ.ลำพูน
11	นางจำ	นางแก้ว นวลธรรม	บ้านชัยสถาน อ.เมือง จ.ลำพูน
12	นางลี	นางจันทร์ แสงกาบแก้ว	บ้านชัยสถาน อ.เมือง จ.ลำพูน
13	นางทา	นางบานชื่น วงศ์สุริยะ	บ้านชัยสถาน อ.เมือง จ.ลำพูน
14	นางสา	นางบัวแก้ว วงศ์สุริยะ	บ้านชัยสถาน อ.เมือง จ.ลำพูน
15	นางเหนียง	นางเทพ ชัยวรรณ	บ้านชัยสถาน อ.เมือง จ.ลำพูน
16	นางบัว	นางคำ วงศ์สถาน	บ้านชัยสถาน อ.เมือง จ.ลำพูน
17	นางตา	นางบุญเมือง เทพอุโมงค์	บ้านชัยสถาน อ.เมือง จ.ลำพูน
18	นางสุข	นางพัชรี สีนุฉัตร	ต่อไปจะได้รู้จักกัน ไม่บอกที่อยู่
19	นางเมียด	นางสา ไชยศรี	ไชยสถาน
20	นางคำ	นางก่องคำ วงศ์สถาน	ไชยสถาน
21	นางบาน	ลลิตา สังข์ศิริพงศ์	บ้านสันป่ายางหลวง อ.เมือง จ.ลำพูน
22	นางน้อย	นางจันทร์นวล กาญจนกามล	ร้านลำพูนพาณิชย์ อ.เมือง จ.ลำพูน
23	นางมอน	นางเสาวภา อินทรพุด	หน้าสถานีดับเพลิงในเมืองลำพูน

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
24	นางอุป	นางบุญชุม กัณฑปรีดา	บ้านแม่สาร อ.เมือง จ.ลำพูน
25	นางมาย	นางบัวจัน แก้วมา	สี่แยกเทศบาล อ.เมือง จ.ลำพูน
26	นางป๋ม	นางศรีสุรางค์ ปิยะนันท์	ต่อไปจะได้รู้จักกัน
27	นางเงา	นางศิริกุล คุณูปการพันธ์	ร้านกิมพาณิชย์ อ.เมือง จ.ลำพูน
28	นางบุญ	นางลำเจ็ด โนนานนท์	บ้านเหมืองง่า อ.เมือง จ.ลำพูน
29	นางฉิม	นางอรุรา เพชรรักษ์	บ้านประตูลี่ อ.เมือง จ.ลำพูน
30	นางทิ	นายอภิรมย์ เพชรรักษ์	บ้านประตูลี่ อ.เมือง จ.ลำพูน
31	นางแสง	นางปราณี อภัยศรี	ลำพูนการพิมพ์ อ.เมือง จ.ลำพูน
32	นางปิมปา	นางประกอบ สุริยจันทร์	ร้านกุสุมา อ.เมือง จ.ลำพูน
33	นางปา	นางจันทร์ มนต์ตรง	หน้าศาลากลางจังหวัดลำพูน
34	นางออง	นางอุทิศ ศิริวรรณเลิศ	ร้านอุทิศโภชนาอ.ป่าซางจ.ลำพูน
35	นางนก	นางธิดา อติเรกสาร	ต่อไปจะรู้จักกันเอง
36	นางหมู	นายวีระ อุณวาทวนิช	ร้านศรีจำปา อ.เมือง จ.ลำพูน
37	นางหนา	นายชวน สุริยจันทร์	ร้านกุสุมา อ.เมือง จ.ลำพูน
38	นางฮาด	นายประสิทธิ์ เศรษฐเสถียร	ได้อธิษฐานมาเกิดร่วมกัน
39	นางสาย	นางบุญชุม เศรษฐเสถียร	19 หมู่ 2 บ้านหนองช้างคื่น
40	นางทอง	นางรัชนี เศรษฐเสถียร	อ.เมือง จ.ลำพูน
41	นางฟอง	นางอุไร เจริญสุข	163/1 หมู่ 3 ต.เวียงยอง อ.เมือง จ.ลำพูน
42	นางกั๋น	นางช่วย อุณจะนำ	ต่อไปจะได้พบกัน
43	นางดำน	นายชาญกิจ เศรษฐเสถียร	ให้ถามนางบุญชุม เศรษฐเสถียร ก็จะรู้ที่อยู่
44	นางแต้ม	นางวรรณิ์ ปัญจทรัพย์	ทำงานธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาลำพูน)
45	นางไไข	นางฟองคำ อุณวาทวนิช	เคยเป็นสนมของพระนางจามเทวี บอกที่อยู่แล้วในตอนต้น
46	นางมูล	นายชาญวิทย์ เลิศเมธากุล	ต่อไปจะได้รู้จักกัน

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
47	นางแก้ว	นางเบญจพร เลิศเมธากุล	ต่อไปจะได้รู้จักกัน
48	นางตีบ	นางกรองทอง อาณาพสโมสร	ธนาคารออมสิน ป่าซาง
49	นางลาน	นายอนุรัตน์ มหาบุญ	โรงเรียนบ้านสี่เหลี่ยมวิทยา
50	นางใบ	นายเศกสรรค์ เตปิน	ต.เขาคอกอ.ประโคนชัย.บุรีรัมย์
51	นางนวน	นายประมุข ศิริพิรุณ	ต่อไปจะมีคนบอกที่อยู่ให้
52	นางหยาด	นางเพชร กิตติโสภณ	203/1 หมู่ 15 แขวงบางค้วน
53	นางส่วย		เขตภาษีเจริญ กทม.
54	นางต้อย	นายสมศักดิ์ เอกปรีชากุล	ต่อไปจะได้รู้จักกัน
55	นางฮก	นายสมพล วงศ์เพชรพิทักษ์	ต้องไปใช้วิบากกรรมเกิดเป็น
56	นางป้า	นายสมฤทธิ์ ไชยวงศ์	จิ้งจกที่จังหวัดนครสวรรค์
			215 ซอยวัดคลองเตยใน
			ถ.สุนทรโกษา พระโขนง กทม.
			49-51 แขวงปากคลอง
			เขตภาษีเจริญ กทม.
			16 หมู่ 4 ต.ช่างเคิ่ง อ.แม่แจ่ม
			จ.เชียงใหม่

ต่อไปเป็นรายนามของพระเถระที่มาทำพิธีบรรจุและสมโภชพระบรมธาตุเจ้า
ในปัจจุบันก็ได้เข้ามาสู่แดนนิพพานไปเกือบหมดแล้ว ที่เหลือต่างก็เข้าสู่กระแส และ
จะนิพพานในอนาคตกาลข้างหน้า ในชาตินี้เป็นอย่างเร็ว ชาติหน้าเป็นอย่างช้า

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
1	ครูบาอุบาลีเถระ	ครูบาเกษม เขมโก	สุสานไตรลักษณ์ อ.เมือง จ.ลำปาง
2	ครูบาคันธาระสะเถระ	ครูบาขันแก้ว อุตตโม (พระครูอุดมขันติธรรม)	วัดสันพระเจ้าแดง ต.ห้วยยาบ อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
3	ครูบาคัมภีระเถระ	พระอาจารย์อินทร ปัญญาวัทฒโน	วัดสันป่ายางหลวง อ.เมือง จ.ลำพูน
4	ครูบาอินทจักร วิมลเถระ	ครูบาอิน อินโท (พระครูวรวิสุทธิคุณ)	วัดฟ้าหลัง อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่
5	ครูบาอินทปัญญา เถระ	หลวงปู่คำดี จันโท	วัดคำเจริญ ต.สร้างมิ่ง อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร
6	ครูบาธรรมปัญญา เถระ	ครูบาศรีวิชัย	วัดบ้านปาง อ.ลี้ จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)
7	ครูบาอินทวังโส เถระ	ครูบาหล้า จันโท	วัดป่าตึง อ. สันกำแพง จ.เชียงใหม่
8	ครูบามหาโน เถระ	ครูบาน้อย ชัยวังโส	วัดบ้านปาง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
9	ครูบาโพธิโกเถระ	สาธุเจ้าวุฒิชัยธรรมคุณ	วัดสันป่าตึง ต. สันป่ายาง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
10	ครูบาปัญญา วิลาโสเถระ	ครูบาอ้าย อินทปัญญา	วัดสะป้งน้อย อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)
11	ครูบาอภิวังโสเถระ		นิพพานไปแล้ว
12	ครูบามารวิชัยเถระ		นิพพานไปแล้ว
13	ครูบาสิริวิชัยโยเถระ		นิพพานไปแล้ว
14	ครูบาจันทวังโสเถระ		นิพพานไปแล้ว
15	ครูบาสมโณเถระ		นิพพานไปแล้ว
16	ครูบาญาณวิชัยเถระ		นิพพานไปแล้ว
17	ครูบาอินทนนโทเถระ		นิพพานไปแล้ว
18	ครูบาอินทจีโลเถระ		นิพพานไปแล้ว
19	ครูบาอภิชโยเถระ		นิพพานไปแล้ว

รายชื่อคนที่มาช่วยงานสร้างพระมหาเจดีย์บรรจุพระบรมธาตุเจ้านั้นยังไม่หมด แต่ลุงอยากจะเล่าถึงศรัทธาปสาทะ อันแรงกล้าของคนที่สูงได้บอกชื่อมาแล้วบางคน เพื่อให้ชาวโลกมนุษย์ได้รับรู้ไว้เพื่อเป็นกำลังใจในการสร้างบุญกุศลให้บังเกิดมีขึ้น กับตนโดยไม่ยอมย่อท้อต่อความขัดข้องทั้งหลายที่ขัดขวางอยู่ด้วยจิตศรัทธาอันมั่นคง ผลจากความมุ่งหมายของเขาก็ได้ปรากฏขึ้นแล้ว ขอให้สาธุชนผู้ได้รับทราบเรื่องนี้ หากยังสงสัยในผลแห่งบุญและผลแห่งบาป ซึ่งลุงจะไม่บอกให้ครบทุกคน เพราะมี จำนวนมาก จะยกมาเล่าเฉพาะคนที่มีศรัทธาสร้างบุญสร้างกุศลอย่างมั่นคง และพวก มิฉลาดิฉลาดที่สร้างกรรมวิบากอันเป็นอกุศล ตามที่สูงอ้างไว้ในตอนต้นเท่านั้น ผู้ที่สูง จะยกมาเล่าฝ่ายที่เป็นสัมมาทิฐิ คือ

1. **อ้ายปุ่น หรือ นายปรีดา จันทรรักษา** ในชาตินี้ในสมัยนั้น อ้ายปุ่น ได้เกิดที่บ้านทุ่งสีจิตามะ (บ้านแม่ตึบ ตำบลมะเขือแจ้ อำเภอเมืองลำพูนในปัจจุบัน) ในครอบครัวที่ยากจนอัตคัดขัดสนทั้งเครื่องนุ่งห่มและข้าวปลาอาหาร ต้องขวนขวาย หาเลี้ยงชีวิตไปวันต่อวันตามแต่จะหาได้ บางวันก็อึด บางวันก็อดเพราะหาอะไรไม่ได้ เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มก็ขอจากของที่ชาวบ้านเขาทิ้งขว้าง แล้วนำมาใช้พอกปกป้องความร้อนหนาวและปกปิดร่างกายกันความอับอาย เพราะอ้ายปุ่นนี้นอกจากจะยากจน แล่นสาหัสแล้ว ตั้งแต่เกิดมามีร่างกายพิการ หงิกงอ ตามเนื้อตัวเป็นตะปุ่มตะป่ำ ขึ้นทั่วไปตั้งแต่หัวจรดเท้า จนเป็นที่รังเกียจของชาวบ้านจึงถูกขับไล่ไม่ให้อยู่ร่วม ภายในหมู่บ้าน อ้ายปุ่นจึงไปปลุกกระท่อมอยู่อย่าง โดดเดี่ยวที่ตีนคอย (เชิงเขา) เพิ่มพูน ความทุกข์ให้ทั้งทางกายและทางใจ

เมื่อทราบข่าวว่าพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราช ประกาศหาผู้สมัครไปร่วมทำงาน สร้างพระเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุภายในเมืองหริภุญชัย อ้ายปุ่นก็ได้มาครุ่นคิด ถึงตัวเองว่าเกิดมาเป็นคนในชาตินี้มีแต่ความทุกข์ยากลำบากต้องอดๆ อยากๆ อยู่เป็นนิตย์ ทั้งร่างกาย ก็เป็นที่น่ารังเกียจของคนทั่วไป ไม่มีใครคบหาสมาคมด้วยอาจจะเป็น เพราะในอดีตชาติที่ผ่านมาตัวเราไม่เคยได้สร้างบุญสร้างกุศลเป็นต้นว่า การให้ทาน การรักษาศีล และการปฏิบัติยึดมั่นในธรรมจึงทำให้ชีวิตของเรา ในชาตินี้ได้รับ ทุกขเวทนาแสนสาหัส เห็นปานนี้ในชาตินี้แม้เราจะขัดสนทรัพย์สิน และมีร่างกาย อันน่ารังเกียจ แต่เราก็ตึงใจยังมีกำลังวังชาทำงานได้ จึงสมควรที่เราจะอุทิศกำลังกาย

และข้าวของอันน้อยนิดที่มีอยู่ถวายไว้กับพระบรมธาตุเจ้าเพื่อเป็นการสร้างสมบุญบารมีไว้เป็นเครื่องเกื้อหนุนให้มีชีวิตที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ในชาตินี้เมื่อมาเกิดในชาติต่อไป คิดแล้วอ้ายปุ่นก็ตัดสินใจเดินทางเข้าไปร่วมทำการก่อสร้างพระเจดีย์บรรจุพระบรมธาตุ แต่ก่อนที่จะออกเดินทาง อ้ายปุ่นได้ลงไปอาบน้ำชำระล้างเนื้อตัวให้สะอาดพอบรรเทาความน่าเกลียด ที่ห้วยสร้านวังคิน (ห้วยแม่ตีบ) แล้วจึงออกเดินทางทันที

อ้ายปุ่นเดินทางมาถึงในเมืองหริภุญชัย ทันเวลาที่พระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชกำหนดไว้ จึงได้รับการรับไว้เป็นผู้ร่วมการก่อสร้างคนหนึ่ง แต่เมื่ออ้ายปุ่นเข้าไปรวมกับหมู่คนที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้ว ผู้คนเหล่านั้นเมื่อเห็นสภาพร่างกายของอ้ายปุ่นแล้วก็พากันรังเกียจไม่ยอมให้พักรวมกับพวกเขา อ้ายปุ่นจึงจำต้องพาตัวเองออกไปหาที่พักตามลำพัง ที่พะยอมหม่อม (ป่าไม้ล้มลุก) อันเป็นบ้านที่นายปรีดาจันทร์รักษา อยู่ในปัจจุบันนี้นั่นเอง แม้จะถูกรังเกียจกีดกันอย่างไร อ้ายปุ่นก็ไม่ทิ้งเจตนาศรัทธาอันแน่วแน่ ได้อุตส่าห์เดินจากที่พักไปรับเอาดินมาปั้นดินก่ (อิฐ) ตามลำพัง ณ ที่พักของตัว จนได้ดินก่จำนวน 109 ก้อน แล้วขนดินก่ทั้งหมดไป ถวายไว้กับครูบาอภิวังโสเถระ พร้อมด้วยลานหุอันเป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวที่พ่อแม่ให้มาก็ได้น้อมถวายไว้เป็นพุทธบูชาด้วย ครูบาเจ้าได้รับของถวายแล้ว ประทานพรพร้อมกับประกาศอนุโมทนาทานในครั้งนี้อ้ายปุ่นตั้งใจน้อมรับพร ด้วยความเบิกบานในทานมัย อันตนได้กระทำแล้ว และตั้งจิตอธิษฐานว่าด้วยผลแห่งบุญอันข้าได้กระทำแล้วใน ครั้งนี้ ถ้าหากข้าเกิดมาในภพใดชาติใดก็ตาม ขอให้มิรูปร่างผิวพรรณวรรณะอันงาม มีความสุขความสบายอย่าได้ทุกข์ยากลำบากเหมือนในชาตินี้ และขอให้ได้กลับมาเกิดในเมืองหริภุญชัยหรือได้มาอยู่ที่เมืองนี้เสร็จแล้วได้หยาดน้ำอุทิศส่วนบุญ และบอกกล่าวให้แก่พระชนนี และโลกทั้งสามได้รับทราบและอนุโมทนาบุญร่วมกัน

ผลบุญและแรงอธิษฐานนี้ได้ติดตามตัวอ้ายปุ่นมาตลอด จนกระทั่งในชาติปัจจุบันได้เกิดมาเป็น นายปรีดา จันทร์รักษา ผู้มีผิวพรรณอันงามคนหนึ่ง และมีความสุขความสบายตามสมควรแก่อัตภาพ ให้ผู้ที่ยังสงสัยอยู่ติดตามไปดูด้วยตนเองได้ตามที่อยู่ซึ่งลงบอกไว้แล้ว

2. อ้ายคำตัน หรือ นายสาธิต ชัยอักษร ในชาตินี้อ้ายคำตันนี้นอกจากจะเป็นคนยากคนจนแล้ว ยังเป็นคนรูปทรม มักได้รับการเยาะเย้ยถากถางจากผู้ที่ได้พบเห็น

จนเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ข้าสติปัญญาก็ไม่ทันคน มักถูกเอารัดเอาเปรียบเสียรู้คนอื่น อยู่เสมอ แต่มีจิตศรัทธาปรารถนามาสรางบุญสร้างกุศล ได้ตั้งใจทำงานก่อสร้างตั้งแต่ ชั้นแรกจนเสร็จสิ้น นอกจากนี้ก็ยังได้หาบดินมาทำการก่อสร้างรวม 15 หาบ ในวันทำบุญสมโภชของค์พระบรมธาตุนั้นได้เก็บผัก เช่น ผักแคบ (ผักตำลึง) ผักปิง พริก มะเขือ มาเพื่อร่วมทำอาหารถวายพระ ได้นำผักเหล่านั้นรวมทั้งเหวนและลานหู ของตน ไปถวายให้แก่ครูบาเจ้าอินทนนท์โทเถระ ครูบาเจ้าก็ได้ให้ศีลให้พรอนุโมทนา ในทานครั้งนี้ ขณะรับพรจากครูบาเจ้า ก็ได้ตั้งจิตให้มั่นคงอธิษฐานว่า ด้วยอานิสงส์ แห่งบุญ ที่ข้าได้ร่วมถวายแรงกายก่อสร้างที่ประดิษฐาน องค์พระธาตุเจ้าและการถวาย ไทยทานต่อครูบาเจ้าในครั้งนี้ด้วย ขอเนือนาบุญอันนี้คำจุนอุดหนุน ข้าไม่ว่าจะเกิดมา ภพใดชาติใด ก็ขอให้มืรูปกายอันงดงามไม่น่าเกลียดน่าชังเหมือนชาตินี้ มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดรู้เท่าทันคน และขอให้เกิดมาพบกับพระพุทธศาสนาได้สร้าง บุญสร้างกุศลไว้ในพระพุทธศาสนาไปทุกชาติจนเข้าสู่พระนิพพาน หลังจากนั้นก็ได้ หยาดน้ำบอกกล่าวแม่พระธรณีและเทพเทวดาทั้งหลายให้รับทราบ เพื่อเป็นสักขีพยาน และอนุโมทนาการในกุศลบุญนี้ด้วย อ้ายคำตันนี้ก็ได้เวียนเกิดเวียนตายมาแล้วหลายชาติ จนลุ่มมาถึงชาตินี้คือ นายสาธิต ชัยอักษร คำอธิษฐานนั้นจะมีผลเป็นประการใดก็ให้ ติดตาม ไปดูตามที่อยู่ซึ่งบอกไว้แล้ว

ที่ลุ่มยกมาเล่าให้ฟังนี้เป็นเพียงตัวอย่างข้างฝ่ายกุศลกรรมที่ปรากฏให้เห็นอยู่ใน โลกมนุษย์เดียวนี้ความจริงบุคคลอื่นผู้ที่มาร่วมสร้างห้างแป้ง (ก่อสร้าง) ที่ประดิษฐาน องค์พระบรมธาตุเจ้าครั้งนั้น กุศลผลบุญที่เขาได้ทำครั้งนั้นรวมทั้งบุญกุศลที่เขาได้ เพียรสร้าง ในชาติต่อ ๆ มา ส่งผลให้เขาได้รับความเจริญรุ่งเรืองทั้งในทางโลกทางธรรม ก็มีอีกเป็นจำนวนมาก ลุงจะไม่บอกกล่าวถึง ให้ไปดูเอาเองก็แล้วกัน ถ้าเขา เหล่านั้น ไม่หลงในโลภธรรมจนลืมหันสร้างบุญบารมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ภพชาติต่อไป ก็จะดีขึ้นอีกจนกว่าจะเข้าสู่พระนิพพาน

ไพศาลได้ฟังเรื่องกุศลกรรมมาแล้ว ตามที่ลุงเคยบอกแล้วยัง มีคนผู้ที่เป็น มิจนาคิณฐิ ปะปนอยู่ในหมู่คนผู้มาสร้างบุญครั้งนั้นซึ่งลุงจะเล่าให้ฟังต่อไป

ในครั้งนั้น พระเจ้าอาทิตย์ราชได้มอบหมายให้อำมาตย์ 5 คน เป็นผู้ดูแลการ ก่อสร้างตลอดจนดูแลผู้คนทีมาร่วมทำการก่อสร้างให้ได้รับความสะดวกสบายตามสมควร

แต่อำมาตย์ทั้ง 5 นั้นกลับไปทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพระประสงค์ของพระเจ้า อาทิตยธรรมิกราช เพราะความหลงในยศในอำนาจ จึงพากันประพฤติตนไปตามอำเภอใจ ไม่ได้คำนึงถึงความผิดชอบชั่วดีและแล้วในชาตินี้กรรมอันนั้นก็ติดตามมาทัน เพราะเขาเหล่านั้นไม่ได้สร้างสมบุญกุศลคำจุนไว้ อำมาตย์ทั้ง 5 คนนั้น คือ

1. **เสนาหมื่นเบี้ย** เสนาผู้นี้หากใครทำอะไรไม่ทันใจ หรือไม่ชอบคนผู้ใดก็ดี หรืออยากกลั่นแกล้งใครก็ตาม ก็จะใช้วิธีสั่งให้เดิน ห้ามหยุดเดินเป็นอันขาด ไม่ว่าจะเป็นหลุมเป็นบ่อหรือดงหนาม ก็ห้ามหลีกเว้นให้เดินอยู่เช่นนั้นจนกว่าจะถึงจุดกำหนดหรือจนกว่าจะสั่งให้หยุดจึงจะหยุดได้ หากใครฝ่าฝืนก็จะถูกเมียนตี

ด้วยอกุศลกรรมอันนั้น ชาตินี้จึงต้องใช้วิบากด้วยการเดินเรื่อย ไปโดยไม่มีจุดหมาย แม้มีวดยานพาหนะก็ไม่ยอมโดยสาร คงเดินตากแดดตากฝนไปตามยถากรรมนั้น เคยเดินตามทางรถไฟจากจังหวัดแพร่มาถึงลำพูน ชาตินี้เขาชื่อนายสุรินทร์ เชียงลาอยู่ที่บ้านเลขที่ 72 หมู่ที่ 10 ประชานิมิตร ตำบลบ้านป็น อำเภอคลอง จังหวัดแพร่ (อายุ 23 ปี ใน พ.ศ. 2534)

2. **เสนาแสนคำ** เสนาผู้นี้มีจิตใจโหดร้ายเมื่อคนทำงานไม่ทันใจ หรือพบเห็นคนงานพูดคุยหยอกเย้ากันในขณะที่ทำงาน ก็ใช้อำนาจบาตรใหญ่บังคับให้เขาเหล่านั้น ดื่มน้ำที่ร้อนจัด หรือไม่ก็ใช้เหล็กหรือถ่านไฟร้อน ๆ นาบปาก ทำให้ผู้ที่ถูกทารุณกรรมนั้นได้รับความทุกข์เวทนาแสนสาหัส ปากพุพองเน่าเหม็นจนกินอาหารไม่ได้ บางคนถึงกับพูดไม่ได้เพราะปากและลิ้นพิการ การกระทำเช่นนี้ของเสนาแสนคำ ได้รับการสาปแช่งจากผู้ถูกระทำและผู้ที่พบเห็นการกระทำขอให้ผลแห่งกรรมนี้จงตอบสนองไปทุกภพทุกชาติ

ขณะนี้เสนาแสนคำก็ได้กลับมาเกิดอีกในโลกมนุษย์ หลังจากเกิดมาใช้กรรมแล้วหลายชาติ แม้ในชาตินี้ก็ยังไม่หมดกระแสกรรมนั้น ทำให้เกิดมามีสภาพเป็นใบ้ไม่สามารถออกเสียงพูดจาได้เหมือนคนอื่น เสนาแสนคำในชาตินี้คือ นายมนูญ แสงด้วง (พ.ศ. 2534 นี้อายุได้ 23 ปี) อยู่บ้านเลขที่ 348 ถนนท่ามะโอ ตำบลเวียงเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง

3. **เสนาหมื่นปามขม** เสนาผู้นี้สร้างกรรมสร้างเวรไว้นักมาก มีจิตคิดปองร้ายผู้อื่น โดยอาศัยอำนาจที่ได้รับมอบหมาย เมื่อพบเห็นผู้ใดทำงานผิดพลาด

เสนาหมื่นปามาจะยังไม่ทักท้วงห้ามปราม จะปล่อยให้ทำผิดไปจนยากแก่การแก้ไขแล้ว ถือโอกาสนั้นลงโทษอย่างหนักตามความพอใจ ส่วนใหญ่จะใช้ดุ้นไม้ทุบตี ไม่เลือกที่แม้จะได้รับการร้องขอความเมตตาเพียงใดก็ไม่ยอมหยุด บางคนถึงกับสลบและแขนหัก ขาหัก หัวแตกกระตบกระเทือนถึงสมองกลายเป็นคนมีนซึม

วิบากกรรมนั้นบัดนี้ได้ติดตามมาทันและส่งผลให้เป็นคนปัญญาอ่อน พุดจาไม่เป็นภาษาคนตั้งแต่กำเนิด ในชาตินี้คือ นายวีระ มาลัย (ขณะนี้ พ.ศ. 2534 อายุได้ 18 ปี) อยู่บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 4 ตำบลคอนแก้ว อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่

ในบ้านของนายวีระ มาลัย นี้จะมีคนชื่ออื่น สุรินทร์ ซึ่งในชาติก่อนนั้น ชื่อ เสนาจันทร์ ไม่ได้มีหน้าที่ทำการควบคุมการก่อสร้างแต่เป็นเพื่อนกันกับเสนาหมื่นปามาชม มักเป็นผู้ยุยงส่งเสริมให้เสนาหมื่นปามาทำทารุณกรรมต่อผู้คน ด้วยเห็นเป็นเรื่องสนุกสนาน ผลกรรมจะตอบสนองเขาอย่างไรก็ให้ ไพศาลติดตามไปดูเองก็แล้วกัน

4. เสนาหมื่นด้วง

5. เสนาหมื่นอื่น

ทั้ง 2 คนนี้เป็นเพื่อนกันมาในอดีตชาติจึงได้เกิดมาพบกัน และเป็นเพื่อนกันอีกในชาตินี้แล้วได้ร่วมสร้างอกุศลกรรมขึ้น โดยกลั่นแกล้งคนงานที่ขึ้นไปทำงานบนปวน (นั่งร้าน) ที่สูงให้พลัดตกลงมาสู่พื้น บางครั้งก็ผลักให้ตกลงมาโดยไม่ต้องมีสาเหตุหรือบังคับให้คนขึ้นบนต้นไม้สูงแล้วเกล้งโยกกิ่งไม้หรือไม้ก็ผลักให้ตกลงมา แม้ผู้คนจะขอร้องอ่อนวอนให้หยุดการกระทำเสียก็ไม่ใส่ใจต่อคำวิงวอน คงประพฤติดนเช่นเดิมไม่ยอมละเลิกเพื่อแสดงอำนาจให้ผู้คนยำเกรงและเป็นเรื่องสนุกสนาน เมื่อเห็นผู้อื่นได้รับความทุกข์ทรมาน จนคนที่ถูกกลั่นแกล้งตกจากที่สูงถึงแก่ความตาย 25 คน และเจ็บป่วยอย่างหนักอีก 30 กว่าคน

เสนาทั้ง 2 นี้ หลังจากสิ้นชาตินั้นแล้วก็ได้รับเสขกรรม อันเป็นวิบากกรรม แต่ได้กระทำกุศลกรรมเพิ่มพูนขึ้น จนถึงชาตินี้เขาเกิดมาก็ได้เสวยบุญกุศลที่สร้างสมมาให้มีความสุข ความสบาย แต่เป็นที่น่าเสียดายที่เขาทั้ง 2 กลับมาหลงติดอยู่ในโลกธรรม คือ ลาภยศ สรรเสริญ สุข ปล่อยให้กิเลส โลภะ โทสะ โมหะ เข้าครอบงำจิต จนมีคบอด บุญบารมีที่สร้างไว้ลดลงไปเรื่อยๆ บาปกรรมที่ทำไว้ในอดีตกาล ก็จะได้โอกาสตามทันให้ชดใช้หนี้กรรมคือ จะต้องตกจากที่สูงจนเสียชีวิต เพื่อสงเคราะห์

ช่วยเหลือเขาทั้งสองให้พ้นจากวิบากกรรมอันนี้ ลุงขอให้ไพศาลไปบอกให้เขาทั้งสอง ซึ่งขณะนี้คือ 1 (ขอสงวนไว้ไม่เปิดเผย) 2 (ขอสงวนไว้ไม่เปิดเผย) ได้เร่งสร้างบุญ สร้างกุศลด้วยจิตเจตนาในบุญอันมั่นคงไม่หวังสิ่งอื่น เช่น ชื่อเสียง เกียรติยศ เป็นต้น

ถ้าเป็นไปได้ก็ให้เสนาทั้ง 5 นี้ พร้อมด้วยผู้ที่มีส่วนร่วม สร้างพระธาตุหริภุญชัย มาขอขมาลาโทษต่อกันที่บริเวณพระธาตุเจ้า โดยแบ่งรูปเทียน ดอกไม้กัน แล้วบูชาพระธาตุเจ้า กล่าวคำอธิษฐานซึ่งกันและกันเสีย ก็จะพ้นวิบากกรรมนั้น ไม่ต้องชดใช้กันอีกในชาติต่อไป หากมาไม่พร้อมกัน ใครมาถึงก็จุดรูปเทียน บูชาพระธาตุเจ้าแล้วกล่าวคำอธิษฐานฝากไว้แล้วหยาดน้ำ บอกกล่าวให้แม่พระธรณี และเทพเทวดาทั้งหลายรับทราบเป็นสักขีพยานด้วย

เป็นอันว่ากรรมฝ่ายกุศล และกรรมอันเป็นฝ่ายอกุศลหรือเป็นบาปกรรม ลุงก็ได้ยกมาเล่าให้ไพศาลฟังพอเป็นตัวอย่างให้ชาวโลกมนุษย์ได้รับรู้และติดตาม ไปดู ได้ด้วยตาเนื้อของมนุษย์นี้แหละ ไม่ต้องรอไปดูถึงใน ปรโลก เมื่อได้พบได้เห็น ประจักษ์ชัดแล้ว ขอให้มนุษย์ทั้งหลายอย่าได้ประมาทต่อศีลต่อธรรม ให้เร่งสร้างบุญบารมี ไว้สำหรับเป็นเครื่องเกื้อหนุนชีวิตที่จะต่อภพต่อชาติไปไม่รู้สิ้นสุด トラบจนเข้าสู่ พระนิพพาน

ยังเหลือคนที่เกี่ยวข้องกับการก่อสร้างพระธาตุเจ้าหริภุญชัยอีก 2 -3 คน ที่ลุงยังไม่ได้เล่าให้ฟังว่าในชาตินี้เขาคือใครอยู่ที่ไหน คือ

1. โภคะบุตร ซึ่งเป็นผู้เปิดเผยเรื่อง พระบรมธาตุเจ้า ให้คนได้รับรู้ เป็นครั้งแรกก็ได้มาเกิดในเมืองมนุษย์แล้ว บุญกุศลส่งมาให้เกิดเป็นสาธุเจ้า คือ ครอบาสริ อริยะวังโส วัดป่าบุก อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน แต่ได้ละสังขารไปแล้วขณะนี้อยู่ในแดนวิมุตติและจะต้องกลับมาเกิดอีกในโลกมนุษย์เพื่อบำเพ็ญบารมีต่อไปประมาณ 10 ชาติ ก็จะหมดเชื้อเกิดแล้ว คือ เข้าสู่แดนนิพพาน

2. พระนางปทุมวดีเทวีพระมเหสีของพระเจ้าอาทิตย์ธรรมมิกราช ในสมัยนั้น ได้ก่อสร้าง พระเจดีย์องค์เล็กขึ้นเป็นบริวารพระมหาเจดีย์ แต่เวลาอุทิศถวาย กลับตั้งจิตปรารถนาให้ได้มาซึ่ง ลาภ ยศ สรรเสริญ ไม่ได้หวังบุญกุศลอื่นใด จึงทำให้ชีวิต ต้องตกต่ำเรื่อยมาหลายชาติแต่ก็ยังพอดำรงชีวิตอยู่ได้ ไม่เดือดร้อนนัก ในชาตินี้คือนายฐาnul ทับทิวอยู่ที่โรงเรียนวัดหวัง ตำบลชะจัด อำเภอกงหรา จังหวัดสงขลา

ส่วนพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชนั้น ขณะนี้ก็เสวยสุขอยู่ในแดนทิพย์ ยังไม่ถึงเวลาลงไปเกิดในโลกมนุษย์ถ้าไฟศาลอยากเห็นรูปร่างหน้าตาพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชละก็ ให้ไปดูได้จากรูปร่างหน้าตาของ นายบุญเทียม ยั่งยืน นายคนี่ลุงได้เคยเห็นมาแล้วในโลกมนุษย์เมื่อ 10 ปีที่แล้ว (นับถึง พ.ศ. 2530) เขามีรูปร่างหน้าตาเหมือนพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชมาก และในสมัยพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชนั้น นายบุญเทียม ยั่งยืน นี่เป็นอำมาตย์คนหนึ่งของพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราช ชื่อ **“เสนาจอมหมอก”** ลุงเห็นนายบุญเทียม ที่ซอยข้างโรงเรียนเทคนิคลำพูน ในเมืองลำพูนนั้นแหละ ให้ไฟศาลไปสอบถามเองเถอะเขาอยู่ที่ไหน

หมู่คนทั้งหลายที่มาช่วยกันสร้างพระธาตุเจ้าหริภุญชัยตามที่ลุงได้บอก ไว้แล้วว่า เป็นใครและมาเกิดแล้วมีชื่อว่าอย่างไร อยู่ที่ไหน ลุงขอส่งลงไปบอกให้เขาทั้งหลาย นั้นด้วยว่า ขอให้เขาทั้งหลายตั้งตัวอยู่ในศีลในธรรม หมั่นทำบุญทำทานอย่าได้ขาด ตั้งจิตตั้งใจไว้ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ทำสมาธิภาวนาไปใจ (ไปเรื่อย ๆ) อย่าให้จิตฟุ้งซ่านด้วย กิเลส ราคะ โทสะ โมหะ อย่าได้ทำอนันตริยกรรม ฆ่าพ่อ ติแม่ ม้าง (ทำให้แตกแยก) สงฆ์องค์เจ้า หมั่นเคารพนบย่ำฟังธรรมคำสอนของ พระสุปฏิปันโน ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็ยังพอมีอยู่หลายองค์ในโลกมนุษย์ โดยเฉพาะการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นอาชญาให้หยุดเสียอย่าได้กระทำเป็นอันขาด จงทำมาหาเลี้ยงชีวิตโดยสุจริตไม่เบียดเบียนใคร ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ก็ตาม ถ้าเขาทั้งหลายทำตาม ที่ลุงบอกไว้นี้ นับแต่นี้ไปในระหว่าง พ.ศ. 2636 ถึง พ.ศ. 2738 เขาเหล่านี้ ก็จะได้เวียน กลับมาเกิด และจะได้ร่วมกันทำนุบำรุงปฏิสังขรณ์องค์พระบรมธาตุเจ้าหริภุญชัย เพื่อสร้างบุญบารมีอีกครั้งหนึ่ง เพราะช่วงระยะเวลานั้นวัดพระธาตุหริภุญชัยนี้จะเสื่อมโทรมลงไป ตามกฎของพระไตรลักษณ์ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็เป็นโอกาสให้เขาเหล่านี้มาร่วมสร้างบารมีกันอีกตามกำลังของบุญกรรม

ถ้าไม่มีกรรมอันหนักเข้ามาขัดขวาง ตั้ครอน เขาเหล่านั้นก็จะกลับมาเกิดในชาติต่อไป ตามกำลังบุญที่เขาทำมา บางคนมีบุญมากก็จะได้เป็นตุ้เจ้า (ภิกษุ) ผู้หญิงบางคนมีบุญบารมีมากขึ้นก็จะได้มาเกิดเป็นผู้ชายคนผู้ใดทำกรรมไม่ดีไว้ก็จะได้รับผลแห่งบาปกรรมนั้น แต่ก็ยังมีเวลาเหลืออยู่ใครที่รู้ตัวว่าสร้างกรรมไว้ ก็ให้กลับตัวกลับใจเสียใหม่หันมาประพฤติปฏิบัติตามที่ลุงสั่งมาบอก ก็จะเปลี่ยนเป็นดีขึ้นต่อไป

ขอให้เขารับรู้ไว้ด้วยว่าตามผลแห่งบุญกุศลในขณะนี้ ถ้าไม่มีกรรมใดมาตัดรอนแล้ว
เขาจะได้เกิดมามีชื่อดังต่อไปนี้

ฝ่ายชาย

ลำดับ	ชื่อปัจจุบัน	ชื่อในชาติต่อไป
1	สาธุเจ้า อมรปัญญา (พระสุเมธมั่งคณาจารย์)	สาธุเจ้าจุฬารุช ธรรมธโร
2	สาธุเจ้าอินสม กิตติกาศ (พระครูพิทักษ์ เจติยานุกิจ)	สาธุเจ้าจำเริญ เรวโต
3	สาธุเจ้าไพบุลย์ ภูริวิปโล (พระมหาเจติยารักษ์)	สาธุเจ้าอุโฆษ ฐานิสสโร
4	สาธุเจ้าสุธีธร อัครปัญญา (พระโสภณธีรคุณ)	สาธุเจ้าอุดมเดช ถาวโร
5	สาธุเจ้าจรัส ทตตะศิริ	สาธุเจ้าภักดี นิรันดโร
6	สาธุเจ้าเจริญ ปัญญาภาโร	สาธุเจ้าวิชา กันโตภาโส
7	สาธุเจ้าบุญรัตน์ สิริภักโร	สาธุเจ้าโอรส ญาณสังวโร
8	สาธุเจ้าถนอม กิตติปัญญา	สาธุเจ้าชโลม สุตาคม
9	สาธุเจ้าปัญญาวิสุทธิ	สาธุเจ้าชัยวรรณ ปภัสสโร
10	สาธุเจ้าสุวัฒน์ สุวัฒน	สาธุเจ้าฉลอง ชิตวิปโล
11	สาธุเจ้าสุนทรพรหมคุณ	สาธุเจ้าทรงวุฒิ จิรปัญญา
12	สาธุเจ้าสุนทรธรรมานุโยค	สาธุเจ้าเทอดพงศ์ ภัทธีโย
13	สาธุเจ้าสิงห์แก้ว ธรรมธโร	สาธุเจ้าองอาจ ปภัสสโร
14	สาธุเจ้าสถิตย์ ธรรมานุรักษ์	สาธุเจ้ามนี จิตติธรรมโม
15	สาธุเจ้าสุนันท์ วิมลธรรมานุศาสน์	สาธุเจ้ามนตรี โกวิโท
16	สาธุเจ้ามณูญ ธรรมมาภรณ์	สาธุเจ้าอดิศักดิ์ สุวโจ
17	สาธุเจ้าเรวัตร เกียเกิน	สาธุเจ้าโสภณ นิรันดโร
18	สาธุเจ้าปัญญา สิกขาสโก (ใจกำน)	สาธุเจ้านิคม มหปฬโล

* ลำดับที่ 1-8 อยู่ที่วัดพระธาตุหริภุญชัย ทั้ง 8 รูป

ลำดับ	ชื่อปัจจุบัน	ชื่อในชาติต่อไป
19	สาธุเจ้าไพบูลย์ เขมนันทโท (แสนเมืองอินทร์)	สาธุเจ้าพัฒนา มหาธีโร
20	สามเณรวิเชียร ปัญญา	สาธุเจ้าพิทักษ์ รัษฎโก
21	สาธุเจ้าดวงจันทร์ มงคลวรเวช	สาธุเจ้าคนองเดช ชินวังโส
22	สามเณรสุราฐ เหล็กตัว	สาธุเจ้าบรรยงค์ อนุภาโส
23	สามเณรศิริศักดิ์ อุปแปง	สาธุเจ้าโกศล จันทโก
24	สาธุเจ้ามานิต รัตนคุณ	สาธุเจ้าคำพอง ปุณณโก
25	สาธุเจ้าโกสยธารธรรม	สาธุเจ้าจตุพร ภาวโร
26	สาธุเจ้าอมรสารธรรม	สาธุเจ้าโกเมศ ชุตินธโร
27	นายกุย วงศ์สถาน	นายมีนา เอื้อชุ่มเชย
28	นางปา วงศ์สถาน	นางเกศรารัตน์ เอื้อชุ่มเชย
29	นายทองเดิม วงศ์ศาโรจน์	นายคงเกียรติ วงศ์สินสุข
30	นายวิรัตน์ พร้อมเพรียงบุญ	สาธุเจ้าอมร พุทธสาโร
31	นายคำป็น อินแสง	สาธุเจ้าวิริยงค์ คุณญาโน
32	นายพิทยา ชูชัยยะ	สาธุเจ้าปฐมพงศ์ โชติปาโล
33	แผ่นแก้ว พรหมสวรรค์	นายขจรศักดิ์ จันท์อำไพ
34	แก้วลูน กัลยา	นายประคอง จันท์อำไพ
35	สามเณรสุทธิพงศ์ เสนาธิ	สาธุเจ้าบุญเรือง ปิยธโร
36	นายปุย ปิยะมณี	นายประเดิมยศ สารพัฒนา
37	นางบัวรส ปิยะมณี	นายบุญฤทธิ์ สารพัฒนา
38	นายมานพ ลังการ์พินธ์	นายปฎิญาณุ พิลาวณย์
39	นายสาริต ชัยอักษร	นายแมนสรวง แก้วเทวิน
40	นายเชย ทองเสถียร	นายอินทร์สิทธิ์ ญาณวิโรจน์
41	นายบุญยล ทองเสถียร	นางอัมพวัน ญาณวิโรจน์
42	นางปองพล อติเรกสาร	นายอัครเดช จันทนโชติ
43	นายวีระพล ดั่งทรง	สาธุเจ้าอินทนา โฆมะโก
44	นายบรรจง วิพรหมชัย	นายคณิง แก้ววราห์ฉิม

ลำดับ	ชื่อปัจจุบัน	ชื่อในชาติต่อไป
45	นายปรีดา จันทรรักษา	นายคงศักดิ์ เปี่ยมสมทรัพย์
46	นายชาญชัย สายะสิทธิ์	นายจตุรงค์ อิงคะมณี
47	นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี	ศาสตราจารย์ เพมจาโร
48	นายวิรัตน์ เพชรสุวรรณ	นายไพโรจน์ วันเจริญศรี
49	นายสุวัฒน์ วันรักษาติ	นายภักดี แสงบุญตั้ง
50	นายมนตรี อ่อมไชยกาศ	นายไพบูลย์ ศุภปัญญา
51	นายฉันทมนต์ เพชรวิยาเวทย์	ศาสตราจารย์วัชร ธรรมเสโน
52	นายชัยวัฒน์ ไหญ่พงศ์	นายสุธรรม ชีระกุล
53	อ้ายต้น (เกิดเป็นแมวป่าอยู่ คอยอินทนนท์)	นายบรรจง ปิยะกุล
54	นายพรพจน์ จิตต์ปรารถ	นายธานี แก้วธานี
55	นายวัชรารุช สุตา	นายไชยรัตน์ แสงมณี
56	นายธันวา น้าภา	นายบุญทิวา สติชัยสุวรรณ

ฝ่ายหญิง

ลำดับ	ชื่อปัจจุบัน	ชื่อในชาติต่อไป
1	นายถนอม คุณรังสี	นายธนาชัย แก้วประภาพรรณ
2	นายสมศักดิ์ ไชยลังการ	นายโชคจุน เวชพันธ์
3	นายสุรศักดิ์ หมวกจะจุ่ม	นายชัยโรจน์ สังข์ขวัญ
4	นายเปี่ยมศักดิ์ ทาเกิด	นายประเทือง จันทรังสี
5	นายสุรินทร์ ก้อนนิวจ	นายธานี โชติวันนา
6	นางวันเพ็ญ ธิกาศ	นายนิเวศน์ ชุ่มมงคล
7	นางทัศนีย์ ศรีดาเพ็ง	นายประยงค์ โพธิ์สัมฤทธิ์
8	นางบัวเขียว บุญมา	นายสงวน หอมระรื่น
9	นางอรุณ ศรีสุวรรณดี	นายชูศักดิ์ มโนทิพย์
10	นางลัดดา คำฟู	นางทุติมา ฉายาสุทธิ
11	นางแก้ว นวลธรรม	นางณัฐยา วราประเสริฐ

ลำดับ	ชื่อปัจจุบัน	ชื่อในชาติต่อไป
12	นางจันทร์ แสงกาบแก้ว	นางคารณิ แก้วสุคันธา
13	นางบานชื่น วงศ์สุริยะ	นายทรงวุฒิ เทพวรวงศ์
14	นางบัวแก้ว วงศ์สุริยะ	นายทรงศักดิ์ เทพวรวงศ์
15	นางเทพ ชัยวรรณ	นายทวีป จิตรการ
16	นางคำ วงศ์สถาน	นายทรงธรรม หมีนอาภัย
17	นางบุญเมือง เทพอุโมงค์	นายสมโรจน์ เมืองภิรมย์
18	นางพัชรี สินธุฉัตร	นางทิวาพร อังคะเสถียร
19	นางสา ไชยศรี	นางกอบกุล นาคทองขาว
20	นางก้องคำ วงศ์สถาน	นางบุปผา ศิริวิโรจน์
21	น.ส.ลลิตา สังข์ศิริพงศ์	นางคารณิ เอื้อภาคภูมิ
22	นางจันทร์นวล กาญจนกามล	นางกาญจนวรรณ จตุพรไพบูลย์
23	นางเสาวภา อินทรทูต	นางเกศินี เทพอารักษ์
24	นางบุญชุม กัณฑ์ปรีดา	นางชนม์พวง รักษาสัตย์
25	นางบัวจัน แก้วมา	นางขจี อดิพรพรหม
26	นางศรีสุรางค์ ปิยะนันท์	นางขวัญรุ่ง ญาณวโร
27	นางศิริกุล คุณูปการพันธ์	นางจามีกร ช่างเฉลิมชัย
28	นางลำเจ็ด โนนานนท์	นางกรรณิการ์ แก้วบุหงา
29	นางอุรา เพชรรักษ์	นายเกียรติชัย ธนาชัยนุวัฒน์
30	นายอภิรมย์ เพชรรักษ์	นายชาญยุทธ ธนาชัยนุวัฒน์
31	นางปราณี อภัยศรี	นางศิริวรรณ ก้านปทุมมา
32	นางประกอบ สุริยจันทร์	นายวรวุฒิ อุดมมงคล
33	นางจันทร์ มนต์ตรง	นายบุรณะ วรคุณ
34	นางอุทิศ ศิริวรรณเลิศ	นายสุขุม อาบแจ่มฟ้า
35	นางธิดา อดิเรกสาร	นางสุชญา จันทนโชติ
36	นายวีระ อุณวาทวานิช	สาธุเจ้าสิริพงษ์ พุทธิญาโน
37	นายชวน สุริยจันทร์	นายบรรณศาสตร์ อุดมมงคล
38	นายประสิทธิ์ เศรษฐเสถียร	นายสิทธิชัย วงศ์สุริยา

ลำดับ	ชื่อปัจจุบัน	ชื่อในชาติต่อไป
39	นางบุญชุม เสรฐเสถียร	นางสิริวรรณ วงศ์สุริยา
40	นางรัชนี เสรฐเสถียร	นางลีลานุช วงศ์สุริยา
41	นางอุไร เจริญสุข	นางสีรุ่ง วงศ์สุริยา
42	นายช่วย อุจนะนำ	นายสิทธิพันธ์ รัตนไทรภพ
43	นายชาญกิจ เสรฐเสถียร	นายสิงขร วงศ์สุริยา
44	นางวรรณิ์ ปัญจทรัพย์	นางบุญกฤษณ์ เสงี่ยมนุภาพ
45	นางฟองคำ อุณวาทวนิช	สาธุเจ้าเชิดชาย ฐานิโย
46	นายชาญวิทย์ เลิศเมธากุล	สาธุเจ้าจักรพงษ์ อริยปัญญา
47	นางเบญจพร เลิศเมธากุล	นายโกสิทธิ์ บุญญากานนท์
48	นางกรรทอง อานุภาพสโมสร	นางจารุวรรณ เสดียรพรหมเพ็ญ
49	นายอนุรัตน์ มหาบุญ	นายจักรชัย เปี่ยมโพธิ์อนันต์
50	นางเสกสรรค์ เตปิน	นายฟ้าลั่น มิ่งเมืองกุล
51	นายประมุข ศิริพิรุณ	นายสุธีร์ ทองสองชั้น
52	นางเพชรรา กิตติโสภณ	นายบุญทวงศ์ อาสาธาดา
53	นางส่วย (เป็นจิ้งจกอยู่ที่ นครสวรรค์)	นายจำนงค์ โภคาภรณ์
54	นายสมศักดิ์ เอกปรีชากุล	นายจิราวัฒน์ วัฒนสมบูรณ์
55	นายสมพล วงศ์เพชรพิทักษ์	นายจารุพร เมืองพรหม
56	นายสมฤทธิ์ ไชยวงศ์	นายพิเชษฐ ตันธนาวรรณ

ต่อไปก็ถึงตัวลุงและครอบครัวของลุงในอดีตชาติเรื่องของลุงก็ได้แนะนำ
บ้างแล้วในตอนต้น ว่าสมัยนั้นลุงชื่อ พิมเสน เป็นชาวบ้านแท่นผาตั้ง มีเมีย 4 คน
และลูก 12 คน ลุงเป็นสลาที่มีฝีมือดีจนพระเจ้าอาทิตย์ธรรมิกราชเรียกเข้าไปช่วยงาน
ก่อสร้างเจดีย์ที่บรรจุพระบรมธาตุเจ้าหริภุญชัย แล้วก็เลยแต่งตั้งให้ลุงเป็น
เสนาอำมาตย์ของ พระองค์มีหน้าที่ดูแลวัดพระธาตุหริภุญชัย และเฝ้ารักษา
องค์พระธาตุเจ้าโดยเฉพา ด้วยเหตุนี้แม้ตายจากโลกมนุษย์มาแล้วจนบัดนี้ลุงก็ยังคง
ทำหน้าที่รักษาองค์พระบรมธาตุเจ้าหริภุญชัยอยู่จนกว่าจะได้กลับไปเกิดใหม่

ในโลกมนุษย์อีก 125 ปีข้างหน้า (นับตั้งแต่ พ.ศ. 2530) และขอบอกให้ไพศาลรู้ไว้ด้วยว่าผู้ที่อยู่ในชั้นเดียวกับลุงนี้ ซึ่งบางท่านก็กำลังนั่งอยู่ที่นี้ด้วยแล้วต่างก็มีหน้าที่เฝ้าดูแลรักษา พระบรมธาตุเจ้าที่สำคัญภายในประเทศไทยท่านละองค์ เช่น พระธาตุคอกยสุเทพ พระธาตุพนม พระธาตุนครศรีธรรมราช เป็นต้น เมื่อหมดวาระแล้วก็จะจะมีผู้มาผลัดเปลี่ยนกันไปจนกว่าจะสิ้นศาสนายุกาลของพระโคตมะพุทธเจ้า นี่ลุงก็จวนจะหมดวาระแล้ว คือ จะต้องไปเกิดในโลกมนุษย์ตามที่บอกไว้ ลุงจะไปเกิดเป็นตุ้เจ้า (พระภิกษุ) ชื่อสาธุเจ้า ปิรพัฒน์ โชติมันโต อยู่ที่วัดไก่อ่แก้ว อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน ส่วนเมียทั้ง 4 และลูก 12 คน ของลุงใน อดีตชาตินั้น เขาก็ได้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏจักรมากันคนละไม่น้อยกว่า 10 ชาติ ในแต่ละชาติก็ได้สร้างกรรมไว้ดีบ้าง เลวบ้าง ขณะนี้เขาเหล่านั้นได้มาเกิดแล้วในโลกมนุษย์ คือ

เมียทั้ง 4 คน

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
1	นางเอียง	นิตยา แสนคำ	94 หมู่ 2 ต.เหมืองท่า อ.เมืองจ.ลำพูน
2	นางอุป	นายเสนาะ ถาวร (เกิดเป็นชาย)	7 บ้านสันดอนรอม ต.ในเมือง จ.ลำพูน
3	นางมุก	จินตกร จินะกาศ (เกิดเป็นชาย)	ทั้ง 2 คนนี้รักกันมาก ได้อธิษฐานให้มาเกิด ร่วมกันขณะนี้เขาก็ได้อยู่ร่วมกัน
4	นางฟัก	กฤตศิลป์ จินะกาศ (เกิดเป็นชาย)	ที่ 19 หมู่ 2 ต.ท่าทุ่งหลวง อ.แม่ทา จ.ลำพูน จังหวัดลำพูน ถ้าพบแล้วถามเขาซิว่าเขาเป็น อะไรกันลุงครูป๊อจะหว่าเราะคิกๆ (ทั้งคู่เป็นฝาแฝดชาย ขณะนี้ พ.ศ. 2534 อายุได้ 12 ขวบ)

ถูกทั้ง 12 คน คือ

ลำดับ	ชื่อเดิม	ชื่อ-สกุลในชาตินี้	ที่อยู่ปัจจุบัน
1	นางปั่ว	นายทีคุณามา (เกิดเป็นชาย)	ทั้ง 2 คนนี้ อยู่บ้านโง้งหลวง
2	นางสร้อย	นางบุญทิวี คุณามา	อ.บ้านโง้ง จ.ลำพูน
3	น้อยอุด	นายพิษณุ หานตระกูล	โรงเรียนจักรคำคณาทร จ.ลำพูน
4	หนานควง	สาธุเจ้าอุดมศรีท้าวคุณ	วัดอักโขชัยคีรี อ.แจ้ห่ม จ.ลำปาง
5	น้อยทอง	สาธุเจ้าอดุลยธรรมฉณี (พระครูอดุลยธรรมฉณี)	วัดบ้านโง้งหลวง อ.บ้านโง้ง จ.ลำพูน
6	นางเคื่อ	นางสุภลักษณ์ ดอกควง	โรงเรียนวัฒโนทัยพายัพ เชียงใหม่
7	หนานจี	นายเกษม กองสิงห์	วิทยาลัยเทคนิคลำพูน
8	น้อยอ้ง	นางนงเยาว์ สมรรถชัย (เกิดเป็นหญิง)	291 หมู่ 1 ต.สวนผึ้ง อ.สวนผึ้ง จ.ราชบุรี
9	นางสา	นางวิภาดา หิรัญเรืองโชค	212 หมู่ 6 ต.อินทร์บุรี อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี
10	นางปา	นางจงจิตต์ โพธิพฤกษ์	32/2 หมู่ 13 ต.บ้านแป้น อ.เมือง จ.ลำพูน
11	หนานโถ	นายเวียงชัย กลักข้อม	13 ถนนพิทักษ์ อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์
12	หนานเถ	นายศิริชัย เทียนทอง	โรงเรียนตากพิทยาคม อ.เมือง จ.ตาก

หลังจากนั้น ลุงครูปัญจมหาพรหมก็ได้บอกให้ข้าพเจ้า (ไพศาล แสนไชย) ถึงบุพกรรมของคนทั้งหลาย ผู้ที่มีส่วนในการก่อสร้างพระธาตุเจ้าหริภุญชัยว่า ในแต่ละภพแต่ละชาติที่เขาได้เวียนว่ายตายเกิด นับตั้งแต่ชาติที่ได้ร่วมสร้างพระธาตุเป็นต้นมานั้น เขาได้สร้างกรรมอันใดไว้บ้าง ทั้งที่เป็นกุศลกรรมและบาปกรรม บางคนก็จะถูกกรรมอันเป็นบาปกรรมติดตามมาทัน แล้วต้องชดใช้วิบากกรรมนั้นในชาตินี้ พร้อมทั้งบอกวิธีแก้หรือผ่อนคลายกรรมนั้นๆ มาเป็นรายๆ เฉพาะตัวด้วย ซึ่งข้าพเจ้า จะ ไม่ขอ เปิดเผย

ในที่นี้เพราะเป็นเรื่องส่วนตัวโดยเฉพาะ แต่จะเปิดเผยให้ทราบสำหรับท่านเจ้าของเรื่อง
ที่มาติดต่อขอรับทราบด้วยตัวเองเท่านั้น โดยที่ท่านไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น

บอกเล่าเรื่องบุญกรรมของคนทั้งหลายนั้นแล้ว ลุงครุฑจะ ได้สั่งกำชับมากับ
ข้าพเจ้าว่า เรื่องทั้งหมดที่เล่ามานี้ยังไม่ถึงเวลา ที่จะนำไปเปิดเผยในโลกมนุษย์ พ.ศ.
2530) ต้องรอไปอีก 4 ปี คือ พ.ศ. 2534 และเมื่อถึงปีนั้นแล้ว ก็ต้องให้อำมาตย์ทั้ง 5 คน
นั้น ได้พบกับไพศาลครบหมดทุกคนแล้วให้พบกับนายบุญเทียม ยั่งยืน และนายปรีดา
จันทร์รักษาเสียก่อน จึงจะสมควรเผยแพร่เรื่องนี้ออกไปให้สาธุชนทั้งหลายได้รับรู้
เพื่อเป็นเครื่องส่งเสริมศรัทธาในพระพุทธศาสนาให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น แต่บุคคลที่
เป็นมิชฌาปฏิฐิมมีความเห็นผิดไปจากทำนองคลองธรรม ไม่เกรงกลัวต่อเวรกรรมมีใจบาป
หยาบซำก็ขออย่าให้เขาพวกนี้ได้พบเห็นรับรู้เรื่องนี้ เพราะถ้าเขาทราบแล้วอาจจะ
กล่าวปรัมปราซึ่งจะก่อให้เกิดกรรมเวรกับเขาไปอีกยาวนาน ผลประโยชน์อันจะพึงได้
จากการเล่าเรื่องนี้ ขอให้ไพศาลมอบให้กับวัดใดวัดหนึ่งก็ได้ เพื่อจัดสร้างศาสนวัตถุ
หรือนำไปบูรณะปฏิสังขรณ์วัดนั้น เมื่อการบูรณะหรือก่อสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วเวลา
ทำบุญถวายไว้กับสงฆ์ขออุทิศส่วนบุญไปให้ข้า ลุงครุฑจอมหาพรหมบ้าง ลุงจะได้
ร่วมอนุโมทนารับเอาส่วนบุญนั้นเพื่อเป็นเครื่องกำจุนในชาติต่อไป ซึ่งจะมาถึงใน
เวลาอันไม่ช้านี้

“เป็นอันว่าเรื่องของพระธาตุเจ้าหริภุญชัย ก็จบลงเพียงเท่านี้ ไพศาลมีอะไร
จะถามลุงอีกก็ถามมาเถอะ” ลุงครุฑจอมหาพรหมกล่าวสรุป

“ไม่มีแล้วครับลุง” ข้าพเจ้าตอบ

พญาพิงคราชกล่าวเสริมขึ้นว่า

“เรื่องทั้งหลายที่ได้ฟังครุฑจะเล่านี้ ตัวสุจำได้ดีไหม”

“ผมก็กลัวว่าจะจำไม่ได้หมด เพราะเรื่องมันยาว และมีคนเกี่ยวข้องด้วย
มากมายเป็นร้อยๆ กลัวว่าจะจำตกหล่นไปบ้าง” ข้าพเจ้ายอมรับ

“ไม่เป็นไร” ครูบาคันธาพูดให้กำลังใจข้าพเจ้า

“จากนี้แล้วจะพาไปขอพรกับ ครุบาหลวงฝ่ายหิน (ครุบาอภัยสารทปะปาโมกข์ วัดฝ่ายหิน อ.เมือง จ.เชียงใหม่) กับครุบาอินทวงศ์ (ครุบาอินทวงศ์ อินทวังโส วัดอินทขิล อ.ป่าซาง จ.ลำพูน) เพื่อให้จำเรื่องนี้ได้แม่นยำไปจนกว่าจะเปิดเผยเรื่องนี้”

หลังจากสนทนาวิสาสะกันพอควรแล้ว ครุบาคัณธาและพญาพิงคราช ก็ได้บอกลาครุปัญจมหาพรหมและผู้ที่ติดตามมาร่วมฟังทั้ง 10 ท่านด้วยแล้วพาข้าพเจ้า เดินออกจากปราสาทของครุปัญจมหาพรหมมาได้เพียงเล็กน้อย ครุบาคัณธาและพญาพิงคราช ก็หยุดเดินข้าพเจ้าก็หยุดตาม เพียงชั่วครู่ทั้งครุบาคัณธาและพญาพิงคราช รวมทั้งตัวข้าพเจ้าก็ลอยล่องพุ่งขึ้นไป ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้ไกลพอประมาณ ท่านทั้งสอง ก็พาข้าพเจ้าลงไปหยุดอยู่บนถนนอันอ่อนนุ่ม เรียงรายด้วยปราสาทจตุรมุข อันกว้างใหญ่ปราสาทแต่ละหลังนั้นวิจิตรสวยงามจนสุดที่จะบรรยายได้ และแล้ว ท่านทั้งสอง ก็พาข้าพเจ้าเข้าไปกราบขอพรจากครุบาหลวงฝ่ายหิน และครุบาอินทวงศ์ ในปราสาทอันวิจิตร โอฬารของท่าน ข้าพเจ้าได้รับความเมตตาจากครุบาเจ้า ทั้งสอง อำนาจพรให้ข้าพเจ้าจำเรื่องราวทั้งหมดไว้ได้ตามความปรารถนา และท่านครุบา ทั้งสองยังเมตตาสั่งสอนให้ข้าพเจ้ามีความอดทน อดกลั้นต่ออุปสรรคทั้งหลาย อันเนื่อง มาจากการทำงานนี้อย่างได้ย่อท้อให้ตั้งใจทำต่อไป แล้วจะเกิดผลดี ทั้งในโลกนี้และ โลกหน้า ข้าพเจ้าได้ก้มตัวลงกราบรับพรและคำสอนนั้นด้วยความอึ้งอึ้งใจ เป็นอันมาก

เมื่อการเข้าพบเพื่อขอรับพรและรับ โอวาทจากครุบาทั้งสองเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครุบาคัณธากับพญาพิงคราชก็พาข้าพเจ้ากลับ โดยลอยตัวดิ่งลงมาเรื่อยๆ จนถึงสถานที่ แห่งหนึ่ง ซึ่งถ้าจะนำไปเทียบกับสถานที่ ที่ข้าพเจ้าเพิ่งผ่านมา แล้วห่างไกลกันมาก ทั้งบรรยากาศและความวิจิตรสวยงามที่นี่มีบรรยากาศเย็นแต่ไม่สดชื่นเท่าที่ผ่านมา ที่อยู่อาศัยก็เป็นเรือนขนาดกลางธรรมดาไม่ได้ตกแต่งให้สวยงามพิสดารแต่อย่างใด ในที่นี้แห่งนี้ ครุบาคัณธาและพญาพิงคราช ได้พาข้าพเจ้าไปพบกับผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว จากโลกมนุษย์ 4 ราย แต่ละรายก็ได้สั่งเรื่องราวต่าง ๆ มาถึงญาติพี่น้องและครอบครัว ที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์เมื่อข้าพเจ้ารับทราบและรับคำว่า จะแจ้งเรื่องที่สั่งไว้นั้น ไปให้ผู้ที่ ต้องการให้รับทราบโดยทางจดหมายแล้วครุบาคัณธาและพญาพิงคราชก็ได้พา ข้าพเจ้าลอยลงมาอีกครั้งหนึ่งจนถึงสถานที่อีกแห่งหนึ่งมีสภาพคล้ายกับสถานที่

ที่ผ่านมาแล้วเมื่อสักครู่นี้ ข้าพเจ้าก็ได้พบกับผู้ที่เสียชีวิตจากโลกมนุษย์มาแล้วอีกหลายราย แต่ละรายก็ได้ส่งลงมาหาครอบครัวและญาติพี่น้องทางโลกมนุษย์ เช่น นางรัตนกร ศิริจิตร ได้ส่งมาบอกให้คุณประสพสุข ศิริจิตร ผู้เป็นสามีอยู่ที่สำนักงานทนายความ ประสพสุข ถนนเพชรบุรี กรุงเทพมหานครว่า ขณะนี้อยู่สุขสบายดีไม่ต้องเป็นห่วง ที่ต้องเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ นั้นเป็นเพราะกรรมเก่าตามมาทันและเรื่องอื่น ๆ อีกหลายเรื่อง หากสามีหรือญาติพี่น้องของนางรัตนกร ศิริจิตร ต้องการทราบรายละเอียด ก็ได้โปรดติดต่อมาที่ข้าพเจ้านายไพศาล แสนไชย เพราะเรื่องของนางรัตนกรนี้ พญาพิงคราชท่านบอกไว้ว่าให้เป็นเรื่องปากต่อปากเล่าบอกกันต่อไปดีกว่า ไม่ต้องส่งจดหมายไปก็ได้ ข้าพเจ้าจึงขออาศัยหนังสือเล่มนี้เป็นสื่อเล่าบอกกันต่อไป

หมดจากเรื่องของนางรัตนกรแล้ว ครูปาคัณธาและพญาพิงคราชก็พาข้าพเจ้า ลอยลี้ลงมาถึงไหนก็ไม่รู้จนข้าพเจ้ารู้สึกตัวตื่นขึ้นเมื่อเวลา 05.35 น. ของวันที่ 12 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2530 และได้เริ่มทำการบันทึกเมื่อวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2534 แล้วเสร็จในวันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2534 แล้วนำเสนอให้ผู้เรียบเรียงเพื่อเรียบเรียง และจัดทำ เป็นหนังสือเผยแพร่ต่อไป

บทที่ 3

ปกิณกะท้ายเล่ม

เพื่อให้หนังสือเล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ด้วยการขยายความในเรื่อง พระธาตุหริภุญชัยบางตอน และแนะนำให้ท่านผู้อ่านทราบถึงความพิสดารหลายอย่าง ที่คุณไพศาล แสนไชย ได้พบมาแต่ยังไม่มีใครนำมาเปิดเผย ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง จึงได้ เพิ่มภาคขยายหรือปกิณกะท้ายเล่มนี้ขึ้น หวังว่าคงจะเป็นประโยชน์ต่อท่านผู้อ่าน เพิ่มขึ้นบ้างแม้จะเพียงเล็กน้อยก็ยังดี

- เรื่องแรก คือเรื่อง เทวดาพาคนเข้าถ้ำใต้ฐานพระธาตุหริภุญชัย ตามที่ข้าพเจ้าได้เกริ่นมาแล้วว่าเรื่องนี้เกิดมาเกี่ยวข้องกับเรื่องเล่าของคุณไพศาล โดยบังเอิญ เพราะคุณไพศาล ก็ไม่รู้มาก่อนว่าเรื่องนี้ได้ถูกบันทึกไว้แล้ว และข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง

ก็ไม่รู้ว่าคุณไพศาลทราบเรื่องนี้มาแล้วจากท่านครูปัญจมหาพรหม ซึ่งท่านได้เล่าให้ไพศาล ฟังว่าแต่ก่อนเคย มีคนหลงเข้าไปถึงพื้นฐานพระธาตุเจ้าหริภุญชัย ด้วยอำนาจของเทวดาที่เฝ้ารักษาพระธาตุเจ้าเป็นผู้บันดาลให้เป็นไปแล้ว 2 คน คือ รสทิพย์ คนหนึ่ง กับ คำทิพย์ คนหนึ่ง รสทิพย์นั้นได้เข้าไปที่วัดป่าด็กสิทธิธาราม (ขณะนี้ที่บ้านพักระรพากรจังหวัดลำพูน และบ้านพักอนามัยจังหวัดลำพูน) ส่วนคำทิพย์ ได้เข้าไปที่วัดป่าเหมือดศรีสังหาราม (คือวัดสันดอนรอมในปัจจุบัน) สิ่งที่รสทิพย์ และคำทิพย์ได้เห็นนั้นย่อมเป็นไปตามวาสนาบารมีของใครของมัน ประกอบกับอำนาจดลบันดาลของเทวดาผู้นำพาไป ฉะนั้นจึงเห็นไม่เหมือนกัน ทั้งสองคนและก็ไม่ใช่ของที่มีอยู่จริงตามที่ครูปัญจะเล่าไว้

รสทิพย์นั้นได้มาเกิดในเมืองมนุษย์แล้ว เมื่อ พ.ศ. 2440 และเป็นสาวเจ้าที่มีศิลาจารวัตรอันงามองค์หนึ่ง ชื่อครูบาทองแก้ว ญาณวิชัยโย อยู่วัดต้นยางหลวง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่แต่ได้มรณภาพไปแล้ว เมื่อ พ.ศ. 2524 ขณะนี้อยู่ในเทวโลก เรื่องนี้ผู้เรียบเรียงได้นำมาเล่าให้ พระมหาเจติยรักษ์เจ้าอาวาสวัดพระธาตุหริภุญชัยองค์ปัจจุบันฟัง ท่านเจ้าคุณได้บอกผู้เรียบเรียงว่าในงานประเพณีสงกรานต์พระธาตุทุกปีท่านเคยพบพระภิกษุแก่ ๆ องค์หนึ่งมาร่วมงานแล้วนั่งพัก อยู่ที่ศาลาบาตรข้างมูบร่วมกับศรัทธาติดต่อกันมานานแล้ว ท่านเคยนิมนต์ขึ้นไปพักบนกุฏิ พระภิกษุชรานั้นก็ไม่ไปคงอยู่ที่ศาลาบาตรข้างมูบแล้วพักค้างคืนที่นั่นจนรุ่งเช้าแล้วจึงกลับวัด แต่ก็ไม่ได้พบมาแล้วหลายปี จะใช้ครูบาทองแก้วหรือเปล่าก็ไม่แน่ใจเพราะไม่ได้ถามชื่อท่านไว้เมื่อพบกัน

ข้าพเจ้าจึงได้เดินทางไปสอบถามถึงวัดต้นยางหลวง อำเภอสารภี เชียงใหม่ และได้มีโอกาสนสอบถามศรัทธาผู้ใกล้ชิดคนหนึ่งแล้วว่า ตามปกติครูบาทอนเป็นคนสมถะฉันมังสวิรัตมือเดียว เคยเดินธุดงค์ไปถึงเมืองลาวในเดือนแปดเป็งทุกปี ครูบาทอนต้องไปในงานสงกรานต์พระธาตุหริภุญชัยไม่เคยขาด แม้จะไม่มีใครไปด้วยครูบาทอนก็เดินไปองค์เดียว และพักค้างคืนที่วัดพระธาตุนั้นหนึ่งคืนจึงกลับวัด ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงได้นำภาพถ่ายของครูบาทองแก้วมาให้ท่าน

พระมหาเจติยารักษ์คุณ ท่านก็จำได้ว่าเป็นพระองค์เดียวกันกับที่ท่านเคยเห็นสัญลักษณ์
ที่จำได้แน่นอนคือ ครูปาท่านคอเอียง

ส่วนคำทิพย์นั้น ครูปัญจมหาพรหมไม่ได้เล่ารายละเอียดเพิ่มเติมบอกว่าเคย
ถูกเทวดาพาเข้าไปดูพระธาตุเท่านั้น

เทวดาทั้งหลายที่รศทิพย์ได้พบนั้นได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้วคือ
พ่อชาวผู้นำรศทิพย์เดินทาง ในปัจจุบันนี้คือ สาธุเจ้าแสน วัดท่าแหน อำเภอแม่ทะ
จังหวัดลำปาง (มรณภาพไปแล้ว)

พญาที่รศทิพย์ได้พบ 7 คนนั้นมาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว 4 คน นอกนั้นยังคงอยู่
ณ ที่เดิม ผู้ที่มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ขณะนี้คือ

1. ครูบาคำแสน คุณาลังกาโล วัดคอนมูล อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่
(มรณภาพไปแล้ว)
2. ครูบาชุ่ม โพธิโก วัดวังมุย อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน (มรณภาพไปแล้ว)
3. สาธุเจ้าสำรอง คุณวุฒโท วัดอโศการาม อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ
4. สาธุเจ้าบุญชุม อัครธรรมโม วัดเบญจมบพิตร เขตดุสิต กรุงเทพฯ

- โภคบุตร ผู้ถ่ายทอดเรื่องราวของพระบรมธาตุเจ้าจากกาเผือกที่ฝัาสถานที่
ที่พระบรมธาตุเจ้าประดิษฐานอยู่ ซึ่งได้มาเกิดแล้วในโลกมนุษย์ คือ ครูบาศรี อริยะวังโส
วัดป่าบุก อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน และมรณภาพไปแล้วนั้น ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง
ได้ทราบจากท่านผู้รู้เรื่องครูบาศรี อริยะวังโส เล่าให้ฟังว่าในสมัยเมื่อครูบาท่านยังทรง
สังฆารอยู่ วันหนึ่งครูบาท่านนั่งดูฝูงนกอยู่ที่หน้ากุฏิพร้อมด้วยพระเณรในวัด ครูบา
ได้เฝ้าถามพระเณรเหล่านั้นว่าลองทายซิว่านกเหล่านี้จะบินไปทางไหน
บรรดาพระเณรต่างก็ทายกันไปต่าง ๆ นานาแต่ครูบาท่านบอกว่า นกเหล่านี้จะพากัน
ไปจับอยู่ที่ต้นตาล โนนปรากฏว่าเหตุการณ์เป็นไปเช่นนั้นจริง ๆ ยิ่งความประหลาดใจ
ให้แก่พระเณรทั้งหลายเป็นอันมาก จึงเรียนถามครูบาท่านว่า ครูบาท่านรู้ได้อย่างไร?
ครูบาบอกว่าฟังจากพวกนกมันพูดชวนกันไปที่ต้นตาลนั้นจึงรู้ได้ นี่แสดงว่าครูบา
ท่านมีบารมีเก่าตั้งแต่สมัยก่อนติดตามมาและยังได้บำเพ็ญบารมีเพิ่มเติมขึ้นอีกในชาตินี้

เป็นที่น่าสังเกตว่าเมื่อครุบาศรียังเป็นเด็ก พ่อแม่ได้นำไปฝากเรียนอักขระเมืองเหนือกับพระลาภาเผือกซึ่งเป็นรองเจ้าอาวาสวัดป่าบุกและเมื่อท่านครุบาศรีมรณภาพก็บังเกิดลำแสงสีเขียวขาว พุ่งขึ้นจากที่เก็บศพท่าน แล้วลอยไปทางตัวเมืองลำพูน และเมื่อเคลื่อนศพท่านลงสู่ปราสาท เตรียมประชุมเพลิงก็มีปรากฏการณ์เช่นนี้อีกเป็นครั้งที่สอง

- **เรื่องบุญกรรมของเสนาอำมาตย์** ของพระเจ้าอาทิตย์ธรรมมิกราช ซึ่งครุปัญจมหาพรหมได้กำชับให้ไฟศาลไปพบและบอกกล่าวให้ทราบให้ได้ นั้นไฟศาลก็ได้ไปพบแล้วทุกคนตั้งแต่พ.ศ.2530 แต่สองคนสุดท้ายนั้นไม่ยอมเชื่อ มีหน้าซำยังขู่ไฟศาลไว้ว่าหากมาพูดอย่างนี้อีกจะแจ้งให้ตำรวจจับ ผลสุดท้ายเขาก็ต้องรับกรรมไปตามกำหนดเวลาที่ท่านครุปัญจะกำหนดไว้ คือ ตกจากเครื่องบินที่ระเบิดกลางอากาศในระยะสูงเป็นหมื่นฟุต ตามกำหนดวันเดือนปีอย่างไม่คลาดเคลื่อน คือวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2534

- **สิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้เรื่องหนึ่ง** คือวัตถุธาตุที่มีอยู่ในโลกมนุษย์เราสามารถแปรสภาพเป็นอย่างอื่นในโลกทิพย์ และกลับมาสู่โลกมนุษย์ในสภาพเดิมได้ เช่น เจ้าแม่จามเทวี ฝากของชิ้นหนึ่งคือ พระคงลงมาให้นายประเทือง สนธิรัตน์ ซึ่งเคยเป็นเสนาของพระนาง และได้ฝากพระคงนี้ไว้กับพระนาง ก่อนตายจากโลกมนุษย์ ขณะที่เขียนเรื่องนี้เจ้าของก็ยังไม่ได้มารับคืนคงอยู่ที่ไฟศาล เคยมีฝรั่งชาติออสเตรเลีย ชื่อ มิสเตอร์ แคนนี่ โอโนฮาร์ด ฝากธนบัตรไทยใบละร้อยบาทหนึ่งใบ ลงมาให้ไฟศาลถวายพระ เพื่อสร้างบุญสืบต่อเพราะเขาได้ทำบุญไว้เพียงเท่านี้ และไฟศาลได้นำไปทำบุญถวายไว้กับพระอาจารย์อินทรปัญญา วัฑฒโน วัดสันป่ายางหลวงแล้ว แม้แต่พระสุปฏิปันโนที่อยู่ในแดนทิพย์ก็เคยฝากเส้นเกศาของท่านลงมาหลายองค์ เช่น ครุบาศรีวิชัย ครุบาบุญทา หลวงพ่อโอภาสี หลวงปู่บุญ (พระพุทธรวิธินายก) ฯลฯ ขณะนี้เกศาเหล่านั้นอยู่ที่วัดสันป่ายางหลวง

สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ไม่น่าเชื่อ แต่มีเรื่องหนึ่งที่มีประจักษ์พยานชัดเจน คือ เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2533 ไฟศาลได้พบกับหลวงพ่อดำป็น วัดสันโป่ง อำเภอมะริม จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมรณภาพไปนานแล้ว แต่พบกันในโลกทิพย์ หลวงพ่อได้มอบ

เหรียญทองแดง ให้ไพศาลเหรียญหนึ่ง บอกว่าเป็นเหรียญของหลวงพ่เอง ที่เรียกคืนมาจากนายประดิษฐ์บุญเลิศ เพราะนายประดิษฐ์นี้ แขนงเหรียญหลวงพ่อยู่แล้วไปทำปาณาติบาต คือ ช็อตปลาด้วยไฟฟ้าที่ลำห้วยในอำเภอเชียงดาว หลวงพ่จึงเรียกคืนแล้วมอบให้ไพศาลเก็บไว้หลังจากนั้นครึ่งเดือน นายประดิษฐ์ บุญเลิศ ได้มาที่บ้านไพศาลและเล่าเรื่องไปช็อตปลาในลำห้วยแล้วทำเหรียญตกหายไปด้วยความเสียดายยิ่ง ไพศาลจึงได้นำเหรียญที่ได้รับมอบมาจากเทวโลกให้ดูทำให้ นายประดิษฐ์ตกตะลึง ตาค้างเพราะจำคำนี้ได้ว่าเป็นเหรียญของตน ได้วิงวอนขอคืนจากไพศาล แต่เมื่อไพศาลได้เล่าเรื่องให้ฟังแล้ว นายประดิษฐ์ถึงกับน้ำตาคลอ

อีกเรื่องหนึ่ง เมื่อคณะของไพศาล แสนไชย เดินทางไปที่วัดต้นยางหลวง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับครุบาท้องแก้ว ญาณวิชัยโย หรือรศทิพย์ในอดีต หลังจากพูดคุยกับเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบันนี้แล้ว ท่านเจ้าอาวาส ได้นำเหรียญของครุบาท้องแก้วมาแจกให้แก่คณะที่ไปด้วยกันแต่เหรียญมีจำนวนน้อย ไม่พอแก่จำนวนคนที่ไป นายจรัล ลวงระแหง เป็นคนหนึ่งในคณะที่ไม่ได้รับแจก เหรียญนั้น มีความรู้สึกน้อยใจตนเองมาก แต่ก็เก็บงำไว้ไม่ได้แสดงออกเหตุการณ์นี้ ครุบาท้องแก้ว ซึ่งอยู่ในแดนทิพย์ท่านทราบดี เมื่อพบกับไพศาลในแดนทิพย์ครุบาท้อง ท่านจึงได้ฝากเหรียญของท่านลงมาให้นายจรัล ลวงระแหง และบอกว่าเหรียญของท่าน อันนี้ เจ้าของเดิมอยู่ที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน แต่เมื่อแขนงเหรียญของท่านแล้วกลับ ประพฤติตน ไปในทางไม่ควรพิศลิตพิศธรรม ท่านจึงเรียกคืน และขอมอบเหรียญนี้ ให้แก่นายจรัล ลวงระแหง เพราะนายจรัล ลวงระแหง นี้อยากได้มากเมื่อเขาไม่ได้รับแจก ก็มีความเสียใจน้อยใจมาก และไพศาลก็ได้นำเหรียญนั้นมามอบให้ นายจรัล ลวงระแหง ซึ่งอยู่ที่บ้านท่ากอจ้าว บ้านเดียวกับไพศาลนั่นเอง

- พระสุวรรณเจดีย์หรือเจดีย์ทองนี้ ตามหนังสือตำนานพระธาตุลำพูน กล่าวว่า เป็นของประจำพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ซึ่งจะต้องบังเกิดขึ้นมีขึ้นในโลกมนุษย์ องค์ละหนึ่งเจดีย์เสมอ ดังข้อความที่คัดมาดังนี้

“ดูราอาณนทฺ เมื่อตถาคตนิพพานแล้วไม่นาน ฐานะที่นี้จักเป็นมหานคร
อันหนึ่งชื่อว่าเมืองหริภุญชัยบุรีเหตุที่ตถาคตได้ฉันผลสมอในที่นี้ พระพุทธเจ้าล่วง
แล้วเกิด 3 องค์ ย่อมมีเจดีย์ค้ำองค์ละหลัง ในที่อันตถาคตนั่งนี้จักเป็นที่ตั้ง
สุวรรณเจดีย์ค้ำแห่งตถาคตไม่นานแล”

นับว่าเป็นเนื่อนาบุญอันประเสริฐของชาวเมืองหริภุญชัยที่พระสุวรรณเจดีย์
ประจําองค์พระโคตมพุทธเจ้าได้มาบังเกิดประดิษฐานอยู่ท่ามกลางเมือง เนื่อนาบุญ
อันนี้ได้แผ่ขยายกว้างไกลออกไปสู่ปวงชนทุกแคว้นและทั่วโลก ที่ได้มา
สักการบูชาพระสุวรรณเจดีย์หริภุญชัย

รูปลักษณะของพระสุวรรณเจดีย์หริภุญชัยในปัจจุบันนี้เป็นรูปทรงแบบลังกา
สร้างขึ้นครั้งหลังสุดในสมัยของพระเจ้าติโลกราช เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ โดยทรง
มอบหมายให้พระมหาเมธีกร พระเถระรูปหนึ่งเป็นผู้ออกแบบ และควบคุม
การก่อสร้าง ในสมัยนั้นไทยกับลังกามีความสัมพันธ์กันทางพระพุทธศาสนา
พระภิกษุทางลานนาไทยได้เดินทางไปศึกษาพุทธศาสนาและภาษาบาลีที่เมืองลังกา
จนมีความรู้แตกฉานกันหลายองค์ นอกจากความรู้ทางพระพุทธศาสนาแล้ว
ไทยก็รับเอาศิลปทางศาสนาเข้ามาด้วย จึงเป็นเหตุให้พระสุวรรณเจดีย์หริภุญชัย
มีรูปทรงเป็นแบบลังกา

พระสุวรรณเจดีย์หริภุญชัย มีส่วนสูง 25 วา 2 ศอก ฐานกว้างด้านละ 12 วา 2
ศอก 1 คืบ มีสถติปัญชร (รั้วซึ่งกรงรูปหอก) 2 ชั้น มีลำภาทองประดิษฐานอยู่ทาง
ทิศเหนือและทิศใต้ มีซุ้มกุ่มภักดิ์และฉัตรประจํา 4 มุม หอยอประจําทุกทิศรวม 4 หอ
บรรจุพระพุทธปฏิมาทุกหอ

โยนกนกร

ไพศาล แสงไชย นิमित

วันที่ 25 มกราคม เป็นวันที่ประชาชนคนไทยทั่วไปยึดถือกันเป็นวันชาติไทย ซึ่งวันนี้ นักโบราณคดี ได้เอาหลักฐานจากการที่พระนเรศวรมหาราช ได้ชัยชนะ พระมหาอุปราชากษัตริย์ของพม่า ซึ่งนับว่าเป็นเกียรติของพระเจ้าแผ่นดินในอดีตของไทยเราที่มีขีดความสามารถและกำลัง รบชนะพม่าได้ทั้งที่มีกำลังรบที่น้อยกว่า

อากาศในช่วงเช้าของวันนี้คือวันที่ 25 มกราคม มีความหนาวเย็น เพราะเป็นช่วงฤดูหนาววันนี้ผมก็ได้นั่งรับแขกทั่วไปทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัดแขกส่วนมากแบ่งออก 3 หมู่คือ หมู่ที่ 1 หมู่ที่ผมมีนิมิตถึง แล้วผมเขียนจดหมายหรือส่งข่าวไปบอกมีความสนใจอยากจะรู้รายละเอียด ผมก็ได้อธิบายให้เขาฟังจนเป็นที่เข้าใจดีแล้ว หมู่คนพวกที่สองมีความทุกข์ใจทางโลก เช่นว่า มีปัญหาด้านครอบครัว เช่น ลูกไม่อยู่ในโอวาท สามิไปมีบ้านน้อยหนักไปถึงขนาดหมู่คนที่มีปัญหาหัวใจ เช่น คนหนุ่มสาวมีความรักแต่พ่อแม่ก็ดกกัน ก็มาขอสาบานความรักที่ผม ขอให้ผมเป็นสักขีพยานความรักครั้งนี้ ผมก็ไม่รู้ว่าจะว่าอย่างไร ก็เออ..เอ เอาใจช่วยเขาไป สุดท้ายก็บอกว่าถ้าเลิกกันเมื่อไรก็ต้องมาแก้สัญญาหรือคำสาบานหนุ่มสาวก็ตอบว่ารับดังนี้

จากการที่ผมสังเกตดูแล้วรู้สึกว่าเขาดีใจมากที่ผมรับรู้เรื่องราวของเขาแก้ปัญหาให้เขาบางคนแต่งงานไม่มีลูกก็มาขอลูกที่ผม ซึ่งประเด็นหลังนี้ผมต้องตอบปฏิเสธไปเพราะไม่สามารถจะคลบนัดลให้เขามีลูกได้อย่างใจนึกได้เขามองภาพผมเป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์เป็นผู้เก่งกล้า หรือเป็นผู้หยั่งรู้ดินฟ้าอากาศแท้จริงผมไม่ได้มีคุณสมบัติอย่างที่คนอื่นเข้าใจกัน ผมก็เป็นคนธรรมดาเดินดิน กินข้าวแกง ถือศีล 5 ธรรมดาๆ นี่แหละ และรู้ทุกข์ รู้สีก รู้ร้อนรู้หนาว เมื่อถูกคำก็ร้อนใจ เมื่อถูกชมก็ดีใจ นี่เป็นของธรรมดาที่มีอยู่ในปุถุชนคนสามัญธรรมดา

ท่านผู้อ่านหรือผู้ที่ติดตามเรื่องนิมิตของผมทั้งหลาย ในวันนี้คือวันที่ 25 มกราคม 2531 ผมได้พบกับบุคคล ๆ หนึ่งมาจากเชียงใหม่ ซึ่งบุคคลผู้นี้ เป็นผู้หญิง อายุประมาณ 50 ปีกว่าๆ ได้มาที่บ้านผมเพื่อต้องการ อยากจะทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนิมิต ที่ผมได้มีจดหมายไปถึงก่อนที่จะเล่ารายละเอียดต่าง ๆ ผู้หญิงคนนั้น

เขาแสดงตัวว่าเขาเป็นภรรยาข้าราชการชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งในกรุงเทพฯ แต่บ้านอยู่เชียงใหม่ แล้วผู้หญิงคนนั้นได้พูดกับผมว่า

ผู้หญิงคนนั้น “คุณไพศาล ทำไมนิมิตฝันเห็นแต่คนรวยคนจนทำไมไม่ นิมิตถึง”

ไพศาลตอบว่า “ผมก็ไม่ทราบว่าคนไหนรวย คนไหนจน เดือนหนึ่งผม มีนิมิตถึงคนเป็นร้อยครับ” “และผมก็เขียนจดหมายบอกไปตามนั้นแหละ และผมก็ไม่รู้ว่าผู้หญิงคนไหนสวยหรือไม่สวย” ผู้หญิงคนนี้ผมจะเรียกว่าคุณนาย

คุณนายถามผมว่า “คุณไพศาล ไปสืบหาประวัติของฉันหรือเปล่าเพื่อหวัง ทรัพย์สินเงินทองหรือเปล่า”

ไพศาล “คุณนายเป็นคนมั่งมีรวยเงินรวยทองหรือ” ผมสังเกตเห็นมีแก้ว แหวนและทองเต็มตัว

คุณนาย “ใช้ฉันรวยมากถ้านับทรัพย์สินอย่างอื่นแล้วก็มีประมาณ 200 ล้านบาท”

ไพศาล “ถ้าอย่างนั้นผมขอยืมหน่อยได้ไหม จะเอาไปสร้างวัด”

“วัดไหน” คุณนายถาม

“วัดบ้านเหล่าฯ” ผมตอบ

“ได้ จะเอาทำอะไร”

ไพศาล “สุดแล้วแต่คุณนายจะให้”

คุณนาย “การยืมครั้งนี้ฉันคิดเป็นกรณีพิเศษ 10 เปอร์เซ็นต์”

ผมได้ถามคุณนายนั้นอีกว่า 10 เปอร์เซ็นต์ นั้นเป็นอย่างไร

คุณนายบอกว่า “ดอกเบี้ยนอกระบบ”

ไพศาล “ผมขอยืมมาสร้างวัดเพื่อเอาบุญเอากุศลไปโลกนี้และโลกหน้า

นั่นครับเกิดมาชาตินี้พ่อแม่ลำบากชาติหน้าจะได้สบายเหมือนคุณนาย บ้าง”

คุณนายตอบด้วยความไม่พอใจว่า “บุญ บาป ในโลกนี้และโลกหน้าอะไรกัน มันไม่มีหรอก” ตายไปแล้วเป็นอะไรช่างมัน เป็นวัว เป็นควาย เป็นช้างม้าช่างมัน เพราะฉันไม่รับรู้แล้ว เงินทองฉันทุกบาททุกสตางค์ต้องมีความหมายทั้งนั้น

ถ้าตกลงถ้าไม่มีดอกเบี้ยยให้ฉัน 10 เปอร์เซ็นต์ ฉันไม่ให้ยืมหรอก อีกอย่างไฟศาล
ก็รูปร่างไม่หล่อ ถ้าหล่ออยู่บ้างฉันก็จะลดเปอร์เซ็นต์ให้บ้าง”

“เอ...อย่างนี้ผมต้องไปเสริมสวยแต่งหน้าแต่งตาให้ตัวรูปร่างจะได้หล่อเหลา
เหมือน พระเอกหนังไซไฟไหม คุณนายถึงจะให้ยืม”

“แน่นอน ต้องเป็นอย่างนั้น”

อันนี้นับได้ว่าผม นายไฟศาลได้ความรู้อีกอย่างหนึ่งว่า ความหล่อหรือความ
สวยงามของคนสามารถลดดอกเบี้ยเงินกู้ได้แต่ผมไม่ทราบว่าจะใช้ได้ถึงสัตว์เครื่องาน
หรือไม่

เป็นอันว่าวันนั้น ไม่ได้พูดถึงเรื่องนิมิตเกี่ยวกับคุณนายคนนั้นเลย
เพราะคุณนายเขาไม่อยากฟัง ถึงฟังก็คงไม่รู้เรื่อง และได้พูดกันชั่วครู่หนึ่ง
คุณนายคนนั้นก็ลากลับไป

จนกระทั่งเวลาได้ล่วงเลยเข้ามาถึง 3 ทุ่มเศษๆ ซึ่งก็นับว่าเป็นเวลาที่ค่อนข้าง
ดี อากาศมีความหนาวเย็นมาก อาการง่วงนอนก็เริ่มเข้ามาหาผม ซึ่งนับเป็นเหตุการณ์
ปกติ ที่มีต่อผมเป็นเวลา 12 ปีล่วงมาแล้ว คือ อาการหรือสัญญาเตือนที่จะต้อง
เตรียมตัวนอน เพื่อท่องไปยังโลกหน้ากับท่านครูบาคันธาและพญาพิงคราช

เมื่อล้มตัวลงนอนที่ห้องนอนของผม นอนไปได้สักครู่ความรู้สึกต่างๆ ก็ดับวูบ
ลง มาเห็นตัวเองอีกครั้งหนึ่งเมื่อยืนอยู่ตรงกลางระหว่างท่านครูบาฯ และพญาพิงคราช
และผมกำลังมองดูตัวเองที่กำลังหลับสนิทยอย่างเต็มที่อยู่ในลักษณะนอนหงาย มือและ
เท้าเหยียดตรงแต่ร่างของผมระหว่างที่นอนอยู่และที่ยืนดูตัวเองแตกต่างกันที่สุด
แต่งกาย คือ ตัวที่นอนอยู่สวมชุดนอน ตัวที่ยืนมองดูเป็นชุดกางเกงขาวารัศรูปรัตท
สีฟ้าอ่อน เสื้อแขนยาวรัตรูปทรงสี่กรมทำ

ท่านอาวุธทั้งสองได้มองมาทางผม ยืมให้เล็กน้อยแล้ว ได้พยักหน้าให้ผม
เป็นทำนองเชิญชวนไป ท่านทั้งสองได้กลับหลังและให้ผมกลับหลังหันตามท่าน
ด้วยยืนอยู่สักประมาณ 1 นาที ปรากฏว่าร่างทั้ง 3 คน ประกอบด้วยครูบาคันธา

พญาพิงคราช พร้อมทั้งตัวผม ได้ลอยละลี้วขึ้นสู่นภาอากาศอย่างรวดเร็ว ซึ่งอยู่ในสภาพ ไร้น้ำหนัก และไร้จุดหมายปลายทาง

ท่านทั้งสองได้พาผมขึ้นไปไกลมากเท่าไรก็มีความสงบมากขึ้นเท่านั้น เมื่อพลังแห่งความสงบมีมากเท่าไร ความสุขก็ยิ่งมีมากขึ้นตามลำดับ มาถึงตอนนี้ ทำให้นึกถึงภพิตของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า“นัตถิ สันติ ปริ สุขัง ความสุขอื่นใด เท่ากับความสงบไม่มี”

ท่านทั้งสองได้พาผมไปจนถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ในขณะนั้นท่านได้พาผม ลงไปที่สถานที่แห่งหนึ่งเป็นที่โล่งกว้างใหญ่ และมีห้วงนรกเกิดขึ้นหลายสาย ท่านอาวุโส ทั้งสองได้พาเลือกเดินถนนสายขวามือสุด ในระหว่างการเดินทาง ท่านพญาพิงคราช ได้พูดถึงเรื่องราว และความเป็นไปของบุคคลที่กำลังมีชีวิตอยู่ใน โลกของมนุษย์ ซึ่งจะต้องต่อสู้กับกิเลส ตัณหาและโลกธรรม 8 เพราะของอย่างนี้ เป็นสิ่งมอมเมาทำให้มนุษย์ต้องหลงและลืมหัดทำบุญทำกุศล ต้องยุ่งยากกันตลอดเวลา ชั่วกับชั่วกาลป

เมื่อเดินทางจนถึงบ้านทรงจตุรมุขหลังใหญ่หลังหนึ่ง บ้านหลังนี้มีความวิจิตร พิศดารมาก คือ มีความงามระยิบระยับตา มองดูแล้วไม่เบื่อ สภาพบรรยากาศทั่วไป ร่มเย็นดีมาก ท่านทั้งสองได้พาผมไปยังบ้านหลังหนึ่งใหญ่โตมาก ณ ที่นั้น ได้มีเก้าอี้ วางเตรียมรับไว้แล้ว พอไปถึง ท่านครุฑาคันธา เลือกนั่งเก้าอี้วาง เตรียมรับ ไว้แล้วพอไป ถึง ท่านครุฑาคันธาเลือกนั่งเก้าอี้ขวามือสุด ท่านพญาพิงคราชนั่งซ้ายมือ ส่วนตัวผม ได้นั่งเก้าอี้ตรงหน้าท่านทั้งสอง

จากนั้น พญาพิงคราชได้หันมายิ้มให้ครุฑาคันธาหนึ่งแล้ว จึงหันหน้ามายิ้ม ให้กับผม (นายไพศาล) นิดหนึ่งเช่นกันแล้วจึงพูดกับตัวผมว่า “นี่นะ สุขเหย...” “สถานที่ที่ตัวข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ก็คือ วิมานของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเทวโลกเขาได้มีกำหนด กฎเกณฑ์จัดไว้ให้”

ผม (ไพศาล) มีความดีใจและภูมิใจที่ได้มาเห็นวิมานของคนสำคัญ คือ

“พญาพิงคราช”

พญาพิงคราชได้ถามผมว่า “วันนี้ทางโลกมนุษย์เป็นวันอะไร”

ผมได้ตอบไปว่า **“เป็นวันกองทัพไทย”**

พญาพิงคราช “วันกองทัพไทยคือวันอะไร” ถามขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

“วันกองทัพไทยคือ วันที่พระนเรศวรรบชนะพระมหาอุปราชากษัตริย์พม่า เมื่อหลายร้อยปีล่วงมาแล้ว” ผมตอบ

พญาพิงคราชฟังแล้วท่านก็หัวเราะชอบใจ และพูดว่า “เมื่อก่อนพวกเรา ก็รบกันนะ สู้อยากรู้ไหม”

“อยากรู้ครับ” ผมตอบ

“เอาละ เมื่ออยากรู้ก็จะเล่าให้ฟัง เรื่องนี้เล่ากันให้ละเอียดจริงแล้ว 3 วัน 7 วัน ไม่จบหรอกแต่จะเล่าคร่าว ๆ ที่สำคัญ ๆ ในสิ่งที่มนุษย์ยังไม่รู้ ไม่เข้าใจว่าอะไร คืออะไร สิ่งในโลกมนุษย์เขารู้แล้วตามบันทึก ประวัติศาสตร์ที่หมู่เขาได้อ่านแล้ว ได้ศึกษาแล้ว ข้าฯ ก็จะไม่เล่า และก็จะบอกว่าใครเป็นใครในสมัยนั้น แล้วเกิดมาสมัยนี้เป็นใครบ้าง เพื่อให้หมู่พวกเขาเหล่านั้น ได้เกิดมีกำลังใจในการที่จะสร้างบุญบารมีต่อไปอีก แม้ว่า หมู่พวกเขาเหล่านั้นจะเวียนว่ายตายเกิดอยู่ยังไม่พ้นวัฏฏสงสาร ข้าฯ ก็อยากจะบอกให้ เขาเหล่านั้น ได้ทำบุญทำทาน สร้างคุณงามความดีต่อไปก่อนก็ยังดีกว่าที่ได้เกิดมาเป็น มนุษย์แล้ว หรือได้ทราบเรื่องราวเหล่านี้แล้วเพิกเฉย ไม่สนใจ ปราสาท อุตุก อุหมื่น เขียดยหายม ก็เป็นเรื่องของเขานะ”

จากนั้น พญาพิงคราชก็ได้เล่าถึงการปกครองและเหตุการณ์ที่สำคัญ ๆ ของเมืองโยนกนคร (เชียงแสน) จ.เชียงราย ในสมัย 884 ปี ล่วงมาแล้ว

“เมืองโยนกนคร หรือ โยนกนาคนคร ตั้งขึ้นโดย พญาสิงหนวัติ เมื่อปี พ.ศ. 1495 วันที่สร้างบ้านสร้างเมืองนั้นตรงกับเดือน 7 เหนือ ออก 15 ค่ำ เมื่อก่อนหน้านี้ พระเจ้าสิงหนวัติ อยู่ที่เมืองหนองแส สาเหตุที่ตั้งเมืองโยนกนั้น เพราะถูกกษัตริย์ของจีนสมัยนั้นรุกรานและข่มเหงรังแกและอีกประการหนึ่งก็อยากจะแยกตัวออกมา

สร้างบ้านเมืองขึ้นใหม่ โดยได้อพยพครอบครัวคนเมืองมาทั้งหมด 1 แสนครอบครัว”

“ในสมัยโยนกเมื่อ 884 ปี ล่วงมาแล้ว บ้านเมืองได้เจริญรุ่งเรืองทั้งในด้านขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม รวมทั้งด้านการศาสนาผู้คน “ธัมมะธัมโม” กันมากมาย นับถือพุทธศาสนาด้วยจิตด้วยใจและเคร่งครัดเชื่อว่า คนสมัยนั้นจะเข้าวัดเข้าวาเมื่อถึงตรงหน้าวัด หรือประตูวัดเขาเหล่านั้นจะต้องก้มกราบที่ที่เป็นธรณีสงฆ์ก่อน ก่อนที่จะเดินเข้าไปสู่ภายในบริเวณวัด หรือ โบสถ์ หรือวิหาร และมีความเคารพยำเกรงต่อพระพุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่ง”

“อีกอย่างหนึ่ง เมื่อพวกเขาเหล่านั้นก่อนจะออกจากประตูวัด หรือโบสถ์ หรือพ้นจากธรณีสงฆ์เขาเหล่านั้นก็จะก้มกราบ และทำความสะอาดมือและเท้าให้เรียบร้อยเสียก่อน มิให้กรวดหรือทราย หรือของที่เป็นของสงฆ์ติดมือติดเท้าถ้าหากสิ่งเหล่านี้ติดมือติดเท้าไปเขาจะต้องรีบไปหามาขัดใช้ให้วัด โดยเร็ว มิฉะนั้นพวกเขา มีความเชื่อว่าจะเป็นบาปอย่างยิ่ง นี่แหละ เขามีความศรัทธาและความเชื่อถึงขนาดนี้” ท่านพญาพิงคราชเล่าไป ยิ้มไป

“เออ...นี่นะไพศาล ผู้คนในบ้านเมืองเราในสมัยนั้น ที่ได้อพยพหลบหนีมาปลูกบ้าน ปลูกเรือนใหม่พวกนี้ก็เป็นคนทางเหนือนี้แหละที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วไป รวมทั้งพวกที่ไปมาค้าขายกันที่เมืองหนองแส ประเทศจีนจนกระทั่งผู้คนเหล่านี้เริ่มมีมากและเป็นชุมชนใหญ่ชุมชนหนึ่ง และมักจะรวมตัวกันทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมา และสิ่งเหล่านี้จะกลายเป็นหอกข้างแคร่ หรือหนามทิ่มตำพวกเมืองหนองแสเมื่อความนี้ทราบไปถึงกษัตริย์เมืองหนองแส กษัตริย์เมืองหนองแส เกิดความกลัวผู้คนเหล่านี้ต่อต้านหรือแข็งข้อ จึงหาทางกลั่นแกล้งต่าง ๆ นา กับผู้คนเมืองนี้ จนผู้คนเหล่านี้อยู่ถิ่นฐานเมืองหนองแสไม่ได้ ก็อพยพลงไปทางใต้กันเป็นกลุ่ม ๆ หรือใช้วิธีบอกต่อ ๆ กันไป จนเป็นกลุ่มชนใหญ่ได้มาตั้งรากฐาน ณ โยนกนครเมืองใหม่นี้แหละ”

“พระเจ้าสิงหนวัติได้สร้างเมืองใหม่ที่มีชื่อว่า “โยนกนคร” เรียบร้อยแล้ว บ้านเมืองที่มีชื่อว่า “โยนกนคร” ก็มีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาเป็นลำดับ ผู้คนก็เริ่มมีมากขึ้น จึงได้เกิดมีประเพณีและวัฒนธรรมต่าง ๆ เกิดขึ้นในสมัยนั้นมากมาย และมีความอยู่เย็นเป็นสุขมาตลอด”

“จนกระทั่ง มาถึงสมัยของข้าฯ เมืองโยนกนครสมัยนั้นตรงกับ พ.ศ. 1650 – 1652 ก็ถึงยุคเสื่อม คือเสื่อมโทรมทั้งทางด้านจิตใจและวัฒนธรรม เพราะผู้คนเริ่มเห็นแก่ตัวเริ่มเป็นคนตระหนี่ โลภมาก ตัวใครตัวมัน รวมทั้งสิ่งก่อสร้างที่เป็น วัตถุธรรม เช่น กำแพงเมือง หอ หอรบ หอกลอง เริ่มเสื่อมสลายไปตามกฎของธรรมชาติ คือ กฎอนิจจังนั่นเอง ถึงเวลาที่จะต้องทำการสร้างสิ่งก่อสร้างขึ้นใหม่”

“โยนกนครสมัยนั้นกว้างขวางมาก อยากรู้ไหมว่า โยนกกว้างขวางขนาดไหน อยากรู้ไหม” พญาพิงคราชทั้งหลายทั้งถามผม (ไพศาล)

“อยากรู้ครับ” ผมตอบ

พญาพิงคราชได้เล่าต่อไปอีกว่า “ในโยนกนคร มีบรมวล (เต็ม) ไปด้วยผู้นำ ช้าง ม้า วัว ควาย ข้าวของสมบัตินักมีเขตแดนที่จดกับอาณาเขตอื่น ๆ ดังนี้”

หนบุพทิศ มีแม่น้ำคำเขตตั้งเกีย เป็นแดน

หนปัจฉิมทิศ มีคอยรูปช้างขุนน้ำย่อยมาหาแม่น้ำคง (แม่น้ำสาละวิน) เป็นแดน

หนอุตรทิศ มีทางน้ำ (ต้นทางน้ำ) หนองแส (ปากแม่น้ำหนองแส) ติดเมืองน่านเจ้าเป็นแดน

หนทักษิณ จดทิศใต้มี ละวະรัฐ (เมืองลาว) เป็นแดน

ในด้านการปกครอง สมัยข้าฯ (พญาพิงคราช) ก็ปกครองด้วยทศพิชราชธรรม ผิดก็ว่าไปตามผิดถูกก็ว่าไปตามถูก หมู่คนที่อยู่ตามชานเมืองออกไป คืออยู่ตามป่าเขา เหลือบถ้าถูกคอย ข้าฯ ก็ได้ตั้งกฎไว้ว่า ถ้าอยู่เกิน 5 หลัง หรือ 5 ครอบครัว ก็ให้ตั้งหมู่บ้าน ปกครองกันเอง ถ้ามีของหายก็ต้องช่วยกันสืบค้น หาหรือรับผิดชอบ ร่วมกัน คือช่วยกัน ชดใช้ แต่ถ้าตัดสินใจไม่ได้ ก็มาให้ข้าฯ ตัดสินใจให้ และข้าฯ ก็ตัดสินใจด้วยความ บริสุทธิยุติธรรม

ในการบำบัดทุกข์บำรุงสุขราษฎร ในสมัยข้าฯ เมื่อใครเจ็บไข้ได้ป่วยก็เข้ามา รักษากันในเมือง จะมีหมอยาพื้นเมืองเป็นผู้รักษาให้ หรือถ้าใครไม่มาจะรักษา กันเอง ก็สุดแล้วแต่ไม่มีการบังคับ โรคร้ายไข้เจ็บสมัยนั้นผู้คนเป็นกันมากที่สุด ก็คือ โรคลงดำลงแดง

(โรคท้องร่วง) เพราะอาหารที่บริโภคยังไม่มีการพัฒนาการ ให้สะอาดหรือมีคุณค่าเหมือนสมัยนี้ชาวบ้านชาวเมืองสมัยนั้นก็รักษากัน โดยวิธีเสกเป่าและใช้รากไม้ฝนกินกันที่หายก็หายไป ที่ไม่หายก็ตายไปยาที่รักษาโรคท้องร่วงที่สำคัญ ก็คือ ข้าวจี้นั่นแหละ นอกจากนั้นยังมีรากไม้ที่คิดว่าจะรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ก็คือ 1. เปลือกไม้แพ่ง 2. กล้วย 3. หญ้าไซ 4. เปลือกกะโหลงมะปิ่น โดยเอาของทั้งหมดนี้ มักรวมกันมีจำนวนเท่าๆ กันแล้วต้มกินพร้อมข้าวเจ้าเปลือก ส่วนไม้แพ่งนั้น ต้องบูชากัน โดยเอาข้าวตอกคอกไม้ไปอธิษฐาน แล้วเอามีดหรือขวานฟันลงไป แล้วเก็บเอาอันที่ตกลงบนพื้นดินมามัดเข้าด้วยกันและนำไปรับประทานเป็นยารักษาโรค

“ในสมัยนั้น ตัวข้าฯ (พญาพิงคราช) พร้อมทั้งข้าราชการบริพาร เสนาอำมาตย์ ก็ได้สร้างบุญสร้างบาปไว้หลายครั้ง แต่ตัวข้าฯ จะบอกครั้งที่สำคัญๆ ไว้ดังนี้”

ด้านบุญ

ได้บูรณะพระธาตุจอมกิตติ ซึ่งพระธาตุองค์นี้ยังมีปรากฏให้เห็นในโลกมนุษย์ปัจจุบันในครั้งนั้นมีผู้ร่วมบูรณะหลายคน ที่เป็นกำลังสำคัญมีอยู่ 13 คน ดังนี้

1. ขุนเจืองฟ้า	2. ขุนพริ้วพื่น	3. ขุนมิ่งเมือง
4. ขุนเมืองชั้น	5. ขันปันนะสิทธิ	6. ขุนฤทธิ
7. ขุนหมอกมุงเมือง	8. นางสีโส	9. นางศิริกายา
10. นางวันนะเรือง	11. ขุนเนื่อง	12. ขุนผา
13. ขุนมิ่ง		

เมื่อบูรณะเสร็จเรียบร้อยแล้วได้ทำบุญทำทานกันเป็นการใหญ่มีงานปอยหลวงและมหรสพดนตรี ปี่พาทย์ครบครัน พรั่งพร้อมประมวดี วันนั้นเป็นวันเดือน 8 ออก 15 ค่ำ ตัวข้าฯ พร้อมเสนาทั้งหลายได้นิมนต์พระเถระเจ้าที่มีชื่อว่า “สาธุเจ้าธรรมทินโน วัดโพธิวงษา” มาเป็นประธาน ให้ศีลให้พรสาธุเจ้าธรรมทินโนองค์นี้นะ เป็นเถระเจ้าที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเคร่งครัดในพระธรรมวินัยขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าโคตมะ เป็นผู้รู้ข้อธรรมข้อธรรม ตลอดจนภาษานก หนู ไก่ เสือ ดังนี้ เวลาว่างจากการจำวัดแล้วเถระเจ้าองค์นี้ได้ไปหาความสงบวิเวกและปฏิบัติธรรมในป่า ณ ต้นเปา ซึ่งสถานที่ปฏิบัติธรรมของเถระเจ้าธรรมทินโนองค์นี้ ปัจจุบันในโลกมนุษย์

ได้เป็น วัดไปแล้ว มีชื่อว่า “วัดสันตันเปา” อยู่ ต.โยนก อ.เชียงแสน จ.เชียงราย แต่วัดที่เธรเจ้าอยู่ คือ วัดโพธิวงษา ปัจจุบันเป็นวัดร้างอยู่กลางทุ่งนาใกล้แม่น้ำคำ ถ้าออกจากเมืองก็จะเห็นพระธาตุเจดีย์ห่างที่นั่นแหละ

เมื่อทำบุญทำทานเสร็จแล้ว ทุกคนที่ได้มาร่วมทำบุญในวันนั้นก็ได้อธิษฐาน กรวดน้ำไปตามแรงอธิษฐานของแต่ละคน คือ บางคนก็ขอให้ได้มาเป็นมนุษย์และได้พบกัน บางคนก็ขอให้เกิดมาเป็นผู้มีด้วยทรัพย์สิน บางคนก็ขอให้ได้ไปเกิดชาติหน้า เป็นพระภิกษุสงฆ์ เพื่อขจัดขัดเกลากิเลส และขอให้ถึงพระนิพพานดังนี้ เพราะเห็นภัยในวัฏฏสงสารว่าเป็นทุกข์ ท่านสาธุเจ้าธรรมทินโน ก็ได้อนุโมทนา ให้แต่ละคนสมปรารถนา

ด้านอกุศล หรือ ด้านบาป ชาตินั้นก็ได้ทำบาปหลายครั้ง ตั้งแต่บาปน้อยนิด เช่น ฆ่าป ฆ่าปลา จนถึงบาปกรรมใหญ่ เช่น ฆ่าช้าง ฆ่า วัว ควาย จนถึงคน การฆ่าคน ส่วนมาก ก็เป็นเรื่องศึกสงครามอยากเป็นใหญ่กันทั้งนั้น เพราะทุกคนยังอยู่ในโลกธรรม 8 อันเป็นกิเลสตัณหาที่มีอยู่ในใจของมนุษย์ทุกผู้ทุกนาม

โยนกนครสมัยนั้นถึงยุคแห่งความเสื่อม เสื่อมทั้งอำนาจภายในและภายนอก อำนาจภายใน คือ กิเลสตัณหา มีความต้องการและเป็นเหยื่อของกิเลสด้วยกันทุกคน ส่วนอำนาจภายนอกก็กำลังถูกคุกคามจากบ้านเมืองอื่น ที่ต้องการ จะล้มบ้านล้มเมือง โยนกและที่สำคัญมีเสนาอำมาตย์บางคนเป็น “นกสองหัว” (ไส้ศึก) อีกทั้งฝ่ายขอม ที่ตั้งเมืองอยู่ที่ อุโมงค์เสลา ซึ่งเคยอยู่ในความปกครองของข้าฯ (พญาพิงคราช) ได้แข็งข้อ หรือแข็งเมือง เนื่องจากได้เห็นความอ่อนแอ ความไม่สามัคคีของโยนกนคร พวกขอมกำแหงหาญถึงขนาดช่องสุ่มผู้คนยกกองทัพมาตีเมืองโยนก เมื่อเดือน 12 แรม 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 1652

ในครั้งนั้นตัวข้าฯ (พญาพิงคราช) ก็ได้สั่งให้สุ (ไพศาล) ซึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่ ในสมัยโยนกซึ่งมีชื่อในสมัยนั้นว่า **พญาสิงหวิลาส** นำกำลังทหาร 5,000 คน ออกสู้รบ กับทหารฝ่ายพวกขอม และทางฝ่ายขอมได้มอบอำนาจและเชิญตัว **พญา** หรือ **พระเจ้าชัยวรมันที่ 6** มาเป็นผู้บงการ (ผู้บังคับบัญชา) **พญา** หรือ **พระเจ้าชัยวรมันที่ 6** นี้อยู่ที่เมืองอินทาบัฐนคร หรือเมืองโพธิสารหลวง ในปัจจุบัน โลกมนุษย์เรียกว่า **เขมร** (กัมพูชา) นั่นแหละ

ส่วนตัวข้าฯ พญาพิงคราช ได้บัญชาออกปาก (ออกคำสั่ง) สู้รบอยู่ในเมือง และควบคุมการส่งบำรุงกำลัง (เสบียง) ส่วนคู่ช้าง (ภรรยา) ของข้าฯ ก็ควบคุมทหารบางส่วน และนางสนมนำเสบียงอาหาร ให้กับทหารเสนาอำมาตย์ที่ออกไปสู้รบกับกองกำลังเขมรสมัยนั้น และการรบศึกสงครามในครั้งนั้น ฝ่ายโยนกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ไปในที่สุด ส่วนหนึ่งที่เกิดการพ่ายแพ้เนื่องจากผู้คนของโยนก (บางคน) ได้เป็นไส้ศึกให้ฝ่ายตรงกันข้าม เข้าทำนองที่ว่า รู้เรา แต่ไม่รู้เขา เราไม่รู้ว่ากำลังของฝ่ายขอมมีกี่ร้อยกี่พัน แต่ฝ่ายขอมรู้ว่าฝ่ายโยนกมีกี่ร้อย กี่พัน จุดไหนอ่อน จุดไหนแข็ง จะโจมตีด้านใด เป็นต้น

เมืองโยนกนครพ่ายแพ้ฝ่ายขอม เมื่อเดือน 4 แรม 1 ค่ำปี พ.ศ. 1652 พวกขอมได้เนรเทศ ข้าฯ (พญาพิงคราช) ไปอยู่ที่เวียงสี่ดวง ซึ่งเรื่องนี้ทางประวัติศาสตร์ก็ได้บันทึกเรื่องราวเช่นนี้ไว้เช่นเดียวกัน

ตัวข้าฯ (พญาพิงคราช) ในช่วงที่แตกทัพและพ่ายแพ้ฝ่ายขอมนั้น ข้าฯ เกิดการเจ็บไข้ได้ป่วย โดยเกิดโรคคúmพิษ และโรคคúmพิษนี้ได้ออกตามเนื้อตามตัว ทำให้เจ็บเนื้อเจ็บตัวเป็นอย่างมาก อาจเป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้ฝ่ายขอมรู้จุดอ่อน ข้อนี้เป็นอย่างดี ทำให้เสนาอำมาตย์เกิดขวัญเสียและระส่ำระสายและยอมแพ้ฝ่ายขอมไปในที่สุด

อย่างไรก็ดีตัวข้าฯ และนางอุปปามาหาเทวี(มเหสี) ก็ได้ดูแลปกป้องเสนาอำมาตย์ และนางสนมอย่างสุดความสามารถ บางครั้งก็เสียสละส่วนน้อยเพื่อรักษาประโยชน์ส่วนมาก เสียสละเกลือ เสียสละแก้วแหวนเงินทอง เพื่อรักษาชีวิต เสนาอำมาตย์อย่างนี้ก็มี และในสมัยนั้นทั้งเสนาอำมาตย์และนางสนมของข้าฯ มีหลายร้อยคน แต่ตัวข้าฯ จะบอกเพียง 260 คน

ส่วนพญาสิงหวิลาส (ไพศาล) ซึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่ก็ได้้นำเสนาออกสู้รบเป็นจำนวน 1 หมื่นคนแต่ในที่นี้ข้าฯ ก็จะบอกไปเพียง 260 คน เช่นเดียวกัน ดังนี้...

เสนาอำมาตย์และนางสนมที่อยู่ฝ่ายพญาพิงคราช

1. เสนาหมู	2. จู่ม	3. หยอด
4. หมวก	5. จิน	6. เพชร

7. ปู่	8. อู	9. ปู่
10. ปู่	11. เป้ง	12. ยัน
13. แป	14. เสนาอาย	15. ปู่
16. วอน	17. ลิน	18. เหลา
19. ไส	20. ใจ	21. เปียง
22. คำ	23. เต๋อม	24. กาบ
25. แอ่น	26. ฟุ้ง	27. ชัน
28. อัม	29. ตัน	30. กาย
31. หมี่	32. สุก	33. หาบ
34. ลอย	35. ดี	36. ป่ง
37. แปง	38. ซ้อย	39. มา
40. วัน	41. หาน	42. เจ็บ
43. สาย	44. หลวง	45. ตัว
46. ปาย	47. ชุน	48. มุล
49. คำ	50. ป้า	51. รส
52. ตั๊	53. เสนาโย	54. เสนามิ่ง
55. เสนาอุป	56. พรอม	57. พรหม
58. แก้ว	59. กิ่ง	60. เปี้ย
61. วงศ์	62. นาค	63. กุบ
64. ปั้น	65. ปั่ว	66. หอย
67. ก้อง	68. เปลี่ยน	69. บุป
70. เกน	71. ทอง	72. เตื่อง
73. ปุ่น	74. เตียน	75. กู้
76. สั้ง	77. เจ็บ	78. จู
79. สุข	80. ปีม	81. อุด
82. อินทร์	83. ขด	84. หัน
85. แสน	86. เอื่อน	87. เปียง

88.เอื้อม	89.เสน	90.ถา
91.จัน	92.ปู่	93.พร้อม
94.ยะ	95.เอิบ	96.แยง
97.หมาน	98.หนู	99.กำ
100.เลื่อน	101.ตุ๋ป	102.เจื่อง
103.เจียม	104.ปอน	105.จุ่ม
106.เปียร	107.เจียน	108.ยอย
109.บุง	110.ฟอน	111.ลี
112.อ่อน	113.ควง	114.เม็ค
115.ยัง	116.เล็ก	117.ลุน
118.เฮือน	119.ฮอม	120.ตุน
121.เปา	122.แฟ้ม	123.หนั่น
124.แวน	125.สนธิ์	126.เพิ่ม
127.อยู่	128.ขึ้น	129.ไบ
130.ผู้	131.บัว	132.นัก
133.ตาป	134.พลอย	35.สมเสี้ยว
136.ตาง	137.เพชร	138.เติม
139.อุ้นเฮือน	140.หีบ	141.เมี่ยน
142.ผักทะนา	143.ชาว	144.ทิม
145.เจียม	146.ซอนวัด	147.ซิด
148.อุดเหมย	149.นวล	150.ปิ่นเวน
151.หวัน	152.มูล	153.หง่า
154.หมุ่น	155.หวันมหาวัน	156.นาค
157.กำเมือง	158.ขัด	159.ด้อม
160.จาทิ	161.ยอด	162.แสงดี
163.วัง	164.บาง	165.สิงห์หาด
166.ต้น	167.ญานะ	168.คำอ้าย

169. หมู[่]ตีน
172. วาด
175. จั[ั]ค
178. หมึ[่]น
181. สวน
184. ต้าง
187. หยัด
190. ปั[ั]บ
193. เชน
196. เฌ[ิ]บ
199. ตั[ั]ค
202. กั[ั]อง
205. พับ
208. ยา
211. ปั[ั]
214. ลุน
217. จั[ั]บ
220. ขุย
223. ผาคำ
226. ตัง
229. ตู[ุ]บ
232. ชะ[ั]ฎิล
235. ผด
238. หลง
241. ปีม
244. ปา
247. อุ[ุ]ป

170. อุ
173. พรหม
176. ตู[ุ]
179. ไหน
182. เห็น
185. เว^เน
188. ปั้น (เครื่องคำ)
191. จู[ุ]ค
194. กิ[ิ]
197. บุ[ุ]รณ[์]
200. หุน
203. จาย
206. หุ[ุ]บ
209. ปุ[ุ]ค
212. จึ[ิ]น
215. อุ[ุ]ปโล
218. พริ[ิ]ง
221. ต้า[ั]
224. หา
227. ผ้าย
230. เข็[ิ]ยม
233. ป้า
236. ฟอง
239. แบน
242. เหยวก
245. มา
248. หยาด

171. กั[ั]น
174. แหล^เว
177. เฮ็^เอง
180. แป^เง
183. สุข
186. จึ[ิ]น
189. ปัง
192. เอ็[ิ]บ
195. อ้า
198. ศรี
201. จั[ั]อน
204. สิริ
207. กุ[ุ]สโส
210. ราด
213. วิลาโล
216. บุ[ุ]รณ[์]
219. อิน[ั]ตัก
222. สบ
225. ยาน
228. คำ[ั]แสน
231. ตวย
234. ลอย
237. จั[ั]น
240. เจ็[ิ]ยง
243. จั[ั]นฟ้า
246. หวน
249. คำ

250. หล้า	251. เทพ	252. จำ
253. แห่ลึบ	254. ไบ	255. พัด
256. พอน	257. ขอน	258. สาย
259. งำ	260. เร็ว	

ส่วนพญาสิงหวิลาสหรือตัวสุ(ไพศาล) ในอดีต ก็ได้ควบคุมหมู่เสนาอำมาตย์
นายทหารที่สำคัญๆ 260 คน ซึ่งมีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. เสนาเลื่อน	2. จีน	3. ปู้ก
4. ต๋อ	5. หุบ	6. เจียน
7. สาย	8. ตี	9. จู
10. ปัง	11. ยะ	12. โชติ
13. เนียม	14. นาค	15. โต
16. ที	17. ยนต์	18. เหลือง
19. เกน	20. พล	21. หุน
22. ปุ่น	23. ขอ	24. เครื่อง
25. แก้ว	26. พัย	27. วัน
28. สิด	29. เตียน	30. พิ้ว
31. เอี่ยม	32. เจื่อ	33. เป๊ป
34. วัน	35. หาง	36. เลิศ
37. ป่อ	38. มุล	39. ยิ้ม
40. ลอย	41. สุข	42. หลง
43. อัมวิค	44. ปั่น	45. กลั่น
46. ชุบ	47. เห็น	48. บู่
49. ลาบ	50. ปั่น	51. สงค์
52. เงา	53. จำ	54. ทอง
55. เทพ	56. แม่น	57. ป้าง
58. มั่ง	59. มา	60. ชุบ

61. สุน	62. หยุค	63. หุ
64. แดง	65. ฟ้อน	66. แนนบ
67. ริค	68. ลี	69. ผา
70. ตาค	71. ตี๊ด	72. เป็งปู้ด
73. นอง	74. ลุน	75. ฮ้าม
76. ไผ่	77. กุน	78. เกิด
79. เมือง	80. ปั้นแถ	81. สาม
82. แกล้ว	83. หมาด	84. ต่ำ
85. มิ่ง	86. มาด	87. เขต
88. มุ่ง	89. ตาค	90. กน
91. ฮ้วน	92. ทุง	93. หว่าง
94. มอย	95. หมี่	96. ไต้
97. ฟ่วง	98. คี (งูเปา)	99. เจิบ
100. ต๊ะ	101. เขียว	102. ตัก
103. เปี้ย	104. ชุย	105. อ่า
106. ข่วง	107. โสม	108. วิตุน
109. สม	110. ปู้ก	111. ฟ่วง (จามขำ)
112. ปวง	113. เอิบ	114. บุญหนา
115. วิม	116. มูลคำ	117. จาบ
118. ฟอง	119. มาด	120. หลิ่ง
121. ไว้ง	122. งา	123. ลู่
124. แถบ	125. จีบ	126. บุค
127. เตื่อ	128. เมื่อ	129. พาน
130. ตันตีบ	131. ผด	132. เหื่อง
133. เรือง	134. ขบ	135. ปู้
136. อาบ	137. หยุค	138. เขียด
139. ทค	140. หมวด	141. ขันเงิน

142. ซอนซุก	143. กะนะ	144. ปัด
145. เถื่อ	146. ต้าน	147. อุด
148. แหก	149. หุม	150. สิ่งห้อย
151. ขาง	152. กัง	153. อิน
154. บั้ง	155. ยืนต่ำเพ็ง	156. หลับ
157. หก	158. หมู	159. ถัน
160. เมือง	161. แวนสามหมอก	162. เจียม
163. ลี	164. มั่ว (ผาเพ็ง)	165. มืด
166. หวาด	167. แถบ	168. ขาก
169. ห้อน	170. ขอน	171. หอย
172. ตุน	173. ขุย	174. เพชรงาม
175. สืบ	176. ดง	177. ส่าง
178. หุนหาบ	179. เจ้ม	180. ปอย
181. ติน	182. ก้อม	183. เพียก
184. ลี	185. หมวก	186. อิม
187. ช่วง	188. จีง	189. ลี
190. เตียม	191. ชาว	192. หมุด
193. คำภีระ	194. เบิก	195. ต้าว
196. เล็ก	197. ถุน (ลั้งภู้า)	198. เสาร์
199. จันแก้ว (แมวโพง)	200. เตน	201. สร้อย
202. หมูบ่น	203. ปัง	204. วิเมืองพงค์
205. พาย	206. จู้บ	207. ขาบ
208. กุน	209. เปียง	210. เมฆ
211. ปั้ง	212. ขอด	213. ผด
214. เป็บ	215. ฮอม (ใส่กูป)	216. หาบ
217. หน่าย	218. เต็ก	219. ไหม
220. หลิม	221. ผอย	222. กา

223. ลาบ	224. จุ่ม	225. แผลว
226. ทอง	227. บุป	228. มา (เมืองผี)
229. อยู่	230. ขาบ	231. ค้าว
232. หาด (ทรายคำ)	233. แมค	234. เจือก
235. คก	236. คำ	237. ลั่น
238. หมิ่น (ม้าเหาะ)	239. ข่วง (คาดมิด)	240. ปาด
241. โหม	242. เมื่อ	243. ผก
244. บุตร	245. โสน	246. คำมา
247. กอน (ก้อนแก้ว)	248. หาร	249. จันตะคาด
250. หัด	251. ปีก (คำหยาด)	252. บ่าง
253. จ้าง (ช้าง)	254. เกิด	255. จัก
256. ปวงคำ	257. ลุ่ม (ตุ่มปัด)	258. จาบ
259. พุทธิ	260. กั้น	

หมู่คนทั้งหลายทั้ง 500 กว่าคน ได้ทำบุญ ทำบาปไว้ในสมัยโยนกนครกันไม่เท่ากัน เพราะเหตุแห่งความเป็นปลุชนคนหนายังอาบรดไปด้วยกิเลส ตัณหา อุปาทาน ยังมีความโลภ ความโกรธ และความหลง ครอบำงจิตใจของแต่ละคน เมื่อมีจิตใจดี ก็เป็นบ่อเกิดแห่งสวรรค์ดิบ คนใดมีจิตใจโหดร้าย โหดเหี้ยม ก็เป็นบ่อเกิดแห่งนรกดิบ ความดี ความเลว จึงเป็นตัวนำหรือตัวกำหนดให้เราเกิดมาไม่เหมือนกัน บางคนรวย บางคนจน บางคนมีตำแหน่งหน้าที่ดี สบายไปทุก ๆ ชาติ แต่บางคนหาเช้ากินค่ำ ทำอย่างไรก็ไม่เคยร่ำรวยเหมือนกับเขาสักที ก็เป็นเพราะกรรมในอดีตชาติ ส่วนหนึ่งเป็นตัวกำหนด

ดังนั้น หมู่คนดังที่กล่าวมาข้างต้น 500 กว่าคนนี้ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 1652 เป็นต้นมา ก็ได้เวียนว่ายตายเกิดหลายภพหลายชาติ เพราะเชื้อแห่งความเกิดยังมีอยู่ และต้องเป็นไปตามกฎของสังสารวัฏฏะที่พระพุทธเจ้าได้วางไว้ บางคนก็เกิดเป็นคน บางคนก็เกิดเป็นสัตว์ มีทั้งสัตว์น้อย สัตว์ใหญ่ เช่น เสือ เก้ง กวาง กบ คางคก จิ้งจก จิ้งหรีด สัตว์ใหญ่ เช่น ช้าง ม้า วัว ควาย เป็นต้น

การเวียนว่ายตายเกิดของแต่ละคน ถ้าหากเอากระดูกมากองไว้นับตั้งแต่เกิดมาตั้งแต่ภพชาติแรก ๆ กองกระดูกของคน ๆ หนึ่งคงจะเทียบได้เท่ากับภูเขาลูกหนึ่งเลยทีเดียว และคนกลุ่มดังกล่าวนี้ก็ได้เกิดตายเกิดตายนับชาติไม่ถ้วน จนถึงปัจจุบันและถึงอนาคตกาล บางคนก็ขอให้มาเกิดร่วมกัน บางคนก็ขอให้เกิดมามีผิวพรรณวรรณะดีบางคนก็ขอให้เกิดมาพบพระพุทธศาสนามาทำบุญทำทานในพระพุทธศาสนากันอีก จนถึงพระนิพพานเป็นที่สุด

นอกเหนือจากหมุ่คนต่าง ๆ (ชื่อเดิม) ยังมีกลุ่มคนอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้ทำการก่อสร้างและบูรณะพระธาตุจอมกิตติ อ. เชียงแสน จ. เชียงราย ดังมีรายนามต่อไปนี้

1. ขุนเจืองฟ้า	2. ขุนพริ้งฟ้า	3. ขุนมิ่งเมือง
4. ขุนเรืองชั้น	5. ขุนปันนะสิทธิ	6. ขุนฤทธิ
7. ขุนหมอกมุงเมือง	8. นางสีใน	9. นางศิริกายา
10. นางวันนะเรือง	11. ขุนเนือง	12. ขุนผา
13. ขุนมิ่ง		

และบุคคลดังกล่าวก็ได้เวียนว่ายตายเกิดมาหลายภพหลายชาติแล้ว และในปัจจุบันหมุ่คนเหล่านี้ก็ได้เกิดมาในโลกมนุษย์ในชาติปัจจุบันดังนี้

1. ขุนเจืองฟ้า	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายเรวัตร เลิศธรรมเทวี
2. ขุนพริ้งฟ้า	”	ชื่อ นายวัฒนา เลิศธรรมเทวี
3. ขุนมิ่งเมือง	”	เป็นหญิงชื่อ พรศรี เลิศธรรมเทวี
4. ขุนเรืองชั้น	”	เป็นชายชื่อ วิรัตน์ เลิศธรรมเทวี
5. ขุนปันนะสิทธิ	”	นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี
6. ขุนฤทธิ	”	เป็นชายชื่อ สิริ
7. ขุนหมอกมุงเมือง	”	เป็นชายชื่อ ศิริพร
8. นางสีใน	”	เป็นชายชื่อ จันทร์สว่าง
9. นางศิริกายา	”	เป็นชายชื่อ นายพีรธรรม
10. นางวันนะเรือง	”	เป็นชายชื่อ สุนัขขญา
11. ขุนเนือง	”	เป็นพระภิกษุ ชื่อ พระปัญญาอินทปัญญา

12. ชุนผา

”

อยู่วัดพระงาม อ.เมือง จ.นครปฐม
เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุ
ชื่อ พระพลอย ฌานสังวโร
อยู่วัดไหนให้ไปถามพระปัญญา
เอาเอง

13. ชุนมิ่ง

”

ชื่อ นายพิมพ์พรหมรัตน์
บ้านเลขที่ 46/10
ซอยหมอชาญอุทิศ
ถนนศิลปาสถิ อ.เมือง จ.ขอนแก่น

หมายเหตุ อันดับที่ 1 – 10 ถ้าพบคนใดก่อนให้ถามคนนั้นว่าแต่ละคนเกิด
อยู่ที่ไหนและเกี่ยวข้องกันอย่างไร

หมู่คนเหล่านี้มีการปรารภพระนิพพานไว้ เกิดมาในชาตินี้ก็จะได้เป็น
พระเถระเจ้า ที่ยังไม่ได้เป็นเถระเจ้าฯ ก็มีชีวิตที่เกิดมาดี และมีโอกาสแสวงหาบุญกุศล
ได้มากกว่าคนอื่น ๆ และไม่เคยเกิดมาในภพภูมิของสัตว์เลย และก็อยู่ใกล้ชิด
พระพุทธศาสนา และหมู่คนเหล่านี้จะเข้าสู่ พระนิพพานในอนาคตขอให้หมู่คน
เหล่านี้ตั้งใจตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเรื่อย ๆ อย่าได้ขาด
อย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นสันดาน อย่ามีความอิจฉาริษยา ให้ขจัดโลภ โกรธ หลง
อย่ายึดถือสิ่งที่ไร้ประโยชน์มาเป็นประโยชน์แล้วทุกคนก็จะเข้าถึงซึ่งพระนิพพานได้
หมู่คนที่อยู่ฝ่ายของพญาพิงคราช 260 คน ก็ได้เวียนว่ายตายเกิดมานับไม่ถ้วน
ก็ได้เกิดมาอยู่ในโลกดังต่อไปนี้

1. เสนาหมุ เกิดมาในชาตินี้

เป็นตำรวจ ชื่อ มนตรี ชัยงามเมือง
อยู่สถานีตำรวจภูธร ต.ท่าพล อ.เมือง
จ.เพชรบูรณ์

2. จุ่ม

”

ชื่อ นายสมนึก เกื่อนวิธิ อยู่บ้านเลขที่
11 หมู่ 5 ต.บ้านอิฐ อ.เมือง จ.อ่างทอง

3. หยอด	เกิดมาในชาตินี้	เป็นทหาร ชื่อ พร อุดหลัง อยู่กองพัน 1 ร้อย 3 ค่ายขุนเจือง 9 อ.เมือง จ.พะเยา
4. หมวก	”	เป็นตำรวจ ชื่อ สมัครพล สุขศักดิ์ อยู่กองบัญชาการตำรวจภูธร 4 อ.เมือง จ.สงขลา
5. จัน	”	ชื่อ นายประดิษฐ์ เจียศิลปดำรงค์ ตัวข้าฯ (หมายถึงพญาพิงคราช) เคยไป เห็นเขาอยู่โรงเรียนวัดนวลนรดิศ อ.ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ
6. เพชร	”	ชื่อ นายคุลยพิชัย มหาวิระ คนนี้ต่อไป ภายหน้าจะรู้จักกันเอง ตัวข้าฯ ไม่ขอบอก ที่อยู่
7. ปู่	”	นายวิเชียร ศิริจันทร์ บ้านเลขที่ 75 หมู่ที่ 1 ต.หมู่ม่น อ.ธวัชบุรี จ.ร้อยเอ็ด
8. อุป	”	เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายเคชา จันทรประภานนท์ เลขที่ 45/1 หมู่ที่ 4 ต.บ้านทราย อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี
9. ปู่ด	”	เกิดเป็นสัตว์โดยเป็น “กวาง” อยู่ในป่าดงพญาเย็น นครราชสีมา
10. ปุ่น	”	ชื่อ นางสาว เจริญกิจ บ้านเลขที่ 47 หมู่บ้านโกสุมนคร 2 ซอย ชินเขต ต.ทุ่งสองห้อง อ.บางเขน กรุงเทพฯ
11. เป้ง	”	ชื่อ ฟานไห่ รัตติก โรจน์วิง “ชื่อนี้เป็นคนหรือเป็นสัตว์” ผม (ไพศาล) ถามพญาพิงคราชฯ ได้บอกว่า “เป็นสัตว์” โลกมนุษย์แต่เป็นสัตว์ประเสริฐ

		ฟานให้ นี้อยู่ที่ไหนให้ไปถาม นางสมรเจริญกิจเขาจะบอกให้ชาติก่อน เขาได้อธิษฐานอยู่ด้วยกัน (ท่านพญาพิงคราช) บอก
12. ยัน	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ กฤษฎา ยิ้มอารีย์ บ้านเลขที่ 63/29 หมู่ 7 ต.คลองถนน อ.บางเขน กรุงเทพฯ
13. เป	”	ชื่อ สมพร ปริดามาโนช บ้านเลขที่ 10/6 ซอยข้างโรงหนังพระโขนงราม่า อ.พระโขนง กรุงเทพฯ
14. อ้าย	”	ชื่อ นายไพภาวิ พยุ่งเวช คน ๆ นี้ต่อไปจะได้พบกัน
15. บุ	”	ชื่อ นายสำราญ ชูบุญ คน ๆ นี้เมื่อพบนายไพภาวิ พยุ่งเวชแล้ว ให้ถามที่อยู่เพราะนายไพภาวิจะเป็น คนบอกให้
16. วอน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ พิสมัย ฤทธิ์ภักดี บ้านเลขที่ 132/8 ถนนหนึ่งมกรา อ.สวรรคโลก จ.สุโขทัย
17. สีน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ รสสุคนธ์ เตมียะ บ้านเลขที่ 333/67 หมู่ 2 หมู่บ้านธนาวัลย์ ต.หนองจ่อม อ.สันทราย เชียงใหม่
18. เหลา	”	ชื่อ นายสมชาย ชัยครอง บ้านเลขที่ 53 ถนนพุทธบูชา อ.เมือง จ.น่าน
19. ไส	”	ชื่อ นายเพิ่มศักดิ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา บ้านเลขที่ 69 ซอยรามคำแหง 46 ถนนรามคำแหง อ.บางกะปิ กรุงเทพฯ

20.ใจ	เกิดมาในชาตินี้	เกิดมาในชาตินี้ชื่อ นายวรพล บุญถนอม คนๆ นี้ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไป จะได้รู้จักกัน
21.เปียง	”	ชื่อ นายวัฒนชัย ห้วยหงษ์ทอง บ้านเลขที่ 2/5 ถ.สนามชัย ท่าเตียน อ.พระนคร กรุงเทพฯ
22.คำ	”	ชื่อ นายประพัฒน์ พันธะเสน บ้านเลขที่ 47/2 หมู่ 5 ต.หัวรอ อ.เมือง จ.พิษณุโลก
23.เสนาเตียม	”	เป็นทหารชื่อ ธงชัย โพธิ์พูลสินธุ์ ทั้ง 2 คนนี้ไม่บอกที่อยู่เพราะ ต่อไปจะได้รู้จักกัน
24.เสนากาบ	”	เป็นหญิงชื่อ ประภาศรี โพธิ์พูลสินธุ์
25.แอ่น	”	ชื่อ นายเสน่ห์ ห่อน้ำคำ บ้านเลขที่ 1047 หมู่ 9 ซอยอภิชาติ 3 ถนนสุขุมวิท อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
26.ฟุ้ง	”	ชื่อ ละม้าย ดีแจ้ง บ้านเลขที่ 452/15 ถนนมหาจักรพรรดิ อ.เมือง จ.พิษณุโลก
27.ขัน	”	เป็นหญิงชื่อ สุนีย์ แก้วดวงดี บ้านเลขที่ 4/9 ถนนศรีปิงเมือง ซอย 2 อ.เมือง จ.เชียงใหม่
28.อัม	”	ชื่อ นายมานะ เต็งอินทร์ บ้านเลขที่ 24 ถนนมรรคสันติ อ.เมือง จ.แม่ฮ่องสอน

29.ต้น	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายวิวัฒน์ กิตติพรพานิช บ้านเลขที่ 446/9 หมู่ 6 ต.ลาดยาว อ.ลาดยาว จ.นครสวรรค์
30.กาย	”	ชื่อ นายประสิทธิ์ กำไพสงค์ บ้านเลขที่ 39 หมู่ 6 บ้านยาง อ.พุทไธสง จ.บุรีรัมย์
31.หมี	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ศรีทร ใฝ่บุญ บ้านเลขที่ 26/1 หมู่ 4 ต.หนองผึ้ง อ.สารภี จ.เชียงใหม่
32.สุค	”	ชื่อ นายอดิเทพ แซ่จันทร์ บ้านเลขที่ 49 หมู่ 3 ต.ศีลาลอย ปราณบุรี จ.ประจวบฯ
33.หาบ	”	ชื่อ นายสนธยา แก้วมณี ตัวข้าฯ พญาพิงคราช ไม่ขอบอก ที่อยู่เพราะต่อไปจะได้รู้จักกัน
34.ลอย	”	ชื่อ นายอุทัย ธรรมวงศ์ บ้านเลขที่ 379 ถนนพโลชัย อ.เมือง จ.อุบลฯ
35.ดี	”	ชื่อ ประทุม บุญเพ็ง บ้านเลขที่ 679/2 ถนนมหาศไทยบำรุง อ.เมือง จ.ตาก
36.ปุง	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ อุไรวรรณ แพร่งสุภา บ้านเลขที่ 102/70 ถนนโกสีย์ อ.เมือง จ.นครสวรรค์
37.แปง	”	ชื่อ จิราภรณ์ พิริยกิจไพบูลย์ บ้านเลขที่ 35 ซอย ลือชา 1 ถนนพหลโยธิน อ.พญาไท กรุงเทพฯ

38. ซ้อย	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายวีระ จันทร์ถิรพานิช อยู่ร้านวีระ ถนนสุภาพวิถี อ.เมือง จ.นราธิวาส
39. มา	”	เป็นหญิงชื่อ สุนันทารัตโนทัย บ้านเลขที่ 3/80 ถนนจ่านกร้อง อ.เมือง จ.พิษณุโลก
40. วัน	”	ชื่อ นภารัตนอรุณ บ้านเลขที่ 61 ถนนสิงหนาทบำรุง อ.เมือง จ.แม่ฮ่องสอน
41. หาน	”	ชื่อ วรรณาสีสว่าง บ้านเลขที่ 18 บ้านปางลือนิคม อ.เมือง จ.แม่ฮ่องสอน
42. เจ็บ	”	ชื่อ บุญธรรมดาใจ บ้านเลขที่ 259/3 ถนนสนามกีฬา อ.เมือง จ.ลำพูน
43. สาย	”	เป็นหญิงชื่อ ศิริพร จำดง บ้านเลขที่ 34/2 ถนนคชเสนีย์ อ.ห่มสัถ จ.เพชรบูรณ์
44. หลวง	”	ชื่อ นายสมศักดิ์น้อยชม “ตัวสุ (นายไพศาล) รู้จักดีไหม” ผม “นายไพศาล” ตอบว่า ครับ
45. ต้า	”	ชื่อ นายอดิศักดิ์ รักษาทัตติ 100/237 ซอย 11 หมู่บ้านรามอินทรา อ.บางกะปิ กรุงเทพฯ
46. ปาย	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ สุรีย์พร วัฒนไพบูลย์ บ้านเลขที่ 63/7 ถ.วิเชียรจันทน์ อ.เมือง จ.สุโขทัย

47. ยุน	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายบรรพต ณะคำ บ้านเลขที่ 140 หมู่ 2 ถนนพรมอาสน์ อ.เมือง จ.อุดรดิตถ์
48. มูล	”	ชื่อ นายจุมพล จันทนศักดิ์ บ้านเลขที่ 75 ถ.สามพระยา อ.พระนคร กรุงเทพฯ
49. คำ	”	ชื่อ นายบุญสิน สุขบท บ้านเลขที่ 294/3-4 ถ.ตากสิน อ.เมือง จ.ตาก
50. ป้า	”	ชื่อ นายสมนึก ฤาชา อยู่สถานีรถไฟลำปาง อ.เมือง จ.ลำปาง
51. รส	”	ชื่อ นายไพบุลย์ กิจไพธมาน บ้านเลขที่ 238/3 ถ.แม่ตำสายกลาง อ.เมือง จ.พะเยา
52. ตั๊ด	”	ชื่อ นายประจิตร มงคลศิริ 584 ถ.นุสบา อ.เมือง จ.พิจิตร
53. ไย	”	ชื่อ นายเนือง สนั่นเสียงสูง บ้านเลขที่ 223 หมู่ 5 ถ.สุขาภิบาล อ.ภาชี จ.พระนครศรีอยุธยา
54. มิ่ง	”	ชื่อ นายนิยม เพชรผุด บ้านเลขที่ 42/57 ซ.การเคหะบางบัว ถ.วิภาวดีรังสิต อ.บางเขน กรุงเทพฯ
55. อุป	”	ชื่อ นายอุดม ทองมา บ้านเลขที่ 373/48 ถ.สมุทรศักดิ์รักษ์ อ.เมือง จ.มุกดาหาร

56.พรหม	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายสุขวัฒน์ บุญธรรม บ้านเลขที่ 429/11 ถ.มหาจักรพรรดิ อ.เมือง จ.พิษณุโลก
57.จง	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ กัลยานี ธรรมจิตร บ้านเลขที่ 80 หมู่ 1 ต.แม่สา อ.แม่ริม จ.เชียงใหม่
58.แก้ว	”	ชื่อ นายชนะพงศ์ บุญศรีโรจน์ บ้านเลขที่ 168 หมู่ 2 ต.แม่สา อ.แม่ริม จ.เชียงใหม่
59.กึ่ง	”	ชื่อ นายอุทิศ สุขศาสตร์ เขตการทางนครราชสีมา อ.เมือง จ.นครราชสีมา
60.เปี้ย	”	ชื่อ นายโอภาส วิเศษมงคลชัย บ้านเลขที่ 235 ถ.ประสานเมือง ต.สระคู อ.สุวรรณภูมิ จ.ร้อยเอ็ด
61.วงศ์	”	ชื่อ นายจำเนียร แดงนรา บ้านเลขที่ 3 หมู่ 5 ต.บ้านกร่าง อ.เมือง จ.พิษณุโลก
62.นาค	”	ชื่อ นายบุญเลิศ บุญเกตุ สำนักงานสาธารณสุข อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์
63.กูป	”	เป็น พระเถรเจ้าธรรมสารเสวี วัดคำมูล ต.คำแคน อ.มัญจาคีรี จ.ขอนแก่น
64.ปิ่น	”	ชื่อ นายสรายุทธ ทองอุไร บ้านเลขที่ 59 บ้านพักรถไฟ อ.แก่งคอย จ.สระบุรี

65. ปั่ว	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายบุญพระ นวลแหลม บ้านเลขที่ 75/2 บ้านไร่เจริญ ต.บ้านโคน อ.พิชัย จ.อุตรดิตถ์
66. หอย	”	ชื่อ นายสมบุญ สุขเจริญ บ้านเลขที่ 98/1 หมู่ 1 ต.ปงแสนทอง อ.เมือง จ.ลำปาง
67. ก่อง	”	ชื่อ นายศรัทธา วงศ์วิจิตร บ้านเลขที่ 116/9 หมู่ 4 ต.เขาบางแกรก อ.หนองฉาง จ.อุทัยธานี
68. เปลี่ยน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ จารุวรรณ นาครานันท์ โรงเรียนพุทธิโสภณ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
69. บุป	”	ชื่อ นางสาวใจ สมณะ บ้านเลขที่ 22/3 หมู่ 6 ต.ร้องวัวแดง อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่
70. เสนา	”	ชื่อ นายจรูญ สุทธิเปรมอนันต์ บ้านเลขที่ 88 ถ.สรศักดิ์ ต.ท่าหิน อ.เมือง จ.ลพบุรี
71. ทอง	”	ชื่อ นายสุบรรณ ชัยชนะ บ้านเลขที่ 61 หมู่ 12 ต.เสือโค้ง อ.วาปีปทุม จ.มหาสารคาม
72. เตื่อง	”	ชื่อ นายสมบัติ กิ่งจักร บ้านเลขที่ 52 หมู่ 8 ต.บ่อแฮ้ว อ.เมือง จ.ลำปาง
73. ปุ่น	”	ชื่อนายศรัชัย แซ่อึ้ง บ้านเลขที่ 178 – 179 หมู่ 9 ถ.สุขาภิบาล 3 อ.กระสัง จ.บุรีรัมย์

74.เตียน	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายทองหล่อ กล้าดิษฐ์ บ้านเลขที่ 77/1 บ้านคลองสวาย กิ่งอำเภอพระสมุทรเจดีย์ จ.สมุทรปราการ
75.กู่	”	ชื่อ นายสาโรจน์ สุขศิริ บ้านเลขที่ 188 ถ.ยันตรกิจโกศล อ.เมือง จ.แพร่
76.สังข์	”	ชื่อ นายสว่าง เสนาธรรม บ้านเลขที่ 386/3 หมู่ 6 ต.ทุ่งไผ่ อ.เมือง จ.แพร่
77.เจี๊ยะ	”	ชื่อนายปรีชา จันทร์ฉาย บ้านเลขที่ 30/4 หมู่ 6 ต.วังศาลา อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี
78.จู	”	ชื่อ นายสมพร ชนนทถาวร บ้านเลขที่ 203/1 ซ.อินทามระ 11 ถ.สุทธิสาร อ.พญาไท กรุงเทพฯ
79.สุข	”	ชื่อ จิตรา โรจนรักษ์ บ้านเลขที่ 78 ถ.คานทองสิงห์ อ.กันตัง จ.ตรัง
80.ปิม	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระเถรเจ้าวิกรม ธรรมโสภณทร์ วัดศรีปรางค์กู่
81.อุค	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระวิสุทธิ ปัญญาคุณ วัดกุศฝักตบ ต.ค้อทอง อ.เขื่องใน จ.อุบลราชธานี
82.อิน	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระศิริปัจจันตเขต วัดโพธิ์งาม ต.วัดกลาง อ.โพธิ์ชัย จ.หนองคาย

83.ขค	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายประยูร ยศสุนทร บ้านเลขที่ 268 หมู่ 3 ต.ท่าวังทอง อ.เมือง จ.พะเยา
84.ห้น	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระเถรเจ้าเนติวรคุณ วัดคอนตัน ต.ห้วยลาน อ.ดอกคำใต้ จ.พะเยา
85.แสน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ นางศรีพรรณ แซ่ฝู บ้านเลขที่ 18 หมู่ 6 ต.ขี้เหล็ก อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
86.เฮือน	”	ชื่อ นายไสว ปานเกลี้ยง บ้านเลขที่ 17 หมู่ 5 ต.ขนาบนาค อ.ปากพั้ง จ.นครศรีธรรมราช
87.เปียง	”	ชื่อ นายหนูเกณฑ์ ภูมิโสม รร.ชุมชนโนนหันวันคร อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น
88.แสนคำลือ	”	ชื่อ นายเอนก ทองเดชศรี ตัวสูง รู้จักแล้วเนื้อ
89.เสน	”	ชื่อ นายสนั่น ธรรมธิ ต่อไปภายหน้าจะมีคนบอกที่อยู่ ให้หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไป
90.ธา	”	เกิดเป็นหญิง ชื่อ จันทรา จันทรปัทม์ บ้านเลขที่ 64/4 หมู่ 1 ต.หนองรี อ.ชัยบาดาล จ.ลพบุรี
91.จัน	”	ชื่อ นายจิรัตน์ บุญดี บ้านเลขที่ 31 หมู่ 5 ต.บ้านกล้วย อ.เมือง จ.ชัยนาท

92.ปู่	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายจิตต์ จุลเพชร บ้านเลขที่ 174 หมู่ 5 ต.คอนสัก อ.คอนสัก จ.สุราษฎร์ธานี
93.พร้อม	”	ชื่อ นายสุระ วงศ์ดี บ้านเลขที่ 114 หมู่ 2 ต.บึง อ.หนองหาน จ.อุดรธานี
94.ยะ	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ สุภาวดี พูลสวัสดิ์ บ้านเลขที่ 338 ถ.พิชัย อ.เมือง จ.สระบุรี
95.เอิบ	”	ชื่อ นายสุรเดช รัตนพันธ์ บ้านเลขที่ 12 หมู่ 7 ต.แม่จัน อ.แม่จัน จ.เชียงราย
96.แยง	”	ชื่อ นายวีระชาติ คำละออ บ้านเลขที่ 52 หมู่ 7 ต.นางาม อ.เสลภูมิ จ.ร้อยเอ็ด
97.หมาน	”	ชื่อ นายวิรวรรณ โตอิน บ้านเลขที่ 29 หมู่ 6 ต.ประศุก อ.อินทบุรี จ.สิงห์บุรี
98.หนู	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระเถรเจ้าวิศิษฐ์ ชโลปการ วัดเนินสุทธาวาส ต.บางปลาสร้อย อ.เมือง จ.ชลบุรี
99. ก้า	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระธรรมภาณสถิตย์ วัดทรายมูล อ.พาน จ.เชียงราย
100.เลื่อน	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระวิมลวรรณ วัดกลาง ต.พระพุทธรบาท อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย
101.ตุ๊ป	”	ชื่อ นายกิมอู๋ แซ่ฟัว อยู่ที่บริษัทของเจริญค้าข้าว

		ช.ประดู่ 1 ถ.สาธุประดิษฐ์ อ.ยานนาวา กรุงเทพฯ เป็นตำรวจชื่อ ทองสุข มูลสมบัติ บ้านเลขที่ 32/2 หมู่ 2 ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
102.เจื่อง	เกิดมาในชาตินี้	
103.เจี่ยม	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ดวงฤดี สารีหอม บ้านเลขที่ 124/2 ถ.วชิ อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์
104.ปอน	”	ชื่อ นายบุญชู ทรุทจร บ้านเลขที่ 60 หมู่ 2 ต.ตาลเดี่ยว อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์
105.จุ่ม	”	ชื่อ นายบุญเรือง ปะปานา บ้านเลขที่ 2 หมู่ 5 ต.ช่วงเปา อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่
106.เปียร	”	ชื่อ นายสมศักดิ์ ถึงสุข บ้านเลขที่ 22/4 หมู่ 2 ต.นครชุม อ.เมือง จ.กำแพงเพชร
107.เขียน	”	ชื่อ นายสมบุญ พรหมภักดิ์ บ้านเลขที่ 30 ถนนเทศา ซอย 4 อ.เมือง จ.กำแพงเพชร
108.ยอย	”	ชื่อ นายทองคำแสงวงศ์ บ้านเลขที่ 7 หมู่ 4 ถ.ทุ่งโฮเต็ล อ.เมือง จ.เชียงใหม่
109.บุง	”	ชื่อ นายทองศักดิ์ วิจารณ์เจริญ บ้านเลขที่ 149 ถ.ราชมรรคา อ.เมือง จ.เชียงใหม่

110.ฟ่อน	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นางบัวตอง วีระประจักษ์ บ้านเลขที่ 97 ถ.มหาพรหม อ.เมือง จ.น่าน
111.สี่	”	ชื่อ นางทัศนีย์ คำรงค์หาญวิทย์ บ้านเลขที่ 39 บ้านรองทอง ต.ม่วงตึ๊ด อ.เมือง จ.น่าน
112.อ่อน	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระเถรเจ้าสุวรรณ สุตาคม อยู่วัดทอง อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี
113.ควง	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระประสิทธิ์ ศีลาจารย์ วัดชลธารนประสิทธิ์ ต.ภูเต่า อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
114.เม็ด	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระวิริยะสาร วัดสาธุการาม อ.ค่ายบางระจัน จ.สิงห์บุรี
115.ยัง	”	ชื่อ นายนิรัตน์ ศิริทศ บ้านเลขที่ 4 ซอย 7 หมู่ 1 ต.เหมืองง่า อ.เมือง จ.ลำพูน
116.เล็ก	”	ชื่อ นายมงคล โพธิาวิชัย บ้านเลขที่ 216/1 หมู่ 2 ต.เหมืองง่า อ.เมือง จ.ลำพูน
117.รูน	”	ชื่อ นายโอรสเยี่ยม โกมล บ้านเลขที่ 17/7 หมู่ 3 อ.หนองแขม กรุงเทพฯ
118.เฮือน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ นุชรี สุนทรีรัตน์ การไฟฟ้า อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี
119.ฮอม	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ สุนันทาวาจาบัณฑิตย์ บ้านเลขที่ 398/85 ถ.สวรรค์วิถี อ.เมือง จ.นครสวรรค์

120.ตุ่น	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นางอนงค์ หงส์ทอง บ้านเลขที่ 20 หมู่ 2 ต.บ้านกลาง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
121.เปา	”	ชื่อ นายวินัย เบญจศีล บ้านเลขที่ 119/3 ถ.หน้าเมือง อ.สวรรคโลก จ.สุโขทัย
122.เพิ่ม	”	ชื่อ นายพุทธรัตน์ ศรีวัชรพันธ์ บ้านเลขที่ 70/4 ถ.เทศบาลดำรง 3 อ.สวรรคโลก จ.สุโขทัย
123. นั่น	”	ชื่อ นายทองवार บุญมาก บ้านเลขที่ 91/4 หมู่ 2 ต.บ้านเหล่า อ.สูงเม่น จ.แพร่
124.แว่น	”	ชื่อ นายทวี ภิระมูล บ้านเลขที่ 21/1 หมู่ 5 ต.หางดง อ.ฮอด จ.เชียงใหม่
125.สนธิ์	”	ชื่อ นายเคิ้นพงศ์ ลัจจะวิสัย บ้านเลขที่ 135 หมู่ 2 ต.โพนสูง อ.ปทุมรัตน์ จ.ร้อยเอ็ด
126.เพิ่ม	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ วันทนีย์ มณีรัตน์ บ้านเลขที่ 124 ถ.พระคงฤาษี อ.เมือง จ.ลำพูน
127.อยู่	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ วิไลลักษณ์ เจริญบุญ บ้านเลขที่ 6/9 ถ.ห้วยแก้ว อ.เมือง จ.เชียงใหม่
128.ขึ้น	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ นฤมล แดงอ่อน บ้านเลขที่ 24 ถนนโพธิ์ทอง ต.หางเกวียน อ.เกล่ง จ.ระยอง

129.ไม	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายบุญช่วย ทูลพันธ์ บ้านเลขที่ 48 ถ.เจริญประเทศ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
130.ผู้	”	ชื่อ นายวิภาดา งามบุญฤทธิ์ บ้านเลขที่ 83/2 หมู่ 1 ต.คอนคา อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์
131.บัว	”	ชื่อ นายสุรัตน์ สิงห์เทพ บ้านเลขที่ 28 หมู่ 5 บ้านวังหิน ต.ท่าพระ อ.เมือง จ.ขอนแก่น
132.นัก	”	ชื่อ นายธีระ วรวงศ์จิตติ คน ๆ นี้ต่อไปภายหน้าจะได้รู้จักกัน โดยโลกทั้ง 3 จะชักนำมาเอง
133.ตาบ	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ สุภาพร คงมุสิก บ้านเลขที่ 83 หมู่ 10 ต.เป็ลย่น อ.สีชล จ.นครศรีธรรมราช
134.พลอย	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ศรีพรรณ สุวรรณชมพู บ้านเลขที่ 13/2 ถ.วัวลาย ซ.5 อ.เมือง จ.เชียงใหม่
135.สมเลี้ยว	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ เบญจวรรณ ไพรสวรรณ บ้านเลขที่ 8/36 หมู่ 14 ต.บางแก้ว อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ
136.ตาง	”	ชื่อ นวลศรี อักษร บ้านเลขที่ 85 หมู่ 2 ต.ไชยสถาน อ.เมือง จ.น่าน
137.เพชร	”	ชื่อ นายนันทิ ฝิวขาว บ้านเลขที่ 51 หมู่ 2 ต.หนองโสน อ.เมือง จ.ตราด

138.เต็ม	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายนริศ สายเบาะ อยู่ ร.ร. บ้านด้าคำต.นาละไม อ.ตระการพืชผล จ.อุบลราชธานี
139.อุ่นเฮือน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ แสงจันทร์ จันทร์จารุ บ้านเลขที่ 9/6 ถ.เรืองสวัสดิ์ ต.ธาตุเชิงชุม อ.เมือง จ.สกลนคร
140.หีบ	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ โสมฤดี สุขะวนิชย์ บ้านเลขที่ 43 หมู่ 7 ต.ควนขนุน อ.ควนขนุน จ.พัทลุง
141.เมี้ยน	”	เป็นหญิงชื่อ อนงค์ ะเนตรอนันต์สาร บ้านเลขที่ 295 บ้านแม่ชะจาน ต.แม่เจดีย์ อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงราย
142.พันทะนา	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ นิตยา ใจสม อยู่โรงเรียนพิเศษวิทยา อ.พาน จ.เชียงราย
143.ขาว	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ เบญจวรรณ เอี่ยมกมล บ้านเลขที่ 79 หมู่ 5 ต.อ่างแก้ว อ.โพธิ์ทอง จ.อ่างทอง
144.ทิม	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ สมพร กระรัตน์ บ้านเลขที่ 99 บ้านพึงพาด ต.หาดสองแคว อ.ตรอน จ.อุดรดิตถ์
145.เจียม	”	ชื่อ สุจินต์ แก้วชนะ บ้านเลขที่ 91 หมู่ 1 ต.นางหลง อ.ชะอวด จ.นครศรีธรรมราช
146.ซอนวัด	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ สุชาดา เชิดชู บ้านเลขที่ 330 ถนนไชยพันธ์ อ.เมือง จ.นครนายก

147.จิต	เกิดมาในชาตินี้	เกิดเป็นหญิงชื่อ สมร หมั่นยงค์ อยู่โรงเรียนวัดพร้าว ต.วัดขวาง อ.โพนทะเล จ.พิจิตร
148.อุคเหมย	”	ชื่อ นายประสิทธิ์ กำแพงทิพย์ อยู่ ร.ร. บ้านเวียงแก้ว ต.ศรีคอนมูล อ.เชียงแสน จ.เชียงราย
149.นวล	”	ชื่อ นายอนุพงศ์ วงษ์ษา ซึ่งตัวสูง (ไพศาล) เคยรู้จักแล้วเขาอยู่ บ้านสันตน์เปา เชียงแสน จ.เชียงราย
150.ปิ่นเงิน	”	ชื่อ นายสี สุวรรณสีห์ บ้านเลขที่ 63 บ้านกุดฉิม ต.บ้านค้อ โนนสัง จ.อุดรธานี
151.หวัน	”	ชื่อ นายสามารถ สิงห์พรหม บ้านเลขที่ 106 หมู่ 2 ต.ปางหมู อ.เมือง จ.แม่ฮ่องสอน
152.มูล	”	ชื่อ นายสุขสันต์ แสนมาโนชัย บ้านเลขที่ 21 หมู่ 2 ต.คุ้มเก่า อ.เขาวง จ.กาฬสินธุ์
153.หง่า	”	ชื่อ นายสืบสกุล จันทร์ฉาย บ้านเลขที่ 18 ถนนละม้ายทิศ ต.บางนาค อ.เมือง จ.นราธิวาส
154.หมุ่น	”	ชื่อ นายรังสรรค์ เขยพันธ์ บ้านเลขที่ 526/6 ถนนตากสิน อ.เมือง จ.ตาก
155.หวัน (มหาวัน)	”	ชื่อ นายวิโรจน์ พรหมอารีย์ บ้านเลขที่ 96/6 ถนนมหายศ อ.เมือง จ.น่าน

156.นาค	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายสถิตย์ เสนาใจ บ้านเลขที่102/32 ถนนบรมไตรโลกนารถ อ.เมือง จ.พิษณุโลก
157.กำเมือง	”	ชื่อ นายชัยยงค์ หงส์ชูเวช บ้านเลขที่257/1-5 หมู่ 6 ต.ลาดยาว อ.ลาดยาว จ.นครสวรรค์
158.ซัด	”	ชื่อ นายสุมนา ฟองสุข บ้านเลขที่ 169 หมู่ 1 ต.ฝายหลวง อ.ลับแล จ.อุตรดิตถ์
159.ดีถม	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ พัทธา ศิริลอยรัตน์ บ้านเลขที่ 44/1 หมู่ 1 ต.สูงเม่น อ.สูงเม่น จ.แพร่
160.จาทิ	”	ชื่อ นายวิจิต บุญศิริ บ้านเลขที่ 56 ถ.คชเสนีย์ อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์
161.ยอด	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ลัดดา ออมทรัพย์ บ้านเลขที่70/2 ถ.ชุมชุมประภาพร อ.เมือง จ.แม่ฮ่องสอน
162.แสงดี	”	ชื่อ นายวีระชัย เจริญจิตติชัย บ้านเลขที่ 3/2 บ้านป่ายาง อ.แม่สาย จ.เชียงราย
163.วัง	”	ชื่อ นางละม่อม พรหมเมือง บ้านเลขที่ 50 หมู่ 1 ต.วัดป่า อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์
164.บาง	”	ชื่อ นายสะอาด แก้วรากมูข บ้านเลขที่ 15/2 บ้านเหมืองแดง อ.แม่สาย จ.เชียงราย

- 165.สิงห์หาด เกิดมาในชาตินี้ เกิดเป็นหญิงชื่อ วารุณี บุญหลง
บ้านเลขที่ 295/1 ซอย 2
จ.นิมมานเหมินท์ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
- 166.ตื้น ” เกิดเป็นหญิงชื่อ ศรีทร แปงชมพู่
บ้านเลขที่ 298 บ้านป่ายาง อ.แม่สาย
จ.เชียงราย
- 167.ญาณะ ” เกิดเป็นหญิงชื่อ วันเพ็ญ บุญยืน
บ้านเลขที่ 130/2 ถนนห้วยแก้ว อ.เมือง
จ.เชียงใหม่
- 168.คำอ้าย ” ชื่อ นายสุจินต์ หมุกแก้ว
บ้านเลขที่ 94 หมู่ 4 ต.อ่าวลึกใต้
อ.อ่าวลึก จ.กระบี่
- 169.หมู (ตื้น) ” ชื่อ นายอุดม ภาสดา
บ้านเลขที่ 56 หมู่ 14 ต.บักได อ.กาบเชิง
จ.สุรินทร์
- 170.อุ ” ชื่อ นายอารมย์ รักศิลป์
บ้านเลขที่ 42/3 หมู่ 1 ต.พลี
อ.แหลมสิงห์ จ.จันทบุรี
- 171.แสนกัณ ” เกิดเป็นหญิงชื่อ อัจฉรา ชีรพัชรังสี
บ้านเลขที่ 69/4-5 หมู่ 2 ต.จันทนิมิต
อ.เมือง จ.จันทบุรี
- 172.วาด ” ชื่อ นายอำนาจ มหาชัย
บ้านเลขที่ 21 หมู่ 1 ต.สิทธิประชากรราษฎร์
อ.เชียงคำ จ.พะเยา
- 173.พรหม ” ชื่อ นายธนิต สติมานนท์
บ้านเลขที่ 727/26 ซอยวัดสุทธาราม
ถนนตากสิน – บุคคโล กรุงเทพฯ

174.แห้ว	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายธิตี ชมภูทอง บ้านเลขที่ 271 ก/3 ต.ตลาด อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ
175.จืด	”	ชื่อ นายทินกร สิ้นศักดิ์ บ้านเลขที่ 63 หมู่ 4 ต.เหมืองง่า อ.เมือง จ.ลำพูน
176.กู่	”	ชื่อ นายประดิษฐ์ สิงหนาด บ้านเลขที่ 103 บ้านปวงคำ อ.ลี้ จ.ลำพูน
177.เฮื่อง	”	ชื่อ นายปรการ ดวงดำ บ้านเลขที่ 30 หมู่ 1 ต.บางเนียง อ.สารภี จ.เชียงใหม่
178.หมื่น	”	ชื่อ นายบุญลือ ศรีวิวัฒน์ บ้านเลขที่ 21/2 หมู่ 4 ต.อุโมงค์ อ.เมือง จ.ลำพูน
179.ไหน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ทศนีย์ กิตติกาศ บ้านเลขที่ 01/1 หมู่ 3 ต.ทากาศ อ.แม่ทา จ.ลำพูน
180.แป้ง	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ พรรณิภา มณีสด บ้านเลขที่ 13 ถนนศรีภูมิ ซอย 4 อ.เมือง จ.เชียงใหม่
181.สวน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ลัดดาวัลย์ บุญสุข บ้านเลขที่ 133/5 ถนนฤดีเปรม อ.เมือง จ.อุดรดิตถ์
182.เห็บ	”	ชื่อ นายเรืองฤทธิ์ แสงวิทยานนท์ บ้านเลขที่ 844/26 ถ.สุขุมวิท ต.บางปลาสร้อย อ.เมือง จ.ชลบุรี

183.สุข	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายระนอง แก้วศรีช่าง สำนักงานสรรพสามิตฯ ศาลากลาง จังหวัดสุรินทร์ อ.เมือง จ.สุรินทร์
184.ต่าง	”	เป็นหญิงชื่อ ละไม รัตนมา บ้านเลขที่ 98 หมู่ 7 ต.น้ำน้อย อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
185.เวน	”	ชื่อ สุธา คลังศรี บ้านเลขที่ 10/6 หมู่ 6 ต.บางคูวัด อ.เมือง จ.ปทุมธานี
186.ขึ้น	”	ชื่อ สุนทรีย์ เรืองกลั่น อยู่บ้านเลขที่ 100/21 หมู่บ้านเกื้อกูล ถ.ติวานนท์ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี
187.หยัด	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ สุนิย์วรรณ เทพสิงห์ บ้านเลขที่ 45 หมู่ 2 ต.สันติสุข อ.พาน จ.เชียงราย
188.ปิ่น (เครื่องคำ)	”	ชื่อ นายเชาวพันธ์ เชื้อมัน อยู่ศูนย์บริการโทรศัพท์ภูมิภาคที่ 3 อ.เมือง จ.ขอนแก่น
189.ปิ้ง	”	ชื่อ นางนภาพรรณ ภูมิสถาน บ้านเลขที่ 23 ถนนทิพยเนตร อ.เมือง จ.เชียงใหม่
190.ป๊อ	”	ชื่อ นายนิยม ศรีใส อยู่การไฟฟ้า อ.พาน จ.เชียงราย
191.จู้ด	”	เป็นหญิงชื่อ นางละออ ผู้กำจัด บ้านเลขที่ 26 หมู่ 1 ต.นครสวรรค์ตก อ.เมือง จ.นครสวรรค์

192.เอิบ	เกิดมาในชาตินี้	เกิดเป็นหญิงชื่อ วรรณิ์ สุวรรณวงศ์ บ้านเลขที่ 180 ถนนประชาธิปไตย อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
193.เงิน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ รุจิราวรรณ ใหม่ตัน บ้านเลขที่ 205 หมู่ 4 ต.เนินบุรี อ.เนิน จ.ลำปาง
194.กี	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ลำไย มะโนการ อยู่บ้านเลขที่ 19 บ้านเกิด ต.ปัว อ.ปัว จ.น่าน
195.อ่ำ	”	ชื่อ ท่านสาธุเจ้าเมืองแก้ว อยู่วัดห้วยไคร้หลวง อ.แม่สาย จ.เชียงราย
196.เจิบ	”	ชื่อ นายลาก นวลศรี บ้านเลขที่ 318/3 หมู่ 5 ต.นาโพธิ์ อ.สวิ จ.ชุมพร
197.บุรณ์	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ เรวดี ตันตีสานนท์ บ้านเลขที่ 2139/4 อ.เมือง จ.มหาสารคาม
198.ศรี	”	เป็น“แมงบัง”หรือ“ตัวบึ้ง” อยู่ในป่าเมืองสิบสองพินนา
199.ต๋อ	”	เป็น “งูเขียว” อยู่ที่พะเยา
200.หุน	”	เป็น “เต่า” อยู่คงพญาเย็น
201.จ้อน	”	เป็น “ตะขาบ” อยู่ที่ประเทศพม่า
202.ก้อง	”	เป็น “กิ้งก่า” อยู่ที่ประเทศลาว
203.จาย	”	ชื่อ สุวพร เขียวพันธ์ บ้านเลขที่ 60 หมู่ 2 ต.สำโรงใต้ อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ

204.สิริ	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ เสมอจิตต์ วัฒนจงกล บ้านเลขที่ 70/626 หมู่บ้านประชาธิวัฒน์ 2 ต.ท่าทราย อ.เมือง จ.นนทบุรี
205.พับ	”	ชื่อ นายศิริพงศ์ สุนกุล บ้านเลขที่ 288/19 ถนนนครนายก-สาธิตา อ.เมือง จ.นครนายก
206.หุบ	”	ชื่อ นายสมเจตน์ คำหงส์ บ้านเลขที่ 61/1 หมู่ 8 ต.ไม้ดัด อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี
207.กุลโล	”	ชื่อ นายสมพงศ์ กลั่นแก้ว บ้านเลขที่ 22 ถนนอมรเดช อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
208.ยา	”	ชื่อ นายวิเชียร ศิริจันทร์ บ้านเลขที่ 75 หมู่ 1 ต.หม่ม่น อ.ธวัชบุรี จ.ร้อยเอ็ด
209.ปู่	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ศิริพร เลิศอนันต์ บ้านเลขที่ 8 หมู่ 3 ต.อ้อมใหญ่ อ.สามพราน จ.นครปฐม
210.ราด	”	ท่านสาธุเจ้ามงคลชยานุรักษ์ อยู่วัดไชยมงคล อ.ศรีเมืองใหม่ จ.อุบลฯ
211.ปู่	”	เกิดเป็น “หมาโน” (จิ้งจอก) อยู่ในป่า เมืองเพชรบุรี
212.จิ้น	”	ชื่อ นายเดวิท อ่อง (คน ๆ นี้เมื่อพบนายเลาฮองฮัด แล้วจะ พบกับนายเดวิทอ่อง)

213.วิลาโส	เกิดมาในชาตินี้	ท่านสาธุเจ้าสงวนอ่อง โฆษะโก อยู่วัดเสาชิงทอง จ.ลพบุรี
214.ลุน	”	ชื่อ นายคิเรก เทศทอง บ้านเลขที่ 62/2 ถนนสนามชัย อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์
215.อุปโล	”	ชื่อ นายถนอมทรัพย์ อิศระภาพ บ้านเลขที่ 22 หมู่ 11 ต.สามแยก อ.เลิงนกทา จ.อุบลราชธานี
216.บุรณ์	”	ชื่อ นายกมลพันธ์ ศัลยพงศ์ ต่อไปภายหน้าจะได้พบกัน
217.จู้บ	”	ชื่อ นายโชติช่วง ชนวิระยุทธ บ้านเลขที่ 225/1 หมู่ 1 ต.สังขะ อ.สังขะ จ.บุรีรัมย์
218.พริ้ง	”	ชื่อ นายณรงค์ หงส์ทอง บ้านเลขที่ 325 หมู่ 17 ต.ต้อม อ.เมือง จ.พะเยา
219.อินตัก	”	ชื่อ นายประสงค์ จำนงค์ทรัพย์ บ้านเลขที่ 43 หมู่ 1 ต.จรเข้ร้อง อ.ไชโย จ.อ่างทอง
220.ชุย	”	ชื่อ นายประมวล ลาวัณย์วรวงศ์ บ้านเลขที่ 31/6-7 ถนนนกแก้ว ต.กุคปอง จ.เลย
221.ต้า	”	ชื่อ นายประยุทธ นพมณีไพศาล บ้านเลขที่ 110/57 ถนนรามศวร อ.เมือง จ.พิษณุโลก

222.สบ	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายประวิทย์ เรืองประดับ บ้านเลขที่ น/70 ถ.ทุ่งสง-ร่อนพิบูลย์ ต.ปากแพรก อ.ทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช
223.ผาคำ	”	ชื่อ นายสันต์ เวทยสาร บ้านเลขที่ 119 หมู่ 7 อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา
224.หา	”	ชื่อ นายอุดร ศรีพุทธิรัตน์ บ้านเลขที่ 791/12 ถ.เรืองสวัสดิ์ อ.เมือง จ.สกลนคร
225.ยาน	”	ชื่อ นายบุญรักษา วิทยาคม บ้านเลขที่ 34/1 หมู่ 4 ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี
226.ตั้ง	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ จินตนา ปานเล็ก บ้านเลขที่ 82/2 หมู่ 9 ต.บางกรวย อ.บางกรวย จ.นนทบุรี
227.ฝ่าย	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ กิตติมา วิทยาอารีย์กุล บ้านเลขที่ 153/1 ถ.พานิชย์เจริญ อ.เมือง จ.เพชรบุรี
228.คำแสน	”	ชื่อ นายสุวรรณ จุลมั่ง บ้านเลขที่ 42 หมู่ 4 ต.รับร่อ อ.ท่าแซะ จ.ชุมพร
229.ตูป	”	ชื่อ อารมย์ เรืองขจ บ้านเลขที่ 874 หมู่ 3 ต.ท่าข้าม อ.พุนพิน จ.สุราษฎร์ธานี
230.เจียม	”	ชื่อ นายสุรพล สุประดิษฐ์ บ้านเลขที่ 45/234 ถนนสุขาภิบาล 1 ซอยอุเทน 17/5 ต.คลองกุ่ม อ.บางกะปิ กรุงเทพฯ

231.ตวย	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ เจ้มทอง สมลี บ้านเลขที่ 99 หมู่ 9 ต.หัวเมือง อ.มหาชนะชัย จ.ยโสธร
232.ชะฎิล	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ จีรนันท์ แจ่มสอน บ้านเลขที่ 56 หมู่ 6 ต.ไทรมา อ.เมือง จ.นนทบุรี
233.นางป้า	”	ชื่อ นางอัจฉรา ภูวนารถนุรักษ์ บ้านเลขที่ 91/98 หมู่บ้านปฐวิกรณ์ 2 ถ.รามอินทรา อ.บางกะปิ กรุงเทพฯ
234.นางลอย	”	ชื่อ นางมารศรี จันทน์น้อย
235.นางผด	”	ชื่อ นางวันเพ็ญ ประยูรสุข
236.นางฟอง	”	ชื่อ นางเพ็ญจันทร์ คุปตะเวนิช
237.นางจิ้น	”	ชื่อ นางกาญจนา โพธิทอง
238.นางหลง	”	ชื่อ จีรวัดน์ สุทธธรรม
239.นางเบน	”	ชื่อ นางวิไล นพสันเทียะ
240.นางเจียง	”	ชื่อ นางอุดมลักษณ์ จงสงวน
(หมายเลขที่ 234–240 อยู่ที่ไหน ให้ถามนางอัจฉรา เขาจะบอกที่อยู่ให้)		
241.นางปิม	”	ชื่อ นางวรรณิ ปัญจทรัพย์ บ้านเลขที่ 342 ซ.ประชาชื่น 1 แขวงบางซื่อ เขตดุสิต กรุงเทพฯ
242.นางหยวก	”	ชื่อ นางเรียม ทรัพย์สาคร คน ๆ นี้ต่อไปภายหน้าอีก 4–5 ปี โลกทั้ง 3 จะให้ได้มาพบกัน
243.จิ้นฟ้า	”	ชื่อ นางจันทิมา สุขกล้า บ้านเลขที่ 42 หมู่ 3 ต.สระกระเทียม อ.เมือง จ.นครปฐม

244.ปา	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นางนงลักษณ์ เสือจร บ้านเลขที่ 31 หมู่ 2 ต.เกาะยาวน้อย อ.เกาะยาว จ.พังงา
245.มา	”	เกิดเป็นชายชื่อ มนต์ ประจวบจินดา บ้านเลขที่ 322/7 ถนนนิคมรถไฟ ต.มหาชัย อ.เมือง จ.สมุทรสาคร
246.หวน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ นงลักษณ์ เตชะพิสิษฐ์ คนนี้ต่อไปโลกทั้ง 3 จะได้ให้พบกัน ตัวข้าฯ จะไม่บอกที่อยู่
247.อุป	”	เกิดเป็นชายชื่อ พิทักษ์ จันทรไส บ้านเลขที่ 67 หมู่ 2 ต.กองนาง อ.ท่าบ่อ จ.หนองคาย
248.หยาด	”	ชื่อ กฤษดา วิไลลอย บ้านเลขที่ 74 ถนนเทศา 1 อ.เมือง จ.กำแพงเพชร
249.นายคำ	”	ท่านสาธุเจ้าวิมลธรรมวาที อยู่วัดเจียงอีศรีมงคล อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ
250.นางหล้า	”	ชื่อ อมรา สุยะดี บ้านเลขที่ 14 บ้านท่าทุ่งหลวง อ.แม่ทา จ.ลำพูน
251.นางเทพ	”	ชื่อ นงลักษณ์ กันทรส บ้านเลขที่ 209 หมู่ 1 ต.ต้นธง อ.เมือง จ.ลำพูน
252.นางจำ	”	ชื่อ ประกอบ สุริยจันทร์ อยู่ร้านกุสุมา จ.ลำพูน
253.นางเหล็บ	”	ชื่อ นางไพล มะโนเพ็ญ อยู่ลำพูนนั้นแหละ

254.นางใบ	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นางวรรณช ปินใจ บ้านเลขที่ 52/5 หมู่ 4 ต.ถ้ำ อ.ถ้ำ จ.ลำพูน
255.นางพัด	”	ชื่อ นายประดิษฐ์ คีเลศ บ้านเลขที่ 171/122 ซ.ธารทิพย์ ถ.ประชาสโมสร อ.เมือง จ.ขอนแก่น
256.นางฟอน	”	เป็นทหารชื่อ สมนึก สุวรรณ อยู่บ้านเลขที่ 14 หมู่ 5 ต.คอนแก้ว อ.แม่ริม จ.เชียงใหม่
257.นางขอนแก่น	”	เป็นหญิงชื่อ อัจฉรา ผ่องใส บ้านเลขที่ 113 ถนนเทศบาล 2 อ.เมือง จ.สุรินทร์
258.นางสาย	”	ชื่อ นางอารียา กาญจนกันติ บ้านเลขที่ 103/35 ถ.สรศักดิ์ 1 อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี
259.นางงำ	”	ชื่อ นางสาววัลย์ อุดมชาติ บ้านเลขที่ 189 ถนนไชยบุรี อ.แม่จัน จ.เชียงราย
260.นางเร็ว	”	ชื่อ นางอินแถลง เร็วเจริญ อยู่อำเภอแม่จันเชียงราย (ต่อไปภายหน้า โลกทั้ง 3 จะได้พบกัน)

เหล่าเสนาอำมาตย์ที่อยู่ฝ่ายสุ(ไพศาล) “พญาสิงหวิลาศ” ได้นำเข้าต่อสู้กับฝ่ายช้างศึก (พวกขอม) ในครั้งนั้น ปี พ.ศ. 1653 เกิดมาในชาตินี้ ก็ได้เสวยสุขบ้าง เสวยทุกข์บ้าง มีวิบากกรรมในชาติอื่น ๆ มาตรึงตรอนให้เกิดเป็นสัตว์ไปก็มี เพราะได้ทำกรรมไว้ในอดีตมากมาย หมู่คนจำนวน 260 คน ที่ได้เวียนว่ายตายเกิดมาคนละหลายภพ หลายชาติ มีดังต่อไปนี้.....

1. เสนาเลื้อน เกิดมาในชาตินี้ เป็นทหารและเป็นผู้หญิง
(มีนิสัยเดิมติดตัวมา—พบตัวแล้วถามว่า
นิสัยเดิมติดตัวมานั้นเป็นอะไร)
ชื่อ เรวดี ปิ่นมณี บ้านเลขที่ 499/385
แฟลตกรมแพทยทหารบก ถ.ศรีอยุธยา
อ.พญาไท กรุงเทพฯ
2. จิน ” เป็นทหารชื่อ ทวี ปาโมกข์
โรงเรียนศรีวิกรณ์ แขวงสุขุมวิท
คลองตัน เขตพระโขนง กรุงเทพฯ
3. ปู่ก ” เป็นพระภิกษุชื่อ ท่านสาธุเจ้ามานิต
บุญญาคม อยู่วัดห้วยไคร้ใหม่
4. ต๋อ ” เป็นทหาร ชื่อ เทพ ธนพิทักษ์
บ้านเลขที่ 5/53 ซอยทรัพย์สิน
ถนนนครใน อ.เมือง จ.สงขลา
5. หุบ ” เป็นทหาร ชื่อ บุญมี กาเจริญ
บ้านเลขที่ 1/16 ตรอกวัดราชสิทธิาราม
เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ
6. เขียน ” ชื่อ พจน์ แสงสวัสดิ์
อยู่สำนักงานการปฏิรูปที่ดิน
จ.พระนครศรีอยุธยา
7. สาย ” เกิดเป็นหญิงชื่อ พวงทอง ปทุมชาติ
บ้านเลขที่ 4 ถนนสุทธิสาร ซอยวิเศษสังวร
อ.เมือง จ.นครพนม
8. ตี ” ชื่อ นายพีรพงศ์ คำพูน
อยู่กองบินเบา ศูนย์การบินทหารบก
อ.เมือง จ.ลพบุรี

9. จู	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายภักดี ตั้งธรรม อยู่เรือนจำประจวบ อ.เมือง จ.ประจวบคีรีขันธ์
10. ปิง	”	เกิดมาอยู่นอกพุทธศาสนา ชื่อ มุหะหมัด เจือาลี อยู่โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ อ.บาเจาะ จ.นราธิวาส
11. ยะ	”	เป็นทหารชื่อ ไย กุนอก อยู่ 135/3 หมู่ 10 ต.คูคตอ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี
12. โชติ	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ เวียงจันทร์ วุฒิวงศ์ อยู่แม่โจ้คลินิก ต.หนองหาร อ.สันทราย จ.เชียงใหม่
13. เนียม	”	เป็นตำรวจชื่อ ศักดิ์ชัย ประสานทอง อยู่สถานีตำรวจภูธร อ.เทพา จ.สงขลา
14. นาค	”	ชื่อ กุ๋อินทวิเศษ บ้านเลขที่ 139/9 ซอย 4 ถนนประจักษ์ อ.เมือง จ.อุดรธานี
15. โท	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ชนิกา ชื่นสมบัติ อยู่สถานีตำรวจภูธร อ.ชัยบาดาล จ.ลพบุรี
16. ที	”	ชื่อ เฉลิมเกียรติ ทาศิริ อยู่สถานีตำรวจท่าวัง อ.ท่าวัง จ.ลพบุรี
17. ยนต์	”	ชื่อ นายชัยรัตน์ ถาวโรฤทธิ์ อยู่ธนาคารแห่งประเทศไทย อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

18.เหลือ	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายวรชัย ชุมทรัพย์ บ้านเลขที่ 001/3 ถนนพานิชเจริญ อ.เมือง จ.นครนายก
19.เคน	”	เป็นทหารชื่อ อนุรักษ์ เพชรขาว บ้านเลขที่ 105/11 หมู่ 1 ซอยสุขาภิบาล ถ.แจ้งวัฒนะ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี
20.พล	”	เป็นทหารชื่อ อภิยุทธ วิเศษนคร อยู่บ้านเลขที่ 41/164 หมู่ 5 ต.ท่าช้าง อ.เมือง จ.จันทบุรี
21.หุน	”	ชื่อ อนุชาติ จอมแพง บ้านเลขที่ 84 บ้านนางแซงต.นาแซง อ.หล่มเก่า จ.เพชรบูรณ์
22.ปุ่น	”	เป็นตำรวจชื่อ นวรัตน์ ลิ้มเลิศวิศิษฐ์ บ้านเลขที่ 1/1 ซอยทรัพย์สิน อ.เมือง จ.สงขลา
23.ขอ	”	เป็นทหารชื่อ ประยงค์ ประยงค์กุล อยู่กองพันทหารม้าที่ 13 ต.สะเดียง อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์
24.เครื่อง	”	ชื่อ นายมนตรี วรรณวิจิตร อยู่ที่ว่าการอำเภอเชียงของ อ.เชียงของ จ.เชียงราย
25.แก้ว	”	เป็นทหารชื่อ สวง พุ่มพวง อยู่กองบิน 2 อ.เมือง จ.ลพบุรี
26.ทัย	”	เป็นทหารหญิงชื่อ วาสนา สุภาพ คนๆ นี้ต่อไปโลกทั้ง 3 จะคลบ้นดาล ให้พบกันภายใน 2-3 ปี ข้างหน้า (ปัจจุบัน พ.ศ. 2536 ได้พบกันแล้ว)

27.วัน	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ สุกานดา บุญเกียรติ บ้านเลขที่ 7 ถนนสุขุมวิท 56 (ซอยสายทิพย์) แขวงบางจาก พระโขนง กรุงเทพฯ
28.สิด	”	ชื่อ นางสาววิทย์ บำรุงศรี บ้านเลขที่ 912/18 หมู่ 10 ถนนนครสวรรค์คก อ.เมือง จ.นครสวรรค์
29.เตียน	”	เป็นทหารชื่อ อมร แก้วมูล อยู่ค่ายพ่อบุณผาเมือง อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์
30.พิว	”	เป็นทหารชื่อ อรัญ สุทัศน์ ณ อยุธยา บ้านเลขที่ 406/3085 ซอยมหาโชค ถนนสนามบิน อ.เมือง จ.พิษณุโลก
31.เอื้อม	”	เป็นทหารหญิงชื่อ ลดาวัลย์ ราษฎร์ระนะบริหาร อยู่กองโรงงานวัดสระเบ็ด จ.อยุธยา
32.เจือ	”	เป็นทหารหญิงชื่อ วรรณทิมา กาญจนอักษร อยู่ ง.104/12 ซอยมาตุลี 7 ต.ดาวดึงส์ อ.เมือง จ.นครสวรรค์
33.แป็บ	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ รุ่งทิพย์ เล่าห์กิตติศักดิ์ อยู่โรงพยาบาลฝาง อ.ฝาง จ.เชียงใหม่
34.วัน	”	ชื่อ นางดำรงค์ คงเมือง สำนักงานสาธารณสุข อ.หันคาจ.ชัยนาท
35.หาง	”	ชื่อ นายสุชาติ อุ่นทรัพย์ โรงเรียนเลาขวัญราษฎร์บำรุง อ.เลาขวัญ จ.กาญจนบุรี

36. เลิศ เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายประพุดติยอคไพบุลย์
ทำงานอยู่สถานีตรวจอากาศกำแพงเพชร
(ชาติก่อนเป็นผู้รู้เรื่องดินฟ้าอากาศเช่น ฝนตก แดดออก และเขา ได้อธิษฐาน
จิต ไว้ชาตินี้เขาจึงมาทำงานเกี่ยวกับเรื่องดินฟ้าอากาศเหมือนเดิม)
37. ป๋อ ” ชื่อ นายชาติรี ศรีเมือง
บ้านเลขที่ 96/3 หมู่ 3 ต.สวนใหญ่
อ.เมือง จ.นนทบุรี
38. มูล ” ชื่อ นายอนุชา ธงนำทรัพย์
อยู่ร้านเอื้อวิทย์ ถนนราชวงศ์
อ.เมือง จ.เชียงใหม่
39. ยิ้ม ” เป็นทหารชื่อ เฉลิม ยิ้มสมบูรณ์
40. ลอย ” เป็นทหารชื่อ ขจร จิตรพิเศษ
41. สุข ” เป็นทหารชื่อ จารุเกียรติ ชัยวงศ์ (ทั้ง 3
คน โลกทั้ง 3 จะคลบนันดาล ให้พบกัน
ในภายหน้า)
42. หลง ” ชื่อ นายมานิตย์ โสริย์
43. อัมวิค ” ชื่อ นายเจริญ พนมการ
44. ปั่น ” เกิดเป็นหญิงชื่อ สมร ม่วงพิณ
45. กัด ” ชื่อ นายคำป็น อินทร์แสง
46. ชุบ ” เกิดเป็นหญิงชื่อ นางคำมูล อินแสง
47. เห็น ” ชื่อ นายนครศักดิ์ อินแสง
48. ปู่ ” ชื่อ นายนิยม อินแสง
(45–48 อยู่ที่ร้านคำสว่าง บ้านสบทา
อ.ป่าซาง จ.ลำพูน เนื่อ)
49. ลาปล ” ชื่อ นายถวัลย์ สมบุญพูลพัฒน์
บ้านเลขที่ 37 ถนนศรีอุทัย ซอย 2
อ.เมือง จ.อุทัยธานี

		(ซ้ำ ครับ...)
50. ปิ่น	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายวิรัตน์ แซ่ห่าน พญาพิงคราชบอก “ชื่อนี้คุ้น ๆ ไผศาลถาม “นายวิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ” พญาฯ ตอบ “อ้อ...ครับ” พญาพิงคราชและไผศาล หัวเราะจันพร้อมกัน
51. สงค์	”	ชื่อ นายยศบดี ทองเดชศรี
52. เงา	”	ชื่อ นางเทียมพร ทองเดชศรี (ทั้งสองคนนี้ได้รู้จักกับไผศาลแล้ว)
53. ขำ	”	ชื่อ ท่านสาธุเจ้าสันติคุณาภรณ์ วัดเพียนาม อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ
54. ทอง	”	ชื่อ นายชวลิต สุริยะจันทร์
55. เทพ	”	เป็นหญิงชื่อ นางทองพูน สุริยะจันทร์
56. แม้น	”	ชื่อ นายก้องเกียรติ์ สุริยะจันทร์ (ทั้ง 3 คน อยู่ร้านกุสุมาล้าพูน)
57. ป้าง	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ อาภานาถ อังกินันท์
58. มั่ง	”	ชื่อ กาจธนิตย์ อังกินันท์
59. มา	”	ชื่อ สุทธิดา อังกินันท์
60. ชุบ	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ชัชฌา กรรณสูตร
61. สุน	”	ชื่อ ชัชชนม์ กรรณสูตร
62. หยุด	”	ชื่อ ชัชยุดิ กรรณสูตร
63. หู	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ญัฐยา เรียงชะเยส
64. แดง	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ อิษยา เรียงชะเยส
65. ฟोन	”	ชื่อ นายณัฐจักร์ เรียงชะเยส
66. แนน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ กิติยานันท์ อังกินันท์
67. ริด	”	ชื่อ นายชวนาท ปัทมพงศ์
68. ลี	”	ชื่อ นายชาตินนท์ ปัทมพงศ์

(หมายเลข 57–68 ทั้งหมดนี้ ตัวซ้ำๆ ไม่บอกที่อยู่ เพราะเป็นหน้าที่ของผู้อื่น
หลังจาก เรื่องนี้ได้เผยแพร่ออกไปไม่นานนัก และเมื่อไพศาลได้พบคนใดคนหนึ่ง
แล้วให้ถามชื่อต่างๆ เหล่านี้ว่ารู้จักคุ้นเคยกันไหม เกิดมาชาตินี้เป็นอะไรกัน เพราะ
ชาติก่อนเขาเป็นเพื่อนกันรักกันมากแล้วได้อธิฐานร่วมกันมาว่าเกิดมาพบชาติใดก็ขอ
ให้ได้พบและรู้จักกันอีก)

69.ผา	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายสุเทพ มานีเวศม์ บ้านเลขที่ 417/ 2 ซอยประดู่ 1 ถนนเจริญกรุง 107 เขตยานนาวา กรุงเทพฯ
70.ตาด	”	ชื่อ นายประชา เอ็งตระกูล
71.ตีบ	”	ชื่อ นายไชยยศ เตชะทวีวัฒน์ (2 คนนี้ให้ไปถาม นายสุเทพ มานีเวศม์ ว่าบ้านอยู่ไหน เพราะทั้งสองรู้จักกันดี)
72.เปิง(ปู่ด)	”	เกิดเป็นสัตว์ เป็น “ผี้ง” อยู่ในป่า เมืองอำประเทศพม่า
73.นอง	”	เกิดเป็นสัตว์เป็น “ไก่อ” อยู่ที่เมืองตะไกร้ง ประเทศพม่า
74.ลุน	”	เกิดเป็นสัตว์เป็น “หมี” อยู่ที่เมือง แม่ฮ่องสอน
75.ฮ้าม	”	เกิดเป็นสัตว์เป็น “อีบั้ง” หรือ “บ่าง” อยู่ในถ้ำจังหวัดลำปาง
76.ไผ่	”	ชื่อ นายวินัย มหาวงศ์นันท์ บ้านเลขที่ 125 หมู่ 2 ต.เวียง อ.เทิง จ.เชียงราย
77.กุน	”	ชื่อ นายวิโรจน์ สอึงทอง บ้านเลขที่ 27/37 หมู่ 2 ถนนสุขาภิบาล 1 แขวงบางแค เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ

78.เกิด	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ สุคนธา ศรีวุฒิ อยู่โรงเรียนบ้านยางหอม อ.เทิง จ.เชียงราย
79.เมือง	”	ชื่อ นายชาญชัย จุลโบล บ้านเลขที่ 125/23 หมู่ 5 ต.บางกรวย อ.บางกรวย จ.นนทบุรี
80.ปิ่น (แฉะ)	”	ชื่อ นายจำลอง นาคคิลก บ้านเลขที่ 28 หมู่ 8 ต.กระเบื้องใหญ่ อ.พิมาย จ.นครราชสีมา
81.สาม	”	ชื่อ นายณรงค์ ทรงสว่าง บ้านเลขที่ 141 หมู่ 4 ต.ดำเนินสะดวก อ.ดำเนินสะดวก จ.ราชบุรี
82.แกล้ว	”	ชื่อ นายอนุสรณ์ สิริธิราษฎร์ ต่อไปภายหน้าก็จะรู้จักกัน (คน ๆ นี้ในสมัยนั้น เขาได้ฝน “บุญเลย” ให้ข้าฯ กิน เพราะข้าฯ ปวดท้องเป็นประจำ เกิดเป็นหญิงชื่อ รุ่งทิพย์ ผลไพร บ้านเลขที่ 83 หมู่ 2 ต.หนองปลิง อ.เมือง จ.นครสวรรค์
84.ตำ	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ สุณีย์ ไทยวัฒนานนท์ บ้านเลขที่ 141/21-23 ถนนราชวิถี อ.เมือง จ.นครปฐม
85.มิ่ง	”	ชื่อ นายจรรูร สาระทัศนันทน์ บ้านเลขที่ 16 ถนนสกลเชิงคาน ซอย 1 อ.เมือง จ.เลย

86.มาด	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายอารีย์ กันทะวิน บ้านเลขที่ 73 หมู่ 6 ต.ป่าสักอ.เชียงแสน จ.เชียงราย
87.เขต	”	เกิดเป็นพระภิกษุชื่อ สาธุเจ้าสถิตยบุญวิมล วัดปงยางคก อ.ห้างฉัตร จ.ลำปาง
88.มุ่น	”	เกิดเป็นพระภิกษุชื่อ สาธุเจ้ามนุญชรธรรมานุศาสน์ วัดพระบาทวังตวง อ.แม่พริก จ.ลำปาง
89.ตาด	”	ชื่อ นายมานพ พิทักษ์รัตนพงศ์ บ้านเลขที่ 250/13 ต.วัดไกร อ.เมือง จ.นครสวรรค์
90.กน	”	ชื่อ นางอำพร ตันกุล บ้านเลขที่ 204 หมู่ 2 ต.ดงเจน อ.เมือง จ.พะเยา
91.ฮ้วน	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ จรรยา เอี่ยมสุพรรณ บ้านเลขที่ 110 ถนนประสิทธิ์สงคราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
92.ทุง	”	เป็นพระภิกษุชื่อ ท่านสุวรรณ สุวรรณโชโต วัดเบญจมบพิตร กรุงเทพฯ
93.หว่าง	”	เป็นพระภิกษุชื่อ ท่านสุทัศน์ สุกุศลโน อยู่วัดพระแก้วจ.เชียงราย
94.มอย	”	เป็นพระภิกษุชื่อ ท่านวงศ์ ทานะวังโส อยู่วัดพระแก้ว จ.เชียงราย
95.มี	”	เป็นพระภิกษุชื่อ ท่านหิรัญเขต คณารักษ์ อยู่วัดศรีบุญเรือง อ.แม่จัน จ.เชียงราย

96. ใต้	เกิดมาในชาตินี้	เป็นพระภิกษุชื่อ ท่านทองพาน ฐานิสสโร อยู่วัดคูยาง อ.เมือง จ.กำแพงเพชร
97. ฟ่าง	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระปริยัติสาคร วัดคลองโพธิ์ อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์
98. ดี (งูเปา)	”	เป็นพระภิกษุชื่อ พระพ่วงธรรมปัญโญ วัดพระเจ้าตนหลวง อ.เมือง จ.พะเยา
99. เจ็บ	”	ชื่อ นายปู้ด วงศ์เรือง
100. ต๊ะ	”	เป็นผู้หญิงชื่อ นางหลวง วงศ์เรือง (ทั้งสองคนนี้ให้ไปถามพระพ่วงว่าเขาเป็นใคร อยู่ที่ไหนเน้อ)
101. เขียว	”	ชื่อ นายสามารถ ณ ลำปาง บ้านเลขที่ 87 หมู่ 1 ต.บ้านคำ อ.เมือง จ.ลำปาง
102. ตัก	”	เกิดเป็นผู้หญิงชื่อ ดวงฤดี สุจิรพัฒนา บ้านเลขที่ 95/5 บ้านดง ต.คงสุวรรณ อ.ดอกคำใต้ จ.พะเยา
103. เปี้ย	”	ชื่อ นายเกียรติศักดิ์ สันธารุณย์ อยู่บ้านเลขที่ 55 หมู่ 7 ต.เกาะสำโรง อ.เมือง จ.กาญจนบุรี
104. ชุย	”	ชื่อ นางปราณี โกศลพันธ์
105. อำ	”	นายจิริกิจ วีรานูวัตติ
106. ข่วง	”	ชื่อ กัลยาณี วีรานูวัตติ

(หมายเลข 104–106 ข้างๆ ไม่บอกที่อยู่ แต่ต่อไปจะมีคนมาบอกให้) เพราะเมื่อเรื่องนี้แพร่ออกไปและถามพวกเขาว่าเป็นอะไรกันบ้าง เพราะภพชาติสมัยโยนกพวกเขาทั้งสามคนได้อธิษฐานจิตให้พบกันอีก)

107. โสม	”	ชื่อ นายปิยะ วีรานูวัตติ
108. วิตุณ	”	ชื่อ นายเกษียรสม วีรานูวัตติ
109. สม	”	ชื่อ นายปิ่น วีรานูวัตติ

(หมายเลขที่ 107 – 109 ทั้ง 3 คนก็ เหมือนกัน เขาได้อธิษฐานให้มาพบกัน
ในชาตินี้)

110.ปู่	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายเกรียงศักดิ์ ธีรติบุตร บ้านอยู่กรุงเทพฯ
111.พ่วง	”	ชื่อ นายประจวบ สุริยวงศ์ บ้านเลขที่ 49/1 หมู่ 3 (งามจำ) ต.มะขาม อ.มะขาม จ.จันทบุรี
112.ปวง	”	ชื่อ นายพงศ์ธร พร้อมไวก์พล บ้านเลขที่ 29/40 หมู่ 8 ถนนรัตนธิเบศร์ ต.บางกระสอ อ.เมือง จ.นนทบุรี
113.เอิบ	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ปานทิพย์ ต้นไชยศรี บ้านเลขที่ 190/10 ถนนแสงสวรรค์ อ.ชุมแสง จ.นครสวรรค์
114.บุญหนา	”	ชื่อ นายพงศ์อินทร์ ณ ลำพูน
115.วิม	”	ชื่อ นายนิติวัติ (บุตรดา) วัฒนพงศ์ศิริกุล (114–115 จะมาพบในภายหลัง)
116.มูลคำ	”	ชื่อ นายสุวิทย์ เกาสุพรรณ บ้านเลขที่ 108 หมู่ 11 ต.บางหมาก อ.เมือง จ.ชุมพร
117.จาบ	”	ชื่อ นายอนุรักษ์ ทวีมา บ้านเลขที่ 96/40 หมู่บ้านเมืองทอง 3 ถนนแจ้งวัฒนะ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี
118.ฟอง	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ สุนันทา สุพรโมษกุล บ้านเลขที่ 88/2 ถนนทหารบก อ.เมือง จ.นครปฐม

119.มาค	เกิดมาในชาตินี้	นายอนันต์ กุลจะลา บ้านเลขที่ 1 ถนนราชวงศ์ ซอย 2 อ.เมือง จ.เชียงใหม่
120.หลิง	”	ชื่อ นายทองคำ แซ่ตั้ง บ้านเลขที่ 101/49 ถนนวุฒากาศ แขวงตลาดพลู เขตธนบุรี กรุงเทพฯ
121.ไฉ่	”	เป็นหญิงชื่อ นางศรีบุตร วงศ์ดำคำ บ้านเลขที่ 31 หมู่ 6 ต.หนองควาย อ.หางดง จ.เชียงใหม่
122.งา	”	เป็นหญิงชื่อ นางคำปิ่น ไชยวงศ์ บ้านเลขที่ 27 หมู่ 2 ต.เชียงดาว อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่
123.ลู๋	”	ชื่อ นายสุภชัย ฟองรัตน์ ต่อไปภายหน้าจะได้พบกัน
124.ແຄບ	”	ชื่อ นายภิญโญ ตั้งภักดีรัตน์
125.ຈັບ	”	ชื่อ นายองอาจ อินทอง บ้านเลขที่ 5/1 บ้านห้วยไร่ ต.จีเหล็ก อ.แม่พอง จ.เชียงใหม่
126.ນຸດ	”	ชื่อ นายปรีชา อินทวงศ์
127.ເຄືອ	“	เกิดเป็นหญิงชื่อ นางปรานอม อินทวงศ์ (ทั้ง 2 คนนี้จะพบกันในภายหน้า)
128.ເມື່ອ	”	ชื่อ นายเลา ฮีคฮัด คนนี้จะไปเกิดต่างบ้านต่างเมือง และ คนนี้จะมามีคนนำมาให้รู้จักในภายหลัง
129.ພານ	”	ชื่อ นายพงศ์พันธ์ วงศ์วัชรกุล บ้านเลขที่ 21/117 ซอยจุฬาเกษม อ.เมือง จ.นนทบุรี

139.ทค	เกิดมาในชาตินี้	เกิดเป็นหญิงชื่อ สมพร ศรีสืบ บ้านเลขที่ 178 หมู่4 ต.เวียงตาล อ.ห้างฉัตร จ.ลำปาง
140.หมวด	”	เป็นพระภิกษุชื่อ สาธุเจ้าสถิตย์ธรรมญาณ อยู่วัดเจดีย์ศรีวิหาร อ.ลับแล จ.อุตรดิตถ์
141.ชั้นเงิน	”	ชื่อ นายสมศักดิ์ นันทะชัย บ้านเลขที่ 4 หมู่ 9 ต.บ้านคู่อ.เมือง จ.เชียงราย
142.ซอนซุก	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ทิพาพรรณ คำห้าง บ้านเลขที่ 64 หมู่5 ต.เวียงทอง อ.สูงเม่น จ.แพร่
143.กะนะ	”	ชื่อ นายสมชาย สว่างวงศ์ บ้านเลขที่ 81 หมู่2 ต.ท่าชุมพล อ.โพธาราม จ.ราชบุรี
144.ปัด	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ นางสมพร แซ่ตัน บ้านเลขที่ 31 ถนนหัตถกรรมศึกษา ต.พืมาน อ.เมือง จ.สตูล
145.เถื่อ	”	เป็นพระชื่อ สาธุเจ้าสถิตย์ธรรมโมภาส วัดกาศไค้อ.สูงเม่น จ.แพร่
146.ต้าน	”	ชื่อ นายอภิชัย ชีวสุภกร บ้านเลขที่ 24 ถนนนิพัทธสงเคราะห์ 1 ซอย 21 อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
147.อุค	”	เป็นทหารชื่อ สุรยุทธ รัตนจารุ ต่อไปจะได้รู้จักกันภายหลัง
148.แหก	”	ชื่อ นายจรัส ภาศิริ บ้านเลขที่ 14/4 หมู่7 ต.ทางเกวียน อ.แกลง จ.ระยอง

149.หุม	เกิดมาในชาตินี้	เป็นพระชื่อ ท่านสาธุเจ้าสถิตยัสสสุนทร อยู่วัดยางโองน้ำ ต.แม่สลิค อ.บ้านตาก จ.ระยอง
150.สิงห์โหยด	”	เป็นพระชื่อ ท่านสมชาย จันทโร วัดมงคลทับคล้อ จ.พิจิตร
151.ขาง	”	เป็นพระชื่อ ท่านปุ่น โกวิท อยู่วัดมัชฌาวาส จ.อุตรธานี
152.กั๋ง	”	เป็นพระชื่อ ท่านสนิท ชะวะนปัญญา อยู่วัดไตรมิตร กรุงเทพฯ
153.อิน	”	ชื่อ นางสมทรง เพ็ญมาก พักอาศัยอยู่ค่ายประจักษ์ศิลปคม อ.เมือง จ.อุตรธานี
154.ปิ้ง	”	เป็นทหารชื่อ อัษฎุฒิ อย่างสวย
155.ยีน (ต้าเพ็ง)	”	เป็นทหารชื่อ เฉลิมชัย จูจิตารมย์
156.หลีบ	”	เป็นทหารชื่อ ชีรพันธ์ ไตรพิพัฒน์
157.หก	”	เป็นทหารชื่อ รณภพ วิเชียรวรรณ
(หมายเลขที่ 154 – 157 ทั้งหมดนี้โลกทั้ง 3 จะให้ได้พบกันในภายหน้า)		
158.หมู	”	เป็นพระชื่อ ท่านบริหารปัจจันตเขต อยู่วัดมณีไพรสณฑ์ อ.แม่สอค จ.ตาก
159.ลั่น	”	เป็นพระชื่อ ท่านปริยัติสาธ อยู่วัดคลองโพธิ์ อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์
160.เมือง	”	เป็นพระชื่อ บำรุง ฐานุตโตโร อยู่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ อ.เมือง จ.พิษณุโลก
161.แวง (สามหมอก)	”	เป็นพระชื่อ นพ อังกรปัญญา อยู่วัดธาตุทองเขตพระโขนง กรุงเทพฯ

162.เจียม	เกิดมาในชาตินี้	เป็นพระชื่อ สุมนต์ตีสสะโร อยู่วัดเบญจมบพิตร กรุงเทพฯ
163.ลี	”	เป็นพระชื่อช่วง โชติมันโต
164.มั่ว (ผาเพิง)	”	เป็นพระชื่อ ทองหล่อ สุวัณณะรังสี (ท่านช่วงและท่านทองหล่อ อยู่ที่ไหนให้ไปถามท่านสุมนต์ ท่านจะบอก ที่อยู่ให้)
165.มู้ด	”	เป็นพระชื่อ พระธรรมธีรราช มหามุนี อยู่วัดยานนาวา กรุงเทพฯ
166.หวาด	”	เป็นพระชื่อ พุฒิ สุวัณโณ อยู่วัดสุวรรณาราม กรุงเทพฯ
167.แถบ	”	เป็นพระชื่อ หนู อโนปปัญโญ อยู่วัดสระเกศ กรุงเทพฯ
168.ซาก	”	เป็นพระชื่อ เทียบ วรรณโณ (อยู่ที่ไหนให้ไปถามท่านหนูคนเดียว)
169.ห้อน	”	เป็นพระชื่อ กมล โกวิทโท วัดพระเชตุพน กรุงเทพฯ
170.ขอน	”	เป็นพระชื่อ ทิมหาธีโร (อยู่ที่ไหนไปถามท่านกมลคนเดียว)
171.หอย	”	เป็นพระชื่อ ทองพาน ฐานิสสะโร วัดกุยยาง กำแพงเพชร
172.ตุน	”	เป็นพระชื่อ ศรีจันทร์ วัฒนาโก วัดศรีสุทธาวาส อ.เมือง จ.เลย
173.ขุย	”	เป็นพระชื่อจันทรศรี จันททีโป วัดโพธิสมภรณ์ จ.อุดรธานี
174.เพชรงาม	”	เป็นพระชื่อ ภู สุจิณโณ วัดบรมนิวาส กรุงเทพฯ

175.สืบ	เกิดมาในชาตินี้	เป็นพระชื่อ สมพงศ์ พรหมวังโส วัดเบญจมบพิตร กรุงเทพฯ
176.คง	”	เป็นพระชื่อ แห่ล่ง หรือ เหลียว หรือเหล่าลุมโน วัดธาตุเมืองจ.ขอนแก่น
177.สร้าง	”	เป็นพระชื่อ เคน อรรถกาโม อยู่วัดศรีวิชัยนาราม อ.เมือง จ.เลย
178.หุนหาบ	”	ชื่อ นายชาญศักดิ์ สุ่มคำ บ้านเลขที่ 4 หมู่ 16 ต.บรบือ อ.บรบือ จ.มหาสารคาม
179.เจ้ม	”	เป็นพระชื่อ อิมแก้ว วัดร่องบง อ.เชียงแสน จ.เชียงราย
180.ปอย	”	เป็นพระชื่อ พระวิสุทธิธรรมภาณี อยู่วัดวิเชตมณี อ.แม่สาย จ.เชียงราย
181.ติน	”	เป็นพระชื่อ วิกรมสมาธิคุณ วัดพระธาตุอมกิตติ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย
182.ก้อม	”	เป็นพระชื่อ ปัญญาวรกิตติ์ อยู่วัดป่าสักหางเวียง อ.เชียงแสน จ.เชียงราย
183.เพียก	”	เป็นพระชื่อ จิรคุณาธาร อยู่วัดไชยสถาน อ.เชียงแสน จ.เชียงราย
184.ลี	”	เป็นพระชื่อ สันติสมณคุณ วัดสันติวนาราม อ.เชียงแสน จ.เชียงราย
185.หมวก	”	ชื่อ นายพร้อม บุญคำตัน
186.อิม	”	ชื่อ นางสุริยาพร บุญคำตัน จะพบกันในภavnหานี้

187.ช่วง	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ พงศกร วงศ์ฟูสิทธิ
188.จิ้ง	”	ชื่อ ประสบโชค เสวกพันธ์
189.ลี	”	ชื่อ ประสพชัย เสวกพันธ์
190.เตียม	”	ชื่อ เฉลิมศักดิ์ ชัยกิจโกสัย
191.ชาว	”	ชื่อ เรืองชัย เกียรติอุบลไพบูลย์

(หมายเลขที่187 – 191 โลกทั้ง 3 จะครบถ้วนมาให้มาพบไพศาลเร็ว ๆ นี้จะไม่บอกที่อยู่ละ)

192.หมุด	”	ชื่อ นายบำรุง มีแจ้ง บ้านเลขที่ 37/21 ถนนอิสรภาพ ซอยวัดราชวิทธาราม อ.บางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ
193.คำภีระ	”	ชื่อ นายสุทธีวรรณ ถนอมพันธ์ บ้านเลขที่ 1 หมู่ 3 ต.ทุ่งหลวง อ.พริ้ว จ.เชียงใหม่
194.เบิก	”	เป็นพระชื่อ สาธุกิจ โกศล วัดพนัญเชิง อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา
195.ตัว	”	ชื่อ นายธีรพล ศรีสวัสดิ์ บ้านเลขที่ 50/250 หมู่ 5 ถนนสุขาภิบาล แขวงคลองกุ่ม เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ
196.เล็ก	”	ชื่อ นายพยุ่ง เหล็กดี บ้านเลขที่ 104 หมู่ 2 ต.หนองคู อ.ลำปลายมาศ จ.บุรีรัมย์
197.กุน (ลังกำ)	”	ชื่อ นายแสวง จินดาทา บ้านเลขที่ 50/2 บ้านฝายหลวง อ.ลับแล จ.อุตรดิตถ์

- 198.เสารั เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายเศกสม บัวน้ำจืด
บ้านเลขที่ 2/9 หมู่ 10 ถนนปู่เจ้าสมิงพราย
ต.ลำโรงใต้ อ.พระประแดง
จ.สมุทรปราการ
- 199.จันแก้ว (แมวโพง) ” ชื่อ นายเฉลิมพล บุญติพงศ์
บ้านเลขที่ 8/1606 หมู่ 2
ต.นครสวรรค์ตก อ.เมือง จ.นครสวรรค์
- 200.เตน ” ชื่อ นางดำ พุทธเกิด
บ้านเลขที่ 105 หมู่ 3 ต.ศรีคงเย็น
กิ่งอ.ไชยปราการ จ.เชียงใหม่
- 201.สร้อย ” ชื่อ นายเพทาย อินทร์รอด
บ้านเลขที่ 89/24 หมู่ 3 ต.บางศรีเมือง
อ.เมือง จ.นนทบุรี
- 202.หมูปุ่น ” ชื่อ กิตติมา คงขวัญเมือง
บ้านเลขที่ 92 ถนนสมบุญกุล อ.เมือง
จ.ราชบุรี
- 203.ปิ้ง ” ชื่อ นายชัยยุทธ สติรัตน
บ้านเลขที่ 257-261 ถนนรถไฟ อ.เมือง
จ.นครปฐม
- 204.วี (เมืองพงศ์) ” ชื่อ นางเกียงเหมย กองศรี
บ้านเลขที่ 27 หมู่ 3 ต.ห้วยทราย
อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่
- 205.พาย ” เป็นพระชื่อ หนู ถาวโร
อยู่วัดพระสงฆ์ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
- 206.จูป ” ชื่อ นายอินทร์สม ไชยอินทร์
บ้านเลขที่ 325 หมู่ 4 ต.หนองผึ้ง
อ.สารภี จ.เชียงใหม่

207.ขาบ	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายคำมูล คนเที่ยง บ้านเลขที่ 222 หมู่ 6 ต.น้ำแพร่ อ.หางดง จ.เชียงใหม่
208.กุน	”	ชื่อ นายจิรศักดิ์ ฦ วงศ์ษา คน ๆ นี้ ต่อไปโลกทั้ง 3 จะให้มาพบกัน
209.เปี้ยง	”	ชื่อ นายเดชา ธรรมเดชาวิวัฒน์ บ้านเลขที่ 144 หมู่ 2 ต.ไร่ใหม่ อ.กุยบุรี จ.ประจวบคีรีขันธ์
210.เมฆ	”	ชื่อ นายกิตติภูมิ พ่วงคำ บ้านเลขที่ 215 บ้านกว้าน ต.ดงเจน อ.เมือง จ.พะเยา
211.ปั้ง	”	ชื่อ นายธรรมบุญ เหลืองศรีอำพร บ้านเลขที่ 144 หมู่ 3 ต.บางสมัคร อ.บางปะกง จ.ฉะเชิงเทรา
212.ขอด	”	ชื่อ นายนภดล คงชุ่มชื่น บ้านเลขที่ 310/7 ถนนรัฐพัฒนา ต.ธาตุเชิงชุม อ.เมือง จ.สกลนคร
213.ผด	”	ชื่อ นายชินวงศ์ ปิตสา บ้านเลขที่ 146/29 ถนนบ้านใหญ่ อ.เมือง จ.นครนายก
214.เป๊ป	”	ชื่อ นายธีระ รักษาประเสริฐกุล บ้านเลขที่ 162/29 ถนนติวานนท์ ต.ท่าทราย อ.เมือง จ.นนทบุรี
215.ฮอม (ใส่กุบ)	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ นางทัศนีย์ ไชยแก้ว บ้านเลขที่ 1 ถนนยันตรกิจโกศล ซอย 4 อ.เมือง จ.แพร่

216.หาบ	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายสาธิต ไทยประสิทธิ์ บ้านเลขที่ 178 หมู่ 6 ต.นครชุม อ.เมือง จ.กำแพงเพชร
217.หน้าย	”	ชื่อ นายทวีป วิญญาเย็น โรงเรียนเชียงแสนวิทยาคม อ.เชียงแสน จ.เชียงราย
218.เติก	”	นายสุรพล รัตนธรรมวัฒน์ บ้านเลขที่ 311 ตลาดกุ่มบุรี อ.กุ่มบุรี จ.ประจวบคีรีขันธ์
219.ใหม่	”	นายชุมพล ดวงสีแก้ว สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดลพบุรี อ.เมือง จ.ลพบุรี
220.หลิม	”	ชื่อ นายอรุณ คล้ายทอง บ้านเลขที่ 15 หมู่ 5 ต.ป่าพยอม อ.ควนขนุน จ.พัทลุง
221.ผอย	”	ชื่อ นายเชิดชัย แซ่ไคว้ บ้านเลขที่ 66/1 หมู่ 3 ต.ท่ามะกา อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี
222.คา	”	เป็นหญิงชื่อ สุธีรัตน์ สายจักร บ้านเลขที่ 23/5 หมู่ 4 ต.ป่าแดง อ.เมือง จ.แพร่
223.ลาบ	”	เป็นพระชื่อ อุดลย์สีหวัตร วัดพระธาตุทองแจ้ง อ.แม่สรวย จ.เชียงราย
224.จุ่ม	”	เป็นพระชื่อ ไพบูลย์ กะตะปญโญ อยู่วัดไชยชมพลชนะสงคราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

225.แพว	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายมานพ สุทธการ บ้านเลขที่ 189 หมู่ 4 ต.แม่คำมี อ.ร้องกวาง จ.แพร่
226.ทอง	”	ชื่อ นายธีรศักดิ์ ธีรานุพนธ์ บ้านเลขที่ 106 หมู่ 1 ต.วังตาล อ.สารภี จ.เชียงใหม่
227.บุบ	”	มีกรรมเกิดเป็น “สุนัข” โดยจะเกิดเป็น สุนัขสี่เหลี่ยงสลับขาวในอีก 4 ปีข้างหน้า (ในปี 2531 ยังเป็นเปรตสัมภเวสีอยู่ และสุนัขตัวนี้จะไปเกิดที่บ้านของไพศาล นั่นแหละ และจะชอบเล่นชอบเลีย กับสุนัข)
228.มา (เมืองฝั)	”	เป็นหญิงชื่อ นางสาวพรรณี เนียมคำ บ้านเลขที่ 113 หมู่ 6 ต.น้ำตาล อ.อินทบุรี จ.สิงห์บุรี
229.อยู่	”	เป็นหญิงชื่อ นางเบญจวรรณ ไทยโกศา บ้านเลขที่ 65 บ้านห้วยบง อ.เมือง จ.เชียงราย
230.ขาบ	”	ชื่อ รุ่ง อัยลาเขต บ้านเลขที่ 79 บ้านสักคอกข้าง ต.แม่ก้า อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
231.ค้าว	”	ชื่อ นายประทีน อยู่เย็น บ้านเลขที่ 492 หมู่ 2 ต.หาดเสี้ยว อ.ศรีสัชนาลัย จ.สุโขทัย
232.หาด (ทรายคำ)	”	ชื่อ นายรัชชัย ปัญญาคำ บ้านเลขที่ 8 หมู่ 7 ต.มะขามหลวง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

233.แมค	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายบัญชา คำดา บ้านเลขที่ 36/1 หมู่ 5 ต.แม่ทา อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่
234.เจียก	”	ชื่อ จิระนันท์ มีชื่น บ้านเลขที่ 86/13 ถนนธรรมวิถี อ.เมือง จ.นครสวรรค์
235.คก	”	ชื่อ นายนิคม คำบุรี บ้านเลขที่ 102 หมู่ 2 ต.ประตูป่า อ.เมือง จ.ลำพูน
236.คำ	”	ชื่อ นายแหวน ไชยวรรณ บ้านเลขที่ 14 หมู่ 29 ต.ปุง อ.อานาจเจริญ จ.อุบลราชธานี (ปัจจุบันเป็นจังหวัดอานาจเจริญ)
237.ลั่น	”	ชื่อ สมพร อินทรสุข บ้านเลขที่ 278 หมู่ 7 ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง
238.หมื่น (ม้าเหาะ)	”	เป็นหญิงชื่อ ราณี ไชยวงศ์ บ้านเลขที่ 201/4 ถนนวังสิงห์คำอ.เมือง จ.เชียงใหม่
239.ช่วง (คาคมี)	”	ชื่อ บุญเสริม ฤทธิศาสตร์ บ้านเลขที่ 60/1 หมู่ 6 ต.คลองมะเดื่อ อ.กระทุ่มแบน จ.สมุทรสาคร
240.ป้าค	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ อรนุช ฉัตรบุญญานนท์ บ้านเลขที่ 38/4 ซอย 1 ถนนริมnaan อ.ตะพานหิน จ.พิจิตร

241.โหม	เกิดมาในชาตินี้	เกิดเป็นหญิงชื่อ พรรณนาวัชรประภาพงศ์ บ้านเลขที่ 110/2 หมู่ 20 ถนนสหมิตร ตร.รอบเวียง อ.เมือง จ.เชียงราย
242.เมื่อ	”	ชื่อ สมจิตร ใจปิ่น บ้านเลขที่ 174/4 หมู่ 10 ต.แม่เจดีย์ อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงราย
243.ผก	”	ชื่อ นายคะนอง บุญแสนไชย โรงเรียนบ้านจัวป่าไผ่ ต.จัว อ.เทิง จ.เชียงราย
244.บุตร	”	ชื่อ นายบุญเลิศ ทิพจร บ้านเลขที่ 393 หมู่ 3 ต.สันทราย อ.ฝาง จ.เชียงใหม่
245.โสน	”	ชื่อ นางพงศธร วัฒนาพร บ้านเลขที่ 209 ถนนเจ้าชาย อ.เมือง จ.เชียงราย
246.คำมา	”	ชื่อ นายสิทธิพร สุมนศิริ บ้านเลขที่ 135 หมู่ 3 ต.สันทรายน้อย อ.สันทราย จ.เชียงใหม่
247.กอน (ก้อนแก้ว)	”	ชื่อ กาญจนา ชาญวิทย์การ บ้านเลขที่ 182 ถนนเพชรเจริญ อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์
248.หาร	”	เป็นหญิงชื่อ พัทธนี สัตโยภาส บ้านเลขที่ 26/7 หมู่ 5 ต.หนองป่าครั่ง อ.เมือง จ.เชียงใหม่
249.จัน (ตะกาด)	”	ชื่อ นายไกรวิทย์ มาสำห บ้านเลขที่ 22 หมู่ 1 ต.แม่จางตาล อ.ร้องกวาง จ.แพร่

250.หัน	เกิดมาในชาตินี้	ชื่อ นายสมควร กันทะ บ้านเลขที่ 2 บ้านสบแหง ต.หลวงเหนือ อ.งาว จ.ลำปาง
251.ปึก (คำหยาด)	”	เป็นหญิงชื่อ ปราณี บำเรอราช บ้านเลขที่ 53 หมู่ 15 ต.สวนหลวง อ.อัมพวา จ.สมุทรสงคราม
252.ปาง	”	ชื่อ นายหาญชัย อัสวภูมิ อยู่โรงเรียนบ้านหนองบัวคำ ต.แม่เปา กิ่ง อ.พญาเม็งราย จ.เชียงราย
253.จ้าง (จ้าง)	”	เกิดเป็นหญิงชื่อ ดวงสมร ปิยะสันต์ บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1 ต.แม่จัน อ.แม่จัน จ.เชียงราย
254.เกิด	”	ชื่อ นายวีรพงศ์ ชัยพันธ์ บ้านเลขที่ 100 ถนนอุตรกิจ อ.เมือง จ.เชียงราย
255.จัก	“	ชื่อ นายณรงค์ น้าทิพย์ บ้านเลขที่ 123 หมู่ 5 ต.ล่อ อ.จุน จ.พะเยา
256.ปวงคำ	”	ชื่อ นายวัฒนันท์ รักเหยา บ้านเลขที่ 21/5 หมู่ 4 ซอย 62 แขวงบางจาก พระโขนง กรุงเทพฯ
257.ลุม (ตุ่มปัด)	”	ชื่อ นางดวงพร ชัยประกิจ บ้านเลขที่ 24/17 ถนนไหมเพชร อ.เมือง จ.เพชรบุรี
258.จาบ	”	ชื่อ นางสาวรัตน์ ทฤธิ์รักษ์
259.พุทธิ	“	ชื่อ นายสุกิจ ทฤธิ์รักษ์ จะได้พบกันในภายหน้า

260.กัน* เกิดมาในชาตินี้ เป็นพระคือ ท่านสาธุเจ้ามหาเมธีกร
อยู่วัดน้ำคือ อ.เมือง จ.แพร่ (ปัจจุบันได้มรณภาพไปแล้ว และขณะนี้อยู่ในแดนทิพย์
แดนธรรม กำลังเตรียมตัวจะมาเกิดยังในโลกมนุษย์ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เน้อ)

พญาพิงคราชฯ พูดถึงหมู่คนทั้งหมดประมาณ 520 คนแล้วได้ถอนหายใจ
เอือกใหญ่แล้วพูดต่อไปอีกว่า คนเราเกิด ๆ ตาย ๆ อย่างนี้แหละ มันก็น่าเบื่อหน่ายเพราะ
เป็นทุกข์ เป็นอนิจจัง และอนัตตา บังคับบัญชาอะไรไม่ได้ จะให้เป็นแก่นสารสาระ
ความสุขอย่างแท้จริงไม่ได้หรอก วณ ๆ เวียน ๆ เป็นสัตว์ เป็นคน เป็นเทวดาอยู่อย่างนี้
แหละ บางทีก็ติดอยู่ในโลกธรรม 8 หลงยศ หลงตำแหน่ง หลงทรัพย์สมบัติ หลงรูป
สมบัติว่างาม ว่าดีว่าเที่ยงแท้แน่นอน ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเป็นสิ่งที่สมมติขึ้นมา
เพื่อประโยชน์ทางโลกเท่านั้น ส่วนในโลกหน้าหรือปรโลกเขาจะตัดสินกันที่บุญ
กับบาปเท่านั้น

ส่วนคนที่ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาปก็ช่างเขาปล่อยเขาไป ก็เพราะเหตุว่า
โลกธรรมนั้นแหละปิดบังไว้จึงไม่สนใจในการทำบุญ ทำทาน ไม่สนใจหลังคำสอน
ของพระพุทธเจ้าไม่สนใจในการรักษาศีลเห็นว่าเรื่องบุญเรื่องทาน เรื่องศีล
เรื่องภavana เป็นของคนไม่ทันสมัยของคนโบราณ คร่ำครึ ใครสนใจในเรื่องนี้
เป็นคนไม่ก้าวหน้า ไม่ทันสมัย คนส่วนมากจึงแสวงหา “วัตถุธรรม” มากกว่าที่จะ
แสวงหา “นามธรรม”

“อย่างไรก็ดี ถ้าไพศาลได้พบปะกับหมู่คนดังที่กล่าวมา 520 คนนี้ ข้าฯ
พญาพิงคราชก็ขอบอกเขาว่าให้หมั่นทำบุญทำทานเชื่อในการทำความคิด เชื่อในเรื่อง
กฎแห่งกรรมการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า รักษาศีล 5 โดยเฉพาะศีลข้อที่ 1 อย่าได้ทำ
อนันตยกรรม อย่าได้ทำอัตตวินิบาตกรรม (ฆ่าตัวตาย) อย่าฆ่าสัตว์ใหญ่ อย่าทำลาย
หรือเบียดเบียน อิจจาริยา มุ่งร้าย คิดร้าย แสวงหาอำนาจ โดยการข่มเหงรังแกผู้ที่
ด้อยกว่า มีกำลังน้อยกว่า คดโกงทรัพย์สินเงินทองของผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นต้องเดือดร้อน
เพราะการกระทำของเรา”

“รวมทั้งการหมั่นชำระจิตใจให้สะอาดผ่องใส และคิดถึงความตายที่จะมาถึงเราอยู่เสมอ อย่าได้โลภคันทนา โกงตาชั่ง อย่าออกเงินกู้กินดอกเบี้ยแพงๆ 3% 5% 10% ต่อเดือนอะไรทำนองนั้นประเภททำบุญเอาหน้า ภาวนาอวดคนนั้นประเภทนี้ไม่ต้องทำให้เสียเวลา ไม่ได้บุญหรอกนะ พวกที่กินดอกเบี้ยแพงๆ ทำให้คนอื่นเดือดร้อนแล้วเอาเงินมาทำบุญ อย่างนี้ไม่ได้บุญหรอก อย่างเช่นท่านครูบาเจ้าศรีวิชัยท่านได้กำหนดรู้วาระจิตของคนที่ถูกจริตดอกเบี้ยของคนอื่นแล้วเอามาทำบุญ ท่านจะไม่รับบิณฑบาต ท่านจะไม่รับของของประเภทนี้ เพราะไม่ใช่ของได้มาโดยบริสุทธิ์ จะไม่เกิดเป็นเนื่อนาบุญแต่อย่างใด”

“ผู้คนที่กล่าวมานี้ หากประพฤติอยู่ในศีลในธรรม อย่างน้อยๆ ก็รักษาศีล 5 หมั่นทำบุญทำทาน หมั่นเข้าหาพระอริยเจ้า พระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ พระสุปฏิปันโน ทำหน้าที่ใน โลกมนุษย์ให้สมกับที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ไม่หลงเป็นเหยื่อของโลกของตัณหา ทุกๆ คน 520 คน ที่ได้บอกไปแล้วในภพหน้าก็จะได้เกิดมาเป็น มนุษย์อีก ซึ่งจะมีชื่อว่าดังต่อไปนี้.....(พญาพิงราชก็ได้บอกชื่อของบุคคลๆ ต่างๆ ทั้ง 520 คน ให้ผม (ไพศาล) ได้ทราบ รวมทั้ง กรรมชั่ว กรรมดี ปัจจุบันชาติ อนาคตชาติเป็นอย่างไร เขาออกมาอย่างละเอียด รวมทั้งแนวทางในการแก้ไขกรรมในอดีตมาให้ทั้งหมดด้วย”

พญาพิงราชได้พูดต่อไปอีกว่า“เฮ้อ..สุหาย เมื่อบ้านเมืองแตกสาแหรกขาด โยนกนครสมัยปี พ.ศ. 1652 นั้น ก็ได้พ่ายแพ้พวกขอม พวกขอมก็ได้ขับไล่ข้าฯ (หมายถึงพญาพิงราชหรือพญาพังคราช) ให้ไปอยู่ที่เมืองสีตวง (ในหนังสือประวัติศาสตร์เมืองโยนกผมก็เคยได้อ่านแต่มีรายละเอียดไม่มากนัก – ผู้เรียบเรียง) ต่อมาลูกชายของพญาพิงราชคือ “พระเจ้าพรหม” ก็ได้รวบรวมสมัครพรรคพวก กอบกู้อิสรภาพให้โยนกนครพ้นจากอำนาจของพวกขอม โดยพระเจ้าพรหมได้มอบอำนาจให้ “พญาสิงหวิลาส” (ไพศาล) เป็นแม่ทัพใหญ่อีกครั้งหนึ่ง โดยได้รวบรวม หมู่ทหารและเสนาอำมาตย์ ส่วนมากก็เป็นพวก 520 คน ดังที่กล่าวมานี้แหละช่วยรบกับพวกขอม ขับไล่พวกขอม มิให้มีอำนาจเหนือพวกโยนกนคร

เมื่อรบชนะพวกขอมแล้ว บ้านเมืองก็เริ่มเป็นปกติสุขดังเดิม และไม่ได้เป็นเมืองขึ้นของชนชาติใดในสมัยนั้น (ถ้าจะนับปีพ.ศ. แล้วจนถึงปัจจุบัน รวมเวลาเท่ากับ

884 ปี) ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้น ก็จะไม่ขอเล่าเพราะคนในโลกมนุษย์ เขาก็ได้ศึกษาประวัติศาสตร์โยนกนครมาแล้ว

“พระเจ้าพรหม หรือ พญาพรหมมหาราช ลูกข้าฯ ปัจจุบันก็ยังอยู่ในแดนทิพย์ แดนธรรม สมัยอยู่ในโลกมนุษย์ เป็นคนกล้าแข็งเกร่ง ปกครองบ้านเมืองดี และที่สำคัญเขาเป็นคนเจ้าชู้เห็นสาวงามที่ไหนเป็นไม่ได้เอามาทำเป็นเมียหมด ในปัจจุบัน ลูกกับเมียน้อยก็ได้ไปเกิดยังโลกมนุษย์ มีชื่อว่า”

ภรรยาน้อยในสมัยโยนกนคร ของพระเจ้าพรหมมหาราชที่มีชื่อว่า “นางกบคำเทวี” เกิดมาในโลกมนุษย์เป็นชายชื่อว่า วิทยา มะโนเพ็ญ

ลูกภรรยาน้อยอีกคนหนึ่งชื่อ “นางศรีเย็นเทวี” เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว เป็นชายชื่อ “นายมงคล ชุตันติ” ซึ่งต่อไปภายหน้าโลกทั้ง 3 จะครบันดาลให้ได้พบกัน

ถ้าหากคนในโลกมนุษย์อยากเห็นตัวข้าฯ ว่ามีรูปร่างอย่างไรก็ให้ไปดู “นายมงคล ชุตันติ” คนนี้แหละ เพราะมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับข้าฯ พญาพิงคราช และเหมือนพ่อคือ พญาพรหม คือ เหมือนทั้งพ่อและเหมือนปู่ด้วยเพราะได้ือธิฐาน ขอให้เป็นผู้ชายและมีหน้าตาเหมือนสมัยก่อน

พญาพิงคราชได้หันซ้าย หันขวาแล้วเหลียวมองดูท่านครุบัคันธา คันธาโล แล้วยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่งท่านครุบัคันธา ได้เอ่ยปากออกมาว่า “เออ...แล้วหนองลุ่ม ที่เมืองเชียงแสน โยนกละว่าอย่างไร ทำไมไม่เล่าให้ไพศาลฟังหรือ”

พญาพิงคราชตอบว่า “เออ...จริงสิ...ข้าฯ ลืมไป นีละ ไพศาล เมืองลุ่ม หรือที่โลกมนุษย์ปัจจุบันเขาเรียกว่า “เมืองหนอง” นั้น ก็เพราะว่าชาวบ้านไปได้ ปลาเหียน (ปลาไหล) มา แล้วเอามาม่าแกงกิน ซึ่งปลาเหียนตัวนี้ แท้ที่จริงแล้ว เป็นปลาเหียนเผือก พระโพธิสัตว์ซึ่งมีสีขาวทั้งตัว”

“เมื่อมีชาวบ้านจับปลาเหียนหรือปลาไหลเผือกซึ่งเป็นพระโพธิสัตว์มาม่า กินแกงกันแล้ว ก็ได้เกิดเหตุอาเพศ หรือเกิดความอาภรรพณ์ สิ่งที่เป็นอัปมงคลก็ได้ บังเกิดขึ้น เทวดาฟ้าดิน ตลอดจนถึงภัยแห่งธรรมชาติ พร้อมใจกันลงโทษมนุษย์ ผู้มีจิตใจหยาบช้าให้ตายลงอย่างน่าสยดสยอง ในบัดดล โดยได้บังเกิดฟ้าร้อง ภูเขาถล่ม แผ่นดินไหวแล้วยุบตัวลงอย่างกะทันหัน คนใจบาปหยาบช้าที่ได้กิน

ปลาเหียน พระโพธิสัตว์ได้จมหล่นหายไปกับแผ่นดินที่ไหวด้วยอำนาจของ
เทพดาฟ้าดินรวมร้อยกว่าคน”

“แต่ก็ยังมีบุคคลที่ไม่ได้ล้มหายตายจากไปกับคนใจบาปพวกนั้น คือมี
“แม่หม้าย” คนหนึ่งและพี่ชายของแม่หม้ายอีกคนหนึ่ง เพราะไม่ได้กินปลาเหียน
พระโพธิสัตว์กับคนอื่น ๆ บุคคลทั้ง 2 คนนั้นมีชื่อว่ดังนี้

หนานปัญญา ผู้เป็นพี่ชาย

หม้ายแก้วกันหา ผู้เป็นน้อง

หนานปัญญาในอดีตชาติ ได้เกิดมาแล้วในปัจจุบัน เป็นพระภิกษุ
เหมือนเดิมมีชื่อว่า “ท่านสาธุเจ้าฝ่ายจักกะธรรมโม” ปัจจุบันเป็นเจ้าอาวาส
วัดพระธาตุคอกยุดงเชียงราย

ส่วนนางแก้วกันหาซึ่ง เป็นหม้ายผู้มีศีลธรรมไม่กินเนื้อปลาเหียน
พระโพธิสัตว์ เช่นเดียวกัน ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มีชื่อในปัจจุบันว่า “นางเบญจางค์
สกุลวงศ์”

พญาพิงคราชพูดต่อไปอีกว่า “นางเบญจางค์ สกุลวงศ์” นี้ ต่อไปอีกภายหน้า
ประมาณ 8 เดือนเต็มก็จะต้องเป็นหม้ายเหมือนเดิม

“เออ...ปลาเหียนตัวนั้นเป็นปลาเหียนพระโพธิสัตว์ก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์
แล้วเช่นกัน แต่ปัจจุบัน ก็ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว และอยู่ในแดนสังกั โลกั
หรือแดนทิพย์แดนธรรมเพื่อเตรียมตัวเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่อไปในอนาคตกาล
ข้างหน้า

“และปลาเหียนพระโพธิสัตว์นั้น ก็คือ ท่านครูบาเจ้าศรีวิชัย นักบุญแห่ง
ลานนาไทย” นั่นเอง

“และที่น่าอัศจรรย์ยิ่งกว่านั้นก็คือ พวกที่ได้กินเนื้อปลาเหียนเผือกใน
สมัยโยนกนครนั้นก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์หลายจำพวก จำพวกหนึ่งก็คือ พวกที่ได้ตั้ง

ข้อหาอธิการณ์ (ข้อกล่าวหา - กลั่นแกล้ง) ให้กับท่านครูบาศรีวิชัย ในสมัย ครูบาศรีวิชัย มีชีวิตอยู่และได้จำพรรษาอยู่ที่วัดบ้านปาง อ.ลี้ จ.ลำพูน

พญาพิงคราชพูดอีกว่า “อ้อ..ลืมไป ที่อยู่ของนางเบญจางค์นั้นเมื่อได้พบกับบุคคลที่มีนามสกุล “**ปัทมพงศ์**” (คือ นายชวนา และนายชาตินนท์ ปัทมพงศ์ ลำดับที่ 67- 68 กลุ่มของพญาพิงคราช) ให้ถามเขาเหล่านั้นด้วยเพราะจะเป็นผู้บอกที่อยู่ของนางเบญจางค์ ให้ทราบ”

“เอาละ เรื่องที่ซ้ำๆ พญาพิงคราช ได้เล่ามาก็มีแค่นี้ละ”

ไพศาล “โอ...ท่านพญาพิงคราช เรื่องมันยาวมากมายอย่างนี้ ผมคงจำไม่หมดแน่ๆ เลย”

ครูบาคันธาและพญาพิงคราช ได้หัวเราะขึ้นพร้อมกันแล้วพูดว่า “ไม่เป็นไร” เมื่อจำได้ไม่หมด ก็ไปขอพรจากครูบาคันธาอื่น ๆ กันเถอะ เอาละ เราไปกันได้แล้ว”

ท่านอาวุธโสทั้งสองได้พาผมออกจากปราสาทของท่านพญาพิงคราชและไปในลักษณะลอยสูงขึ้นไปจนมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งก็ได้พบกับปราสาทจตุรมุขหลายหลัง ผมมองไปข้างในเห็นพระภิกษุสงฆ์อยู่ปราสาทนั้นเกือบทุกหลัง

ท่านทั้งสองได้พาผมไปกราบพระภิกษุผู้เฒ่าองค์หนึ่ง พระผู้เฒ่าผู้นั้นก็ได้ให้พร (พิเศษ) ให้ผมได้จดจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้เสร็จแล้วก็ไปกราบขอพรจากพระภิกษุอีกองค์ให้จำเรื่องราวที่เล่ามาได้

พระผู้เฒ่าองค์ที่หนึ่ง มีชื่อว่า ท่านครูบาเต้า คัมภีโร วัดร้องชุด ต.แม่ก้า อ.สันป่าตอง เชียงใหม่

พระผู้เฒ่าองค์ที่สอง มีชื่อว่า ท่านพระครูพิศาลพุทธิธ (สุดใจ จันทรังสี) อยู่วัดป่าฆางาม อ.ป่าฆาง จ.ลำพูน

พระผู้เฒ่าองค์ที่สาม มีชื่อว่า หลวงปู่เครื่อง ธรรมจาโร อยู่วัดเทพสิงหาร อ.น้ำโสม จ.อุดร

(พระภิกษุสงฆ์ผู้เฒ่าทั้งสองรูป ได้มรณภาพสิ้นบุญจากโลกมนุษย์นี้ไปนานแล้ว และได้ไปเสวยวิมุตติสุขอยู่ที่แดนสังกั โลกั หรือแดนทิพย์ แดนธรรม)

เมื่อรับพรเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านอาวโโสทั้งสองก็ได้พาผมกลับลงมาในลักษณะปลิวลงมาอย่างรวดเร็วจนถึงที่ไหนก็ไม่ทราบได้ ก็ได้ตื่นนอน คุณาพิกาเป็นเวลา 05.30 น. ของวันที่ 26 มกราคม 2531 เมื่อถึงเวลาก็ได้เขียนเชิงบันทึกให้ผู้อ่าน หรือผู้ออกทราบและศึกษาความรู้ในเรื่องความมหัศจรรย์เกี่ยวกับนิมิตนี้ให้ทราบ

ปล. นิมิตเกี่ยวกับโยนกนคร เชียงแสน นี้ ท่านพญาพิงคราช ได้ตั้งเงื่อนไขว่า เรื่องที่เล่านี้จะเปิดเผยได้ก็ต่อเมื่อ

1. พบกับนายเลา ฮองฮัด หรือนายเลา ฮิดฮัด ก่อน
 2. พบกับนายภิญโญ ตั้งภักดีรัตน์
 3. พบกับพระเถรสำคัญทางภาคเหนือ 2 รูป พร้อมกันจึงจะเปิดเผยได้
- คืออีกประมาณ 5 ปีข้างหน้า เพราะบางคนยังไม่ได้อยู่ที่อยู่ตามที่บอกไว้ อีก 5 ปี จึงจะมาอยู่ที่อยู่บอกไว้ และในเรื่องนี้ผมนิมิตแล้วไม่ได้บอกใครให้ทราบเลย จนกระทั่งได้พบกับนายเลา ฮองฮัด นายภิญโญ ตั้งภักดีรัตน์ และพระเถรสำคัญของภาคเหนือ 2 รูปแล้ว จึงได้เขียนเชิงบันทึกเรื่องราว ของโยนกนครดังที่ปรากฏเป็นรูปเล่มนี้

ไพศาล นิมิต วันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2531

บันทึก วันที่ 1 ตุลาคม – 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536

วิรัตน์ เรียบเรียง วันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2536 – 9 มกราคม พ.ศ. 2537

พิมพ์เผยแพร่ วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2538

บันทึกพิเศษเกี่ยวกับพระเจ้าติโลกราช ผู้ครองนครเชียงใหม่

โดย วรรณ พริ้มเพียงบุญ

ไพศาล แสนไชย คือ นามของหนุ่ม อายุ 30 กว่าปี มีชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบัน
ครุบัคัณธา คัณธาโล พระภิกษุผู้มตะมาจากแดนลัทธิ โลกัง หรือ แดนทิพย์
แดนธรรม

พญาพิงคราช บุษผู้มาจาก มิตอันแล่นลับ

ท่านทั้งสองได้ค้นหาไพศาล แสนไชย มานานพอสมควร เพื่อที่จะสร้างกุศล
อันยิ่งใหญ่อันใด ๆ ไม่อาจรับ “หน้าที่อันสำคัญ” นี้ได้ นอกจากไพศาล แสนไชย
คนเดียวในโลกเท่านั้น

ท่านครุบัคัณธาและพญาพิงคราชได้ให้ไพศาลรับหน้าที่เป็น “บุรุษไปรษณีย์
แห่งโลกทิพย์” หรือจะเรียกอย่างหนึ่งว่า “ล่ามในเมืองมนุษย์” นั้นหมายถึงว่าเขา
ได้นิมิต (ฝัน) มหัศจรรย์ถึงผู้คนทั่วประเทศ และเขานั้นเองที่นำนิมิตมาบอกกล่าว
แก่คนที่ถูกนิมิตถึง บางคนเชื่อ...บางคนไม่เชื่อ แต่กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า
สิ่งที่เขา นิมิตถึงจริงทุกครั้ง!

เมื่อได้ถูกกำหนดหรือเจาะจงตัวให้เขาเป็นล่ามของเมืองมนุษย์ หมายถึง
ได้รู้ถึงความเป็นไปของบุคคลอื่นจากอดีต ปัจจุบัน เข้าไปสู่กาลเวลาในอนาคต รู้บุญ
รู้บาป รู้วันเกิด วันตายของผู้อื่น ซึ่งเขามีสิทธิ์ที่จะบอกหรือไม่บอกแก่ผู้ถูกนิมิตก็ได้
ขึ้นอยู่กับว่าผู้ถูกนิมิตนั้นจะสนใจหรือไม่

เมื่อนิมิตไปแล้ว ส่งจดหมายไปแล้วไม่มีใครสนใจก็ถือว่า “ผ่าน” ตัวใครตัวมัน
ไม่ว่ากัน เพราะยังมีบุคคลที่ยังมีความทุกข์อีกมากรอการช่วยเหลืออยู่ ดวงวิญญาณ
แต่ละดวงที่เสียชีวิตไปแล้ว จะตกอยู่ในที่ร้อนแทบทั้งนั้น เพราะสมัยมีชีวิตอยู่ไม่ได้
ทำบุญทำทาน ไม่ได้มีศีลธรรม จึงทำให้ไม่มีกุศลอุดหนุนนำไปอยู่ที่เย็น มีมาก
จนจำกันไม่ไหว การนิมิตของเขายังมีต่อไป 10 ปี 20 ปี 30 ปี หรืออาจมากกว่านั้น
แต่ละครั้งแต่ละรายที่ไพศาลได้ช่วยเหลือไป ส่วนหนึ่งเป็นบุญของผู้ถูกนิมิต
อีกส่วนหนึ่งเป็นบุญของไพศาล

เรื่องราวต่างๆ ที่ได้ตีพิมพ์ไปแล้วก็ดี จะมีรายชื่อบุคคลทุกอาชีพ ทุกระดับ เข้ามาสู่สายการนิมิตของไพศาล แสนไชย ทุกกระยะ

หากรายชื่อไปตรงกับของผู้หนึ่งผู้ใด ผู้บันทึก-เรียบเรียง (นายวิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ) ผู้นิมิต (นายไพศาล แสนไชย) ก็ขอได้โปรดให้อภัย เพราะผู้นิมิต ได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็นมาเช่นนั้นไม่มีการตกแต่งหรือบิดเบือนเพื่อผลประโยชน์ แต่ประการใด

มีข้อสังเกตอยู่อย่างหนึ่งว่า จะเจาะจงให้นิมิตถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้น ทำให้ไม่ได้สุดแล้วแต่ครุบาทัณธาและพญาพิงคราชจะพาไป ถึงคิวของใครก็ต้องพูดถึง คนนั้น เมื่อยังไม่ถึงเวลาของเรา เราก็คงไม่รู้

เคล็ดลับอย่างหนึ่งของไพศาล บอกว่า “จะต้องหมั่นทำบุญตักบาตรพระ รักษาศีล 5 เมตตาภาวนาทำไปเรื่อย ๆ บุญกุศลอันนี้จะปรากฏให้ครุบาทัณธา คัณธาโล และพญาพิงคราชได้รับรู้รับทราบเอง”

หากจะกล่าวกันโดยความเป็นจริง ครุบาทัณธา พญาพิงคราชและไพศาล แสนไชย นั้นเป็นตัวแทนจาก “ยมโลก” นั่นเอง คือ ครุบาทัณธา พญาพิงคราช จะอยู่ในเทวโลก ส่วนไพศาล แสนไชย อยู่ในมนุษย์โลกทำงานเชื่อมกัน ประสานกัน เข้ากันได้เป็นปีเป็นขลุ่ย เป็นนายหนังสือ เป็นหน้าด่านของ “สุวรรณ” นายยมบาล คนหนึ่งของนรกสามารถที่จะช่วยเหลือหรือต่ออายุให้กับคนที่พอจะเห็นว่าช่วยเหลือได้ โดยไม่ผิดกฎของเทวโลกแต่ประการใด

ใครก็ตามที่ได้รับจดหมายนิมิตจากไพศาล แสนไชย จะถือได้ว่าเป็นโชคก็ได้ เป็นบุญก็ได้ เพราะผู้เฝ้าบุญของแต่ละรายเขาจะแนะวิธีแก้กรรม วิธีแก้ไขหรือแนวทางอันดีงามมาทุกท่าน ทุกคน ยกเว้นผู้หมดอายุหรือสิ้นอายุแล้วเท่านั้น

เมื่อผู้ถูกนิมิตมีเคราะห์กรรมหนัก แต่ถ้าทำตามที่ไพศาลบอกแล้ว จากเคราะห์กรรมหนักก็จะเบาบางลง ส่วนใหญ่จะให้ผู้ถูกนิมิตที่มีเคราะห์กรรมทำบุญทำทาน ตักบาตร ทำสังฆทานหรือปล่อยปลา หอย กุ้ง ลงแม่น้ำใหญ่ แล้วอธิษฐาน ต่อแม่ธรณี ต่อโลกทั้งสาม และสิ่งที่ตามมาคือปลอดภัย ไร้กังวล และมีความสบายอกสบายใจ

นิมิตที่จะเล่าต่อไปนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 15 มกราคม 2532 ในวันนี้หลังจากที่ได้ทำธุรกิจส่วนตัว เช่นว่า ได้เขียนจดหมายส่งไปให้ผู้ที่อยู่ในเครือข่ายนิมิตของผม

และได้เขียนตอบให้แก่บุคคลที่มีความสงสัยในนิมิต ที่เขาเหล่านั้นได้มีความเข้าใจในเรื่องนิมิตของผมมากยิ่งขึ้น

ในวันนี้ผมได้เขียนจดหมายส่งข่าวและตอบจดหมายแก่ผู้ที่มีความสงสัยรวม 67 ฉบับ นั่งเขียนตั้งแต่ 2 โมงเช้าถึง 6 โมงเย็น ได้พักได้หยุดแค่ทานอาหารเช้าและกลางวันเท่านั้น

การเขียนจดหมายในวันนี้เขียนมากเลยทำให้ผมรู้สึกเพลีย ครั่นเนื้อครั่นตัวไปหมด พอถึงเวลาประมาณ 2 ทุ่ม ก็ได้อาบน้ำอาบทำพักผ่อนตามแต่อัธยาศัยเมื่อถึงเวลาประมาณสัก 3 ทุ่มกว่า ๆ ก็ได้เข้านอน เพราะรู้สึกง่วงนอนเต็มที่ ครุฑคันธาคันธารุ และพญาพิงคราชจะต้องมารับขึ้นไปเบื้องบนอีกเช่นเคย

ในตอนที่ผมล้มตัวลงนอนได้เหลือบดูนาฬิกาที่อยู่บนข้อมือของผมก็รู้ว่าเป็นเวลา 3 ทุ่ม 18 นาที ของวันที่ 15 มกราคม 2532 สักช่วงขณะหนึ่งก็ได้หลับสนิทและในนิมิตก็ได้บังเกิดขึ้นท่านครุฑคันธาคันธารุและพญาพิงคราชก็ได้พาไป โดยปลิวขึ้นไปอย่างไร้จุดหมาย

การไปครั้งนี้รู้สึกว่าได้ไปไกลมาก และแล้วก็ไปลง ณ สถานที่แห่งหนึ่งมีลักษณะเป็นหัวถนน ถนนนี้กว้างประมาณ 8 วา ความยาวสุดลูกหูลูกตาและที่หัวถนนนั้นมีต้นไม้อยู่ 2 ต้น สังกว้างร่มตลบอบอวนในบริเวณนั้น อากาศโอ่มีครึ้มเหมือนฝนใกล้จะตกและมีอากาศเย็นเหมือนยืนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่

ท่านครุฑคันธาคันธารุและพญาพิงคราชได้พาผมเดินเริ่มจากหัวถนนนั้น พอเดินไปประมาณ 500 เมตร จึงได้รู้ว่าที่แห่งนี้เป็นบ้านเมือง ที่รู้เช่นนี้ก็เพราะมีบ้านเรียงรายขนานกันไปตามถนนทั้งซ้ายและขวา บ้านแต่ละหลังมีลักษณะคล้าย ๆ กัน คือเป็นบ้านทรงไทยที่มีอยู่ในโลกมนุษย์บ้านแต่ละหลังห่างกันประมาณ 5 วา และมีหน้าบ้านแต่ละหลังก็มีต้นไม้อยู่หลังละ 1 ต้นเหมือนกันหมด

ท่านทั้งสอง ได้พาผมเดินผ่านบ้านไปหลายหลัง ซึ่งในระหว่างการเดินไปนั้น ท่านทั้งสองก็ได้สนทนากันถึงเรื่องความโลภ ความโกรธ ความหลงของคนในโลกมนุษย์ว่า

“บางคนเห็นผิดเป็นชอบ คือชอบทำบาป เช่นว่าชอบฆ่าสัตว์เป็นว่าเล่น ถือว่าเป็นของสนุก บางคนชอบตกเบ็ด (ตกปลา) ลืมไปว่าสัตว์เหล่านั้นก็กลัวตาย

เหมือนกับเรา ลืมไปว่าความตายได้คืบคลานเข้ามาหาทุก ๆ วัน เมื่อได้ตายไปแล้วจึงนึกขึ้นได้ว่า “บุญและบาป” นั้นมีจริง ซึ่งกว่าจะนึกได้ก็สายไปเสียแล้ว และนึกเสียขายตนเองที่ได้มีโอกาสทำบุญทำทานน้อย”

นอกจากนั้นท่านทั้งสองยังได้พูดกันเรื่อง “การเวียนว่ายตายเกิด” ของคนในโลกมนุษย์ว่า “คนเราย่อมมีกรรมเป็นของตัว ทำกรรมใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม จักได้รับผลแห่งกรรมนั้น”

ครูปาคัณธา ได้หันมาพูดกับผมว่า “ครั้งนี้ข้าจะพาสุเจ้ามาหาเจ้าเมืองเชียงใหม่ อีกองค์หนึ่ง”

ผมก็ได้ถามไปว่า “เจ้าเมืองนั้นชื่อว่าอะไรครับ” ก็พอดีพญาพิงคราชได้ตอบแทนครูปาคัณธาว่า “เป็นเจ้าเมืององค์ใดเดี๋ยวก็รู้เรื่อง” ผมจึงนั่งเงียบเสีย

จากนั้นท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่านบ้านเมืองมาประมาณอีก 20 หลัง แล้วพูดว่า “เออ...ถึงแล้ว” แล้วก็เดินเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง และก็ได้เห็นชายสูงอายุผู้หนึ่งมีรูปร่างสูงใหญ่ไว้ผมแสกกลาง ริมมุมปากมีไฟขนาดเล็กเท่าหัวไม้ขีดไฟจุดหนึ่งนั่งอยู่บนผ้าผืนหนึ่งที่วางบนพื้นบ้านนั้น และที่ใกล้ ๆ นั้นมีเก้าอี้อยู่ 2 ตัว จากการที่ผมได้สังเกตคาดว่าเขาได้เตรียมต้อนรับไว้ก่อนแล้ว

เมื่อขึ้นไปบนบ้าน ชายผู้นั้นจึงได้กล่าวเชิญท่านครูปา และพญาพิงคราชนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่ท่านจัดรอคอยไว้ ส่วนผม (ไพศาล แสนไชย) ชายผู้นั้นก็เชิญให้นั่งกับพื้นตรงหน้าท่าน

เมื่อนั่งกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ชายผู้นั้นก็ได้กราบนมัสการไปยังท่านครูปาคัณธา และพญาพิงคราช ได้ทักทายกันนานพอสมควรแล้วชายผู้นั้นก็ได้หันมาพูดกับผมว่า “เออ! เหนื่อยไหมงานเรื่องนิมิต”

ผมก็ตอบไปว่า “เหนื่อยครับ”

ชายผู้นั้นก็ตอบกลับมาอีกว่า “อดทนหน่อยนะ เพราะเจ้าจะได้บุญไปภายภาคหน้า”

ผมก็ตอบว่า “ครับ” และผมก็ได้พูดอีกว่า “เหนื่อยกายผมไม่เป็นไรหรอกครับ แต่เหนื่อยใจครับ”

ชายผู้นั้นก็ถามว่า “หนักใจและเหนื่อยใจเรื่องอะไร”

ผมบอกว่า“หนักใจเรื่องเสตมป์ไม่มี”

ชายผู้นั้นก็ตอบว่า“ไม่เป็นไรเดี๋ยวก็นั่งรอจนจะ ไม่ต้องห่วง”

พูดเสร็จครูปาคัณธาและพญาพิงคราช พร้อมทั้งชายคนนั้นก็ให้ห้าวเราะขึ้น
พร้อมกัน

จากนั้นชายผู้นั้นก็ได้พูดกับผมว่า“เคยไปเที่ยวเชียงใหม่บ่อยไหม”

ผมตอบว่า“ไม่ค่อยบ่อย ถ้ามีธุระถึงจะไป”

“ที่เชียงใหม่ รู้จักอะไรที่ไหนบ้าง”

ผมตอบไปว่า “รู้จักคอยสุเทพ วัดสวนดอก วันพันตอง ตึกสุจินโณ
โรงพยาบาลสวนดอก ส่วนคนก็รู้จักแม่เทียมพร โอฬารนนท์ และคุณเปิ้ล ลูกของ
คุณแม่เทียมพร”

“เออ! ดีละ” ชายผู้นั้นพูดขึ้นแล้วพูดต่อไปอีกว่า“รู้จักผู้ที่ชื่อ ตีโลกราช ไหม”

“ไม่รู้จักคนชื่อนี้ แต่ก็คุ้น ๆ อยู่เหมือนกัน”

“ได้ยินชื่อนี้ที่ไหน”

“ได้ยินเขาประกาศทางวิทยุ” ผมตอบ

ชายผู้นั้นก็ถามอีกว่า“เขาประกาศว่าอย่างไร”

ผมจึงตอบไปว่า “คณะประชุมต่าง ๆ ไปประชุมพร้อมกันที่หอประชุม
ตีโลกราช”

ชายคนนั้นเมื่อได้ยินผมพูดเช่นนั้นก็ห้าวเราะชอบใจ ขนาดเอามือกุมท้อง
ตัวเองและผมก็ได้มองชายคนนั้นห้าวเราะและมีความสงสัยว่า

“เอ! คำพูดของตัวเองไม่น่าห้าวเราะสักหน่อย แต่ทำไมชายผู้นี้จึงห้าวเราะ
ขึ้นมาได้”

พอห้าวเราะเสร็จ ชายคนนั้นจึงได้พูดขึ้นมาว่า

“หอประชุมนั้นเป็นชื่อของข้าเอง ชาวเมืองเชียงใหม่ เขานึกถึงกุศล
ความดีของข้า เมื่อยังสมัยอยู่ในโลกมนุษย์ จึงได้เอาชื่อข้าไปตั้งเป็นหอประชุม
สุอยากรู้จักข้าไหม”

ผมตอบว่า“อยากรู้จักครับ”

“เออ...ดีละ ข้าจะบอกให้ข้านี้แหละคือ “พระเจ้าติโลกราช” ผู้ครองนคร เชียงใหม่ อันดับที 9”

ผมทราบดังนั้นก็สะดุ้ง แล้วก็ถอยหลังออกมา ชายผู้นั้นเมื่อเห็นอาการ ของผมจึงพูดขึ้นว่า

“ไม่ต้องกลัวข้าหรอก ข้ามาอยู่ที่นี่เยสสถาบรรดาศักดิ์ตลอดจนถึงอำนาจ ราชศักดิ์ที่เคยมีมาแต่ก่อนต้องมีอันหมดไป ที่นี่เฉพาะบุญและบาปที่ได้ทำไว้ ในโลกมนุษย์เท่านั้น ใครทำบุญไว้ในโลกมนุษย์ก็จะได้มาอยู่ที่นี่ ที่เป็นที่ดีหรือสุคติภูมิ แต่ถ้าใครทำไม่ดี เช่นฆ่าวัว ฆ่าควาย ทำบาปเป็นนิตย ก็จะได้ไปอยู่ที่ไม่ดีหรือทุคติภูมิ”

“แล้วพระองค์ได้ทำบุญและบาปอะไรบ้าง สมัยที่พระองค์มีชีวิตอยู่ใน โลกมนุษย์” ผมได้ถามขึ้น

ชายผู้นั้นตอบว่า “ต่อไปนี่ไม่ต้องเรียกพระองค์หรอกนะให้เรียก “พ่ออู๋” ก็พอ ถ้าจะ เรียกพ่ออู๋ ก็ให้เรียกว่า พ่ออู๋ดิลก ก็แล้วกันน้อหลาน”

ผมตอบว่า “ครับ”

พระเจ้าติโลกราชก็หัวเราะชอบใจและพูดขึ้นว่า “มาพบกันในวันนี้ก็ดีแล้ว ตัวพ่ออู๋จะได้พูดเรื่องเชียงใหม่ในสมัยก่อน ๆ คือสมัยที่พ่ออู๋ได้ครองเมือง”

ก่อนที่จะเล่าให้หลานไพศาล ที่เป็นหลานเมืองมนุษย์ฟังนี้ ตัวข้าก็ยินดีกับท่าน ครูปาคัณธาและพญาพิงคราชที่ได้กรุณานำลามา คือ ไพศาลมาแสดงตัวต่อข้าซึ่งได้รอ โอกาสนี้มานานแล้ว

ท่านครูปาคัณธาและพญาพิงคราช ได้ตอบไปยังพระเจ้าติโลกราชว่า “ไม่เป็นไร จะมีอะไรพูดก็ให้พูด เมื่อเสร็จจากที่นี่แล้ว ตัวข้าก็จะพาไพศาลไปที่อื่น อีกน้อ คนข้างหน้าก็รออยู่เป็นคนที่ตกที่ร้อนทั้งนั้น ตลอดถึงคนที่สิ้นบุญจากโลก มนุษย์ก็จะได้พูดและให้เขาเตรียมตัวไว้ก่อน”

พระเจ้าติโลกราชเมื่อได้ยินดังนั้นจึงได้พูดขึ้นว่า “เออ! เป็นอย่างนั้นหรือ”

พญาพิงคราชตอบว่า “ใช่แล้ว”

จากนั้นพระเจ้าติโลกราช จึงได้พูดถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสมัยของ พระองค์ว่า “บ้านเมืองเชียงใหม่สมัยนั้นมีอาณาเขตกว้างขวางมาก โดยเฉพาะในเขต ปกครองของพระองค์”

ทิศเหนือ จดเมืองสิบสองป่านา

ทิศใต้ จดเมืองสุโขทัย

ทิศตะวันออก จดเมืองล้านช้างเมืองลาวสมัยนี้

ทิศตะวันตก จดแม่น้ำสาละวินประเทศพม่าในปัจจุบัน

ในสมัยของพระองค์ (พ่ออุ้ย) ครองเมืองเชียงใหม่ ได้ทำการรบทัพจับศึก
ทั้งหมู่พวกเดียวกันเอง และหมู่อื่น

ศึกหมู่เดียวกันนี้มี

1. ศึกเจ้าแสนขาน

เจ้าแสนขานนี้เป็นเพื่อนของพระองค์เอง พระองค์ได้มอบอำนาจหน้าที่
การงานที่สำคัญให้หลายอย่างเช่นว่า ให้ปกครองชาวบ้านชาวเมืองที่อยู่ไกลหูไกลตา
ให้มีสิทธิเก็บค่าส่วยอากรได้

เมื่อได้มอบอำนาจให้หลายอย่างเช่นนี้ เจ้าแสนขานก็หลงอำนาจของตนเอง
ทั้งนี้เกิดอำนาจของโมहनั่นเอง คือเจ้าแสนขานคิดที่จะทำการกบฏต่อพระองค์
ถือว่าอำนาจสำคัญๆ อยู่ในมือแล้ว ย่อมจะทำอะไรก็ได้

แต่เรื่องนี้พระองค์ได้รู้เสียก่อนจึงได้ทำการจับกุม ก่อนที่จะจับกุมได้ก็ต้อง
เสียเลือดเสียเนื้อตายกันข้างละ 100 กว่าคน พระองค์จึงได้จับเจ้าแสนขาน เมื่อจับได้
แล้วพระองค์ก็มีเมตตากรุณาเอาศีลเอาธรรมเป็นเครื่องตัดสินนำทาง โดยไม่ได้เอา
เจ้าแสนขานไปฆ่าหรือประหารชีวิตทั้งนี้เพราะนึกถึงคุณความดีที่เจ้าแสนขาน
ได้ทำไว้กับบ้านเมืองสมัยนั้น

แต่ก็ได้ทำโทษเอาไว้อย่างหนึ่งคือ ให้ถอดยศออก แล้วเอาไปขัง
เมื่อพ้นโทษแล้วจึงได้ตั้งยศให้ใหม่เป็น “หมื่นทวน” มีหน้าที่ช่วยกิจการบ้านเมือง
ของพระองค์ต่อไป

2. ศึกเจ้าช้อยหรือเจ้าหล้า

เจ้านี้เป็นน้องของพระองค์เอง แต่เป็นน้องต่างมารดา เจ้าน้องคนนี้มี
ความโกรธเคืองกับพระองค์เกี่ยวกับเรื่องพ่อ คือพระเจ้าสามฝั่งแกน หว่าพระองค์
ไม่ได้ดูแลพ่อแต่ที่จริงแล้วพระองค์ได้ดูแลอยู่มิได้ขาด ส่งข้าวน้ำปลาอาหารให้เป็น

ไปอย่างสมบูรณ์ แต่เมื่อเจ้าช้อยหรือเจ้าหล้ามีความโกรธเคือง จึงได้จัดกองทัพมารบกับพระองค์ โดยตั้งแข็งเมืองอยู่ที่เมืองฝาง พระองค์จึงได้จัดกองทัพกองหนึ่งไปปราบจนฆ่าเจ้าช้อยหรือเจ้าหล้าตายลงที่เมืองฝางนั้น

พระองค์พูดเสร็จก็ทำหน้าเพรีย น้ำตาคลอออกมาแล้วจึงรำพึงว่า “มันเป็นกรรมเวรแท้ๆ ที่ได้เกิดมาแล้วฆ่ากันตาย”

ศึกต่างหมู่

ศึกต่างหมู่นี้คือศึกที่ไม่ใช่บ้านเมืองเดียวกัน คือเป็นศึกที่อยู่นอกเหนืออาณาเขตการปกครองของพระองค์ ก็คือศึกอยุธยา เชียงใหม่และอยุธยาได้รับกันบ่่อยผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ

“อยู่ที่ไหนมีแต่จะฆ่าฟันกันเองกัน นี่แหละน้อโลกมนุษย์” พระเจ้าติโลกราชบ่นพึมพำขึ้น

ในการปกครองสมัยนั้น พระเจ้าติโลกราช ได้พูดขึ้นว่า

“อาศัยความมีอำนาจว่า ใครมีอำนาจมากก็สั่งเสียหน้าที่การงานได้มาก และตกอยู่ในห้วงของกิเลสเหมือนกัน และผู้มีอำนาจสูงสุดที่สามารถกำหนดความเป็นไปของบ้านเมืองก็คือเจ้าเมือง”

ถ้าเจ้าเมืองใดไม่มีศีล ไม่มีธรรม บ้านเมืองนั้นก็ต้องตกอยู่ในความระส่ำระสาย บ้านเมืองจะไม่สงบเรียบร้อย

แต่ถ้าบ้านเมืองใดปกครองโดยเอาศีลธรรมนำทาง บ้านเมืองนั้นก็จะได้อยู่ด้วยความสงบสุข บ้านเมืองก็จะอุดมสมบูรณ์ด้วย

สำหรับตัวพระองค์เองก็ได้ปกครองโดย เอาศีลธรรมนำทาง ทำให้บ้านเมืองอยู่เป็นปกติสุข แต่ถ้าหากบ้านเมืองอยู่ในภาวะศึกสงคราม พระองค์ก็ต้องใช้ความเด็ดขาดในการตัดสินใจ ถ้าใครมีโทษมากก็ให้เอาไปตัดคอ ถ้าโทษเบาหน่อยก็ให้เอาไปกักขังจำคุกที่ให้อยู่

“เฮ้อ!” พระเจ้าติโลกราช ได้ถอนหายใจแล้วพูดขึ้นอีกว่า “ในสมัยนั้นพระองค์ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ในเรื่องของบุญและบาป คือบุญก็ทำ กรรมก็ได้สร้างไว้”

ด้านบุญ ในสมัยนั้น ที่พระองค์ได้บุญมากที่สุดคือ พระองค์ได้สร้างวัดป่าแดงหลวงและได้ชำระพระไตรปิฎก ซึ่งเรื่องนี้ทางโลกมนุษย์ปัจจุบัน

เขาก็รู้และได้เล้าสืบกันมาและได้จารึกชื่อพระองค์ไว้ด้วย เพราะบุญ 2 ประการนี้
นี้แหละที่เป็นแรงผลักดันอย่างมากให้พระองค์เสวยสุขอยู่ที่แดนสุคติ

ด้านบาป เนื่องจากพระองค์เป็นเจ้าเมือง ต้องทำการผิคือเป็นอย่างมาก
โดยเฉพาะศีลข้อที่ 1 คือศีลปาณาติปาตา พระองค์ได้ฆ่าสัตว์ที่มีชีวิตตั้งแต่สัตว์น้อย เช่น
กุ้ง หอย ไปจนถึงสัตว์ใหญ่เช่น ช้าง ซึ่งการทำผิคือข้อที่ 1 นี้ พระองค์ได้ทำโดยตั้งใจ
ก็มีไม่ได้ตั้งใจก็มี

ด้วยเหตุนี้เมื่อพระองค์ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว พระองค์ได้ไปเสวย
วิบากกรรมก่อนทั้งนี้เพราะก่อนตายหรือที่จะสิ้นลมหายใจ พระองค์ได้คิดถึงเหตุการณ์
ตอนที่ได้ฆ่าสัตว์ การเสวยวิบากกรรม พระองค์ได้ไปเกิดเป็นเปรต สัมภเวสี ล่องหน
ไปตามโลกมนุษย์เป็นระยะเวลาเกือบ 200 ปี และได้ไปเสวยอยู่ที่ร้อนในทุกคติภูมิเกือบ
100 ปี

จากนั้น ก็ได้มีบุญที่ได้ทำไว้ตั้งแต่อยู่ในโลกมนุษย์หนุนมา ได้มาอยู่ที่ร่มเย็น
ที่นี่ ได้มาอยู่ที่นี่แล้วสบายใจมาก” พระองค์พูดเสร็จก็ยิ้มขึ้นมาที่มุมปาก

“และเมื่อพระองค์หมดบุญจากที่นี่แล้ว พระองค์ก็ต้องไปเกิดในโลกมนุษย์
อีกหลายชาติซึ่งชาติต่อไปก็ต้องไปเกิดอยู่ในเมืองเชียงใหม่อีก ซึ่งก็เป็นเวลาประมาณ
250 ปี ข้างหน้านี้ และจะได้ไปครองเมืองเชียงใหม่อีกครั้งหนึ่ง และถ้าหากไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลง และโลกทั้งสามให้ไปตามกำหนดเวลา พระองค์จะได้มีชื่อในโลกมนุษย์
ในอนาคตข้างหน้าอีก 250 ปี ว่า นายประยงค์ สายสอนใจ “ พระองค์พูดเสร็จแล้ว
ก็หัวเราะขึ้น

“เออ! นี่นะท่านครูบาคันธา พญาพิงคราชและล้ามไพศาล เจ้าแสนขาน
ผู้เป็นเพื่อนของพระองค์ และเจ้าช้อยหรือเจ้าหล้า น้องพ่อเดียวกันแต่ต่างมารดา
ของพระองค์ ก็ได้ไปเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ ได้ไปเกิดหลายภพหลายชาติ
แล้ว และปัจจุบันนี้ก็ได้ไปเกิดเป็นมนุษย์อยากรู้ใหม่ว่าเป็นใคร” พระเจ้าติโลกราชถาม
(ไพศาล)ตอบไปว่า“อยากรู้มากครับ”

พระเจ้าติโลกราชหัวเราะแล้วพูดว่า

1. เจ้าแสนขาน เกิดมาในโลกมนุษย์ปัจจุบันมีชื่อว่า นางจินดา เรือนคำ
คนนี้ได้เกิดมาเป็นผู้หญิง เพราะในชาติก่อนเป็นคนเจ้าชู้ชอบผู้หญิงมาก และคนนี้

ข้าเคยไปดูในโลกมนุษย์ครั้งหนึ่ง พบว่าอยู่บ้านเลขที่ 197/2 ถนนเจริญประเทศ
ข้างม่อย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

2. เจ้าช้อยหรือเจ้าหล้า เกิดมาในโลกมนุษย์มีชื่อว่า นายทงศักดิ์
พระพิศษยานนท์ อยู่ที่อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย คนนี้ในชาติก่อนเป็นคนดี
แต่เดี๋ยวนี้เขาไม่ดีแล้ว ทั้งนี้เพราะมีศีลธรรมในอดีตชาติขาดเกลี้ยงให้

นายทงศักดิ์ ชาตินี้เขาไม่ได้เกิดเป็นลูกคนเมือง แต่เกิดเป็นลูกเง็ก
(ลูกคนจีน) เขาสบายแล้ว”

พูดเสร็จพระเจ้าติโลกราชก็หัวเราะขึ้น “สักวันหนึ่งจะไปเที่ยวหาคน ๆ นี้”
แล้วก็หัวเราะขึ้นอีก “ความเป็นอยู่ของคนในสมัยนั้นนะหลานไพศาล” พระเจ้า
ติโลกราชพูดจึงขังขึ้นมามากครั้งหนึ่ง “สมัยก่อนอยู่ด้วยกัน ฟังพาอาศัยซึ่งกันและกัน
ชาวบ้านชาวเมืองที่อยู่รอบนอกก็ออกไปอยู่กันแบบ” พริกมีเสี้ยนเหนียว เกลือมี
เสี้ยนได้ “เรื่องเงินทองก็ไม่มีค่าใช้จ่ายมากมายเหมือนสมัยปัจจุบัน

สมัยนั้น มีการแลกเปลี่ยนกันเป็นส่วนมาก เช่นว่าพริกแห้งเป็ดยอดหนึ่ง
(กระบุงหนึ่ง) แลกข้าวได้ครึ่งกระบุง เป็นต้น น้ำมันงาขวดหนึ่งแลกข้าวกอบมือหนึ่ง
เป็นต้น ปลาขาว 2 ตัวแลกปลาตุ๋นได้ 1 ตัว เป็นต้น “ พระเจ้าติโลกราชพูด

ส่วนโรคภัยไข้เจ็บในสมัยนั้น ซึ่งเป็นที่ทรงกลัวกันหนักหนาที่สุดคือ โรคเจ็บตา
หรือเสียดอก แต่ชาวเมืองในสมัยนั้นก็มีหยูกยากินกันตามมีตามเกิด บางคนถ้าไม่ถึง
คราวจริง ๆ ก็หายเป็นปลิดทิ้ง บางคนถึงการสิ้นเวรกรรมแล้วก็ต้องตายไป

ยาของคนในสมัยนั้นคือยาที่ใช้แก้เจ็บอก เสียดอกคือ

1. เปลือกต้นฝัสน้อย
2. หัวขิง
3. ต้นปัดปิวแดง
4. เม็ดในบ่าบ่าหนัง (เม็ดในหมวดสะบ้าหนัง)

ยาทั้ง 4 นี้คนที่เขามาเอาเท่า ๆ กันและให้มีน้ำหนักร่วมกันด้วย ส่วน
ลูกสะบ้าหนังนั้นเขาเอามาฉีกไฟจนดำไหม้ แล้วเอาทั้งหมดมาตำเข้าด้วยกัน
แล้วกินกับน้ำอ้อย ซึ่งส่วนมากคนกินก็หายกัน

โรคตุ่มพิษ หรือ โรคบาดทะยัก โรคอย่างนี้ถ้าใครเป็น หมอยาก็จะเอารากหญ้าแห้งและดีควายทั้ง 2 อย่างนี้เอามาให้เท่ากัน แล้วตำเข้าด้วยกัน แล้วเอาครอบตรงที่เป็นตุ่มนั้น และถ้าเป็นบาดทะยักก็เอากินกับน้ำอ้อยหรือน้ำผึ้ง ซึ่งคนส่วนมากเมื่อกินแล้วก็หาย คือกิน 10 คน ก็จะหายจากโรค 8 คน

เอาละ! ในครั้งนี้พระองค์ (พ่ออ้อย) จะพูดเท่านี้ก่อนเรื่องอื่น ๆ พระองค์จะได้พูดในคราวต่อไปเพราะจะได้พบกันอีกครั้งหนึ่ง จะได้พบกันเมื่อใดดี”

พระเจ้าติโลกราช ได้หันหน้าไปถามท่านครุบัคัณธาและพญาพิงคราช ท่านครุบัคัณธาจึงได้บอกว่า “กลางพรรษาหน้าจะดีไหม” สุดท้ายพระเจ้าติโลกราชได้พูดขึ้นมาอีกว่า

“ขอให้ผู้มีกรรมต่อเนื่องกับพระองค์ในอดีตชาติคือเจ้าแสนขานและเจ้าช้อยหรือเจ้าหล้า ซึ่งได้เกิดมาในโลกมนุษย์ตามที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ให้หมั่นทำบุญทำทานอย่าผิดศีลข้อ 1 ให้มากนัก ให้ตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรมอันดี ให้หมั่นอุทิศส่วนกุศลไปหาเจ้ากรรมนายเวรบ้าง แล้วชาติต่อไปก็จะได้พบกันอีก โดยเฉพาะพระองค์จะได้เกิดมาครองเมืองเชียงใหม่ บุคคลทั้ง 2 ก็จะเกิดมาโดยได้ร่วมการร่วมงานกัน”

โดยนางจินดา เรือนคำ ชาติต่อไปในสมัยที่พระองค์ครองเมืองจะได้เกิดมาเป็นผู้ชายชื่อ นายเดชฤทธิ์ สีหธร มีหน้าที่วางผังเมือง

ส่วนนายทองศักดิ์ ภูวะพิศทะยานนท์ ชาติต่อไปในสมัยที่พระองค์ครองเมือง จะได้ชื่อว่า นายสมมาตร ปากนก มีหน้าที่ตรวจตราเงินของแผ่นดิน

เอา! พระองค์ขอพูดเท่านี้ก่อน ขอให้หลานไพศาลนำเรื่องนี้ไปเล่าให้คนในโลกมนุษย์ฟังบอกให้คนที่อยากจะรู้เท่านั้น คนที่ไม่อยากรู้ก็ขออย่าให้รู้เพราะเขาจะด่าเอา

ผมก็รับคำไว้จากนั้นครุบัคัณธาและพญาพิงคราชก็ได้กล่าวลา พระเจ้าติโลกราช เมื่อครุบัคัณธาและพญาพิงคราชพาผมออกไปจากที่นั่นแล้ว ท่านทั้ง 2 ก็ได้พาผมไปที่อื่น ๆ อีก

ในคืนวันที่ 15 มกราคม 2532 ผมก็ได้มีมติเห็นกุศลผลบุญของบุคคลต่าง ๆ ซึ่ง ณ ที่กุศลผลบุญนั้นก็ได้อีกคนเฝ้าอยู่ ซึ่งบุคคลเหล่านั้นผมก็ได้เขียนจดหมายไปแจ้งแล้ว ซึ่งได้แก่

1. นายสมศักดิ์ วุฒิวโรภาส บ้านเลขที่ 241/4011 แพลต 61 ชั้น 1 ถนนประชาสงเคราะห์ ห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร
2. นางฉันทนา พิบูลย์ศิลป์ บ้านเลขที่ 39/2 หมู่ 5 ตำบลสวนพริกไทย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี
3. นายธนารฐ ชูชาติพงศ์ บ้านเลขที่ 301/10 ซอยพานิชย์อนันต์ คลองตัน นิเวศน์ พระโขนง กรุงเทพมหานคร
4. นางแสงเดือน แก้วเปี้ย บ้านเลขที่ 57 หมู่ 13 ตำบลบางบัวทอง อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

เมื่อได้เรื่องได้ราวมาพอสมควรแล้ว กรุณาคุณชาและพญาพิงคราชก็ได้พาผม กลับลงมาในลักษณะตัวลอยลงมาเรื่อย ๆ ถึงที่ไหนก็ไม่รู้ผมก็สับสนตื่นขึ้นมาเป็นเวลา ตี 5 พอตีของวันที่ 16 มกราคม 2532

บันทึกพิเศษ
นิมิต เรื่องวัดพระธาตุช้างค้ำวรวิหาร
อ. เมือง จ. น่าน

นิมิต ไพศาล แสนไชย
เรียบเรียง วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 23 ตุลาคม พ.ศ. 2533 สองปีล่วงมาแล้ว ซึ่งวันนั้นถือเป็นวันหยุดราชการและเป็นวันคล้ายวันสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 5) หรือประชาชนชาวไทยทั่วไปให้นามว่า สมเด็จพระปิยมหาราช ในช่วงกลางวัน วันนี้ผมเห็นคณะครูนักเรียนและข้าราชการทั่วไปนำพวงหรีด ซึ่งส่วนมากตกแต่งเป็นรูปสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวไปสักการะตามสถานที่ราชการทั่วไป เช่น ที่ว่าการอำเภอป่าปาง ศาลากลางจังหวัดลำพูน เป็นต้น

ส่วนตัวของผมวันนี้ก็ได้ทำธุระหน้าที่ประจำวันเหมือนปกติ คือได้ตอบจดหมายถึงผู้ถูกนิมิตประจำวัน แล้วตอบจดหมายทั่วไปที่เขาสงสัยในเรื่องนิมิตต่างๆ จากผู้ที่สนใจ จากเหตุทั้ง 2 ประการ ผมได้ตอบจดหมายรวม 500 ฉบับ ในเดือนตุลาคมนี้และนอกเหนือจากการได้ตอบจดหมายแล้ว ยังต้องรับแขกที่มาเยี่ยมบ้านทุกวัน ผู้ที่มาเยี่ยมบ้านก็มีอยู่ 2 กลุ่มเช่นกัน คือ 1 กลุ่มที่สนใจอยากจะถามอยากจะศึกษารายละเอียด ว่าเรื่องนิมิตมีความละเอียดละออเพียงไร กลุ่มที่ 2 ก็อยากจะถามเพื่อทดสอบว่าเรื่องนิมิตนี้เท็จจริงเป็นอย่างไร

ตามความคิดของผมแล้ว กลุ่มคนที่อยากจะทราบเรื่องราวนิมิตต่าง ๆ ว่าเท็จจริงอย่างไรมันหรือกลุ่มที่มีอคติต่อตัวผม ทำให้ผมต้องเสียเวลาในการได้ตอบจดหมายหรือเขียนเชิงบันทึกเรื่องนิมิตต่างๆ โดยสรุปแล้ว กลุ่มนี้ไม่ทำให้เกิดประโยชน์กับตัวผมและตัวเขาเอง เพราะต้องการที่จะมาจ้องจับผิด จับการโกหกซึ่งไม่เป็นผลดีแก่ผู้ถามและผู้ถูกถาม

กว่าธุระจะเสร็จเรียบร้อยก็เป็นเวลาเย็น ผมจึงขอตัวจากแขกที่มาเยี่ยมบ้าน และได้ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านจนถึงเวลาค่ำ ก็ได้มีโอกาสได้คุยกับพ่อแม่และได้ทานอาหารร่วมกัน

ในวันนี้ผมรู้สึกกว้างเร็วกว่าปกติ ผมได้ดูนาฬิกาก่อนที่จะเข้านอน เวลา 21.30 น. ซึ่งเป็นสัญญาณเตือนแล้วว่า ถึงเวลาที่ท่านครูบาคันธา คันธาโล และท่านพญาพิงคราช มารับตัวผมไปสู่โลกอีกโลกหนึ่ง หรือมิติอีกมิติหนึ่ง ซึ่งอยู่นอกเหนือกาลเวลา นอกเหนือกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ยากต่อการรับรู้ ยากต่อการเข้าใจของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ผมรับหน้าที่นี้มีความสบายใจและหนักใจในเวลาเดียวกัน

ที่ว่าสบายใจก็เพราะได้เห็นในสิ่งที่คนทั้งหลายไม่เห็น ได้สัมผัสในสิ่งที่คนทั้งหลายไม่ได้สัมผัส ไปในสิ่งที่คนทั้งหลายได้ไปยาก รู้และรับสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับอดีต อนาคต ได้อย่างวิเศษ และมหัศจรรย์

ส่วนที่ว่า“หนักใจ”นั้นก็เพราะว่า เมื่อได้ถ่ายทอดในสิ่งที่ได้เห็น ได้รู้มาบอกแก่เพื่อนมนุษย์บางคนบางท่านไม่อาจรับในเรื่องนี้ได้ นอกจากจะไม่มีศรัทธาความเชื่อในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดในเรื่องกฎแห่งกรรมแล้วยังพาลหาเรื่องน่านับปการเสียศีลกระแนะกระแห่น ดูถูกเหยียดหยาม หาวานำเอาเรื่องไร้แก่นสารสาระมากล่าวอ้างเพื่อประโยชน์ตน

เมื่อถึงคราวถูกเคราะห์กรรมกระหน่ำซ้ำเติม ตกเครื่องบินบั้ง ถูกรถชน ตายบ้าง ไฟไหม้บ้าน หมดเนื้อหมดตัวบ้าง บางคนหรือลูกหลานก็กระวีกระวาดไปหาผมที่บ้านเพื่อขอความช่วยเหลือ ขอความเห็นอกเห็นใจอย่างนี้ก็มีมาก ซึ่งผมเองก็ไม่รู้จะช่วยเหลืออย่างไรได้ เพราะกรรมในอดีตตามมาทันและได้มากระทบในปัจจุบัน พุดไปแล้ว บอกไปแล้ว และมันก็สายไปเสียแล้ว แก้วไข่มุกไม่ทันเสียแล้ว บางคนตายไปแล้ว ได้ไปพบกับผมใน “ภพแห่งวิญญูญาณ” ก็คร่ำครวญปริเวทนาการแทบใจจะขาด ผมผิดไปแล้ว ผมประมาทไปแล้ว อีฉันผิดไปแล้ว อีฉันไม่เชื่อโผศาล ถึงต้องเป็นอย่างนี้ และได้ทิ้งทรัพย์สมบัติหลายสิบล้านหลายร้อยล้าน ไว้ให้ลูกหลาน ไม่ทันได้ใช้ให้เป็นประโยชน์ ที่จะสร้างโบสถ์สร้างวิหารบ่อน้ำ สะพาน ทำบุญตักบาตร ตั้งมูลนิธิช่วยสงเคราะห์เพื่อนมนุษย์ก็ทำไม่ทัน

ผมได้หลับสนิทในคืนนั้น ครูปาเจ้าฯ และพญาพิงคราช ได้พาผมไปในลักษณะปลิวหรือเหาะขึ้นไป ซึ่งเป็นการไปปกติธรรมดาของการนิมิตแต่ละคืน ซึ่งท่านทั้งสองได้พาผมไปเช่นนี้ เป็นเวลา 12 ปี มาแล้ว (นับถึงปี พ.ศ. 2536) โดยก่อนที่ท่านทั้งสองจะพาผมไป ผมยังเห็นตัวเองเป็น 2 ร่าง คือร่างที่นอนอยู่บนเตียงนอน และอยู่ในลักษณะนอนหงายเหยียดตรง มือขวาและซ้ายวางอยู่หน้าอก สวมชุดนอน และร่างที่ 2 ที่กำลังยืนตระหง่านอยู่กับครูปาเจ้าฯ และพญาพิงคราช ร่างนี้แปลกกว่าร่างที่นอนบนเตียงนั้น คือมีลักษณะโปร่งใส รูปร่างจะผอมกว่าร่างที่นอนอยู่ ส่วนการแต่งกายอยู่ในชุดกางเกงขายาวรัดรูปทรงสีฟ้าอ่อน ปลายกางเกงปักด้วยลายคั่นสีทอง เสื้อสีเหลืองอ่อนยาวถึงเอว เสื้อนี้เป็นเสื้อแขนสั้น ถึงข้อศอกที่ปลายแขนเสื้อปักด้วยลายคั่นสีเทา สวมรองเท้าปลายงอน

ท่านอาวุโสทั้งสองได้พยักหน้าให้ผมเป็นการเตรียมพร้อมที่จะเดินทางไปสู่โลกอีกโลกหนึ่ง ซึ่งก่อนหน้าที่ท่านทั้งสองจะนำไป ผมกราบเรียนถามท่านทั้งสองว่า “เอ...ชุดนี้มาจากไหนแปลกหู แปลกตากว่าชุดอื่นๆ ครับ” ท่านอาวุโสทั้งสองยิ้ม พญาพิงคราช ได้พูดขึ้นว่า “ของสิ่งนี้เป็นของทิพย์ที่เกิดจากอำนาจบุญกุศลที่ตัวเอง (ไพศาล) ได้สร้างสมไว้ในอดีตชาติมา คือได้เอาชุดที่สวมใส่นี้ แหละถวายให้กับพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ แล้วบูชาคืน”

จากนั้น ท่านอาวุโสทั้งสองได้พาผมเหาะหรือปลิวขึ้นไปข้างบนอย่างรวดเร็ว โดยอยู่ในสภาพที่ไร้น้ำหนักละไร้จุดหมายปลายทาง การไปครั้งนี้ไปไกลเท่าไร ยิ่งจะพบกับความเจียบเท่านั้น ยิ่งพบกับความเจียบเท่าไร ก็จะพบกับความสงบสุขเท่านั้น และแล้วก็ได้พาผมไปลงยังสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนี้เป็นลานกว้าง มีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่หรือขนาดเท่าสนามฟุตบอล โดยท่านทั้งสองได้พามาตรงกลางสนามนั้น

บริเวณสนามหรือที่ลานสนามเมื่อเหยียบลงมีความรู้สึกนุ่ม ๆ เหมือนเดินบนพรมปูพื้นและเดินไป ๆ จนพ้นเขตสนามนั้น ถึงได้รู้สึกว่ามีหัวนอนขึ้นรับตามขอบสนาม

หัวถนนนี้มีหลายสายนับได้จำนวน 10 กว่าสาย ท่านทั้งสองได้พาผมลง
ไปเส้นทางขวามือสายที่ 2 ของหัวถนน และหัวถนนเส้นนี้มีต้นไม้อยู่ 2 ต้น คือ
ข้างซ้ายและขวา มีขนาดลำต้นใหญ่ ลำต้นคล้ายต้นมะขามออกกิ่งก้านสาขา
ปกคลุม บริเวณนั้น ผมสังเกตเห็นต้นไม้ต้นนี้ กิ่งก้านสาขาลำต้นมะม่วง ใบคล้าย
ใบตำลึง (ผักแคบ) ออกดอกคล้ายดอกสลิด ซึ่งดอกนี้ส่งกลิ่นหอม ตลบอบอวล
ทั่วบริเวณนั้น บรรยากาศทั่วไปชุ่มเย็นเหมือนฝนตกใหม่ ๆ

เมื่อเดินไปประมาณ 10 เมตร ผมเห็นผู้คนอยู่ 2 ข้างทาง อยู่ในลักษณะ
ยืนและแต่งตัวเหมือนกันหมด คือเสื้อแขนยาวทรงกระบอกสีม่วง กางเกงขายาว
ทรงกระบอกเช่นกัน มีสีเทาคนกลุ่มนี้เป็นผู้ชายวัยกลางคนทั้งหมด คือมีประมาณ
100 กว่าคน ตามที่ผมสังเกตดูแล้ว ชายกลุ่มนี้รู้ว่าคณะของผมจะเดินผ่านมาทางนี้
จึงมีการเตรียมพร้อมรอคอยกันไว้ล่วงหน้า

ผมก็มีความสงสัยจึงได้กราบเรียนถามไปที่ พญาพิงคราชว่า
“ชายกลุ่มนี้คือใคร ทำไมถึงต้องมายืนกันอยู่ที่นี่” พญาพิงคราช ตอบว่า
“ชายเหล่านี้เขาได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วนับเป็นเวลา 100 ปีของโลกมนุษย์
เมื่อสิ้นบุญแล้วก็ได้มีบุญกุศลส่งให้ได้มาอยู่ที่แดนสังกั โลกังแห่งนี้
เพราะเมื่อสมัยมีชีวิตอยู่ในโลก เขาได้สร้างสมบุญกุศลต่าง ๆ เช่น ให้ทาน
รักษาศีลในพระศาสนาของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (พระโคตมมะ) และ
พวกเขาเหล่านั้นก็ได้รับอนุญาตไว้วางใจให้ดูแลรักษาวัดวาอารามต่าง ๆ
ที่จะเป็นเครื่องหมายในการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้อยู่ครบถ้วน 5000 วัสสา
คือรักษาไม่ให้วัดวาอารามเหล่านี้ ล่มจมสูญหายไปจากโลกให้นานที่สุดเท่าที่จะ
ทำได้”

“ใครเป็นผู้อนุญาตให้พวกเขาเหล่านั้นทำหน้าที่เฝ้าวัดวาอารามครับ” ผม
(ไพศาล) ถามขึ้น

“โลกทั้ง 3” พญาพิงคราชตอบ และพูดต่อไปว่า “พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมด
100 กว่าคน จะอยู่ดูแลวัดวาอารามของโลกมนุษย์ต่อไปอย่างน้อย 250 ปี
อย่างมากคนละ 350 ปี ต่อจากนั้นเขาจะต้องไปเกิดในโลกมนุษย์อีกเพื่อไปสร้าง
สมบุญบารมี เช่น ให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนาต่อไป เพราะพวกเขา

เหล่านั้นยังไม่หมดเชื่อเกิดและต้องเป็นไปตามวิถีสงสารที่พระพุทธเจ้าได้วางไว้”

“เออ..นี่ะไพศาล” พญาพิงคราชได้พูดพร้อมกับหันหน้ามาทางผมอีกครั้งหนึ่ง “คนพวกนี้เขามีหน้าที่รับผิดชอบดูแลรักษาความ آرامของจังหวัดน่านทั้งหมด” “คนนั้น” พญาพิงคราชพูดพร้อมชี้มือไปทางชายวัยกลางคนคนหนึ่งที่ยืนรออยู่ “เขาเป็นผู้รักษาวัดผาตูบ ถัดจากนั้นไปก็คือผู้รักษาวัดบุญยืนเวียงสา ถัดจากนั้นก็เป็นผู้รักษาวัดเพื่อยลู่ทุ่งช้างนะ....”

ท่านทั้งสองได้พาผมเดินเรื่อยไปตาม่างนั้น ซึ่งมีความกว้างประมาณ 5 วา โดยมีครุบาคันธาเดินนำหน้า พญาพิงคราชเดินตรงกลาง ส่วนตัวผม (ไพศาล) เดินท้ายสุดในการเดินผ่านบริเวณนั้น นอกจากจะผ่านผู้คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ 2 ข้างทางแล้วก็ได้ผ่านบ้านผ่านเมือง บ้านเมืองนี้มีลักษณะคล้ายกับวิหารจตุรมุขที่ครอบรอบพระพุทธรูป วัดพระพุทธรูปตากฟ้า อ. ป่าซาง จ. ลำพูน บ้านนั้นอยู่ห่างกันประมาณ 10 วา เมื่อเดินผ่านมาถึงหรือผ่านผู้คนตรงไหน ผมสังเกตเห็นว่าหมู่คนเหล่านั้นจะมุงตรงหรือใจจดจ่อ ยกมือขึ้นไหว้ไปที่

ท่านครุบาคันธา และพญาพิงคราช

ท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่านบ้านเมืองนี้มาหลายหลังต่อหลายหลัง จนได้มาหยุดอยู่ที่หน้าบ้านซึ่งมีลักษณะคล้ายมณฑปจตุรมุขที่ครอบรอบพระพุทธรูปตากฟ้าดังที่กล่าวไว้เบื้องต้น ซึ่ง ณ ที่นั้นได้มีคนนั่งรออยู่ก่อนแล้ว คนที่นั่งรออยู่ตรงกลางบ้านหรือมณฑปหลังนั้น เมื่อเห็นคณะของผมมาถึงก็นิมนต์และเชิญพญาพิงคราชและผมขึ้นไปมณฑปหลังนั้น ครุบาคันธาเมื่อได้ยินคำนิมนต์และเชื่อเชิญจากเจ้าของบ้านหลังนั้น ท่านจึงบอกให้พญาพิงคราชและผมเดินขึ้นไปบนบ้านหรือมณฑปหลังนั้นด้วย

เมื่อขึ้นไปถึงผมได้สังเกตเห็นว่ามีโตะและเก้าอี้รอรับคณะของผมที่จะไปถึงพร้อมเรียบร้อยแล้ว คือมีการเตรียมการไว้ล่วงหน้า และรู้ล่วงหน้าว่าคณะของผมจะไปถึง และเก้าอี้นั้นมีอยู่ 4 ตัว 2 ตัวนั้นอยู่ติดกัน อีกตัวหนึ่งอยู่ตรงกลางเหลืออีกตัวหนึ่งอยู่ตรงข้ามกับเก้าอี้ตัวกลางนั้น ครุบาคันธาและพญาพิงคราชท่านเลือกนั่งเก้าอี้ 2 ตัว ที่อยู่ติดกันนั้น ส่วนตัวผม (ไพศาล) พญาพิงคราชบอกว่าให้นั่งเก้าอี้ตัวกลาง สำหรับชายคนนี้นั่งเก้าอี้ตรงข้ามกับผม

นั่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว ชายวัยกลางคนผู้ที่มีผิวค่อนข้างคล้ำ รูปร่างสูงโปร่ง มีอายุประมาณ 60 ปี ไว้ผมแฉกกลาง มีหนวดที่ริมฝีปาก ได้เอ่ยปากพูดขึ้นมาเป็นการแสดงการทักทาย ครูบาฯ และพญาพิงคราช ครูบาค้นหาจึงได้เอ่ยกับชายคนนั้นว่า “มีอะไรที่จะส่งไปยังโลกมนุษย์ก็ส่งไปได้แล้ว ถึงเวลาที่จะได้ส่งไป”

“เออ..ใช่แล้ว มีอะไรก็ส่งไปได้ล่ะ..” พญาพิงคราชเสริมขึ้น

“ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน มีหน้าที่อย่างไร ก็ขอให้บอกไปด้วย”

ครูบาค้นหาพูดขึ้นอีก “และข้าฯ ก็ได้พาคนของข้าฯ (ไพศาล) มาพบแล้ว” พร้อมทั้งชี้มือมาทางผม (ไพศาล) “เขายังไม่รู้จักตัวเจ้าเลย”

“เออ... จริงสิ ผมลืมไป” ชายวัยกลางคนพูดแล้วหัวเราะขึ้นมาเล็กน้อย ชายคนนั้นจึงได้หันหน้ามาพูดกับตัวผม (นายไพศาล) ว่า “รู้จักตัวของลุงไหม”

“ไม่รู้จักรับ” ผมตอบไป

“เฮ้อ... การเวียนว่ายตายเกิดเปลี่ยนภพ เปลี่ยนชาตินี้สำคัญ ทำให้เราลืมอดีตชาติไป คือในอดีตชาติตัวลุงและไพศาลก็เคยพบกันชาติหนึ่งเมื่อสมัยโยนกนคร เชียงแสน แล้วหมู่พวกเราถูกระเบิดกรรมพัดเหวี่ยงให้ไปเกิดตามบุญกรรม ของใครของมัน และตัวลุงนี้รู้จักไพศาลดี แต่ไพศาลไม่รู้จักลุงหรอก อย่างไรก็ตาม ลุงก็จะบอกให้ทราบ” จากนั้นชายคนนั้นก็ได้เริ่มสนทนากับคณะของผม

“ลุงนี้มีชื่อเดิมในสมัยที่ลุงยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ว่า “หนานเสาร์อิงจาน” คำว่า “อิงจาน” นั้นเป็นสร้อยของชื่อ คือ เป็นสร้อยที่ชาวบ้านเมืองขานนามตัวลุงไว้ เพราะลุงเป็นคนสู้คน สู้ไม่ถอย สู้ตาย สู้ตายขนาดอิงฝ่าอิงจาน และเคยมีคนอื่นรุมฟันลุงคนเดียว คนอื่นมี 4 คน บนเรือน ลุงก็ได้ต่อสู้กับ 4 คน บนจาน บนเรือนนั้น จนเขาเหล่านั้นสู้ลุงไม่ได้” ลุงเสาร์พูดแล้วก็ยิ้มขึ้นนิดหนึ่ง แล้วพูดว่า

“ตัวของลุงนี้ ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์เมื่อเดือน 4 เหนือออก 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 1960 โดยโรคลงค้ำลงแดง” ถึงตอนนี้ผมได้ขัดจังหวะการพูดของลุงเสาร์เพื่อที่จะถามลุงหนานเสาร์ว่า “โรคลงค้ำลงแดงนั่นคืออะไร จะเป็นโรคติดฝิ่นติดยากระมัง” ลุงเสาร์ได้ยื่นคำถามผมก็หัวเราะชอบใจแล้วตอบคำถามผมว่า “โรคลงค้ำลงแดงที่ทำ

ให้ลุงต้องเสี่ยงชีวิตไปนั่นก็คือ “โรคท้องร่วง” นั่นแหละ และสมัยนั้นโรคท้องร่วงนี้ระบาดอย่างหนักผู้คนล้มตายกันมาก”

“ถ้าเป็นสมัยนี้โรคท้องร่วงน่าจะเป็นโรคอหิวาต์”

“ใช่แล้ว” ลุงเสาร์ตอบ และพูดต่อไปว่า

“เมื่อตัวลุงได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ลุงได้ไปเสวยวิบากตกอยู่ในห้วงอบายอยู่ระยะหนึ่ง เมื่อพ้นจากห้วงอบายนั่นแล้ว บุญกุศลก็ได้ส่งให้ได้มาเสวยสุขอยู่ที่นี้ สถานที่นี้ก็คือแคนสังกั โลกัง หรือแคนทิพย์แคนธรรมนั้นแหละ ซึ่งชั้นนี้ก็ป็นชั้นหนึ่งที่มีจำนวนหลาย ๆ ชั้น”

“สังกั โลกัง คืออะไร” ผมถาม

“เออ... อันนี้ลุงไม่ขอตอบ ให้ไปถามผู้รู้ในโลกมนุษย์ก็แล้วกัน”

ลุงเสาร์ตอบ

“เออ...นี่นะไพศาล เมื่อตัวลุงได้มาอยู่ที่นี่แล้ว ลุงได้มีชื่อใหม่โดยเขาตั้งชื่อให้ว่า “ท้าวมหินทราทอระเทพ” และตัวลุงก็ได้รับคำสั่งจาก “โลกทั้ง 3” ให้เป็นผู้ดูแลรักษาวัดพระธาตุช้างค้ำไว้”

“วัดช้างค้ำ อ. ป่าซาง อยู่เชิงคอยพระบาทตากผ้า หรือครับ” ผมถาม

ลุงเสาร์หรือท้าวมหินทราทอระเทพ ได้พูดขึ้นว่า “ไม่ใช่หรอก เป็นวัดพระธาตุช้างค้ำ อ. เมือง จ. น่าน ปัจจุบัน ไพศาลเคยได้ยืมชื่อวัดนี้ใหม่”

“ผมเคยได้ยืมเหมือนกันสมัยเรียนหนังสืออยู่โรงเรียนเมธีวุฒิกร ลำพูน เคยได้ยืมครูสอน” ผมพูด

“นั่นแหละ วัดนั่นแหละ วัดนี้เป็นวัดเก่าแก่เหมือนกันนะ ไพศาล” ลุงเสาร์กล่าวขึ้น

“และวันนี้ยามนี้เป็นวันและยามที่ดีที่ท่านครูปาคันธาและพญาพิงคราช ได้มีเมตตานำนายไพศาลมาหา เพื่อที่ข้าฯ จะได้เล่าเรื่องราวแต่ก่อน เรื่องราวในอดีตเกี่ยวกับการสร้างวัดสร้างวา คือวัดแห่งนี้ให้ฟัง”

“เออ...ไม่เป็นไร มีอะไรก็บอกกล่าวกันไปได้ เพื่อให้คนยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์รับรู้รับทราบ” พญาพิงคราชพูดขึ้น พร้อมกับหันหน้ามาทางผมแล้วบอกว่าให้ตั้งใจฟังให้ดี

จากนั้น ลุงเสาร์ หรือ ท้าวมหินทราทอระเทพ ก็ได้พูดกับตัวผมว่า “เรื่องที่คุณจะเล่าให้ฟังนี้เป็นเรื่องดั้งเดิมแต่ก่อนหนหลังเกี่ยวกับการสร้างวัดพระธาตุช้างค้ำ อ.เมือง จ.น่าน ส่วนที่คุณจะเล่านี้โดยส่วนมากคนทางโลกมนุษย์ยังไม่รู้ ส่วนที่โลกมนุษย์รู้แล้วลุงก็จะไม่เล่าให้ฟังน้อ”

“วัดพระธาตุช้างค้ำสร้างขึ้นโดย“เจ้าพญาภูแข่ง” ผู้ครองเมืองน่านในสมัยนั้น คือตั้งแต่พระพุทธศาสนาพระพุทธเจ้าโคตมะ อยู่ช่วงระหว่าง ปี พ.ศ. 1949-1960 สาเหตุที่สร้างวัดนี้ขึ้นมาก็เพราะพระองค์ทำศึกชนะสงครามพวกพม่า เพราะได้ทำทลายทำศึกกันถ้าชนะก็จะได้สร้างพระเจดีย์ ซึ่งเรื่องนี้คนในหมู่มนุษย์พอจะรู้เรื่องกันอยู่แล้ว ลุงจะไม่ขอเล่า”

เมื่อพม่าได้ยกทัพกลับไปได้ประมาณ 1 เดือน พระองค์ก็มีความคิดว่าเหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์ใหญ่โตนักที่พระองค์สามารถนำเมืองน่านให้รอดพ้นจากการเข้ายึดของข้าศึก ตัวเรานี้ สมควรจะสร้างสิ่งของอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อเป็นอนุสรณ์เมื่อคิดดังนี้แล้ว พระองค์ก็ได้ตั้งร้องป่าวประชุมหมู่เสนาอำมาตย์ ข้าแผ่นดิน ชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายที่อยู่ในเมืองน่านนั้น เมื่อได้มาประชุมพร้อมเพรียงกัน ก็ได้ตกลงพร้อมใจกันว่า สมควรที่จะสร้างวัดขึ้นมาเป็นอนุสรณ์สักขีพยานในการรบชนะพม่าในครั้งนี้ และเหล่าเสนาอำมาตย์ ชาวบ้านชาวเมืองก็พากันมีเจตนาและศรัทธาที่จะช่วยกันสร้างวัดในครั้งนี้ ซึ่งก็นับได้ประมาณ 300 กว่าคน แต่ที่สำคัญที่ได้ช่วยสร้างวัดอยู่ประจำมีจำนวน 102 คน เท่านั้น นอกนั้นถ้ามีเวลาก็มาช่วย ถ้าหากมีการจำเป็นทางบ้านก็จะกลับบ้านไปก่อนดังนี้

คนจำนวน 102 คนนั้น แบ่งเป็นหมู่เสนาอำมาตย์ 40 คน หมู่นางสนม 10 คน เป็นชาวบ้านธรรมดา 52 คน ดังมีรายนามสมัยก่อนดังนี้....

1. เสนาหมู	2. เสนาแก้ว	3. เสนาเฮือง	4. เสนาฮั่ว
5. เสนาก้า	6. เสนาเมือง	7. เสนาชื่น	8. เสนาอุ่น
9. เสนาแยง	10. เสนาปู้ด	11. เสนาตัน	12. เสนาสุข
13. เสนาวงศ์	14. เสนาแสน	15. เสนาผาย	16. เสนาสม
17. เสนาจ้อม	18. เสนาอิน	19. เสนาจุ่ม	20. เสนาขอด
21. เสนาหมี	22. เสนาหยอด	23. เสนาปึก	24. เสนาดี

25. เสนาเหือน	26. เสนามูล	27. เสนาแวน	28. เสนาจ้อน
29. เสนาตัว	30. เสนาถา	31. เสนาเมือง	32. เสนาป็น
33. เสนาใจ	34. เสนามิ่ง	35. เสนาอุด	36. เสนามา
37. เสนาลุน	38. เสนาปวน (เสนาผู้ชอบเกลียดคน)		
39. เสนาควง (เสนาผู้ชอบเกลียดคน)		40. เสนาสิน (เสนาผู้ชอบเกลียดคน)	

รายนามนางสนม และผู้ใกล้ชิด.....

41. นางสนมอื่น	42. นางบุญ	43. นางนวล	44. นางใบ
45. นางคำ	46. นางผาย	47. นางเป้ง	48. นางป่า
49. นางซอน	50. นางเงิน	51. นายคง	52. นายช่วง
53. นายเต็ง	54. นายเจียม	55. นายฟุ้ง	56. นายเงื่อม
57. นายเลิศ	58. นายยูน	59. นายซอน	60. นางสงค์
61. นายเปี้ย	62. นายฐป	63. นายทบ	64. นายนวล
65. นายหนู	66. นายเอิบ (ชาวบ้านผู้ที่ถูกผู้อื่นเกลียด)		67. นายไว
68. นายอุ้น	69. นายฮ้าม	70. นายสิงห์	71. นายแยง
72. นายปา	73. นายเขียว	74. นายพรหม	75. นายยับ
76. นายจู	77. นายโชติ	78. นายหอม	79. นายคำ
80. นายยวง	81. นายแม่น	82. นายจั้น	83. นายป็น
84. นายเครื่อง	85. นายเอิบ	86. นายเล็ก	87. นายเตี้ย
88. นายเห็บ	89. นายเนือง	90. นายบด	91. นายอ้าย
92. นายเปรื่อง	93. นายตัน	94. นายตุ่น	95. นายอ่อน
96. นายเปลี่ยน	97. นายเลา	98. นายมี	99. นายผด
100. นายสาย	101. นายเปียร	102. นายปุ่น	

ในระหว่างการก่อสร้าง หมู่คณะนี้ได้ทำกันอย่างตั้งอกตั้งใจ โดยเอาเจตนา
ศรัทธาเป็นที่ตั้ง และทำกันโดยไม่มีค่าจ้างรางวัลตอบแทนแต่อย่างใด หวังแต่บุญ
ในโลกนี้และโลกหน้าเท่านั้น และทำกันอย่างเต็มอกเต็มใจ สนุกสนาน ถ้าเหนื่อย
ก็พัก

นอกจากจะสร้างวัดแล้วก็ยังได้สร้างสิ่งที่สำคัญของวัดอีกอย่างหนึ่งก็คือ การสร้างพระธาตุหรือพระเจดีย์ขึ้นในวัดนั้น ลุงเสาร์หรือท้าวมหินทราทอระเทพ พุคขึ้นโดยเน้นเสียงอีกครั้ง คือก่อนจะก่อสร้างพระธาตุก็ได้ทำการสวดถอนที่ดิน ตรงนั้นแล้วนิมนต์พระภิกษุมาเจริญพระพุทธมนต์ด้วยแล้ว และได้ปรับปรุงดิน บริเวณนั้นให้ดี และใส่สมุสรส น้ำอบ น้ำหอม บรรจุแก้วแหวนเงินทองของมีค่า สมัยนั้นบรรจุเข้าไปใต้ดิน และสิ่งสำคัญที่สุดก็ได้บรรจุพระธาตุอรหันต์ไว้ใต้ฐาน พระธาตุในวัดนั้นจำนวน 256 องค์ ซึ่งพระธาตุนี้ เป็นของ “พญาเจ้าภู่งทั้งหมด”

ด้วยเหตุนี้ พญาเจ้าภู่งจึงได้ถือจำนวนพระธาตุเป็นอาณาเขตของวัดโดย ให้ยึดหลักองค์พระธาตุเป็นหลัก แล้วให้วัดขนานไปทางทิศเหนือ 256 วา ทิศใต้ 256 วา ทิศตะวันออก 256 วา หากเขตหรือหลักของที่ดินของชาวบ้าน ชาวบ้านชาวเมืองแถบนั้นก็ยินยอมมอบที่ดินของตัวเองเพื่อเป็นทานและให้เป็นสมบัติของ ธรณีสงฆ์โดยชาวบ้านได้มอบที่ดินโดยขยายไปทางทิศเหนืออีก 56 วา ทิศใต้ 56 วา ทิศตะวันออก 56 วา ทิศตะวันตก 56 วาซึ่งเท่ากับบุญคุณของพระพุทธเจ้าโคตมะ องค์นี้

ในการก่อสร้างวัดนี้ได้เริ่มทำการก่อสร้างตั้งแต่เดือน 8 เป็ง ปี พ.ศ. 1949 มาเสร็จสมบูรณ์ โดยมีกำแพงล้อมรอบ มีโบสถ์ วิหาร ศาลาบาตร เมื่อเดือน 8 เป็ง ปีพ.ศ. 1955 รวมเป็นเวลา 6 ปี เต็ม เมื่อสร้างเสร็จแล้ว พญาเจ้าภู่ง ก็ได้หาฤกษ์ หายามตั้งชื่อวัดนี้ขึ้นมาว่า “วัดหลวงราชฐานกลางเวียง”

วัดหลวงราชฐานกลางเวียงนี้ พญาเจ้าภู่งได้กำหนดการทำบุญอบรม สมโภชน์มอบถวายทานฝากไว้กับพระพุทธศาสนาเมื่อเดือน 9 เป็ง (เหนือ) ปี พ.ศ. 1955 โดยได้อาราธนานิมนต์พระสงฆ์ที่มีศีลมีธรรมเคร่งครัดในวินัยบัญญัติจำนวน 19 รูป มาเจริญพระพุทธมนต์รับรู้รับทราบแลถวายทานสังฆทาน มีชื่อ ดังต่อไปนี้....

1. ท่านสาธุเจ้าพุทธิญาโณเถระ
2. ท่านสาธุเจ้าแก้ว ปิณณะระโส
3. ท่านสาธุเจ้าคำอ้าย ฐานิโย
4. ท่านสาธุเจ้าด้าน โอภาโส
5. ท่านสาธุเจ้าเมือง กันตโร
6. ท่านสาธุเจ้านวน นันทะโก

7. ท่านสาธุเจ้าจันทร์ ธรรมปาโล
8. ท่านสาธุเจ้าดี ธรรมเสน
9. ท่านสาธุเจ้าลา อุตตทิโป
10. ท่านสาธุเจ้าปิ่น อธิญาโณ
11. ท่านสาธุเจ้าผัด เมธโก
12. ท่านสาธุเจ้าหม่น อุตถกโม
13. ท่านสาธุเจ้าเลื่อน กิตติโก
14. ท่านสาธุเจ้าพรหมา สุภาจาโร
15. ท่านสาธุเจ้าปวง ธรรมปัญโญ
16. ท่านสาธุเจ้าโพน ฐานธรรมโม
17. ท่านสาธุเจ้าหอม โพธิโก
18. ท่านสาธุเจ้าอัม สิริจันโท
19. ท่านสาธุเจ้าเกี๊ โกสโล

พระสงฆ์เหล่านี้ส่วนมากจะเป็นพระภิกษุที่เดินธุดงค์ จะมีจำพรรษาอยู่ที่วัดเพียง 2-3 องค์เท่านั้น คือ ท่านสาธุเจ้าพุทธิญาโนเถระ อยู่วัดคอยหยวก (ปัจจุบัน) ท่านสาธุเจ้าแก้ว ปิณณะระโส อยู่วัดเขาน้อย (ปัจจุบัน) ท่านสาธุเจ้าคำอ้าย ฐานนิโย อยู่วัดแสนขัน (นำมวบปัจจุบัน)

เมื่อทำบุญทำทานถวายเสนาสนะสงฆ์หรือสิ่งก่อสร้างภายในบริเวณวัดหลวงราชฐานหัวข่วงเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านพญาเจ้าภูแข่งก็ได้นำคณะศรัทธาทั้งหลายที่มาร่วมทำบุญในวันนั้น โดยเฉพาะหมู่ที่ร่วมสร้างทั้ง 102 คนนั้นให้มาพร้อมหน้าพร้อมตากัน อธิษฐานจิตหยาดน้ำลงดินต่อหน้าพระสงฆ์ทั้ง 19 องค์ที่ได้นิมนต์มาในวันนั้น โดยการอธิษฐานจิตก็ได้บอกเป็นข้อใหญ่ว่า

“ขอบุญกุศลที่ได้ทำในครั้งนี้ ขอให้มียานิสงส์ส่วนบุญไปถึงบุพการีพ่อแม่ญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว ถึงเทวบุตร เทวดา ตลอดถึงเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายด้วย สุดท้าย ทุกคนก็ได้ปรารภนาเอาพระนิพพานเป็นที่พึ่งแต่ถ้าใครต้องการนอกจากนั้นก็ให้อธิษฐานเอาเอง ซึ่งบางคนก็อธิษฐานมาพบกันในชาติต่อ ๆ ไป เพราะในชาตินั้นเป็นเพื่อนรักกันมาก บางคนก็ขอให้ได้เกิดในชาติต่อไป

มีรูปร่างสวยงามสมส่วนเพราะในชาตินั้นรูปร่างไม่ดีไม่งาม ใครเห็นก็ชัง บางคนก็ขอให้ได้เกิดมามีอาการครบ 32 ประการ เพราะในชาตินั้นอาการ 32 ขาดหายไป เช่น ปากแหว่ง หูหนวก นิ้วมือนิ้วเท้าหายไปบ้างก็มี ซึ่งพระสงฆ์ทั้งหมดก็ได้อนุโมทนาให้สำเร็จตามเจตนาของพวกเขาเหล่านั้น”

“เออ...จริง ข้าฯ ลืมไป....” ท้าวมหินทราทอระเทพ ได้พูดขึ้น ในคราวที่สร้างวัดหลวงราชฐานกลางเวียงนั้น ก็ได้มีเสนาของพระเจ้าภูเข่งบางคนชอบกลั่นแกล้งคนเห็นว่าชอบเอาก่อนดินหรือก่อนอิฐตกลใส่หัวคนที่เป็นชาวบ้าน บางทีก็ใช้อำนาจขู่ขู่บังคับให้ชาวบ้านธรรมดาเอาหัวเข้ารับก่อนดินหรือก่อนอิฐที่ตัวเองขวางไปก็มี ซึ่งก็ทำให้ชาวบ้านเหล่านั้นต้องมีอาการเสียสติไป คือเป็นคนลืมหน้าลืมหลัง เสนาอำมาตย์นี้ได้แก่

1. เสนาปวน

2. เสนาควง

3. เสนาสิน

ซึ่งผู้ที่ถูกกลั่นแกล้งมากที่สุดจนเสียสติไปก็คือ “นายเอิบ” เป็นคนเมืองน่านนั่นเอง

“เฮ้อ...คนเราหนอเมื่อไม่พ้นวิภวสังสารก็ต้องมีการเวียนว่ายตายเกิดตลอดไปหาที่สิ้นสุดไม่ได้” ท้าวมหินทราทอระเทพได้พูดขึ้นมาอีกว่า “ด้วยเหตุนี้หมู่คนทั้ง 102 คนที่เป็นศรัทธาต้นในการสร้างวัดครั้งแรก จึงต้องมีการเวียนว่ายตายเกิดไป บางคนก็เป็นไปตามแรงปรารถนาของแต่ละคน บางคนก็ได้ไปอยู่ดี บางคนก็ตกต่ำไปทั้งนี้เพราะแรงกระแสนกรรมของแต่ละคนในชาติต่อ ๆ มาไม่เหมือนกัน คือบางคนเกิดมาถัดจากชาติที่สร้างวัดก็ได้ไหลไปตามโลก สร้างบาปสร้างกรรมโดยการฆ่าสัตว์เป็นประจำ ไม่เกรงกลัวต่อบาปกรรม” ซึ่งแต่ละคนก็ได้เกิดมาเปลี่ยนภพ เปลี่ยนชาติ เปลี่ยนชื่อในโลกมนุษย์ดังนี้

ฝ่ายเสนาอำมาตย์

1. เสนาหมู เกิดมาในชาตินี้ คือ นายวิเชียร สุโรพันธ์ อยู่บ้านเลขที่ 56 หมู่ 3 ต. พระพุทธบาท อ. เชียงกลาง จ. น่าน
2. เสนาแก้ว เกิดมาในชาตินี้ คือ นางศรีพา สุโรพันธ์ อยู่ที่ไหนให้ไปถาม นายวิเชียร หรือเสนาหมู

3. เสนาเอื้องเกิดมาในชาตินี้ คือ นายเอนก ทองศรี อยู่ธนาคารกรุงไทย สาขาจันทบุรี จ. จันทบุรี
4. เสนาฮั่วเกิดมาในชาตินี้ คือ นายเพทาย วาริวัตร
อยู่บ้านเลขที่ 314/480 หมู่บ้านคอนเมืองวิลลา ถนนสรงประภา
แขวงสีกัน เขตบางเขน กรุงเทพฯ (ชาติก่อนไม่สวยงาม ชาตินี้ดีแล้ว)
5. เสนากำเกิดมาในชาตินี้คือ นายเคชา ไชยกุล
อยู่โรงเรียนพญาลอวิทยาคม ต. หุ่งรวงทอง อ. จุน จ. พะเยา
6. เสนาเมืองเกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ พรรณี อุทุมพร
อยู่บ้านเลขที่ 55 หมู่ 4 ต. ปัว อ. ปัว จ. น่าน
7. เสนาชื่นเกิดมาในชาตินี้มีกรรมบางสิ่งบางอย่าง มาตัดรอน ทำให้ได้ไป
เกิดเป็น หนู อยู่ในป่าเมืองออย
8. เสนาอุ่นเกิดมาในชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระภิกษุสงฆ์ชื่อ ท่านสาธุ
เจ้าอุทธา อยู่วัดพรหมเมืองสวรรค์ ต. เชียงคาน อ. เชียงกลาง จ. น่าน
9. เสนายังเกิดมาในชาตินี้ ได้เกิดมาเป็นทหารชื่อ ทวนศักดิ์ วงศ์เมืองแก่น
อยู่บ้านเลขที่ 114/5 หมู่ 7 ซอย 7 ต. พิชัย อ. เมือง จ. ลำปาง
10. เสนาปู้ด เกิดมาในชาตินี้ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างมาตัดรอน
ทำให้ได้เกิดเป็นสัตว์ไป โดยได้ไปเกิดเป็น นกกระจอก อยู่ในป่า
เมืองจุน จ. พะเยา
11. เสนาต้น เกิดมาในชาตินี้ คือ นายไพรัช สุทธิชลสกุล อยู่บ้านเลขที่ 2
ร้านไคว้เจริญ ต. สระกรวด อ. ศรีเทพ จ. เพชรบูรณ์
12. เสนาสุขเกิดมาในชาตินี้ คือ นายณรงค์ เตมี อยู่บ้านเลขที่
โรงเรียนวังผา ต. แม่จะรา อ. แม่ระมาด จ. ตาก
13. เสนาวงศ์ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายจรรณ สมมา อยู่ที่วิทยาลัยเกษตรน่าน
อ. เมือง จ. น่าน
14. เสนาแสนเกิดมาในชาตินี้ คือ นายวิเชียร พัฒนะพงศ์พิบูลย์
อยู่บ้านเลขที่ 95 ถนนเจ้าคำรพ อ. ป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ

- 15.เสนาพาย เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางประนอม ชมพู
อยู่บ้านเลขที่ 51 หมู่ 1 ต. ล้าน อ. เวียงสา จ. น่าน
- 16.เสนาสม เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นพระภิกษุสงฆ์ชื่อ
สาธุเจ้าศรีจันทร์ อยู่วัดศรีโคมคำ อ. เมือง จ. พะเยา
- 17.เสนาจ้อม เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระภิกษุสงฆ์ชื่อ ท่านสาธุ
เจ้าสาธุเจ้าสุคดาหรือสุคดาว (ฟังไม่ถนัด) อยู่วัดท่าแหน อ.แม่ทะ
จ. ลำปาง
- 18.เสนาอิน เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าจันทร์
อยู่วัดศรีพันต้น อ. เมือง จ. น่าน
- 19.เสนาจุ่ม เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นพระภิกษุสงฆ์ชื่อ
ท่านสาธุเจ้าบุญเล้ง อยู่วัดสันกลาง อ. ดอกคำใต้ จ. พะเยา
- 20.เสนาขอด เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสุภาพ หงส์สามสิบเจ็ด
อยู่โรงเรียนบ้านแม่ตำ ต. ท่าก่อ อ. แม่สรวย จ. เชียงราย
- 21.เสนาหมี เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิง ชื่อ นางลัดดา ลิทธิวุฒิ
บ้านเลขที่ 46 หมู่ที่ 10 ต. คูใต้ อ. เมือง จ. น่าน
- 22.เสนาหยอด เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสมศักดิ์ ชโลธร อยู่บ้านเลขที่ 22
หมู่ที่ 2 ต. ฝั่ลิ่ง อ. พระนครศรีอยุธยา จ. พระนครศรีอยุธยา
- 23.เสนาปึก เกิดมาในชาตินี้ คือ นายนิคม เกียรตินิยมดี อยู่โรงเรียนปัว
อ. ปัว จ. น่าน
- 24.เสนาดี เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสมศักดิ์ เขียวสลับ อยู่บ้านเลขที่ 212
หมู่ที่ 6 ต. หนองม่วงไข่ อ. ร้องกวาง จ. แพร่
25. เสนาเฮือน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายนคร ชื่นชม อยู่บ้านเลขที่ 19
ถนนสนามกีฬา ซอย 3 ต. ศรีภูมิ อ. เมือง จ. เชียงใหม่ (ชาติก่อนไม่งาม
ได้อธิษฐานจิตไว้ให้งาม)
- 26.เสนามูล เกิดมาในชาตินี้คือ นายวิรพันธ์ วรรณรัตน์
อยู่บ้านเลขที่ 213 หมู่ที่ 1 ต. ฝ่ายแก้ว อ.เมือง จ. น่าน

- 27.เสนาแวน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสุรศักดิ์ ลาดบัวขาว อยู่บ้านเลขที่ 171/4 ซอยโรงยาทหารเรือ แขวงบुकคโโล เขตธนบุรี กรุงเทพฯ
- 28.เสนาจ้อน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายชูศักดิ์ ด้านประชันกุล อยู่บ้านเลขที่ 448 ถนนโกสีย์อ.เมือง จ. นครสวรรค์
- 29.เสนาตัว เกิดมาในชาตินี้เป็นทหารชื่อ พิชิต ร่มโกมินทร์ อยู่บ้านเลขที่ 253/80 ซอย 4 ศูนย์สงครามพิเศษ ต.ทะเลชุบศร อ.เมือง จ.ลพบุรี
- 30.เสนาถา เกิดมาในชาตินี้ คือ นายพยนต์ พุทธรักษา อยู่บ้านเลขที่ 2 ตรอกกลาโหม ถนนสามเสน บางกระบือ เขตดุสิต กรุงเทพฯ
- 31.เสนาเมือง เกิดมาในชาตินี้เป็นทหารเหมือนเดิมชื่อ นิพนธ์ ปุยะกุล อยู่บ้านเลขที่ 388/18 ซอยเฉลิมสุข ถนนพหลโยธิน ต.ลาดยาว อ.บางเขน กรุงเทพฯ
- 32.เสนาป็น เกิดมาในชาตินี้ คือ นายบรรพต คชชะ อยู่การรถไฟฝ่ายการช่างกล มีหน้าที่เก็บเงินและบัญชี
- 33.เสนาใจ เกิดมาชาตินี้ คือ นายชูชีพ ใจมั่น อยู่ป่าไม้เขตเชียงใหม่ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
- 34.เสนามิ่ง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายชูเกียรติ เต็งไตรสรณ์ อยู่บ้านเลขที่ 165-167 ถนนอนันตวรฤทธิเดช อ.เมือง จ.น่าน
- 35.เสนาอุด เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสุภาพ ธิติกุล อยู่บ้านเลขที่ 33/4 ถนนผากอง อ.เมือง จ.น่าน
- 36.เสนามา เกิดมาในชาตินี้ คือ นายพิน อินป่าตะ อยู่บ้านเลขที่ 63 หมู่ที่ 7 ต.บ่อแก้ว กิ่งอ.นาหมื่น จ.น่าน
- 37.เสนาลุน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายจงกล คชวิเชียร อยู่บ้านเลขที่ 22/1 หมู่ที่ 5 ต.หันตรา อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา
- 38.เสนาปวน ได้เกิดเป็นผู้หญิงไปแล้ว ชื่อ วิวรรณ์ จันทรโต
- 39.เสนาดวง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเชย จันทรโต
- 40.เสนาสิน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายวัชร จันทรโต

(ทั้ง 3 คนนี้อยู่บ้านเลขที่ 51 หมู่ที่ 8 ต. นาป่า อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์ ทั้ง 3 คนนี้ได้เกิดร่วมกันเพราะมีบาปกรรมตามทันแล้วอยากรู้ อยากทราบก็ให้ไปดูได้ที่บ้านเลขที่ดังกล่าว แต่ลุงเสาร์อิงจาน ก็ได้บอกแนวทาง และวิธีการแก้ไข วิบากกรรมให้หมดไปในภพชาตินี้ จะไม่ได้ต่อไปในภพหน้าชาติหน้าอีก)

- 41.นางสนมอิน เกิดมาในชาตินี้ คือ นางสุภาพร นันทะน้อย
อยู่บ้านเลขที่ 30 หมู่ที่ 2 ต. ชิ่ง อ.เวียงสา จ.น่าน
- 42.นางสนมบุญ เกิดมาในชาตินี้ คือ นางกิงกาญจน์ ไชยมงคล
อยู่โรงเรียนชุมชนบ้านทุ่ง อ. จุน จ.พะเยา
- 43.นางสนมนวล เกิดมาในชาตินี้ คือ นางปณิธาน วรรณสีไส
อยู่บ้านเลขที่ 173 หมู่ที่ 3 ต.เวียง อ.เชียงแสน จ.เชียงราย
- 44.นางสนมใบ เกิดมาในชาตินี้ คือ นางบัวถิ่น เดชะนันท์
อยู่บ้านเลขที่ 52 หมู่ที่ 3 ต.เจดีย์ชัย อ.ปัว จ.น่าน
- 45.นางสนมคำ เกิดมาในชาตินี้ คือ นางสาวรงค์ จันทรตราฐ
อยู่โรงเรียนบ้านส้อเค่นพัฒนา ต.เปือ อ.เชียงกลาง จ.น่าน
- 46.นางสนมผาย เกิดมาในชาตินี้ คือ นางพิกุล จินะสิทธิ์
อยู่บ้านเลขที่ 35/1 หมู่ที่ 5 ต.ป่าคำ อ.ท่าวังผา จ.น่าน
- 47.นางสนมเป็ง เกิดมาในชาตินี้ คือ นางทิวาพร ค้วงประเสริฐ
อยู่บ้านเลขที่ 2/1 ซอยหน้าวัดสวนตาล ถนนมหายศ อ.เมือง จ.น่าน
- 48.นางสนมป้าเกิดมาในชาตินี้ นางวีรัตน์จันใจ
อยู่โรงเรียนฟากกว๊านวิทยาคม ต.ต๋น อ.เมือง จ.พะเยา
- 49.นางสนมซอน เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้ชายชื่อ นายจรูญ ปะวัง
อยู่บ้านเลขที่ 147 หมู่ที่ 7 ต.ศรีถ้อย อ.แม่สรวย จ.เชียงราย
- 50.นางสนมเงิน เกิดมาในชาตินี้ คือ นางสาวยี่ หงษ์เงิน
อยู่บ้านเลขที่ 304 ถนนศรีประชา ต.ศรีพนมมาศ อ.ลับแล จ.อุตรดิตถ์

ฝ่ายชาวบ้าน

- 51.นายก เกิดมาในชาตินี้ คือ นายศรีวรรณ พุแสง อยู่บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 2 ต. บ้านบ่อแสง ต.แม่คำ อ. พญาเม็งราย จ. เชียงราย
- 52.นายช่วง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายทรงธรรม จันกัน อยู่บ้านเลขที่ 9 ถนนสวนตาล ต. ในเวียง อ. เมือง จ. น่าน
- 53.นายเต็งเกิดมาในชาตินี้ คือ นายวุฒิชัย มาทวงศ์
อยู่สำนักงานราชพัสดุจังหวัด ศาลากลางจังหวัดน่าน อ. เมือง จ. น่าน
- 54.นายเจียม เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ จินตนา ทองศิริ
อยู่ตึกคุณหญิงสง่าในพระราชวังสวนจิตรลดา เขตดุสิต กรุงเทพฯ
- 55.นายฟุ้ง เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางอมยา วงศ์บุญยัง
อยู่โรงพยาบาลแพร่ อ. เมือง จ. แพร่
- 56.นายเงื่อม เกิดมาในชาตินี้ คือ นางธีรรัตน์ ธรรมิกรัตเกษม
อยู่โรงพยาบาลน่าน อ. เมือง จ. น่าน
- 57.นายเลิศเกิดมาในชาตินี้คือ นายอาจหาญ มากมูล อยู่สถานีอนามัยปะตง
กิ่ง อ. สอยดาว จ. จันทบุรี
- 58.นายยูนเกิดมาในชาตินี้เป็นทหาร ชื่อ ลำเภา พวงไพบูลย์ อยู่บ้านเลขที่
29/1 ถนนพญาเสือ อ. เมือง จ. พิษณุโลก
- 59.นายซอน เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ เตือนใจ สุริยศ
อยู่บ้านเลขที่ 37 ถนนเทศบาลดำรง อ. เมือง จ. น่าน
- 60.นายสงค์ เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายวรเทพ ราชภักดิ์ อยู่บ้านเลขที่ 38 หมู่ที่ 4 ต. คอนตัน อ. ท่าวังผา จ. น่าน
- 61.นายเปี้ย
- 62.นายฐป
- 63.นายทบ
- 64.นายนวล

(หมายเลข 61-64 มีกรรมบางสิ่งบางอย่างมาตัดรอน ทำให้ไปเกิดเป็น
ปลาอยู่ในทะเลแต่อีกไม่นานก็จะเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติเป็นคนแล้ว
เพราะอานิสงส์ในการสร้างวัดสมัยนั้น

65.นายหนู เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายสุทิน มุลทรัพย์ อยู่สำนักงานปศุสัตว์

อ. คอยเต่า อ. คอยเต่า จ. เชียงใหม่

66.นายเอิบ เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นพระภิกษุสงฆ์ ชื่อ

ท่านสาธุเจ้าอินหวั่น วิริยะธรรมโม อยู่วัดบุญยืน อ. สา จ. น่าน

67.นายไว เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายอำนาจ ปิยะพันธ์ อยู่บ้านเลขที่ 93

หมู่ที่ 17 บ้านสันคอกช้าง อ. เมือง จ. เชียงราย

68.นายอุ่น เกิดมาในชาตินี้เป็นทหาร ชื่อ อรรถพล พรพานิช อยู่บ้านเลขที่

319/19 ถนนจรัลสนิทวงศ์ ต. บางขุนศรี อ. บางกอกน้อย กรุงเทพฯ

69.นายฮ่อม เกิดมาในชาตินี้ คือ นายจักรกฤษณ์ นิมิตสิทธิชัย

สำนักงานปศุสัตว์อำเภอ อ. นาน้อย จ. น่าน

70.นายสิงห์ เกิดมาในชาตินี้ชื่อ คำเป่า มีบุญ ทำงานในค่ายสมเด็จพระพุทธ

ยอดฟ้าจุฬาโลกอ.เมืองจ.ร้อยเอ็ด (อยู่กรมทหารปืนใหญ่ที่ 6 ลุงสิงห์ย่า)

71.นายแยง เกิดมาในชาตินี้เป็นทหารหญิงชื่อ อุบล พงศ์ศิริ

อยู่บ้านเลขที่ 3/8 หมู่ที่ 4 ต. ลาดสวาย อ. ลำลูกกา จ. ปทุมธานี

72.นายปา เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางมณฑกกาญจน์ อัสวโกเมนกุล

อยู่บ้านเลขที่ 260/122 ถนนจักรไชย ต. สบตุ้ย อ. เมือง จ. ลำปาง

73 นายเขียว เกิดมาในชาตินี้ คือ นายวีระ กิตติวิทยากุล

อยู่บ้านเลขที่ 155 หมู่ที่ 6 ต. ป่าชะ อ. บ้านนา จ. นครนายก

74.นายพรหม เกิดมาในชาตินี้คือ ณรงค์ คำทราย ทำงานอยู่แผนก 5

กองกำกับตำรวจตระเวนชายแดนที่ 34 ต. หนองบัวใต้ อ. เมือง จ. ตาก

75.นายยับ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายรณภูมิ มีโพธิ์สม อยู่บ้านเลขที่ 4/4

หมู่ที่ 9 ต. ประตูลัย อ. เมือง จ. พระนครศรีอยุธยา

- 76.นายจู เกิดมาในชาตินี้ คือ นายรอด กันเกตุ
- 77.นายโชติ เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางมยุรี กันเกตุ
(ทั้ง 2 คนนี้ได้อธิษฐานจิตขอให้ได้เกิดมาร่วมกัน ปัจจุบันทั้งสองคนอยู่
บ้านเลขที่ 18/1 หมู่ที่ 7 ต. บ่อพุ อ. ท่าใหม่ จ. จันทบุรี)
- 78.นายหอม เกิดมาในชาตินี้ คือ นายยุวพล แสงวงศ์
บ้านเลขที่ 165 ถนนศรีณรงค์ อ. เมือง จ.อุบลฯ
- 79.นายคำ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเจือ นวลเชิด อยู่ที่ว่าการอำเภอลี้
อ. ลี้ จ. ลำพูน
- 80.นายยวง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสุธีรพงศ์ พุทธชู อยู่บ้านเลขที่ 42
ถนนไชยบุรี ต. คูหาสวรรค์ อ. เมือง จ. พัทลุง
- 81.นายแม่น เกิดมาในชาตินี้ คือ นายประจักษ์ พุฒนา บ้านเลขที่ 87/1
ถนนเจ้าฟ้า อ. เมือง จ. น่าน
- 82.นายจัน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสุทัศน์ ปิ่นสอน
อยู่บ้านเลขที่ 9 หมู่ที่ 9 ต. และ อ. หุ้งช้าง จ. น่าน
- 83.นายปิ่น เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางจันทร์ หล้าเอ้ย
- 84.นายเครื่อง เกิดมาในชาตินี้ชื่อ นายก่อ หล้าเอ้ย
(ทั้งสองคนอยู่ร่วมกันที่บ้านเลขที่ 55 หมู่ที่ 5 ต. แม่พุง อ. วังชิ้น จ. แพร่)
- 85.นายเอิบ เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางขจร สุใจจา (หรือสุใจยา)
- 86.นายเล็ก เกิดมาในชาตินี้ คือ นายศรีมูล สุใจจา
- 87.นายเต็ง เกิดมาในชาตินี้ คือ นางพรทิพย์ สุใจจา
(ทั้ง 3 คนได้อธิษฐานร่วมกันมาจึงได้มาอยู่ร่วมกัน อยู่บ้านเลขที่ 57/5
ซอย 1 ต. เชียงของ อ. นาน้อย จ. น่าน)
- 88.นายเหิบ เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุสงฆ์
ชื่อ ท่านสาธุเจ้าบุญสาร โสภิต อยู่วัดเชียงของ อ. นาน้อย จ. น่าน
- 89.นายเนื่องเกิดมาในชาตินี้ คือ นายอาคม โสติพันธ์ชัย
อยู่บ้านเลขที่ 108/1-2 ถนนหน้าเมือง อ. เมือง จ. ขอนแก่น

- 90.นายอ้าย เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุชื่อ สาธุเจ้าพรหมวีระสุนทร
วัดนิโครธาราม อ.ท่าวังผา จ.น่าน
- 91.นายบดเกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าอำพ อยู่วัดคำเรือ
ต. บ่อแก้ว อ. นาน้อย จ. น่าน
- 92.นายเปื่อง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายนที เทียนสมบูรณ์
อยู่บ้านเลขที่ 1996 ต.อุ้มทอง อ.อุ้มทอง จ.สุพรรณบุรี
- 93.นายตันเกิดมาในชาตินี้คือ นายวิโรจน์ รวมคำ อยู่โรงเรียนบ้านเหล่าทุ่ง
ต. สอด อ. บ้านหลวง จ. น่าน
- 94.นายตุ่น เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุสงฆ์
ชื่อ สาธุเจ้ารัตนญาณประดิษฐ์ อยู่วัดพาน ต.แก่ง อ.ปัว จ.น่าน
- 95.นายอ่อนเกิดมาในชาตินี้ คือ นายเปลี่ยน นามวงศ์ อยู่บ้านเลขที่ 99
หมู่ที่ 1 ต.ไชยสถาน อ.เมือง จ.น่าน
- 96.นายเปลี่ยน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสวัสดิ์ คารรัตน์ อยู่บ้านเลขที่
81/3 สมาคมยานนครสวรรค์ ถนนดาวดึงส์ อ.เมือง จ.นครสวรรค์
- 97.นายเลาเกิดมาในชาตินี้คือ นายอิสสระ เจียววิริยบุญยา
ทำงานอยู่โรงพยาบาลโกสุมพิสัย อ.โกสุมพิสัย จ.หนองคาย
- 98.นายมี เกิดมาในชาตินี้คือ นายวันชัย คำป่าแลว อยู่บ้านเลขที่ 59
หมู่ที่ 9 ต.ชมพู อ.เมือง จ.ลำปาง
- 99.นายผดเกิดมาในชาตินี้คือ นายธีรพงศ์ ไกรนรา
ทำงานอยู่ที่สถานีประมงน้ำจืด อ.คลองแคน อ.ระโนด จ.สงขลา
- 100.นายสาย เกิดมาในชาตินี้คือ นายประดิษฐ์ หน่อท้าว
อยู่บ้านเลขที่ 91/9 ต.เบือ อ.เขียงกลาง จ.น่าน
- 101.นายเปียร เกิดมาในชาตินี้คือ นายบุญมี สายทอง คนนี้อีกหน่อยไฟศาล
จะรู้จักเขาเองในภายหลัง
- 102.นายปุ่น เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุชื่อ ท่านสาธุเจ้าเคน อุตถกาน
อยู่วัดศรีวิชัยนาราม อ.เมือง จ.เลย

ส่วนพระภิกษุสงฆ์ที่นิมนต์มาเจริญพระพุทธมนต์ในวันทำบุญฉลอง
“วัดหลวงราชฐานกลางเวียง” บางองค์ยังไม่หมดเชื้อเกิดก็ต้องมาเกิดในโลกมนุษย์
และเป็นกำลังสำคัญในการจรจรโลกรักษาตำแหน่งพระศาสนาของพระพุทธเจ้าโคตมะของเราอยู่
ก็มีบางองค์เข้าพระนิพพานหมดเชื้อเกิด ดังต่อไปนี้

1. สาธุเจ้าพุทธิญาโณเถระ เกิดมาในชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าบุญชู
ธรรมสารโ อยู่ วัดพญาภู อ.เมือง จ.น่าน
2. สาธุเจ้าแก้ว ปิณณะระโส เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุ
ชื่อ สาธุเจ้าพรศักดิ์ บรรดิษฐ์คุณาธารโ
3. สาธุเจ้าคำอ้าย ฐานิโย เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุ
ชื่อ สาธุเจ้ากาน สุปัญญาโ
(อีกไม่นานไฟศาลจะได้พบกับพระภิกษุทั้ง 2 องค์ในเวลาเดียวกัน)
4. สาธุเจ้าตัน โอภาโส
5. สาธุเจ้าเมือง กันตะโร
6. สาธุเจ้านวน นันทะโก
7. สาธุเจ้าจันทร์ ธรรมปาโล
8. สาธุเจ้าดี ธรรมเสโน
9. สาธุเจ้าลา อุตตทีโป
10. สาธุเจ้าปิ่น อธิญาโณ
11. สาธุเจ้าผัด เมธโก

(พระภิกษุหมายเลขที่ 4 ถึง 11 นั้น หมดเชื้อเกิดเข้าสู่กระแสพระนิพพานไปแล้ว)

12. สาธุเจ้าหมุ่น อุตถกามิ เกิดมาในชาตินี้ชื่อ สาธุเจ้าเกตุ สิริวัฒนโ
อยู่วัดอุดมธานี อ.เมือง จ.นครนายก
13. สาธุเจ้าเลื่อน กิตติโก เกิดมาในชาตินี้ชื่อ สาธุเจ้าสายบัว จันทสารโ
อยู่วัดหลวงสิริบูรณาราม อ.สรรพยา จ.ชัยนาท
14. สาธุเจ้าพรหมา สุภาจาโร เกิดมาในชาตินี้ชื่อ สาธุเจ้าเรวัตร ถิรวัฒนโ
อยู่วัดอุปนันทาราม อ.เมือง จ.ระนอง

15. สาธุเจ้าปวง ธรรมปัญญาเกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าชาติ อตถกามโ
อยู่วัดทรงศิลา อ. เมือง จ. ชัยภูมิ
16. ท่านสาธุเจ้าโพ้น ฐานะธรรมโมเกิดมาในชาตินี้ คือ
ท่านสาธุเจ้าศรีจันทร์ ปุณฺณระโศ อยู่วัดบึงผลาญชัย อ. เมือง จ. ร้อยเอ็ด
17. ท่านสาธุเจ้าหอม โพธิโก
18. ท่านสาธุเจ้าอัม สิริจันโท
19. ท่านสาธุเจ้ากั โสโล
- (หมายเลข 17-19 หมดเชื้อเกิดไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป)

“เออ...ไพศาลเหย...”ท้าวมหินทราทอระเทพ หรือลุนหนานเสาร้องงาน
ได้พูดขึ้น “คนเราต่างคนต่างเกิดมาเป็นแบบนี้แหละ ตัวข้าฯ ก็เป็นห่วงเขาเหล่านั้น
มาก ถ้าไพศาลได้มีโอกาสพบปะเขาหรือหมู่คนเหล่านี้แล้ว ก็ขอช่วยบอกให้เขา
ด้วยว่า.....

“ขอให้เขาเหล่านั้น หมั่นทำบุญทำงาน
รักษาศีล เมตตาภาวนา อย่าให้ความโลภ
ความโกรธ ความหลง เข้ามาครอบงำจิตใจ
จนจิตใจมืดบอด อย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตสัตว์เล็ก
สัตว์น้อย สัตว์ใหญ่ เช่น ช้าง ม้า วัว ควาย
โดยฆ่าให้ตายด้วยมือ เพราะจะเป็นบาปกรรม
อันหนัก ช่วยเหลืออะไรไม่ได้ และขอให้หมั่น
เข้าหาพระภิกษุสงฆ์ผู้มีศีลมีธรรม ปฏิบัติดี
ปฏิบัติชอบ อย่าได้ทำอัตตวินิบาตกรรม อย่าได้
ทำอนันตริยกรรม เช่นฆ่าพ่อฆ่าแม่ ยุยงสงฆ์
แตกแยกกัน ซึ่งถ้าหากเขาเหล่านี้มีจิตใจ
สว่างไสวดีแล้วก็ย่อมจะทำให้เขาอยู่ในโลกนี้
ด้วยความสุขสบายทั้งโลกนี้และโลกหน้า”

“แต่ถ้าหากว่านับเอาชาตินี้เป็นต้นไป หมู่เขา

เหล่านั้นยังมีจิตใจมีคบอด มีความโลภ โกรธ หลง
หลงติด หลงใหลอยู่กับโลกธรรม 8 ประการ
วัดไม่เข้า พระเจ้าไม่ไหว ถือว่าบุญไม่มี บาปไม่มี
ตายไปแล้วจะไปเป็นอะไรก็ช่างมัน หากคิด
อย่างนี้แล้ว ก็จะลำบากทั้งโลกนี้และโลกหน้า
ซึ่งเขาจะต้องตกอยู่ในห้วงอบาย มีสถานที่อยู่
และสถานที่เดือดร้อนวุ่นวายใจ เมื่อจักได้จุติ
ไปในภพหน้าหรือจะเกิดใหม่อีก ภพนั้น ๆ ก็
จะต้องต่ำกว่ามนุษย์ อันได้แก่สัตว์ดิรัจฉาน
อสุรกายอย่างแน่นอน ซึ่งเมื่อเขาเหล่านี้ได้เกิด
เป็นสัตว์ไปแล้ว ก็เป็นสิ่งที่ยากนักที่จะได้กลับ
มาเกิดเป็นคนอีก”

“ถ้าเขาเหล่านี้ปฏิบัติตามนี้แล้วคือหมั่นทำบุญ
ทำทาน รักษาศีล มีจิตใจสว่างไสว มีจิตใจสูง
ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ผิดศีลธรรม ไม่ทำอนันตริยกรรม
ไม่ทำอัตตวินิบาตคือการฆ่าตัวตาย เขาก็จะได้
กลับมาเกิดยังโลกมนุษย์อีก เพื่อที่จะมาบำจูน
พระพุทธรูปศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง โดยเฉพาะจะได้
มาบูรณปฏิสังขรณ์วัดหลวงราชฐานกลางเวียง
หรือวัดพระธาตุช้างค้ำในปัจจุบัน ให้เจริญรุ่งเรือง
ดังเดิมอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะวัดพระธาตุช้างค้ำ
แห่งนี้จะชำรุดทรุดโทรมไปตามอายุกาลสมัย
และขาดการเอาใจใส่ดูแลจากพุทธบริษัท 4”

โดยหมู่คนซึ่งเป็นศรัทธาต้นเหล่านี้ก็ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏ
สงสารและต้องมาช่วยกันบูรณะวัดวาอารามแห่งนี้ให้กลับคืนสภาพเดิมที่มีอยู่

เพราะสภาพเดิมของวัดบางส่วนก็จะชำรุดสูญหายไป ซึ่งศรัทธาเหล่านี้ทั้ง 102 คน ก็จะมาช่วยกันสร้างและบูรณะวัดนี้ในอนาคตกาลข้างหน้ารวมทั้ง พ่อเจ้าพรหม แม่ดาวเรือง ณ น่าน เจ้าคำนพ แม่บุญคุ้ม มหายศนันท์ ซึ่งจะเกิดมาในภพชาติต่อไป

“ศรัทธาต้นเหล่านี้นะไพศาล” ลุงเสาร์หรือท้าวมหินทราทอระเทพ ได้พูดเน้นเสียง เขาจะมาช่วยสร้างบูรณะ วัดพระธาตุช้างค้ำเริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2785 ถึง พ.ศ. 2885 โดยจะได้เวียนว่ายตายเกิดเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติใหม่และให้ยึดหลัก ดังที่บอกไว้ว่าเขาเหล่านี้ก็จะได้มาเกิดเป็นมนุษย์เพื่อมาสั่งสมบุญกุศลอีกครั้งหนึ่ง แต่ถ้าเขาทำแต่อกุศลกรรม ไว้เป็นนิจแล้ว เขาย่อมต้องเกิดเป็นอย่างอื่นไป เช่น สัตว์เดรัจฉาน ซึ่งจะหาโอกาส ทำบุญทำทานไม่ได้อีกแล้ว หากแม้ว่าเขาทำบุญ ทำกุศลไว้ เมื่อถึง ปี พ.ศ. หรือระหว่าง พ.ศ. ที่ว่าไว้เขาจะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ และจะมาเป็นกำลังสำคัญ บูรณปฏิสังขรณ์วัดพระธาตุช้างค้ำต่อไป โดยมีชื่อว่า ดังต่อไปนี้.....

1. นายวิเชียร สุโรพันธ์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายสุทธิ ชิตหทัย
2. นางศรีภา สุโรพันธ์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายปากเพียร ชิตหทัย
3. นายเอนก ทองศรี ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายเทวิน กันกวี
4. นายเพทาย วาริวัตร ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 885) มีชื่อว่า นายสมส่วน บุญญาโณ
5. นายเดชา ไชยกุล ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 885) มีชื่อว่า นายอภิชาติ ชาติโกมุท
6. นางพรรณี อุทุมพร ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายสรรเสริญ กาบตรี
7. เสนาชื่อ (ชาตินี้เป็น “หนู”) ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายอาจอง ครุ่นคิด

8. สาธุเจ้าอุคทาภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าประภา ประภากรโ
9. นายทวนศักดิ์ วงศ์เมืองแก่น ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายเกริกเกียรติ อินทรีย์
10. เสนาปู้ด (ชาตินี้เป็น “นกกระจอก”) ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885)
มีชื่อว่า นายปิยชาติ วีราบริน
11. นายไพรัช สุทธชบกุล ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายประวัติ สุทธิสิน
12. นายสวัสดิ์ สุธากุล ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายมานัส อู่รุ่งเรือง
13. นายจรูญ สมมา ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายไพฑูรย์ สุทธาเจริญ
14. นายวิเชียร พัฒนะพงศ์พิบูลย์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885)
มีชื่อว่า นายกนก รัตนทวี
15. นางประนอม ชมพู ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายดวงเจริญ สิมพรรณา
16. สาธุเจ้าศรีจันทร์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
สาธุเจ้าโอสถ โสภาโส
17. สาธุเจ้าสุคดาหรือสุคดาว ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าเศกสรรค์ ปังกะโร
18. สาธุเจ้าจันทร์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
สาธุเจ้าหนู โสนันโท
19. สาธุเจ้าบุญเล็ง ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
สาธุเจ้าประสพเทมโย
20. นายสุภาพ หงส์สามสิบเจ็ด ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายจักรินทร์ สีทองกล้า

- 21.นางลัดดา สิทธุล ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นางละเอียด ศิริวันนา
- 22.นายสมศักดิ์ ชโลธร ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายสนธิชัย ทะนะโกวิท
- 23.นายนิคม เกียรตินิยมดี ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายรัช เอื้ออารีย์
- 24.นายสมศักดิ์ เขียวสลับ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายสาคร ทับทิมศรี
- 25.นายนคร ชื่นชม ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-885) มีชื่อว่า
นายอรรณพ พันธนา
- 26.นายวีระพันธ์ วรรณรัตน์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายสนั่น แก้วประยูร
- 27.นายสุรศักดิ์ ลาดบัวขาว ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายชนะวัฒน์ มหาพิชัย
- 28.นายวัชรินทร์ สกุลจิต ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายดำรงค์ มหันตภาค
- 29.เป็นทหารชื่อ พิชิต ร่มโกมินทร์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885)
มีชื่อว่านายชาญชัย ลุ่มโพธิ์กาย
- 30.นายพยนตร์ พุทธิษา ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายคำเกิง มุ่งมานิตย์
- 31.เป็นทหารชื่อนิพนธ์ ปุยะกุล ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายพิเชษฐ์ สุขศักดิ์
- 32.นายบรรพต คชชะ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายหาญณรงค์ ชูใจ
- 33.นายชูชีพ ใจมั่น ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายประยูร อมรวัน

34.นายชูเกียรติ เต็งไตรสรณ์ ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายก้องเกียรติ เจริญเวช

35.นางสุภาพ ธิติกุล ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายอรรณพ มณีพวง

36.นายพิน อินป่าด๊ะ ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายขรรชัย ยังประพนธ์

37.นายจงกล กชวิเชียร ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายสุจิตต์ ตริบงกช

38.นางวิรัตน์ จันทร์โต ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางแจ่มจันทร์ ยอดคุณนา

39.นายเชย จันทร์โต ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายปรีชา ยอดคุณนา

40.นายวัชระ จันทร์โต ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายประพนธ์ ยอดคุณนา

(38-40) คือ นางวิรัตน์ นายเชย และนายวัชระ จันทร์โต จะได้เกิดมาเป็นมนุษย์
และชื่อนี้ จะต้องทำบุญทำทาน รักษาศีล และจะต้องได้รับการโหสิกรรมจาก
ท่านสาธุเจ้าอินทวัน วัดบุญยืน อ.สา จ. น่าน เสียก่อน)

41.นางสุภาพร จันทร์น้อย ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางอวรรณ กัณพล

42.นางกิงกาญจน์ ไชยมงคล ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางอารีรัตน์ มหาผล

43.นางปณิธาน วรรณสีโส ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางอำพาพันธ์ บุรณะสิน

44.นางบัวถิ่น เฉชนะนันท์ ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางอำนวยพร กัณธศีล

- 45.นางสุรางค์ จันทร์ตราฐ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางขุศรี วงศ์นรินทร์
- 46.นางพิบูล จินะสิทธิ์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางสุดาหาญใจจริง
- 47.นางทิวาพร คิ้วงประเสริฐ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางสุธีรา รุ่งเรืองเดช
- 48.นางวรรัตน์ จินใจ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางสุนิย์รัตน์ หมั่นประคอง
- 49.นายจรูญ ประวัง ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายสุนทร แสนสะอาด
- 50.นางสุภาณี หงส์เงิน ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางพาวิณี สุดสาคร

ฝ่ายชาวบ้านชาวเมือง

- 51.นายศรีวรรณ พุแสง ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายทัศนาเสมาจันทร์
- 52.นายทรงธรรม จันกัน ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายวิสัย สว่างชมภู
- 53.นายวุฒิชัย มาทะวงศ์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายภาณุมาศ พุทธสิทธิ
- 54.เป็นทหารหญิงชื่อจินตนา ทองศิริ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885)
มีชื่อว่านายสมชาย ศรีสถิตย์
- 55.นางถมยา วงศ์บุญ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 885)
มีชื่อว่านายปลื้มจิตต์ สิงห์ไกรวิน
- 56.นางธีรรัตน์ ธรรมมิกรัตนเกษม ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885)
มีชื่อว่านางวรสิทธิ์ ยาเสนา

- 57.นายอาจหาญ มากมูล ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายส่งศักดิ์ สุทธิวรรณ
- 58.เป็นทหารชื่อสำเภา พ่วงไพบูลย์ ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885)
มีชื่อว่า นายกะนอง ว่องไว
- 59.นางเตือนใจ สूरยศ ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายศิลปชัย ทองสองสี
- 60.นายวรเทพ ราชภักดิ์ ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายวีระพงศ์ ผสมสาร
- 61.นายเปี้ย เกิดเป็น “ปลาหู” อยู่อำเภอไทย ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885)
มีชื่อว่า นายปรากฏ พูนพิศ
- 62.นายรูป เกิดเป็น “ปลาหู” อยู่อำเภอไทย ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885)
มีชื่อว่า นายวิญญู พูนพิศ
- 63.นายทบ เกิดเป็น “ปลาหู” อยู่อำเภอไทย ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885)
มีชื่อว่า นายเริงฤทธิ์ พูนพิศ
- 64.นายนวล เกิดเป็น “ปลาหู” อยู่อำเภอไทย” ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885)
มีชื่อว่า นายสบาย พูนพิศ
- (หมายเลข 61 - 64 ทั้งหมดนี้ได้อธิษฐานร่วมกันไปทุกภพทุกชาติ)
- 65.นายสุทิน มุลทรัพย์ ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายมนูญ แก้วบัวจริง
- 66.ท่านสาธุเจ้าอินหวัน วิริยธรรมโม ปัจจุบัน - ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 278
-2885) มีชื่อว่าท่านสาธุเจ้าวิเชียร จันทรังสี(และบ้านเมืองสมัยนั้นจะให้
ราชทินนามใหม่ว่า “ท่านสาธุเจ้าราช สีลาจารย์”)
- 67.นายอำนวย ปิยะพันธ์ ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785-2885) มีชื่อว่า
นายคุณวุฒิ เอื้อคำมี
- 68.เป็นทหารชื่อ อรรถพล พรพานิช ภูพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 -2885)
มีชื่อว่า นายวัลลพ นามทองพันธ์

69. นายจักรกฤษณ์ นิมิตรสิทธิชัย ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885)
มีชื่อว่า นายคเชนทร์ หล้าสมปอง
70. เป็นทหารชื่อ คำเป้า มีบุญ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายวราห์ สิทธิปัญญา
71. เป็นทหารหญิงชื่อ อุบล พงศ์ศิริ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885)
มีชื่อว่า นายัจนา วัฒนาคม
72. นางมณฑกกาญจน์ อัสวโกมเนกุล ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885)
มีชื่อว่า นายกิตติ ศิริภาคย์
73. นายวีระ กิตติวิทยากุล ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายประพฤติ ประกอบบุญ
74. นายณรงค์ คำทราย ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายอวยชัย สัจจะพันธ์
75. นายรณภูมิ มีโพธิ์สม ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายเลอสรณ์ โสวิสุทธิ
76. นายรอด กันเกตุ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายบุญยัง คำสังสม
77. นางมยุรี กันเกตุ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายโกเมนทร์ คำสังสม
78. นายยุพล แสงวงศ์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายพูนเพิ่ม วิทยา
79. นายเจือ นวลเชิด ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายสนธยา ชูแก้ว
80. นายสุธีรพงศ์ พุทธชู ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายธนา เครือเถาว์
81. นายประจักษ์ พุฒนา ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายทิพากร จันตยาภรณ์

- 82.นายสุทัศน์ ปั่นสอน ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายรังสรรค์ แสงพรรณา
- 83.นางจัน หล้าเอ้ย ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางศรีวรรณ ชูพุทธา
- 84.นางก้อง หล้าเอ้ย ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายประมินทร์ ชูพุทธา
- 85.นางขจร สุใจจา ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นางฉันทนา ร่วมบุญ
- 86.นายศรีมูล สุใจจา หรือสุใจยา ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885)
มีชื่อว่า นายเกริกชัย ร่วมบุญ
- 87.นางพรทิพย์ สุใจจา หรือสุใจยา ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885)
มีชื่อว่า นางแซไข ร่วมบุญ
- 88.ท่านสาธุเจ้า บุญสาร โสภิต ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าอำนาจ ปิยะธัมโม
- 89.นายอาคม โสตถิพันธ์ชัย ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายคณ อินทร์พูนเพิ่ม
- 90.ท่านสาธุเจ้า อำพร ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าศักดิ์ชัย ธรรมภิรมย์
- 91.ท่านสาธุเจ้าพรหม วีระสุนทร ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885)
มีชื่อว่าท่านสาธุเจ้า เลอสรวง สัจจิตโต (หรือบ้านเมืองจะให้ชื่อใหม่ว่า
“ท่านสาธุเจ้าญาณสิทธิธารจารย์”)
- 92.นายนที เทียนสมบูรณ์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายไพทว่องไว
- 93.นายวิโรจน์ รวมคำ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า
นายเอกรัฐ ชัดเจน

- 94.ท่านสาธุเจ้ารัตน ญาณประคิษฐ์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปราโมทย์ โฆษโก (หรือบ้านเมืองให้ชื่อใหม่ว่า “ท่านสาธุเจ้าโฆมิตธรรมคุณ”)
- 95.นายเปลี่ยน นามวงศ์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายช่วงโชติ อานันทก่อง
- 96.นายสวัสดิ์ คารารัตน์ ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายจักรวาล คุณากร
- 97.นายอิสสระ เจียวิริยะบุญญา ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายหาญชัย สุมิตโต
- 98.นายวันชัย คำป่าแลว ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายไพฑูรย์ บุญมาสานิตย์
- 99.นายธีรพงศ์ ไถรนรา ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายธีระชาติ แคว้นวนา
- 100.นายประคิษฐ์ หน่อท้าว ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายชัชวรินทร์ เครือมาศ
- 101.นายบุญมี สายทอง ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า นายโกเมนทร์ รัตนถาวร
- 102.ท่านสาธุเจ้าเคน อัดถกกาโม ภพชาติต่อไป (พ.ศ. 2785 - 2885) มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อุกฤษ สุ่มังคโล (หรือบ้านเมืองให้ชื่อใหม่ว่า “ท่านสาธุเจ้าราชวราลังการ”)

“นี่แหละ...เป็นอย่างนี้” จากนั้น ท้าวมหินทราทอระเทพ หรือลุงเสาร์ ก็ได้บอกถึงเรื่องของบุญและบาปหรือกุศลกรรมและอกุศลกรรมที่ได้ทำไว้ในอดีตชาติของแต่ละคน โดยเฉพาะเรื่องอกุศลกรรมที่ได้ทำไว้ในอดีตชาติที่มีต่อกันมาว่าจะมากระทบเอาชาตินี้อย่างไร และจะต้องแก้ไขอย่างไร เป็นต้น (ซึ่งเรื่องนี้อถ้าหากว่าบุคคลที่มีชื่อเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้มีคามสนใจอย่างไร ก็ให้ติดต่อมาทางผม (ไพศาล) จะพิจารณาบอกเป็นรายๆ ไป)

ส่วนพระสงฆ์ที่ยังไม่หมดเชื้อเกิดก็ต้องมาเกิดจนถึงชาตินั้น ก็จะเข้าสู่พระนิพพานกันหมดสิ้น คือจะเข้าสู่พระนิพพาน หลังจากพระสงฆ์เหล่านี้ เป็นผู้ริเริ่มในการพัฒนาก่อสร้างบูรณปฏิสังขรณ์วัดพระธาตุช้างค้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยจะมาเป็นพระภิกษุสงฆ์เพื่อมาเสนาสนปฏิบัติธรรมให้กิเลสเบาบาง หรือหมดสิ้นไป โดยจะมาเกิดในสมัยนั้นมีชื่อดังนี้.....

1. ท่านสาธุเจ้าบุญชู ธรรมสาโร ภพชาตินั้นจะมีชื่อว่า

ท่านสาธุเจ้าครูบาเจ้าอริยะ อริยะวังโส และจะดับขันธหมดเชื้อเกิดเข้าสู่พระนิพพานในเดือน 4 เหนือ ออก 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 2895

2. ท่านสาธุเจ้าพรศักดิ์ บัณฺธิยัฐคุณาธารี ภพชาตินั้นจะมีชื่อว่า

ท่านสาธุเจ้าครูบาเจ้าสิทธิ อภิวัังโสและจะดับขันธหมดเชื้อเกิดเข้าสู่พระนิพพานในเดือน 6 เหนือ ออก 15 ค่ำ พ.ศ. 2900

3. ท่านสาธุเจ้ากาน สุปัญญา ภพชาตินั้นจะมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าครูบาเจ้า

พุทธวิงส์ ธรรมโชโต และจะดับขันธหมดเชื้อเกิดเข้าสู่พระนิพพานในเดือน 8 เหนือ แรม 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 2907

4. ท่านสาธุเจ้าเกตุ สิริวัฒนโธ ภพชาตินั้นจะมีชื่อว่า ครูบาฯ ธรรมชัย

มหาวโธ และจะดับขันธหมดเชื้อเกิดเข้าสู่พระนิพพานในเดือน 7 เหนือ ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 2906

5. ท่านสาธุเจ้าสายบัว จันทสาโร ภพชาตินั้นจะมีชื่อว่า ครูบาฯ อภิวัังส์

อภิวัังโส และจะดับขันธหมดเชื้อเกิดเข้าสู่พระนิพพานในเดือน 11 เหนือ แรม 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 2910

6. ท่านสาธุเจ้าเรวัตร สีสวัฒนโธ ภพชาตินั้นจะมีชื่อว่า ครูบาเจ้าญาณนะ

ญาณฐะโร และจะดับขันธหมดเชื้อเกิดเข้าสู่พระนิพพานในเดือน 5 เหนือ แรม 13 ค่ำ ปี พ.ศ. 2903

7. ท่านสาธุเจ้าชาติ อุตถกามิ ภพชาตินั้นจะมีชื่อว่า ครูบาเจ้าธรรมมา

ธรรมทินโน และจะดับขันธหมดเชื้อเกิดเข้าสู่พระนิพพานในเดือน 8 เหนือ ออก 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 2904

8. ท่านสาธุเจ้าศรีจันทร์ บุญญะระโต ภพชาตินั้นจะมีชื่อว่า
ครุฑาเจ้าอินทจักร อินทจักรโกและจะดับขันธุ์หมดเชื้อเกิดเข้าสู่พระนิพพานในเดือน
9(เหนือ) ออก 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 2905 (พระภิกษุซึ่งที่กล่าวนามมานี้ทั้ง 8 ท่านเป็น
พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้งนั้น)

“เฮ้อ...ตัวข้าก็ขอส่งไปในวาระนี้ยามนี้อยู่ 2-3 อย่าง คือ

เรื่องที่เล่ามาตั้งแต่ต้นจนจบทั้งหมดก็มีเพียงเท่านี้ ก็ขอให้ไพศาลจำไว้ให้ดี
อย่าลืมนะ ผมนายไพศาลก็รับคำไว้

ลุงเสาร์พูดต่อไปว่า “และเรื่องนี้เมื่อรับรู้รับทราบไปแล้ว เมื่อไปถึงโลก
มนุษย์แล้วก็ขอให้จดจำไว้ อย่างเพิ่งเปิดเผยให้ใครทราบ จนกว่าจะพบกับ
ท่านสาธุเจ้าพรศักดิ์ บัณฑิตคุณธำโร เสียก่อนแล้วค่อยบอกเรื่องนี้ให้โลกมนุษย์
ได้ทราบ ซึ่งนับจากนี้ไปไม่ถึง 2 ปี ก็จะได้พบกันแล้ว เมื่อพบกันก็บอกกล่าวให้
เชย วิวรรณ์ วัชระ และ พระพรศักดิ์ บัณฑิตคุณธำโร นำข้าวตอกดอกไม้
ธูปเทียนมาสุมา (อธิษฐานกรรม) การจะ กระทำกันในบริเวณวัดหรือบริเวณพระธาตุฯ
แล้วเทวโลกก็จะได้อนุโมทนาด้วยกับเรื่องนี้”

และเรื่องนี้เมื่อเผยแพร่ออกไป ก็อย่าให้คนไม่มีศีลธรรม ไม่รู้หลักธรรมได้รู้
เพราะอะไร ก็เพราะเขาเหล่านั้นจะล่องละเมิดในเรื่องเหล่านี้ เห็นว่าเรื่องที่คุณลุง
เล่ามาทั้งหมดนี้ไม่มีสาระ คนบาปหยาบช้า จะไม่รู้เรื่องนี้ ไม่สนใจเรื่องนี้ และเขา
จะล่องเกินเรื่องนี้ ด้วยกาย วาจา และใจ ซึ่งจะเป็นบาปกรรมกับคนที่ประมาทใน
เรื่องนี้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

หากแม้ว่าผลประโยชน์ที่จะเกิดกับเรื่องนี้มีด้วยประการอันใดก็ดี
ก็ขอมอบให้กับเจ้าอาวาสผู้ดูแลวัดช้างค้ำนี้ในปัจจุบันและขอให้เจ้าอาวาสนำผล
ประโยชน์อันนี้ให้เกิดกับวัดวาศาสนาหรือจะเป็นคติโลกก็ได้ ตัวข้าฯ ก็ขอ
อนุโมทนาด้วยอย่างยิ่ง ถ้าหากว่าเป็นการบุญกุศลจะทำบุญภายในวัดก็ขออุทิศ
ส่วนบุญให้ตัวข้าฯ บ้าง

ในประการที่ 2 เรื่องของผู้ที่ได้ทำกรรมทำเวรไว้ก็คือ เสนาปวน เสนาดวง
เสนาสิน ซึ่งเกิดมาชาตินี้ คือ นางวิวรรณ์ จันทรโต นายเชย จันทรโต

และนายวัชร จันทรโต ตามลำดับ ถ้าเป็นไปได้ก็ขอให้ผู้รู้ในโลกมนุษย์คนใดคนหนึ่งหรือหลายๆ คนได้ช่วยกันนำเรื่องนี้ไปบอกกล่าวให้เขาได้ทราบถึงกรรมเวรของเขาที่เป็นอย่างนั้น เมื่อเขาได้รู้ แล้วก็ให้นำมาอโหสิกรรมต่อ “ท่านสาธุเจ้าอินหวัณ วิริยธรรมโม” ที่วัดพระธาตุช้างค้ำ หรือวัดหลวงราชฐานกลางเวียงนี้เพราะถ้าไม่ทำหรือไม่อโหสิกรรมต่อกัน กรรมเวรอันนี้ก็ต้องติดตามกับเขาเหล่านี้ไปอีกหลายภพ หลายชาติไม่มีที่สิ้นสุด

การอโหสิกรรม ก็ให้ใช้น้ำขมิ้นส้มป่อย ดอกไม้รูปเทียน มาการาวะแก่กันและกันแล้วให้ ท่านสาธุเจ้าอินหวัณ วิริยธรรมโม อโหสิกรรม หยาดน้ำลงดิน บอกให้แม่ธรณีและโลกทั้ง 3 รู้รับรู้ทราบไว้ด้วย และขอให้ทำต่อหน้า “ท่านสาธุเจ้าบุญชู กัณตะสาโร” “ท่านสาธุเจ้าพรศักดิ์ บัณฑิตคุณาธาร” “สาธุเจ้ากาน สุปัญญา” คือให้ท่านทั้ง 3 องค์เป็นประธานในการอโหสิกรรม และรับรู้รับทราบไว้ด้วย

“เออ...ข้าฯ จะบอกไปอีกอย่างหนึ่งก็คือ สำหรับตัวข้าฯ ลุงหนานเสาร์อิงจาน หรือท่านท้าวมหินทราทอระเทพ ก็ยังไม่หมดเชื้อเกิด ก็ต้องไปเกิดในโลกมนุษย์อีก ก็จะต้องไปเกิดในสมัยนั้นเช่นกัน คือ ระหว่าง ปี พ.ศ. 2775 - 2885 โดยจะได้มาเกิดเป็น “พ่อครัว” ช่วยทำกับข้าวและเป็น “สะหล่า - นายช่าง” ไปในตัว โดยจะมาเกิดในชาตินั้นจะมีชื่อว่า “นายทรงศักดิ์ สุจริตธรรม”

ส่วนท่านพญาเจ้าภูแข่ง พระเจ้าสารผาสุม พระเจ้าสุริยะพงศ์เลิศเดช พระเจ้านันทวรเดช เจ้ามหาพรหมสุรธาดา เป็นต้น ผู้ซึ่งได้สืบต่อการสร้างวัดหลวงราชฐานกลางเวียงหรือวัดพระธาตุช้างค้ำก็จะมาเป็นบุคคลสำคัญในการก่อสร้างบูรณะพระธาตุช้างค้ำเช่นกัน โดยจะมาครองเมืองน่านอีกครั้งหนึ่งโดยจะมีชื่อนี้.....

1. ท่านพญาเจ้าภูแข่ง ภูผาติสมัยนั้น (พ.ศ. 2785 - 2885) จะได้ชื่อว่า นายบดินทร์ แสงสุธรรม
2. ท่านพญาเจ้าสารผาสุม ภูผาติสมัยนั้น (พ.ศ. 2785 - 2885) จะได้ชื่อว่า นายอาร์กษ คุณาธรรมา

- (คน ๆ นี้จะเป็นรองของพญาเจ้าภู่ง หรือ นายบดินทร์ แสงสุธรรม)
3. พญาเจ้าสุมนทวาราช ภพชาติสมัยนั้น (พ.ศ. 2785 - 2885) จะได้ชื่อว่า นายอภิรักษ์ โชติจันทรา
 4. พญาอนันตวรเดช ภพชาติสมัยนั้น (พ.ศ. 2785 - 2885) จะได้ชื่อว่า นายคมลันต์ สุทธาไชย
 5. พญาเจ้าสุริยวงศ์เลิศเดช ภพชาติสมัยนั้น (พ.ศ. 2785 - 2885) จะได้ชื่อว่า นายสุบรรณ พุทธาพงศ์
 6. พญาเจ้ามหาพรหมสุรธาดา ภพชาติสมัยนั้น (พ.ศ. 2785 - 885) จะได้ชื่อว่า นายเกรียงไกร ศิริสังฆะ

ส่วนคนอื่น ๆ นอกจากนี้ ที่ได้สร้างบุญใหม่กับวัดพระธาตุช้างค้ำในปัจจุบัน ต่อไปก็จะได้มาช่วยกันบูรณะวัดวาอารามในสมัยนั้นเช่นกัน เช่น พ่อเจ้าพรหม ณ น่าน แม่ดาวเรือง ณ น่าน เจ้าคำรพ หรือคำนพ ณ น่าน แม่บุญคุ้ม ณ น่าน โดยจะเกิดมาดังต่อไปนี้

1. พ่อเจ้ามหาพรหม จะเกิดมามีชื่อว่า นายสิทธิศักดิ์ แสงสุธรรม
2. แม่ดาวเรือง ณ น่าน จะเกิดมามีชื่อว่า นางคาราวรรณ แสงสุธรรม
3. เจ้าคำรพหรือคำนพ ณ น่าน จะเกิดมามีชื่อว่า นายอำนาจ โชติจันทรา
4. แม่บุญคุ้ม ณ น่าน จะเกิดมามีชื่อว่า นางสุนทรี โชติจันทรา

(โดยเจ้าคำรพและแม่บุญคุ้ม จะเกิดมาเป็นลูกของพญาเจ้าสุมนทวาราชหรือนายอภิรักษ์ โชติจันทรา)

“เออละ...เรื่องที่เล่าก็มีเพียงเท่านั้น” ลุงเสาร์บอกกับผม

“ไพศาล พอจะจำได้ไหม”

“จำได้...แต่จำไม่หมด” ผมพูดขึ้น

พญาพิงคราชบอกว่า “ไม่เป็นไร ถ้าจำไม่หมดหรือจำไม่ได้
เดี๋ยวไปขอพรจากครุบาหลวง ฝ่ายหิน และครุบาอินทขิลนะ...”

ครุฑาคันธาและพญาพิงคราช ก็ได้พูดขึ้นเป็นคำถาม ถ้ามถึงสาระ
ทุกข์สุขกับท้าวมหินทราทอระเทพ หรือลุนเสาร์เป็นระยะพอสมควร ครุฑาคันธา
จึงพูดว่า “มีเรื่องที่จะพบกับคนของข้าฯ จบแล้วหรือยัง”

ลุนเสาร์ตอบว่า “มีเพียงเท่านี้ขอรับ”

“เมื่อจบแล้ว ข้าฯ จะขอพาไพศาลไปข้างหน้าอีก” ครุฑา พูด

เมื่อคณะของผม (ไพศาล) ได้ร่ำลาลุนเสาร์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็เดินลงมา
จากบ้านหรือมณฑปหลังนั้นมาข้างล่าง ก็ได้พบกับหมู่ผู้พิทักษ์วัดวาอารามในเขต
ตัวเมืองน่าน ซึ่งยืนคอยอยู่ข้างล่างก็ได้ ทักทายกันตามสมควร

จากนั้น ครุฑาคันธา พญาพิงคราช ก็ได้พาผมเดินจากที่นั้นมาประมาณ 5
วา แล้วก็หยุดนั่งสักครู่ก็ได้ลอยปลิวขึ้นสูงไปอีกเป็นระยะเวลานานพอสมควร
ก็ได้มาถึงบ้านเมืองอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งมีปราสาทหรือวิมานใหญ่กว่าเก่า
ประณีตพิศดารมาก ซึ่ง ณ ที่นี้ผมได้เคยมาหลายครั้งแล้ว คือผมจำได้ว่าสถานที่
แห่งนี้เป็นที่ที่อยู่ของ ครุฑาหลวงวัดฝายหิน เชียงใหม่ หรือครุฑาอภัยสาระทะ
และท่านครุฑาอินทวงศ์ อินทวังโส วัดอินทขิล ป่าซาง ลำพูน นั้นเอง

เมื่อได้พบเห็นกันก็ได้ทักทายกันตามธรรมเนียม และท่านครุฑาทั้งสองก็ได้
ให้พรแก่ผม เพื่อให้ผมจำเรื่องราววัดพระธาตุช้างค้ำได้หมด ผมก็น้อมรับคำพร
ที่ได้ให้ไว้แก่ผมด้วยความศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง

จากนั้น ครุฑาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับในลักษณะลอยลง
มาถึงที่แห่งหนึ่ง รู้สึกว่าจะมีความเย็น ซึ่ง ณ ที่แห่งนี้ผมสังเกตเห็นเป็นบ้านเมือง
หนึ่งเช่นกัน บ้านเมืองนี้มีลักษณะคล้ายกันหมด คือเป็นบ้านทรงไทยธรรมดา
มีความกว้างยาวหรือใหญ่กว่าศาลาหรือที่พักคนโดยสารสัก 3 เท่าตัว ท่านทั้งสอง
ได้พาผมไปพูดคุยกับคนที่อยู่ในบ้านเหล่านั้น ซึ่งหลังหนึ่งก็จะมีคนอยู่ 1 คน ทุกๆ
หลัง รวม 4 หลัง ก็คือคนที่เฝ้าบุญนั่นเอง ซึ่งในคืนนี้ผมก็ได้พบปะคนเฝ้าบุญของ
แต่ละคนดังต่อไปนี้

1. คุณมณีรัตน์ สุขสงวน สำนักงานสรรพสามิต จ. ราชบุรี

ศาลากลางจังหวัดราชบุรี

2. คุณประสิทธิ์ หม้อกรอง บ้านเลขที่ 156 หมู่ 1 ต.ยันตรโกศล

ต.ทุ่งกวาว อ.เมือง จ.แพร่

3. คุณภัทรา อัมพรพุดติ บ้านเลขที่ 74-76 ถนนอยู่ทอง

อ. พระนครศรีอยุธยา จ. พระนครศรีอยุธยา

4. คุณภูวนาด (หญิง) ขยันกิจ ทำงานสถานชานูบาล เทศบาลเมือง

ถนนเจริญสุข ซอย 1 อ.เมือง จ.กำแพงเพชร(ซึ่งบุคคลทั้ง 4 ท่านนี้

ผมก็ได้เขียนจดหมายบอกไปแล้ว แต่ปัจจุบัน (พ.ศ. 2535) ผมยังไม่ได้รับ
จดหมายจากเขาเหล่านั้นเลย)

เมื่อได้เรื่องราวมาพอสมควรแล้ว ท่านทั้งสองก็ได้พาผมกลับ กลับมาใน
ลักษณะปลิวลงอย่างรวดเร็ว มาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบ ผมก็ได้สะดุ้งตื่นขึ้นมาก็ได้
ดูนาฬิกาเป็นเวลา ตี 5.30 น. ของวันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2533

ส่วนผมก็ได้จดจำเรื่องราวต่าง ๆ ไว้ และได้ทำตามสัญญาของ ท้าว
มหินทราทอระเทพทุกประการ และไม่ได้บอกให้ใครทราบเลย จนมาถึงวันที่ 23
กรกฎาคม 2535 ผมก็ได้มีโอกาสรู้จักกับท่านอาจารย์พรศักดิ์ บัณฑิตาคณาโร
ที่วัดพระธาตุช้างค้ำ หลังจากได้ถามกันแล้วจึงทราบว่าท่านเป็นเจ้าอาวาสและเป็น
เจ้าคุณรองเจ้าคณะจังหวัดน่าน ในพระราชทินนามว่า “พระโสภณธรรมวาที”

เมื่อพบกันแล้วผมก็ได้ทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับลุงเสาร์หรือท้าวมหินทราท
ไว้ คือได้เขียนเชิงบันทึกร່วเรื่องราวเหล่านี้ ให้ผู้สนใจและเผยแพร่ให้แก่คนทั่วไป
ได้รับรู้รับทราบ

“มังคะลัง นิमितตัง” กล่าวย้งนิมิตก็มีเพียงเท่านี้

เขียนเชิงบันทึกเมื่อวันที่ 7 สิงหาคม เสร็จวันที่ 9 สิงหาคม 2535 เวลา
18.10- ไพศาล แสนไชย เรียบเรียง เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2535 เสร็จวันที่ 30
พฤศจิกายน 2535

วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ เรียบเรียง

30 พฤศจิกายน 2535

บันทึกเกี่ยวกับ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาน่าน

(บันทึกเมื่อ วันเสาร์ที่ 21 ธันวาคม 2534)

โดย วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ

สืบเนื่องมาจากได้มีเหตุอันไม่คาดฝันเกิดขึ้นกับ พนักงานธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาน่าน เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2534 โดย นายอนุสรณ์ วัฒนาไพบูลย์ ผู้ช่วยผู้จัดการด้านการธนาคาร ได้ขับรถเก๋งส่วนตัวพร้อม นายสุรพล จรูญศักดิ์ชัย ผู้ช่วยผู้จัดการด้านสินเชื่อ และ นายสมพงษ์ สุคนธ์พานิช สมุห์บัญชี กลับจาก ไปร่วมประชุม “โครงการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การใช้บริการคอมพิวเตอร์ กับผู้บริหารสาขาต่างจังหวัด” สำหรับภาคเหนือ 2 ณ สาขาห้าแยกโคกมะตูม พิชญโลก เมื่อวันอังคารที่ 10 ธันวาคม 2534 เมื่อนายอนุสรณ์ฯ ได้ขับรถมาถึงระหว่าง กม. ที่ 143-144 (ใกล้ ๆ กับทางแยกเข้าแพะเมืองผี) อ.เมือง จ.แพร่ ก็ได้เกิดอุบัติเหตุรถยนต์ของนายอนุสรณ์ฯ ได้ชนกับรถยนต์โดยสารของบริษัทขนส่ง จำกัด (บ.ข.ส. 99) เป็นเหตุให้นายอนุสรณ์ฯ และนายสุรพลฯ เสียชีวิตทันที นายสมพงษ์ฯ บาดเจ็บ สาหัสฯ (ขาซ้ายหักหลังมือซ้ายหัก) และต่อมาได้เสียชีวิตตามไปอีกคนหลังจากที่ได้รับ การรักษาที่โรงพยาบาลนานร่วม 2 เดือน

ข่าวอันน่าสลดใจครั้งนี้ ได้แพร่สะพัดออกไปยังเพื่อนพนักงานธนาคาร กรุงเทพฯ จำกัด ทั่วภาคเหนือ ก็ได้มีพนักงานของสาขาลำพูนคนหนึ่ง เกิดความ แปลกใจขึ้นมาว่าทำไมจึงเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้กับเพื่อนพนักงานสาขาน่านบ่อย และคิด ๆ กัน น่าจะมีเหตุอันใดที่ผิดปกติเกิดขึ้น จึงได้นำเรื่องราวเหล่านี้ไปเล่า ให้คุณไพศาล แสนไชย ฟัง ซึ่งคุณไพศาลก็บอกว่าดีมากเลยเพราะว่าเรื่องนี้คุณไพศาล ก็ได้รับทราบ (นิมิต) มาแล้ว คุณไพศาลบอกว่าถ้าเขาอยากทราบ ก็ให้เขามาหาผม (นายไพศาล) ที่บ้านแล้วผมจะได้เล่าเรื่องนี้ (นิมิต) ให้ฟัง

สาขาน่านจึงได้มอบหมายให้คุณสายัณห์ สมฤทธิ์ (หัวหน้าหน่วยบริการกลาง) คุณสิริเดช บุญช่วง (หัวหน้าหน่วยการเงิน) และคุณสมหมาย ธรรมวงศ์ (พนักงานขับรถ) ไปพบคุณไพศาลที่บ้านเลขที่ 119 บ้านท่ากองจิว หมู่ที่ 2 ต.ปากช่อง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน เพื่อขอให้คุณไพศาลได้เล่าเรื่องนิมิตให้ฟัง

วันนี้ได้มีคณะกรรมการกรุงเทพ จำกัด สาขาน่าน ได้มาที่บ้านเพื่ออยากจะรู้ อยากจะทราบรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับความเป็นไปที่ค่อนข้างจะผิดปกติ ที่เกี่ยวกับคนทำงานที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาน่าน

เรื่องนี้ ผม (นายไพศาล) ก็ได้รับรู้ (นิมิต) ไว้เมื่อต้นเดือนพฤศจิกายน 2534 เกี่ยวกับความเป็นไปหรือสิ่งที่เกิดขึ้นที่ค่อนข้างผิดปกติ ของคณะพนักงานธนาคารกรุงเทพฯ จำกัด

ผม (ไพศาล) รู้มาหรือรับทราบมาได้อย่างไร ก็ขอให้ผู้ที่มาในวันนี้ซึ่งมีชื่อว่า คุณสายัณห์ สมฤทธิ์ (หัวหน้าหน่วยบริการกลาง ปัจจุบันเป็นสมุห์บัญชีสาขา สลกบาตร) คุณสิริเดช บุญช่วง และคุณสมหมาย ธรรมวงศ์ ได้มาที่นี่ เพื่ออยากจะทราบถึงเหตุการณ์ เพื่อนำไปพิจารณาว่ามันจะเป็นอย่างไร

เรื่องนี้ก็ขอบอกให้ทุกคนที่ได้มาฟังในวันนี้ว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องนิมิต เป็นเรื่องที่คนส่วนใหญ่เข้าใจยาก ผมไม่ใช่คนทรง ผมไม่ใช่หมอดู และไม่ได้เป็นนักปฏิบัติธรรมที่เคร่งครัด เรื่องที่รู้มา ทราบมา “เป็นการหลับและฝันไป มีบุคคลพาไป และได้ยินได้ฟังสิ่งต่างๆ จากบุคคลอื่นเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น”

เมื่อผมได้รับฟังเรื่องราวจากคณะกรรมการกรุงเทพ จำกัด สาขาน่าน ก็เก็บเงียบไว้ที่นี้เพราะมันมีเงื่อนไขอยู่ ไม่ได้บอกให้ใครทราบ เงื่อนไขนั้นมีอยู่ว่า รอคนที่จะมาพูดให้ฟังถึงเรื่องราวความทุกข์ข้อ ทุกข์ใจ ก็พอดีประมาณต้นเดือนธันวาคม 2534 ก็ได้มีบุคคลหนึ่งได้มาพูดให้ผมฟังเกี่ยวกับความเป็นไปที่น่าจะผิดปกติของคนทำงานที่ธนาคารกรุงเทพ สาขาน่าน

ถ้าเราจะพูดเป็นคำเมืองเรา ก็บอกว่ามันเป็น “คำซี้ด” ถ้าจะพูดภาษาไทยกลาง ก็ว่ามันเป็น “อาถรรพณ์” อันนี้ใครไม่รู้ ไม่เห็น ถ้าจะดูเป็นรูปธรรม มันก็ไม่รู้ ไม่ทราบ แต่เรื่องนี้ มันเป็น “นามธรรม” เราไม่เห็น

นิมิตที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับเรื่องนี้ เป็นวันที่ 1 พฤศจิกายน 2534 ผมได้เข้าหลับนอนในเวลา 3 ทุ่ม 15 นาที (เวลา 3 ทุ่มของบ้านนอกก็ถือว่าตึกแล้ว และผมจะง่วงนอนในช่วงเวลานี้อย่างแน่นอน) เมื่อหลับสนิทไปแล้ว ก็ได้ฝันไปว่า ได้มีบุคคล 2 คนพาไปในนิมิต บุคคลคนหนึ่งเป็นพระภิกษุแก่แล้ว ชื่อ “ครูบาคันธา คันทาโล” อีกคนหนึ่งเป็น ฆราวาสชื่อว่า “พญาพิงคราช” ท่านทั้งสองได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วเกือบ 1,000 ปี

สมัยมีชีวิต ครูบาคันธา คันทาโล อยู่วัดเมืองสร้อย จังหวัดตาก

พญาพิงคราช เป็นกษัตริย์สมัยโบราณโยนกนคร เชียงแสน เชียงราย

ท่านทั้งสองได้พาผมไปในนิมิตทุกคืน (ตั้งแต่ปี 2524 จนถึงปัจจุบัน 2536 เป็นระยะเวลาประมาณ 12 ปีมาแล้ว) การไปก็ไปในลักษณะลอยตัวขึ้น โดยสภาพที่ไร้น้ำหนัก และไร้จุดหมายปลายทาง ท่านทั้งสองได้พาผมไปไกลพอสมควร แล้วพาผมลงสู่สถานที่แห่งหนึ่งและเป็นลานกว้าง แต่ละช่องเป็นหัวถนน ผมก็เดินเข้าไปที่หัวถนนแห่งหนึ่ง ก็ได้พบปะผู้คนซึ่งได้ตายจากโลกมนุษย์แล้ว และได้ส่งข้อความต่าง ๆ ไปยังญาติที่อยู่ในโลกมนุษย์โดยผ่านผม (ไพศาล) ส่วนใหญ่แล้วจะขอให้ญาติมิตรทำบุญทำทานไปให้

ในระหว่างนั้นก็จะมีผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ มีหนวดไว้ผมแสกกลาง ที่แขนประดับด้วยสร้อยสังวาลย์ แต่งกายด้วยเนื้อผ้าอย่างดี ดูแล้วน่าเกรงขาม ชายคนนั้นได้นั่งคุกเข่าลงแล้วพูดกับคณะของผมว่า

“โอ... ไหว้สาครูบาเจ้า...และท่านพญาพิงคราช พร้อมทั้งนายไพศาล ตัวข้ามีความปิติยินดีที่ได้มาพบท่านทั้งสาม ที่ได้มาพบปะวันนี้ก็เพราะว่าตัวข้า มีเหตุที่จะส่งเรื่องราวไปยังโลกมนุษย์ เรื่องราวที่จะส่งไปนั้น เป็นเรื่องราวบุญกรรมของคน

ในโลกมนุษย์ซึ่งเขาได้รับวิบากกรรมไปก็มี กำลังจะได้รับก็มี ซึ่งก่อนที่ข้าฯ จะเล่าถึง
บุญกรรมของคนในโลกมนุษย์นี้ ตัวข้าฯ ก็ขอบอกอะไรไว้สักอย่างหนึ่งว่า...

ชายคนนั้นพูดต่อไปว่า "...ข้าฯ นี้เมื่อสมัยยังอยู่ในโลกมนุษย์ มีชื่อว่า "ทองดี"
ได้ตายจากโลกมนุษย์เมื่อเดือน 8 เหนือ ขึ้น 13 ค่ำ ปี พ.ศ. 2312 ด้วยโรคลงคำลงแดง
เมื่อข้าฯ ยังอยู่ในโลกมนุษย์ มีหน้าที่เป็นหัวหน้าพาคนไปทำบุญทำทาน พาคน
รักษาศีลกินทานตลอด ด้วยบุญกุศลที่ข้าฯ ได้ทำในครั้งนั้นก็มีผลส่งให้ข้าฯ ฟังได้
และข้าฯ ก็จะต้องสิ้นบุญจากที่อยู่ของข้าฯ นี้เพื่อที่จะไปเกิดยังโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง"
"ทั้งนี้ เพราะว่าตัวข้าฯ นี้ยังไม่หมดเชื้อเกิด และต้องเป็นไปตามวัฏสงสาร
แต่ในตอนนี้ข้าฯ ได้รับอนุญาตจากโลกทั้ง 3 ให้มาเฝ้าสถานที่ของโลกมนุษย์นี้ คือ
"เมืองน่าน" เฝ้าเมืองน่านรักษาเมืองน่านไว้ทั้งเมือง ไม่ให้เมืองนี้ดับขันธุ์สูญหายไป
หรือล่มจมไป ให้ทุกคนอยู่ดีกินดีปราศจากเภทภัยอันตรายต่าง ๆ เรื่องราวที่ข้าฯ
จะเล่าต่อไปนี้ ก็ขอให้ไพศาลตั้งอกตั้งใจฟังให้ดี"

ผม (ไพศาล) ก็ได้ตั้งใจฟังเรื่องราวในอดีต...

ท่าน (หมายถึงทองดี) ว่า "มีอยู่ห่อหมกหนึ่ง อยู่กลางเมืองน่าน กำลังเกิดเภทภัย
กับเขาบางคนก็ตายดี บางคนก็ตายไม่ดี ตายยังไม่หมดอายุกันสักคน ที่ห่อหมกนั้น
ปัจจุบันเป็นที่ทำงานเกี่ยวกับเบี้ยกับหอย " ท่านว่าอย่างนั้น อันนี้เป็นคำโบราณ
เบี้ยหอยนั้นก็เงินทองสมัยนี้"

"สาเหตุที่เขาเป็นไปอย่างนั้น ที่เขาเป็นไปก็ดี กำลังจะเป็นไปก็ดี บางคน
ก็รู้ตัว บางคนก็ไม่รู้ตัว ก็เพราะว่าเมื่อภพชาติหนึ่ง พวกเขาเหล่านั้นได้เกิดมาเป็นมนุษย์
ตรงกับ พ.ศ. 2224 ในชาตินั้น หมูคนเหล่านั้นได้ทำมาค้าขายกันเป็นหมู่เป็นพวก
เดียวกัน มีทั้งหมด 50-60 คน ค้าขายด้วยกัน ค้าวัวต่าง ควายต่าง ค้ากันไปค้ากัน
มา มีการคดโกง เล่นไม่ซื่อ"

มีคนอยู่ 2 คน ที่มีความตั้งอกตั้งใจในค้าขาย ตรงไปตรงมา ไม่คดโกงใคร
ลุงทองดีบอกว่า "ซื่อเหมือนคังหมู" (ตรงเหมือนจุมกหมู) อันนี้เป็นจุดเสียเปรียบ

คนอื่น ๆ และ 2 คนนี้รู้เท่าไม่ถึงการณ์ คนหนึ่งชื่อ “หนานปวน” คนที่สองชื่อ “หนานอิน”

กว่าทั้งสองคนนี้จะรู้ว่าถูกเอาเปรียบ หรือถูกหลอกจนกระทั่งถูกโกง แม้แต่ถูกเมียก็ถูกหลอก สันเนื่อประดาตัวทั้งสองคนเมื่อรู้ว่าถูกหลอก ก็ไม่รู้ทำอะไร จึงพากันเอาศีลเอาธรรมเป็นที่ตั้ง แม้จะมีความเจ็บช้ำน้ำใจก็ทำอะไรไม่ได้และคิดว่าหมู่คนเหล่านี้ คดโกงเรา ไม่รู้จักบุญและบาป เราทั้งสองจะไม่อนุญาตปลงสาข และทั้งสองคนก็ได้ให้เพื่อนฝูงพวกนี้ไปกินน้ำสาบาน และจะได้สาปแช่งเอาไว้

พวกที่ได้โกงบุคคลทั้งสองนี้ก็ได้พูดว่า “มาก็มาสิอย่างนี้เราไม่เห็นมัน บุญและบาปจะมีจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้” ทั้งสองคน (หมายถึงหนานปวนกับหนานอิน) จึงได้สาปแช่งไว้ว่า “กรรมอันใดที่หมู่เขาเหล่านั้นได้ทำไปด้วยความโลภ โกรธ หลง ตัวข้าฯ จะไม่อนุญาตให้หมู่เขาสักคน ขอให้รับรู้รับทราบไว้ ภาวะชาติใด แม้ว่าเขา ยังมีบุญอยู่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ก็ขอให้เขาเหล่านี้ อย่าให้อยู่ดีกินดีเหมือนคนอื่นเขา อยู่ไหนก็ขอให้ร้อนนอกร้อนใจ ให้ตายไม่ดี ตายด้วยคมหอกคมดาบ ไปทางน้ำก็ขอให้เงือกกิน ไปทางบกก็ขอให้เหล็กทิ่มเหล็กแทง แม้ว่าจะถูกคมหนาม ก็ขอให้ เป็นแผลเหวอหะ”

การสาปแช่งก็สาปแช่งที่วัดนั้น ทั้งหนานปวนและหนานอินก็ได้หยาดน้ำ อธิษฐานต่อเทพยดาฟ้าดินเสร็จแล้ว ก็มาเลื้อบเห็นว่า เอ....วัดนี้ก็เป็นวัดเก่าโบราณ ถิ่นบุญกุศลของ (หนานอิน) มีอยู่ แม้ว่าเกิดมาเป็นมนุษย์ก็ขอให้ได้มาบวชเป็น พระอยู่ในวัดนี้

คำสาปแช่งในสมัยนั้นมีผลมาก เพราะเป็นน้ำขม้นสัมป่อย 108 ฝัก แซ่ไว้ และผลแห่งกรรมนั้นก็ไล่ติดตามมา และมาทันเอาในชาตินี้แหละ (ปี พ.ศ. 2534) และจะไล่ติดตามไปเรื่อย ๆ トラบใดที่ไม่ได้อโหสิกรรมต่อกัน

ลุงทองดี รักษาเมืองน่านได้เล่าต่อไปอีกว่า “ท่านเป็นคนรักษาเมืองน่าน
บางที่ท่านก็มาอยู่ที่ศาลากลางเมืองนั่นแหละ หากเมืองน่านจะมีการงานอะไร
ท่านก็จะมา และข้าฯ ก็มีความเป็นห่วงเรื่องนี้จริงๆ ไม่อยากให้กรรมเวรอันนี้มาทันเขา
เพราะเมื่อกรรมเวรนี้มาทัน ก็จะทำให้เสียกำลังศาสนาเราไปมาก ลุงทองดีอยากให้
กรรมเวรอันนี้เบาบางลงหรือตกลงไป ก็ให้อโหสิกรรมกันเสียในชาตินี้”

ลุงทองดีกล่าวต่อไปอีกว่า “ขอให้พวกที่ยังมีชีวิตอยู่(หมายถึงคณะพนักงาน
ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาน่าน ทั้งหมด) ขออโหสิกรรมกับ “หนานอิน” และ
“หนานปวน” ซึ่งบุคคลทั้งสองก็ได้เกิดมาในโลกมนุษย์แล้ว”

หนานอิน เกิดมาในชาติปัจจุบัน คือ พระภิกษุบุญชู ธรรมสาโร วัดพญาภู
อ.เมือง จ.น่าน และหนานปวน

นิมิตพิเศษ

เรื่อง ย้อนอดีตพระบรมธาตุขามแก่น

วัดเจติยภูมิ ตำบลบ้านขาม อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

นิมิตพิเศษเรื่อง “ย้อนอดีตพระบรมธาตุขามแก่น” ได้มีนิมิตเกิดขึ้นกับ นายไพศาล แสนไชย ตั้งแต่เมื่อคืนวันที่ 15 กรกฎาคม 2535 ซึ่งตรงกับวันเข้าพรรษาของพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาพอดี แต่เรื่องยังไม่ได้ออกรายละเอียดให้ผู้ใดทราบแต่อย่างใด พึ่งนำมาเปิดเผยให้สาธารณชนทราบเมื่อปลายปี พ.ศ. 2541 นี้เอง ดังมีรายละเอียดโดยสังเขปต่อไปนี้

ในช่วงกลางวันของวันที่ 15 กรกฎาคม 2535 ข้าพเจ้า (นายไพศาล แสนไชย) ได้คอยบริการต้อนรับกับผู้ที่มาเยี่ยมชมและปรึกษาหารือเกี่ยวกับนิมิตต่างๆ ตลอดจนการดำเนินชีวิตประจำวันของแต่ละคน ซึ่งมีปัญหาและเป็นทุกข์เดือดร้อนด้วยกันทั้งสิ้น เมื่อได้พูดคุยกันจนเป็นที่พอใจแล้วต่างก็อำลากลับไปบุคคลกลุ่มนี้เมื่อสบายใจแล้วก็จะหายหน้าไปเป็นช่วง ๆ แต่เมื่อเวลาที่มีความทุกข์เดือดร้อนเกิดขึ้น ก็จะกลับมาปรึกษาหารือกันอีก เมื่อหมดแขกผู้มาเยือนแล้วข้าพเจ้าจึงได้มีโอกาสช่วยบิดามารดาทำงานบ้านตามปกติเช่นที่เคย พอถึงช่วงค่ำหลังจากรับประทานอาหารเย็นแล้วเวลาประมาณ 21.00 น. ก็รู้สึกเกิดอาการง่วงขึ้นมาทันที ซึ่งลักษณะการง่วงเช่นนี้เป็นสัญญาณชี้บอกเตือนให้ตนรีบเตรียมตัวเดินทางเข้าสู่โลกอื่น (โลกวิญญูณ) ดังที่เคยปฏิบัติเป็นประจำตลอดมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524 แล้ว ซึ่งก็ถือว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติโดยไม่มีข้อขัดข้อง หรือข้อโต้แย้งใด ๆ ทั้งสิ้น

จากโลกมนุษย์สู่โลกอื่น

เมื่อข้าพเจ้า (นายไพศาล แสนไชย) เข้านอนแล้ว จะนอนหลับไปแต่เมื่อใดไม่อาจทราบได้แต่ขณะนอนหลับสนิทอยู่นั้น ก็ได้เกิดนิมิตขึ้นมาว่า “ได้มีท่านครูบาคันธาคันธาร และท่านพญาพิงคราช” (เทพเจ้า) มารับตัวข้าพเจ้าไปก่อนที่จะท่านทั้งสองจะมารับตัวข้าพเจ้าไปนั้นก็ยังมองเห็นร่างของตนนอนอยู่ในลักษณะนอนหงายมือและเท้าเหยียดตรง หลังจากนั้นท่านทั้งสองก็ได้พาข้าพเจ้าไปในลักษณะตัวโปร่งเบาปลิวขึ้นไปในอากาศกลางหาวอันแว้งว้างอย่างรวดเร็วเหมือน

นุ่นหรือสำลี โดยปราศจากน้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทางที่จะไป เมื่อไปได้ไกลพอสมควรแล้ว ท่านทั้งสองก็ได้พาข้าพเจ้าลงไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นสถานที่ที่ชุ่มเย็นและมีคนอยู่หลายคน บุคคลเหล่านี้หลังจากได้พูดคุยกันถึงเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับกุศลผลบุญที่แต่ละคนได้สร้างไว้ในสมัยเมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์และผลบุญนั้นก็ได้ส่งผลให้พวกเขามาอยู่ที่นี้ให้ข้าพเจ้าฟังเพื่อให้ข้าพเจ้า (นายไพศาล) นำไปบอกกล่าวแก่ชาวมนุษย์ทราบ ในโอกาสอันสมควรต่อไป

เริ่มเปิดเผยความลึกลับพระบรมธาตุขามแก่น

ในคืนเดียวกันนี้หลังจากข้าพเจ้า (นายไพศาล แสนไชย) ได้พูดคุยกับบุคคลต่าง ๆ แล้ว ก็มีเรื่องสำคัญอยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าได้รับรู้รับทราบมาก็คือ “เรื่องการก่อสร้างพระบรมธาตุขามแก่น ตำบลบ้านขาม อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น” ข้าพเจ้าจะได้เขียนเชิงบันทึกรีวิวให้ท่านผู้สนใจได้รับรู้รับทราบต่อไป

เมื่อท่านครูบาคันธา คันธารโ และท่านพญาพิงคราช ได้พาข้าพเจ้าไปพบปะสนทนากับบุคคลต่าง ๆ หลายคนดังกล่าวแล้ว ท่านทั้งสองก็ได้พาข้าพเจ้าไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีบริเวณลานกว้าง และตรงบริเวณลานกว้างนั้น มีหัวถนนอยู่ประมาณ 6 สาย ท่านทั้งสองได้พาข้าพเจ้าเดินไปที่ถนนเส้นขวามือ และถนนสายนี้เท่าที่ได้สังเกตเห็นว่า เป็นถนนที่มีความกว้างประมาณ 5 วา พื้นถนนเวลาเหยียบรู้สึกอ่อนนุ่มเหมือนเหยียบหญ้าอ่อนหรือเหยียบพรม สภาพบรรยากาศทั่วไปเย็นชุ่มสบายดีเหมือนมีฝนตกลงมาใหม่ๆ และมีแสงสว่างเกิดขึ้น และแสงสว่างนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากแสงสว่างของพระอาทิตย์, พระจันทร์, ดวงดาวหรือพลังงานไฟฟ้าแต่เป็นแสงสว่างที่เกิดขึ้นมาเอง ท่านครูบาคันธา คันธารโ และท่านพญาพิงคราช ได้พาข้าพเจ้าเดินไปตามถนนที่อ่อนนุ่มนั้น ในระหว่างทางได้สังเกตเห็นมีบ้าน (วิมาน) หลังใหญ่ขนาดข้างทางทั้ง 2 ข้างอย่างมากมาย บ้าน (วิมาน) แต่ละหลังวิจิตรสวยงามมาก มีรูปร่างลักษณะทรงวิหารจตุรมุข ฝาผนังประดับลวดลายด้วยอัญมณีมีแสงประกายวูบวาบ หลังคาวิมานแต่ละหลังลดหลั่นกันเป็นชั้น ๆ และมีรัศมีสดใส ยอดหลังคาแต่ละหลังเป็นยอดแหลมประดับทองคำเหลืองอร่าม วิมานแต่ละหลังตั้งอยู่ห่างกันพอประมาณ และมีคนอยู่หลังละ 1 คน

โดยวิมานแต่ละหลังตั้งเรียงรายกันอยู่เป็นแถว ๆ อย่างมีระเบียบ มองดูจนสุดสาย หูสายตาที่เดียว แต่ละหลังจะมีความวิจิตรพิสดารอยู่ในตัว เช่นมีเงาสะท้อนเป็นแสงระยิบระยับตา

ท่านครุบัคันธา คันธาโร และท่านพญาพิงคราช ได้พาข้าพเจ้าเดินผ่านบ้าน (วิมาน) ทรงจตุรมุขเหล่านั่นไปหลายหลังต่อหลายหลัง ระหว่างเดินอยู่กลางถนนจะได้กลิ่นหอมของต้นไม้ที่มีอยู่แถว ๆ นั้น มองดูแล้วมีลักษณะคล้ายต้นโพธิ์ ใบคล้ายใบมะยม มีดอกคล้ายดอกสลิด เมื่อเดินมาไกลพอสมควรแล้ว ท่านครุบัคันธาฯ และท่านพญาพิงคราชฯ ก็ได้พาข้าพเจ้าเดินแฉะเข้าไปที่บ้าน (วิมาน) ทรงจตุรมุขหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั่นก็ได้มีคนรออยู่แล้ว เป็นชายชราอายุประมาณ 70 ปี ชายคนนี้มีรูปร่างผอมสูง ผิวดำเกรียม ไว้ผมทรงแสกกลาง ชายชราคนนี้เมื่อเห็นข้าพเจ้าและคณะแล้ว รู้สึกเขาจะมีความปีติยินดีมาก รีบกุญแจมือเชิญคณะของข้าพเจ้าขึ้นไปบนบ้าน (วิมาน) ทันที ตามที่ข้าพเจ้าสังเกตดูแล้ว ชายชราคนนี้มีการรู้ล่วงหน้า และเตรียมการต้อนรับไว้เป็นอย่างดี คือ สังเกตได้จากการจัดตั้งเก้าอี้ 3 ตัวไว้อีกฟากหนึ่ง และอีก 1 ตัวจัดตั้งไว้อีกฟากหนึ่ง

เมื่อท่านครุบัคันธา คันธาโร และท่านพญาพิงคราช ได้พาข้าพเจ้า (นายไพศาล แสนไชย) เข้าไปภายในบ้าน (วิมาน) แล้วก็เลือกนั่งตรงเก้าอี้ 3 ตัว ส่วนชายชราเจ้าของสถานที่นั่งตรงเก้าอี้ตัวเดียวที่จัดไว้แล้ว ซึ่งชายชราเจ้าของสถานที่ก็ได้กล่าวทักทายปราศรัยกันตามธรรมเนียม ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่ทันได้สังเกตว่า ได้สนทนาทักทายกันอย่างไรบ้าง ขณะนั้นท่าน ครุบัคันธา คันธาโร ก็ได้หันมาพูดกับข้าพเจ้าว่า “ให้เตรียมตัวฟังเรื่องนี้ให้คือนะ” ทำให้ข้าพเจ้าทราบว่าจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับโบราณสถานที่ใดที่หนึ่งอย่างแน่นอน จึงได้กำหนดจิตและมีความตั้งใจฟังอย่างเต็มที่

จากนั้นชายชราเจ้าของสถานที่พูดขึ้นว่า “ผมมีความปีติยินดีมากที่มีโอกาสพบกับท่านครุบัคันธา คันธาโร, ท่านพญาพิงคราช และไพศาล แสนไชย อยากไปพบกันในโลกมนุษย์ก็ไปไม่ได้ ต้องพบกันในโลก “สัคคัง โลกัง” นี้แหละที่อยากพบกันนั้นก็เพื่อที่จะให้ไพศาลนำเรื่องราวที่จะเล่าต่อไปนี้ ไปเล่าให้คนในโลกมนุษย์ฟังอีกต่อหนึ่ง มนุษย์คนใดโชคดีมีบุญฟังรู้เรื่อง มนุษย์คนใดไม่มีโชค

มีวาสนาน้อย ห่างจากธรรมะ ห่างไกลศาสนา ก็ฟังเรื่องราวเหล่านี้ ไม่รู้เรื่องหรือ”
ชายชราพูดขึ้นแล้วก็ ห้าวเราะ

เรื่องที่ตัวลุงจะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องของพระบรมธาตุขามแก่น ต.บ้านขาม
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น ชายชราคนนั้นพูดพร้อมกับยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย และก่อนที่
ชายชราผู้นี้จะพูดเรื่องพระบรมธาตุขามแก่น ชายชราผู้นี้ก็ใช้สรรพนามแทนตนเอง
ว่า “ลุง” แล้วก็ได้ออกชื่อกับข้าพเจ้า (นายไพศาล) ว่า “สมัยเมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลก
มนุษย์มีชื่อ “โมลียะ” เป็นผู้นำคนในถิ่นละแวกนี้ คือในกลุ่มแม่น้ำมูล เมื่อ 2,000 กว่า
ปีมาแล้ว เออ นี่นะไพศาล ผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์ อันว่าพระบรมธาตุขามแก่นนี้
ได้อุบัติขึ้นมาในโลกมนุษย์ เมื่อภายหลังจากที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้
เป็นใหญ่ในโลกทั้ง 3 ได้เสด็จดับขันธปรินิพพานล่วงไปแล้ว 530 ปี (พ.ศ. 530)”
พญาโมลียะได้พูดเน้นเสียงหนักแน่นขึ้น โดยพระพรหมธาตุขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ได้เสด็จมาโดยพุทธานุภาพ ซึ่งเป็นส่วนพระบรมธาตุ (กระดูก)
ไหปลาร้า และนิ้วก้อยพระบาทเบื้องขวา ได้เสด็จมาประดิษฐานอยู่ ณ บริเวณใต้
คอหรือขอมมะขามใหญ่ ขนาด 5 คนโอบ แต่ในสมัยนั้น ชาวมมนุษย์โลกยังมีจำนวน
น้อย และไม่มีผู้ใดรู้ว่าพระบรมธาตุได้เสด็จมาสถิตย์อยู่ในบริเวณนั้นเพราะพระ
บรมธาตุไม่ได้แสดงอภินิหารให้คนในโลกมนุษย์ได้เห็นแต่อย่างใด พระบรมธาตุ
นี้มีทั้งหมดจำนวน 19 องค์ เป็นพระบรมธาตุ 18 องค์ อีก 1 องค์เป็นพระอังคารธาตุ

ในสมัยนั้นพระบรมธาตุได้ปรากฏการณ์ให้ชาวมมนุษย์โลกได้รู้ได้เห็น เมื่อ
ครั้งเสด็จมาสถิตย์อยู่ ณ ภูกำพร้าว (พระธาตุพนม) ซึ่งในห้วงของเวลานั้น ผู้คนก็ได้
มีความเลื่อมใสศรัทธาปสาทะเกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์และปาฏิหาริย์ต่างๆ เพราะสิ่ง
เหล่านี้ได้มีอยู่คู่กับโลกมาช้านานแล้ว

พระบรมธาตุที่สถิตย์อยู่ในพระธาตุพนมสมัยนั้นมีมาก และได้มีหมู่
มนุษย์โลกทำการกราบไหว้สักการะบูชาพระบรมธาตุสืบต่อกันมามิได้ขาด
ในจำนวนทั้งหลายเหล่านั้น ก็มีตัวลุง (พญาโมลียะ) รวมอยู่ด้วยคนหนึ่งที่ได้พาผู้คน
ทั้งหลายที่มีศรัทธาในพระบรมธาตุเดินทางรอนแรมไปสักการะบูชาพระธาตุพนม
ในครั้งนั้นด้วย แต่เมื่อตัวลุงและคณะเดินทางไปถึง พระบรมธาตุที่จะนำเข้าบรรจุไว้
ในพระธาตุพนม ก็ได้ถูกบรรจุลงในสถูปเจดีย์พระธาตุพนม ก่อนหน้าที่ตัวลุงและ

คณะจะไปถึง ซึ่งตัวลุงก็รู้สึกมีความเสียใจอยู่ไม่น้อยทีเดียว ที่ไม่มีโอกาสจะได้เห็นองค์จริงของพระบรมธาตุในครั้งนั้น แต่ถึงอย่างไรก็ดีตัวลุงก็ได้มีโอกาสพูดคุยสนทนาเรื่องราวกับพญาผู้นำคนสำคัญที่ได้สร้างพระธาตุพนม เพื่อบรรจุพระบรมธาตุในครั้งนั้น เช่นท่านพญาสุวรรณภิงคาระ, ท่านพญาคำแดง และท่านพญาอินทปัตถนคร เป็นต้น

พระบรมสารีริกธาตุแสดงอภินิหาร

เมื่อได้พูดคุยกันถึงการก่อสร้างพระธาตุพนมกับท้าวพญาทั้ง 3 ดังกล่าวแล้ว ตัวลุงก็ได้พาคณะศรัทธาทั้งหลายที่ลุงได้นำมาเดินทางรอนแรมกลับคืนสู่ภูมิลำเนาของตน เมื่อเดินทางมาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระบรมสารีริกธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสถิตย์อยู่ ณ ได้ตอมะขาม พระบรมธาตุที่สถิตย์อยู่ ที่นั่น ก็ได้แสดงอภินิหารเปล่งรัศมีเป็นประกายเรืองรองสว่างไสวให้ตัวลุงและ คณะได้พบเห็นด้วยสายตาทั้งทุกคน ตัวลุงและคณะเกิดความสนใจในปรากฏการณ์ที่บังเกิดขึ้นเฉพาะหน้า จึงพากันหยุดพักอยู่ตรงที่นั่น เพื่อพิจารณาว่าเป็นอะไรกันแน่

พญาโมลียะพร้อมคณะตั้งสัจจาธิษฐาน

เมื่อตัวลุง (พญาโมลียะ) และคณะ ได้พร้อมกันเข้าไปในบริเวณที่ได้พบเห็นสิ่งมหัศจรรย์แล้ว ก็ได้พร้อมใจกันตั้ง สัจจาธิษฐานว่า “หากสถานที่แห่งนี้มีสิ่งของที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่ประดิษฐานของพระบรมธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือพระบรมธาตุเจ้า จงได้แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ให้พวกผู้ข้าทั้งหลายได้พบเห็นเป็นทัศนานุตรนิยมหากุศลเป็นบุญตาบุญใจอีกครั้งหนึ่งด้วยเถิด” ทันใดนั้นพระบรมธาตุเจ้าที่สถิตย์อยู่ได้ตอมะขามใหญ่นั้น ก็ได้แสดงอภินิหารเปล่งรัศมีเป็นประกายเรืองรองส่องสว่างไสวออกมาเป็น 7 สี และแสดงพุทธานุภาพให้ตัวลุงและคณะได้เห็นเป็นที่อัศจรรย์ใจ จึงบังเกิดความเลื่อมใสศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง และมั่นใจว่า สิ่งที่ปรากฏการณ์เบื้องหน้านี้ จะต้องเป็นพระบรมธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นแน่แท้ โดยไม่ต้องสงสัย

ตอมะขามใหญ่แตกกิ่งก้านสาขา

ตัวลุง (พญาโมลียะ) และคณะก็ได้ตั้งจิตอธิษฐานพร้อมทั้งตรวจน้ำลงสู่ดินไป แล้วตั้งสัจจะอีกว่า “หากสถานที่แห่งนี้จะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และเป็นที่ยอมรับไว้วางใจของเหล่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายแล้ว ก็ขอให้พระบรมธาตุเจ้าแปลงรัศมีขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง” ทันใดนั้น พระบรมธาตุเจ้าก็แปลงรัศมีเป็นประกายเรืองรอง ส่องสว่างไสว เป็นสัณตัพพรณรังสีแผ่ชานออกมาให้เห็น เป็น 7 สี ตามที่ตัวลุง (โมลียะ) ได้ตั้งจิตอธิษฐานไว้ นอกจากนี้ก็มีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นมาให้ตัวลุงและคณะให้ได้เห็นประจักษ์กับสายตาอีก คือ “ตอมะขามใหญ่ที่ตายแห้งไปนานแล้ว กลับแตกใบกิ่งก้านสาขาขึ้นมาพอให้รู้” อีก ก็ยังทำให้ตัวลุง (พญาโมลียะ) และคณะเกิดปีติโสมนัสจนขนลุกพองสยองเกล้ากันทั่วหน้า เพราะต่างคนก็เกิดศรัทธาเลื่อมใสในความอัศจรรย์ที่ได้บังเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา

ประชุมแบ่งกลุ่มงานสร้างพระบรมธาตุขามแก่น

จากนั้น ตัวลุง (พญาโมลียะ) ก็ได้มีการปรึกษารื้อกันเพื่อที่จะสร้างสถานที่แห่งนี้ ให้เป็นที่ยอมรับไว้วางใจของเหล่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายสืบไป โดยได้ร่วมประชุมกับผู้คนที่เลื่อมใสศรัทธาซึ่งมีอยู่จำนวน 144 คน หลังจากได้ประชุมปรึกษารื้อกันแล้ว ก็ได้แบ่งออกเป็น 12 กลุ่ม ๆ ละ 12 คน ซึ่งในจำนวนกลุ่มหมู่คนนี้ ตัวลุงได้บอกให้รู้เฉพาะคนที่ความสำคัญเป็นหัวหน้านานเท่านั้น ความจริงมีจำนวนคนมากกว่านี้ เสร็จแล้วท่านพญาโมลียะก็ได้ตั้งใจพูดขึ้นมาว่า กลุ่มและหมู่คนทั้งหลายมีรายชื่อดังต่อไปนี้

- กลุ่มที่ 1 มีหน้าที่ในการถากถางที่ดินที่ประดิษฐานพระบรมธาตุให้โล่งเตียน สวยงาม และดูแลขนอมะขามใหญ่ มิให้ล้มหรือแมลงมาไต่ตอมในช่วงนั้น
- กลุ่มที่ 2 มีหน้าที่กำหนดแนวเขตที่ดิน เพื่อให้เป็นพุทธสถานอันศักดิ์สิทธิ์
- กลุ่มที่ 3 มีหน้าที่ปั้นก้อนอิฐไว้สำหรับสร้างฐานพระบรมธาตุ
- กลุ่มที่ 4 มีหน้าที่สูมไฟป้องกันสัตว์ร้ายรบกวนในเวลาทำงานกลางคืน

กลุ่มที่ 5 มีหน้าที่จัดเตรียมเสบียงอาหารสนับสนุนในการก่อสร้าง

พระบรมธาตุ

กลุ่มที่ 6 มีหน้าที่หาน้ำอ้อย น้ำอึก น้ำหาง (น้ำรัก ชาด) เพื่อผสมปูน และก้อนอิฐ

กลุ่มที่ 7 มีหน้าที่ตกแต่งลวดลายปูนปั้นประดับประดาของนมะขามนั้น

กลุ่มที่ 8 มีหน้าที่ขนวัสดุอันไม่เป็นมงคลออกจากบริเวณนั้น เช่น ต้นไม้ และดิน เป็นต้น

กลุ่มที่ 9 มีหน้าที่ซ่อมแซมเครื่องมือต่างๆ เช่น จอบ เสียม ที่ชำรุด เป็นต้น

กลุ่มที่ 10 มีหน้าที่ดูแลผู้ที่เจ็บไข้ได้ป่วยอันเนื่องมาจากการสร้าง

พระบรมธาตุ

กลุ่มที่ 11 มีหน้าที่รวบรวมทรัพย์สินเงินทองสิ่งของต่าง ๆ เพื่อบรรจุไว้ใน

พระบรมธาตุฯ เป็นพุทธบูชา

กลุ่มที่ 12 มีหน้าที่ขุดหลุมที่ได้ขอมมะขามใหญ่นั้น

หลังจากนั้น ท่านพญาโมลียะ หรือตัวลูกก็ได้พูดขึ้นอีกว่า

กลุ่มที่ 1 ที่มีหน้าที่การถากถางที่ดินที่ประดิษฐานพระบรมธาตุนั้น มีรายชื่อในสมัยนั้นดังต่อไปนี้

1. เพี้ยทองสา	2. นายฮ้าน	3. นายโท	4. นายขุ่น
5. นายจำ	6. นายเอือด	7. นายบุ	8. นายพิน
9. นายหยุด	10. นายข่อย	11. นายเพ็ก	12. นายชิน

กลุ่มที่ 2 ที่มีหน้าที่กำหนดแนวเขตที่ดินสำหรับประดิษฐาน พระบรมธาตุ มีรายชื่อในสมัยนั้นดังต่อไปนี้

1. เพี้ยทองมา	2. นายคำขาย	3. นายหู	4. นายปอน
5. นายเชียง	6. นายจิ่ง	7. นายโห	8. นายชาติ
9. นายโทก	10. นายถาน	11. นายโลก	12. นายอิด

กลุ่มที่ 3 มีหน้าที่ปั้นก้อนอิฐสำหรับสร้างพระบรมธาตุนั้น มีรายชื่อในสมัยนั้น ดังต่อไปนี้

1. เพี้ยทองบุ๋น	2. นายกลม	3. นายเอียด	4. นายหุ่ง
5. นายชำ	6. นายขาม	7. นายเพชร	8. นายปัด
9. นายหนุ่น	10. นายลู	11. นายแท้ม	12. นายยก

กลุ่มที่ 4 มีหน้าที่คุมไฟป้องกันสัตว์ร้ายมิให้มารบกวนในเวลาทำงานกลางคืน มีรายชื่อสมัยนั้ดังต่อไปนี้

1. เพี้ยทองอาจ	2. นายคำแก้ว	3. นายนค	4. นายไส
5. นายคำกึ่ง	6. นายทองแบน	7. นายหง่า	8. นายทองพุ่ม
9. นายน้ำน	10. นายหมุด	11. นายฮิน	12. นายสังข์

กลุ่มที่ 5 ที่มีหน้าที่จัดเตรียมหาเสบียงอาหารสนับสนุนการก่อสร้างพระบรมธาตุ มีรายชื่อสมัยนั้ดังนี้

1. นางทองโย	2. นางสูง	3. นางย่อ	4. นางพลอย
5. นางคำเมี้ยน	6. นางบุญ	7. นางนาค	8. นางทองเต็ม
9. นางคำไส	10. นางเพียร	11. นางวิค	12. นางทิ

กลุ่มที่ 6 ที่มีหน้าที่หาน้ำอ้อย, น้ำฮัก น้ำหาง (น้ำรัก, ซาด) เพื่อผสมปูนปั้นก้อนอิฐ มีชื่อในสมัยนั้ดังนี้

1. เพี้ยคำแก้ว	2. นายคำกึ่ง	3. นายบุญทัน	4. นายฟุ้ง
5. นายปี	6. นายเส	7. นายทองแจ่ม	8. นายปลิว
9. นายทองจิต	10. นายป็น	11. นายชั้น	12. นายเต็ม

กลุ่มที่ 7 ที่มีหน้าที่ตกแต่งลวดลายปูนปั้นประดับประดาขอมมะขามมีชื่อในสมัยนั้ดังนี้

1. เพี้ยทองเลิศ	2. นายอินทร์	3. นายสิงห์	4. นายวัน
5. นายบิน	6. นายเอิบ	7. นายบู	8. นายทองหล้า
9. นายจับ	10. นายจัน	11. นายทองบู	12. นายเกต

กลุ่มที่ 8 ที่มีหน้าที่ขนำวัตถุธอ้นไม่เป็นมงคลออกจากบริเวณพระบรมธาตุ เช่น มูลสัตว์ เป็นต้น มีชื่อสมัยนั้ดังนี้

1. เพี้ยทองทัต	2. นายเขม	3. นายถึ	4. นายไส
5. นายชูด	6. นายสุ	7. นายเครื่อง	8. นายมูล

9. นายเทียร 10. นายมา 11. นายร่วง 12. นายเมี้ยน

กลุ่มที่ 9 ที่มีหน้าที่ซ่อมแซมเครื่องมือเครื่องใช้ เช่น จอบ เสียมที่ชำรุด เป็นต้น มีรายชื่อสมัยนั้ดังนี้

1. เพี้ยทองกล่อม 2. นายแก้ว 3. นายมา 4. นายโส
5. นายมั่ง 6. นายบุร 7. นายโตง 8. นายมัด
9. นายขันน้อย 10. นายพาด 11. นายปา 12. นายทะ

กลุ่มที่ 10 ที่มีหน้าที่รักษาผู้ที่เจ็บไข้ได้ป่วยในระหว่างการทำงานสร้างพระบรมธาตุ มีรายชื่อสมัยนั้ดังนี้

1. เพี้ยหม่มหม่น 2. นายทองปิ่น 3. นายคู 4. นายหลวง
5. นายป่วง 6. นายนุ่น 7. นายกล่อม 8. นายเนื่อง
9. นายโตง 10. นายซัด 11. นายทะนะ 12. นายเทศ

กลุ่มที่ 11 ที่มีหน้าที่รวบรวมทรัพย์สินเงินทองเพื่อบรรจุเป็นพุทธบูชาในพระธาตุ มีรายชื่อในสมัยนั้ดังนี้

1. เพี้ยทองลือ 2. นายวัง 3. นายสังข์ 4. นายคำ
5. นายผัน 6. นายแพรก 7. นายซ้อง 8. นายโตน
9. นายเหิน 10. นายแสง 11. นายเขม 12. นายสาด

กลุ่มที่ 12 ที่มีหน้าที่ขุดหลุมใต้ตอมะขามใหญ่เพื่อปรับปรุงดิน ณ ที่นั้นให้เป็นมงคล มีรายชื่อสมัยนั้ดังนี้

1. เพี้ยทองไชย 2. นายบัว 3. นายสีหม่น 4. นายพุด
5. นายขาว 6. นายไห 7. นายทองสุข 8. นายคำ
9. นายป่อง 10. นายล้อม 11. นายซาง 12. นายบุญ

“เออ นี่นะ ‘ไพศาล’ พญาโมลียะพุดขึ้นว่า ในระหว่างการค้าเนินการก่อสร้างปรับปรุงพระธาตุและแผ้วถางถางบริเวณพื้นดินอยู่นั้ บุคคลทุกกลุ่มทุกคนต่างก็ได้ตั้งอกตั้งใจทำโดยยึดเอาศรัทธาเป็นที่ตั้ง ในระหว่างการค้าเนินงาน การก่อสร้างพระบรมธาตุนั้ ทุกคนมีความสงบเสงี่ยมระมัดระวัง และมีการสำรวจในการพุด การคิด และการทำ โดยไม่พุดในสิ่งที่เลวร้ายไม่เป็นมงคล ต่างคนต่างก็เอาใจใส่ในหน้าที่การงานตามที่ได้รับมอบหมาย

ขุดพบพระบรมสารีริกธาตุ

ตัวลุง (พญาโมลียะ) ยังได้เล่าเรื่องราวให้ข้าพเจ้า (นายไพศาล แสนไชย) ฟังต่อไปอีกว่า การก่อสร้างพระบรมธาตุขามแก่นในกาลครั้งนั้น ได้ดำเนินการไป โดยความราบรื่นเรียบร้อย ไม่มีอุปสรรคใด ๆ เข้ามาขัดขวาง เมื่อขุดหลุมลงไปแล้ว ก็ได้พบพระบรมธาตุซึ่งมีอยู่ 19 องค์ เป็นพระบรมธาตุของพระพุทธเจ้าจำนวน 18 องค์ และเป็นพระอังคารธาตุจำนวน 1 องค์ เมื่อได้พบพระบรมธาตุแล้ว ตัวลุงและคณะ จึงได้พร้อมกันทำพิธีโสรจสงองค์พระบรมธาตุเจ้าด้วยน้ำอบน้ำหอมและน้ำสุคนธอันหอมระรื่นชื่นใจ เพื่อให้เป็นพุทธรูข และดินหลุมที่ขุดนั้นก็จัดการตกแต่งให้เป็นดินที่เป็นมงคล โดยเอาน้ำอบน้ำหอมพร้อมน้ำสุคนธอันหอมระรื่นใส่ลงไปด้วย หลุมที่ขุดลงไปนั้นลึก 9 วา กับ 9 ศอก เมื่อได้ทำการตกแต่งดินและหลุมที่ขุดนั้น จนเสร็จเรียบร้อยบริบูรณ์ทุกประการแล้ว ตัวลุงและคณะก็ได้อัญเชิญพระบรมธาตุของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ องค์ ลงไปประดิษฐานบรรจุไว้ในหลุมนั้น พร้อมด้วยแก้ว, แหวน, เงิน, ทอง, ดอกไม้เงิน, ดอกไม้คำมีจำนวนทั้งหมด 3 เล่มเกวียน และพระพุทธรูปทองคำ 9 องค์, พระพุทธรูปเงิน 9 องค์, พระพุทธรูปทองเหลือง 9 องค์ พระพุทธรูปทั้งหมดนี้สูงองค์ละ 1 ศอก จัดสมาธิ เพ็ชรทั้งหมด

จัดงานฉลองและถวาย

พระบรมธาตุขามแก่น ในอดีตกาล

นอกจากนี้ ท่านพญาโมลียะ ยังได้บอกให้ข้าพเจ้า(นายไพศาล แสนไชย) ทราบต่อไปอีกว่า “ในวันที่บรรจุ พระบรมธาตุและสิ่งของต่าง ๆ ลงประดิษฐานไว้ในหลุมและอบรมสมโภชพระบรมธาตุครั้งนั้น ได้เสร็จลงหลังจาก อบรมสมโภชพระธาตุพนม 25 วัน เมื่อบรรจุพระบรมธาตุเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงพร้อมกันตั้งใจบำเพ็ญทาน รักษาศีล และเจริญเมตตาภาวนาโดยเคร่งครัด และถวายองค์พระธาตุเจดีย์ขามแก่น พร้อมเสนาสนะสิ่งปลูกสร้าง ต่าง ๆ ไว้ให้เป็นสมบัติของพระพุทธศาสนาต่อไป โดยได้อาราธนาพระเถระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ จำนวน 9 รูป มาร่วมอนุโมทนา ซึ่งส่วนมากก็เป็น พระเถระฝ่ายอรัญญวาสี พระเถระทั้งหมดมีรายนามตามลำดับดังต่อไปนี้”

1. ท่านสาธุเจ้า โสณันทะ โสณนุโท	5. ท่านสาธุเจ้า ทองไหล ดาวโร
2. ท่านสาธุเจ้า คัมภีระ คมภิโร	6. ท่านสาธุเจ้า จันทิมา จันทรงสิ
3. ท่านสาธุเจ้า ดวงสิงห์ สิริวิชัยโย	7. ท่านสาธุเจ้า ทองตา ดาวโร
4. ท่านสาธุเจ้า มุนินทะ มุนินุโท	8. ท่านสาธุเจ้า ทองพุ่ม จกกวโร
9. ท่านสาธุเจ้า ทองสินธุ์ พุทธจาโร	

พญาโมลีย์พร้อมบริวารตั้งจิตอธิษฐาน

เมื่อทุกคนได้ถวายพระธาตุเจดีย์ (ขามแก่น) และเสนาสนะสิ่งปลูกสร้างทั้งหมด เพื่อให้เป็นพุทธบูชา และเพื่อให้เป็นที่กราบไหว้สักการะบูชาของเหล่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายแล้ว หมู่คนทั้งหลายเหล่านี้ก็ได้รวมตัวกันเป็นสามัคคีแล้วก็ได้อธิษฐานจิตร่วมกันต่อหน้าพระบรมธาตุเจดีย์ (ขามแก่น) และต่อหน้าพระเถระ ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้ง 9 รูป ว่า

“ด้วยอำนาจบุญกุศลที่พวกข้าทั้งหลายได้พร้อมใจกันก่อสร้างพระบรมธาตุเจดีย์ และเสนาสนะสิ่งปลูกสร้างทั้งหลาย ถวายเพื่อให้เป็นสมบัติของพระพุทธศาสนา และเป็นพุทธบูชาในกาลครั้งนี้ ก็ได้ตั้งใจกระทำโดยความบริสุทธิ์สะอาด ทั้งกาย วาจา ใจ และสิ่งของ (วัตถุทาน) ก็ขอให้หมู่ข้าพเจ้าทั้งหลายเหล่านี้ จงเกิดมาพบหน้ากันอีก และถ้าเกิดมาชาติใดก็ขอให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธรศาสนา”

อินิมา ปะนะ ทาเนนะ ด้วยการทำบุญให้ท่านนี้

มา เม ทาลิตทียัง อะหุง ขอความยากจนอย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า

นัตถิติ วะจะนัง นามะ คำว่า “ไม่มี”

มา อะโหสิ ะวะวา ะวะเว อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในภพไหน ๆ ทุก ๆ ภพ ทุก ๆ ชาติ และขอให้บุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้ทำมาในอดีตชาติและในปัจจุบันชาติ จงเป็นพลวปัจจัยและร่วมเงาติดตามหมู่ข้าพเจ้าทั้งหลายไปทุกภพทุกชาติ トラบ ต่อเท่าเข้าสู่พระนิพพาน ทุกคนทุกคนด้วยเทอญ”...

เมื่อพระสงฆ์เถระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบทั้ง 9 องค์ได้รับทราบแล้ว จึงได้อนุโมทนาให้ทุก ๆ คนได้สำเร็จสมความปรารถนาทุกประการ ตามที่ทุกคนได้ตั้งใจอธิษฐานไว้

พฤติกรรมของ 2 พรานป่า

“เออ นี่นะ ไฟศาล” ตัวลุงหรือพญาโมลียงค์ ได้พูดล่ำทับขึ้นอีกว่า “ในสมัยนั้น หมู่ผู้เข้าทั้งหลายก็ได้ทำบุญกันอย่างกว้างขวางใหญ่หลวง แต่ก็ยังมีคนอื่นอีกจำนวนหนึ่งที่มีใจบาปหยาบช้า ได้กระทำให้บาปกรรมเอาไว้ คือ เป็นนายพรานป่าเที่ยวไล่ล่าฆ่าสัตว์ ขอบรังแกและเบียดเบียนมนุษย์ด้วยกัน และเบียดเบียนสัตว์ทั้งหลายที่เป็นอาหารของมนุษย์โดยสันดาน ใครห้ามปรามก็ไม่ยอมเชื่อฟัง แม้แต่ตัวผู้เข้า (พญาโมลียงค์) ผู้เป็นใหญ่ในสมัยนั้น ห้ามปรามก็ไม่ยอมเชื่อฟัง แถมยังได้บอกว่า “สวรรค์ในอก นรกในใจ บุญไม่มี บาปไม่มี คนเราเกิดมาเพราะการสมสู่กันเท่านั้น” นายพรานคนนี้มีชื่อในอดีตชาติสมัยนั้นว่า “นายพรานจอน” และ” นายพรานโอ”

คณะบุคคลที่ก่อสร้างพระบรมธาตุขามแก่นในอดีต

กลับชาติมาเกิดอยู่ในโลกปัจจุบัน

จากนั้นท่านพญาโมลียงค์ ก็ได้ยิ้มและหัวเราะขึ้นตามมา แล้วก็พูดต่อไปว่า “หมู่คนทั้งหลายที่มีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ได้พร้อมกันก่อสร้างพระบรมธาตุเจดีย์ขามแก่น และเสนาสนะสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ เพื่อให้เป็นสมบัติในพระพุทธศาสนาและเพื่อให้เป็นที่สักการะบูชาของเหล่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายในสมัยนั้น ก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์ ตามแรงอธิฐานของตนเอง ซึ่งผู้เข้า (พญาโมลียงค์) จะบอกให้ทราบ ก็ขอให้ไฟศาลผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์ตั้งใจฟัง ให้ดีซึ่งข้าพเจ้า (นายไฟศาล) ก็ได้ตั้งใจฟังขึ้นมาอีก เสร็จแล้ว ตัวลุง (พญาโมลียงค์) จึงได้พูดขึ้นมาว่า...

กลุ่มที่ 1 ที่มีหน้าที่ตากถางบริเวณที่ดินที่ใช้เป็นที่ประดิษฐานพระบรมธาตุ นั้นได้มาเกิดในปัจจุบันแล้ว

1. เพี้ยทองสา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพุทธา พุทธโร อยู่วัดธาตุ อ.เมือง จ.ขอนแก่น ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม

2. นายฮ้าน เกิดมาชาตินี้มีชื่อ นายจารุมกค์ เรื่องสุวรรณ อยู่ที่ไหนข้า
ไม่ขอบอก เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอก
3. นายโท เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพุทธโชโต พัว อยู่วัดธาตุ
อ.เมือง จ.ขอนแก่น ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ปัจจุบัน
อยู่แดนทิพย์แดนธรรม
4. นายขุน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญมี ปิยชม โม
อยู่วัดธาตุขามแก่นเจติยภูมิ นี่แหละ และได้สิ้นบุญจากโลก
มนุษย์ไปแล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
5. นายจำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า พล พลวิริโย
อยู่วัดธาตุขามแก่นเจติยภูมิ ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
6. นายเฮือด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอุต อุตต โม
อยู่วัดธาตุขามแก่นเจติยภูมิ ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
7. นายบุ เกิดมาชาตินี้มีชื่อ ท่านสาธุเจ้าแพง พุทธสโร
อยู่วัดธาตุขามแก่นเจติยภูมิ ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
8. นายพั่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าท้าว ชวโน
อยู่วัดธาตุขามแก่นเจติยภูมิ ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
9. นายหยุด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เพี้ยเมืองแพน ชาวเมืองขอนแก่นรู้จักดี
ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
10. นายข่อย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเหล่า สุมโน อยู่วัดธาตุ
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
11. นายเพ็ก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำพันธ์ โกวิท
(พระเทพมงคลเมธี) อยู่วัดธาตุ อ.เมือง จ.ขอนแก่น
12. นายชื่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าประยงค์ อุปลาวณ โณ (พระครู
โพธิสารคุณ) อยู่วัดโพธิ์โนนทัน ต.พระลับ อ.เมือง จ.ขอนแก่น

กลุ่มที่ 2 ที่มีหน้าที่กำหนดแนวเขตที่ดินสำหรับประดิษฐานพระบรมธาตุ
ได้มาเกิดในโลกปัจจุบันนี้แล้ว ดังนี้

1. เพี้ยทองมา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า พญานครศรีบุรีรักษ์ ท้าวอุ ชวเมือง
ขอนแก่นรู้จักดี ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ปัจจุบัน
อยู่แดนทิพย์แดนธรรม
2. นายคำขาย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท้าวจาม ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์
ไปแล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
3. นายหู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองสา อยู่วัดธาตุเมืองเก่า
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
4. นายบอน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบค อยู่วัดบุญบาลประดิษฐ์
อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น
5. นายเชียง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคุณ อยู่วัดหนองแวง
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
6. นายจิ่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุพจน์ อยู่วัดศรีจันทร์
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
7. นายโห เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพิมพ์ พรหมรัตน์ รู้จักกันดีแล้ว
8. นายชาติ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจวง อยู่วัดสุวรรณาราม
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
9. นายโทก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจำนงค์ อยู่วัดธาตุ อ.เมือง
จ.ขอนแก่น
10. นายถาน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปาว อยู่วัดธาตุ อ.เมือง
จ.ขอนแก่น
11. นายโลก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสว่าง อยู่วัดธาตุ อ.เมือง
จ.ขอนแก่น
12. นายอดิ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวิระ อยู่วัดธาตุ อ.เมือง
จ.ขอนแก่น

กลุ่มที่ 3 ที่มีหน้าที่ปั้นก้อนอิฐสำหรับสร้างพระบรมธาตุ ได้มาเกิด
อยู่ในปัจจุบันนี้แล้วดังนี้

1. เพี้ยทองปุ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ามโน อยู่วัดบูรพาราม
อ.บ้านฝาง จ.ขอนแก่น
2. นายกลม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญมา อยู่วัดไหนให้
ไปถามท่านสาธุเจ้ามโน ท่านจะบอกให้
3. นายเอียด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญมา อยู่วัดหนองตุม
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
4. นายหู่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองเหรียญ
อยู่วัดศรีดอนกลาง อ.เมือง จ.ขอนแก่น
5. นายชำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำฟู อยู่วัดโพธิ์ศรี
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
6. นายขาม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำผ่าน อยู่วัดสำราญ
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
7. นายเพชร เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองแดง อยู่วัดศรีแก้ว
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
8. นายปัด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญฮวด อยู่วัดหัวหิน
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
9. นายหนุ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมจิตร
วัดศิริธรรมมิกาวาส อ.เมือง จ.ขอนแก่น
10. นายลู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญชุม อยู่วัดศรีสะอาด
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
11. นายแท้ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองคำ อยู่วัดศรีสุข
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
12. นายยก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากัณหา อยู่วัดบึงบาน
อ.เมือง จ.ขอนแก่น

กลุ่มที่ 4 มีหน้าที่สุ่มไฟป้องกันสัตว์ร้ายมารบกวนในเวลาทำงานกลางคืน
ได้มาเกิดอยู่ในปัจจุบันนี้แล้ว ดังนี้

1. เพี้ยทองอาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าแหลมทอง
อยู่วัดหนองแขว อ.เมือง จ.ขอนแก่น
2. นายคำแก้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมัย ให้ไปถาม
ท่านสาธุเจ้าแหลมทอง ท่านจะบอกให้
3. นายนค เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญมี อยู่ไหนให้ไป
ถามท่านอาจารย์สมัย น้อ
4. นายใส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพูนสวัสดิ์ อยู่วัดศรีนวล
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
5. นายคำกึ่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมาน
อยู่วัดป่าแสงอรุณ อ.เมือง จ.ขอนแก่น
6. นายทองเบน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าหนู อยู่วัดสว่างพิทยา
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
7. นายหง่า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุนันท์
อยู่วัดเทพบูรณาราม อ.เมือง จ.ขอนแก่น
8. นายทองพุ่ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุธรรม
อยู่วัดพระธาตุกุดกว้าง อ.เมือง จ.ขอนแก่น
9. นายน่าน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุขชัย อยู่วัดไหนให้
ไปถามท่านสาธุเจ้าสุธรรม เพราะรู้จักกันดี
10. นายหมุด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญศรี
อยู่วัดสุนทโรวาส อ.เมือง จ.ขอนแก่น
11. นายฮิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าศักดิ์
อยู่วัดท่าลาดไชยศรี อ.เมือง จ.ขอนแก่น
12. นายสังข์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองคำ อยู่วัดศรีสุข
อ.เมือง จ.ขอนแก่น

กลุ่มที่ 5 มีหน้าที่จัดเตรียมหาเสบียงอาหาร สนับสนุนในการสร้างพระบรมธาตุ ได้มาเกิดในปัจจุบันนี้แล้ว ดังนี้

1. นางทองใบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางลักขณา หรือลักขณา นาคอุดม (ฟังไม่ชัด)

2. นางสูง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุรางคพร ศิริพร

3. นางย่อ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สดุดีพร กนกภักษ์

4. นางพลอย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุวรรณา สมอินทร์

5. นางคำเมี้ยน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางมาลีรัตน์ เชื้อผู้ดี

6. นางบุญ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางวิริยุ อมรลีตระกูล

7. นางนาค เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางปทุมรัตน์ เลิศมณี

8. นางทองเต็ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางกาญจนา สุภานี

9. นางคำใส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางดวงจันทร์ โกยกุล

10. นางเพียร เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเปรมฤดี ชามพูนุช

11. นางวิค เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางกรรณิการ์ ปาละสุข

12. นางทิ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสมพิศ ทรัพย์ศิริ

ทั้งหมดนี้ ตัวลุง (พญาโมลียงวงศ์) ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้ หลังจากเรื่องนี้ถูกเผยแพร่ออกไปสู่โลกมนุษย์ไม่นานเท่าใดนัก

กลุ่มที่ 6 ที่มีหน้าที่หาน้ำอ้อย น้ำฮัก น้ำหาง (น้ำรัก, ซาด) นั้น ปัจจุบันได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้วดังนี้

1. เพี้ยคำแก้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปรีชา อยู่วัดศรีจันทร์ อ.เมือง จ.ขอนแก่น

2. นายคำกั้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าศรี อยู่วัดไหนด ให้ไปถามท่านสาธุเจ้าปรีชา ท่านจะบอกให้

3. นายบุญทัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสี ป.ธ. 3 อยู่วัดไหนด ให้ไปถามท่านสาธุเจ้าปรีชา ท่านจะบอกให้

4. นายฟุ้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสอน อยู่วัดไหนด ให้ไปถามท่านสาธุเจ้าปรีชา ท่านจะบอกให้

5. นายปี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปกรณ อยู่วัดไหนให้ไปถามท่านสาธุเจ้าปรีชา ท่านจะบอกให้
6. นายเส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าชม อยู่วัดระหอกโพธิ์
อ.บ้านไผ่ จ.ขอนแก่น
7. นายทองแจ่ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองมา อยู่วัด ทรงศิลา
อ.ภูเวียง จ.ขอนแก่น
8. นายปลิว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุค อยู่วัดศรีภูเวียง
อ.ภูเวียง จ.ขอนแก่น
9. นายทองชิต เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากัณหา อยู่วัดศรีนวล
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วปัจจุบันอยู่แดนทิพย์
แดนธรรม กำลังจะเตรียมตัวไปเกิดในโลกมนุษย์ เพื่อ
ไปสร้างบารมีอีกครั้งหนึ่ง
10. นายปิ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญทัน
อยู่วัดป่าสามัคคีธรรม อ.บ้านฝาง จ.ขอนแก่น
11. นายชั้น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญมา
อยู่วัดศรีบุญเรือง อ.ชนบท จ.ขอนแก่น
12. นายเต็ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอ่อนจันทร์
อยู่วัดจันทรัตนาราม อ.พล จ.ขอนแก่น

กลุ่มที่ 7 ที่มีหน้าที่ตกแต่งลวดลายปูนปั้นประดับประดาขอมะขามใหญ่นั้นปัจจุบันได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว ดังนี้

1. เพี้ยทองเลิศ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญเที่ยง
อยู่วัดทำน้ำพอง อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
2. นายอินทร์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสี ปรณญาปชโชโต สุริวิท
อยู่วัดชัยศรี อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
3. นายสิงห์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุคทา
อยู่วัดสามัคคีวิทยาราม อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น

4. นายวัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสังข์ อยู่วัดลำราญศรี
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
5. นายบิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอุไร อยู่วัดศรีชมชื่น
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
6. นายเอิบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทอง อยู่วัดบ้านหินลาด
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
7. นายปู่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำดี อยู่วัดบัวระพา
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
8. นายทองหล้า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำเจียง อยู่วัดเจติยภูมิ
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
9. นายจับ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายคงศักดิ์ โพธิ์ปกขัยธรรม
อยู่ในเมืองขอนแก่น อยู่ร้านคลังนานาธรรม
10. นายจั่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าดิเรก อยู่วัดท่าเกษม
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
11. นายทองปู่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจวน อยู่วัดโพธิ์ชัย
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
12. นายเกต เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจันทร์ อยู่วัดศิลาชัย
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น

กลุ่มที่ 8 ที่มีหน้าที่ขวนขวาสุอันไม่เป็นมงคล ออกจากบริเวณพระธาตุ
ปัจจุบันได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว ดังนี้

1. เพี้ยทองทัต เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอ่อนสี อยู่วัดมุกดาราม
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
2. นายเขม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุบิน อยู่วัดศิลาอาสน์
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
3. นายถี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทวีศักดิ์ อยู่วัดสระชัย
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
4. นายใส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมคิด อยู่วัดสองคอน
อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น

5. นายชุต เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเคนสา
อยู่วัดศรีบุญเรือง อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น
6. นายสุ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพันธ์ วรรณพิธาน
อยู่วัดชุมพล อ.เวียงน้อย จ.ขอนแก่น
7. นายเครื่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญเลิศ
อยู่วัดสระบัวรอง อ.บ้านไผ่ จ.ขอนแก่น
8. นายมูล เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองคำ อยู่วัดศรีสุข
อ.เมือง จ.ขอนแก่น
9. นายเทียร เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากึ่ง
อยู่วัดสว่างหนองสังข์ อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น
10. นายมา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคุณ
อยู่วัดเลียบโพธิ์ทอง อ.เปือยน้อย จ.ขอนแก่น
11. นายร่วง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญชู อยู่วัดเทพนิมิต
อ.หนองสองห้อง จ.ขอนแก่น
12. นายเมี้ยน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอุดมพร อยู่วัดโพธิ์ก่อ
อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น

กลุ่มที่ 9 ที่มีหน้าที่ซ่อมแซมเครื่องมือเครื่องใช้ที่ชำรุด เช่น จอบ เสียม เป็นต้น ปัจจุบันได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้วดังนี้

1. เพี้ยทองกล่อม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำผาย
วัดโพธิ์ศรีสะอาดพัฒนาราม อ.แกดำ จ.มหาสารคาม
2. นายแก้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าประเสริฐ อยู่วัดคุ้ม
ต.บ้านคู่ อ.อาจสามารถ จ.ร้อยเอ็ด
3. นายมา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบรรจง อยู่วัดสระธาตุ
อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู
4. นายใส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเสถียร
อยู่วัดป่าประชนานิคมิต ต.โพนเพ็ก อ.มัญจาคีรี จ.ขอนแก่น
5. นายมั่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญถิ่น อยู่วัดบ้านกลาง
ต.โนนผึ้ง อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

6. นายบุร เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าไสว อยู่วัดป่าฝ่อฮี
ต. นาละไม อ. เมือง จ. ยโสธร
7. นายโตง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าผาย อยู่วัดสว่างอารมณ์
อ.ท่าอุเทน จ. นครพนม
8. นายมัค เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญโฮม
อยู่วัดอนงคาราม ต.หนองข่า จ. อุบลราชธานี
9. นายขันน้อย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพรหมมา อยู่วัดมหาชัย
อ.น้ำพอง จ. ขอนแก่น
10. นายพาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าถวิล อยู่วัดไหนดู่ไป
ตามท่านสาธุเจ้าพรหมมา ท่านจะรู้เอง
11. นายปา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสม
อยู่วัดพระบาทภูพานคำ อ.อุบลรัตน์ จ. ขอนแก่น
12. นายทะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวิจิตร อยู่ป่าแสงอรุณ
อ. เมือง จ. ขอนแก่น

กลุ่มที่ 10 ที่มีหน้าที่รักษาผู้ที่ป่วยในระหว่างทำงานนั้น ปัจจุบันได้มาเกิด
ในโลกมนุษย์แล้ว ดังนี้

1. เพี้ยหมุ่มหม่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุพรหมมา อยู่วัดศรีบุญเรือง
อ.พล จ. ขอนแก่น
2. นายทองบัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำสิงห์
3. นายคู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอ่อนสีห์
4. นายหลวง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพิพัฒน์
5. นายป่วง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวิชิต
6. นายนุ่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุชาติ หรือสุชา
(ฟังไม่ชัด)
7. นายกล่อม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าประสิทธิ์
8. นายเนือง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพา
9. นายโตง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเสาร์

10. นายซัด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าชาลี

11. นายทะนะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสีดา

12. นายเทศ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสอน

ทั้งหมดนี้อยู่วัดไหน ให้ไปถามท่านสาธุเจ้าพรหมมาท่านรู้จักดีเพราะเป็น
ลูกเบี้ยกัน (ทำงานร่วมกัน)

กลุ่มที่ 11 มีหน้าที่รวบรวมทรัพย์สินเงินทองเพื่อบรรจุเป็นพุทธบูชาใน
พระบรมธาตุ ปัจจุบันได้มาเกิดในโลกมนุษย์ ดังนี้

1. เพี้ยทองลือ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำฝัด

อยู่วัดแจ้งสว่างนอก อ. ชุมพร จ. ขอนแก่น

2. นายวัง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมัย

3. นายสังข์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอินตา

4. นายคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองใหม่

5. นายผัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจุม

6. นายแพรก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำปิ่น

7. นายซ้อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญรักษ์

ทั้งหมดตั้งแต่ 2 – 7 นี้ ให้ไปถามท่านสาธุเจ้าคำฝัดท่านจะบอกให้เองว่า
อยู่ที่ไหน

8. นายโตน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสัมฤทธิ์

อยู่วัดจันทร์ประสิทธิ์ อ.บ้านไผ่ จ. ขอนแก่น

9. นายเหิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเขียน

10. นายแสง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ายอด

11. นายเขม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญชู

12. นายสาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญรอด

ทั้งหมดนี้ (ลำดับที่ 9 - 12) อยู่วัดไหนให้ไปถามท่านสาธุเจ้าสัมฤทธิ์
ท่านจะบอกให้

กลุ่มที่ 12 มีหน้าที่ขุดหลุมใต้ขอนมะขามใหญ่เพื่อปรับปรุงดินที่นั่นให้เป็น
มงคลนั้น ปัจจุบันได้มาเกิดโลกมนุษย์แล้ว ดังนี้

1. เพี้ยทองไชย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจันทร์
อยู่วัดโพธิ์กลาง อ.มัญจาคีรี จ.ขอนแก่น

2. นายบัว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าแซม

3. นายสีหม่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจันทร์

4. นายพุด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าดำรงค์

5. นายขาว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ามงคล

6. นายไห เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า บุญทัน

7. นายทองสุข เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า บุญมี

ทั้งหมดนี้แต่ลำดับที่ 2 – 7 อยู่วัดไหนให้ไปถามสาธุเจ้าจันทร์ วัดโพธิ์กลาง
อ.มัญจาคีรี ท่านจะบอกให้

8. นายคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประพันธ์ พรหมรัตน์

9. นายป๋อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายรัช เสถียรนาม

10. นายล้อม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประยุทธ ชาญนวงศ์

11. นายซาง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิทยา สุนทรวิภาค

12. นายบุญ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายคำรณ ปรีชานนท์

ทั้งหมดนี้แต่ลำดับ 8 – 12 ไม่ขอบอกที่อยู่เพราะรู้จักกันแล้ว บางคนไม่รู้จัก
ต่อไปจะรู้จักเอง หลังจากเรื่องถูกเผยแพร่ออกไปไม่นานนัก

พระเถระทั้ง 9 รูปสิ้นภพชาติ

พระเถระผู้ปฏิบัติชอบทั้ง 9 รูป ที่นิมนต์อนุโมทนาในสมัยนั้น
ปัจจุบันไม่ได้มาเกิดในโลกมนุษย์ “เฮ้า ทำไมไม่มาเกิด” ข้าพเจ้า (นายไพศาล)
ได้พูดขึ้นทำนองตลกใจ (สงสัย) ตัวลุง (พญาโมลियวงศ์) ได้หันหน้ามาพูดกับ
ข้าพเจ้าแล้ว ก็ยิ้มขึ้นที่มุมปากเล็กน้อยแล้วพูดว่า “ที่ไม่ได้มาเกิดเพราะหมดเชื้อ
เกิดไปตั้งแต่ชาตินั้นแล้ว จึงไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลกมนุษย์พบกับกิเลส
ค้นหาต่อไปอีก” พญาโมลियวงศ์ได้พูดขึ้นแล้วก็แสดงอาการยกมือทั้งสองขึ้นไหว
เหนือศีรษะ เป็นทำนองอนุโมทนาต่อพระเถระทั้ง 9 รูป ที่ได้หมดเชื้อเกิดไปก่อนแล้ว

บุพพกรรมนำสนอง 2 นายพรานป่า

ส่วนนายพรานป่า 2 คน คือ “นายพรานจ๋อน และนายพรานไเอ่” ผู้มีจิตใจบาปหยาบช้าเที่ยวไล่ล่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ชอบเบียดเบียนคนและสัตว์ต่างๆ โดยไม่ยอมเชื่อฟังคำผู้ใดทั้งสิ้นในสมัยนั้น แต่ในชาตินี้เขามีบุญบางสิ่งบางอย่างส่งให้ได้มาในโลกมนุษย์ โดยมีชื่อดังนี้

1. นายพรานจ๋อน ในชาติปัจจุบันนี้มีชื่อว่า “นางรัสมิ ก้องกังวาล” อยู่บ้านหมู่ที่ 3 บ้านกุดน้ำใส อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น พรานคนนี้ถึงแม้จะมีบุญบางอย่างหนุนส่งให้มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์แล้วก็ตาม แต่จะต้องมีกรรมมาตัดรอนในวันพฤหัสบดีตรงกับวันแรม 10 ค่ำ เดือน 11 พ.ศ. 2541 ที่จะมาถึงในวันข้างหน้า โดยนายพรานจ๋อนคนนี้หรือนางรัสมิ ก้องกังวาล ในชาติปัจจุบันจะถูกกวาดตัวหนึ่งที่ตัวเองได้ทำการเบียดเบียน (ฆ่า) ในอดีตชาติจะมาฆ่าและทำร้ายเอา อันเป็นการจ้องจ้องล้างจ้องแค้นไว้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

2. ส่วนนายพรานไเอ่ ผู้มีจิตใจไร้ความเมตตา เที่ยวไล่ล่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มีกรรมอันหนาในอดีตชาติสมัยนั้น เกิดมาชาตินี้ได้เกิดเป็นสัตว์ดิรัจฉาน คือเป็นสุนัขจึงจอกอยู่ในป่าจังหวัดนครราชสีมา

เด็กน้อยปรนนิบัติพ่อวีพระเถระทั้ง 9 รูป

“เออ นี่นะไฟศาล” พญาโมลียงค์ได้พูดขึ้นอีก ในอดีตกาลตอนนั้น ได้มีเด็กน้อยอยู่ 9 คน ได้มาปรนนิบัติพ่อวี และ ตักน้ำถวายพระเถระผู้ทรงศีล ผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบทั้ง 9 รูปให้มีความเป็นอยู่ที่สะดวกสบายยิ่งขึ้น เด็กน้อยทั้ง 9 คนนั้น มีชื่อ ดังต่อไปนี้

1. เด็กน้อยห่าม	4. เด็กน้อยหวาน	7. เด็กน้อยเท็ก
2. เด็กน้อยจ่อย	5. เด็กน้อยถิ่น	8. เด็กน้อยหญิงอุ่ม
3. เด็กน้อยป้อม	6. เด็กน้อยก้อม	9. เด็กน้อยหญิงขาม

ในปัจจุบันนี้เด็กน้อยทั้ง 9 คน ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว โดยมีชื่อและที่อยู่ดังนี้

1. เด็กน้อยห่าม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายวิสันต์ ไชยชิน
อยู่ อ.ภูเวียง จ.ขอนแก่น

2. เด็กน้อยจ้อย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ค.ต. พิทักษ์ พรหมรัตน์ อยู่อ.เมือง
จ.ขอนแก่น

ทั้งสองคนนี้ ไผศาลฯ รู้จักแล้วนะ “ครับผม” ไผศาลฯ ได้ตอบรับ

3. เด็กน้อยป้อม เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้มาเกิดเป็นพระชื่อ
พระสมเกียรติ กิตติวาทมโน อยู่ วัดทินกรนิมิต อ.เมือง
จ.นนทบุรี

4. เด็กน้อยหว่าน เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระชื่อ พระสนิท
ชวนปญโญ อยู่วัดไตรนิมิตวิทยาราม อ.สัมพันธวงศ์
กรุงเทพมหานคร

5. เด็กน้อยถิ่น เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นพระชื่อพระบัวผัน
ปคุณธมฺโม หรือ คุณธมฺโม (ฟังไม่ชัด) อยู่วัดศรีนวล
อ. เมือง จ. ขอนแก่น

6. เด็กน้อยก้อม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญเรือง ถาวรสวัสดิ์

7. เด็กน้อยเท็ก เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายอุทัย จันทโรบล

8. เด็กน้อยหญิงอุ่ม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นางทัศนีย์ จันทโรบล

9. เด็กน้อยหญิงขาม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นางจารุณี กองพลพรหม
ตั้งแต่ลำดับที่ 6 – 9 ตัวลุง (โมลียงวงศ์) ได้พูดต่อไปว่า ไม่ขอบอก

ที่อยู่เพราะจะเป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอกให้ทราบ ส่วนนายอุทัย จันทโรบล นั้น
ถ้าไม่มีใครรู้จักหรือไม่พบ ก็ให้ไปถามหานายสกุลรัตน์ จันทโรบล เขาจะบอกให้ว่า
นายอุทัย จันทโรบล อยู่ที่ไหน ตัวลุง (โมลียงวงศ์) ได้พูดพร้อมกับหัวเราะชอบใจ

พญาโมลียงวงศ์พูดกำชับนายไผศาล แสนไชย

จากนั้นท่านพญาโมลียงวงศ์ ก็ได้พูดสำคัญ (กำชับ) นายไผศาล แสนไชย
ว่า “ถ้าเรื่องนี้ถูกเผยแพร่ออกไปให้คนในโลกมนุษย์ได้รับรู้รับทราบแล้ว หาก
ไผศาลฯ ได้มีโอกาสพบปะกับพวกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการสร้างพระบรมธาตุ
ขามแก่น ซึ่งได้มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ปัจจุบันนี้แล้ว ก็ขอให้ไผศาลฯ (ล้ามเมือง
มนุษย์) ได้ช่วยบอกให้สาธุเจ้าและคนเหล่านี้ ให้หมั่นรักษาศีล ทาน ภาวนา ให้

สม่าเสมออย่าให้ขาด โดยยึดเอาพระนิพพานเป็นที่ตั้ง ก็จะได้มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์นี้อีก โดยจะได้มาร่วมกันบูรณะปฏิสังขรณ์พระบรมธาตุขามแก่น ในช่วงระยะเวลา 200 – 700 ปีข้างหน้า เพราะถึงตอนนั้น พระบรมธาตุขามแก่นก็จะชำรุดทรุดโทรมไปตามกาลสมัย ตามหลักของอนิจจังที่ไม่มีความจริงยั่งยืน ส่วนบุญกุศลที่คนเหล่านี้ได้อบรมสั่งสมกระทำบำเพ็ญทานศีลภาวนาอยู่ในปัจจุบัน ก็จะเป็นปัจจัยและร่วมเงาติดตามพวกเขาไปในปรภพข้างหน้า วงจรชีวิตจะไม่ตกต่ำ ถ้าทุกคนปรารถนาเอาพระนิพพาน และได้มาเกิดในโลกมนุษย์นี้อีกใน 200–700 ปีข้างหน้า นับแต่ปี พ.ศ. 2535 เป็นต้นไป และได้มาร่วมกันบูรณะปฏิสังขรณ์พระบรมธาตุขามแก่นให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปอีก จนครบ 5,000 ปี โดยท่าน สาธุเจ้า และคนทั้งหลายจะได้ไปเกิดในชาติหน้าอีก และจะมีชื่อในอนาคต ดังนี้

อนาคตชาติ คณะบุคคลผู้ก่อสร้างพระบรมธาตุขามแก่น

กลุ่มที่ 1 ที่มีหน้าที่ถากถางบริเวณที่ดินที่จะใช้เป็นที่ประดิษฐานพระบรมธาตุขามแก่น

1. ท่านสาธุเจ้า พุทธา พุทธสโร	ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า บุญเพ็ญ โสณนุโท
2. ท่านจารุมุกด์ เรืองสุวรรณ	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายวิรัช คัมภีรทัศน์
3. ท่านสาธุเจ้า พุทธ โชโต พัว	ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ปิยะ พุทธสโร
4. ท่านสาธุเจ้า บุญมี ปิยธมโม	ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุพร สุธมโม

5. ท่านสาธุเจ้า พล พลวิริโย

ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าภิเษก
โชติธมฺโม

6. ท่านสาธุเจ้า อุต อุตตโม

ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม ชาติต่อ
ไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อาณัติ กต
ติวณฺโณ

7. ท่านสาธุเจ้า แพง พุทธ สโร

ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า วรชัย
กิตติวณฺโณ

8. ท่านสาธุเจ้า ท้าว ชวโน

ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม ชาติต่อ
ไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอำนวย อมโร

9. เพี้ยเมืองแพน

ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ปัจจุบันอยู่แดนสักกิง โลกิง ชาติต่อไป
นี้มีชื่อว่า นายมานะ วิริยะกิจโสภณ

10. ท่านสาธุเจ้า เหล่า สุมโน

ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเซว
ชุตินธโร (หมดเชื้อเกิดชาตินี้)

11. ท่านสาธุเจ้า คำพันธ์ โกวิท

ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า วิฑูรย์
วิมโล (หมดเชื้อเกิดชาตินี้)

12. ท่านสาธุเจ้าประยงค์ อุปลวณฺโณ ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทินกร
ธมฺทินโน (หมดเชื้อเกิดชาตินี้)

กลุ่มที่ 2 ที่มีหน้าที่กำหนดแนวเขตที่ดินสำหรับประดิษฐานพระบรมธาตุ
ขามแก่นในชาติต่อไปจะมีชื่อ ดังนี้

1. พญานครศรีบุรีรักษ์ (ท้าวอุ) ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม ชาติด่อ
ไปจะมีชื่อว่า นายทองยศ สุวีระชัย
2. ท้าวจาม ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม
ชาติด่อไปมีชื่อว่า นายภักดี พิริยา
3. ท่านสาธุเจ้า ทองสา ชาติด่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวีรกิจ
ชินวงโส
4. ท่านสาธุเจ้า บค ชาติด่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากรวิก โกวิท
5. ท่านสาธุเจ้า คุณ ชาติด่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ามินามุนิโท
6. ท่านสาธุเจ้าสุพจน์ ชาติด่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอภิวัดน์
อภิวงโส
7. นายพิมพ์ พรหมรัตน์ ชาติด่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อินทรีย์
ชยวงโส (หมดเชื้อเกิดชาตินี้)
8. ท่านสาธุเจ้า จวง ชาติด่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ดวงปลื้ม
สุภทุโท
9. ท่านสาธุเจ้า จำนงค์ ชาติด่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อภิชัย
อภิชาโต
10. ท่านสาธุเจ้า ปาว ชาติด่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า hemันต์
เขมนนโท
11. ท่านสาธุเจ้า สว่าง ชาติด่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า บุญเปื้อง
บุญญาโม
12. ท่านสาธุเจ้า วีระ ชาติด่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ไพท
ผุสฺสธมโม

กลุ่มที่ 3 ที่มีหน้าที่ปั้นก้อนอิฐสำหรับก่อสร้างพระบรมธาตุขามแก่นนั้น
ในชาติด่อไปมีชื่อ ดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้า มโน	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า วิณ พลวิริโย
2. ท่านสาธุเจ้า บุญมา	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ศาโรจน์ เกสโร
3. ท่านสาธุเจ้า บุญมา	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า องอาจ อจาโร (หมดเชื้อเกิดชาตินี้) ตัวลุง (พญาโมลียวงศ์) ได้พูดย้ำเสียงขึ้น
4. ท่านสาธุเจ้า ทองเหรียญ	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ดวงชัย อตุโล
5. ท่านสาธุเจ้า คำฟู	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สุเชียร มุนินโท
6. ท่านสาธุเจ้า คำผ่าน	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สังเวียน สีหวิโร
7. ท่านสาธุเจ้า ทองแดง	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สมัย ปกสุสโร
8. ท่านสาธุเจ้า บุญฮวด	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า พบพล นันทโย
9. ท่านสาธุเจ้า สมจิต	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า กมล ถาวิโล
10. ท่านสาธุเจ้า บุญชุม	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สุบรรณ สุปญโญ
11. ท่านสาธุเจ้า ทองคำ	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ดวงชัย อตุตสนโต
12. ท่านสาธุเจ้า กัณหา	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ปองพล ธมมปัญญา

กลุ่มที่ 4 มีหน้าที่สุ่มไฟไว้ป้องกันสัตว์ร้ายในเวลากลางคืน ชาติต่อไปจะมีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้า แหลมทอง	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สงวนศักดิ์ อหิงสโก
2. ท่านสาธุเจ้า สมัย	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า พิภพ ภูริทตฺโต
3. ท่านสาธุเจ้า บุญมี	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า วันชัย ธมมชโย
4. ท่านสาธุเจ้า พูลสวัสดิ์	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า พรพจน์ ธนปาโล
5. ท่านสาธุเจ้า สมาน	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ขรรชัย เขมงกาโร (หมดเชื้อเกิดชาตินี้)

6. ท่านสาธุเจ้าหนู	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าถนอมศักดิ์ สุชาโต
7. ท่านสาธุเจ้าสุนนท์	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าณัฐชัย สาจารี
8. ท่านสาธุเจ้า สุธรรม	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเจษฎา สุรมโม
9. ท่านสาธุเจ้า ศุภชัย	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า นุฏล วรกนโท
10. ท่านสาธุเจ้า บุญศรี	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อุดม อุตตโม
11. ท่านสาธุเจ้า ศักดา	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า วรชัย อินุโท
12. ท่านสาธุเจ้า ทองคำ	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า มหันต์ มารชิน
- กลุ่มที่ 5** ที่มีหน้าที่จัดหาเสบียงอาหารสนับสนุนในการก่อสร้าง

พระบรมธาตุขามแก่น ในชาติต่อไปมีชื่อดังนี้

1. นางลักขณา หรือ	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายอุดมเดช อุดมไกรวิน ลักขณา นาคอุดม
2. นางสุรางคพร ศิริพร	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายณฤทธิ์ พุทธปรีดา
3. นางสดุติ กระหนกภิรักษ์	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายวสุพร ลักขณาวิสัย
4. นางสุวรรณา สมอินทร์	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายอภิรักษ์ เพิ่มศักดิ์
5. นางมาลีรัตน์ เชื้อผู้ดี	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายพงศ์ทัศน์ ทศนาวิไล
6. นางวิริยุ อมรลิตระกุล	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายดำรงคเวทย์ เวทย์วิทยา
7. นางปทุมรัตน์ เลิศมณี	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายกนกศักดิ์ บุญญาพลี
8. นางกาญจนา สุพานี	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายณฤทธิ์ พัทธาสรรค์
9. นางดวงจันทร์ โกยกุล	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายเฉลิมชัย วิลานแก้ว
10. นางเปรมฤดี ขามพูนุช	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายสุดใจ ทองศรีชัย
11. นางกรรณิการ์ ปาละสุข	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายจรัสชัย ชัยทองขัน
12. นางสมพิศ ทรัพย์ศิริ	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายปิยะวงษ์ ร้อยวรรณกุล
- กลุ่มที่ 6** มีหน้าที่จัดหาน้ำอ้อย น้ำอึก น้ำหาง (น้ำรัก, ซาด) ชาติต่อไปจะมีชื่อ

ดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้า ปรีชา	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า คมเดช สุโก
2. ท่านสาธุเจ้า ศรี	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ยุธัญญ์ นนทโย
3. ท่านสาธุเจ้า สี ป.ธ. 3	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ภูมิชัย สุปญโญ

4. ท่านสาธุเจ้าสอน	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า วีระพงศ์ถาวโร
5. ท่านสาธุเจ้าประภรณ์	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สุขสรรค์ อนาลโย
6. ท่านสาธุเจ้า ชม	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ดวงปัญญา ปญโญ
7. ท่านสาธุเจ้าทองมา	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า โสภณ ปิยธมโม
8. ท่านสาธุเจ้าสุค	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ทะเกล้า นรินโท
9. ท่านสาธุเจ้ากัณหา	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า โสพัส โชติโก
10. ท่านสาธุเจ้าบุญทัน	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สนิทใจ สนทฺรงสี
11. ท่านสาธุเจ้าบุญมา	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อมรชัย ชยวงโส
12. ท่านสาธุเจ้าอ่อนจันทร์	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ตาบธรรม อุตตกาโม

กลุ่มที่ 7 ที่มีหน้าที่ตกแต่งลวดลาย ปูนปั้นประดับประดาขอมมะขามใหญ่
นั้น ชาติต่อไปจะมีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้าบุญเที่ยง	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า โสภาค พุทธสโร
2. ท่านสาธุเจ้าสี ปญญปตโชโต สุรวิท	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า นาวิน นารโท
3. ท่านสาธุเจ้าสุคทา	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ดำรงค์ชัย ชาติวิโร
4. ท่านสาธุเจ้าสังข์	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า เกรียงไกร กณทโว
5. ท่านสาธุเจ้าอุไร	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า เพิ่มพล กญฺจโน
6. ท่านสาธุเจ้าทอง	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า กิตติพงศ์ กิตติวัฒนโณ

7. ท่านสาธุเจ้าคำดี	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ศรีศักดิ์ จนฺทวโร
8. ท่านสาธุเจ้าคำเจียง	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสิทธิโชค ชยาลงกาโณ
9. นายคงศักดิ์ โพธิ์ปัทมธรรม	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สิทธิพงศ์ อริยวงโส (หมดเชื้อเกิดชาตินี้)
10. ท่านสาธุเจ้าดิเรก	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า มนต์ชัย สุขทุกโท
11. ท่านสาธุเจ้า จวน	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ดวงธรรม ยติโก
12. ท่านสาธุเจ้า จันทร	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ดิษฐโชค กาวิโล

กลุ่มที่ 8 มีหน้าที่ขนวัดถุอันไม่เป็นมงคลออกจากบริเวณพระบรมธาตุฯ
ชาติต่อไปนี้มีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้าอ่อนสี	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ดวงรัตน์ อภิชาโต
2. ท่านสาธุเจ้า สุบิน	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ภูซงค์กตสาโร
3. ท่านสาธุเจ้า ทวีศักดิ์	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ฌรงค์ฤทธิ์ อุปเสโน
4. ท่านสาธุเจ้า สมคิด	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า พงษ์เพชร ภทฺธิโย
5. ท่านสาธุเจ้า เคนสา	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อุดลย์อาจาโร
6. ท่านสาธุเจ้า พันธุ์	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ภัทร พรหมจกโก (จะหมดเชื้อเกิดชาตินี้) ตัวสูง (พญาโมลียวงศ์) พุดย้าขึ้น
7. ท่านสาธุเจ้า บุญเลิศ	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ญาณะ ญาณวีโร
8. ท่านสาธุเจ้า ทองคำ	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ประจักษ์พร มารชิโน
9. ท่านสาธุเจ้า กิ่ง	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ทศนะ สิริจนฺโท

10. ท่านสาธุเจ้า คุณ	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สกฤต สิริวิชัยโย
11. ท่านสาธุเจ้า บุญชู	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า วรพงศ์ วรธมโม
12. ท่านสาธุเจ้าอุดมพร	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า จุมพล จุมภิตโต
กลุ่มที่ 9 มีหน้าที่ซ่อมแซมเครื่องมือ จอบ เสียมที่ชำรุด ชาติต่อไปมีชื่อดังนี้	
1. ท่านสาธุเจ้า คำผาย	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อิศเรศน์ อิสัญญาโณ
2. ท่านสาธุเจ้า ประเสริฐ	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า พิริยะ ถาวโร
3. ท่านสาธุเจ้าบรรจง	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า เสริมพงษ์ พรหมวงโส
4. ท่านสาธุเจ้า เสถียร	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สุวณะ อริยวงโส
5. ท่านสาธุเจ้า บุญถิ่น	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อรรถพงศ์ วรปญโญ
6. ท่านสาธุเจ้า ไสว	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สุวีระชัย สุทตฺตโน
7. ท่านสาธุเจ้า ผาย	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ดวงเนตร ปหฺฐโฐ
8. ท่านสาธุเจ้า บุญโฮม	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า เรืองเดช เตชปญโญ
9. ท่านสาธุเจ้า พรหมมา	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า เพิ่มพูน โพธิโก
10. ท่านสาธุเจ้า ถวิล	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ณรงค์ชัย นารโท
11. ท่านสาธุเจ้า สม	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า เรืองชัย โชติธรรมโม
12. ท่านสาธุเจ้า วิจิตร	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า จตุรพร มนุญโญ

กลุ่มที่ 10 มีหน้าที่รักษาพยาบาลผู้เจ็บไข้ได้ป่วยในระหว่างก่อสร้างพระบรมธาตุฯ ชาติดต่อไปนี้มีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้า พรหมมา ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า กิตติศักดิ์ กิตติโก
2. ท่านสาธุเจ้า คำสิงห์ ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อัครชัย
อศุคปณฺโญ
3. ท่านสาธุเจ้าอ่อนลี ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อนุพงศ์ อนุจาโร
4. ท่านสาธุเจ้าพิพัฒน์ ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า พัชนะ อนุโย
5. ท่านสาธุเจ้า วิจิต ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า เพียรบุญ
พุทฺธจาโร
6. ท่านสาธุเจ้า สุขชาติ ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า บวรศักดิ์ คุนฺธิโย
7. ท่านสาธุเจ้า ประสิทธิ์ ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อุทัย อุทโย
8. ท่านสาธุเจ้า พา ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สมเพชร สมโน
9. ท่านสาธุเจ้า เสาร์ ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ปิยะ จันทรงสี
10. ท่านสาธุเจ้า ชาลี ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า นิพนธ์ โกวิท
11. ท่านสาธุเจ้า สีดา ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า เพลิมชัย จุมภิต
12. ท่านสาธุเจ้า สอน ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า เจริญชัย
ปณฺญาวีลาโส

กลุ่มที่ 11 มีหน้าที่รวบรวมทรัพย์สิน เงิน ทอง เพื่อบรรจุเป็นพุทธบูชาในพระบรมธาตุ ชาติดต่อไปนี้มีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้า คำผัด ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อภิชาติ สงวโร
2. ท่านสาธุเจ้า สมัย ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ชัยนทร์ โพธิโก
3. ท่านสาธุเจ้า อินตา ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า เวทย์วิทยา เกสวโร
4. ท่านสาธุเจ้า ทองใหม่ ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า วรรณพงศ์
คมภีโร
5. ท่านสาธุเจ้า จุม ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า คณา สุจิตโต
6. ท่านสาธุเจ้า คำปิ่น ชาติดต่อไปนี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า เศรษฐพงศ์
สุจิณฺโณ

7. ท่านสาธุเจ้า บุญรักษ์ ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ศักดิ์ศรี สีหวิโร
8. ท่านสาธุเจ้า สัมฤทธิ์ ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ยุทธพงศ์
ญาณวิโร
9. ท่านสาธุเจ้า เขียน ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า นครศักดิ์
ธมมรฤจิตโต
10. ท่านสาธุเจ้า ยอด ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ธมมปญโญ
11. ท่านสาธุเจ้า บุญชู ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า คุณภู ธรรมโชโต
12. ท่านสาธุเจ้าบุญรอด ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า วิริยงค์
จนโทภาโส

กลุ่มที่ 12 มีหน้าที่ขุดหลุมใต้ขอนมะขามใหญ่เพื่อปรับปรุงดินที่นั่นให้เป็น
มงคลชาติดต่อไปมีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้า จันทร ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สมเดช สุมิตโต
2. ท่านสาธุเจ้า แหม ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ดวงทิพย์
ฐานวโร
3. ท่านสาธุเจ้า จันทร ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า วรรณ
จนทวโร
4. ท่านสาธุเจ้า ดำรงค์ ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า จักรกฤษณ์
จกกรมโม
5. ท่านสาธุเจ้า มงคล ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า มณี มงคลิโก
6. ท่านสาธุเจ้าบุญทัน ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ธณัญชัย
พุทธิญาโณ
7. ท่านสาธุเจ้า บุญมี ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ารุ่งศักดิ์จนทวโร
8. นายประพันธ์ พรหมรัตน์ ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายศรีชัย พุทธาชัยวัง
9. นายวัช เสถียรนาม ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายมนัสชัย จันทศิริพงศ์
10. นายประยุทธ ชาญนวงศ์ ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายพงศ์สุนันท์ วรรณแสง
11. นายพิทยา สุนทรวิภาต ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายพงศ์ธาดา ธนะรุ่งโรจน์
12. นายคำรณ ปريانนท์ ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายคำรงค์ชัย สุระชัยวงศ์

อนาคตชาติของ 2 พรานป่า

ส่วนนายพรานป่า 2 คนที่มีจิตใจบาปหยาบช้า ชอบรังแกเบียดเบียนเพื่อนมนุษย์ และเที่ยวไล่ล่าฆ่าสัตว์ โดยไม่ยอมเชื่อฟังคำผู้ใดทั้งสิ้น ในอดีตกาลสมัยนั้น แม้ชาติปัจจุบันจะมีบุญบางอย่างคำจุนหนุนส่งให้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้วก็ตาม แต่ในชาติต่อไปก็จะได้รับผลกระทบที่ตนได้กระทำไว้ต่อไปอีกดังนี้

1. นางรัศมี ก้องกังวาล ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นางสไบ พาลม จะเป็นคนพิการง่อยเปลี้ยเสียขาเดินไปไหน มาไหนไม่ได้ เมื่อถึงตอนนั้นชาวเมืองขอนแก่นจะรู้จักดี
2. สุนัขจิ้งจอก (นายพรานไธในอดีตชาติ) ชาติต่อไปก็จะได้ไปเกิดเป็นสัตว์ดิรัจฉานอีก คือ จะไปเกิดเป็นกระต่าย และจะต้องเวียนว่ายตายเกิดเป็นสัตว์อื่นในภพภูมิของสัตว์ดิรัจฉานอีกหลายภพหลายชาติ จึงจะได้มาเกิดเป็นมนุษย์

อนาคตชาติเด็กน้อยอยู่ปฐวีกษัตริย์ 9 รูป

สำหรับเด็กน้อยทั้ง 9 คนที่ปรนนิบัติ พัดวี และตักน้ำถวายพระเถระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทั้ง 9 รูป ซึ่งได้มาเกิดเป็นมนุษย์หมดทุกคนอยู่ในปัจจุบันนี้ชาติต่อไปจะมีชื่อตามลำดับ ดังนี้

1. นายวิสันต์ ไชยชิน	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ฐมรินทร์ พรหมจุกโก
2. ค.ต. พิทักษ์ พรหมรัตน์	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายเกริกเกียรติเกียรติพิทยา
3. ท่านสาธุเจ้าสมเกียรติ กิตติวิมลโน	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอภิสิทธิ์ อริยปุลโย
4. ท่านสาธุเจ้า สนิท ชวนปุลโย	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า คิลกฐานมงคล
5. ท่านสาธุเจ้า บัวผัน ปุณณมโม	ชาติต่อไปมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า ทวีเกียรติยศโร
6. นายบุญเรือง ถาวรสวัสดิ์	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายพิสิทธิพันธ์ ภัทรกุล
7. นายอุทัย จันทโรบล	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายจักรพงศ์ จิราสุข
8. นางทัศนีย์ จันทโรบล	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายเกษมศักดิ์ จิราสุข
9. นางจารุณี กองพลพรหม	ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายปราโมทย์ ผ่องแสงแก้ว

อาลาقلبโลกมนุษย์

เมื่อท่านพญาโมลियวงศ์พูดเสร็จแล้ว ท่านยังได้พูดต่อไปอีกว่า “ถ้าหากกลุ่มคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่อสร้างพระบรมธาตุขามแก่นในอดีตกาลครั้งนั้น ซึ่งต่างก็ได้มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ปัจจุบันนี้แล้ว ได้กระทำตรงข้ามกับความดี คือเป็นคนทำบาปโดยสันดาน ชาติต่อไปคนกลุ่มนี้ก็จะต้องได้เกิดเป็นอย่างอื่นที่ต่ำกว่ามนุษย์ แล้วต่อจากนั้นก็จะได้มีโอกาสมาเป็นมนุษย์สร้างสมบารมีในพระบวรพุทธศาสนาอีกต่อไป และเรื่องราวพระบรมธาตุขามแก่นก็มีเรื่องราวโดยย่อ ๆ ตามที่ตัวลุง (พญาโมลियะ) ได้เล่ามาอย่างนี้นะ ไผศาล” ข้าพเจ้า (ไผศาล แสนไชย) ก็ได้รับทราบไว้

หลังจากนั้น ท่านครูบาคันธา คันธาโร และท่านพญาพิงคราช (เทพเจ้า) ก็ได้อาลาท่านพญาโมลियวงศ์ และก่อนที่จะอาลาจากกัน ท่านพญาโมลियวงศ์ยังได้หันหน้ามาพูดสำคัญ (กำชับ) กับข้าพเจ้า (นายไผศาล แสนไชย) ต่อไปอีกว่า “เรื่องนี้จะนำไปเผยแพร่ให้แก่มวลมนุษย์ทั้งหลายทราบได้ ก็ต่อเมื่อใกล้จะหมดสิ้นปี พ.ศ. 2541 แล้วเท่านั้น เมื่อถึงตอนนั้นแล้ว ก็จะมีคนอยากรู้อยากทราบเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของพระบรมธาตุขามแก่น คนที่ถามหา นั่นจะเป็นสมณเพศ ผู้เคร่งครัดในพระพุทธรูปบุญญัตติ เมื่อถึงตอนนั้น แล้วก็ขอให้ไผศาลฯ บอกเรื่องราวให้หมู่มวลมนุษย์ทราบ การบอกก็ขอให้บอกกับคนที่มีความสนใจและมีความเข้าใจในกฎวัฏสงสาร (กฎแห่งกรรม) ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงสั่งสอนไว้ ส่วนคนที่ไม่เชื่อในกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วแล้ว ก็ขออย่าให้พวกได้รู้ได้ทราบ เพราะจะทำให้เขาเหล่านั้นสร้างบาปกรรมขึ้นมาทางกาย วาจา และใจ โดยไม่รู้สึกรู้ส และ ไม่มีที่สิ้นสุด ตัวลุง (พญาโมลियะ) ขอให้ข้าพเจ้ารับปากคำไว้ ข้าพเจ้า (นายไผศาล) ก็รับคำไว้ “

จากนั้นท่านครูบาคันธา คันธาโร และท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาข้าพเจ้า (นายไผศาล) อาลาท่านพญาโมลियวงศ์เพื่อเดินทางกลับโลกมนุษย์ ในการเดินทางกลับก็เหมือนเมื่อตอนขาไป โดยท่านทั้ง 2 ได้พาข้าพเจ้าเดินย้อนกลับไปทางเดิมจนสุดเขตแดนที่ตั้งวิมานอันแพรวพราวแล้ว ก็พุ่งพลิวไปในอากาศกลางหาที่เว้งว่างในสภาพที่ไร้น้ำหนัก และไม่รู้ทิศทาง จนกระทั่งลงมาถึงที่ไหน ? ก็ไม่ทราบจึง

รู้สึกตัวสะดุ้งตื่นขึ้น แล้วเหลือบดูนาฬิกาเป็นเวลาตี 05.35 นาฬิกา ของเช้ามืดวันที่ 16 กรกฎาคม 2535 พอดี เรื่องนี้หลังจากข้าพเจ้าได้รับรู้รับทราบแล้วก็ได้เก็บงำและจดจำเรื่องราวไว้ โดยไม่ได้บอกรายละเอียดให้ผู้ใดทราบ และเมื่อเวลามาถึงจึงได้เขียนเชิงบันทึกให้ผู้ที่สนใจได้รับรู้รับทราบอย่างนี้ ดังมีรายละเอียดต่าง ๆ ตามที่ได้กล่าวมาในเบื้องต้นแล้ว

อนึ่งเกี่ยวกับตัวบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่อสร้างพระบรมธาตุขามแก่น ในอดีตชาตินี้ ท่านพญาโมลียวงศ์ ได้มีความเมตตาเล่าถึงบุพพกรรม (กรรมเก่า) ในอดีตชาติที่สามารถส่งผลมาถึงแต่ละคนในปัจจุบัน ให้ข้าพเจ้า (นายไพศาลฯ) ฟัง ในส่วนบุพพกรรมที่ไม่ดีนั้น ท่านพญาโมลียวงศ์ก็ได้กรุณาบอกแนวทางและวิธีการแก้ไขไว้ด้วย เรื่องนี้ถ้าหากผู้ที่เกี่ยวข้องใน พระบรมธาตุขามแก่น ท่านใดมีความสนใจใคร่จะรู้จะทราบ ก็ขอให้ติดต่อกับข้าพเจ้าโดยตรง ซึ่งจะได้พิจารณาบอกให้เป็นราย ๆ ไป

มังคะลัง นิमितตัง นิฏฐิตัง

กล่าวถึงนิमितอันเป็นมงคล ก็ขอจบลงแต่เพียงเท่านี้แล.

บันทึกพิเศษ
นิมิตเรื่องวัดหมื่นคุ้มนคร (วัดร้าง)
ต. บ้านแม อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่ 50120

นิมิต ไพศาล แสนไชย
เรียบเรียง วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 11 ตุลาคม 2535 วันนี้เป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เป็นวันออกพรรษา ช่วงเวลากลางวัน ผมก็ได้ต้อนรับผู้คนที่มาพบปะพูดคุยกับผมมากหน้าหลายตา บางคนก็มาศึกษาเรื่องนิมิต บางคนผมได้มีนิมิตถึง แล้วต้องการรายละเอียดต่างๆ จากผม ผมก็ได้อธิบายให้ฟังอย่างแจ่มแจ้งจนเป็นที่เข้าใจ บางคนก็มีทุกข์กับปัญหาครอบครัวหรือปัญหาทางใจ ผมต้องพยายามจำใจฟังถึงความทุกข์ของเขาเหล่านั้น เพื่อเป็นที่ระบายอารมณ์ของเขาจนทำให้เขาได้สบายใจ

ผมได้ต้อนรับผู้คนจนถึงเวลาเย็นประมาณ 5 โมง จึงปลีกตัวเพื่อทำธุระของตัวเอง ธุระที่ว่านี้คือ ตักน้ำ หุงหาอาหารให้พ่อแม่ จนล่วงพ้นเวลาเย็นพร้อมรับประทานอาหารร่วมกัน จนถึงเวลาประมาณ 3 ทุ่มกว่า ก็ได้เข้านอน เพราะรู้สึกง่วงนอน ซึ่งเป็นเรื่องปกติประจำวัน อันเป็นสัญญาณเตือนให้ผมว่าจะต้องไปสู่มิติหนึ่ง เร้นลับ ลึกลับ ยากที่คนทั้งหลายจะเข้าใจและรู้ได้

เมื่อไปสู่อีกมิติหนึ่ง ก็ได้พบครอบครัว และพญาพิงคราช รอยูก่อนเหมือนเช่นเคย ท่านอาวุโสทั้ง 2 ยืนอยู่ข้างๆ ที่ผมนอนอยู่ ลักษณะการนอนของผมในคืนนี้ มีลักษณะการนอนหงาย มือเท้าเหยียดตรง ก็นับว่าเป็นกิจวัตรหรือเป็นเรื่องธรรมดาของผมที่ก่อนจะมีนิมิตก็จะมีท่านทั้ง 2 ได้นำผมไปทุกๆ ครั้งเป็นเวลา 12 ปีแล้ว

ท่านอาวุโสทั้ง 2 ยืนดูร่างของผมสักครู่ ท่านก็ได้พยักหน้าอันเป็นสัญญาณที่จะต้องไปทำหน้าที่ทูตสวรรค์หรือล่ามของมนุษย์ การไปก็ไปในลักษณะเหมือนกับ การไปปกติประจำวัน คือเหาะหรือลอยไปเรื่อย ๆ โดยอยู่ในสภาพที่ไร้น้ำหนัก

และไร้จุดหมายปลายทาง ยิ่งไปไกลเท่าไร ก็ยิ่งจะพบกับความสงบเงียบ ยิ่งพบกับความสงบเงียบเท่าไร ก็จะพบกับความสุขความสงบเท่านั้น

ท่านทั้ง 2 คือ ครุบาคันธาและพญาพิงคราช ได้พาผมไปไกลพอสมควร ท่านก็ได้พาผมไปลงอยู่สถานที่แห่งหนึ่ง ที่แห่งนั้นเป็นลานกว้างรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่ คล้ายกับสนามฟุตบอล ท่านได้พาผมไปอยู่ตรงกลางของสนามนั้นแล้ว เดินตรงไปข้างหน้าจนพ้นขอบสนามนั้น จึงปรากฏว่ามีหัวถนนต่อจากขอบสนามนั้น

หัวถนนที่ได้พบเห็นในวันนี้ มีความกว้างประมาณ 5 วา มีความยาว สุดลูกหูลูกตา และตามระยะทางมีบ้านอยู่ 2 ข้างทาง แต่ละหลังอยู่ห่างกันพอสมควร บ้านแต่ละหลังมีลักษณะคล้ายวิหาร จตุรมุขที่ครอบรอบ พระพุทธรูป วัดพระบาทตากผ้า อ. ป่าซาง จ. ลำพูน

ท่านครุบาฯ และพญาพิงคราช ได้พาผมเดินตามถนนเส้นนั้น ซึ่งมีบรรยากาศทั่วไปร่มเย็นเหมือนฝนตกใหม่ๆ และหอมตลบไปด้วยกลิ่นของดอกไม้ ที่มีลักษณะคล้ายดอกสลิต ท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่านบ้านเมืองนั้นไปหลายหลัง จนได้มาหยุดอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั้นได้มีคนนั่งรออยู่แล้ว เป็นผู้ชายวัยประมาณ 60 กว่า ไ่ว้มแสงกลาง สวมเสื้อสีเทา แขนยาวทรงกระบอก กางเกงขายาวรัดรูปทรงสีกว้าง

เมื่อไปถึงที่บ้านหลังนั้น ชายคนนั้นก็ได้กล่าวคำนิมนต์และเรียนเชิญคุณของผมขึ้นไปบนบ้าน ตามที่ผมได้สังเกตดู รู้สึกว่าชายคนนี้มีกรเตรียมต้อนรับ คณะของผมเรียบร้อยแล้ว คือ สังเกตจากผ้าปูอาสนะที่คณะของผมนั่ง จัดได้เรียบร้อยดีมาก

เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้ว ชายวัยกลางคนผู้นั้นได้กราบไปที่ท่านครุบาฯ 1 ครั้ง ท่านพญาพิงคราช 1 ครั้ง พญาพิงคราชได้ยกมือไหว้ตอบ แล้วชายวัยกลางคนได้เอ่ยปากพูดขึ้นว่า “ วันนี้ตัวข้าฯ มีความปิติยินดีที่ท่านครุบาคันธา , ท่านพญาพิงคราช และ นายไพศาล ได้มาเยี่ยมเพื่อให้โอกาสข้าฯ ได้พูดไปยังโลกมนุษย์”

“เออ วันนี้มาตามแรงอธิษฐานของคนทั้งภายในและภายนอกโลกมนุษย์
นะ” ครูบาคนพูดขึ้น

ชายคนนั้นได้ตอบว่า “ดีแล้ว เพราะตัวข้าฯ ก็อยากพูดหรือส่งไปให้
เขาได้รู้ได้ทราบ แต่หากคนที่จะส่งไปก็ไม่มี” เรื่องที่จะพูดไปเป็นเรื่องอะไร
ให้พูดกับคน ๆ นี้ ท่านครูบาพูดขึ้นพร้อมชี้มือมายังผม (ไพศาล)

ชายคนนั้นได้หันหน้ามาทางผมแล้วพูดขึ้นว่า “เรื่องที่จะพูดและส่งไปนี่คือ
เรื่องวัดร้างบ้านแม่ ที่คณะศรัทธาชาวบ้านทั่วไปทั้งภายในหมายมี ตัวท่านครูบาเถระ
เจ้าบุญปิ่น เจ้าอธิการอารามร้องขุ้ม ภายนอกหมายมีคณะศรัทธาทั่วไปได้ร่วมแรง
ร่วมใจตั้งสัจจะอธิษฐาน ภายในบริเวณวัดร้างเพื่อให้รู้ให้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับ
ความเป็นไปในอดีตของวัดร้างนี้ ซึ่งตัวข้าฯ ก็จะได้เล่าดังต่อไปนี้

“วัดนี้แต่เดิมชื่อว่า วัดหมื่นคุ้มนคร สร้างเมื่อเดือน 5 เหนือ ขึ้น 9 ค่ำ ปี
พ.ศ. 1998 โดยผู้สร้างคือ “หมื่นคุ้มนคร” เป็นทหารผู้ใกล้ชิดกับพระยาเจ้า
ติโลกราช ผู้ครองนครเชียงใหม่ในสมัยนั้น สาเหตุที่สร้างก็คือ พระยาเจ้าติโลกราช
ได้รับชัยชนะในการทำศึกสงครามกับเมืองหลวงพระบาง และได้เมืองเชียงตุง
เมืองเชียงของน้อย เมืองเชียงของหลวงฯ

“ในคราวนั้น พระองค์ได้เสด็จอธิษฐานบารมีโดยเอาเงินคำและ พระธาตุ
อรหันต์ 9 องค์ ขึ้นบนหลังช้าง แล้วให้ช้างเดินไปโดยให้เสนาอามาตย์เดินไปด้วย
ถ้าช้างตัวนี้ไปหยุดอยู่ ณ ที่ใด ก็จะสร้างวัด ณ ที่นั้น และช้างมงคลตัวนี้มีชื่อว่า
“ช้างปู่โบฮูขาว” และช้างตัวนี้เมื่อได้เสด็จอธิษฐานแล้วได้เดินมาทางทิศตะวันตก
และเดินมาเรื่อย ๆ จนหยุดมาอยู่ ณ บริเวณแห่งหนึ่งเมื่อช้างมงคลตัวนี้หยุด
แล้วก็ก้มหมอบลง คณะเสนาอามาตย์จึงได้รู้ว่าสถานที่นี้จะได้สร้างเป็นวัดวา
อารามแน่แล้ว จึงได้กำหนดตรงที่ช้างหมอบนั้นเป็นศูนย์กลาง แล้ววัดไปทางทิศ
เหนือ ทิศใต้ รวมทั้งหมด 4 ทิศ เป็นทิสละ 256 วา (56) วานั้นเท่ากับบุญคุณ
ของพระพุทธเจ้าเนื้อ....” ชายคนนั้นได้พูดขึ้น

“เมื่อกำหนดเขตได้แล้ว พระองค์เจ้าติโลกราชได้ให้ “หมื่นคุ้มนคร”
เป็นหัวหน้านำเสนาอามาตย์และชาวบ้านช่วยกันสร้างวัดนี้ขึ้น และในการสร้าง
ครั้งนี้ “หมื่นคุ้มนคร” ได้ป่าวประกาศให้ชาวบ้านทั้งหลายมาช่วยกันสร้าง

ซึ่งตัวข้าฯ ก็จะขอบอกบุคคลที่สำคัญๆ ในการก่อสร้างวัดแห่งนี้ มีทั้งหมด 32 คน ดังนี้

1. หมื่นหาญแต่ต้อง	2. หมื่นเกิ่งตื่นเจียง
3. หมื่นหาญนคร	4. นายข้าย
5. นายเป้งเป็บ	6. นายสุม
7. นายชุง	8. นายเปียง
9. นายหับ	10. นายลุน
11. นายสมป็อก	12. นายป้าน
13. นายแยง	14. นายเมือง
15. นายแก้ว	16. นายสุจา
17. นายผัด	18. นายที
19. นายเบ็ก	20. นายมูล
21. นายฮ้าม	22. นายหมู
23. นายหวล	24. นายซอน
25. นายฮีน	26. นายเขียว
27. นางใบ	28. นางนวล
29. นางถา	30. นางบาง
31. นางผง	32. นางบัว

ในการก่อสร้างคราวนั้น ได้มีศรัทธาปสาทะร่วมแรงร่วมใจพร้อมด้วยกาย วาจา ใจ และสิ่งของ งานสร้างวัดวาอารามแห่งนี้จึงได้สำเร็จบริบูรณ์ด้วยดีเมื่อเดือน 5 เหนือ ขึ้น 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 1999 พร้อมด้วยพระธาตุเจดีย์ ศาลาบาตร วิหารเต็ม ข่วงแก้วทั้ง 3 พร้อมทั้งได้ทำการอบรมสมโภช (ปอยหลวง) เมื่อเดือน 7 เหนือ ออก 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 1999 และได้นิมนต์พระเถระ ที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบมาอนุโมทนา ในงาน 9 องค์ คือ

1. ท่านสาธุเจ้าเกสรระปัญโญ
2. ท่านสาธุเจ้าติสสะวังโส
3. ท่านสาธุเจ้าธรรมาปัญโญ

4. ท่านสาธุเจ้าภัทรปัญญา
5. ท่านสาธุเจ้ามหาวโน
6. ท่านสาธุเจ้าสุคันโธ
7. ท่านสาธุเจ้าญาณวโร
8. ท่านสาธุเจ้าอินทโชโต
9. ท่านสาธุเจ้าคัมภีรปัญญา

ชายคนนั้นได้พูดต่อไปว่า “เออ ลืมเล่าไป ในการทำบุญสร้างวัดครั้งนั้น เมื่อสร้างและทำบุญทำทานเสร็จ พระเจ้าติโลกราช จึงให้ชื่อว่า “วัดหมื่นกุ่มนคร” ตามชื่อคนสร้างนั้น และในระหว่างการก่อสร้างได้มีคนอยู่ 1 คนไปทำบาปกรรมไว้ และบาปกรรมนั้นได้มาตามทันเขาในชาตินี้ ก็คือ “เสนาหมื่นเก็งตันเจียง” ได้ทูปติ “ทุกขตะ” ผู้ซึ่งมีร่างกายทูปพลภาพ (พิการ) ซึ่งเนื้อตัวของทุกขตะมีแต่น้ำเลือดน้ำหนองที่ไหลซึมออกเพราะตากแดด ตากลมมานาน ตาก็หยิกหยิมองอะไรไม่ค่อยเห็น เป็นที่จงเกลียดจงชังของเสนาคนนี้นัก

แต่จิตใจของทุกขตะผู้นี้เป็นผู้มีใจบุญกุศล ได้มาช่วยสร้างวัดหมื่นกุ่มนครตลอดมา โดยได้แอบปั้นดินก่ (ก้อนอิฐ) ให้วัดหมื่นกุ่มนครนี้เป็นจำนวน 32 ก้อน

ทุกขตะเมื่อถูกรังแกทูปติมากเข้าก็เสียอาการคือ สติไม่สมประกอบไปเป็นคนลืมหั่นน้ำลืมหั่นหลังไป เวลาทำบุญทำทาน ไปพบกับเสนาหมื่นเก็งตันเจียง ๆ ก็กีดกัน

ดังนั้น เวลาทำบุญ ทุกขตะ ก็มานุโมทนากับเขา แต่ไม่ได้ไปอยู่ในช่วงแก้วทั้ง 3 แต่ไปอยู่ที่ป่าแพะหย่อมแหยม หลบ ๆ ซ่อน ๆ ไม่ให้ใครเห็นแล้วก็นุโมทนากับเขา ทุกขตะ ผู้นั้นมีชื่อว่า “ทินนะ” หรือ ทินนะทุกขตะ”

การอนุโมทนากันในคราวนั้น หมู่คนก็ได้อธิษฐานจิต ตามความปรารถนาของใครของมัน บางคนก็ให้ได้ไปเกิดด้วยกันเพราะรักกันมาก บ้างก็ขอให้มียศปัญญา บ้างก็ขอให้มียศพรณวรรณะได้มาพบปะพุทธศาสนา

ส่วน “ทินนะทุกขตะ” ก็ได้อธิษฐานไปว่า เกิดมาชาติหน้าใดก็ดี ก็ขอให้บุญกุศลนี้ได้ไปคำจุนอุดหนุนไปทุกชาติ แม้ว่าเกิดมาเป็นมนุษย์ก็ขอให้เกิดมามีรูปร่างที่ดีกว่านี้ มนุษย์คนใดได้เห็นก็ชอบ คือไม่เป็นที่รังเกียจของ

คนทั้งหลาย และบาปกรรมอันได้ถูกระทำนั้นตัวข้าฯ ไม่มีความผิด ก็ขอให้กรรม
อันนั้นจงไปตกอยู่แก่ผู้ที่ทำให้แก่ตัวข้าฯ ไปทุกภพทุกชาติด้วย

เสร็จแล้ว ก็ได้หยาดน้ำลงดิน เพื่อบอกแก่พระแม่ธรณีและโลกทั้ง 3 รับรู้
รับทราบและเมื่อหมู่คนทั้งหลายได้กลับจากทำบุญทำทานไปแล้ว ทินนะทุกขตะ
ก็ได้ถวายคำอธิบายฐานต่อ ท่านสวาทเจ้าเกษตรปัญโญเถระ ให้ทราบอีกครั้งหนึ่ง ใน
คราวนั้น ท่านเกษตรปัญโญก็ได้อนุโมทนาให้กับทินนะทุกขตะผู้นี้ (ทุกขตะ หมายถึง
ผู้มีความทุกข์ทรมาน ยากจน ไม่สมประกอบ)

ด้วยบุญกุศลและอกุศลอันนี้แหละ ได้ทำให้หมู่คนทั้งฝ่ายเถระเจ้า และผู้
คนต่างที่ได้ช่วยกันสร้างวัดวาอาราม ต่างก็ได้เวียนว่ายตายเกิดไปตามบุญ
และบาปของใครของมัน และได้ถูก “แรงกรรม” พัดเหวี่ยงไปตามบุญกรรม
ของใครของมัน ซึ่งส่วนมากก็เป็นไปตามแรงปรารถนาของแต่ละคน (สัทธายะ
ตระติโมมัง สัทธาสาธุ ปติยฐิตา คนล่วงทุกข์ได้เพราะศรัทธา) เมื่อมีศรัทธาแล้ว
จะทำอะไรก็สำเร็จ ชายคนนั้นพูดและหัวเราะขึ้น และทุกคนก็ได้เกิดมาใน
โลกมนุษย์ มีชื่อในชาติปัจจุบันดังต่อไปนี้

1. หมื่นหาญแต่ต้อง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า อเนก ไชยวงษ์
เป็นตำรวจอยู่ที่สถานีตำรวจ อ.แม่ริม จ.เชียงใหม่

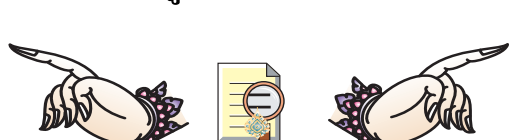
2. หมื่นเก็งตื่นเจียง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า จรูญ เข้มสวัสดิ์
เป็นตำรวจเหมือนกัน อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ 5 ต.เวียง อ.ฝาง จ.เชียงใหม่
(อุกกรรมอันนี้มาทันในชาตินี้ ใครอยากรู้ให้ไปดูเอาเอง)

3. หมื่นหาญนคร เกิดมาในชาตินี้ เป็นทหารมีชื่อว่า มนตรี บุนนาค
อยู่กองพันทหารม้าที่ 12 อ.เด่นชัย จ.แพร่

4. นายข่าย เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายประวิทย์ พิเคราะห์งาน
อยู่บ้านเลขที่ 21 หมู่ 4 ต.บ้านปง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

5. นายเป้งเป็บ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายมานพ ทะนันชัย เลขที่ 143
หมู่ 3 ต.หนองผึ้ง อ.สารภี จ.เชียงใหม่

6. นายสุม เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสมบูรณ์ ใจนาบุญ อยู่ 27/1
หมู่ 3 ต.ช่างเคิ่ง อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่

7. นายขง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสุพจน์ พริยาภรณ์ อยู่เลขที่ 21
หัตติเสวี ซอย 4 ต. ช้างเผือก อ. เมือง จ. เชียงใหม่
8. นายเปียง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายอภิชาติ บันดิบ หรือบัณฑิตย์
(ฟังไม่ชัด) อยู่ถนนมัย แม่ไร่ ต. แม่ไร่ อ. แม่จัน จ. เชียงราย
9. นายหับ เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสัมฤทธิ์ พวงเพชร อยู่บ้านเลขที่
177 หมู่ 4 ต. จี้เหล็ก อ. แม่แตง จ. เชียงใหม่
10. นายลุน เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสุนทร อุทรทวิการ ณ อยู่ธยา
อยู่บ้านเลขที่ 387 หมู่ 1 ต. รังใหญ่ อ. เมือง จ. สุพรรณบุรี
11. นายสมป้อก เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสมศักดิ์ มีนุช อยู่บ้านเลขที่ 729
หมู่ 2 ต. ท่าม่วง อ. ท่าม่วง จ. กาญจนบุรี
12. นายป้าน เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสุรศักดิ์ จันแก้ว เลขที่ 160/1
หมู่ 1 ต. อินทนิล อ. แม่แตง จ. เชียงใหม่
13. นายแยง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสมชาย ศิริวานิชชัย เลขที่ 23/7
ถนนแปลงประดิษฐ์ อ. นาทวี จ. สงขลา
14. นายเมือง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสุทัศน์ ปัญญา อยู่บ้านเลขที่ 21
หมู่ 10 ต. หัวฝาย อ. เวียงป่าเป้า จ. เชียงราย
15. นายแก้ว เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายมนต์ชัย ไชยพานิช
อยู่บ้านเลขที่ 88/17 หมู่ 5 ต. บางแคเหนือ อ. ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ
16. นายสุจา เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายปราการ จันทรแก้ว เป็นตำรวจ
อยู่โรงพักสันป่าตอง จ. เชียงใหม่
17. นายผัด เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสมเพชร ท้าวธงชัย อยู่บ้านเลขที่ 38
หมู่ 2 ต. ท่ากว้าง อ. สารภี จ. เชียงใหม่
18. นายที เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายรุ่ง อัยลาเขต อยู่บ้านเลขที่ 79
บ้านสันคอกช้าง ต. แม่ก่า อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่
19. นายเบิก เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายจำรูญ บุญสม อยู่บ้านเลขที่ 37
บ้านล่องปู้หม่น ต. สันทราย อ. สารภี จ. เชียงใหม่

20. นายมูล เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายจำลอง บุญสม (ทั้งนายจำลอง และนายจำลอง ทั้ง 2 คนนี้ ได้อธิษฐานร่วมกัน เกิดมาชาตินี้จึงได้พบกัน อยู่ที่ไหน ให้ไปถามนายจำลอง เอาเองเถอะ)

21. นายฮ่อม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายกลยุทธ ศรีทะ อยู่บ้านเลขที่ 95 หมู่ 5 ต. สันกลาง อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่

22. นายหมี เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายพงศ์พันธ์ คำหมื่น อยู่บ้านเลขที่ 52 หมู่ 1 ต. ชมพู อ. สารภี จ. เชียงใหม่

23. นายหวน เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายพัฒน์พงศ์ ศรีวงศ์วรรณ อยู่บ้านเลขที่ 165 หมู่ 6 ต. ริมปิง อ. เมือง จ. ลำพูน

24. นายซอน เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายพิมล เจริญสุขรุ่งเรือง บ้านเลขที่ 57/107 ซอยภาวนา ลาดพร้าว ต. ลาดยาว อ. บางเขน กทม.

25. นายยืน เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า ประภาส โสภานะ เป็นทหาร อยู่บ้านเลขที่ 70 หมู่ 3 ต. บ้านโป่ง อ. พริ้ว จ. เชียงใหม่

26. นางเขียว เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นางทอรุ่ง หอมคง โรงเรียนชุมชน บ้านช่วงป่าเหนือ อ. จอมทอง จ. เชียงใหม่

27. นางใบ เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นางสุพัฒตรา ชัยชนะวงศ์ อยู่สถานี อ. นามัย ต. หนองตอง อ. หางดง จ. เชียงใหม่

28. นางนวล เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นางรวงทอง ชัยชนะ บ้านเลขที่ 156 หมู่ 5 ต. ปิงโค้ง อ. เชียงดาว จ. เชียงใหม่

29. นางตา เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นัฏฐิณี เอียะสมบุรณ์ เป็นตำรวจ อยู่โรงพยาบาลตำรวจ ถนนพระราม 1 อ. ปทุมวัน กทม.

30. นางบาง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นุสรา เหลืองสมบุรณ์ อยู่ โรงพยาบาลตำรวจเช่นกัน เป็นตำรวจ (ทั้งสองคนได้อธิษฐานเกิดมาร่วมกัน)

31. นางผง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นางกัลยา ช้างทอง อยู่โรงเรียน บ้านหัวริน ต. พง์สะโตก อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่

32. นางบัว เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นางพินทรา ชัยคำ บ้านเลขที่ 8/4 ถนนสุริยวงศ์ ต. หายยา อ. เมือง จ. เชียงใหม่

ส่วน “ทินนะทุกขตะ” นั้น บุญกุศลทั้งหลายที่ได้ทำมาด้วยความสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ และสิ่งของ พระผู้ปฏิบัติดีก็อนุโมทนาและสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ บุญกุศลอันนั้นก็ส่งผลให้ทินนะผู้อำภัพในชาตินั้น ได้เกิดมาเป็นมนุษย์มีชื่อว่า “นายสุโชติ เต็มยอด” อยู่บ้านเลขที่ 67/20 ถนนพิบูลย์สงคราม อ.เมือง จ.นนทบุรี คนๆ นี้ใครอยากเห็นก็ไปดูเอาเองว่างามหรือไม่งาม ตัวข้าฯ ยังดูไม่ได้ ชายคนนั้นพูดแล้วหัวเราะขึ้นอย่างชอบอกชอบใจ

พระเถระเจ้าทั้ง 9 รูป นั้น 5 รูป ดับเชื้อที่จะเกิดแล้ว เหลืออีก 4 รูป ยังไม่หมดเชื้อเกิด จึงต้องมาเวียนว่ายในวัฏฏสงสารของโลกมนุษย์อีก เพื่อจะได้เข้าสู่กระแสพระนิพพานในอนาคตอันไกลนี้ ซึ่งจะเหลืออีกรูปและไม่เกิน 5 ชาติ ก็จะหมดเชื้อเกิดเช่นกัน พระภิกษุสงฆ์ที่ยังเหลือเชื้อเกิดอีก 4 รูปนั้นมีดังต่อไปนี้

1. ติสสะวังโส เถระ เกิดมาชาตินี้ คือ พระภิกษุบุญปิ่น ธรรมปัญญาอยู่วัดร้องขุ่มแห่งนี้แหละ

2. อินทโชโตเถระ เกิดมาชาตินี้ คือ พระภิกษุผุด วัดวังไผ่ ต.วังไผ่ อ.เมือง จ. ชุมพร

3. คัมภีรปัญญาเถระ เกิดมาชาตินี้ คือ พระภิกษุทองเบิ้มอินทโชโต เถระ วัดวังยาว อ. กุยบุรี จ. ประจวบคีรีขันธ์

4. ฉวนวโร เกิดมาชาตินี้คือ พระภิกษุพิมพ์ วัดบูรพา อ.เมือง จ. ยโสธร “นี่นะ ไพศาล” ชายคนนั้นพูดขึ้น ถ้าหากว่าไพศาลมีโอกาสได้พบปะกับบุคคลทั้งฝ่ายพระภิกษุสงฆ์และชาวบ้านแล้ว โดยเฉพาะชาวบ้านผู้ยังคลุกคลีอยู่กับกิเลส ตัณหา หรือยังมีความโลภ ความโกรธ ความหลง ก็ขอให้ช่วยไปบอกเขาด้วยว่า อย่าได้ประมาทในช่วงแก้วทั้ง 3 คือ พระรัตนตรัย อันมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้พยายามรักษาศีล 5 ให้ดี ให้มีศีลสมาธิ ทานสมาธิภาวนาสมาธิ ใส่อกใส่ใจบ้าง อย่าได้ทำอนันตริยากรรม คือ ขำบิดามารดา ยุให้พระสงฆ์องค์เณรแตกแยกกัน บางคนยัง ถูกกิเลสตัณหาสิ่งแวดล้อมครอบงำจิตใจ ทำให้จิตใจเขามีคบอด มองไม่เห็นแสงสว่างของพระธรรมและความเป็นจริงของโลก ซึ่งมีโลกธรรม 8 ประการ อันได้แก่ มียศ เสื่อมยศ มีลาภ เสื่อมลาภ สรรเสริญ นินทา ทุกข์ สุข ครอบงำเขาไว้

บางคนมีลาภ มียศ กำลังมัวเมาแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นในตำแหน่งหน้าที่
การงานกัน ก็มีขอให้ไพศาล ไปช่วยบอกเขาด้วยว่า “สิ่งเหล่านี้ตายไปแล้ว ไม่
สามารถจะนำติดตัวไปได้ นอกจากบุญและบาป คุณงามความดี ความชั่วร้าย
เท่านั้น บางคนใน 32 คนนั้น ก็ยังนึกว่าบุญไม่มี บาปไม่มี ตายไปแล้วก็ไปป่าช้า
เผาแล้วก็ป็นเถ้าถ่านก็แล้วกันไป

คนต่าง ๆ เหล่านี้ละ กำลังเดินไปสู่ความหายนะ ความฉิบหายในชื่อเสียง
วงศ์ตระกูลไม่สนใจในเรื่องทาน เรื่องศีล และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากพวกเขาไม่
ทำบุญทำทานไว้ในชาตินี้แล้ว ยังหลงไหลในโลกธรรม 8 ประการ ดังที่กล่าว
ไปแล้วนั้น เขาจะต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรก เพราะบุญเก่าที่ได้สร้างไว้ได้หมดไปใน
ภพชาตินี้แล้ว โดยไม่พยายามที่จะสร้างบุญสร้างทาน ซึ่งเป็นบุญใหม่ในภพชาตินี้
ซึ่งจะต้องเป็นเรื่องที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

แต่ถ้าหากบุคคลบางคนใน 32 คนนั้น ยึดมั่นในกุศลกรรม ยึดหลักของศีล 5
โดยเฉพาะศีลข้อ 1 การฆ่าสัตว์ รวมไปถึงเบียดเบียนสัตว์ เบียดเบียนหรือฆ่า
มนุษย์ด้วยกัน และขอให้มียศตาธรรม เคารพพระรัตนตรัย เคารพปู่ย่าตายาย บิดา
มารดา ทำหน้าที่ในความที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พระพุทธศาสนา ซึ่งกล่าวกันว่า
การเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนานั้น เป็นโชคชั้นที่ 1 แล้ว แต่ถ้า
ได้ประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีศีล มีธรรมประจำใจแล้ว
เขาเหล่านั้นก็จะได้มาเป็นมนุษย์อีก โดยมีชื่อใน อนาคตต่อไปนี้

ซึ่งเรื่องนี้ถ้าหากว่าใครหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ละราย (มีชื่ออยู่) มีความ
สนใจผมก็จะบอกให้เป็นราย ๆ เท่านั้นว่าชาติต่อไป จะชื่ออะไร อยู่ที่ไหน
และถ้าหากว่าจะต้องมีกรรมไปเกิดเป็นสัตว์ไป อยู่ที่ไหน ผมก็บอกให้เช่นเดียวกัน

ส่วนท่านสาธุเจ้าหรือพระภิกษุสงฆ์ ชาติต่อไปก็ต้องไปเกิดเป็น
พระภิกษุสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบสูงยิ่งขึ้นไปอีก เพื่อจะได้ขจัดขัดเกลากิเลส
ให้หมดเชื้อกิเลสไปในที่สุด โดยแต่ละรูปจะเกิดมาในชื่อดังนี้ และจะมาทำนุบำรุง
ศาสนาเป็นกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนาต่อไปอีก 120 ปี (นับจาก พ.ศ. 2535
ก็ คือ พ.ศ. 2655)

1. ท่านสาธุเจ้าบุญปิ่น ธรรมปัญญา เกิดในชาติต่อไปนี้มีชื่อว่า
สาธุเจ้าวัชรินทร์ ปัญญาวิลาโส

2. ท่านสาธุเจ้าผุด เกิดในชาติต่อไปนี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าชัยชาญ กันธวังโส

3. ท่านสาธุเจ้าทองเบิ้ม อินทโชโต เกิดในชาติต่อไปนี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าศักดา
ชุตินธโร

4. ท่านสาธุเจ้าพิมพ์ เกิดในชาติต่อไปนี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าสัมฤทธิ์ เตมิโย
ที่สำคัญไปกว่านี้ก็คือ ถ้าหากว่าหมู่คนในโลกมนุษย์มีเวลาก็ขอให้ช่วยกัน
เอาบุญให้บอกข่าวนี้นี้ไปยังนายสุโชติ เต็มยอด โดยไปบอกให้เขามาโหลิกรรม
ต่อคนชื่อ จรูญ เข็มสวัสดิ์ ด้วยเพราะไม่อย่างนั้นแล้วก็ต้องพบกับเคราะห์กรรม
นี้ต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

โดยให้ นายสุโชติ เต็มยอด นำเอาน้ำอบน้ำหอมดอกไม้ รูปเทียน
มาโหลิกรรมต่อคนที่ชื่อ จรูญ เข็มสวัสดิ์ แล้วให้ทั้ง 2 คน หยาดน้ำลงพื้น
พระสุชาบอให้พระแม่ธรณีและโลกทั้ง 3 รับรู้รับทราบ และกรรมอันนี้ก็จะได้
เบาบางลงแล้วก็จะสิ้นสุดกันในชาตินี้

เรื่องที่จะบอกก็มีเท่านี้นะไพศาล และก่อนจากกัน ตัวลุงนี้ก็ขอบอก
ไพศาลว่า ลุงมีชื่อว่า “น้อยมา” เป็นผู้รักษาบ้านเมืองในเขตสันป่าตอง
ไม่ให้เดือดร้อน หรือถูกภัยธรรมชาติจนถึงขั้นสูญหาย และตัวลุงนี้ก็ได้อิสรภาพจาก
โลกมนุษย์ไปแล้วเมื่อเดือนยี่เห่นือ ขึ้น 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 2125 โดยเป็นโรคลงดำ
ลงแดงตาย และตัวลุงก็ต้องไปเกิดเป็นมนุษย์อีก 5 ปี ข้างหน้า (ปี พ.ศ. 2540)
เพราะตัวลุงยังไม่หมดกรรมหรือหมดเชื้อเกิดจะต้องเป็นไปตามวิญญูสงสารแห่ง
การเวียนว่ายตายเกิดอยู่

“อย่างไรก็ดี ลุงก็ขอให้ไพศาลนำเรื่องที่ได้อ่านนี้ไปบอก ให้หมู่คนที่อยาก
จะรู้อยากจะทราบนั้น คนไหนที่มีกิเลสหนาหยาบซ้ำ ไม่สนใจเรื่องบุญกุศลก็อย่า
นำเรื่องนี้ไปบอกเพราะเขาจะสร้างบาปกรรมเป็นวัจกรรมไม่ได้ประโยชน์อะไร”

ผม (ไพศาล) ก็รับคำไว้

จากนั้นลุงน้อยมา ครอบาคันธา พญาพิงคราช ก็ได้พูดคุยกันอีกเล็กน้อย
ก็ได้กราบลาซึ่งกันและกันในที่นั้น

ครุบัคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมไปรับรู้รับทราบเรื่องราวที่อื่นอีก
เมื่อได้เรื่องราวมาพอสมควรแล้ว ท่านอาวุโสทั้งสองก็ได้พาผมกลับมาในลักษณะ
ลงมาถึงที่ไหนก็ไม่รู้ได้ ก็ได้สั่ตั้งต้นขึ้นมา ก็เป็นเวลา ตี 5.03 นาฬิกา ของวันที่ 12
ตุลาคม 2535

เมื่อถึงเวลาผมก็ได้เขียนเชิงบันทึกเรื่องราวนี้ให้ทุก ๆ คนอยากจะรู้
อยากจะทราบ ตามที่ลุนน้อยมาแล้ว

มังคะลัง นิमितตัง กล่าวยังนิमितแห่งความฝันก็จบเพียงเท่านี้

เรื่องที่ 7

พระเจ้าตนหลวง

วัดศรีโคมคำ อ.เมือง จ.พะเยา

นิมิตนี้เกิดขึ้นในวันเข้าพรรษาของปี 2537 ซึ่งตรงกับคืนวันที่..... เดือน..... ในวันนี้ข้าพเจ้าได้พบปะผู้คนที่มาเยี่ยมบ้านหลายหมู่บ้านหลายคณะ ซึ่งแต่ละคนก็มีความทุกข์ที่ไม่เหมือนกัน บางคนก็มาปรึกษาเรื่องลูกไม่อยู่ในโอวาทหรือหนีเรียนว่าเป็นกรรมอะไร บ้างก็มีปัญหาครอบครัว ปัญหาหัวใจ บ้างก็อยากได้ลูก อยากอุ้มหลาน ก็มาขอที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถที่จะคลบ้นดาลให้ได้ ก็เพียงแต่แนะนำให้เขาไปทำบุญทำทานไว้ก่อน และให้ไปอธิษฐานจิตที่พระธาตุหริภุญชัย พระธาตุคอกยสุเทพ พระธาตุจอมทอง วันนี้ทั้งวันข้าพเจ้าได้ต้อนรับแขกจนถึงเย็นและคำตามลำดับ ลูมาจนถึงเวลา 3 ทุ่ม ตัวข้าพเจ้าก็รู้สึกง่วงนอน ซึ่งเป็นสัญญาณว่า จะต้องไปสู่ภพภูมิหนึ่ง เมื่อเข้าไปนอนแล้วก็ได้หลับไป ซึ่งเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่ทราบ ก็ได้หลับสนิทไป จากนั้นก็ได้มีบุคคล 2 ท่าน พาข้าพเจ้าไปตามปกติ ก็คือครูบาคันธา คันธาโร และท่านพญาพิงคราช ได้พาไปในลักษณะปลิวขึ้นไปโดยสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ก่อนจะไปก็เห็นตัวเองนอนในลักษณะตะแคงขวา มือเท้าเหยียดตรง ร่างที่นอนอยู่กลางแจ้งขาขึ้น สวมเสื้อยืดคอกลมสีขาว ท่านทั้ง 2 ได้พาไปไกลพอสมควร แล้วได้พาไปยังสถานที่แห่งหนึ่งเป็นลานกว้าง ท่านทั้ง 2 พาข้าพเจ้าเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ระยะประมาณ 300 เมตร ถึงจะพ้นจากขอบลานกว้างนั้น เมื่อพ้นจากขอบลานนั้นแล้ว ก็มีหัวถนนเกิดขึ้นซึ่งมีความกว้างประมาณ 10 วา ทางเดินมีลักษณะนุ่ม มีสีเขียวคล้ายปีกแมงทับ จะว่าเป็นหญ้าก็ไม่ใช่ เป็นพรมก็ไม่เชิง ที่หัวถนนมีต้นไม้ใหญ่ 2 ต้น คล้าย ๆ ต้นโพธิ์แตกกิ่งก้านสาขา มีดอกคล้ายดอกสลิดส่งกลิ่นหอมเย็น ตลบอบอวลไปหมด และได้สังเกตเห็นว่าที่แห่งนั้นเป็นบ้านเมือง มีหลายหลังห่างกันประมาณ 10 วา ต่อหลัง ท่านทั้ง 2 ได้พาผ่านบ้านนั้นไปโดยสภาพบรรยากาศของบ้านเมืองนี้เย็นก่อนข้างหนาวแต่รู้สึกสดชื่นเย็นสบาย จิตใจจนลืมโลกมนุษย์ไปเสีย ข้าพเจ้าได้เดินผ่านบ้านผ่านเมืองไปจนได้มา

หยุดอยู่หน้าบ้านหลังหนึ่ง เป็นทรง จตุรมุข ซึ่งมีคนนั่งรออยู่ในบ้าน และได้
เชื้อเชิญคณะของข้าพเจ้าเข้าไปผู้ชายคนนั้นอายุประมาณ 60 กว่าปี ไว้ผมแสกกลาง
ดูท่าทางน่าเกรงขาม มีผิวเนื้อดำแดง ไว้หนวด หน้าคุดัน นุ่งกางเกงและ
ใส่เสื้อแขนยาวสีขาวคอตองอ่อน ปักด้นทองที่ปลายเสื้อ ภายในบ้านหรือบนศาลา
จตุรมุขนั้นมีเก้าอี้เตรียมต้อนรับไว้แล้ว 3 ตัว จากนั้น พญาพิงคราชผู้เป็นประธาน
นำไปก็ได้ทักทายชายผู้นั้นอย่างเป็นกันเองว่า “ท่านเป็นอย่างไรบ้างอยู่ที่นี้
สบายดีไหม อยากไปเที่ยวที่โลกมนุษย์บ้างไหม” ชายผู้นั้นได้ตอบว่า “ไม่ออกไป
เพราะโลกมนุษย์เหี้ยมสาบ” ท่านพญาพิงคราชได้หัวเราะขึ้น จากนั้นก็หันหน้ามา
มองยังข้าพเจ้าแล้วพูดกับข้าพเจ้าว่า “สุเฮยสุเขา รู้จักคนเฒ่าคนแก่คนนี้ก่อ” ข้าพเจ้า
ก็ตอบไปว่าไม่รู้จัก ท่านพญาพิงคราช ครุบาคันธา และชายคนแก่คนนั้น
ก็หัวเราะขึ้น จากนั้น พญาพิงคราชได้บอกข้าพเจ้าว่า “ถ้าไม่รู้จักก็ถามเขาเอง”
ข้าพเจ้าก็ถามว่า “ถามได้หรือเปล่า” ชายคนนั้นตอบว่า “ได้สิ” ข้าพเจ้า
จึงได้ถามไปว่า “พ่อลุงชื่ออะไร” มาอยู่ที่นี้นานแล้วหรือ” ท่านยิ้มให้ข้าพเจ้า
เล็กน้อยอย่างมีเมตตาแล้วพูดออกมาว่า “ถ้าเมืองมนุษย์ถ้าข้าบอกไปก็ต้องรู้จัก
ข้าแน่ ๆ” พูดเสร็จก็หัวเราะขึ้นมา จากนั้นก็พูดต่อว่า “ตัวพ่อลุงเมื่อสมัยอยู่โลก
มนุษย์มีชื่อว่า พ่อขุนจำเมือง เป็นคู่เดียวเลียวฮัก (เพื่อนกัน) กับพ่อขุนรามคำแหง
และพระยาเม็ญราย” มาถึงตอนนี้ตัวผมตอบไปว่า “เคยรู้จักดีที่ได้สร้างเมือง
พะเยาจากตำราเรียนในโลกมนุษย์” พ่อขุนจำเมืองพูดขึ้นว่า “นั่นแหละคือตัวข้าเอง”
ข้าพเจ้าจึงตอบไปว่า “พ่อขุนจำเมืองหน้าตาอย่างนี้นะหรือ” พ่อขุนจำเมืองพูดว่า
“อยู่ในโลกมนุษย์ก็เป็นพ่อขุนจำเมืองมาอยู่ในโลกนี้ก็เพียงคนแก่คนหนึ่ง
ที่กำลังเสวยบุญเสวยกรรมที่ได้สร้างไว้ในขณะอยู่ในโลกมนุษย์” ท่านลุงนี้
(ท่านได้พูดขึ้นมาพร้อมกับยิ้มขึ้นมาเล็กน้อย) ก็มีความยินดีที่ได้พบท่าน
ครุบาคันธา ท่านพญาพิงคราช พร้อมทั้งล่ำในในเมืองมนุษย์ มาถึงตอนนี้ท่าน
พญาพิงคราชได้พูดเบา ๆ กับพ่อขุนจำเมือง ซึ่งข้าพเจ้าก็ยังได้ยินว่า ให้รีบส่งไป
เสียเพราะว่ายังจะรีบไปข้างหน้าอีก พ่อขุนจำเมืองพูดว่า ที่ตัวข้าจะกล่าวไปนี้อาจ
จะพูดถึงการทะนุบำรุงพุทธศาสนา โดยเฉพาะการสร้าง พระพุทธรูปเจ้าตนหลวง
ทุ่งเอี้ยง เมืองพะเยา ซึ่งเมื่อสมัยอยู่ในโลกมนุษย์ข้าก็ไม่ทันได้สร้างเพราะข้ามา

ทีหลัง ไม่มีบุญได้สร้างพระเจ้าตนหลวง เพราะพระเจ้าตนหลวงเกิดมาทีหลัง (ได้สร้างหลังจากที่ข้าได้สิ้นชีวิต) ข้าก็ไม่ว่าที่แท้มันเป็นมาอย่างไร (ไม่ว่าประวัติเป็นอย่างไร) เมื่อข้าสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ข้าถึงรู้โดยโลกนี้แจ้งให้ข้าทราบ และข้าขออุ (พูด) ไปเมื่อได้โอกาส เพื่อให้โลกมนุษย์ทราบว่า ก่อนจะเป็น พระเจ้าตนหลวงออกมาได้ ได้มีพระเกศาธาตุของพระพุทธเจ้าและพระธาตุ ส่วนกระดูกนิ้วข้อมือเบื้องซ้าย ได้เสด็จมาด้วย อำนาจพุทธานุภาพอันใหญ่ แห่งโลกทั้ง 3 เพราะสมัยพระพุทธเจ้าอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ก่อนจะเสด็จดับขันธ ประนิพพานได้ อริยฐานไว้ว่าขอให้สรีระของท่านจงไปสถิตย์อยู่ที่โลกมนุษย์ในที่ ที่ผู้คนจะไปกราบไหว้สักการบูชา เพื่อให้หลุดพ้นจากสังสารวัฏ เพราะฉะนั้น พระธาตุจึงเสด็จมาอยู่ ณ บริเวณนี้ ที่คอยจอมปลวกหรือคอยจอมทอง เมื่อ พระธาตุเสด็จมาเมื่อเดือน 9 เป็ง ปี พ.ศ. 2034 ก็บังเกิดศมีเจ็ดง้าวซึ่งชาวบ้าน ก็ได้มาเห็นรัศมีพระธาตุเปล่งปลั่งออกมาโดยตอนนั้นมีสล่าตีเครื่องเงินเครื่องทองได้เห็น รัศมีดังกล่าวก็เกิดศรัทธาปสาทะ จึงนำเรื่องนี้ไปบอกให้เพื่อนฝูงและไปกราบเรียน ต่อเจ้าเมืองเพื่อปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไรกับพระเกศาธาตุ ตลอดจน พระธาตุของพระพุทธเจ้าและของพระอรหันต์อีก 19 พระองค์ ได้ปรึกษาหารือ กันต่อเจ้าเมืองในสมัยนั้น พร้อมทั้งศรัทธาญาติมิตรทั้งหลายจึงได้ประชุม ตกลงกันว่า จะสร้างบรรจุไว้ในพระพุทธรูป จะได้สร้างพระพุทธรูปขึ้นมา จึงได้ ชวนกันนำเรื่องนี้ไปปรึกษามหาเถระว่าจะทำที่ไหน ทำอย่างไร ก็จึงลงความเห็น กันว่าให้สร้างในที่ที่เป็นมงคลก็คือ ที่ประดิษฐานพระเจ้าตนหลวงในปัจจุบันนี้ โดยประชาชนได้ช่วยกันและปรึกษาหารือกันแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มผู้ครองบ้านครองเมือง (ราชการ)
2. กลุ่มชาวบ้านธรรมดา

ได้เริ่มก่อสร้างเมื่อเดือน 8 เหนือออก 15 ค่ำ โดยตอนนั้นก็มีฝ่ายของ พระเจ้าผู้ปกครองเมือง คือพญาเมืองตู่ (พระเจ้าเมืองตู่) เป็นเจ้าเมืองพะเยา ในสมัยนั้น พร้อมทั้งบริวารมีชื่อดังนี้

ฝ่ายผู้ปกครองเมือง

1. พญาเมืองตู่ เจ้าเมืองพะเยา

2. เสนาคำเก้า
3. เสนาช่างเบี้ย
4. เสนาอินปิ่น
5. เสนาเมืองมุง
6. เสนาจันทร์แสง
7. เสนาวาดวงศั
8. เสนาจันทร์จืด
9. เสนาจันทร์ม่วง
10. เสนาคำเสาร์
11. เสนาคำสอน
12. เสนาคำหวัน
13. เสนาผัด
14. เสนาคำจ้อน
15. เสนาหมื่นวงศ์
16. เสนาคัมภีระ
17. เสนาเมืองมูล
18. เสนาคำอุป
19. เสนาคำวัน
20. เสนาคำก้อน

ฝ่ายชาวบ้านมี 30 คน

1. นายคำตื้อ	□	สองสามีภรรยาเป็นสลา ตีเครื่องเงินเครื่องทอง
2. นางคำไหล		
3. นายเมืองคำ		
4. นายบุญเป็ง		
5. นายมูลเมือง		
6. นายคำแดง		
7. นายคำเบี้ย		

8. นายเรืองยศ
9. นายนวล
10. นายเมฆ
11. นายใจ
12. นายหอม
13. นายหวัน
14. นายปัก
15. นายยิ่ง
16. นายสิงห์
17. นายชื่น
18. นายเรือง (เฮือง)
19. นายนิล
20. นายดำ
21. นายตา
22. นายตัน
23. นายปุ่น
24. นางเขียว
25. นางซอน
26. นางจำ
27. นางปา
28. นางลูน
29. นางตุ่น
30. นางไบ

มีคนพิการอีก 6 คน ที่มีศรัทธาร่วมสร้างด้วยคือ

1. นายเป็ง
2. นายอุด
3. นายใจ

4. นางตุ้ย
5. นางยวง
6. นางคา

56 คนเฉพาะที่สำคัญคือ มีศรัทธาอย่างแท้จริง

ทั้งหมดได้มีเจตนาศรัทธา ระหว่างการก่อสร้างฝ่ายปกครองบ้านเมือง ได้ช่วยกันปั้นดินที่ขึ้น ด้วยน้ำพักน้ำแรงของใครของมันให้มีขนาดเท่า ๆ กัน ทั้งหมดปั้นรวมกันได้ 222,056 ก้อน เท่ากับบุญคุณของพระพุทธเจ้า คือ 56

ฝ่ายชาวบ้านปั้นได้ 190,556 ก้อน

พวกพิการช่วยกันปั้นได้อีก 556 ก้อน ในการปั้นดินที่นั่น น้ำอ้อย น้ำฮัก น้ำหางที่ใช้ผสมดินก็หมดไปครึ่งก่อนเมือง และได้พิจารณาเวรทานต่อพระเจ้า ต่อครุบาเผ่า ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบชื่อว่าครุบาจันโท ซึ่งเกิดมาชาตินี้ ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอภัยสารชะ วัดฝายหิน จ. เชียงใหม่ ปัจจุบันได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ ไปแล้ว อยู่ในแดนวิมุตติสุข ใครมีเงินมีทองก็ถวายไว้ได้ฐานพระเจ้า มีการทาน น้ำฮักน้ำหาง น้ำอ้อย ได้ตั้งอกตั้งใจกันทำทาน ได้อัญเชิญพิธีอบรมสมโภช พระธาตุ ใส่บอกไม้สวก ตีแอบเงิน แอบคำ เข้าใส่เป็นบริวาร และทองคำอีก 1 ถ้ำล่อ เอาถวายเป็นพุทธบูชา มีดอกไม้สหรเงิน สหรีคำ ซึ่งก่อนจะบรรจุ ใส่ไว้พื้นฐานพระเจ้านี้ก็ได้เอาไปทานกับคู่เจ้าผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ สาธุเจ้าชื่อ คันธวังโส พระเจ้า ตนหลวงได้ช่วยกันสร้างเป็นเวลาถึง 33 ปี ไม่มีการผัดใจกัน เอาความสามัคคีเป็นที่ตั้งมาแล้วเสร็จเมื่อเดือน 8 เหนือออก 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 2067 ก็ได้กินทานกันเต็มที่ในวันนั้นเสร็จจากวันนั้นมาอีก 7 วันก็ได้อบรมสมโภช พ่อขุนจำเมืองพุดขึ้นมาว่า “ นี้นะไพศาล ข้าจะบอกไปยังสิ่งที่โลกมนุษย์ยังไม่รู้ ที่รู้แล้วข้าก็จะไม่บอก ในวันนั้นได้กินได้ทานกัน (ถัดจากนั้นมาอีก 7 วัน) ได้นิมนต์คู่เจ้าผู้ปฏิบัติดีทั้งหมด 19 คน” ซึ่งมีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้าญาณวิชาโย
2. ท่านสาธุเจ้าชุตินชโล
3. ท่านสาธุเจ้าธรรมปันโย
4. ท่านสาธุเจ้าปัญญาวิลาส

5. ท่านสาธุเจ้าธรรมपाल
6. ท่านสาธุเจ้าญาณวุฒิ
7. ท่านสาธุเจ้าญาณวีระ
8. ท่านสาธุเจ้าพรหมจักรโก
9. ท่านสาธุเจ้ามหาวโณ
10. ท่านสาธุเจ้าติสสวังโส
11. ท่านสาธุเจ้าอภิวันโน
12. ท่านสาธุเจ้าคำภิโร
13. ท่านสาธุเจ้าปัญญา
14. ท่านสาธุเจ้าปารมี
15. ท่านสาธุเจ้าอุปเสนโน
16. ท่านสาธุเจ้าอินทนนโธ
17. ท่านสาธุเจ้าชัยยะวังโส
18. ท่านสาธุเจ้าจันทรงยี
19. ท่านสาธุเจ้าพุทธิญาณโณ

พระสงฆ์ทั้ง 19 รูป อยู่วัด ตามลำดับ

1. วัดป่าแดง
2. วัดลี
3. วัดประตูลัย
4. วัดแก้วขาว
5. วัดท่าฟ้า
6. วัดแสนเมืองมา
7. วัดพระธาตุจอมแก้ว
8. วัดพระธาตุแจ้งไว
9. วัดจำเมือง เชียงราย
10. วัดโศก เชียงราย
11. วัดช้างค้ำ เชียงราย

12. วัดเจดีย์หลวง เชียงราย
13. วัดป่าตอง
14. วัดพระยืน เชียงราย
15. วัดป่าสัก
16. วัดอาทิตันแก้ว เชียงราย
17. วัดเสาศิลา เชียงราย
18. วัดแสนเมืองมา เชียงราย
19. วัดพระธาตุสองพี่น้อง เชียงราย

ในการทำบุญคราวนั้นก็ได้ตั้งสัจจะอธิษฐานกันทั้งมวล เกิดมาชาติหน้าด้วยบุญกุศลขอให้เกิดมี หน้าสกลใส ผิวพรรณ วรรณะ ประกอบไปด้วยอายุวรรณะ จตุรพรชัย 4 ประการ และให้มาพบพระพุทธศาสนา มากินมาตานพระพุทธศาสนาจนถึงพระนิพพานเป็นที่สุด เมื่อปวารณาแล้ว พระสงฆ์อนุโมทนาให้ศีลให้พรทุกคนสำเร็จตามความมุ่งมาดปรารถนาทุกประการด้วยเหตุนี้บุญที่ทำไว้ก็ได้ส่งผลให้ทุกคนได้เวียนว่ายตายเกิดตามแรงปรารถนา ผู้ที่หมดเชื้อเกิดก็ไม่ได้มาเกิดอีก ผู้ยังไม่หมดเชื้อเกิดก็เวียนว่ายตายเกิดในโลกมนุษย์ ตามแรงบุญและกรรมของตน พระเจ้าจำเมืองพุดแล้วก็เกาศิระษะนิตหนึ่ง ครูปาคันธาและพญาพิงคราชต่างก็ยิ้ม ๆ ทุกคนก็ได้เวียนว่ายตายเกิดตามแรงบุญแรงกรรมมีชื่อดังต่อไปนี้

1. พญาเมืองตู เกิดมาชาตินี้ชื่อ ครูปาศรีวิชัย สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
2. เสนาคำแก้ว เกิดมาชาตินี้ชื่อ ครูปาศรีวิลาส วชิรปัญญา
3. เสนาช่างเบี้ย เกิดมาชาตินี้ชื่อ ครูปาพวง ธรรมปัญญา
อยู่วัดศรีโคมคำ อ. เมือง จ. พะเยา
4. เสนาอินปัน เกิดมาชาตินี้ชื่อ ครูปาปัญญา ปัญญา สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
5. เสนาเมืองมุง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ครูปาแก้ว คันทวังโส สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ

6. เสนาจันทร์แสง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพุทธวงศ์ สิ้นบุญจากโลกมนุษย์
ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
 7. เสนาวาดวงศ์ เกิดมาชาตินี้ชื่อ เจ้าอินทะชมพู สิ้นบุญจากโลกมนุษย์
ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
 8. เสนาจันทร์จืด เกิดมาชาตินี้ชื่อ เจ้าขัตติยะ สิ้นบุญจากโลกมนุษย์
ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
 9. เสนาจันทร์ม่วง เกิดมาชาตินี้ชื่อ เจ้าชัยวงศ์ สิ้นบุญจากโลกมนุษย์
ปัจจุบันอยู่แดนวิมุตติ
 10. เสนาคำเสาร์ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าธงชัย ธิตบุญโญ
อยู่วัดราชคฤห์ อ. เมือง จ. พะเยา
 11. เสนาคำสอน เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าศรีมูล มุลศิริ
อยู่วัดศรีอุโมงค์คำ อ. เมือง จ. พะเยา
 12. เสนาคำหวัน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายประยูร วงศ์พานิช
 13. เสนาผัด เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายคำตัน ศรีวิราช
 14. เสนาคำจอน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายกนก ค้างเงิน
 15. เสนาหมื่นวงศ์ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพิรัช พรหมสิทธิ์
 16. เสนาคำภีระ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายธีระศักดิ์ เทศศิริ
 17. เสนาเมืองมูล เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพิชัย อริยวัฒนวงศ์
 18. เสนาคำอุป เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายนิพนธ์ บุรณประศาสน์
 19. เสนาคำวัน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพิษณุ สวัสดิ์
 20. เสนาคำกอน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายประทีป ศรีรุ่งเรือง
- ตั้งแต่ลำดับที่ 12 – 20 ตัวครูสูง (พ่อขุนงำเมือง) ไม่ขอบอกที่อยู่
เพราะจะได้รู้จักกันหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ให้โลกมนุษย์ได้รู้จักกัน
- ฝ่ายชาวบ้านมี 30 คน
1. นายคำต้อ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสวัสดิ์ ส่งสัมพันธ์
 2. นางคำไหล สิ้นบุญไปแล้วอยู่แดนวิมุตติ ยังไม่ได้เกิด
 3. นายเมืองคำ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสัญญา ปาลวัฒน์วิชัย

4. นายบุญเป็ง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายอรุณ รุจิกันหะ
5. นายมูลเมือง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายศักดิ์ ลาภเจริญ
6. นายคำแดง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสวัสดิ์ วรพงศ์
7. นายคำเบ๊ย เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายคำรณ บุญเชิด
8. นายเรืองยศ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายบรรณสิทธิ์ สลับแสง
9. นายนวล เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายอร่าม เอี่ยมอรุณ
10. นายเมฆ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายปกรณ์ ประพิณ
11. นายใจ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายจำเนียร ศศิบุตร
12. นายหอม เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายชุ่ม บุญเรือง
13. นายห้วน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายนิรันดร ชัยนาม ผู้ว่าราชการจังหวัด
เชียงใหม่
14. นายปึก เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายมนตรี ตระหง่าน ผู้ว่าราชการจังหวัด
เชียงราย
15. นายยิ่ง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายคล้าย บุษบรณ สิ้นบุญแล้วกำลัง
อยู่ดินแดนทิพย์แดนธรรม
16. นายสิงห์ เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ อ้าย พูนชัย
17. นายชื่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายวิจารณ์ ไชยนันต์
18. นายเอื้อง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายศรีพงศ์ อยู่มั่น
19. นายนิล เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายบรรจง สุทธิคม
20. นายดำ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายโสภณ ประภาพจน์
21. นายตา เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายเจริญ อินทอุดม
22. นายตัน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพิรัตน์ พรหมสิทธิ์
23. นายปุ่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี
24. นางเขียว เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางจันทร์สว่าง เลิศธรรมเทวี
25. นางช่อน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายออน ธีรงค์
26. นางจำ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางศรีมัว ธีรงค์
27. นางปา เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายเดชศรี ธีรงค์

เกิดร่วมกันบ้านเลขที่ 48/6
 ซ.ธารน้ำทิพย์ ต.ท่าวังทอง
 อ.เมือง จ.พะเยา

28. นางลุน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางอำพร ใจเย็น อยู่ 189 บ้านคอนชัย ต. ปง
จ. พะเยา

29. นางตุ่น เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายอุดม เทศะตา
ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะจะได้รู้จักกันหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไป

30. นางใบ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพัฒพงศ์ เมืองโคตร 10 หมู่ 6
ต. มุกดาหาร อ. เมือง จ. มุกดาหาร

ตั้งแต่ลำดับที่ 1 – 24 ตัวข้า (พญาเจ้าเมือง) ไม่ชอบบอกที่อยู่
เพราะไม่ใช่หน้าที่ของข้าคือเป็นหน้าที่ของผู้อื่นเขาจะบอกให้ หลังจากเรื่องนี้
เผยแพร่ไปไม่นาน

คนพิการทั้ง 6 คน ที่ร่วมสร้างคือ

1. นายเป้ง เกิดชาตินี้มีบุญเกิดเป็นพระชื่อ ท่านสาธุเจ้าบุญขึ้น อยู่วัดลี
อ. เมือง จ. พะเยา
2. นายอุด เกิดชาตินี้มีบุญเกิดเป็นพระชื่อ 2 องค์นี้อยู่วัดไหนให้ไป
ท่านสาธุเจ้าส่วน ถามท่านสาธุเจ้าบุญขึ้น
แล้วจะบอกให้
3. นายใจ เกิดชาตินี้มีบุญเกิดเป็นพระชื่อ
ท่านสาธุเจ้าสวัสดิ์
4. นางต้อย เกิดชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายเอน อาจิตร อยู่งาน
คอกสมุทรสาคร
5. นางยวง เกิดชาตินี้ชื่อ นางอมรรัตน์ วิริยะประสานโชค 94 หมู่ที่ 13
ต. รอบเวียง อ. เมือง จ. เชียงราย
6. นางดา เกิดชาตินี้ชื่อ นางยุพิน พิพัฒนาพงศา ตัวข้าไม่บอกที่อยู่เพราะ
เป็นหน้าที่ของผู้อื่นที่จะบอกให้หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นาน

ขอให้นำเรื่องนี้ไปบอกแก่คนที่มีศีลธรรม คนที่หมักคองไปด้วยกิเลส
อันหนาหลายหลีบหลายชั้น มีผยาบิภักยอมจะต้องใช้สายดังอันสิก อย่าไปบอก
หือเขาทราบ อย่าหือเขาได้รู้ได้เห็นเรื่องเหล่านี้ เพราะจะเป็นการบ่ดีต่อเขาทั้งหลาย
ทั้งกายกรรม มโนกรรม และวจีกรรม อันจะติดตามเขาไปตลอดทั้งชาตินี้ และ
ชาติหน้า

ถ้าหากได้ปะเขาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แล้ว และเขาได้เข้าใจเรื่องนี้ เกี่ยวกับ
เรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ก็ขอบอกหือเขาหมั่นทำบุญทำทาน มีศีล และภาวนาไป
ไว ๆ คือ หือรักษาศีล 5 หมั่นเข้าหาเข้าไหว้ครูบาที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ศีลธรรม
จะคำตัวเขาไปทั้งโลกนี้และโลกหน้า และผลบุญผลกรรม อันนี้จะส่งผลเขามาเกิด
ในโลกมนุษย์ในชาติหน้า โดยแต่ละคนจะมีชื่อ.....นับจากนี้ไปอีก 170
ปีเป็นอย่างช้า ถ้าเรื่องนี้ใครอยากทราบรายละเอียดต่าง ๆ ก็ให้มาติดต่อด้วยตนเอง

ตัวพระเจ้าเมือง บอกว่า เรื่องที่เล่ามีโดยย่อดังนี้ เพราะครูบาคันธาและ
พญาพิงคราชจะรีบไปข้างหน้า จึงขอให้ล้ามเมืองมนุษย์เก็บเรื่องนี้ไว้ นับตั้งแต่
วันนี้ไป 3 ปี บอกกับหมู่คนในโลกมนุษย์เผยแพร่ได้ เมื่อปะจะถึงตอนนั้น เมื่อ
งานครูบาศรีวิชัยมาถึง ให้นำออกเผยแพร่ก่อนงานครูบาศรีวิชัย เมื่อถึงตอนนั้น
ผู้บันทึกเผยแพร่ให้กับผู้คน คุณลุง (พระเจ้าเมือง) ขอให้กลุ่มเมืองมนุษย์นำ
เรื่องนี้ไปบอกกับคนที่สนใจ มีธรรมะธัมโมที่รู้ปฏิกิจจะสมุทรมাত্রาให้เขารับรู้รับ
ทราบเรื่องนี้ ถ้าเขายังมีกิเลสอื่นหนาย่อมจะมีการประมาท การเวียนว่ายตายเกิด
ที่พระพุทธเจ้าตรัสสั่งสอนไว้ ขอให้เก็บใส่ใจให้ดี เมื่อเก็บใส่ใจแล้ว ก็ขอให้ตั้งอก
ตั้งใจเอาบุญนี้เผยแพร่กันไป และตัวข้า (พระเจ้าเมือง) อีก 10 ปีในโลกมนุษย์
ตัวข้าก็จะไปเกิดแล้ว เป็นทหารอยู่พะเยา ซึ่งจะไปที่ใด ข้าจะบอกตัวล้ามอีกที
เรื่องที่เล่ามาก็มีแค่นี้ ก็ขอเก็บไว้ด้วยสัจจะที่ให้ไว้ ก็จำได้ทุกอย่างแล้ว หลังจาก
พูดกันจบแล้วครูบาคันธาและพญาพิงคราชก็ลากลับ ซึ่งเป็นเวลาหลังเที่ยงคืน
แล้วได้พูดคำคร่ำว่า “ดึกมาจ่อยมอย น้ำย่อยปลายแป้ ไก่ขันแจแล ขอลาเนื้อเจ้า”
แล้วก็ลากันไปที่ใหม่ ท่านครูบาคันธา พญาพิงคราชให้พาล้ามเมืองมนุษย์ไปที่อื่น
รับทราบรับรู้เรื่องราวอื่น ๆ อีก 5 – 6 เรื่องก็ได้พากันกลับมาถึงที่ไหนไม่รู้
ลักษณะปลิวลงมาโดยสภาพไร้น้ำหนักแล้วผมก็สะดุ้งตื่นนอน ซึ่งเป็นเวลา 5.06
นาทิจ เป็นวันเข้าพรรษา มั่งคั่ง นิमितตั้ง กล่าวเรื่องนิมิตก็จบเพียงแค่นี้

นายธนภัทร คำวงศ์ ผู้บันทึก

นิมิตพิศว
เรื่อง พระธาตุแก่งสร้อย
ต. บ้านนา อ. สามเงา จ. ตาก

โดย คุณไพศาล แสนไชย

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 1 ม.ค. 2538 ในวันนี้ ในช่วงเวลากลางวัน ตัวข้าพเจ้า นายไพศาล แสนไชย ได้ต้อนรับผู้คนที่มาเยี่ยมชมตามปกติ คนที่มาเยี่ยมชมส่วนมากก็มีความทุกข์ทางใจ เช่น การเจ็บไข้ได้ป่วยที่ไปตรวจกับหมอ แต่หมอก็ไม่รู้สาเหตุเรื่องทุกข์ในการใช้ชีวิตอยู่ ซึ่งวันนี้ก็ได้มีสามีภรรยาคนหนึ่ง ซึ่งมีลูกด้วยกัน 5 คน โดยฝ่ายสามีได้มาปรึกษาว่ามีทศนะคติไม่ตรงกัน จะเลิกกัน ดีไหม ตัวข้าพเจ้าก็ได้ถามชายผู้นี้ว่า ทศนะไม่ตรงกันทำไมจึงมีลูกถึง 5 คน ชายผู้นั้นก็ตอบว่าที่มีลูก 5 คน ไม่ได้เกิดจากความรัก แต่เกิดจากความใคร่ และอีกอย่างเวลาที่กินเหล้ามาแล้วไม่รู้สีกตัว จึงถูกภรรยาปล้ำโดยตัวเองไม่รู้เรื่อง ซึ่งภรรยาที่มาด้วยกันนั้น นั่งต่อหน้าผม (นายไพศาล แสนไชย) ได้ทำหน้าตา เหม่อหระ และพูดคำเดียวว่าไม่จริง จากนั้นฝ่ายสามีก็ห้ามไม่ให้ภรรยาพูดต่อ และเอามือปิดปากภรรยาตัวเองไว้ไม่ให้พูด โดยส่วนตัวข้าพเจ้าได้พิจารณา สามีภรรยาคู่นี้ในเรื่องการปล้ำเวลาเมาหรือไม่เมาก็แล้วแต่ ผู้เป็นภรรยามีน้ำหนัก ไม่เกิน 50 กก. ผู้เป็นสามีมีน้ำหนักเกิน 70 กก. จึงขอให้ท่านผู้อ่านพิจารณาเองว่า ใครปล้ำใครก่อนกันแน่ ซึ่งเรื่องนี้เมื่อเขามาปรึกษาข้าพเจ้าก็รับพิจารณาไว้ว่าจะเป็น เนื้อคู่กันจริงหรือไม่ นับจากวันนั้นถึงวันนี้ ก็ยังไม่มีนิมิตถึงสามีภรรยาคู่นี้เลย โดยท่านพญาพิงคราช บอกกับข้าพเจ้าว่าให้รอไปก่อน เพราะกรรมยังหนาอยู่ จนกว่ากรรมจะเบาบาง ในเวลาใกล้ตายก็จะรู้ว่าเป็นเนื้อคู่กันจริง ๆ หรือไม่ ในวันนี้เมื่อต้อนรับผู้คนที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว ด้วยความเหน็ดเหนื่อยเป็นอย่างมาก กับความทุกข์ของคนในโลกมนุษย์จนเวลาล่วงเข้ามาทุ่มหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ได้ทำ ธุระส่วนตัว คือกินข้าวเย็นและพูดคุยกับแม่ ญาติพี่น้อง จนถึงเวลา 3 ทุ่มกว่า ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกง่วงนอน อันเป็นสัญญาณเตือนว่าจะต้องเข้าไปสู่ในโลก วิญญาณ ซึ่งถือได้ว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องทำเมื่อมีความรู้สึกง่วงนอน ตัวข้าพเจ้า

ก็ได้เข้าไปนอนที่ห้องของตัวเองตามปกติ ก่อนนอนก็ได้ไหว้พระสวมนนต์ อันมี
อิติปิโส สวากขาโต สุปปัญโน เมื่อไหว้พระสวมนนต์เสร็จแล้ว ก็ได้ล้มตัวลงนอน
ซึ่งเป็นเวลา 3 หุ่ 35 นาที ของคืนวันที่ 1 ม.ค. 2538 เมื่อนอนไปแล้วก็ได้หลับไป
และหลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรไม่ทราบ ก็ได้ฝันไป ในนิมิตนั้นมีอยู่ว่า
ได้มีบุคคล 2 คน คือท่านครุฑาคันธา และท่านพญาพิงคราช เป็นบุคคลที่ได้พาผม
ไปสู่ฝันเป็นประจําทุกคืนตลอดมา ตั้งแต่ พ.ศ. 2524 จนถึงปัจจุบัน ท่านทั้งสอง
ได้พาผมไปในลักษณะปลิวขึ้นไปข้างบนอย่างรวดเร็วโดยสภาพไร้น้ำหนัก
และไร้จุดหมายปลายทาง ได้ไปไกลพอสมควร ท่านครุฑาคันธาและท่าน
พญาพิงคราช ได้พาผมลง ณ สถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นเป็นที่โล่ง
และเป็นลานกว้าง ตอนที่ลงนั้นได้ลงกลางลาน เมื่อลงเหยียบพื้นที่นั้นแล้ว
ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเป็นที่นุ่ม ๆ เหมือนเหยียบบนหญ้าหรือผ้าพรม ท่านทั้ง 2
ได้พาผมเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว จนมาถึงหัวถนนเส้นหนึ่ง ณ หัวถนนนั้น
ได้มีบุคคล 2 คน ยืนรออยู่ เมื่อได้พบกับบุคคล 2 ท่านนั้นแล้ว ท่านก็ได้ทำ
ความเคารพ ยกมือกราบครุฑาคันธาและท่านพญาพิงคราช ลงกับพื้นนั้น ตามที่ผม
สังเกตเห็นชายทั้ง 2 คน เป็นคนรูปร่างผอมสูง ผิวดำแดง รูปร่างผอมเกร็ง แข็งแรง
ไว้ผมแสดกลางใบหน้ายิ้มแย้ม ท่าทางใจดี ชายทั้ง 2 ท่านแสดงกิริยาดีใจมาก
ที่ได้พบ ท่านครุฑาคันธาและท่านพญาพิงคราช พร้อมด้วยตัวข้าพเจ้า เมื่อได้พบ
หน้ากันท่านพญาพิงคราชได้ทักทายปราศรัยตามสมควรแล้วท่านก็พูดต่อไปว่า
อยากจะคุยอะไร ไปยังโลกมนุษย์ก็พูดหรือส่งไปกับลําเมืองมนุษย์ได้แล้ว
และได้ชี้มาทางข้าพเจ้า ชายทั้ง 2 คน มีความดีใจยิ่งขึ้นไปอีก โดยได้แสดงความ
กระตือรือร้น และได้เข้ามาใกล้ชิดกับข้าพเจ้า โดยได้เดินขนาบข้าง โดยเดิน
เป็นกลุ่มไปเรื่อย ๆ โดยมีท่านครุฑาคันธาเดินนำหน้า ท่านพญาพิงคราช
เดินอยู่ตรงกลาง และข้าพเจ้าเดินหลังสุด โดยชายทั้ง 2 ได้เดินประกบไว้ และได้
แนะนำตัวเองว่า ชายที่อยู่ทางซ้ายมือมีชื่อว่า นายคำเครื่อง ชายที่อยู่ทางขวามือมี
ชื่อว่า นายจันทร์ ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว เมื่อเดือน 12 ขึ้น 5 ค่ำ พ.ศ.
1201 โดยโรคลงดำลงแดง (อหิวาห์) เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วก็ได้ไป
เสวยวิบากกรรม เมื่อเสวยวิบากกรรมแล้วก็ได้ไปอยู่แดนสักคังโลกั ซึ่งค่อยสบาย

หน้อย แล้วก็หัวเราะ เสร็จแล้วหมดบุญจากที่นี่ก็ต้องเตรียมไปเกิดในโลกมนุษย์อีก
เมื่อปี พ.ศ. 2543 เพราะยังไม่หมดเชื้อเกิด จากนั้นท่านทั้ง 2 ก็ได้พูดว่า เรื่องที่จะ
เล่านี้เป็นเรื่องของวัดพระธาตุแก่งสร้อย ว่ามีความเป็นมาอย่างไร จากนั้น
นายคำเครื่องได้พูดกับข้าพเจ้าว่า เมื่อสมัยพระเจ้านพราช แห่งเมืองละโว้
ผู้เป็นพระบิดาของเจ้าแม่จามเทวี ได้มีพระธาตุอรหันต์จำนวน 56 องค์
ซึ่งพระเจ้านพราชได้กราบไหว้บูชาเป็นประจำทุกค่ำเช้า จนถึงสมัยของเจ้าแม่
จามเทวี ได้ถูกทูลเชิญให้มาครองเมืองหริภุญชัย (ลำพูน) เจ้าแม่จามเทวีก็ได้
ขอพระธาตุต่อพระบิดา เพื่อเป็นสิริมงคลในการเดินทางและสักการะบูชา
พระเจ้านพราชก็ได้ถวายพระธาตุให้กับเจ้าแม่จามเทวีตามที่ประสงค์ไว้
เจ้าแม่จามเทวีจึงได้อัญเชิญพระธาตุตามมาด้วย คือ ได้เดินทางมาตามแม่น้ำปิง
ขึ้นมาเรื่อย ๆ จนถึงสถานที่ตั้งของวัดซึ่งเป็นซากเมืองโบราณมาก่อน พอให้เห็น
เป็นมูลดิน พระธาตุแก่งสร้อยเดิม เจ้าแม่จามเทวีก็ได้เล็งเห็นว่าเป็นสถานที่ร่มรื่น
มีต้นไม้เต็มไปหมด จึงได้พักอยู่ที่แห่งนั้น วันหนึ่ง คืนหนึ่งและได้ปรึกษากับเสนา
อำมาตย์ที่มาด้วย ว่าสถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ร่มรื่น สงบวิเวกดีนัก อยากจะสร้าง
วัดไว้ที่นี่สักวัดหนึ่ง เหล่าเสนาอำมาตย์ข้าทาสบริวารได้ยินดังนั้น ก็มีความปิติดีใจ
และเห็นชอบด้วย ที่เจ้าแม่จามเทวีคิดจะสร้างวัด จึงได้พร้อมใจกันสร้างวัด
ในบริเวณดังกล่าว ในคราวนั้น เจ้าแม่จามเทวีได้ลงมือதாகถางสถานที่แห่งนั้น
และลงขอบเป็นครั้งแรก เมื่อวันเพ็ญเดือน 10 พ.ศ. 1200 เมื่อขุดเสร็จแล้ว
เจ้าแม่จามเทวีได้อัญเชิญพระธาตุส่วนหนึ่งที่ได้มาจากพระบิดาบรรจุลงในหลุม
ซึ่งมีพระธาตุอยู่ 9 องค์ พร้อมทั้งแก้วแหวนเงินทองของข้าทาสบริวาร ซึ่งได้บรรจุ
ลงในหลุมนั้นนับได้ 3 ชะลอม อันมีเข็มขัดทองคำซึ่งเป็นทองคำทั้งหมด ในตอนนั้น
ได้มีข้าทาสบริวาร ซึ่งมีส่วนในการก่อสร้างวัดจำนวน 62 คน ในส่วนที่เป็นกำลัง
สำคัญ ทั้ง 62 คนนี้ได้ร่วมกันก่อสร้างวัดอย่างแข็งขัน บ้างก็ช่วยถากถางต้นไม้
บ้างก็ปรับพื้นที่ให้เรียบร้อย บ้างก็เก็บดินที่ไม่เป็นมงคลอันมีจีวรจีวรกายทิ้งไป
จากนั้นเจ้าแม่จามเทวีก็ได้เสด็จไปตามแม่น้ำปิงก่อน เพื่อครองเมืองหริภุญไชย
 และได้สั่งให้คนกลุ่มนี้สร้างวัดต่อไป วัดนี้ได้สร้างเสร็จใช้เวลา 3 เดือนกว่า
จากนั้น นายคำเครื่องก็ได้ตั้งใจพูดให้ข้าพเจ้า นายไพศาล แสนไชย ฟังถึงคนทั้ง
62 คน ซึ่งได้แบ่งเป็นกลุ่มต่าง ๆ ในการสร้างวัดดังนี้

- กลุ่มที่ 1 มีหน้าที่ตากถางต้นไม้ใบหญ้าที่ขึ้นรกให้สะอาด
 กลุ่มที่ 2 มีหน้าที่ปรับพื้นดินให้ราบเรียบ
 กลุ่มที่ 3 มีหน้าที่วัดอาณาเขตของวัด
 กลุ่มที่ 4 มีหน้าที่ปั้นก้อนอิฐ
 กลุ่มที่ 5 มีหน้าที่หาข้าวปลาอาหาร
 กลุ่มที่ 6 มีหน้าที่ป้องกันสัตว์ที่มารบกวนและทำอันตราย
 แต่ละกลุ่มมีชื่อดังนี้

กลุ่มที่ 1

1. นายแวน	2. นางบัวคำ
3. นางสาว	4. นางสร้อย
5. นางหมู	6. นายหน
7. นายหาบ	8. นายลุน
9. นายล่อง	10. นายหวาน

กลุ่มที่ 2

1. นายห้อน	2. นายกิ
3. นายบุ่ม	4. นายมี
5. นายชอด	6. นายหิง
7. นายสง	8. นายหมื่น
9. นายฮอด	10. นายปี

กลุ่มที่ 3

1. นายปาด	2. นายจั้น
3. นายหู	4. นายปิ่น
5. นายหม่น	6. นายดี
7. นายเปิง	8. นายเขียว
9. นายเอื่อง	10. นายเตื่อม

กลุ่มที่ 4

1. นายเลียง	2. นายปิ่น

3. นายอ๋ม

4. นายคำ

5. นายเจย

6. นายยศ

7. นายมา

8. นายเลิง

9. นายเสา

10. นายลอย

กลุ่มที่ 5

1. นางใบ

2. นางนวล

3. นางสาว

4. นางจุม

5. นางทอง

6. นางอิน

7. นางกาบ

8. นางธิ

9. นางตา

10. นางทา

กลุ่มที่ 6

1. นายโท

2. นายจ๊ก

3. นางกวย

4. นายคำ

5. นายลือ

6. นายแยง

7. นายเหลา

8. นายอู่

9. นายเติง

10. นายก้า

11. นายวง

12. นายจา

เมื่อกลุ่มคนเหล่านี้ได้ทำการสร้างวัดพระธาตุแก่งสร้อยเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ก็ได้นิมนต์ พระครูคงค์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ จำนวน 9 รูป เพื่อถวายเสนาสนะสงฆ์
ทั้งหมดไว้กับบรรพบุรุษศาสนา

พระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ 9 รูป มีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้า จันทิมา

2. ท่านสาธุเจ้า อภิวังโส

3. ท่านสาธุเจ้า จิตวรรณโณ

4. ท่านสาธุเจ้า อุปารวรรณโณ

5. ท่านสาธุเจ้า สิทธิวังโส

6. ท่านสาธุเจ้า ปัญญาวิลาโส

7. ท่านสาธุเจ้า สุภัทโท
8. ท่านสาธุเจ้า พุทธะวรรณโณ
9. ท่านสาธุเจ้า พรหมมวรรณโณ

ด้วยเหตุนี้บุญกุศลทั้งหลายที่เขาได้ทำกันมาได้ส่งผลให้บุคคลต่าง ๆ เหล่านี้ได้เวียนว่ายตายเกิดตามกฎวัฏฏสงสารที่พระพุทธเจ้าได้วางไว้ และเป็นไปตามแรงบุญแรงกรรมของแต่ละคน ซึ่งแต่ละคนได้เกิดมาในโลกมนุษย์มีชื่อดังนี้

กลุ่มที่ 1

1. นายแอ่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าอินทร์ อยู่วัดทุ่งยั้ง อ. บ้านตาก จ. ตาก
2. นางบัวคำ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางฉวีวรรณ สอนวงศ์ อยู่ 176 หมู่ที่ 4 ต. สามเงา อ. สามเงา จ. ตาก
3. นางสาว เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางสาวพรรณี สุภามณี อยู่ 238 หมู่ที่ 6 ต. สันทราย อ. เมือง จ. เชียงราย
4. นางสาว้อย เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางกรรณิการ์ โรจนวิเชียร อยู่ 2 หมู่ที่ 7 ต. บ้านไร่ อ. ลาดยาว จ. นครสวรรค์
5. นางหนู เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางเอี่ยมพร กำบังตน อยู่ 10/1 ถ. ข้างหลวง ต. ในเวียง อ. เมือง จ. น่าน
6. นายหน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายมงคล สุภาบุตร อยู่ 100/12 ถ. ประชาหารรษา ต. ในเมือง อ. เมือง จ. กำแพงเพชร
7. นายหาบ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายนิยม อินทกานนท์ อยู่ 68 หมู่ที่ 1 ต. พระธาตุผาแดง อ. แม่สอด จ. ตาก
8. นายฉุน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสำเร็จ กิปัญญา อยู่ ร.ร. ศึกษาสงเคราะห์ตาก อ. เมือง จ. ตาก
9. นายล่อง เกิดมาชาตินี้ชื่อนาย บุญเลิศ ภูเกตุ อยู่ 126/1 หมู่ที่ 1 ต. ป่ามะคาบ อ. เมือง จ. พิจิตร
10. นายหว่าน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายวรวุฒิ วงศ์ร้าย อยู่ 270/1 หมู่ที่ 3 ต. ท่าพุทธา อ. คลองขลุง จ. กำแพงเพชร

กลุ่มที่ 2

1. นายห่อน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพัฒน์พงศ์ พวงทอง อยู่ 215 หมู่ที่ 1
ถ. แหล่งพาณิชย์ ต. บ้านกาศ อ. แม่สะเรียง จ. แม่ฮ่องสอน
2. นายกิ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายวัลลภ เทพบริสุทธิ์ อยู่ 5/1
ถ. ช้างเผือก ต. ศรีภูมิ อ. เมือง จ. เชียงใหม่
3. นายบุ่ม เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสมรัตน์ ปัญโญ อยู่ 119 หมู่ที่ 9
ต. ถ้ำ อ. ดอกคำใต้ จ. พะเยา
4. นายมี เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายถวิล พึ่งสุข อยู่ 442 หมู่ 10
ต. หุ่นทราย อ. คลองขลุง จ. กำแพงเพชร
5. นายขอด เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายประยูร แซ่เฮง อยู่ 35 ถ. วิมประดิษฐ์
ต. หาดใหญ่ อ. หาดใหญ่ จ. สงขลา
6. นายหิง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายอภิชาติ บุญศิริ อยู่ 41 ถ. รังสิตวงศ์
ต. หนองแค อ. หนองแค จ. สระบุรี
7. นายสง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายปราโมทย์ พงศ์เกษม อยู่ 2/2
หมู่ที่ 4 ต. หมอนนาง อ. พนัสนิคม จ. ชลบุรี
8. นายหมื่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพอประเสริฐ เศษสุพัฒนา อยู่ 753
ถ. ตากสิน ต. หนองหลวง อ. เมือง จ. ตาก
9. นายฮอด เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสม อติศัยกุล อยู่ 214/1 ถ. ศรีพานิช
อ. แม่ฮอด จ. ตาก
10. นายปี เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายบุรพา มหาบุญญานนท์
อยู่อำเภอแม่ระมาด จ. ตาก

กลุ่มที่ 3

1. นายปาด เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าพันธ์ วัดเกศแก้วบุรพา
อ. แม่ฮอด จ. ตาก
2. นายจิ้น เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าถาวร วัดเวฬุวัน อ. แม่ฮอด
จ. ตาก
3. นายหนู เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าสนธิ์ อยู่วัดชุมพลคีรี
อ. แม่ฮอด จ. ตาก

4. นายปิ่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าสมศักดิ์ อยู่วัดคอนแก้ว
อ.แม่สอด จ. ตาก
5. นายหม่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าสมพงษ์ อยู่วัดมาตานุสรณ์
อ. แม่สอด จ. ตาก
6. นายดี เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าจ้านงค์ อยู่วัดทุ่งกระเซาะ
อ. บ้านตาก จ. ตาก
7. นายเปิง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าทองอยู่ อยู่วัดโพธิ์งาม
อ. บ้านตาก จ. ตาก
8. นางเขียว เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าวสันต์ อยู่วัดคอนแก้ว
อ. แม่ระมาด จ. ตาก
9. นายเฮือง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าคำปิ่น อยู่วัดแม่ระมาดน้อย
อ. แม่ระมาด จ. ตาก
10. นายเตื่อม เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าปิ่นเสริฐ อยู่วัดสิทธิवास
อ. แม่ระมาด จ. ตาก

กลุ่มที่ 4

1. นายเลียง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสุกิจ ทฤษฏีรักษ์ อยู่เมืองหละปูน
(ลำพูน) คนนี้ เจ้าของนิมิตรู้จัก
2. นายปิ่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายทรงศักดิ์รัตนพงศ์อยู่ 4/12 ถ.วิเศษกุล
ต. ทับเที่ยง อ. เมือง จ. ตรัง
3. นายอุ่ม เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าไชยยะวงศาพัฒนา
อยู่วัดพระบาทห้วยต้ม อ.ถ้ำ จ. ลำพูน
4. นายคำ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าประโยชน์ อยู่วัดนาถับแล
อ. ทองแสนขัน จ. อุตรดิตถ์
5. นายเจย เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าบุญจันทร์ อยู่วัดโพธิ์ชัยศรี
ต. บ้านโคก อ. บ้านโคก จ. อุตรดิตถ์
6. นายยศ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าสำราญ อยู่วัดใหญ่ท่าเสา
อ. เมือง จ. อุตรดิตถ์

7. นายมา เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าทองคำ อยู่วัดเจติยคีรีวิหาร
อ. ลับแล อ. อุตรดิตถ์
8. นายเส็ง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าทวีป อยู่วัดจันทาราม
อ. คลองขลุง จ. กำแพงเพชร
9. นายเสา เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าอำนาจ อยู่วัดคลองโพธิ์
อ. เมือง จ. อุตรดิตถ์
10. นายลอย เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้ามงคล วัดศรีบุญณาวาส
อ. เมือง จ. กำแพงเพชร

กลุ่มที่ 5

1. นางใบ เกิดมาชาตินี้ นางฉวีวรรณ สอนวงศ์ อยู่ 176 หมู่ที่ 4
ต. สามเงา อ. สามเงา จ. ตาก
2. นางนวล เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางอุษณา กิตติประยูร อยู่ 29/13
ซ. เทพนิมิต ถ. สิงหนวัฒน์ อ. เมือง จ. พิษณุโลก
3. นางสาว เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางสาวราณี จินาสวัสดิ์ อยู่ 118 หมู่ที่ 6
วังเหนือ อ. วังเหนือ จ. ลำปาง
4. นางจุม เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางลักขณา พลอยเลื่อมแสง อยู่ 131/17
ถ. ช่างหล่อ ต. หายยา อ. เมือง จ. เชียงใหม่
5. นางทอง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางสาวทรง จันทรัมย์ อยู่ 121 ถ. น้ำล้อม
ต. เวียงเหนือ อ. เมือง จ. ลำปาง
6. นางอิน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางบุศรา เจ้าประสงค์ อยู่ 40
ถ. พหลโยธิน 37 เขตบางเขน กรุงเทพฯ
7. นางกบ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางสาวจิ บัญปักษ์ อยู่ 1332 ซ.สารภี 3
ถ. เจริญรัก ต. บางลำภูล่าง เขตคลองสาน กรุงเทพฯ
8. นางธิ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางกานดา น้าชม อยู่ 126 หมู่ที่ 9
ต. ท่าแค อ. เมือง จ. ลพบุรี
9. นางถา เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางสาวศิริกานต์ บัวเพ็ง อยู่ 149 หมู่ที่ 6
ต. ทรายแก้ว อ. ศรีราชา จ. ชลบุรี

10. นางทา เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางบุญชู บัวสุวรรณ อยู่ 162/21
ถ. โกสีย์ ต. ปากน้ำโพ อ. เมือง จ. นครสวรรค์

กลุ่มที่ 6

1. นายโท เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าล้วน อยู่วัดศรีภิรมย์
อ. คลองขลุง จ. กำแพงเพชร
2. นายชัก เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าแสง อยู่วัดวังน้ำแดง
อ. คลองขลุง จ. กำแพงเพชร
3. นางกุย เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าทองดี อยู่วัดขันตีวนาราม
อ. คลองขลุง จ. กำแพงเพชร
4. นายคำ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าสมบัติ อยู่วัดโค้งวิไล
อ. คลองขลุง จ. กำแพงเพชร
5. นายลือ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าโอค อยู่วัดพรหมประดิษฐ์
อ. คลองขลุง จ. กำแพงเพชร
6. นายแยง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าผดุงกิจ
อยู่วัดพัฒนราษฎร์บำรุง อ. ขาณุวรลักษณ จ. กำแพงเพชร
7. นายเหลา เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าสวัสดิ์
8. นายอุ่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าชุมพล
9. นายเต็ง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าอุเทน
10. นายกำ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าธนิศย์

(ท่านสาธุเจ้าทั้ง 3 รูปนี้คืออันดับที่ 7 – 10 อยู่ที่ไหนให้ไปถามท่าน
สาธุเจ้าผดุงกิจ ท่านจะบอกให้)

11. นายวง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าสุเวช อยู่วัดนาควัชรโสภณ
อ. เมือง จ. กำแพงเพชร
12. นายจา เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าบุญมา อยู่วัดไหนให้ไปถาม
ท่านสาธุเจ้าสุเวช ท่านจะบอก บอกเพราะอยู่ใกล้กัน
ทำงานร่วมกันอยู่

พระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ 9 รูป

1. ท่านสาธุเจ้า จันทิมา เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าเปี้ยว พุทธโร
อยู่วัดท่านา อ. เมือง จ. ตาก

2. ท่านสาธุเจ้า อภิวัังโส เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าป็น อยู่วัดแม่ยะ อ.
บ้านตาก จ. ตาก

3. ท่านสาธุเจ้าฐิตวรรณโณ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าปี่ วัดสังฆาราม
อ. บ้านด่านลานหอย จ. สุโขทัย

4. ท่านสาธุเจ้า อุปรววรรณโณ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าบุญมี เมธิโก
อยู่วัดมณีบรรพต อ. เมือง จ. ตาก

5. ท่านสาธุเจ้า สิทธิวัังโส เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าคำป็น สุภัทโท
อยู่วัดสันโป่ง อ. แม่ริม จ. เชียงใหม่

6. ท่านสาธุเจ้าปัญญาวิลาโส เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าวิบูลย์วิชธรรม
อยู่วัดท่ามะเขือ จ. กำแพงเพชร

7. ท่านสาธุเจ้า สุภัทโท เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าตุ่น อยู่วัดมะเขือแจ้
อ. เมือง จ. ตาก

8. ท่านสาธุเจ้า พุทธะววรรณโณ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าเดิม
อยู่วัดหนองโพธิ์ จ. นครสวรรค์

9. ท่านสาธุเจ้าพรหมววรรณโณ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้ากัน
อยู่วัดเขาแก้ว จ. นครสวรรค์

ทั้ง 9 รูปนี้ ได้หมดเชื้อเกิดไปก่อนที่จะพบคนกลุ่มนี้ ในตอนบูรณะ
ปฏิสังขรณ์วัดพระธาตุแก่งสร้อยใน 200 ปีข้างหน้า

จากนั้นนายคำเครื่องได้พูดเน้นเสียงว่า ถ้าหากไฟศาลได้พบหมู่คนที่
สร้างวัดพระธาตุแก่งสร้อย ก็ขอให้ช่วยบอกเขาว่าอย่าได้ประมาทในชีวิต
ให้รักษาศีล ทาน ภาวนาให้ดี เมื่อทุกคนได้ทำตามนี้แล้วชาติต่อไปทุกคน
ที่กล่าวชื่อไว้จะได้เกิดเป็นมนุษย์อีก และได้มาฟื้นฟูบูรณะวัดพระพุทธศาสนา
และบูรณะปฏิสังขรณ์วัดพระธาตุแก่งสร้อยแห่งนี้อีกครั้งหนึ่ง นับจากเวลานี้ต่อไป
ไม่ต่ำกว่า 200 ปี โดยที่แต่ละคนจะได้มาเกิดในโลกมนุษย์อีก ซึ่งชาติต่อไปมีชื่อ

ดังนี้.... แต่หากคนกลุ่มนี้ได้ทำตรงกันข้ามกับที่ไว้ไว้ เขาจะได้มาเกิดเป็นอย่างอื่น
ที่ต่ำกว่าความเป็นมนุษย์ (เรื่องนี้ถ้าบุคคลใดมีความเกี่ยวข้องในเรื่องมีความสนใจ
เกี่ยวกับบุญกรรมของตนเอง ตลอดถึงแนวทางแก้ไขในส่วนที่ไม่ดีให้ดีขึ้น
ในชาตินี้และชาติหน้า ให้ติดต่อมาทางตัวผม นายไพศาล แสนไชย ผมจะพิจารณา
บอกเป็นราย ๆ ไป

เมื่อได้เรื่องเรียบร้อยแล้ว ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ก็ได้พา
ผมไปที่อื่นอีก เมื่อได้เรื่องมากแล้ว ท่านทั้งสองก็ได้พาผมกลับมาถึงที่ไหนไม่รู้
ตัวผมได้สะดุ้งตื่นนอน ขณะนั้นเป็นเวลา 05.30 น. ณ วันที่ 2 ม.ค. 2538 เมื่อถึงเวลา
ก็ได้เขียนเชิงบันทึกให้ทราบดังนี้

มังคะลัง นิमितตัง กล่าวยังนิमितความฝันก็ขอจบเพียงเท่านี้ก่อนแล

เริ่มบันทึก วันที่ 27 มี.ค. 2542 เวลา 10.00 น.

บันทึกเสร็จ วันที่ 28 มี.ค. 2542 เวลา 12.00 น.

นิมิตพิศวง เมืองลี้

ก่อนที่จะเล่าเรื่อง นิมิตพิศวงของเมืองลี้ จังหวัดลำพูนที่ผมได้ฝันได้ฟังมาจากแดนทิพย์แดนธรรม ก็จะขออนุญาตนำหลักธรรมอันเป็นเครื่องปรุงแต่งจิตใจ ให้เกิดความเข้าใจ และจะได้นำมาเป็นเครื่องส่องทางชีวิตให้ดำเนินไปอย่างมีความสุข สมกับที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์และพบพระพุทธศาสนา เพื่อมิให้หลักธรรมต่าง ๆ อันมีคุณค่าสถิตย์อยู่แต่ในโบราณหรือในหนังสือ ขาดการเอาใจใส่ดูแล

หลักธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าล้วนแล้วแต่นำมาซึ่งประโยชน์สุขแก่สัตว์โลกผู้มีธุลีในดวงตาแน่นอนหนา เพราะทุกวันนี้เราเกิดมาอยู่ในยุคของโลกใหม่โลกที่สังจธรรมกำลังจะอันตรายหายไปจากจิตใจของคน ทำให้คนเราทุกวันนี้โหดเหี้ยมเห็นแก่ตัว โลกถูกเป็นไฟไปทุกหย่อมหญ้า สังคมโลกสมัยใหม่จึงถูกย้อมและมัวเมาไปด้วยวัฒนธรรมอันหลากหลายที่พึงทางใจของคนเราจึงไม่มี สังจธรรมมิได้ถูกหิบบกขึ้นมาเป็นที่พึงทางใจ พระรัตนตรัยจะกลายเป็นตำนานที่ถูกกล่าวขวัญหรือเป็นเพียงสมุดบันทึกหรือเป็นเพียงวัตถุชิ้นหนึ่งเท่านั้น

การนำเอาหลักธรรมมาเป็นหลักชัย ชี้นำทางชีวิตสำหรับคนเรา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งยวด ชีวิตนั้นถูกความชราูกรานอยู่อย่างเงิบๆ ทุกคน ทุกชีวิตล้วนแล้วแต่ตกอยู่ท่ามกลางกระแสอันเชี่ยวกราดของความไม่เที่ยงแท้แน่นอน ความเป็นอนิจจัง ความเป็นทุกข์ และความที่ไม่บังคับบัญชาให้เป็นไปตามความต้องการได้ แต่คนเราก็ประมาทลืมทำความดี ลืมการทำบุญทำทาน ปล่อยชีวิตสะเปะสะปะเรื่อยไป ผลที่สุดตายไปแล้ว ไม่มีคุณงามความดี หรือไม่มีอะไรที่จะทำเพื่อความดี การมีชีวิตจึงเป็นการขาดทุน ไม่มีกำไรโดยแท้

หลักธรรมที่จะกล่าวนี้เป็นหลักสังคหวัตถุ เป็นการทบทวนความทรงจำก่อนที่จะเข้าไปสู่การนิมิตของผม

1. **อัตถจริยา** การประพฤติปฏิบัติเพื่อประโยชน์ร่วมกันมีอะไรช่วย
เกื้อกูลกันและกัน

2. **สันโดษ** ความพึงพอใจในสิ่งที่มีอยู่ พอใจในสิ่งของตน พอใจตามมี
ตามได้ พอใจในสิ่งที่ได้มาโดยชอบธรรม

3. **การทำบุญ** บุญนั้นเป็นชื่อของความสุข การทำบุญย่อมนำความสุขมาให้
การทำบุญย่อมหล่อเลี้ยงจิตใจให้เบิกบานแจ่มใส มีพลังมีอำนาจ บุญเป็นที่พึง
ทางใจอย่างยอดเยี่ยมที่สุด ไม่มีอะไรมาเปรียบปาน

4. **การละความทุกข์ทั้งปวง** สัตว์โลกทั้งหลายย่อมมีกรรมเป็นของตัว
ใครทำกรรมใดไว้ย่อมได้รับผลกรรมนั้น ความทุกข์ ย่อมไม่เป็นที่ปรารถนาของ
บุคคล สัตว์อื่น รักสุขเกลียดทุกข์ฉันใด มนุษย์ก็มีความรักสุข เกลียดทุกข์ฉันนั้น
การถอยออกมาจากความทุกข์โศก ความอาลัยอาวรณ์ ไม่มีสิ่งใดอื่นนอกจากการ
ประพฤติปฏิบัติทางแห่งคุณงามความดี ละเว้นความชั่ว ชำระจิตใจให้แจ่มใส
บริสุทธิ์ บริบูรณ์

5. **เกื้อกูลมารดาบิดา** มารดาบิดาเป็นผู้มีอุปการะมากต่อบุตรธิดา ผู้เป็น
บุตรธิดาจึงควรปฏิบัติชอบต่อท่านโดยประการทั้งปวง การปฏิบัติชอบต่อมารดา
บิดานั้นเป็นบุญมาก มารดาบิดาย่อมพอใจยกทรัพย์มรดกให้แก่บุตรธิดาที่
ปฏิบัติชอบต่อท่าน หนึ่งคนทั้งหลายย่อมสรรเสริญ เมื่อร่างกายแตกทำลายย่อม
บันเทิงในสวรรค์ การเกื้อกูลมารดาบิดาจึงชื่อนำความสุขมาให้

6. **การถือแก้แสมณะและพรหม** การปฏิบัติชอบในบรรพชิตหรือใน
นักพรตทั้งหลายชื่อว่า การถือแก้แสมณะ การปฏิบัติชอบในพระพุทธเจ้า
พระปัจเจกพุทธเจ้าและสาวกของพระพุทธเจ้าทั้งหลายผู้ลอบบาปได้แล้ว
ชื่อว่าถือแก้แพรหม (พรหมัญญาตา) เพราะอรรถว่าท่านเหล่านั้นเป็นผู้มีคุณธรรม
สูง ย่อมนำความสุขมาให้ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ทั้งเป็นปัจจัยให้ได้บรรลु
มรรคผล นิพพานอันเป็นความสุขอย่างยิ่ง

7. **ศีลนำความสุขมาในคนชรา** ความสุขบางอย่างมีเฉพาะกาล คือ ในเวลา
ที่ยังหนุ่มสาวอยู่เท่านั้น แต่ความสุขอันเกิดจากศีลนั้นเป็นสุขที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต
ยิ่งแก่ยิ่งมีความสุข หนึ่งความสุขอันเกิดจากเครื่องประดับ เช่น เสื้อผ้าแพรพรรณ

แก้วแหวนเครื่องอลังการก็ให้ความสุขในบางวัย บางอย่างเหมาะแก่คนบางวัย แต่ศีลเหมาะแก่คนทุกวัย ก่อให้เกิดความสุขใจตลอดเวลาที่รักษา

8. ศรัทธาตั้งมั่นแล้วนำความสุขมาให้ ศรัทธาคือความเชื่อในสิ่งอันควรเชื่อ เชื่อกรรม ผลของกรรม มรดกแห่งกรรมและเชื่อพระปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เมื่อเชื่อแล้วย่อมไม่หวั่นไหวในสิ่งใด อะไรเกิดขึ้นแก่ชีวิตก็ปลงตกว่านี่คือกรรม นี่คือผลแห่งกรรม นี่คือมรดกแห่งกรรมที่เราจะต้องยอมรับ หลีกเลี้ยงไม่ได้ มีใจแช่มชื่นอยู่เสมอ ปลงใจเชื่อเรื่องกรรมเสียอย่างเดียว มีความสุขในชีวิตขึ้นอีกมากมาย และเป็นทางให้ไม่กลัวทำความชั่วด้วย เพราะกลัวผลกรรม ศรัทธาจึงชื่อนำความสุขมาให้

9. สุข ปัญญาปฏิทาโ การได้ปัญญาให้เกิดสุข ปัญญาอย่างใดอย่างหนึ่งใน 2 อย่าง คือ โลกิปัญญาหรือโลกุตตรปัญญา ผู้ได้โลกิปัญญาย่อมสามารถอยู่เป็นสุขในโลก เพราะใช้โลกิปญญานั้นหาทรัพย์ตั้งหลักฐานเว้นสิ่งชั่ว ทำสิ่งดี สงเคราะห์คนที่ควรสงเคราะห์ เหล่านี้ล้วนเป็นเหตุให้เกิดสุขทั้งสิ้น ผู้ได้โลกุตตรปัญญา ใจอยู่ในธรรม เอิบอิ่มอยู่ในธรรม ไม่มีกิเลสภาระรบกวน ให้นั่งใจ ย่อมมีความสุข ความเบิกบานอยู่ตลอดเวลา เป็นความสุขอย่างยิ่ง

10. การไม่ทำบาปทั้งปวงเป็นสุข คือเว้นบาปโดยเด็ดขาด ด้วยเสตุฆาตวิริติ คือละบาปด้วย อริยมรรคไม่ให้มันเกิดขึ้นอีก เมื่อบาปอันเหตุแห่งทุกข์ไม่เกิดขึ้น ความไม่เกิดขึ้นแห่งทุกข์เป็นความสุข การไม่ทำบาปย่อมนำความสุขมาให้

ข้อธรรมอีกประการหนึ่งที่จะนำมากล่าวโดยย่อ เพื่อส่งเสริมศรัทธา ความเชื่อ ความเข้าใจแล้วนำไปประพฤติกปฏิบัติ ชีวิตทั้งชีวิตจะไม่มีขาดทุนมีแต่กำไร เกิดมาไม่เปล่าประโยชน์ ไม่เป็นโมฆะบุญ

กัลยาณมิตรตา ความมีกัลยาณมิตร คือ มีผู้แนะนำ สั่งสอนที่ปรึกษา เพื่อนที่คบหา และบุคคลผู้แวดล้อมที่ดี ความรู้จักเลือกเสวนาบุคคล หรือเข้าร่วม หมู่กับท่านผู้ทรงคุณทรงปัญญา มีความสามารถ ซึ่งจะช่วยเหลือ สนับสนุน ชักจูงชี้ช่องทาง เป็นแบบอย่าง ตลอดจนเป็นเครื่องอุดหนุนเกื้อกูลแก่กัน ให้ดำเนินก้าวหน้าไปด้วยดี ในการศึกษาอบรม การครองชีวิตการประกอบกิจการ และธรรมปฏิบัติ สิ่งแวดล้อมทางสังคมที่ดี

“ภิกษุทั้งหลาย เมื่อดวงอาทิตย์อุทัยอยู่ ย่อมมีแสงอรุณขึ้นมาก่อน เป็นบุพนิมิต จันได ความมีกัลยาณมิตรก็เป็นตัวนำเป็นบุพนิมิต แห่งการเกิดขึ้นของอรายธัชฎางคิกมรรค แก่ภิกษุ จันนั้น”

“ความมีกัลยาณมิตร เท่ากับเป็นพรหมจรรย์ (การครองชีวิตประเสริฐ) ทั้งหมดทีเดียว เพราะว่าผู้มีกัลยาณมิตรพึงหวังสิ่งนี้ได้ คือ จักเจริญ จักทำให้มาก ซึ่งอรายธัชฎางคิกมรรค”

“อาศัยเราผู้เป็นกัลยาณมิตร เหล่าสัตว์ผู้มีชาติเป็นธรรมก็พ้นจากชาติ ผู้มีชราเป็นธรรมดา ก็พ้นจากชรา ผู้มีมรณะเป็นธรรมดาก็พ้นจากมรณะ ผู้มีโสกะ ปรีเวทะ ทุกข์ โทมนัส และอายุราสเป็นธรรมดา ก็พ้นจากโสกะ ปรีเวทะ ทุกข์ โทมนัสและอุปายาส”

“เราไม่เล็งเห็นองค์ประกอบภายนอกอื่นแม้สักอย่างเดียว ที่มีประโยชน์ มากสำหรับภิกษุผู้เป็นเสขะเหมือนความมีกัลยาณมิตร ภิกษุผู้มีกัลยาณมิตร ย่อมกำจัดอกุศลได้และย่อมยังกุศลให้เกิดขึ้น”

“ความมีกัลยาณมิตร ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่ เพื่อความดำรงมั่น ไม่เสื่อมสูญ ไม่อันตรายแห่งสังขาร” ฯลฯ

โยนิโสมนสิการ (การใช้ความถुววิธี) คือกระทำในใจโดยแยกคายมองสิ่งทั้งหลายด้วยความคิดพิจารณาสืบค้นถึงต้นเค้าสาเหตุผลจนตลอดสาย แยกแยะออกพิเคราะห์ให้ถุด้วยปัญญาที่คิดเป็นระเบียบและโดยอธิบายวิธีให้เห็นสิ่งนั้น ๆ หรือปัญหานั้น ๆ ตามสถานะและตามความสัมพันธ์แห่งเหตุปัจจัย

“ภิกษุทั้งหลาย เมื่อดวงอาทิตย์อุทัยอยู่ ย่อมมีแสงอรุณขึ้นมาก่อนเป็น บุพนิมิต จันได ความมีกัลยาณมิตรก็เป็นตัวนำเป็นบุพนิมิต แห่งการเกิดขึ้นของ อรายธัชฎางคิกมรรค แก่ภิกษุ จันนั้น”

“เราไม่เล็งเห็นองค์ประกอบภายในอื่นแม้สักอย่างเดียวที่มีประโยชน์ มากสำหรับภิกษุผู้เป็นเสขะ เหมือนโยนิโสมนสิการ ภิกษุผู้มีโยนิโสมนสิการ ย่อม กำจัดอกุศลได้ และย่อมยังกุศลให้เกิดขึ้น”

“เราไม่เล็งเห็นธรรมอื่น แม้สักข้อหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุให้สัมมาทิฐิ ที่ยังไม่ เกิดขึ้น ก็เกิดขึ้น ที่เกิดขึ้น ก็ยิ่งเจริญขึ้น เหมือนโยนิโสมนสิการเลย”

“เราไม่เล็งเห็นธรรมอื่น แม้สักข้อหนึ่ง ซึ่งจะเป็นเหตุให้ความสงสัยที่ยังไม่เกิด ก็ไม่เกิดขึ้น ที่เกิดขึ้นแล้ว ก็ถูกขจัดเสียได้ เหมือนโยนิโสมนสิการเลย”

“โยนิโสมนสิการ ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่ว่า เพื่อความดำรงมั่น ไม่เสื่อมสูญ ไม่อันตรายแห่งสังขาร” ฯลฯ

อัปมาทะ (ความไม่ประมาท คือ ความเป็นอยู่อย่างไม่ขาดสติ หรือความเพียรที่มีสติเป็นเครื่องเร่งเร้าและควบคุมได้แก่ การดำเนินชีวิตโดยมีสติเป็นเครื่องเร่งเร้าและควบคุม ได้แก่การดำเนินชีวิตโดยมีสติเป็นเครื่องกำกับความประพฤติปฏิบัติและการกระทำทุกอย่างระมัดระวังตัว ไม่ยอมถลำลงไปทางเสื่อม แต่ไม่ยอมพลาดโอกาสสำหรับดีงามและความเจริญก้าวหน้า ตระหนักในสิ่งที่พึงทำและพึงละเว้น ใส่ใจสำนึกอยู่เสมอในหน้าที่อันจะต้องรับผิดชอบ ไม่ยอมปล่อยปละละเลย กระทำการด้วยความจริงใจรอบคอบและรุดหน้าเรื่อยไป

“ภิกษุทั้งหลาย เมื่อดวงอาทิตย์อุทัยอยู่ ย่อมมีแสงอรุณขึ้นมาก่อนเป็นบุพนิมิต ฉันทใด ความมีกัลยาณมิตรก็เป็นตัวนำเป็นบุพนิมิต แห่งการเกิดขึ้นของอารยอัษฎางคิกมรรค แก่ภิกษุฉันทนั้น”

“ธรรมเอก ที่มีอุปการะมาก เพื่อการเกิดขึ้นแห่งอารยอัษฎางคิกมรรค ก็คือความถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท”

เราไม่เล็งเห็นธรรมอื่นแม้สักอย่างเดียวที่เป็นเหตุให้อารยอัษฎางคิกมรรคที่ยังไม่เกิด ก็เกิดขึ้น ที่เกิดขึ้นแล้ว ก็เจริญบริบูรณ์เหมือนอย่างความถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทนี้เลย

“รอยเท้าของสัตว์บกทั้งหลาย ชนิดใด ๆ ก็ตาม ย่อมลงในรอยเท้าข้างได้ทั้งหมด รอยเท้าข้าง เรียกว่าเป็นยอดของรอยเท้าเหล่านั้น โดยความใหญ่ ฉันทใด กุศลธรรมทั้งหลายอย่างใด ๆ ก็ตามย่อมมีความไม่ประมาทเป็นมูล ประชุมลงในความไม่ประมาทได้ทั้งหมด ความไม่ประมาท เรียกได้ว่าเป็นยอดของธรรมเหล่านั้น ฉันทนั้น”

“ผู้มีกัลยาณมิตร พึงเป็นอยู่โดยอาศัยธรรมเอกข้อนี้ คือ ความไม่ประมาทในกุศลธรรมทั้งหลาย”

“ธรรมเอกอันจะทำให้ยึดเอาประโยชน์ไว้ได้ทั้ง 2 อย่าง คือ ทั้งทิฏฐุชัมมิกัตถุ (ประโยชน์ปัจจุบัน ประโยชน์เฉพาะหน้า หรือประโยชน์สามัญของชีวิต เช่น ทรัพย์ ยศ กามสุข เป็นต้น) และสัมปรายิกัตถุ (ประโยชน์เบื้องหน้าหรือประโยชน์ขั้นสูงขึ้นไปทางจิตใจหรือคุณธรรม) ก็คือความไม่ประมาท”

“สังขาร (สิ่งที่ปัจจัยปรุงแต่งขึ้น)ทั้งหลาย มีความเสื่อมสิ้นไปเป็นธรรมชาติ ทานทั้งหลายจึงยังประโยชน์ที่มุ่งหมายให้สำเร็จด้วยความไม่ประมาทเถิด”

“ความไม่ประมาท ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่ เพื่อความดำรงมั่น ไม่เสื่อมสูญ ไม่อันตรายแห่งสังขาร” ฯลฯ

ศุภนิมิตเรื่อง การสร้างเมืองดี

อ. ลี จ. ลำพูน

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2538 ซึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ในวันนี้ประชาชนต่างพร้อมใจกันสรรเสริญบารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยการประดับธงชาติทุกหลังคาเรือน ในวันนี้เกือบทั้งวัน ตัวผมนายไพศาล แสนไชย ได้อยู่คอยต้อนรับแขกผู้มาเยี่ยมที่บ้านหลายหมู่หลายคณะ ซึ่งแขกหมู่นี้แบ่งออกได้ 3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มที่มีนิมิตถึง และมีจดหมายไป เมื่อได้รับจดหมาย มีความสนใจจึงมาถามรายละเอียดที่บ้าน

2. กลุ่มที่ได้อ่านหนังสือเรื่องนิมิตที่พิมพ์แจก เมื่อได้อ่านแล้วมีความสนใจ

3. กลุ่มที่มีความทุกข์ใจ เช่น ครอบครัวมีภาระหนี้สิน ผัวเมียทะเลาะกัน มีโรคภัยไข้เจ็บอยู่ในตัวรักษาไม่หาย ขอคำปรึกษาว่าเป็นวิบากกรรมอะไร เมื่อต้อนรับแขกทั้งวันแล้ว เวลาถึงมาถึง 3 หมู่ อาการง่วงนอนก็เกิดขึ้นกับตัวผม ซึ่งเป็นสัญญาณเตือนว่าจะต้องไปทำหน้าที่ในโลกวินญาณ ซึ่งเป็นปกติวิสัยหรือเป็นหน้าที่ที่จะต้องทำ

หลังจากเข้านอนไปแล้ว และได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรไม่ทราบ ได้มีท่านทั้งสองมารับผมไปเหมือนเดิม คือ ภูบาลันธา และพญาพิงคราช

ก่อนจะพาผมไป ผมก็เห็นตนเองนอนอยู่ในลักษณะนอนหงาย มีอวัยวะที่หน้าอก มือซ้ายเหยียดตรงไป ผ้าห่มเลยเอวมานิดหนึ่ง ท่านทั้งสองได้พาผมไปในลักษณะ พลิวขึ้นไป โดยรู้จุดหมายปลายทางและไร่น้ำหนัก ท่านทั้งสองได้พาผมไปไกลพอสมควร จึงได้พาลงอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นเป็นลานกว้าง เหมือนสนามฟุตบอล ท่านทั้งสองได้พาเดินจนพ้นขอบสนามนั้น

เมื่อพ้นขอบสนามถึงได้รู้ว่าตรงนั้น มีหัวถนนเกิดขึ้น ถนนนี้มีความกว้าง ประมาณ 10 วา และมีต้นไม้ขึ้น 2 ต้น ตรงหัวถนนนั้น ต้นไม้นี้แผ่กิ่งก้านสาขาคลายต้นไทร มีใบและดอกคล้ายต้นทานตะวัน ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วบริเวณนั้น ท่านทั้งสองได้พาผมเดินไปตามถนน ซึ่งผมได้สังเกตเห็นว่าเป็นบ้านเมืองหนึ่ง บ้านเมืองนี้แต่ละหลังเป็นทรงจัตุรมุขขนาดกลาง และห่างกัน ประมาณ 10 วัน ต่อหลัง

จนได้มาหยุดที่บ้านหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านหลังขวามือ ท่านพญาพิงคราช ได้บอกว่าบ้านหลังนี้เป็นลำดับที่ 75 ของแถวนี้ ชั้นนี้ อันดับที่ 74 ท่านพูดพร้อมกับชี้มือไปเป็นเจ้าของชื่อ เจ้าอินทศัณฐ์ ส่วนอันดับที่ 76 เป็นของคนชื่อ “ส่วนบุญ” จากจังหวัดลำพูน แต่อันดับที่ 75 เป็นของใคร เดียวไปถามพูดคุยกับเขา ซึ่งถึงเวลาที่จะพูดคุยกันแล้ว

ท่านทั้งสองคือ ท่านครุบัคัณธา และ ท่านพญาพิงคราช ได้พาผมเดินเข้าไปที่บ้านทรงจัตุรมุขหลังนั้น ซึ่งในที่นั้น ผมได้สังเกตเห็นผู้หญิงคนแก่อายุ 80 กว่าปี นั่งลักษณะต้อนรับและรอคอยอยู่แล้ว เมื่อเห็นคณะของผมไป ผู้หญิงคนนั้นมีลักษณะอาการนอนน้อมและเชิญขึ้นบ้าน โดยบนบ้านมีเก้าอี้เรียงกันอยู่ 4 ตัว โดยครุบัคัณธาได้รับเชิญนั่งหัวสุด ถัดมาก็พญาพิงคราช และตัวผม (นายไพศาล แสนไชย) ส่วนหญิงคนชรานั้นนั่งเก้าอี้อีกฟากหนึ่ง

ผมสังเกตเห็นหญิงชราคนนั้น จากการแต่งกายนุ่งเสื้อทรงกระบอกแขนยาวสีฟ้า ปลายแขนห้อยด้วยกุ๊ไว้ผมเกล้ามวย นุ่งผ้าสีลายเครือเถา รัดเข็มขัดสีทอง ดุระยิบระยับงามตา

เมื่อพบกันแล้ว ครุบัคัณธาได้หันหน้ามามองพญาพิงคราชเป็นทำนอง หรือสัญญาบอกอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วพญาพิงคราชได้เอ่ยปากขึ้นมาทันทีว่า

มีอะไรหรือเรื่องราวอย่างไรที่จะพูดคุยหรือส่งไปยังโลกมนุษย์ก็พูดคุย และส่งไปได้แล้ว ถึงเวลาที่จะได้ส่งกัน

จากนั้นผู้หญิงชราก็ได้ยกมือไหว้ เป็นการระนอบน้อมแล้วพูดออกไปว่า กราบนมัสการท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ตลอดถึงนายไพศาล ผมได้ยกมือไหว้ตอบท่าน มาถึงตอนนี้ท่านพญาพิงคราชได้สะกิดให้ผมตั้งใจฟังเรื่องราวที่ผู้หญิงชรานั้นจะได้เล่าต่อ

ผู้หญิงชราก็ได้หันหน้ามาพูดกับข้าพเจ้าว่า “รู้จักแม่ฮุย (คุณยาย) มั้ย” ผมตอบว่า “ไม่รู้จัก” ผู้หญิงชรา ก็หัวเราะจืดจางนิดหนึ่ง แล้วพูดต่อว่า “เกิดคนละภพละยุคจึงไม่รู้จักกัน” ท่านพูดไปมีอาการยิ้มเล็กน้อย ถ้าไม่รู้จักก็จะบอกให้ตัวแม่ฮุยหรือคุณยายมีชื่อว่า “นางจามรีศรีหิรัญวงศ์” เป็นต้นเกล้า หรือหัวหน้าสร้างบ้านป่าเมืองคงให้เป็นบ้านเมือง เป็นที่อยู่อาศัยของหมู่คนเมืองที่วุ่นคือ “เมืองลี” มาถึงตอนนี้ทำให้ผมตั้งใจฟังมากขึ้น ท่านบอกว่า ตัวท่านเองเป็นคนที่ไม่ใช่คนเมืองลี แต่เป็นคนเมืองไชยปราการ (อำเภอฝางปัจจุบัน)

พ่อแม่เป็นคนสวรรค์โลก ชื่อว่า พ่อคำเรือง แม่คำสา มาค้าขายอยู่เมืองไชยปราการ คลอดลูกอยู่ที่นั่น

เรื่องที่ตัวแม่ฮุยจะเล่าต่อไปนี้ เป็นเรื่องของ การสร้างบ้านแปลงเมืองลี ซึ่งบางเรื่องทางโลกมนุษย์ก็รู้อยู่แล้ว จะเล่าเฉพาะที่ทางโลกมนุษย์ยังไม่รู้ ตัวแม่ฮุยได้อพยพจากเวียงไชยปราการมาเมื่อปี พ.ศ. 1950 สาเหตุที่อพยพมาเพราะว่าเกิดโรคระบาด (โรคห่า) ทำให้ผู้คนล้มตาย ได้อพยพคนมา 100 ครอบครัว มีคนอพยพตามมา 318 คน มาพร้อมกับ สมณะ ชี พราหมณ์ และช่างแต่งช่างแต้ม (ช่างออกแบบ) ได้อพยพมาจากเวียงไชยปราการมาทางเชียงดาว มาเวียงพิงค์ (เชียงใหม่) ผ่านเมืองหริภุญชัย และสุดท้ายมาตั้งที่ เมืองลี ก่อนมาได้ตั้งอธิษฐานว่าถ้าช่างพาหนะไปหยุดที่ไหน ก็จะตั้งบ้านแปลงเมืองที่นั่น หรือแสดงกริยาพิศสังเกตก็จะตั้งบ้านแปลงเมือง โดยได้บนบานศาลกล่าว ก่อนออกเดินทาง จุฑารูปเทียนชมนมทวดดา และบอกกล่าวแม่พระธรณีด้วยดอกไม้รูปเทียน ช่างตัวนี้ได้เดินทางมาตามลำดับ และได้หยุดทำทักษิณที่เมืองลี จึงได้ตกลงสร้างบ้านแปลงเมือง และตั้งชื่อเมืองตามสายน้ำที่ไหลผ่าน คือ แม่น้ำลี และตามเหตุการณ์ของตัวของที่นิมิตต้องหลบหลีกหนีภัยมา

การสร้างบ้านแปลงเมืองได้สร้างเมื่อเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 1951 โดยได้ให้ช่างก่อกำแพงล้อมรอบ ตามที่ปรากฏให้เห็นตามซากในปัจจุบัน และได้สร้างวัดในเมืองนั้นด้วย คือ วัดแท่นค้ำ วัดพระธาตุ 5 องค์ วัดพระธาตุองค์เดียว ในตอนนั้นได้มีช่างผู้เป็นกำลังสำคัญในการก่อสร้างแปลงเมือง สร้างวัด ในการก่อสร้างได้แบ่งกลุ่มเป็น 3 กลุ่ม โดยมีหัวหน้าของแต่ละกลุ่มไว้ ดังนี้

1. กลุ่มปั้นก้อนอิฐ
2. กลุ่มก่อสร้างกำแพง
3. กลุ่มพ่อครัว แม่ครัว

ส่วนการแผ้วถางพื้นที่ได้ช่วยกันทั้งหมดทุกคน

1. กลุ่มปั้นก้อนอิฐมีหัวหน้าชื่อ เจ้าขุนเมืองวงศ์
2. กลุ่มก่อสร้างกำแพง มีหัวหน้าชื่อ เจ้าขุนท้าวเปิก ผู้เป็นคนชอบสร้างกำแพงเมืองและชอบดูแล รักษาแม่น้ำเป็นนิสัย

3. กลุ่มพ่อครัว แม่ครัว มีหัวหน้าฝ่ายชายชื่อ เจ้าขุนโสภะ หัวหน้าฝ่ายหญิงชื่อ เจ้านางแสนอิน

เมืองที่ได้สร้างใช้เวลา 2 ขวบไขว้ (2 ปีเต็ม) ถึงเสร็จเรียบร้อย และแต่ละกลุ่มก็คุมคน 10 คน ซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการก่อสร้าง มีชื่อดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มปั้นก้อนอิฐ มีชื่อดังนี้

นายบุญเมืองใหญ่

นายบุญเมืองน้อย

นายสั้น

นายฟู

นายแสน

นายเมือง

นายมา

นายยก

นายฝ่าย

นายจิ้น

กลุ่มที่ 2 กลุ่มก่อสร้างกำแพง

นายยก

นางปาง

นายกาบ

นายบุญ

นายปิ่น

นายคำแสน

นายท้าว

นายหอม

นายเลื่อน

กลุ่มที่ 3 พ่อครัวแม่ครัว

นายอินคำ

นายจันแก้ว

นายเย็น

นายทอง

นายเป้ง

นางปิม

นางสุจา

นางคำมา

นางคำน้อย

นางปา

ช่วงระยะเวลาการก่อสร้างได้กระทำโดยความสามัคคี สนุกสนาน
เพลิดเพลิน เช่น มะจี๋เป้า เล่นหมากเก็บ เล่นเขาวงกต คือทำงานด้วยความ
เพลิดเพลิน ไม่เคยเครียดในการทำงาน ใครทำงานมากจะได้รับรางวัลจาก
พระนางจามรีโดยได้เป็นเกลือ และเงินทองบ้าง แต่ถ้าใครทำไม่ดีก็ต้องถูกทำโทษ
เช่นกัน การก่อสร้างได้แล้วเสร็จ 2 ปีไขว้ ได้ทำบุญฉลองบ้าน ฉลองเมือง
เมื่อเดือน 7 เหนือขึ้น 15 ค่ำ พ.ศ. 1953 โดยได้ทำบุญในวันนั้น ได้อาราธนาอิมนต์

พระเถระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ จำนวน 19 รูป มาเจริญพุทธมนต์สมโภชบ้านเมือง และวัดวาอารามต่าง ๆ ดังมีรายชื่อต่อไปนี้

ท่านครูบาศิริวังโสเถร	วัดละโว้ อ. หางดง จ. เชียงใหม่
ท่านครูบาแก้ว กัญจน	วัดป่าแดงหลวง อ. เมือง จ. เชียงใหม่
ท่านครูบาอินทนนโท	วัดเวฬุการาม (วัดอิทธิพลปัจจุบัน) อ. ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาโพธิโก	วัดพุทธาราม (วัดหนองเจดีย์) อ. ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาอภิชัยโช	วัดพระยืน อ. เมือง จ. ลำพูน
ท่านครูบากำ คัมภีโร	วัดสังฆราม (ประตูลี้ อ. เมือง จ. ลำพูน)
ท่านครูบาจันธิมา จันธิโย	วัดมหาวนาราม (วัดมหาวัน จ. ลำพูน)
ท่านครูบาเป็ง ญาณวิชัย	วัดตาลเื้อง (วัดป่าตาล อ. ป่าซาง จ. ลำพูน)
ท่านครูบาพุทธา อภิวัังโส	วัดมหานที (วัดธรรมสังเวช) อ. ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาจันคำ จันทวันโณ	วัดหนองโจง อ. ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาปวง ญาณทโร	วัดสันกำแพงงาม อ. ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาคำปัน ญาณวีโร	วัดสันสำหรี (วัดร้างปัจจุบัน) เขตกองงาม อ. ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาแก้ว กาวิชโย	วัดเวียงดั่ง อ. หางดง จ. เชียงใหม่
ท่านครูบาขัติยะ	วัดป่าลาน อ. เมือง จ. ลำพูน
ท่านครูบาญาณะ ธรรมปัญโญ	วัดท่านาง อ. เกิน จ. ลำปาง
ท่านครูบาสิง สิริจันโท	วัดคอนชัย อ. เกิน จ. ลำปาง
ท่านครูบาอินสม อินทวันโณ	วัดคอยน้อย อ. จอมทอง จ. เชียงใหม่
ท่านครูบากาบ กาวีโร	วัดสุทธิวาส (วัดโป่งรุ อ. ป่าซาง จ. ลำพูน)
ท่านครูบาหมิน มุนินโธ	วัดพระคงฤาษี อ. เมือง จ. ลำพูน

ในวันทำบุญ ทุกคนก็มีอนุโมทนาสาธุ ทำจิตใจให้ชื่นบาน ประกอบด้วย
ศรัทธาเป็นที่ตั้ง เมื่อทำบุญเสริมแล้ว ก็ได้อธิษฐานจิตต่อพระเถระทั้ง 19 รูป ทุกคน
ว่า บางคนก็ขอให้เกิดมาในภพใดชาติใดก็ให้มาอยู่ดูแลรักษาบ้านเมืองนี้ บางคน
ก็ขอให้เกิดมาเป็นเจ้าคนนายคน บางคนก็ขอให้เกิดมาเป็นพระเพื่อสืบทอด
พระศาสนา บางคนขอให้เกิดมาเป็นผู้ใฝ่บุญ บางคนขอให้เกิดมาเป็นหมอดูแล
รักษาคณ พระสงฆ์ทุกองค์เมื่อรับทราบแล้ว ก็ขอให้บุญที่ทำให้สำเร็จตามความ
มุ่งมั่นปรารถนาของแต่ละคน ด้วยเหตุนี้ทั้งบุญและกรรมก็มีเหตุและปัจจัยส่งผลให้
แต่ละคนไปเกิดตามแรงบุญและกรรม ดังนี้

กลุ่มที่ 1

เจ้าขุนเมืองวงศ์	เกิดมาชาตินี้ คือ นายธวัช มกรพงษ์ ไม่บอกที่อยู่ โลกมนุษย์ รู้จักเอง
นายบุญเมืองใหญ่	เกิดมาชาตินี้ คือ นายโสภณ ประภาพจน์
นายบุญเมืองน้อย	เกิดมาชาตินี้ คือ นายอมรทัต ธีรตศกุล
นายสัน	เกิดมาชาตินี้ คือ นายประมวล จินตานนท์
นายฟู	เกิดมาชาตินี้ คือ นายสุชาติ รัฐคำไทย
นายแสน	เกิดมาชาตินี้ คือ ประถม ศิริมาลา
นายเมือง	เกิดมาชาตินี้ คือ นายชวน สุริยะจันทร์
นายมา	เกิดมาชาตินี้คือ ท่านสาธุเจ้าปิ่น วัดพวงคำ อ. ลี้
นายยก	เกิดมาชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าจันทร์ภัย วัดบ้านกลาง อ. ลี้
นายฝ่าย	เกิดมาชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าอุ่น วัดนากลาง อ. ลี้
นายจั่น	เกิดมาชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าพุทธรินเรศ จันทิยวังโส วัดพระธาตุกลางเวียง อ. ลี้

กลุ่มที่ 2

เจ้าขุนท้าวเป็ก	เกิดมาชาตินี้ คือ นายเถกิงศักดิ์ พัฒโน
นายยก	เกิดมาชาตินี้ คือ นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี
นายปวง	เกิดมาชาตินี้ คือ นายสิทธิพร เกียรติศิริโรจน์

นายกาป	เกิดมาชาตินี้ คือ นายดำรง วรศิริินทร์
นายบุญ	เกิดมาชาตินี้ คือ นายทวี แก้วเรือน
นายปิ่น	เกิดมาชาตินี้ คือ นายกมลพันธ์ ศัลยพงศ์
นายคำแสน	เกิดมาชาตินี้ คือ นายสิทธิศักดิ์ พรหมรัตน์
นายคำกลม	เกิดมาชาตินี้ คือ นายสมชาย เตียวงศ์สุวรรณ
นายท่าว	เกิดมาชาตินี้ คือ นางศิริเกตุ ทับ พระमार
นายหอม	เกิดมาชาตินี้ คือ นายนิคม เกิดขันหมาก
นายเฮื่อน	เกิดมาชาตินี้ คือ นายอดุลย์ หมุ่มพยัคฆ์

กลุ่มที่ 3

เจ้าขุนโสภา	เกิดมาชาตินี้ คือ นายบรรโลม ภูงคกุล คนนี้ไม่ บอกที่อยู่เป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอกให้
นายอินคำ	เกิดมาชาตินี้ คือ นายเกตุ จันทะ
นายขันแก้ว	เกิดมาชาตินี้ คือ นายมา อุตสาพะแล
นายเย็น	เกิดมาชาตินี้ คือ นายศรีไล่ ยากันทา
นายทอง	เกิดมาชาตินี้ คือ นายพร แสนกัน
นายเป้ง	เกิดมาชาตินี้ คือ มีบุญเกิดมาเป็นพระชื่อ ตุ๋ควงจันทร์ กิตติฐานโน วัดวังมน อ.ลี

อันดับที่ 2 – 6 เป็นหน้าที่ของนายทวี แก้วเรือน จะบอกว่าเขาอยู่ที่ไหน
ทำหน้าที่อะไร

เจ้านางแสงอิน	เกิดมาชาตินี้คือมีบุญเกิดเป็นชายชื่อ นายอำนาจ เมืองใจ
นางปิม	เกิดมาชาตินี้คือ นายสนิท มุรัตน์
นางสุจา	เกิดมาชาตินี้คือ นายบันเทิง ไทยลี
นางคำมา	เกิดมาชาตินี้คือ นายเสาร์คำ ตุ่นงาม
นางคำน้อย	เกิดมาชาตินี้คือ นายอัฐพงษ์ แซ่เต้
นางเปา	เกิดมาชาตินี้คือ นายชิด แก้วปา

อันดับที่ 7 – 12 เป็นหน้าที่ของนายทวี แก้วเรือน จะบอกให้

พระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ จำนวน 19 รูป

ท่านครูบาศิริวังโสเถร	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาศรีวิชัย ศิริวิชัยโย ปัจจุบันอยู่แคนทิพย์ แคนธรรม
ท่านครูบาแก้ว กัญจน	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาศรี วัดสะแก อ. อุทัย จ. อุทัย
ท่านครูบาอินทนนโท	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาพุ่ม วัดบางโค่นนอก กทม.
ท่านครูบาโพธิโก	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบากลับ วัดพระญาติการาม จ. อุทัย
ท่านครูบาอภิชัยโย	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาอุปโล วัดดอยเต อ. แม่ทา จ. ลำพูน
ท่านครูบาก่ำ คัมภีโร	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาขัตติยะ วัดป่าเหียง อ. ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาจันทิมา จันทิโย	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาเอี่ยม วัดหน้ง อ. บางขุนเทียน กทม.
ท่านครูบาเป็ง ญาณวิชัย	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาเนียม วัดเสาธงทอง อ. เมือง จ. ลพบุรี
ท่านครูบาพุทธา อภิวัังโส	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาขัน วัดนกระจาบ จ. อุทัย
ท่านครูบาจันคำ จันทวัังโส	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาเผือก วัดกึ่งแก้ว จ. สมุทรปราการ
ท่านครูบาปวง ญาณทโร	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาฟุ้ง วัดรางบัว กรุงเทพฯ
ท่านครูบาคำปิ่น ญาณวีโร	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาเร่ง วัดน้อยนางหงส์ กรุงเทพฯ
ท่านครูบาแก้ว กาวิชโย	เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาจ๋า วัดทองคั่ง จ. สมุทรปราการ

ท่านครูบาขัติยะ

เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาช้าง

วัดโปรดเกษเชษฐาราม

จ. สมุทรปราการ

ท่านครูบาญาณะ ธรรมปัญญาญ

เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาดำ

วัดสนามจันทร์ จ. นครราชสีมา

ท่านครูบาสิง สิริจันท

เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาสาย

วัดอินทาราม กรุงเทพฯ

ท่านครูบาอินสม อินทวัณโณ

เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาอภิชัย ขาวปี

วัดพระบาทผาหนาม อ. ลี้ จ. ลำพูน

ท่านครูบากาบ กาวิโล

เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาสิงฆะ

อยู่วัดจามเทวี อ. เมือง จ. ลำพูน

ท่านครูบาหมื่น มุนินโธ

เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาหมื่น

อยู่วัดท่าวังพร้าว อ. สันป่าตอง

จ. เชียงใหม่

พระเถระทุกรูป ปัจจุบันมรณะภาพทั้งหมดแล้ว ขณะนี้อยู่แดนทิพย์แดน
ธรรม มาเกิดอีกไม่เกิน 2 ชาติ ก็หมดเชื้อเกิดแล้ว

จากนั้น เจ้าแม่จามรีก็ได้พูดว่า ในตอนนั้นมีหลานชาย 2 คน มาด้วย ชื่อ
คำสิงห์ กับอุบคำ ซึ่งปัจจุบันก็ได้เวียนว่ายตายเกิดเหมือนกัน ได้ชื่อว่า

1. นายคำสิงห์ เกิดมาชาตินี้ ชื่อว่า นายสุกิจ ทฤษฎีรักษ์ คนรู้จักกันอยู่

2. นายอุบคำ เกิดมาชาตินี้ ชื่อว่า นายแพทย์บุญส่ง เมธากุลชาติ
ซึ่งหลานคนนี้จะพบในโอกาสไม่กีวันข้างหน้านี้ ถ้าพบแล้วหมายความว่า
เรื่องนี้ถึงเวลาเปิดเผยแล้ว

เออ...นี่ะไฟศาล เจ้าแม่จามรีได้พูดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ในสมัยนั้นได้มีหมู่
คนป่าคนดง (คนพื้นเมือง) ที่อยู่อาศัยในที่นี้มาก่อน เมื่อทราบว่าเจ้าแม่จามรี
ได้มาสร้างบ้าน สร้างเมืองที่นี่ก็มีความรู้สึกดีใจอย่างมาก ๆ จึงได้รวมตัวกันมา
สวามิภักดิ์ ตัวข้าฯ (เจ้าแม่จามรี) และขออาสาเป็นผู้รับใช้ (ข้าทาสบริวาร) และใน
การสร้างบ้านสร้างเมืองในครั้งนี้ด้วย ตัวข้าฯ (เจ้าแม่จามรี) ขอบอกชื่อเฉพาะคนที่
สำคัญ ๆ ดังนี้ะ ไฟศาล เจ้าแม่ฯ พูดกับผม (ไฟศาล) แล้วก็ยิ้มออกมาเล็กน้อย

นายน้อยเครื่อง	นายน้อยใจ	นายน้อยอ้ม
นายหนานแก้ว	นายหนานก้อน	นายหนานตึง
นายน้อยป็น	นายหนานป็น	นายหนานสุข
นายน้อยยวง	นายหนานอุด	นายหนานสม
นายหนานอ้าย	นายน้อยตัน	นายหนานปู้ด
นายน้อยจันทร์	นายน้อยยศ	นายน้อยหมื่น
นายหนานพรหม	นางสุจา	นางคำน้อย
นายอุป	นางบัว	นางแปบ
นางแสงอิน		

ซึ่ง ทุก ๆ คนที่ได้เอ่ยนามมานี้ ก็มีบุญกุศลได้สร้างสมมาในอดีตชาติ จึงทำให้เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ ซึ่งบางคนก็เกิดมาสมดังตั้งใจและสมปรารถนา ของตัวเอง แต่บางคนก็ไม่สมปรารถนา ซึ่งเป็นไปตามวิบากกรรมของแต่ละคน และแต่ละคนก็ได้เวียนว่ายตายเกิดมาคนละหลายภพหลายชาติ และชาตินี้ทุกคน ก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ไม่มีใครไปเกิดเป็นสัตว์อสูรกาย เสร็จงาน แม้แต่คนเดียว ดังมีรายชื่อต่อไปนี้

นายน้อยเครื่อง	เกิดมาในชาตินี้เป็นทหาร ชื่อ สรพาสน์ ทักษิณ
นายน้อยใจ	เกิดมาในชาตินี้เป็นหมอ ชื่อ หมอประเสริฐ เกียรติประวัติ (อ้อ..คนนี้ผมรู้จัก ไฟศาลพูดขึ้น)
นายน้อยอ้ม	เกิดมาในชาตินี้ชื่อว่า นายวิโรจน์ ทุมมานนท์
นายหนานแก้ว	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิโรจน์ เนียมน้ำเพชร
นายหนานก้อน	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า หมอวิโรจน์ วัชรจรรณันท์
นายหนานตึง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพิทักษ์ ศรีสระพัฒน์
นายน้อยป็น	เกิดมาในชาตินี้เป็นทหารชื่อ ศรินทร์ รูปกล้า
นายหนานป็น	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายชำนาญ พงนา
นายหนานสุข	เกิดมาในชาตินี้ เป็นหมอชื่อ หมอสมใจ การศักดิ์
นายน้อยยวง	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสมส่วน ขอนคอน
นายหนานอุด	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายเดวิทย์ ทักษิณ

นายหนานสม	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายโกสินทร์ จันทรหอม
นายหนานอ้าย	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายนิรันดร์ จันทรหอม
นายน้อยตัน	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสมบูรณ์ จันทรหอม
นายหนานปึก	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายกฤษฎา โชติติก
นายน้อยจันทร	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายศิริชัย โชติกรมกล
นายน้อยยศ	เกิดมาในชาตินี้เป็นหมอชื่อ หมอประเสริฐ เสตสุบรรณ
นายน้อยหมื่น	เกิดมาในชาตินี้เป็นหมอชื่อ หมอสืบพงศ์ วิจารณ์
นายหนานพรหม	เกิดมาในชาตินี้เป็นหมอชื่อ หมอทรงพล วีระสิงห์
นายสุจา	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า เพ็ญพรรณ โชติติก
นางคำน้อย	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า รวิพรรณ โชติติก
นางอุป	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า จินดารัตน์ รูปกล้า
นางบัว	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า วลัย มณีโชติ
นางแปบ	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า วินุกูล วีระสิงห์
นางแสงอิน	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ลลนา เสตสุบรรณ

บุคคลทั้ง 25 คน ที่ได้กล่าวนามมานี้ ตัวข้า (เจ้าแม่จามรี) ไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะต่อไปจะได้รู้จักกัน หลังจากเรื่องนี้แพร่ออกไปได้ไม่นาน

พระนางจามรี ได้พูดว่า ถ้าพบคนกลุ่มนี้แล้ว ก็ขอให้ช่วยเตือนจิตเตือนใจ เขาในเรื่องการทำบุญทำทานในบุญกิริยาวัตถุ 10 ประการ ให้นักแน่นในการ ทำบุญรักษาศีล 5 ให้ดีที่สุด แล้วทุกคนที่ยังไม่หมดเชื้อเกิดก็ต้องมาเกิดใน โลกมนุษย์อีกครั้ง โดยจะได้ชื่อในโลกมนุษย์ว่า พร้อมทั้งวิบากกรรมของแต่ละคน ทั้งชาตินี้และชาติหน้า ตลอดถึงแนวทางแก้ไขวิบากกรรมอันนั้น (ซึ่งเรื่องนี้ ผู้เกี่ยวข้องมีความสนใจอย่างไร ก็ให้ติดต่อกับผมได้ (นายไพศาล) ผมจะพิจารณา บอกเป็นราย ๆ ไป) ส่วนตัวพ่อและแม่ท่าน

1. พ่อคำเรื่อง เกิดมาชาตินี้คือ คุรุราชัยวงศาพัฒนา วัดพระบาทห้วยต้ม

อ. ลี จ. ลำพูน

2. แม่คำสา ปัจจุบันเป็นเทพอยู่เบื้องบนยังไม่มาเกิด ส่วนช้างที่นำท่านมาชื่อ จีมะลิ ปัจจุบันชื่อ นายประสาน อินทจันทร์ อยู่บ้านเลขที่ 48/2 หมู่ 1 ต. ป่าไผ่ อ. ลี้ จ. ลำพูน

สำหรับบ้านเมืองลี้ที่สร้างมาแล้ว ร้างไปก็เพราะสาเหตุตามที่โลกมนุษย์ได้รู้ไม่จำเป็นต้องเล่าบุญคุณโทษ คนที่ไม่ทราบเรื่องราวบุญคุณโทษก็อย่าบอกให้เขาทราบ เพราะจะเป็นวิกรรมต่อเขาไปทุกภพ ทุกชาติ จะไม่ดีกับตัวคนนั้น เป็นการสร้างวิบากกรรมขึ้นมา

จากนั้นครูบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้ลาเจ้าแม่จามรีเพื่อไปธุระเรื่องอื่น ๆ อีก ซึ่งหลังจากลาจากที่นั่นแล้ว ครูบาคันธาและพญาพิงคราช ก็ได้พาผมไปรู้เรื่องเกี่ยวกับบุพกรรมของแต่ละคน ดังนี้

1. นายชูชีพ แรงใหม่ 195 หมู่ 9 ต.แก้งสนามนาง อ.แก้งสนามนาง จ. นครราชสีมา
2. คุณบุญเสริม เสถียรธรรมวิทย์ 470 ต.คลองซักระ อ.ตลิ่งชัน กทม.
3. คุณสุนันท์ พุ่มเถื่อน กองคลังแพทย์ กรมแพทย์ทหารบก อ.พญาไท กทม.
4. นายสำราญ ใจดา 112/2 หมู่ที่ 7 ต.ตลิ่งชัน อ.บ้านด่านลานหอย จ. สุโขทัย
5. นายทองหล่อ หิรัญเขว่า 209 หมู่ที่ 1 ต.บ้านเพชร อ.บำเหน็จณรงค์ จ. ชัยภูมิ

เมื่อได้เรื่องราวมากมายแล้ว ท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับมาลักษณะลง ๆ มาถึงที่ไหนไม่ทราบ ก็สะดุ้งตื่นนอน เป็นเวลา 5.30 น. ของเช้ามีวันที่ 6 ธันวาคม 2538 และจำเหตุการณ์นั้นไว้ เมื่อถึงเวลา ก็เขียนเชิงบันทึกให้ทราบตามนี้

มังคะลังนิมิต ดังกล่าวยังนิมิตความฝัน ก็จบเพียงเท่านี้ก่อนแล้ว

นิมิตพิศวงเรื่อง วัดพระพุทธบาทตากผ้า

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 15 มกราคม พ.ศ.2539 ในวันนี้ในช่วงกลางวัน ตัวผม (นายไพศาล แสนไชย) ได้ปฏิบัติภารกิจประจำวันตามที่กระทำให้เป็นประจำต่อเนื่องมาเป็นเวลา 25 กว่าปีมาแล้ว คือการต้อนรับผู้คนที่ต่าง ๆ ที่มีความทุกข์ทางใจมีทั้งมาปรึกษา ผู้คนที่ผมได้มีนิมิตถึง ตลอดทั้งผู้ที่ได้รับจดหมายหรือข่าวสารที่ตัวผมได้เคยแจ้งไป มาขอทราบรายละเอียดคนนอกเหนือจากที่จดหมายผมได้แจ้งไว้ เป็นต้น

คนที่มาในวันนี้เป็นผู้เดินทางมาจากจังหวัดสระบุรี หนองคาย พิษณุโลก ชัยนาท สิงห์บุรี พิจิตร กรุงเทพฯ แม่ฮ่องสอน ผมก็ได้ต้อนรับพูดคุยกับพวกเขา ตั้งแต่ตอนเช้าจนเวลาผ่านไปถึงตอนเย็นล่วงเข้าถึงกลางคืน ก็หมดภารกิจในการพูดคุยกับแขกผู้มาเยือน เป็นอันหมดภารกิจใน วันนี้แล้วเวลาเล็กน้อยที่เหลืออยู่ในแต่ละวันนี้จึงเป็นโอกาสของผมที่จะมีเวลาเป็นของตนเองบ้าง ผมก็อาบน้ำและทานข้าวพร้อมกับครอบครัว อันมีพ่อและแม่ ซึ่งก็เป็นเวลา 18.00 น. เศษ หลังทานข้าวเย็น ก็ได้นั่งพูดคุยกับพ่อแม่และญาติพี่น้องทั้งหลายของผมตามประสาคนพื้นบ้าน เรื่องที่คุยกันส่วนมากก็จะเป็นเรื่องการเก็บเกี่ยว กับการทำไร่ทำนาว่าจะปลูกข้าวหรือพืชอะไรดีในปีนี้จะพอมีกำไรไหมขาดทุน ปรึกษาหารือพูดคุยกันไปจนเวลาประมาณ 2 ทุ่มเศษ ตัวผมจึงมีความรู้สึกง่วงนอน ซึ่งการง่วงนอนนี้เป็นสัญญาณบอกว่าถึงเวลาที่ผมจะเตรียมตัวเข้านอนแล้ว เพื่อจะได้ไปทำภารกิจหน้าที่ในโลกวิญญูณตามที่ผมเคยทำตามปกติ เมื่อผมง่วงนอนมากขึ้น จึงได้ลาจากการสนทนาแล้วไปเข้านอนก่อนที่ผมจะนอนหลับนั้น ได้มองดูนาฬิกาตอนนั้นเป็นเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษ คืนนี้อากาศค่อนข้างเย็นตามปกติของฤดูหนาว ผมหลับตาลงแล้วปล่อยให้ร่างกายได้นอนหลับพักผ่อนไปในความเงียบสงัดของค่ำคืนนั้น

เมื่อเข้านอนและหลับสนิทไปแล้ว เป็นเวลานานเท่าไรก็ไม่ทราบก็ได้มีนิมิตไปว่า มีท่านครุฑาคันธาและท่านพญาพิงคราช มารับตัวผม การมารับ

ไปครั้งนี้ก็เหมือนกับทุกครั้งคือ ก่อนที่ท่านทั้ง 2 จะมาพาตัวผมไปนั้น ผมก็ยังมองเห็นตัวเองนอนอยู่ในลักษณะ นอนหงายมือและเท้าเหยียดตรงท่านทั้งสองได้พยักหน้าให้ผมเป็นสัญญาณว่า ได้เวลาต้องออกเดินทางกันแล้ว ผมจึงได้ออกเดินทางตามท่านทั้งสองไป การเดินทางไปนี้ ตัวของผมก็ได้ปลิวขึ้นไปเหมือนจะไร้จุดหมายปลายทาง ลอยปลิวขึ้นไปเหมือนอยู่ในสภาพไร้น้ำหนัก มองไปรอบๆ ตลอดทางที่ไปก็ไม่มีแสงของพระจันทร์และแสงดาวให้รู้ว่าจะกำลังไปในทิศใดทางใด แต่ก็สว่างไสวจากแสงที่ดูแล้วสงบสบายตาที่ไม่รู้ว่าออกมาจากที่แห่งใดเช่นกัน ทั้งสองท่านได้พาผมไปไกลพอสมควร จึงได้พามาหยุดลง ณ. สถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนี้มีสภาพเป็นลานกว้าง มองไปได้สุดลูกหูลูกตา สภาพบรรยากาศทั่วไปของที่นี่ให้ความรู้สึกเย็นสบาย ร่มเย็นเหมือนเวลาฝนตกมาใหม่ ๆ

ทั้งสองท่านเมื่อได้พาตัวผมมาลงยังสถานที่โล่งกว้างแห่งนี้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านครูบาคันธา จึงได้พาคณะทั้งหมดเดินทางไปยังหน้าโดยผมได้เดินตามพวกท่านทั้งสองไปซึ่งข้างหน้านั้นมีห้วยถนนอยู่ ความกว้างของถนนนั้นประมาณ 5 วา มองไปข้างหน้าไกล ๆ ก็มีกลุ่มบ้านเรือนปลูก คณะของพวกเราเดินกันไปไม่นาน ก็มาถึงยังบริเวณที่บ้านเรือนทั้งหลายนั้น โดยบ้านเรือนที่นี้ปลูกไว้เรียงรายอยู่ทั้งสองฝากฝั่งถนน แต่ละหลังทิ้งระยะห่างกันประมาณ 5 วา โดยทุกหลังล้วนมีรูปทรงลักษณะเป็นแบบเดียวกันทั้งหมด คือทรงจัตุรมุขขนาดใหญ่ คณะของพวกเราอันประกอบด้วย ท่านครูบาคันธา ท่านพญาพิงคราช และตัวผม (นายไพศาล) ได้พากันเดินผ่านไปตามถนนเส้นนั้น ผ่านบ้านเมืองนี้ไปเรื่อยๆ จนมาหยุดอยู่ที่บ้านทรงจัตุรมุขหลังหนึ่ง มองเห็นมีชายผู้หนึ่งได้มายืนคอยอยู่แล้ว ชายผู้นั้นเป็นชายชรา รูปร่างผอมเกร็ง ผิวสีดําแดงทรงผมแสกกลาง และเมื่อผมสังเกตเห็นมือคู่มือเท้า ก็เห็นเป็นมือเท้าที่ค่อนข้างจะหยาบกร้าน ชายผู้นี้เมื่อได้เห็นท่านครูบาคันธา และ ท่านพญาพิงคราช มาถึงแล้ว ก็ได้กล่าวนิมนต์และ เชิญท่านครูบาคันธา ท่านพญาพิงคราช ตลอดถึงตัวผมขึ้นไปบนศาลาจัตุรมุขหลังนั้น

เมื่อคณะของผมขึ้นมาแล้ว ภายในนี้ก็มีม้านั่ง (เก้าอี้) จัดวางเอาไว้แล้ว อยู่ 4 ตัว สามตัวอยู่แถวเดียวกัน มีเพียงตัวเดียวเท่านั้นที่แยกอยู่ต่างหาก ท่านครูบาคันธา

และ ท่านพญาพิงคราช รวมทั้งตัวผม ก็เลือกนั่งเก้าอี้ทางฝั่งสามตัวนั้นให้อีกตัวหนึ่ง
ที่แยกมาต่างหากนั้นได้ให้เป็นที่นั่งสำหรับชายชราผู้นั้น

เมื่อทุกคนได้นั่งอยู่พร้อมกันแล้ว การสนทนาปราศรัยกันจึงได้เริ่มขึ้น
ชายชราผู้นั้นได้แสดงกิริยาอันนอบนอบ มีใบหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส โดยแสดง
กิริยาทักทายขึ้นประนมมือขึ้นอยู่ต่อหน้า แล้วจึงพูดออกมาว่า

“ไหว่สาครุบัคัณธา และพญาพิงคราช และยินดีกับล้ามเมืองมณุษย์
ตัวข้าพเจ้ามีความปีติยินดีใจ (ปีติยินดี/ดีใจ) ที่ท่านครุบัคัณธาและพญาพิงคราช
ได้นำล้ามในเมืองมณุษย์มาพบปะกับผม เพื่อที่จะให้โอกาสผมเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น
ในเมืองมณุษย์ เมื่อพันปีที่แล้ว ให้คนในโลกมณุษย์ที่อยู่ในภาวะ (เกิด) ชาติปัจจุบัน
ได้รับรู้รับทราบ หรือเพื่อบรรจุแนวทางทางธรรมวิธีใดวิธีหนึ่งของพระพุทธเจ้า
ในการที่จะเข้าใจในกฎของกรรม และความเป็นไปของกิเลสในโลกมณุษย์ อันมี
กิเลสหนาและบางไม่เท่ากัน ดังพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้เรื่องของดอกบัวสี่เหล้านั้นแล
อันบมิพิศเลย (อันไม่มีพิศเลย)”

ถึงตรงนี้ ชายชราผู้นั้นก็ได้ยกมือที่ไหว้อยู่ขึ้นขึ้นไปอีกจนนิ้วโป้งจรดถึง
หว่างคิ้วพร้อมกับกล่าวคำว่า “สาธุ”

“พระพุทธเจ้าของเรา ท่านเป็นศาสดาเอกของโลก ก็ย่อมรู้ความเป็นไป
ของโลกทั้งสามทั้งหมด” ท่านครุบัคัณธาได้พูดสัพทตาม

ชายชราผู้นั้นได้เล่าเรื่องราวต่อไปว่า “ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้เล่าเรื่องสำคัญ
ในอดีตเมื่อพันปีที่แล้ว ตัวข้าพเจ้าก็จะขอบอกชื่อต่อท่านครุบัคัณธา และท่านพญา
พิงคราช พร้อมทั้งผู้เป็นล้ามในเมืองมณุษย์ว่า ตัวข้าพเจ้านี้มีชื่อ นายน้อยเมืองอื่น
(ต่อไปจะขอแทนชื่อเรียกท่านว่า คุณลุงน้อย) ได้ตายจากโลกมณุษย์ไปแล้ว เมื่อเดือน
7 เหนือ ขึ้น 12 ค่ำ ปี พ.ศ. 1100 โดยโรคหุบหงาบ (หัวใจวาย) มีอายุได้ 78 ปี
ขณะมีชีวิตอยู่นั้นเป็นทมิฬสสนครภูเจียม เมืองลัมมะนคร (ปัจจุบันคือบ้านหนองเต็ง)
เมื่อครั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมณุษย์นั้นตัวลุงน้อยมีอาชีพหาบสินค้าไปขาย ทำนา
แลกเปลี่ยนสินค้า เป็นต้นว่าเอาพริกแลกฮ้า (ปลาร้า) เอาของจำเป็นพวกนี้ไปแลก
เปลี่ยนกัน

เรื่องที่ข้าอยากจะเล่าต่อไปนี้ ก็คือเรื่องความเป็นไปในอดีตของพระบาท
ตากผ้า (วัดพระพุทธรบาทตากผ้า) เมืองเวพุกาม ป่าซาง เรื่องที่ข้าจะเล่านี้ เป็นเรื่องที่
คนในโลกมนุษย์ยังบໍ่รู้บໍ่เห็นบໍ่ทราบ (ยังไมรู้ไม่เห็นไม่ทราบ) ที่โลกมนุษย์รู้เห็นแล้ว
(รู้เห็น , ทราบแล้ว) ตัวข้าฯ จะไม่เล่าไม่บอก...

นี่นะเล่ามเอ๋ย (นายไฟศาล) เรื่องต่างๆ ที่ลุนน้อยเมืองอื่นผู้นี้จะเล่าให้ฟัง
ต่อไปนี้นะ เมื่อครั้งที่ลุนยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ก็ไม่เคยรู้เรื่องราวต่างๆ เหล่านี้
หรือ ลุนได้มารู้เอาอีกทีก็เมื่อมาอยู่ที่นี่แล้วว่าตัวลุนเองก็เคยมีความเกี่ยวพันกับที่
วัดพระพุทธรบาทตากผ้ามาก่อนแล้วหลายชาติ ได้เคยมีโอกาสดำมาช่วยบูรณะซ่อม
แซมวัดพระพุทธรบาทตากผ้าแห่งนี้กับคนอื่นเขาก็หลายหน โดยครั้งหลังสุดนั้นลุนก็
เกิดเป็นขโยม (โยมอุปัฏฐาก) ช่วยครุบาป่า ป่าระมี วัดสะป้งหลวง ก็ได้มาร่วมกับ
ครุบาท่านบูรณะที่โขงมณฑลปกครองรอยพระพุทธรบาทนั้นแหละ บุญกุศลทั้งหลาย
ที่ลุนได้ทำไว้ จึงส่งผลให้ลุนได้มีโอกาสมาอยู่อย่างสุขสบายที่นี่ และทำให้ลุนได้มา
ร่วมเป็นผู้หนึ่งที่ช่วยดูแลรักษาวัดพระพุทธรบาทตากผ้าแห่งนี้อยู่นี้แหละเล่ามเอ๋ย”

“เรื่องวัดพระพุทธรบาทตากผ้า มีเหตุกำเนิดมาดังนี้” เมื่อลุนน้อยพูดถึงตรงนี้
ท่านครุบาลัณฐา ก็ได้หันมาบอกกับผมว่า “เออ... สู้ตั้งใจฟังน้อ” (ขอให้เธอ
ตั้งใจฟังให้คินะ) ผมจึงได้ตั้งใจฟังขึ้นเป็นอย่างมาก เหตุหนึ่งก็เพราะวัดพระพุทธร
บาทตากผ้านี้ที่อยู่เขตอำเภอเดียวกับบ้านที่ผมอยู่ และวัดพระพุทธรบาทตากผ้า
นี้ยังเป็นทีเคารพสักการะเป็นอย่างยิ่งจากศรัทธาทั่วบ้านทั่วเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
กับผู้คนในเขตอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน รวมทั้งกับตัวผมเอง

เมื่อเห็นว่าทั้งสองฝ่ายพร้อมแล้ว ลุนน้อยเมืองอื่น จึงได้เริ่มต้นเล่าเรื่องราว
ต่างๆ ว่า “พระพุทธรบาทของพระพุทธเจ้ารอยตากผ้า รอยหลุมบาตร ตลอดถึง
รอยเท้าของพระอรหันต์ที่เกิดขึ้นกับบริเวณวัดนี้ ทั้งหมดล้วนเกิดจากพุทธานุภาพ
ธรรมานุภาพและสังฆานุภาพ โดยในครั้งที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวก
เรายังทรงพระชนชีพอยู่นั้น พระองค์ได้เสด็จมาด้วยพุทธานุภาพพร้อมกับ
พระอรหันต์

พระพุทธองค์ท่านได้ทรงประทับรอยพระบาทของท่านเอาไว้ แล้ว
พระพุทธองค์ท่านได้ อธิษฐานไว้ว่า “สิ่งเหล่านี้ก็ขอให้ปรากฏไปเป็นที่ไหว้ของ
มนุษย์ทั้งหลายเมื่อศาสนาหมดสิ้นไปขึ้นไป ก็ขอให้ที่แห่งนี้มีความเจริญรุ่งเรือง

เป็นที่กราบไหว้ของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย” นี่ด้วยเพราะพระพุทธรองค์
ท่านเล็งรู้อยู่แล้วว่าสถานที่แห่งนี้ ต่อไปภายภาคหน้าจะเป็นที่ประดิษฐานของ
พระพุทธรศาสนาเพื่อให้ดำรงอยู่ครบ 5000 ปี

การเสด็จมาของพระพุทธรองค์ทรงเสด็จเพื่อทรงมาประทับรอยพระ
พุทธรบาท และของต่างๆ ที่วัดพระพุทธรบาทตากผ้าในครั้งนั้นไม่มีใครรู้ใครเห็นรอย
พระพุทธรบาทและรอยอื่น ๆ ตามที่ได้ปรากฏให้มนุษย์สัตว์โลกได้รู้ได้เห็น
ในปัจจุบันนี้ได้มีผู้คนมาพบเห็นเป็นครั้งแรกเมื่อเดือน 3 (เหนือ) ขึ้น 15 ค่ำ
ปีพุทธศักราช 1098 โดยก่อนหน้าที่จะมีผู้มาพบเห็นนี้ รอยพระพุทธรบาทและรอย
อื่นๆ นี้ ก็อยู่ในความดูแลของเหล่าเทวบุตรเทวดาผู้มาช่วยกันรักษาไว้

ในสมัยที่มนุษย์ยุคแรกได้เข้ามาพบเห็นรอยพระพุทธรบาทนั้น ยังคง
เป็นสมัยที่พระศาสนาเพิ่งจะเข้ามาถึงดินแดนแถบนี้ได้ไม่นาน หมู่คนทั้งหลาย
ในสมัยนั้น ยังคงยึดเอาภูตผีเป็นสรวง ถือเอาว่าทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตล้วนเกิดจาก
การที่ผีฟ้าคลบนันดาลให้เป็นไป เช่นให้ได้รับการเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นต้น ความรู้ใน
พระศาสนาของหมู่คนยังมีไม่มากด้วยเป็นของใหม่และยังไม่แพร่หลายนัก
เช่นเดียวกับจำนวนของพระภิกษุในสมัยนั้นที่ยังมีไม่มากนัก

ในสมัยนั้นเองก็ได้มีคนอยู่ 12 คนซึ่งต่างก็เป็นเพื่อนกันได้ร่วมกันเดิน
ผ่านมาพบเห็นรอยพระพุทธรบาทของพระพุทธรเจ้ารวมถึงรอยเท้าพระอรหันต์,
รอยตากผ้า,รอยหลุมบาตรและรอยอื่นๆ ในวัดพระพุทธรบาทตากผ้านี้ โดยคนกลุ่ม
แรกที่ได้เข้ามาพบเห็นรอยต่างๆ ทั้งหมดนี้ ล้วนทำมาหาเลี้ยงชีพโดยการเป็น
นายพรานทั้งหมด (หาของป่า)

ทั้ง 12 คน เมื่อได้มาเห็นยังรอยพระพุทธรบาทอันใหญ่นั้น ต่างก็มีความ
สะดุ้งตกใจกลัวเป็นอย่างมาก โดยมีความคิดกันว่า นี่เป็นรอยเท้ายักษ์ที่ไหนมา
ย่ำไว้หนอ หรือว่ารอยเท้านี้เกิดจากอำนาจผีปรากฏให้เห็นกันแน่ คนทั้ง 12 ได้มา
ร่วมกันใช้ความรู้ที่แต่ละคนมีอยู่เพื่อพิจารณาหาคำตอบ แต่ก็ไม่สามารถหาคำตอบ
ได้ว่ารอยเท้าขนาดใหญ่ที่ได้มาพบเห็นนี้ว่าเกิดขึ้นมาได้อย่างไร และเป็นรอย
ของอะไรกันแน่ มองดูรอยเท้าแล้วก็มีน้ำขังอยู่ ในตอนนั้นทุกคนจึงใช้วิธีการเสี่ยง
อธิษฐานเพื่อจะให้ได้รู้ว่ารอยเท้าที่เห็นนี้คืออะไรกันแน่ โดยได้ร่วมกันอธิษฐาน
ดื่ม น้ำที่ขังอยู่ในรอยเท้านั้นเพื่อเสี่ยงทายไว้ว่า

“หากแม่นรอยเท้านี้ เป็นรอยของพระพุทธเจ้า ก็ขอให้หมู่ข้าพเจ้าทั้งหลายทั้ง 12 คนนี้ ได้กินน้ำจากสอยตีนอันนี้ (รอยเท้านี้) ขอให้หมู่ข้าพเจ้าทั้งหลายซึ่งมีโรคภัยไข้เจ็บประจำตัวอันเป็นโรค จี๋จากจี๋เสียน (โรคกลากเกลื้อน) โรคพันหระดี (โรคท้องผูก) โรคสู้งัด บั๊จกกลิ่น (โรคจมูกไม่ได้กลิ่น) (เหล่านี้เป็นโรคที่คนหมู่นี้เป็นกันอยู่) ก็ขอให้หมู่ข้าพเจ้าทั้งหลายหลังจากได้กินน้ำจากสอยตีนนี้ (รอยเท้านี้) ขอให้หายภายในสามวัน เจ็ดวันนี้ เมื่อหายแล้วหมู่ข้าพเจ้าขอปวารณาตัวขออุปัฏฐาก กราบไหว้ สอยตีนนี้ (รอยเท้านี้) ตลอดถึงสอยตีน (รอยเท้า) ของพระอรหันต์ทั้งหลายเหล่านี้ และหมู่ข้าพเจ้าทั้ง 12 คนนี้ จะเลิกการเข้าป่าล่าสัตว์ทั้งหมด

แต่หากแม่นว่า สอยตีนนี้ (รอยเท้านี้) ไม่ใช่สอยตีน (รอยเท้า) ของพระพุทธเจ้า แต่เป็นอำนาจของผีสาธปาดงทำขึ้น ก็ให้หมู่ข้าพเจ้าทั้งหลายที่กินน้ำนี้ อย่าให้ได้หายจากโรคภัยไข้เจ็บที่หมู่ข้าพเจ้าเป็น และขอให้เป็นหนักกว่าเก่า”

จากนั้นคนทั้ง 12 ก็ได้พากันตักน้ำที่ขังอยู่ในรอยพระพุทธรูปบาทมาดื่ม และแบ่งตักใส่กระบอกไม้ไผ่เพื่อนำไปดื่มกินกันต่อที่บ้าน โดยผลจากการดื่มน้ำที่เกิดขึ้นกับคนทั้งหมดนี้คือ บรรดาโรคภัยไข้เจ็บที่ทั้ง 12 คนต่างก็เป็นอยู่นั้น ก็ได้หายไปจนหมดสิ้น โดยใช้เวลาไม่เกิน 7 วัน นั้นเอง คนทั้ง 12 คนนี้จึงมีความปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง โดยต่างเห็นพ้องต้องกันว่ารอยเท้าที่พวกเราได้ไปพบนี้ ต้องเป็นรอยเท้าขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พวกเราเคยได้ยินได้ฟังกันมาแน่แล้ว เมื่อรู้ว่าเป็นรอยเท้าของพระพุทธเจ้าบางคนก็ถึงกับร้องให้ออกมาด้วยความปีติ ทั้ง 12 คนจึงได้มารวมกันพบปะพูดคุยและได้เริ่มสนทนากันถึงเรื่องพระพุทธศาสนา โดยต่างมีความสนใจกันถึงเรื่องราวต่าง ๆ ในพระพุทธศาสนา กันขึ้นมาอีกมาก เพราะว่าสมัยนั้น พระพุทธศาสนาเพิ่งจะเริ่มเผยแผ่เข้ามายังแคว้นล้านนา ทั้ง 12 คนนี้ต่างก็เป็นคนที่อาศัยอยู่ในเมืองยี่ (ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของอำเภอป่าซาง) โดยบ้านของ 12 คนนี้ ตั้งอยู่ในเขตของบ้านป่าตาลในปัจจุบัน

วันหนึ่งได้โอกาสดี คนทั้ง 12 คนนี้ ก็ได้นัดพร้อมใจกันไปทำการสักการบูชาและ เพี้ยวถาง (แผ้วถาง) ที่บริเวณนั้นทั้งหมด และได้ปวารณาตัวเป็นอุปัฏฐาก และเลิกการล่าสัตว์นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

ในระหว่างที่คนทั้ง 12 คนกำลังทำการแผ้วถางบริเวณนั้นอยู่ ก็ได้เห็นว่ามีหมาใน (หมาจิ้งจอก) ไล่กระต่ายขาวตัวหนึ่งเข้ามาในบริเวณนั้น กระต่ายขาวตัวนั้นก็ได้วิ่งหลบเลี้ยวหนีมาด้วยความรวดเร็ว จนมาถึงที่รอยพระพุทธรูปประดิษฐานอยู่ กระต่ายตัวนั้นก็ได้วิ่งหลบลงไปใรรอยพระพุทธรูปนั้น แต่หมาในตัวนั้นก็กลับไม่ได้ไล่ตามกระต่ายเข้าไปใกล้บริเวณรอยพระพุทธรูปแต่อย่างใด โดยมันกลับหยุดวิ่งแล้วนั่งลงไปอยู่ในท่าของการคุกเข่า (นั่งหมอบคุกเข่าหน้าลง) พร้อมกับทำการผงกหัว 3 ครั้งไปทางรอยพระพุทธรูปนี้ จากนั้นหมาในก็ได้ลุกขึ้นกลับหลัง แล้วหนีหายเข้าไปในป่าไป เมื่อหมาในจากไปแล้ว กระต่ายขาวตัวนั้นจึงได้วิ่งกระโดดออกจากรอยพระพุทธรูป วิ่งหายลับเข้าไปในป่าเช่นกัน

เมื่อทั้ง 12 คนได้มาร่วมเห็นเหตุการณ์นี้อีก ทั้งหมดต่างก็ยิ่งมีความแน่ใจมากขึ้นไปอีกเป็นอันมากว่า อันรอยเท้าที่พวกเราได้เห็นอยู่นี้ ต้องเป็นรอยเท้านี้เป็นรอยเท้าของพระพุทธเจ้าแน่แล้ว ต่างคนต่างก็ยิ่งมีความศรัทธาปลื้มปิติมากยิ่งขึ้นไปอีก จึงรีบทำการปฏิบัติถากถางโดยหวังจะให้กลายเป็นสถานที่สำหรับปฏิบัติธรรมและเป็นวัดวาอารามขึ้น โดยการแผ้วถางให้สถานที่ที่เป็นรูปเป็นร่างน่าดูน่าอยู่ดีขึ้นมานั้น ทั้ง 12 คนได้ใช้เวลาทำกันนาน 3 เดือนกับ 8 วัน จึงสำเร็จเป็นรูปเป็นร่างตามที่คิดกันไว้ เมื่อได้จัดเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมสมดังความต้องการดีแล้ว ทั้ง 12 คน ก็ได้พากันนิมนต์พระครูองค์รูปหนึ่งเพื่อมาเป็นเจ้าเป็นกัน มาเป่าแก้วศีลแก้วปอนให้กับคนทั้ง 12 คนนั้น (มาอยู่เป็นประธานปฏิบัติธรรม เป็นหลักศีลหลักพร) พระครูองค์รูปนั้นมีนามว่าครูบาเจ้ากัณฐะ

เมื่อได้ครูบากัณฐะมาเป็นผู้ให้ศีลให้พรและเป็นประธานในการปฏิบัติธรรมแล้ว ทั้ง 12 คนจึงได้พากันไปบอกกับบรรดาเพื่อนฝูงญาติพี่น้องของตนที่อาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆ ให้พากันมาช่วยทำนุบำรุงสถานปฏิบัติธรรมแห่งนี้ให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไปอีก โดยต่างคนต่างก็ได้ชักชวนเพื่อนฝูงญาติมิตรมาจากที่ต่างๆ กันได้มากถึง 5 เมือง อันมี เมืองลัมมะ เมืองเจ็คริน (เชียงใหม่) เมืองแม เมืองมะโน เมืองหมัว (เมืองเถาะ : ชื่อไทย/ปีเกิด)

ซึ่งลุนน้อยเมืองอินทันทก็ได้บอกอธิบายต่อว่า

เมืองลัมมะ ปัจจุบันชาวบ้านได้เรียกกันว่า หนองเต็ง ตั้งอยู่ตำบลต้นธง
อ.เมือง จังหวัดลำพูน

เมืองเจ็ดลิน ปัจจุบันอยู่ในเขตเมืองเชียงใหม่ ชาวบ้านรู้จักดี

เมืองแม คือเขตของตำบลบ้านแมในปัจจุบัน (อำเภอสันป่าตอง จังหวัด
เชียงใหม่)

เมืองมะโน ปัจจุบันอยู่ในเขตตำบลหนองตอง อำเภอหางดง จังหวัด
เชียงใหม่

เมืองหม้า (เมืองเถาะ) อยู่ในเขตตำบลสองแคว อำเภอจอมทอง ในปัจจุบัน
คนทั้ง 12 คน ซึ่งถือเป็นกลุ่มคนกลุ่มแรกที่ได้มาพบรอยพระพุทธรบาท,
รอยพระอรหันต์ ตลอดจนรอยอื่นๆ นั้น มีชื่อดังนี้

- 1) นายชื่นใหญ่
- 2) นายชื่นน้อย
- 3) นายลา
- 4) นายคั่น
- 5) นายจ้อน
- 6) นายเปียง
- 7) นายแอ่นใหญ่
- 8) นายแอ่นน้อย
- 9) นายเป็งใหญ่
- 10) นายเป็งน้อย
- 11) นายท้ายใหญ่
- 12) นายปึก

อันที่จริงแล้ว คนทั้ง 12 คนนี้ ต่างก็เคยรู้สึกได้ถึงความพิเศษของสถานที่
ประดิษฐานรอยพระพุทธรบาทแห่งนี้ กันมาก่อนหลายครั้งหลายหนแล้ว ที่รู้สึกได้
เพราะคราวใดก็ตามที่พวกเขาพากันเดินป่าล่าสัตว์ผ่านมาบริเวณนั้นจะเกิดความรู้สึก
ว่ามีความเย็น รู้สึกเย็นๆ ซามือซาเท้า ให้อ่อนล้าไม่มีเรี่ยวแรงที่จะยกอาวุธ อันมีธนู
(เป็นธนูอาบยาพิษ) ไปเสียทุกครั้ง

อีกทั้งบริเวณนั้นยังมีร่มครึ้มไปด้วยต้นไม้หนาแน่น แต่นับได้ว่าเป็นสถานที่อันดูสะอาด ไม่มีสัตว์สิ่งหึงห้อย (สัตว์ทั้งน้อยใหญ่) เข้าไปทำลายหนักถาเบา ณ สถานที่นั้น

หรือหากแม้ว่ามีใครคนใดในสมัยนั้น ได้มากระทำการอันเป็นการล่วงเกินบริเวณสถานที่ประดิษฐานรอยพระพุทธรูปและรอยพระอรหันต์แห่งนี้ เช่นไปถาเบาหนักถาเบาในบริเวณนี้ก็จะได้รับความเจ็บไข้ได้ป่วย อันเนื่องมาจากเทวบุตรเทวดาได้คลบนันดาลให้ลัมจับเพื่อเป็นการเตือนให้รู้ว่า ที่แห่งนี้เป็นที่สำคัญเป็นการไม่ให้ใครมาล่วงเกินทั้งกาย วาจา ใจ ต่อสถานที่แห่งนี้

ลุนน้อยเมืองอื่น ได้เล่าต่อไปว่า เมื่อศรัทธาปสาทะ “ตื่น” ขึ้นมา ได้มีแก่คนทั้ง 12 คนนี้อย่างมากมาย เพราะมีความแน่ใจ ไม่ลังเลสงสัยอีกอย่างนี้แล้วจึงมีจิตใจที่พัฒนาปฏิบัติฝัคฝัย (ดูแลปกกวาด) ที่นี้ให้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม ดังได้กล่าวแล้วนั้น

โดยเหตุนี้ หมูคนศรัทธาเก้า (ผู้เป็นศรัทธาหลัก) ทั้ง 12 คน จึงได้บอกไปยังหมู่วมลมิตร ญาติธรรมที่อาศัยอยู่ใน 5 เมืองนั้น โดยได้บอกบุญกันไปเกี่ยวกับการสร้างสถานปฏิบัติธรรมนี้

ผู้คนจากทั้ง 5 เมือง ที่ได้มาช่วยคนทั้ง 12 คน ด้วยศรัทธาปสาทะ หากดูในส่วนของคนที่สำคัญในตอนนั้นมีอยู่ 238 คน แบ่งออกตามเมืองได้ดังนี้

- 1) เมืองลัมมะ มี 70 คน
- 2) เมืองเจ็ดริน มี 24 คน
- 3) เมืองแม มี 14 คน
- 4) เมืองหมะโน มี 56 คน
- 5) ที่เหลืออีก 74 คน เป็นคนจากเมืองหม้า

ซึ่งหากนับรวมกับคนที่เป้นหัวแรงหลักทั้ง 12 คน แล้ว ก็จะมีจำนวนคนรวมได้เป้น 250 คน โดยทั้ง 250 คนนี้ได้มีการแยกการทำงานออกเป็นกลุ่มใหญ่ 6 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ฟันต้นไม้ากกลาง ทำความสะอาดและปรับพื้นที่ให้เหมาะสม มีทั้ง 12 คน กลุ่มนี้คนเมืองลัมมะเหมาเอาหมด ทำโดยคนเมืองลัมมะนครทั้งหมด คนเมืองยิป่านป่าตาลอยู่ในนี้ 2 คน คือ คนที่ 1 กับคนที่สองจาก 12 คนก็อยู่ในกลุ่มนี้

กลุ่มที่ 2 ปั่นก้อนดินก่และตัดหินศิลาแลง

กลุ่มที่ 3 กลุ่มตกแต่งประดับประดาซุ้มมณฑป (ทำอุโมงค์ครอบมีลวดลาย) ครอบรอยเท้าพระเจ้า เป็นลายเครือเถาไม้และครอบรอยเท้าอรหันต์ และตกแต่งอุโมงค์ มีด้วยกัน 5 อุโมงค์

กลุ่มที่ 4 กลุ่มสุมไฟตอนกลางคืนเพื่อไล่สัตว์ร้ายต่างๆ และดูแลไม่ให้คนกิเลสหนา (อัมมพาล) เข้ามาวุ่นวาย

กลุ่มที่ 5 กลุ่มทำกับข้าว หุงหาอาหาร

กลุ่มที่ 6 กลุ่มดูแล และรักษาพยาบาลผู้เจ็บไข้ได้ป่วยที่มาช่วยทำงาน จากนั้นลุนน้อยเมืองอื่นก็ได้พูดว่า การสร้างการพัฒนาปฏิบัติฝัศเพื่อสร้างใช้เวลา 3 เดือนกับ 25 วัน ทำกันด้วยความขยันขันแข็ง โดยเริ่มทำตั้งแต่ฮัหันมา (ได้รู้ได้เห็นมา) คือเริ่มลงมือทำหลังจากแน่ใจกันแล้วว่าเป็นรอยพระบาทของพระพุทธเจ้า นับจากวันแรกสุดที่ได้มาพบก็เป็น เวลา 1 เดือนล่วงไป คือเริ่มลงมือทำตั้งแต่ เดือน 4 (เหนือ) ขึ้น 15 ค่ำ ปีพุทธศักราช 1098 ไปแล้วเสร็จสิ้นในเดือน 7 (เหนือ) ขึ้น 10 ค่ำ ปีพุทธศักราช 1098

เมื่อสร้างทุกอย่างเสร็จหมดสมตามความปรารถนาแล้ว ทุกคนก็ได้ถวายทานเสนาสนะทั้งหมดนี้มอบไว้เป็นสมบัติกับพระพุทธศาสนา โดยเลือกใส่ชื่อมงคลนามตามนิมิตหมายที่ได้พบว่าวัด “พระพุทธบาทตากผ้า” ซึ่งในส่วนนี้ ข้าไม่ขอเล่าเพราะโลกมนุษย์ก็รู้ดีแล้ว (ลุนน้อยเมืองอื่น)

การถวายทานในครั้งนั้น ได้มีการนิมนต์พระครูบาที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจากเมืองต่างๆ ที่ได้มาร่วมกันก่อสร้างมาเมืองละ 1 รูป พระครูบาที่มาเป็นผู้รับถวายทานรวมทั้งหมดจึงมี 6 รูป ปรากฏชื่อดังนี้ คือ

1) ท่านสาธุเจ้ากัญจนะ	อยู่เมืองยี่
2) ท่านสาธุเจ้าญานะ	อยู่เมืองลัมมะ
3) ท่านสาธุเจ้าเตวิโซ	เมืองเจ็ดริน
4) ท่านสาธุเจ้าอุปโล	เมืองแม
5) ท่านสาธุเจ้าเตโซ	เมืองมะโน
6) ท่านสาธุเจ้าถาวรโร	เมืองหม้า

มาถึงตอนนี้ ลุงน้อยเมืองอื่นก็ได้หันหน้ามาทางข้าพเจ้าและมายืนออกทาง
ใบหน้านิดหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อว่า หมู่คนทั้ง 6 กลุ่มนั้น ตัวข้าจะบอกชื่อของพวกเขา
ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มฟันตันไม้ ถากถางทำความสะอาดและปรับพื้นที่ให้
เหมาะสม มีชื่อดังนี้

1) นายชื่นใหญ่
2) นายชื่นน้อย (สองคนนี้เป็นส่วนหนึ่งของคนทั้ง 12 คนที่ได้พบรอย
พระพุทธรูปเป็นชาวเมืองยี่ นอกจากสองคนนี้แล้วกลุ่มที่หนึ่งทั้งหมดล้วนมาจาก
เมืองลัมมะ

3) นายปั้ง

4) นายแปง

5) นายผด

6) นายเงา

7) นายบุง

8) นายเก้า

9) นายแก้ว

10) นายพรหม

11) นายสา

12) นายป่า

13) นายเตา

14) นายปิง

15) นายเป็ง

16) นายเป้ง

17) นายป็น

18) นายกำน

19) นายกุย

20) นายบวก

21) นายจ้ำ

22) นายเฟือน

23) นายคำ

24) นายทา

25) นายจั้ง

26) นายไจ

27) นายขัด

28) นายก่อ

29) นายพัน

30) นายเปา

31) นายต้อ

32) นายขอด

33) นายฮอด

34) นายปู้

35) นายเขียม

36) นายเสน

37) นายหยาด

38) นายเหมย

39) นายปะ	40) นายป้ง
41) นายอาบ	42) นายอุม
43) นายเฟือ	44) นายปัด
45) นายสิงห์	46) นายใจ
47) นายปัว	48) นายแยง
49) นายจ้อน	50) นายฝา
51) นายเอิบ	52) นายปู้
53) นายปิ่น	54) นายฮอม
55) นายใจ	56) นายมา
57) นายตาบ	58) นายเจิง
59) นายฟู	60) นายเล็ก
61) นายสุม	62) นายหมาน
63) นางคง	64) นางเส
65) นางจั้น	66) นางจั้นโถ
67) นางวาด	68) นางเมิง
69) นางผด	70) นางปี่
71) นางเจย	72) นางเถ

กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มปิ่นก๊อนคินกี และตัดหินศิลาแลง (คินกี/จี = ก๊อนอิฐ คินเผา) คนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มของคนจากเมืองเจ็ดรินทั้งหมด ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 24 คน มีชื่อนี้

1) นายปึก	2) นายถา
3) นายปา	4) นายแก้ว
5) นายกำ	6) นายจุ่ม
7) นายหวาย	8) นายต๊ับใหญ่
9) นายดวง	10) นายคำ
11) นายเป่งลี	12) นายเถือ
13) นายตัก	14) นายคำ

15) นายมูล

16) นายเส็ง

17) นายหวั่น

18) นายหอม

19) นายต๊ับน้อย

20) นายหมวก

21) นายจิ้น

22) นายผัน

23) นายหวาด

24) นายอุ่นแสง

กลุ่มที่ 3 กลุ่มตกแต่งแกะสลักประดับประดาซุ้มมณฑปหรืออุโมงค์ครอบ
รอยพระพุทธบาท ให้มีลวดลายงดงาม งานของกลุ่มนี้คนในเมืองแม่รับทำทั้งหมด
มีอยู่ด้วยกัน 14 คน มีชื่อดังนี้

1) นายคั่น

2) นายปัด

3) นายแสน

4) นายสุม

5) นายเจย

6) นายซอน

7) นายนวล

8) นายตั้ง

9) นายยศ

10) นายเป็งปู้ด

11) นายเมือง

12) นายจำ

13) นายจัน

14) นายหล้า

กลุ่มที่ 4 กลุ่มสุมไฟตอนกลางคืนเพื่อไล่สัตว์ร้ายต่างๆ และดูแลไม่ให้คน
มีกิเลสหนาเข้ามาวุ่นวาย หรือป้องกันคนที่เป็นลูกศิษย์ ลูกหาเชื้อสายเทวทัตเข้ามา
ใกล้รอยพระพุทธบาท งานของกลุ่มนี้คนในเมืองมะโน รับดูแลทั้งหมดทั้ง 56 คน
มีชื่อดังนี้

1) นายปู้ก

2) นายยัง

3) นายเต็ง

4) นายยีน

5) นายจัก

6) นายบัด

7) นายสุม

8) นายชู

9) นายหมั่ง

10) นายฟาน

11) นายสุม

12) นายเป้า

13) นายอุ่น

14) นายหมู

15) นายฟุง

16) นายไอน

17) นายเนิง	18) นายไฮ
19) นายฟอง	20) นายเมือง
21) นายเก๊า	22) นายใจ
23) นายขัน	24) นายอิน
25) นายโมะ	26) นายวัง
27) นายจืด	28) นายวัน
29) นายสุน	30) นายเพื่อน
31) นายดี	32) นายยอย
33) นายหมั่ง	34) นายปุ่น
35) นายนายจั้ง	36) นายบุ่ม
37) นายเฮือง	38) นายสิงห์
39) นายแสน	40) นายปุ่น
41) นายที	42) นายอ้อม
43) นายฮาด	44) นายถ้ำ
45) นายไซ	46) นายนาด
47) นายฟัก	48) นายจุ่ม
49) นายเถ	50) นายเถื่อ
51) นายคำจั้น	52) นายปุ่น
53) นายเอิบ	54) นายสม
55) นายสอ	56) นายหล้า

กลุ่มที่ 5 กลุ่มทำกับข้าวหุงหาอาหารมาเลี้ยงกันในเวลาทำงาน กลุ่มนี้
ชาวเมืองหม้ารับทำทั้งหมดโดยมีจำนวน 50 คน มีชื่อดังนี้

1) นางจั้น	2) นางเขียว
3) นางขา	4) นางคง
5) นางเย็น	6) นางปุ่น
7) นางสอน	8) นางเต้า
9) นางเงิน	10) นางบัว
11) นางเฮว	12) นางพา

13) นางทุ่ง	14) นางเอ็ง
15) นางเป้ง	16) นางเปา
17) นางเป็ก	18) นางขาน
19) นางจั้น	20) นางหมู
21) นางยวง	22) นางจา
23) นางสุ	24) นางปู้ด
25) นางเส	26) นางบุง
27) นางไบ	28) นางนวล
29) นางผุย	30) นางแตะ
31) นางเหิด	32) นางหยัน
33) นางตำ	34) นางโท
35) นางฟาย	36) นางหา
37) นางเจิง	38) นางเขิบ
39) นางมี	40) นางฮัก
41) นางค่อน	42) นางจิม
43) นางผัด	44) นางกาบ
45) นางผิง	46) นางเส
47) นางนุง	48) นางคำ
49) นางคาย	50) นางข้าย

กลุ่มที่ 6 กลุ่มดูแลและรักษาพยาบาลการเจ็บไข้ได้ป่วยในเวลาทำงาน
ชาวเมืองหม้ออีกส่วนหนึ่งเป็นผู้รับอาสางานในส่วนนี้ทั้งหมด โดยมีกัน 24 คน
มีชื่อดังนี้

1) นายฟาย	2) นายถ่อน
3) นายกอน	4) นายมุง
5) นายมา	6) นายโม
7) นายธา	8) นายตา
9) นายจ้ำ	10) นายเย็น
11) นายพอง	12) นายยัง

13) นายเฮือน

14) นายบ่อน

15) นายมุง

16) นายคาค

17) นายเปย

18) นายแยง

19) นางเทา

20) นางทา

21) นางเก็ง

22) นางมุน

23) นางสก

24) นางสอนสี

คนทั้ง 6 กลุ่มนี้ได้ช่วยกันทำอย่างตั้งอกตั้งใจ ต่างพร้อมใจไม่ให้มีการพุดคุยในสิ่งที่ไม่เป็นมงคลในระหว่างทำงาน คือต่างพากันพุดคุยกันในเรื่องที่ดีที่เป็นมงคลกันทั้งนั้น ส่วนคนที่ป็นผู้นำทางการทำงานอีก 10 คนที่เหลือจากเมืองยี่นั้นก็ได้คอยอยู่เป็นผู้ประสานงานระหว่างกลุ่มคนทั้ง 6 คือ ถ้ากลุ่มใดขาดแคลนกำลังคน ทั้ง 10 คนนี้จะคอยเข้าช่วยเหลือแทนที่

เมื่อทุกคนได้ทำบุญถวายทานเสนาสนะที่ช่วยกันทำมาตลอดเวลา 3 เดือนกว่าๆ นี้ และรับศีลรับพรจากครูบาเจ้าทั้ง 6 เสร็จเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็ได้หยาดน้ำลงดิน (กรวดน้ำ) เพื่อบอกให้พระแม่ธรณี ตลอดจนหมู่มวลเทวบุตรเทวดาทั้งหลาย ให้ได้รับรู้รับทราบไว้เกี่ยวกับการอธิษฐานของแต่ละคนที่ได้อธิษฐานไว้นั้น บางคนก็ อธิษฐานจิตขอให้เป็นผู้เจ้า (พระสงฆ์) ที่ปฏิบัติธรรมในชาติต่อไป บ้างก็ขอให้เกิดเป็นเจ้าคนนายคนในชาติต่อไป บ้างก็ขอให้ได้เป็นหมอเพื่อจะได้มาดูแลคนในชาติต่อไป บ้างก็อธิษฐานขอให้ได้เกิดมาพบปะและร่วมชาติกันในชาติต่อไป

“เออนี้ละ...” ลุงน้อยเมืองอินพุดล่ำทับขึ้น “ในครั้งนั้นก็มีคนกิเลสหนา ปัญญาหาย หรือพวกลูกหลานของพระเทวทัตมาเกิด เขาคณนี้มาคอยที่จะขัดขวางการก่อสร้างบุญครั้งนี้ของหมู่คนทั้ง 6 โดยการมาคอยดักรุมทำร้าย เวลาที่หมู่คนทั้ง 6 กลุ่มเลิกจากการธุระแล้วต่าง ๆ พอเห็นใครที่เดินกลับออกมาจากบริเวณที่ทำงานกันนั้นแล้ว เขาคณนี้ก็จะรอโอกาสเข้าไปทุบตีทำร้ายต่าง ๆ จนบางคนถึงกับต้องพิการทางร่างกายไปเลยก็มี เช่นที่เกิดขึ้นกับนายฟาย ในกลุ่มที่ 6 ซึ่งเป็นกลุ่มที่ดูแลรับผิดชอบในการดูแลรักษาพยาบาลนั้น ได้ถูกทำร้ายจนเขาต้องมากลายเป็นคนสะลึมสะลือไป (มีอาการเบลอ เหม่อลอย) คนที่กิเลสหนาปัญญาหายนี้มีชื่อว่า นายทุง เนื่อ (นะ)

นายไพศาลเหย (นี่นะไพศาล) ด้วยแรงอธิษฐานของแต่ละคนก็ได้ส่งผลให้คนทั้งหมดที่ได้ร่วมสร้างวัดพระพุทธรูปบาทตากผ้าในครั้งนั้น ได้มาเกิดตามแรงบุญแรงกรรมของแต่ละคนเขา ดังนี้

ครุบาเจ้าผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้ง 6 รูป เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า

1) ท่านสาธุเจ้ากัญจนะ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาพรหมา อยู่วัดพระบาทตากผ้าที่นั่นแหละ (มรณภาพแล้ว) อ้อ...(ผมไพศาลได้รำพึงขึ้นเพราะได้รู้จักครุบานั่นเอง)

2) ท่านสาธุเจ้าญาณะ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาอินทจักร อยู่วัดวนารามน้ำบ่อหลวง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

3) ท่านสาธุเจ้าเทวิโซ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาคัมภีระ อยู่วัดพระธาตุคุดน้อย อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

4) ท่านสาธุเจ้าอุโปโลก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาศรีวิชัย อยู่วัดบ้านปาง อ.ลี้ จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

5) ท่านสาธุเจ้าเตโซ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาเกษม อยู่ป่าเหี้ยว ไตรลักษณ์อันเน้อ (อยู่สำนักสุสานไตรลักษณ์นั่นนะ) อ.เมือง จ.ลำปาง (มรณภาพแล้ว)

6) ท่านสาธุเจ้าถาวรโร เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อเรียกว่า ครุบาโสภา อยู่วัดฝายหิน อ.เมือง จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

กลุ่มคนที่ผู้นำการก่อสร้างจากเมืองยี่ทั้ง 12 คน เกิดมาในโลกมนุษย์ในชาตินี้มีชื่อดังนี้

1) นายชื่นใหญ่ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบามงคลญาณมุณี อยู่วัดพระยืน อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

2) นายชื่นน้อย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาลิงฆะ อยู่วัดจามเทวี อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

3) นายลา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาปิ่น อยู่วัดหนองจาง อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

4) นายตัน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาคำจันทร์ อยู่วัดหนองซิว อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

5) นายจ้อน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาไชยลังกา อยู่วัดศรีชุม บ้านผามว้า อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

6) นายเปียง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาป่า ป่าระมี อยู่วัด สะปึ่งหลวง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

7) นายแอ่นใหญ่ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาสุคใจ อยู่วัด ป่าซางงาม อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

8) นายแอ่นน้อย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาซุ่ม อยู่วัด ชัยมงคล บ้านวังมุย อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

9) นายเป็งใหญ่ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาไชยวงศ์ อยู่วัด พระบาทห้วยต้ม อ.ลี้ จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

10) นายเป็งน้อย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาธรรมชัย อยู่วัดทุ่งหลวง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

11) นายท้ายใหญ่ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาอ้าย อยู่วัด สะปึ่งน้อย อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

12) นายปัก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาศรี อยู่วัดป่าบุก อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

กลุ่มคนจากเมืองลัมมะผู้มีหน้าที่แผ้วถางทั้ง 70 คนนั้น เกิดมาในโลก มนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า

1) นายปั้ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาคำ อยู่วัดดงหลวง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

2) นายแปง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาตีบ อยู่วัดหัวฝาย อ.ทุ่งเสลี่ยม จ.สุโขทัย (มรณภาพแล้ว)

3) นายผด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาอุปละ อยู่วัดพระธาตุ คอยแต อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

4) นายเงา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาคันธา อยู่วัดต้นผึ้ง อ.หนองล่อง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

5) นายบุง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาปวน อยู่วัดช้างค้ำ อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

6) นายแก้ว เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาศรีวิลาส อยู่วัดพระยืน
อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

7) นายแก้ว เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ขุนสันสาระทนต์ โนนานนท์
อยู่ในเมืองลำพูน (มรณภาพแล้ว)

8) นายพรหม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้กลับเป็นผู้หญิงชื่อ บัวผัน โนนานนท์
อยู่ในเมืองลำพูน (มรณภาพแล้ว)

9) นายสา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาษา อยู่วัดนางข้าวน้อย
เหนือ อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

10) นายป่า เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาธรรมวงศ์ อยู่วัด
ต้นกำแพง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

11) นายเตา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาพรหมเสน อยู่วัด
สะปุ่น้อย อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

12) นายปิง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาจัน อยู่วัดอินทขิล
อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

13) นายเปิง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาชินะชัย อยู่วัด
ป่าซางงาม อ.ป่าซางงาม จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

14) นายเปิง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาอินแก้ว อยู่วัดอินทขิล
อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

15) นายป็น เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาฟู อยู่วัดมहांวัน
อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

16) นายก้าน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาสม อยู่วัดหนอง
หนาม อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

17) นายกฤษ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาเมธา อยู่วัดบ้านแป้น
อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

18) นายบวก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาอุปละ อยู่วัด
หนองหอย อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

19) นายจำ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาปัญญา อยู่วัด
หนองหอย อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

20) นายเฟือน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบากุญ อยู่วัดหนองหอย
อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

21) นายคำ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาอินทนนท์ อยู่วัด
นางข้าวน้อยป่าซาง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

22) นายทา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาปัน อยู่วัดกอม่วง
อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

23) นายจั้ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาสีทิ อยู่วัดทุ่งน้อย
อ.พร้าว จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

24) นายไข เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาเมืองใจ อยู่วัดบ้านโป่ง
อ.พร้าว จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

25) นายขัด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาอุต อยู่วัดป่าอิน
อ.พร้าว จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

26) นายก่อ่ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาสม อยู่วัดทุ่งน้อย
อ.พร้าว จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

27) นายพัน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาวงศ์ อยู่วัดบ้านดง
หลวง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

28) นายเปา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบายศ อยู่วัดท่าช้าง
อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

29) นายตื้อ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาปัญญา อยู่วัดบ้านดง
หลวง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

30) นายขอด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาคำ อยู่วัดบ้านดง
หลวง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

31) นายฮอด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาสุรินทร์ อยู่วัดหลวง
ศรีเตี้ย อ.บ้านโฮ่ง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

32) นายปู้ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบามูล อยู่วัดต้นผึ้ง
อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

33) นายเขี่ยม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาสุมนโณ อยู่วัดบ้าน
โฮ่งหลวง อ.บ้านโฮ่ง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

34) นายเสน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาสังวรณ อยู่วัดสำนัก
สังวรารามป่าคำ อ. บ้านโสัง จ. ลำพูน

35) นายหยาด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาชัยยะลังกา
อยู่วัดพระธาตุเก่งสร้อย จ. ตาก (มรณภาพแล้ว)

36) นายเหมย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาอภิชัยขาวปี
อยู่วัดพระบาทผาหนาม อ.ลี จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

37) นายปะ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ขุนกันชนะชน หรือ
ต่างกะนะ อยู่เมืองเชียงใหม่ คนนี้ตัวสูงๆ ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะเมืองเชียงใหม่รู้จักดี
แล้วเน้อ

38) นายปิง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาบุญมา อยู่วัดบ้านโสัง
หลวง อ.บ้านโสัง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

39) นายอาบ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาสวน อยู่วัดผาผ่า
อ.แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน (มรณภาพแล้ว)

40) นายอุ่ม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาตุ้ย อยู่วัดห้วยสิงห์
อ.แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน (มรณภาพแล้ว)

41) นายเฟื้อ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาอินตะ อยู่วัดบ้านใหม่
อ.แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน (มรณภาพแล้ว)

42) นายปัด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาคำมูล อยู่วัดแม่สาร
บ้านตอง อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

43) นายสิงห์เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาคำมูล อยู่วัดหนอง หล่ม
อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

44) นายใจ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบานวล อยู่วัดแม่สาร
บ้านหลุก อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

45) นายปั่ว เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาบุญปิ่น อยู่วัดธรรม
สังเวช บ้านหนองสะลัก อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

46) นายแยง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครอบาศรีวิชัย อยู่วัดแม่ก้า
อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

47) นายจ้อน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาเต้า อยู่วัดร้องขุด
อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

48) นายฝา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาไฟ อยู่วัดสวนดอก
อ.เมือง จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

49) นายเอิบ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบากง อยู่วัดท่านา
อ.เมือง จ.ตาก (มรณภาพแล้ว)

50) นายปู้ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาสิน อยู่วัดใหม่มะเขือแจ้
อ.เมือง จ.ตาก (มรณภาพแล้ว)

51) นายปุ่น เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาตุ่น อยู่วัดมณีบรรพต
อ.เมือง จ.ตาก (มรณภาพแล้ว)

52) นายหอม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาปลั่ง อยู่วัดมะเขือแจ้
อ.เมือง จ.ตาก (มรณภาพแล้ว)

53) นายใจ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาเปี้ยว อยู่วัดท่านา
อ.เมือง จ.ตาก (มรณภาพแล้ว)

54) นายมา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาปินตา อยู่วัดป่าตึง
อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

55) นายตาบ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาหล้า อยู่วัดป่าตึง
อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ (มรณภาพแล้ว)

56) นายเชิง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายไข่ ลังกาณิพนธ์ อยู่
อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

57) นายฟู เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายมานพ ลังกาณิพนธ์ อยู่
อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

58) นายเล็ก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายซอน นันทขว้าง อยู่
อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

59) นายสุข เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้กลับชาติเป็นผู้หญิงมีชื่อว่า
นางจันทร์หอม ลังกาณิพนธ์ อยู่อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

ทั้ง 4 คนนี้ ผู้คนเขารู้จักกันดี ตัวข้าไม่ชอบบอกที่อยู่ให้ชัดเจนให้ เออ!
นายมานพ ลังกาณิพนธ์ นี้ ผมรู้จักครับ ลุงน้อยเมืองอื่น ก็ยอมรับ

60) นายหมาน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี
อ้อ! คนนี้ ผมก็รู้จัก ผม (นายไพศาล) ได้ตอบขึ้นก่อนลุงน้อยเมืองอื่นก็ได้ยินรับ

61) นางคง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางจันทร์สว่าง เลิศธรรมเทวี
อ้อ! คนนี้ คุณนายท่านวสันต์ เลิศธรรมเทวี ผม (นายไพศาล) รู้จักท่าน ลุงน้อย
เมืองอื่นก็ยินยอมตอบ

62) นางแส เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า เจ้าแม่จามเทวี เจ้าเมืองคน
แรกของ เมืองลำพูน อ้อ! ผมก็รู้จัก ตัวองค์ท่านมรณกรรมไปตั้ง 1,000 กว่าปีแล้ว
ลุงน้อยเมืองอื่นก็ตอบว่า ใช่แล้ว

63) นายจัน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางทัศนีย์ ลังการพินธ์ อ้อ!
คุณนายท่านมานพ ลังการพินธ์ ลุงน้อยเมืองอื่นตอบว่า ใช่แล้ว แล้วยิ้มนิด ๆ

64) นางจันโถ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางแก้ว แซ่ตั้ง

65) นางวาด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางสุพร แซ่ตั้ง

ทั้งสองคนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 165 ถ. ภูมิวิถี อ.วังสะพุง จ.เลย

66) นางเมิง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางสะอาด คำทวน

67) นางผด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางอารีย์ คำทวน

ทั้งสองคนนี้ อยู่บ้านเลขที่ 51/1 ต. คุ่มพร้าว อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี

68) นางปี่ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางสมศรี อาทะโรประยูร
อยู่บ้านเลขที่ ท 105 ถ.วชิรปราการ ต.บางปลาสร้อย อ.เมือง จ.ชลบุรี

69) นางเจย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางอุบล ทองคำชู อยู่บ้าน
เลขที่ 97/3 หมู่ที่ 4 บ้านอิฐ อ.เมือง จ.ชลบุรี

70) นางแถ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางฮู่คง แซ่ฮึง อยู่บ้าน เลขที่
92/25 ถ.ชุมพล ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา

กลุ่มเมืองเจ็ดริน ผู้รับหน้าที่ปั้นดินก่ และตัดหินศิลาแลง ก็มีด้วยกันอยู่
24 คน เกิดมา ในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า

1) นายปึก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาชาว อยู่วัดสันป่ายาง
หลวง อ.เมือง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

2) นายถา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาอินทร (พระครูปัญญา
ธรรมวัฒน์) อยู่วัดสันป่ายางหลวง อ.เมือง จ.ลำพูน

3) นายปาเกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายเปรี๊ญ โจรนกูล (มรณกรรมแล้ว) คน ๆ นี้เป็นข้าหลวงป่าชาว คนป่าชาว เขารู้จักดี ดังนั้นตัวข้าก็ไม่ขอบอกที่อยู่เช่นกัน ลุงน้อยเมืองอินพุดขึ้น

4) นายแก้ว เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายหอม พรหมสิงห์ (มรณกรรมแล้ว) คน ๆ นี้เป็นข้าหลวงป่าชาว คนป่าชาว เขารู้จักดี ก็ไม่ขอบอกที่อยู่เช่นกัน ลุงน้อยเมืองอินพุดขึ้น

5) นายกำ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายโสภณ รักษาราชกูร์ เป็นข้าหลวงป่าชาวเช่นกัน ชาวป่าชาวรู้จักดีแล้ว (ลุงน้อยเมืองอิน)

6) นายจุ่ม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาสิงห์ชัย อยู่วัดป่า ชางาม อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

7) นายหวาย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาเชื่อนคำ อยู่วัด พระพุทธบาทตากผ้า อ.ป่าซาง เออ! ครุบาองค์นี้ผมรู้จักครับ (นายไพศาล) ลุงน้อยเมืองอินก็ยิ้มนิค ๆ รับ

8) นายต๊ับใหญ่ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายเหล่น จันทร์เจือจุน

9) นายตวง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้กลับชาติเป็นผู้หญิงมีชื่อว่า นางกิมสุข จันทร์เจือจุน

10) นายคำ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายเสรี จันทร์เจือจุน

ทั้งสามคนนี้อยู่บ้านเลขที่ 144/1-2 บ้านท่าขุ่น ต.ท่าขุ่น อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี

11) นายแปงสี เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์ชวลิต อยู่วัดพระพุทธบาทตากผ้า อ.ป่าซาง จ.ลำพูน

12) นายเถื่อ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาหมุน อยู่วัดพังตรุ อ.พนมทวน จ.กาญจนบุรี

13) นายตัก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาเส้งยม อยู่วัดบ้านทวน อ.พนมทวน จ.กาญจนบุรี

14) นายคำ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครุบาลำไย อยู่วัดทุ่งลาหญา อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

15) นายมูล เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์แสง อยู่วัด พระธาตุศรีจอมทอง อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่ อ้อ! ท่านพระอาจารย์แสง ผม (นายไพศาล) รู้จักดี ลุงน้อยก็ยอมรับ

16) นายเส็ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์สนิท อยู่วัด ห้วยบง อ.สี จ.ลำพูน

17) นายหวัน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาคำ อยู่วัดทาสมเมย อ.แม่ทา จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

18) นายหอม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาเมืองแก้ว อยู่วัดปทุมสรากรม อ.บ้านโฮ่ง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

19) นายต๊ับน้อย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาแก้ว อยู่วัด อินทจิล อ.ป่าซาง จ.ลำพูน (มรณภาพแล้ว)

20) นายหมวก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาท่า อยู่วัดกิตติวงศ์ อ.แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน

21) นายจิ้น เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาต่วน อยู่วัดศรีอุบลรัตนาราม อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

22) นายผัน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาทอง อยู่วัดศรีอุบลรัตนาราม อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

23) นายหวาด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาไพบูลย์ อยู่วัด ไชยชุมพลชนะสงคราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

24) นายอุ่นแสง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาณรงค์ อยู่วัด ราษฎร์ประชุมชนาราม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

กลุ่มเมืองแม กลุ่มผู้มีหน้าที่ตกแต่งแกะสลักประดับประดาซุ้มอุโมงค์ ให้มีลวดลายสวยงาม กลุ่มนี้ทั้งหมดมีด้วยกัน 14 คน และได้เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อดังนี้

1) นายต้น เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายเกรียงไกร อุ่นแก้ว

2) นายปัด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายพิพัฒน์ ทะนันไชย

3) นายแสน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายบรรจง ไชยหาญ

ทั้งสามคนนี้ ลุงน้อยเมืองอินได้บอกว่า อยู่บ้านจ้อง ต.โป่งผา อ.แม่สาย จ.เชียงราย

4) นายสุม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาแหวน อยู่วัดเจดีย์หลวง อ.เมือง จ.เชียงใหม่

5) นายเจย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาปิ่น อยู่วัดพวงคำ อ.ลี้ จ.ลำพูน อ้อ! องค์กรนี้ผมรู้จัก ลุงน้อยเมืองอินก็มารับ

6) นายซอน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาวิริยัง อยู่วัดธรรมมงคล เขตพระโขนง กรุงเทพฯ

7) นายนวล เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์สาธิต อยู่วัดวชิรธรรมสาธิต เขตพระโขนง กรุงเทพฯ (มรณภาพแล้ว)

8) นายตั้ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์ข่าย อยู่วัดวชิรธรรมสาธิต เขตพระโขนง กรุงเทพฯ

9) นายยศ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์บุญชุม อยู่วัดเบญจมบพิตรฯ เขตดุสิต กรุงเทพฯ

10) นายเป็งปู้ด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์สิงห์คำ อยู่วัดนางชี เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ

11) นายเมือง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์น้ำ อยู่วัดเบญจมบพิตรฯ เขตดุสิต กรุงเทพฯ

12) นายจำ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์ธงชัย อยู่วัดพระธาตุคุดอยสุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

13) นายขัน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์สุจินต์ อยู่วัดอานันทเมตตาอาราม อ.เมืองอาระฮัน ประเทศสิงคโปร์

14) นายหล้า เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์มิตร อยู่วัดอุตตะมาราม อ.ป่าซมัต รัฐกลันตัน ประเทศมาเลเซีย

กลุ่มเมืองมะโน มีหน้าที่สุ่มไฟเพื่อป้องกันและไล่สัตว์ร้ายต่างๆ และดูแลไม่ให้คนที่มียกเลศหนาเข้ามาวุ่นวาย กลุ่มนี้มีทั้งหมด 56 คน และได้มาเกิดในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า

- 1) นายปูก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายสง เห็นความดี
- 2) นายยัง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้กลับชาติเป็นผู้หญิงมีชื่อว่า นางซุ่น
เห็นความดี
- 3) นายเตียง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายสุชาติ เห็นความดี
ทั้งสามคนนี้ ลุงน้อยเมืองอื่นได้บอกว่า อยู่บ้านเลขที่ 86/85 บ้านบางขุนเทียน
เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ
- 4) นายยีน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายอุดม นะสี
- 5) นายซัก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายอาคม นะสี
ทั้งสองคนนี้ลุงน้อยเมืองอื่นได้บอกว่า อยู่บ้านเลขที่ 120 หมู่ที่ 7
ต.สันทราย อ.ฝาง จ.เชียงใหม่
- 6) นายบัค เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์จันทร์ อยู่วัด
โพธิ์กลาง อ.มัญจาคีรี จ.ขอนแก่น
- 7) นายสุข เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายอินเขต อังกฤษสิทธิ์
อยู่ป่าซา
- 8) นายชู เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายสาม อังกฤษสิทธิ์
- 9) นายหม้ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายหมื่น วงศ์สาม
- 10) นายฟาน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายถวิล ท้าวลอม
- 11) นายสุข เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายแทน ศิริทิพากร
- 12) นายเป้า เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายสนั่น หมื่นแก้ว
- 13) นายอุ้น เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายปรีชา อุณจะนำ
- 14) นายหมู เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายเสรี ลังกาพันธ์
- 15) นายฟุ้ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายเสรี สุขเสรีฐ
คนหมื่นนี้ตัวข้า (ลุงน้อยเมืองอื่น) ไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะคนในโลกมนุษย์
รู้จักกันดี
- 16) นายโอิน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายประจัน โรจนพานิช
- 17) นายเนิง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายถวิล เนียมแสง
- 18) นายไฮ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายอมร ไชยโรจน์

สามคนนี้ ตัวข้า (ลุนน้อยเมืองอื่น) ก็ไม่ขอบอกที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่คนอื่นจะบอกให้เหมือนกัน

19) นายฟอง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายคำป็น อินทร์แสง คนนี้รู้จักกันแล้วนะ ตัวข้า (ลุนน้อยเมืองอื่น) จะไม่บอกที่อยู่

20) นายเมือง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายข่าย ทองปน

21) นายเก้า เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นทหาร ชื่อ นายสุวัฒน์ นันทวงศ์

22) นายใจ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายวิชุนันท์ จูแรงบุญ

23) นายขัน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายประดิษฐ์พร วงศ์เจริญ

24) นายอิน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายศักดิ์ ลาภเจริญ

25) นายโมะ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายพชร กิตติวรวัฒน์

26) นายวัง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายแสงอรุณ ดีมาก

27) นายจืด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายโรจน์ นิพพาเย

คนหมู่นี้ ตัวข้า (ลุนน้อยเมืองอื่น) จะไม่ขอบอกที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอก ให้เอง

28) นายวัน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์ชาญชัย อยู่วัด สัมฤทธิ์บุญ อ.วังซิ่น จ.แพร่

29) นายสุน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์สวรรค์ อยู่วัด ห้วยข้าวกล้า อ.จุน จ.พะเยา

30) นายเฟือน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์บุญมี อยู่วัด ถ้ำเสาหิน อ.แม่สาย จ.เชียงราย

31) นายดีเกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์ทองทิพย์ วัดพิชัย วิเวก นามะเฟื่อง อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู

32) นายขอย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์ทวี อยู่วัด ดับภัย อ.เมือง จ.เชียงใหม่

33) นายหมั่ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์คำมาย อยู่วัด สว่างอารมณ์ นาแพง อ.มัญจาคีรี จ.ขอนแก่น

34) นายป๋ม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์บุญเย็น อยู่วัดพระนอนม่อนช้าง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน

35) นายจั่ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์อำพล อยู่วัดเทพนิมิตรทุ่งสว่าง จำปาโมง อ.บ้านฝื่อ จ.อุดรธานี

36) นายป๋ม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์สิงห์ชัย อยู่วัดเชตุพนฯ เขตพระนคร กรุงเทพฯ

37) นายเฮื่อง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์สุริโยธิน อยู่วัดเทพนิมิตร อ.เมือง จ.ภูเก็ต

38) นายสิงห์ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์สมมาตร อยู่ที่ไหนให้ไปถามพระอาจารย์สุริโยธิน เขาจะบอกให้ ลุงน้อยเมืองอื่นกล่าวไว้

39) นายแสน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาจ๋อน อยู่วัดป่าตาล อ.ป่าซาง จ.ลำพูน อ้อ! ครูบาองค์นี้ผมรู้จักครับ ผม (นายไพศาล) กล่าวกับนายน้อยเมืองอื่น

40) นายป๋ม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายจรัส อังกสิทธิ์

41) นายทิ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายสว่าง ธรรมไชย

42) นายอ๋ม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายพงศ์ศักดิ์ อังกสิทธิ์

43) นายฮาด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายเสริมเกียรติ จอมจันทร์ยอง

44) นายถ้ำ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายจรัสพงศ์ นันทขว้าง

45) นายไข เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายพงศ์พันธ์ นันทขว้าง

46) นายนาด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายสมบุญ กิตติภาวงศ์

47) นายฟัก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายวิโรจน์ อังกสิทธิ์

48) นายจุ่ม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายตีบ สุรินทร์คำ

49) นายเถ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายนพดล จอมจันทร์ยอง

50) นายเถื่อ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายอดิศวร นันทชัยพันธ์

51) นายคำจัน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายอนุชา ลังกาพันธ์

52) นายป๋ม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายบรรเลง อุณจะนำ

53) นายเอิบ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายรักเกียรติ กองปาง
54) นายสม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายรัช สัทธิกุล
55) นายสอ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายไพโรจน์ สัทธิชัยยากุล
56) นายหล้า เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นายบรรเจิด เกตรานนท์
คนกลุ่มนี้ บางคนล่าม (นายไพศาล) ก็รู้จักชื่อที่อยู่แล้วในส่วนที่ยังไม่
รู้จักชื่อที่อยู่ ก็จะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปแล้ว
กลุ่มเมืองมั่ว มีหน้าที่ทำกับข้าวหุงหาอาหารมาเลี้ยงกันเวลาทำงาน ซึ่ง
กลุ่มนี้มีการแบ่งหน้าที่ออกเป็นสองอย่างคือ

1. ทำกับข้าวหุงหาอาหาร 50 คน
2. เป็นผู้ดูแลรักษาพยาบาลการเจ็บไข้ได้ป่วยในเวลาทำงาน 24 คน

**กลุ่มที่ได้รับส่วนในการทำกับข้าวหุงหาอาหาร 50 คนนี้ ได้เกิดมาในโลก
มนุษย์ชาตินี้มีชื่อดังนี้**

1) นางจิ้น เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางรัตนา สมบุญธรรม
อยู่โรงเรียนมนตะเสรี ต.ลำโรงเหนือ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

2) นางเขียว เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางอุทิศ ศรีวรรณเลิศ
อยู่ป่าซาง (มรณกรรมแล้ว)

3) นางขา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางรัชนี ชุ่มดวง

4) นางคง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางชูชื่น ศิระวงศ์

5) นางเย็น เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางกรองทอง
อานุภาพสโมสร

6) นางปุ่น เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางเทพี วรรณมะกอก

7) นางสอน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางบุญชุม หล้าดวงดี

8) นางเต้า เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางศรีรัตน์ อุณจะนำ

9) นางจั่น เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางบุญปิ่น กิตติภาวงศ์

10) นางบัว เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางสุนีย์ ท้าวลอม

11) นางเฮว เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางเบญจพร เลิศเมธากุล

12) นางผา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางเบญจมาภรณ์

ทันเที่ยงธรรม

- 13) นางท่ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางนวลสวาท ลังกาพินธ์
- 14) นางเอ็ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางทิพวรรณ ลังกาพินธ์
- 15) นางเป้ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางเสาวภา อังกสิทธิ์
- 16) นางเปา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางแสงหล้า สุภายอง
- 17) นางเป็ก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางเปา วงศ์สาม
- 18) นางขาน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางสุทิน อุณจะนำ
- 19) นางจั่น เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางจันทร์ฟอง งามเถื่อน
- 20) นางหมู เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางเกียงคำ ไชยเวียง
- 21) นางยวง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางนิจศรี ทั่นน้อม
- 22) นางจา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางเจียมจันทร์ อุคมสม
- 23) นางสุ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางมลฤดี บุญรัตน์พันธ์
- 24) นางปู้ด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางลัดดา ศิริทิพากร
- 25) นางแส เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางนันทนา โสมพี
- 26) นางบุง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางแสงจันทร์ ชมภูลาว
- 27) นางใบ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางอุมา บุรณะสิงห์
- 28) นางนวล เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางรัตนา บุรณะสิงห์
- 29) นางฟุ่ย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางศิริวรรณ สุขเสริฐ
- 30) นางแตะ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางเอมอร ญาณวุฒิ
- 31) นางเหิด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางมาลัย สุทธิชัยยากุล
- 32) นางหยัน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางวนิดา วงศ์สาม
- 33) นางตำ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางโสภา เมืองสุวรรณ
- 34) นางโท่ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางจันทร์ดี มงคลเทพ
- 35) นางฟาย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางศิริลัย อุณอินทร์ตะ
- 36) นางหา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางอารีวรรณ มนุสุข
- 37) นางเจิง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางสมทรง กันจินะ
- 38) นางเขิบ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางพรณี ไทวิชัย
- 39) นางมี เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางธนาภรณ์ อภิวัฒนากร

40) นางฮัก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางประกายคำ คำหยาด

41) นางค่อน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางประไพ บัวคลี่

คนกลุ่มนี้ ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะบางคนตัวล่ำก็รู้จักแล้วเช่นกัน
ในส่วนที่ล่ำยังไม่รู้จักชื่อที่อยู่ จะเป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอกให้เน้อ (ลุนน้อย
เมืองอื่นได้กล่าวไว้)

42) นางจิม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางศรีมัว ชิงค์ อยู่บ้าน
เลขที่ 48/6 ซ.ธารน้ำทิพย์ ต.ท่าวังทอง อ.เมือง จ.พะเยา

43) นางผัด เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ได้เกิดเป็นผู้ชายมีชื่อว่า
นายเดชสี ชิงค์ อยู่ที่ไหนนั้น ให้ไปถาม นางศรีมัว เขาจะบอกให้

44) นางกาบ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางสมคิด เกิดภักดี
อยู่บ้านเลขที่ 38/73 ซ.ประสิทธิ์ชัย ถ.รามอินทรา เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ

45) นางผิง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางเลียม แซ่ซื่อ อยู่บ้าน
เลขที่ 771/25 ถ.วัดไผ่เงิน ซ.ร่มไผ่เงิน เขตยานนาวา กรุงเทพฯ

46) นางแส เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางมาเรียม จันทรทอง
อยู่บ้านเลขที่ 273 ถ. ประชาอุทิศ ซ.ชมทรัพย์ แขวงทุ่งครุ เขตราชบุรีบูรณะ
กรุงเทพฯ

47) นางนุง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางประนอม โกสัยกานนท์
อยู่บ้านเลขที่ 52 ถ.ติวานนท์ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

48) นางคำ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางนภวัน บัวสาย อยู่บ้าน
เลขที่ 254 ถ.ท่าอุเทน – นครพนม ต.หนองแสง อ.เมือง จ.นครพนม

49) นางคาย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางวิจิตรา เฉลียวบุญ
อยู่บ้านเลขที่ 256/38 หมู่ที่ 1 ซ.แฟลตรถไฟ กิโลเมตรที่ 11 แขวงลาดยาว
เขตบางเขน กรุงเทพฯ

50) นางข่าย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางจุฬาลักษณ์ นีรัตน์พันธ์
อยู่บ้านเลขที่ 123/722 ถ.มิตรภาพ อ.เมือง จ.ขอนแก่น

กลุ่มเมืองหม้ออีกส่วนหนึ่งที่รับอาสาเป็นผู้ดูแลรักษาพยาบาลในการ
เจ็บไข้ได้ป่วยเวลาทำงาน มีทั้งหมด 24 คน ได้เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อดังนี้

1) นายฟาย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบานบุญนาค อยู่วัด
ศิริบรรพต อ.ชัยบาดาล จ.ลพบุรี

2) นายถ่อน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ครูบาสุทัศน์ อยู่วัด
สวนดอก อ.เมือง จ.ลำปาง

3) นายกอน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า ปิยะ
เนตรวิเชียร

4) นายมุง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า อุทัย เกษฎาพันธ์

5) นายมา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า ดำริ ดำรงค์ศักดิ์

6) นายโม เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า สุพจน์ วุฒิการณ์

7) นายถา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า ชีระ ศิริสันทนะ

8) นายตา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า สุกิจ ทิพทิพากร

9) นายจำ เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า วิชัยวุฒิ
เลียงสว่างวงศ์

10) นายเย็น เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า เฉลิมชัย ชูเมือง

11) นายพอง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า วชิระ บกพิบูลย์
หรือ บกวิบูลย์ (ฟังไม่ชัด)

12) นายยัง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า อำพล
จินดาวัฒนะ

หมู่ที่เป็นหมอนี้ ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่
จะบอกให้ หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นาน

13) นายเฮือน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า ชาญวิทย์
เลิศเมธากุล หมอคนนี้ดูไม่ขอบอกที่อยู่นะ เพราะล่ำมรู้จักดีแล้ว ผมก็ตอบว่า ครับ
ผมรู้จักดี

14) นายบ่อน เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ เป็นหมอมือชื่อว่า พระอาจารย์แสวง
อยู่วัดป่าประชาพิณิจ ม่วงไข่ อ.พังโคน จ.สกลนคร

15) นายมุง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์บุญส่ง
อยู่วัดศรีชมชื่น สีชมพู อ.โซ่พิสัย จ.หนองคาย

16) นายคาค เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์เจริญ
อยู่วัดถ้ำปากเปียง อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่

17) นายเปย เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า พระอาจารย์ทองคำ
อยู่วัดอุทยานวิปัสสนา ระแงะ อ.ศรีนครินทร์ จ.สุรินทร์

18) นายแยง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้เป็นหมอมี่ชื่อว่า พระอาจารย์
ภิญโญ อยู่วัดนันทาราม อ.ปากพนัง จ.นครศรีธรรมราช

19) นางเทา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า นางรุ่งจันทร์ พันธุ์งาม
อยู่บ้านเลขที่ 153/11 หมู่ที่ 1 ต. หนองบัว อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู

20) นางทา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้เป็นทหารแม่ฉุย (ผู้หญิง) มีชื่อว่า
พิมพ์พิมล สดดี อยู่บ้านเลขที่ 32 ถ.ทุ่งต้อม ต. ในเวียง อ.เมือง จ.แพร่

21) นางเก็ง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้เป็นทหารแม่ฉุย (ผู้หญิง) มีชื่อว่า
กาญจนา สอนธรรม อยู่บ้านเลขที่ 33 หมู่ที่ 2 ต. บางชะแยง อ.เมือง จ.ปทุมธานี

22) นางมณู เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า สุรี เจียมสุขฤกษ์ อยู่บ้าน
เลขที่ 38 ถ.ไทรบุรี ซ.49 ต. บ่อยาง อ.เมือง จ.สงขลา

23) นางสาวก เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า สุดา อิศรากร อยู่บ้าน
เลขที่ 9 ซ.วชิรธรรมสาริต 32 แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพฯ

24) นางสาวอนสี เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้เป็นตำรวจแม่ฉุย (หญิง)
มีชื่อว่า สิริยุพา จารุเสน อยู่บ้านเลขที่ 37 ซ.เทศา แขวงวัดราชบพิธ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ

เมื่อพูดจบแล้วลงนอเมืองอื่นได้พูดว่า “สำหรับ นางทง ที่เป็นคนกิเลส
หนา ได้ทำบาปกรรมโดยได้แอบทุบตีทำร้ายหมู่คนที่เขาได้มาช่วยการสร้าง
วัดพระพุทธบาทตากผ้าในครั้งนั้น เขาก็ได้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลกมนุษย์
ตลอดมาเช่นกัน จนปัจจุบันนี้ เขาก็ได้มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์แล้ว มีชื่อว่า
นายเกรียงไกร ศักดิ์ศรีบุญดี อยู่บ้านเลขที่ 15/23 บ้านเขาน้อย ต.หัวหิน อ. หัวหิน
จ.ประจวบคีรีขันธ์ เขาได้รับวิบากกรรมอันนี้อยู่ โดยได้รับมาตั้งแต่กำเนิดเลย

ได้รับวิบากกรรมแบบไหนอย่างไหน ถ้าคนในโลกมนุษย์อยากรู้ ก็ไปดูเอาเอง
เหอะ (เออะ) ซึ่งวิบากกรรมของเขาส่วนนี้จะเบาบางลงได้ก็ต่อเมื่อทั้งสอง
ให้อภัยเป็นทานกันไป ในที่สุดวิบากกรรมอันนี้ก็จะยุติกันในชาตินี้เอง”

“เฮ้อ...” ลุงน้อยเมืองอินหยุดพูดไปนิดหนึ่ง ก่อนจะมองมาที่ผมแล้ว
พูดต่อไปว่า “นี่นะล่ามในเมืองมนุษย์ (นายไพศาล) หากมั่นใจว่าล่ามได้มีโอกาสพบ
กับบุคคลต่าง ๆ ที่ตัวข้าได้บอกชื่อไปนี้ ก็ขอช่วยบอกให้เขาทั้งหลายอย่าตั้งอยู่ใน
ความประมาท เพราะบางคนก็หลงอยู่ในลาภ ยศ สรรเสริญ หลงรูป หลงนาม
หลงของกู ตัวกู ขอให้เขาเหล่านั้นหมั่นรักษาศีล ทาน ภาวนา โดยสม่ำเสมอ ศีล 5
ศีล 8 ศีล 227 ขอให้ทำกันให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้เถิด แล้วทุกคนจะได้เกิดภพหน้า
ชาติหน้าได้เป็นมนุษย์อยู่ และมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ทั้งทางคิโลกและคิธรรม”

จากนั้นลุงน้อย ก็ได้บอกชื่อและเรื่องราวของภพชาติภพหน้าของแต่ละคน
ให้ผมได้ทราบไว้แล้วคุณลุงน้อยเมืองอินก็ได้มีเมตตา บอกบุญกรรมของแต่ละคน
ที่มีในอดีตชาติและเรื่องของการกรรมเวรในส่วนที่มีมากระทบต่อชาตินี้ ซึ่งในส่วน
ที่ไม่ดีที่มีในอดีตชาติ และที่จะมากระทบในชาตินี้ ท่านก็ได้บอกถึงวิธีแก้ไขให้
กับผมได้ทราบไว้เช่นกัน ซึ่งเรื่องนี้ หากบุคคลผู้มีชื่อเกี่ยวข้องในเรื่อง
วัดพระพุทธรูปตากผ้านี้ มีความสนใจต้องการรู้ต้องการทราบในรายละเอียด
ก็ขอให้ติดต่อมาทางผม (นายไพศาล) เพื่อผมจะได้พิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป

“เออ นี่นะไพศาล... หากแม้ว่าบุคคลต่างๆ ที่บอกรายชื่อไป ยังหลงอยู่ใน
ลาภ ยศ สรรเสริญ และทำตรงกันข้ามกับที่ข้านี้ คือได้ทำบาป กรรม ผิดศีล
ผิดธรรมอย่างหนัก เขาเหล่านี้ชาติหน้าจะต้องเสวยวิบากได้เกิดเป็นอย่างอื่น
ที่ต่ำกว่ามนุษย์ เช่น สัมภเวสี สัตว์เดรัจฉาน อย่างไม่ต้องสงสัย”

“เฮ้อ...” แล้วลุงน้อยเมืองอินยิ้มออกมาที่มุมปาก มองมาที่ผมแล้วพูดว่า
“นี่นะล่ามในเมืองมนุษย์... เรื่องวัดพระพุทธรูปตากผ้าที่ตัวข้าๆ เล่าให้ฟังนี้
เมื่อไปโลกมนุษย์ก็ขอให้ล่ามอย่าบอกหรือเปิดเผยให้ใครทราบเพราะยังไม่ถึงเวลา
คือบางคนบางชื่อที่ข้าๆ ได้บอกไป ยังไม่มาอยู่ตามที่บอกนี้ คือเขาเหล่านั้นยังอยู่
ที่อื่น เวลาที่จะเปิดเผยและบอกให้คนในโลกมนุษย์ได้ทราบก็คือ อีก 4-5 ปี
ในโลกมนุษย์ข้างหน้า และที่สำคัญที่สุดคือ เมื่อถึงเวลานั้น จะมีพระบรมธาตุ

ของพระพุทธเจ้าเสด็จมาโดยมนุษย์เป็นลือนำมาให้กราบไหว้บูชาที่วัดพระพุทธรบาท
ตากฝ้านั่นเอง และคนที่ได้บอกชื่อไปนี้ ก็ได้ย้ายมาอยู่ตามบ้านเลขที่ ที่ตัวข้าฯ
ได้บอกไว้อันหมายความว่า ถึงเวลาที่จะเปิดเผยเรื่องนี้แล้ว ก็ขอให้ไพศาลผู้เป็นลุ่ม
หาเวลาและโอกาสเปิดเผยให้โลกมนุษย์ได้ทราบเนื้อ ขอให้ลุ่มรับคำตัวข้า
ได้ไหม” ผม (นายไพศาล) ก็ได้รับคำไว้ ลุ่มน้อยเมืองอื่นก็แสดงความดีใจ
ทางใบหน้าพร้อมกับหัวเราะขึ้นมา “เอาละเรื่องที่ข้าฯ น้อยเมืองอื่น จะเล่าก็มีเท่านี้”

จากนั้นลุ่มน้อยก็ได้ให้พรกับผม โดยผมก็ยกมือไหว้รับเอาพรนั้น
จากนั้นลุ่มน้อยก็ได้หันมาพูดกับท่านครู บาคัณธาและท่านพญาพิงคราช
เสร็จแล้วท่านทั้งสองก็ได้ลาจากที่นั่น แล้วได้พาตัวผม (นายไพศาล) ไปยังที่อื่น ๆ
อีก เมื่อได้เรื่องมามากแล้ว ครูบาคัณธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้พาตัวผมกลับ
การกลับมาที่นี่มาโดยลักษณะลงมาเรื่อยๆ ลงมาถึงไหนก็ไม่ทราบ ก็ได้สะดุ้งตื่นขึ้น
เมื่อเหลือบมองดูนาฬิกาที่เป็นเวลาตีห้ากับสิบนาทีก่อนเช้ามีดวันที่ 16 มีนาคม
2539 และเมื่อถึงเวลา ผมก็ได้เขียนเชิงบันทึกให้คนในโลกมนุษย์ได้รู้ได้ทราบ ดังนี้

มังคะลัง นิमितตัง กล่าวยังนิमितความฝัน ก็ขอจบเพียงเท่านี้

เขียนเชิงบันทึกเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2545

เสร็จวันที่ 18 กรกฎาคม 2545 เวลา 17.30 น.

ป/ล. เรื่องนิมิตวัดพระพุทธรบาทตากฝ้านี้ ผมก็ได้รอลงเวลาตามที่ลุ่มน้อย
เมืองอื่นได้พูดไว้ ก็ปรากฏว่าเมื่อถึงเวลา ก็ได้มีข้าราชการและประชาชน ได้อัญเชิญ
พระบรมธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาให้คนได้กราบไหว้บูชาที่
วัดพระพุทธรบาทตากฟ้า เมื่อระหว่างวันที่ 10 – 25 มิถุนายน พ.ศ. 2545 และ
เมื่อถึงเวลานี้ ผมจึงหาโอกาสเวลาว่างเขียนเชิงบันทึกให้หมู่คนทั้งหลายได้ทราบกัน
เพราะถ้าผมไม่เขียนหรือบอกให้หมู่คนทั้งหลายในโลกมนุษย์ได้รู้ได้ทราบ
ผมก็กลัวว่าจะมีเภทภัยเกิดขึ้นกับตัวผมเอง ก็หวังว่าทุกท่านที่ได้อ่านเรื่องนี้
จะเข้าใจผมด้วยนะครับ

นายไพศาล แสนไชย นิमित

กระดิ่งน้อย ห้อยวิหาร เรียบเรียง

นิมิตพิศวง
พระพุทธชินราช
วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร
อ.เมือง จ.พิษณุโลก
นิมิตโดย..... ไพศาล แสงไชย

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อกลางคืนวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2540 ในวันนี้ช่วงกลางวันตั้งแต่เช้ามาถึงเย็นก็ได้ทำธุรกิจประจำวัน ซึ่งได้ช่วยพ่อแม่ถางไร่นาที่รักไปด้วยหญ้าทั้งนี้เพราะพ่อแม่ไม่ได้ทำนามา 2 ปี แล้ว จึงเกิดป่าหญ้าที่ทุ่งนาที่ไม่ได้ทำนาเพราะขาดทุน ไม่มีทุนซ่อมแซม วันนี้ทั้งวันได้ช่วยพ่อแม่ถางป่าตลอดจนแล้วเสร็จจึงกลับบ้าน ระยะทางกับบ้านห่างกันประมาณ 1 กม. ใช้เวลาในการเดินทางมาบ้านประมาณ 15 นาที เมื่อมาถึงบ้านสักพักหนึ่ง ก็ได้อาบน้ำแล้วทานข้าวร่วมกับพ่อแม่พี่น้องและหลานๆ ทานข้าวเสร็จแล้วได้สนทนาปราศรัยกับญาติพี่น้องเป็นเวลาพอสมควร จึงได้ขอตัวเข้านอนเพราะรู้สึกกว้างง่วงนอน ซึ่งเป็นสัญญาณบอกว่าต้องเตรียมตัวเข้านอน เพื่อเข้าสู่โลกวิญญาณ เวลาก่อนนอนผมได้เลื้อยดูนาฬิกาเป็นเวลา 3 หุ่่ม 20 นาที แล้วได้ล้มตัวลงนอน เมื่อนอนไปได้ชั่วครู่จึงได้หลับสนิทไป ซึ่งเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่รู้ มาถึงตอนนี้ท่านครูบาคันธา คันธาโล และ ท่านพญาพิงคราช ก็ได้มาพบผมเหมือนกันทุกครั้งที่ผ่านมาเมื่อพบผมแล้วท่านทั้ง 2 ก็ได้พาผมไป ซึ่งก่อนที่ ท่านทั้ง 2 คือ ท่านครูบาคันธา คันธาโล และ ท่านพญาพิงคราช จะพาผมไปนั้น ผมยังมองเห็นตัวเองนอนอยู่บนเตียงนั้น ในลักษณะนอนหงายมือเท้าเหยียดตรง ท่านทั้ง 2 คือ ท่านครูบาคันธา คันธาโล และ ท่านพญาพิงคราช ได้พาผมไปเหมือนทุกครั้ง คือมีลักษณะปลิวขึ้นไปในสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ท่านได้พาผมไปไกลพอสมควร ท่านจึงพาผมไปสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นเป็นห้วงนรก ถนนเส้นนี้มีความกว้างประมาณ 5 วา มีความเรียบดี ท่านทั้ง 2 ได้พาผมไปตามถนนเส้นนั้น จากการสังเกตสภาพบรรยากาศทั่วไป ชุ่มเย็นดีเหมือนฝนตกใหม่ๆ และตาม 2 ข้างทาง มีบ้านทรงจัตุรมุขขนาดใหญ่ ห่างกันประมาณ 5 วาต่อหลัง บ้านจัตุรมุขนี้ขนานกันไปตามถนน มองไปสุดลูกหูลูกตา

ท่านทั้ง 2 คือ ท่านครุบัคัณชา คัณชาโล และ ท่านพญาพิงคราช ได้พาผมเดินผ่านบ้านเมืองไปเรื่อย ๆ จนได้มาหยุดอยู่ที่หน้าบ้านจัตุรมุขหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั่นก็ได้มีคนนั่งรออยู่แล้ว และมีการเตรียมพร้อม ในการต้อนรับ เช่นกัน เมื่อคณะของผมไปถึงผู้ที่นั่งรอก็ได้เชิญขึ้นไปบนบ้าน หรือ ศาลาจัตุรมุข นั้นผู้ที่นั่งรอตามที่ผมสังเกตเป็นผู้ชายวัยชรา คูอายุประมาณ 70 ปีกว่า ตัวผอมสูง ผิวเนื้อดำแดง ไว้ผมแสกกลาง เมื่อขึ้นไปถึงบนศาลาจัตุรมุขห้องนั้นแล้ว ชายวัยชราได้นิมนต์และเชิญคณะผมนั่งที่โต๊ะที่จัดไว้ให้นั้น จากนั้นชายชราจึงได้พูดขึ้นมาว่า “กราบมนัสการท่านครุบัคัณชา คัณชาโล และ ท่านพญาพิงคราช ตัวผมมีชื่อว่า “ช่างบาอินทร์” ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์มานานแล้ว คือวันเดือน 5 (เหนือ) ขึ้น 15 ค่ำ ปีพุทธศักราช 1905 ด้วยโรคเป็นลม (หัวใจวายกระทันหัน) ที่เมืองศรีสัชนาลัย ตัวผม (ช่างบาอินทร์) มีความรู้สึกปีติยินดีที่ท่านครุบัคัณชา คัณชาโล และ ท่านพญาพิงคราช ได้พาเป็นผู้ล่ามในเมืองมนุษย์มาหาตัวผม เพื่อที่ตัวผมจะได้พูดเรื่องราวฝากไปยังโลกมนุษย์”

“ เรื่องที่จะฝากไปยังโลกมนุษย์คือเรื่องอะไร ” ท่านพญาพิงคราช ได้ถามขึ้น

ท่านบาอินทร์ตอบว่า “ เรื่องการสร้างพระพุทธรูปชินราชเมืองสองแคว (พิษณุโลก)”

เออ ค่ะท่านพญาพิงคราชได้พูดล่ำทับขึ้น มีอะไรเล่าไปเลยนะ ท่านพญาพิงคราชพูดขึ้นพร้อมกับหันหน้ามาทางผม (นายไพศาล) เพื่อเป็นการเตือนว่าให้ตั้งใจฟัง จากนั้นท่านบาอินทร์ได้พูดขึ้นมาว่า เรื่องที่จะพูดคือ เรื่องการดำเนินการสร้างพระพุทธรูปชินราช ที่ชาวบ้านในโลกมนุษย์รู้จักกันดี หรือรู้เรื่องดี แต่เรื่องที่จะบอกเล่านี้เป็นส่วนที่โลกมนุษย์ยังไม่รู้ และส่วนที่โลกมนุษย์รู้แล้วจะไม่เล่าให้ทราบ ท่านบาอินทร์ พูดขึ้น แล้วยิ้มขึ้นมาอีกนิดที่มุมปาก พร้อมกับแสดงอาการตั้งใจสงบเสงี่ยม แล้วพูดขึ้นมาต่อหน้าท่านครุบัคัณชา คัณชาโล และ ท่านพญาพิงคราช และตัวผมนายไพศาลฯ ว่า.....

การสร้างพระพุทธรูปชินราชนั้น พระพุทธรูปชินราชได้สร้างขึ้นมาพร้อมกับพระพุทธรูปชินสีห์ และพระศรีศาสดา แต่การหล่อหรือเททองพระพุทธรูปชินราชมีปัญหาอุปสรรคเพราะผู้ร่วมบริจาคทองคนหนึ่งชื่อ “นายช้อย” มีจิตใจไม่บริสุทธิ์

คือเป็นคนชอบข่มเหงรังแกคนและสัตว์ เวลาทำบุญจิตใจก็ไม่มีศรัทธา แต่ที่ทำไป เพราะขัดคำสั่งเจ้านายไม่ได้ ดังนี้

ในวันเททองพระพุทธชินราชที่สำเร็จสมบูรณ์แบบเป็นวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 5 (เหนือ) ปีพุทธศักราช 1900 โดยพระมหาธรรมราชาลิไท ผู้ครองเมืองสองแคว (พิษณุโลก) เป็นประธาน พร้อมทั้งข้าทาสบริวารจำนวน 56 คน ร่วมกันบริจาคทอง เออ นี่นะไฟศาลฯ ท่านบาอินทร์ได้พูดขึ้น พระพุทธชินราชได้สร้างเสร็จสมบูรณ์ แบบได้ ก็เพราะเทพยดามาช่วยสร้างนะ ในตอนที่เททองมีอุปสรรคคือ น้ำทองไม่ แล่นเต็มองค์พระนั้น พระมหาธรรมราชาลิไทจึงได้ตั้งสัจจะอธิษฐาน ขอให้เทพบุตร เทพยดา มาช่วยในงานเททองพระครั้งนี้สำเร็จไปด้วยดี ซึ่งในครั้งนั้นเทพบุตร เทพยดาชื่อว่า “ ท้าวณาปนกาพรหม ” ก็ได้เนรมิตตนเป็นมานพน้อยนุ่งขาวห่มขาว มาช่วยสร้าง จึงได้สำเร็จตามความมุ่งมาดปรารถนาของพระมหาธรรมราชาลิไท และข้าทาสบริวาร ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นที่ยู้งักกันในโลกมนุษย์นะ ตัวข้าฯ ไม่ขอเล่า ท่านบาอินทร์ได้พูดขึ้น

เออ นี่นะไฟศาลฯ ท่านบาอินทร์ได้พูดลำดับขึ้นมาอีก ในการเททอง ครั้งนั้น มีข้าทาสบริวารของพระมหาธรรมราชาลิไท จำนวน 56 คน ที่มีส่วนได้ บริจาคทอง และบุคคลต่างๆ ที่มีส่วนร่วมในการเททองพระพุทธชินราช ที่สำคัญ ดังนี้.-

ประธานสร้างพระพุทธชินราช คือ พระมหาธรรมราชาลิไท

ฝ่ายช่างมี 9 คน

1. บาอินทร์
2. บาพิษณุ
3. บาราชสิงห์
4. บาพรหม
5. บาราชกุศล
6. บาเลี่ยม

ลำดับที่ 1-8 เป็นช่างเททองที่มาจากเมืองศรีสัตตนาลัยและสุโขทัย

7. บาเสน

8. บาวัง

9. บาเมือง

ทั้ง 3 คนนี้ คือ ลำดับที่ 7-9 เป็นช่างที่มาจากเมือง หริภุญไชย (ลำพูน)

ส่วนข้าทาสบริวารทั้ง 56 คนมีชื่อดังนี้ ซึ่งชื่อทั้งหมดที่ตัวข้าบาอินทร์บอกนี้ เป็นชื่อเดิมของเขาทั้งนั้น เมื่อเขาเหล่านั้นมาทำงานกับพระมหาธรรมราชาลิไท ก็ได้เปลี่ยนชื่อตามตำแหน่งหน้าที่ของแต่ละคน แต่ละคนมีชื่อดังนี้ ท่านบาอินทร์ พุดลำทับขึ้น

1. นายป่วง	2. นายฟุ้ง	3. นายแสม
4. นายบุค	5. นายกุง	6. นายซัด
7. นายอ่ำ	8. นายสิงห์	9. นายราด
10. นายพัน	11. นายหนู	12. นายอัน
13. นายจัน	14. นายชำคูล	15. นายอยู่
16. นายเรือง	17. นายแป้น	18. นายชัน
19. นายรัก	20. นายหมู	21. นายทอง
22. นายจุ่ม	23. นายเมือง	24. นายเหม
25. นายปู่	26. นายตั้ง	27. นายหู
28. นายเปล่ง	29. นายหวน	30. นายพุด
31. นายทอง	32. นายมั่ง	33. นายเพียง
34. นายหา	35. นายโสก	36. นายเข็ม
37. นายแม่น	38. นายเรือง	39. นายสุด
40. นายเลื่อง	41. นายชูด	42. นายบัค
43. นายเพ็ญ	44. นายพด	45. นายหมื่น
46. นายยศ	47. นายสี	48. นายหม่น
49. นายบุ่ม	50. นายช้อย	51. นางไหล
52. นางพิศ	53. นางเชื่อง	54. นางไผ่
55. นางเนือง	56. นางคำ	

เมื่อเทพองค์เสร็จสมบูรณ์แล้ว ก็ได้มีการอบรมสมโภชพระพุทธรูปทั้ง 3 องค์ อันได้แก่พระพุทธรชินราช พระพุทธรชินสีห์ พระศรีศาสดา ตามที่โลกมนุษย์ได้รู้จัก ในวันอบรมสมโภช นั้นได้มีการบำเพ็ญสมณธรรม 15 วัน ทั้งบรรพชิตและฆราวาส ได้มีการบำเพ็ญสมณธรรมอย่างเคร่งครัด คือได้นุ่งขาวห่มขาวปฏิบัติธรรมกัน เมื่อปฏิบัติธรรมกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็ได้ตรวจนํ้าลงดิน บอกให้พระแม่ธรณีและโลกทั้ง 3 รับรู้ รับทราบ ในการบำเพ็ญในครั้งนี้ แล้วทุกคนก็ได้ตั้งสัจจะอธิษฐานของใครของมัน คือ บางคนก็ขอให้เกิดมาในชาติหน้าเป็นเจ้าคนนายคน บางคนก็ขอให้เกิดมาในชาติหน้าเป็นพระสงฆ์ได้พบเพื่อนฝูงที่ได้ทำบุญกันในครั้งนี้ เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้บุญกุศลทั้งหลายที่เขาได้ทำกันมาด้วยความสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ และสิ่งของในครั้งนั้นจึงส่งผลให้เขาไปไปตามความปรารถนาของแต่ละคน เป็นส่วนมากแล้ว โดยบุคคลต่างๆเหล่านี้ ก็ได้เวียนว่ายตายเกิด ตามกฎวัฏสงสาร ที่พระพุทธเจ้าได้วางไว้ และเป็นไปตามแรงบุญแรงกรรมของแต่ละคน ซึ่งแต่ละคนได้เกิดมาในโลกมนุษย์มีชื่อดังนี้

พระมหาธรรมราชาลิไท ผู้เป็นประธานสร้างพระพุทธรชินราช ปัจจุบันยังอยู่ในแดนสักกิงโลกัง กำลังเตรียมที่จะมาเกิดในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง

ช่าง ทั้ง 9 คน

1. บาอินทร์ คือตัวข้าผู้เล่าเอง ท่านบาอินทร์พูดแล้วชี้มือมาที่ตัวท่านเอง
2. บาพิษณุ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระสงฆ์ ชื่อท่านสาธุเจ้าเขียน วัดขุนเณร จ. พิจิตร (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว และอยู่แดนทิพย์แดนธรรม)
3. บาราสิงห์ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระสงฆ์ ชื่อท่านสาธุเจ้าสี วัดถ้ำขุนนา จ. นครสวรรค์ (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว และอยู่แดนทิพย์แดนธรรม)
4. บาพรหม เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระสงฆ์ ชื่อท่านสาธุเจ้าพรหม วัดช่องแค จ. นครสวรรค์ (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว และอยู่แดนทิพย์แดนธรรม)
5. บาราชกุศล เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระสงฆ์ ชื่อท่านสาธุเจ้ากัน วัดเขาแก้ว จ. นครสวรรค์ (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว และอยู่แดนทิพย์แดนธรรม)
6. บาเล็ม เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระสงฆ์ ชื่อท่านสาธุเจ้าคำมี วัดถ้ำคูหาสวรรค์ จ. ลพบุรี (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว และอยู่แดนทิพย์แดนธรรม)

7. บาแสน เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระสงฆ์ ชื่อท่านสาธุเจ้าพรหมาพรหมจักโก วัดพระพุทธรบาท อ.ป่าซาง จ. ลำพูน (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว และอยู่แดนทิพย์แดนธรรม)

8. บาวัง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระสงฆ์ชื่อท่านสาธุเจ้าหล้าจันโทภาโส วัดป่าตึง อ. สันกำแพง จ. เชียงใหม่ (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว และอยู่แดนทิพย์แดนธรรม)

9. บาเมือง เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นพระสงฆ์ชื่อท่านสาธุเจ้าสุรินทร สุรินโท วัดหลวงศรีเตี้ย อ. บ้านโฮ่ง จ. ลำพูน (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว และอยู่แดนทิพย์แดนธรรม)

ส่วนข้าทาสบริวารทั้ง 56 คน ได้เวียนว่ายตายเกิด มาถึงปัจจุบันในโลกมนุษย์มีชื่อดังนี้

1. นายป่วง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพินิจ ทรัพย์ทวี

2. นายพุง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสาวเกลี้ยง ทรัพย์ทวี

3. นายแสม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางพรทิพย์ ทรัพย์ทวี

ทั้ง 3 เกิดมาอยู่รวมกันที่บ้านเลขที่ 67 บ้านหนองบัว อ.หนองบัว

จ.นครสวรรค์

4. นายบุค เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนพรัตน์ เวชศาสตร์

5. นายกุง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชาญ คุ่มวงษ์

6. นายซัด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิธินาถ ภักดีณรงค์

7. นายอ่ำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอุดม จิตรากร

8. นายสิงห์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสวัสดิ์ ส่งสัมพันธ์

9. นายราด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายดารา การุณยานิช

10. นายพัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิธศักดิ์ ราชพิธ

11. นายหนู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเชาวเลิศ ไทยานนท์

12. นายอัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพีระ มานะทัศน์

13. นายจัน เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า รวมศักดิ์ ไชยโกมินทร์

14. นายชาด เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า ถนอม วัชรพุทธ

15. นายปู่ เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า สุรเชษฐ์ เดชาติวงศ์
16. นายเรื่อง เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า ศิริ ทิวะพันธ์
17. นายแป้น เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า ปานเทพ ภูวนารณรักษ์
18. นายชัน เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า เสริม ณ นคร
19. นายรัก เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า ขจร จิตรวิเศษ
20. นายหมู เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า สายหยุด เกิดผล
21. นายทอง เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า บรรจบ บุญนาคน
22. นายจุ่ม เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า สิทธิ จิรโรจน์
23. นายเมือง เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า วิจิตร สุขมาก

ลำดับที่ 4-23 ท่านบาอินทร์ไม่บอกที่อยู่ให้เพราะจะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้ และบางคนไปศาลฯ ก็รู้จักแล้วนะ ผมตอบว่าครับ

24. นายเหม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสงค์ จินจรรยา
 25. นายปู่ เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางพรหม จินจรรยา
 26. นายตั้ง เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางจันทนา จินจรรยา
- ทั้ง 3 คน นี้อยู่บ้านเลขที่ 184 ม.1 ต.ทับคล้อ อ.ทับคล้อ จ.พิจิตร

27. นายหู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธีระ เขียวชาญพาณิชย์
คนที่ตัวข้าบาอินทร์ไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะต่อไปจะมีคนอื่นเป็นผู้บอกให้

28. นายเปล่ง มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองปลิว อยู่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหารนี้แหละ ปัจจุบันได้มรณภาพไปแล้ว และอยู่ในแดนทิพย์แดนธรรมกำลังเตรียมมาเกิดในโลกมนุษย์

29. นายหวน มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมบุรณ์ อยู่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร อ.เมือง จ.พิษณุโลก

30. นายพุด มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบำรุง อยู่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร อ.เมือง จ.พิษณุโลก

31. นายทอง มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าตุอยู่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร อ.เมือง จ.พิษณุโลก

32. นายมั่ง มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าไพรินทร์ อยู่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร อ.เมือง จ.พิษณุโลก

33. นายเพียร มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า
วรญาณมุนี อยู่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร อ.เมือง จ.พิษณุโลก

34. นายหา มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าณรงค์
อยู่วัดธรรมจักร อ.เมือง จ.พิษณุโลก

35. นายโสภ มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเปรี้ยว
อยู่วัดจุฬามณี อ.เมือง จ.พิษณุโลก

36. นายเข้ม มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวรวิทย์
อยู่วัดธรรมจักร อ.เมือง จ.พิษณุโลก

37. นายแมน มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญชู
อยู่วัดบางทราย อ.เมือง จ.พิษณุโลก

38. นายเรือง มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุชิน
อยู่วัดอภัยราม อ.เมือง จ.พิษณุโลก

39. นายสุด มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพยุง
อยู่วัดหล่ม อ.เมือง จ.พิษณุโลก

40. นายเลื่อง มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากฤษ
อยู่วัดกรุงศรีเจริญ อ.บางกระทุ่ม จ.พิษณุโลก

41. นายชุด มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากล้า
อยู่วัดหน้าพระธาตุ อ.นครไทย จ.พิษณุโลก

42. นายบัด มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า
บุญไกล อยู่วัดหัวร้อง อ.นครไทย จ.พิษณุโลก

43. นายเพ็ญ มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปรีชา
อยู่วัดบัวทอง อ.วังทอง จ.พิษณุโลก

44. นายพต มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสม
อยู่วัดพรหมเกษร อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก

45. นายหมื่น มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า
บุญรอด อยู่วัดสันติกาวาส อ.พรหมพิราม จ.พิษณุโลก

46. นายยศ มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอุดม
อยู่วัดไหนดไปถามสาธุเจ้าบุญรอด เพราะท่านรู้จักกันดีและทำงานร่วมกันด้วย

47. นายสี มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า
ประธาน อยู่วัดวังระซอน อ. วังทอง จ.พิษณุโลก

48. นายหม่น มีบุญชาตินี้ได้เกิดมาเป็นพระสงฆ์ชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า
ประทวน อยู่วัดไหนดไปถามสาธุเจ้าประธาน เอาเอง ท่านจะเป็นคนบอกให้เพราะ
ท่านเป็นคนรู้จักกันนะ

49. นายบุ่ม มีบุญชาตินี้ชื่อว่า นายคณัย สุขศรี คนๆนี้ ไฟศาลรู้จักดีนะ
ท่านบาอินทร์ถาม อ้อ รู้จักดีครับ ท่านเป็นผู้ใหญ่ทำงานอยู่ที่สำนักงานปฎิรูปที่ดิน
ที่กรุงเทพฯ ผมตอบ ท่านบาอินทร์ฟังแล้วหัวเราะ

50. นายข่อย มีกรรมชาตินี้เกิดมาเป็นหมียู่ในวัดคลองระนง อ. ชุมแสง
จ.นครสวรรค์ ซึ่งคนนี้ได้เกิดมาเป็นสัตว์มาตลอด หมาจากชาติเป็นหมิแล้ว
ชาติหน้าจะเกิดเป็นช้าง แล้วถึงได้เกิดเป็นคน ท่านบาอินทร์ได้กล่าวไว้

51. นางไหล เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางอรรดา ภูวนารถนุรักษ์ คนๆ นี้
ผมรู้จัก ดีครับเป็นคนใจบุญมาก ๆ ท่านบาอินทร์ได้ฟังแล้วก็หัวเราะขึ้นเสียงดังมาก

52. นางพิศ เกิดมาชาตินี้เป็นทหารหญิงชื่อ อรชา คงสมพงษ์

53. นางเชื่อง เกิดมาชาตินี้ชื่อว่า นางจวบ จิรโรจน์ คนๆ นี้ ไม่ชอบบอกที่อยู่
เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้

54. นางไผ่ เกิดมาชาตินี้เป็นทหารหญิง ชื่อว่า อรทัย สุวภาพ

55. นางเนือง เกิดมาชาตินี้ชื่อว่า นางกุลพร คังคะ สมบูรณ์ คนๆ นี้ ผมก็
รู้จักครับ ผม (นายไพศาลฯ) รีบบอกให้ท่านบาอินทร์ ท่านบาอินทร์ก็หัวเราะขึ้นมา
อีกครั้งหนึ่ง

56. นางคำ เกิดมาชาตินี้เป็นผู้ชายชื่อว่า วิสิฐ อุดมสินประเสริฐ อยู่บ้าน
เลขที่ 19/3 ม.5 ต.บางพูน อ.เมือง จ.ปทุมธานี

เออ ๆ นี่นะไพศาล ฯ ท่านบาอินทร์พูดขึ้นแล้วเน้นเสียงขึ้นว่า “ ถ้าหาก
ไพศาลฯ เป็นผู้ล้าในเมื่องมนุษย์ ได้พบหมู่คนที่สร้างพระพุทธรูปขึ้นแล้ว ก็ขอให้
ช่วยบอกเขาว่าอย่าได้ประมาทในชีวิต ให้พยายามรักษาศีลรักษาทาน ภาวนาให้ดี
โดยเฉพาะศีลข้อ 1 ศีลข้อ 3 ศีลข้อ 5 และให้รู้จักบุญคุณของคน แม้เขาไม่เอ่ยถึง
หรือพูดถึงก็ต้องพยายามทดแทนบุญคุณท่านคนนั้นจนได้ การให้ท่านก็ขอให้

คนกลุ่มนี้รู้จักกาละในการให้ทาน ให้ทุกคนใคร่ครวญให้ดีแล้วจึงให้ทาน เพราะมนุษย์โลกเดี๋ยวนี้มันมีสิ่งแปลกปลอมเข้ามาเยอะ ถ้าเราให้ทานกับคนที่ไม่ดี ก็จะไม่ได้อะไร ชำกับจะได้บาปเข้าไปอีก เพราะเท่ากับเราไปส่งเสริมคนให้ปฏิบัติชั่ว เหมือนเราทำบุญกับพระสงฆ์ ถ้าเราไปทำบุญกับพระสงฆ์ที่ปฏิบัติตนตาม พุทธบัญญัติหรือตามวินัยเราก็จะได้บุญมาก เพราะเป็นการจรโลงพระพุทธศาสนา และเราจะได้อุปโลกบริโลกเมื่อมีชีวิตอยู่หรือสิ้นบุญจากโลกนี้ไปแล้ว แต่ถ้าเราไปทำบุญกับพระสงฆ์ที่ปฏิบัติตัวไม่ดีไม่ปฏิบัติตัวตามพุทธบัญญัติหรือวินัยสงฆ์แล้ว ตัวเราก็จะไม่ได้อะไรหรือได้อะไ้น้อยเต็มที บางครั้งนอกจากจะไม่ได้บุญแล้ว ตัวเราก็ต้องได้บาปด้วย คือไปส่งเสริมคนมาทำลายพระพุทธศาสนาไปในตัวด้วย เปรียบเหมือนเราทำบุญกับหมาที่มีผ้าเหลืองห่มเท่านั้น

ท่านบาอินทร์พูดแล้วทำหน้าที่จึงขังขึ้นมา การภาวนาก็ขอให้ช่วยบอกให้ หมู่คนเหล่านี้ได้เมตตาภาวนา เพื่อจะได้ฝึกจิตใจให้ได้รับความสงบสุขทั้งโลกนี้ และโลกหน้า เมื่อทุกคนได้ทำตามนี้แล้ว ชาติต่อไปทุกคนที่ได้กล่าวชื่อไว้จะได้เกิดเป็นมนุษย์อีก และได้มาฟื้นฟูจรโลงพระพุทธศาสนาต่อไปแต่หากคนกลุ่มนี้ได้ทำกับตรงกันข้ามที่ว่าไว้ เขาก็จะได้เกิดมาเป็นอย่างอื่นที่ต่ำกว่าความเป็นมนุษย์ และคนหมู่นี้เช่นกันนับจากเวลานี้ต่อไปไม่ต่ำกว่า 200 ปี แต่ไม่เกิน 500 ปี (นับจากปีพุทธศักราช 2540) ก็จะต้องไปบูรณะปฏิสังขรณ์วัดแห่งนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อสะสมบุญใส่ตัวเองของใครของมันและเพื่อนิพพานในอนาคตข้างหน้า โดยหมู่คนกลุ่มนี้จะได้เกิดมาในโลกมนุษย์ ชาติหน้าจะมีชื่อดังนี้

ฝ่ายช่าง

1. ท่านบาอินทร์ ขณะนี้อยู่แดนทิพย์แดนธรรม กำลังจะเตรียมตัวมาเกิดในโลกมนุษย์ในอนาคตข้างหน้า
2. ท่านสาธุเจ้าเขียน วัดขุนเณร จ.พิจิตร
3. ท่านสาธุเจ้าสี วัดถ้ำเขาขุนนา จ.นครสวรรค์
4. ท่านสาธุเจ้าพรหม วัดช่องแค จ.นครสวรรค์
5. ท่านสาธุเจ้ากัน วัดเขาแก้ว จ.นครสวรรค์
6. ท่านสาธุเจ้าคำมี วัดถ้ำคูหาสวรรค์ จ.ลพบุรี

7. ท่านสาธุเจ้าพรหมา วัดพระพุทธรบาทตากผ้า จ.ลำพูน
8. ท่านสาธุเจ้าหล้า วัดป่าตึง จ.เชียงใหม่
9. ท่านสาธุเจ้าสุรินทร วัดศรีเตี้ย จ. ลำพูน

ลำดับ 2-9 นี้ หมดเชื้อเกิดไปก่อนที่ จะพบคนกลุ่มนี้ในตอนบูรณะปฏิสังขรณ์วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร หรือวัดพระพุทธรชินราชเพราะท่านสาธุเจ้าที่บอกชื่อไปนี้ในชาติปัจจุบันของท่าน ท่านได้ปฏิบัติธรรมจนเป็นอริยสงฆ์หมดแล้ว

อดีตชาติ คือ นายข่อย (หรือเสนาข่อย ลำดับที่ 50 อ.ชุมแสง จ.นครสวรรค์) มีกรรมชาตินี้เกิดมาเป็นหมีกวายอยู่วัดคลองระนง อ.ชุมแสง จ.นครสวรรค์

คุณไพศาล แสนไชย ไปเยี่ยมเมื่อยังมีชีวิตอยู่เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2540 หลวงพ่อเจ้าอาวาสเอามาเลี้ยงไว้ตั้งแต่เล็ก ๆ สาเหตุที่ตายเพราะตำรวจและเจ้าหน้าที่ป่าไม้จะเอาไปปล่อยป่า หลวงพ่อเจ้าอาวาสจึงพูดขึ้นทุก ๆ วันว่า “หมียเอย เจ้าอยู่วัดไม่ได้แล้วนะ เจ้าต้องไปอยู่ป่า” พูดเช่นนี้ประมาณ 2-3 สัปดาห์ ในวันที่ 23 ตุลาคม 2540 เจ้าหมีกก็กระทำกาลกิริยาเอามือปิดหน้าแล้วตายไปเลย หลวงพ่อเจ้าอาวาสสันนิษฐานว่า เจ้าหมีกมันใจตาย หมิตัวนี้ตลอดชีวิตไม่เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเลย

ท่านสาธุเจ้าสี วัดถ้ำเขาบุญนาค จ. นครสวรรค์

ท่านสาธุเจ้าพรหม วัดช่องแค จ. นครสวรรค์

ท่านสาธุเจ้ากัน วัดเขาแก้ว จ. นครสวรรค์

ส่วนข้าทาสบริวารทั้ง 56 คน ชาติต่อไปจะมีชื่อดังนี้

1. นายพินิจ ทรัพย์ทวี ชาติต่อไปชื่อว่า นายนันทพล ใจทองเย็น
2. นางสาวเกลียง ทรัพย์ทวี ชาติต่อไปชื่อว่า นางนงเยาว์ ใจทองเย็น
3. นายพรทิพย์ ทรัพย์ทวี ชาติต่อไปชื่อว่า นางพนิดา ใจทองเย็น
4. นายนพรัตน์ เวชศาสตร์ ชาติต่อไปชื่อว่า นายก้องพงศ์ พงศ์เสนีย์
5. นางสาว คุ้มพงษ์ ชาติต่อไปชื่อว่า นายฉัฐกร ทรัพย์เกื้อหนุน
6. นายนิธินาถ ภักดีณรงค์ ชาติต่อไปชื่อว่า นายนันทพล รอดบุญมา
7. นายอุดม จิตรากร ชาติต่อไปชื่อว่า นายเกียรติคุณ ฤกษ์ศรีสวรรค์
8. นายสวัสดิ์ ส่งสัมพันธ์ ชาติต่อไปชื่อว่า นายเข้มไท ทิพย์พวงทอง

9. นายคารา การุณยานิช ชาติต่อไปชื่อว่า นายชนะนันท์ สิทธิสร
10. นายนิธิตักดิ์ ราชพิธ ชาติต่อไปชื่อว่า นายเจษฎา คุมบุญญา
11. นายเชาวเลิศ ไทยานนท์ ชาติต่อไปชื่อว่า นายชัชวาลย์ สาระศักดิ์
12. นายพีระ มานะทัศน์ ชาติต่อไปชื่อว่า นายชานนท์ ฤทธิเดช
13. เป็นทหารชื่อ รวมศักดิ์ ไชยโกมินทร์ ชาติต่อไปเป็นทหารชื่อ
ณรงค์ฤทธิ์ ทับจำปา
14. เป็นทหารชื่อ ถนอม วัชรพุทธ ชาติต่อไปเป็นทหารชื่อ ภูมิสิทธิ
บุรณะเวศน์
15. เป็นทหารชื่อ สุรเชษฐ์ เดชาติวงศ์ ชาติต่อไปเป็นทหารชื่อ ขวัญมงคล
หนูนวีระ
16. เป็นทหารชื่อ สิริ ทิวะพันธ์ ชาติต่อไปเป็นทหารชื่อ สุขเดช เชื้อสุขเอม
17. เป็นทหารชื่อ ปานเทพ ภูวนารถนุรักษ์ ชาติต่อไปเป็นทหารชื่อ
วีระภัทร พัทนาการ
18. เป็นทหารชื่อ เสริมณ นคร ชาติต่อไปเป็นทหารชื่อ อรรถวิทย์ สีลาวาด
19. เป็นทหารชื่อ ขจร จิตรวิเศษ ชาติต่อไปเป็นทหารชื่อ พงศ์สรณ์ย์
สิงห์วราหะ
20. เป็นทหารชื่อ สายหยุด เกิดผล ชาติต่อไปเป็นทหารชื่อ เดชา สุขุมาลัย
21. เป็นทหารชื่อ บรรจบ บุญนาค ชาติต่อไปเป็นทหารชื่อ พิสุทธิ
วิชยานนท์
22. เป็นทหารชื่อ สิทธิ จิรโรจน์ ชาติต่อไปเป็นทหารชื่อ พัฒนชัย
งามกระจำง
23. เป็นทหารชื่อ วิจิตร สุขมาก ชาติต่อไปเป็นทหารชื่อ จุลณรงค์
จรัสวานิช
24. นายสังัด จินจรรยา ชาติต่อไปชื่อว่า นายคณพงศ์ ชูใจพงศ์
25. นางพรหม จินจรรยา ชาติต่อไปชื่อว่า นางสุนิตา ชูใจพงศ์
26. นางจันทนา จินจรรยา ชาติต่อไปชื่อว่า นางรินธิดา ชูใจพงศ์
27. นายธีระ เชี่ยวชาญพาณิชย์ ชาติต่อไปชื่อว่า นายภูมิสิทธิ์ เสวตอาภรณ์

28. ท่านสาธุเจ้าทองปลิว ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ามรรดยศภาโส
29. ท่านสาธุเจ้าสมบุรณ์ ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ารัฐกร อาจาโร
30. ท่านสาธุเจ้าบำรุง ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจิระ พรหมปัญโญ
31. ท่านสาธุเจ้าตุ้ ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวรพล สิริจันโท
32. ท่านสาธุเจ้าไพรินทร์ ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าศุภเดช ปักงโร
33. ท่านสาธุเจ้าวรรณมุณี ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวิระทัศน์

ชวนปัญโญ

34. ท่านสาธุเจ้าณรงค์ ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพิสิทธิ์ โสนันโท
35. ท่านสาธุเจ้าเปรี้ยว ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเลอสรรค์ สิริปัญโญ
36. ท่านสาธุเจ้าวรวิทย์ ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปริญา ชุตินธโร
37. ท่านสาธุเจ้าบุญชู ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าตรีเทพ โสภโณ
38. ท่านสาธุเจ้าสุชิน ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าชลธิ ธรรมปัญโญ
39. ท่านสาธุเจ้าพุง ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเทอดศักดิ์ กิตติวัฒน์โณ
40. ท่านสาธุเจ้ากฤษ ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจิตตราวุธ เปมสีโล
41. ท่านสาธุเจ้ากล้า ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวันวิทิตวิฑูโร
42. ท่านสาธุเจ้าบุญไกล ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอัสวิน กิตติวังโส
43. ท่านสาธุเจ้าปรีชา ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุรกานต์ ติสสะวังโส
44. ท่านสาธุเจ้าสม ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากิตติโชค สุ่มังคโล
45. ท่านสาธุเจ้าบุญรอด ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวุฒินันท์ สุริยโชโต
46. ท่านสาธุเจ้าอุดม ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพฤติพงศ์ สุปัญโญ
47. ท่านสาธุเจ้าประธาน ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปัญญาพงศ์

ธรรมจาโร

48. ท่านสาธุเจ้าประทวน ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเจษฎา เขมฉันทโท
49. นายคนัย สุขศรี ชาติดต่อไปชื่อว่า นายกรสุธีร์ อินทปัญญา
50. นายข่อย ชาตินี้เกิดเป็นหมี ชาติดต่อไปเกิดเป็นช้างอีกไม่ต่ำกว่า 200 ปี

แต่ไม่เกิน 500 ปี จะได้เกิดเป็นมนุษย์ชื่อว่า นายคนุภพ ฐิริภิญโญ

51. นางอัจฉรา ภูวนารณรักษ์ มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายและเป็นทหาร ชื่อว่า

เลอสรรค์ แก้วผกา

52. เป็นทหารหญิงชื่อ อรชร คงสมพงษ์ มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายและเป็นทหารชื่อว่า ศุภชาญ ชมสมหวัง

53. นางจวบ จิรโรจน์ มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายและเป็นทหารชื่อว่า รัฐกร ศิริกัน

54. เป็นทหารหญิงชื่อ อรทัย สุวภาพ มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายและเป็นทหารชื่อว่า จุลณรงค์ บัวहनันท์

55. นางกุลพร คังคะสมบุรณ์ มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายและเป็นทหาร ชื่อว่า อมรเทพ ชุ่มเมืองพุทธ

56. นายวิสิฐ อุดมประเสริฐ ชาติต่อไปชื่อว่า นายสันติภาพ เย็นเจริญ

นอกจากนี้ระหว่างการพูดท่านบาอินทร์ก็ได้พูดถึงบุพกรรมของแต่ละคนในอดีตชาติ และจะมีผลกระทบชาตินี้ ซึ่งมีทั้งบุพกรรมที่ดีและไม่ดีในอดีตชาติ ในส่วนที่เป็นบุพกรรมไม่ดี ท่านบาอินทร์ได้บอกแนวทางแก้ไขไว้ ซึ่งเรื่องนี้ถ้าบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้มีความสนใจอย่างไร ก็ติดต่อมาทางผมได้โดยตรง ผมจะพิจารณาบอกเป็นรายๆ ไป

สุดท้ายท่านบาอินทร์ได้บอกว่า ขอให้ลாம்ในเมืองมนุษย์ (นายไพศาลฯ) นำข่าวสารนี้ไปบอกแก่มวลมนุษยโลกผู้ที่สนใจและความศรัทธาในคำสอนขององค์พระศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้สั่งสอนให้คนพ้นทุกข์และให้มนุษยโลกเชื่อเรื่องบาปบุญและการเวียนว่ายตายเกิด

คนที่กิเลสยังหนา ปัญญายังหยาบ ปากคาบด้วยเหล็กแดง ก็อย่าไปบอกข่าวสารให้เขารู้เพราะถ้าเขารู้เขาก็สร้างกรรมอันหนักต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด และขอให้ไพศาลนำเรื่องนี้ไปบอกแก่มวลมนุษยโลกในวันออกพรรษาปีพุทธศักราช 2540 นี้ เพราะจะเป็นโอกาสอันเหมาะสมที่จะเอ่ยและพูดเรื่องนี้ ขอให้ไพศาลฯ รับคำพูดนี้จะได้ไหม ผม (ไพศาลฯ) ตอบว่า “ได้ครับ” ท่านบาอินทร์ ได้แสดงความดีใจบนใบหน้า โดยได้ยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่ง จากนั้นท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ก็ได้ลาท่านบาอินทร์ที่นั่น เพื่อที่จะนำผมไปที่อื่นๆ อีก เมื่อนำผมไปรับรู้ข่าวสารต่างๆ จากโลกนั้นมากพอสมควรแล้ว คือคืนหนึ่งจะ รับทราบข่าวสาร 7-8 เรื่อง ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาผมกลับมาในลักษณะ

ปลิวลงมาอย่างรวดเร็วมาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบก็สะดุ้งตื่นนอน เมื่อตื่นนอน
ก็ได้เหลือบดูนาฬิกา เป็นเวลาตี 5.30 นาฬิกา ของวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2540
เมื่อตื่นนอนแล้วผมก็ได้จดจำเรื่องราวตามที่ท่านบาอินทร์ ได้เล่า โดยไม่บอกให้
ใครทราบและเมื่อถึงเวลาวันออกพรรษาปี 2540 ผมจึงได้เขียนเชิงบันทึกให้แก่ผู้ที่
สนใจได้รับรู้รับทราบตามที่ได้รับรู้มาเพราะถ้าผมไม่บอกกล่าวให้โลกมนุษย์ทราบ
ผมเกรงว่าจะเป็นอันตรายต่อตัวผมเอง

มังคะลัง นิमितตัง กล่าวยงนิमितความฝันก็ขอจบเพียงเท่านี้ สวัสดิ์

เขียนเชิงบันทึกเมื่อ 16 ตุลาคม 2540 (วันออกพรรษา)

เสร็จเมื่อ 17 ตุลาคม 2540 (เวลา 6 โมงแสง)

นิมิตพิศวงเรื่อง พระเจ้านั่งโก้น

ต. หางดง อ. หางดง จ. เชียงใหม่

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 19 กรกฎาคม 2540 ตรงกับเดือนแปด(10 เหนือ) ขึ้น 15 ค่ำ ซึ่งวันนี้ถือว่าเป็นวันเข้าพรรษาของประเพณีไทย และถือกันว่าเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาวันหนึ่งที่ชาวพุทธศาสนิกชนควรรู้ไว้คือ วันนี้เป็นวันที่พระพุทธเจ้าของเราได้บัญญัติไม่ให้พระสงฆ์เดินจาริกแสวงบุญ คือ ให้อยู่กับที่ ในวันนี้ทั้งวันตัวข้าพเจ้า(นายไพศาล แสนไชย) ได้ทำงานอันเป็นกิจวัตรประจำวัน คือต้อนรับผู้คนที่มาเยี่ยมเยียนซึ่งคนส่วนมาก ก็มีความทุกข์กาย ทุกข์ใจ มาขอคำปรึกษาหารือเพื่อจะได้สบายใจขึ้นและมีแรงต่อสู้กับสถานะของโลกต่อไป เมื่อทำธุระอันเป็นกิจวัตรประจำวันหมดแล้วก็เป็นเวลาเย็นจนเข้ากลางคืนถึงเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษ ตัวข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกง่วงนอนซึ่งเป็นสัญญาณบอกถึงเวลาที่ตัวข้าพเจ้าจะต้องเดินทางเข้าสู่โลกวิญญูณ เมื่อมีความรู้สึกง่วงนอนตัวข้าพเจ้าจึงได้ขอเวลาจากพ่อแม่และญาติพี่น้องเข้าห้องนอน ทางด้านพ่อแม่ญาติพี่น้องก็อนุญาตให้เข้าไปนอน เมื่อเข้านอนนั้นตัวข้าพเจ้าได้นอนเหยียดแข้งตรงอยู่ในลักษณะนอนหงายมือก็เหยียดตรงแล้วก็หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่ทราบ มารู้สึกตัวอีกทีก็ได้พบท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชพาผมไปแล้ว โดยการไปก็ไปเหมือนทุกครั้งคือไปในลักษณะปลิวขึ้นไปอย่างรวดเร็วปราศจากน้ำหนักและไร้ทิศทางโดยก่อนที่จะไปกับท่านทั้งสอง ตัวข้าพเจ้าก็ยังเห็นตัวเองนอนอยู่ในลักษณะเหมือนกับเวลาที่นอนครั้งแรก คือมีลักษณะนอนหงาย มือและเท้าเหยียดตรง ท่านพญาพิงคราชได้ยิ้มให้ผมที่มุมปากนิดหนึ่งแล้วเอ่ยปากชวนผมว่า “ไปกันเถอะถึงเวลาที่จะต้องไปแล้ว” ในระยะทางที่ปลิวขึ้นไปนั้นก็ได้ไปไกลพอสมควร ท่านครูบาตคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมลงสู่สถานที่แห่งหนึ่ง ที่แห่งนั้นเป็นลานโล่งกว้างและเป็นเนินขึ้นมานิดหน่อย เมื่อลงแล้วท่านทั้งสองก็ได้พาผมเดินไปข้างหน้าซึ่งเป็นทางเดินอยู่แล้ว ทางเดินเส้นนี้มีความกว้างประมาณสี่วา ทางเดินครั้งนี้มีลักษณะเหมือนเดิมอยู่บนพรมหรือบนหญ้า เพราะมีความรู้สึก

นุ่มเท้าตลอดการเดินทางเส้นนี้จะมีกลิ่นหอมตลอดไปทั่วบริเวณ กลิ่นหอมอันนี้คล้ายกับกลิ่นดอกพิณุล(ดอกแก้ว) ในระหว่างการเดินทางผู้เป็นประธานในการนำทางก็ได้พูดและปรารภเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกมนุษย์ ซึ่งส่วนมากท่านได้พูดถึงความวุ่นวายทั้งคดีโลกและศีลธรรม อันเกิดมาจากกิเลสที่เกิดขึ้นจากมนุษย์ทั้งนั้น ลูกลาภ ยศ สรรเสริญล่อไป มนุษย์โลกผู้มีกิเลสก็เดินตามไปเหมือนเขาเอาน้ำตาลมาล่อมด มดก็เข้าไปเมื่อเข้าไปแล้วก็จมอยู่กับความหวานของน้ำตาลนั้นจนถึงตัวเองไม่ออก ถึงออกมาได้ก็น้อยเต็มที ท่านครูบาคันธา พอพูดเสร็จก็ยิ้มขึ้นมุมปาก และถอนหายใจเฮือกหนึ่ง เฮ้อ โลกมนุษย์ เมื่อพูดถึงตอนนี้แล้วท่านครูบาคันธา ก็พูดขึ้นมาอีก พร้อมกันหันหน้ามาทางข้าพเจ้า เพื่อที่จะเตือนให้ข้าพเจ้าได้ตั้งใจฟังและให้รับรู้สิ่งที่ตัวท่านจะพูด แล้วตัวท่านครูบาคันธาก็พูดขึ้นมาต่อหน้าพญาพิงคราชและตัวข้าพเจ้าว่า นี่นะไพศาล การเกิดมาอยู่ในโลกมนุษย์มันเป็นทุกข์อย่างยิ่ง แต่ก็มีบางคนว่าเป็นสุขอย่างมากเพราะคน ๆ นั้นเขามีความสุขอยู่ในทรัพย์สินเงินทอง อำนาจวาสนาจนหลงตัวไปเหมือนกับหมาที่ขบกินกระดูกหมูที่หาชิ้นเนื้อไม่ได้ก็หลงว่าอร่อยมันเขียว ที่แท้ก็หลงอยู่ในน้ำลายของมันเอง พูดเสร็จท่านครูบาคันธาก็หัวเราะขึ้นมาอีก พญาพิงคราชก็หัวเราะตามไปพร้อมกับพูดออกมาว่า ตัวข้าฯ ก็เป็นอย่างที่ท่านครูบาคันธาว่าเหมือนกันนะ แล้วท่านทั้งสองก็หัวเราะพร้อมกัน

คนในโลกมนุษย์เราบางคนจะไปถือศีลที่วัดก็ต้องทะเลาะเบาะแว้งผิดเถียงกัน เพราะสภาพทางบ้านก็มีการงานอยู่ถ้าไพศาลพบคนหมู่นี้แล้วช่วยบอกเขาด้วยเนื้อ (นะ) ว่าวัดแท้ ๆ นั้น อยู่กับการประพฤติ ปฏิบัติไม่ใช่อยู่ที่สำนักวัดวาอารามต่าง ๆ เราอยู่กับเคหะสถานบ้านเรือนรู้จักแบ่งเวลาเจริญแผ่เมตตาภาวนาอยู่ในศีล สมาธิ ปัญญา ก็ถือได้ว่าเคหะสถานนั้นคือวัดเหมือนกันเนื้อ (นะ)

เออนี่นะไพศาล ท่านครูบาคันธาได้พูดขึ้นอีกนิดหนึ่ง เมื่อที่ตัวข้าฯ ครูบา ลืมไปถึงการหลงอำนาจวาสนาหลงลาภยศเงินทอง ซึ่งนอกจากคนในโลกมนุษย์จะหลงสิ่งเหล่านี้แล้วบางคนก็หลงเมียลื้มแม่เนื้อ(นะ) คือแม่เจ็บป่วยเดินไม่ได้ก็ไม่ได้มาดูแล ข้าพเจ้านายไพศาลได้ถามไปว่า จะมีหรือในสังคมมนุษย์ในปัจจุบัน ครูบาคันธาได้บอกว่า มี ถ้ามีมันเป็นใครถึงมีความคิดอย่างนั้นท่านครูบาคันธา

ได้พูดว่า “ให้สุ (ไพศาล) คุไปข้างหน้าเตอะ (เถอะ) อีกไม่เกินสี่ปีข้างหน้าก็จะได้เห็น
เมื่อเห็นแล้วก็ปลงเนื้อ(นะ)” มาถึงตอนนี้ท่านพญาพิงคราขก็ได้พูดว่า “ เรื่องอย่าง
นี้ในสมัยตัวข้าฯ ยังอยู่ในโลกมนุษย์ ตัวข้าฯ ก็เกือบลืมนไปเช่นกัน คือ เกือบลืมนแม่
เพราะได้เมียใหม่เพราะแม่แก่เฒ่าไปผู้เป็นเมียยังสาวดูอันใดก็น่าจับต้องไปหมด”
ท่านพญาพิงคราขพูดเสร็จก็ได้หันหัวเราะมาทางตัวข้าพเจ้านายไพศาล

ตัวครุบากันธาและท่านพญาพิงคราขได้พูดกันไปคุยกันไปเรื่อย ๆ ตาม
รยทาง บางอย่างก็พูดคุยเพื่อต้องการให้ตัวข้าพเจ้า (นายไพศาล) ได้รู้ บางอย่าง
ท่านครุบากันธาและพญาพิงคราขก็ไม่ต้องการให้ตัวข้าพเจ้าได้รู้ มีอันหนึ่งที่ตัวท่าน
ครุบากันธาได้พูดขึ้นในระหว่างทางเพื่อให้ข้าพเจ้าได้รับรู้รับทราบคือ การมีศีลของ
มนุษย์โลก ท่านครุบากันธาได้พูดว่า “ คนเรานะจะมีศีลได้ บางคนก็ไปขอศีลกับ
นักพรต นักศีล สมณเพศ อันนี้มันเป็นศีลทุกขยาโกนาถาเป็นศีลที่ทรมานลำบาก
เพราะจะมีศีลทั้งทีก็ต้องไปขอผู้อื่น คนมีศีลโดยไม่ต้องไปขอใคร ไม่ว่าจะเป็นนักศีล
นักพรตหรือสมณเพศที่ไหนคือ รับรู้รับทราบแล้วนำไปปฏิบัติเองตามกำลัง
ของตัวเอง อันนั้นถือว่าเป็นศีลมังสิลมีหรือศีลร่า ศีลรวย” ท่านครุบากันธาพูดขึ้น
แล้วหันหน้ามายิ้มให้กับข้าพเจ้า นายไพศาลก็ได้ยิ้มตอบท่าน

ท่านทั้งสองคือครุบากันธาและพญาพิงคราขได้พาผมเดินตามเส้นทางนั้น
ตลอดเป็นระยะทางไกลพอสมควรท่านทั้งสองก็ได้มาหยุดอยู่ตรงที่มีชายวัยกลาง
คนสามคนมานั่งร่อยู่ข้างทางข้างหน้า ซึ่งตามที่ผมสังเกตชายทั้งสามมีการเตรียม
การล่วงหน้า เมื่อมาถึงชายทั้งสามคนแล้ว ท่านครุบากันธาและท่านพญาพิงคราข
ก็ได้พาตัวข้าพเจ้า (นายไพศาล) หยุดจากนั้นท่านครุบากันธาผู้เป็นประธานในการ
นำตัวข้าพเจ้า (นายไพศาล) ไปได้พูดกับชายวัยกลางคนทั้งสามคนนั้นว่า “ มีอะไร
จะสั่งไปยังโลกมนุษย์ก็สั่งได้แล้วเพราะถึงเวลาที่จะได้สั่งกัน” ท่านพญาพิงคราข
ก็ได้พูดส่ำทับต่อไปอีกว่า “ มีชื่อว่าอะไรจะสั่งเรื่องอะไรไปก็บอกให้ทราบด้วยนะ
เพราะตัวผู้นี้” ท่านพญาพิงคราขพูดพร้อมกับชี้มือมาที่ตัวข้าพเจ้า (นายไพศาล) “ ยัง
ไม่ทราบยังไม่รู้จักพวกสุทั้งหลาย” เมื่อท่านครุบากันธาและท่านพญาพิงคราขพูด
เสร็จชายทั้งสามคนก็ได้ยกมือไหว้ และชายหนึ่งในสามนั้นก็ได้พูดขึ้นมาว่า “ไหว้
สา ท่านครุบากันธาและท่านพญาพิงคราขตัว ข้าฯ ทั้งสามคนนี้มีชื่อว่านายน้อย

จันตะ , นายน้อยคำภีระ , นายน้อยญาณะ ตัวข้าทั้งสามคนนี้ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วเมื่อเดือนยี่เหื้อ ออก (ขึ้น) 13 ค่ำ ปี พ.ศ. 2325 โดยโรคลงดำลงแดง (โรค อหิวาต์) เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วตัวข้า ทั้งสามก็ได้มาอยู่ที่นี้คือ แคนสักคัง โลกั้งแล้วก็ต้องหมดบุญจากแคนนี้เพื่อที่ได้ไปเกิดยังโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะตัวข้า ทั้งสามคนนี้ยังไม่หมดเชื้อเกิด ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลกมนุษย์อีกหลายภพหลายชาติและตัวข้า ก็จะต้องไปเกิดโลกมนุษย์อีก 3 ปี ข้างหน้าแต่ก่อนตัวข้า ทั้งสาม จะเกิด ตัวข้า ก็ขอบอกเรื่องราวความเป็นไปเกี่ยวกับสิ่งสำคัญและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในเขตเวียงพิงค์เชียงใหม่ โดยเฉพาะในเขตอำเภอหางดง นั่นก็คือพระเจ้านั่งโก้น “ มาถึงตอนนี้ชายหนึ่งในสามคนนั้นก็ได้ออกมาว่า “ ตัวลุงคือนายจันตะนะไพศาลผู้เป็นล้ามในเมืองมนุษย์เคยได้ขึ้นพระเจ้าตนนี้มัย (พระเจ้าองค์นี้ใหม่) “ ข้าพเจ้านายไพศาลได้ตอบว่า “ เคยได้ขึ้นอยู่ ” เมื่อได้ขึ้นแล้วไพศาลทราบเกล้า (เรื่องราว) ของพระองค์นี้มัย ” (พระพุทธรูปองค์นี้ใหม่) ข้าพเจ้านายไพศาลตอบว่า “ ไม่เคยได้ขึ้น ” เมื่อไม่เคยได้ขึ้นตัวลุงน้อยจันตะก็จะเล่าให้ฟังเอามัย ” ข้าพเจ้า (นายไพศาล) ได้ตอบไปว่า “ โอ้ ! ดีกำ (ดีสิ) เพราะคนในโลกมนุษย์จะได้รู้ทราบไว้ และจะได้เล่าสู่ลูกหลานให้ฟังต่อๆ กันไป ” เมื่อพูดถึงตอนนี้ลุงน้อยจันตะ ก็ได้หัวเราะ ขึ้นมาอย่างพึงพอใจจากนั้นนายจันตะก็ได้เล่าเรื่องพระเจ้านั่งโก้นให้ข้าพเจ้า (นายไพศาล) ได้ฟังว่า “ พระเจ้านั่งโก้นเกิดจากรั้วหนึ่งพระเจ้ากาวิละผู้เป็นเจ้าเมืองเชียงใหม่ได้เสด็จไปกราบพระบรมธาตุจอมทอง ซึ่งในตอนนั้นท่านได้มาตั้งบ้านแปงเมือง และช่องส้มผู้คนที่บ้านวังสะแกงปากแม่น้ำลี้เมื่อตัวท่านพระเจ้ากาวิละได้กราบไหว้สาพระธาตุสี่จอมทอง เสร็จแล้วท่านก็ได้พาทหารเหล่าเสนาอำมาตย์เตวแอ่ว (เดินเที่ยว) มาเรื่อย ๆ โดยระหว่างการเดินเที่ยวก็ได้ชักชวนเอาหมู่มคนมาเป็นลูกน้อง บ่าวไพร่เพื่อช่องส้มหมู่มคนกอบกู้บ้านเมืองท่านพระเจ้ากาวิละได้พาหมู่มคนถึงที่บริเวณพระเจ้านั่งโก้นในปัจจุบันก็ได้มายัง (หยุค) ที่บริเวณนี้เพราะตัวท่านได้เดินทางมาอดอ่อน (เหนื่อยอ่อน) และตัวท่านพระเจ้ากาวิละก็มาเล็งเห็นว่า ที่แห่งนี้สงบรมเย็น เป็นป่าดงไม้ใหญ่ท่านจึงนอนพักที่แห่งนี้กับหนึ่งพร้อมกับบริวารก็นอนพักด้วยกันเมื่อนอนพักหายอดอ่อนแล้ว (หายเหนื่อยแล้ว) พระเจ้ากาวิละก็ได้รู้ (พุด) กับบริวารของท่านว่า “ นี่นะ ! สุเหยที่แห่งนี้เป็นที่จุ่มเย็นคินะ (ร่มเย็น) เฮา (เรา) จักแป้ง (สร้าง) อาหยัง (อะไร)

ไว้สักอย่างเพื่อเป็นที่สักการะหรือเป็นที่ยึดมั่นในจิตใจบริวารคนนั้นก็ได้ออกไปบอก
พระเจ้าพระเจ้าเต๊อะท่านเอ๋ย! (สร้างพระพุทธรูปเถิดท่าน) พระเจ้ากาวิละก็มีความ
ปิติยินดีเป็นอย่างมากจึงได้รับปรึกษากันว่าจะสร้างพระพุทธรูปแบบไหนจะดี
จะหล่อทองที่ไหนจะเหมาะ แล้วก็ได้อตกลงกันว่าการจะไปขอทองที่ชาวบ้าน
นั้นจะเป็นการยากลำบากเพราะชาวบ้านอยู่ในภาวะยากจนเงินใจ บ้านแตก
สาแหรกขาด บ้านก็กลายเป็นป่า นากลายเป็นดงรกร้าง เป็นที่อยู่ของป่าช้าคงเหลือ
ในขณะนั้นเองพระเจ้ากาวิละก็ได้มาเล็งเห็นต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง คือต้นไม้เป็น
พระเจ้านั่งโก้นในปัจจุบันมีความคิดว่าจะตัดต้นไม้นั้นลงและตัดเป็นก้อม ๆ (เป็น
ขนาด ๆ) เพื่อแกะสลักเป็นพระเจ้า(พระพุทธรูป) เมื่อท่านพูดออกมาก็มีบริวาร
ของท่านได้ท้วงติงว่าไม้ขนาดใหญ่อย่างนี้ไม่ควรจะโค่นล้ม เพราะไม้อย่างนี้มี
เทวดารักษาเห็นสมควรว่าแกะคานั่นนั้นเลยพระเจ้ากาวิละได้ยืนยันนั้นก็เห็นดีด้วย
บริวารทั้งหลายก็เห็นดีด้วย จึงพร้อมใจกันทำฮ้านนั่ง (นั่งร้าน) เพื่อแกะสลักกลาง
ลำต้นไม้ใหญ่ ดังที่เห็นในปัจจุบันนี้วันที่เริ่มทำการแกะสลักนั้น เป็นเดือน 12 แรม
15 ค่ำ ปี พ.ศ. 2325

จากนั้นนายน้อยจันตะก็ได้เล่าให้ข้าพเจ้า (นายไพศาล) ฟังต่อหน้าครุบา
คันธาและพญาพิงคราชาว่าในการแกะสลักพระเจ้านั่งโก้นในคราวนั้นได้มีคนมาช่วย
พระเจ้ากาวิละอันเป็นบริวาร 21 คน เป็นชาวบ้านผู้ทุกขะตะมีแต่น้ำเลือดน้ำหนอง
5 คน ในระหว่างการแกะสลักพระเจ้านั่งโก้นนั้น เสนาอันเป็นบริวารก็ได้แกะ
พระเจ้าตามต้นไม้บริเวณนั้น 21 องค์ คือแกะคนละองค์ ส่วนทุกขะตะที่มีแต่
น้ำเลือดน้ำหนองนั้นได้แกะตามต้นไม้คนละองค์เหมือนกันแต่ปัจจุบันเหลือแต่
พระเจ้านั่งโก้นองค์เดียวเท่านั้น เพราะนอกจากนั้นถูกคนอันมีนิสัยเป็นบาปหนา
อาธรรมลักขโมยไปเป็นค่าของเงินทองไปและคนหมู่นี้ก็ยังไม่ได้ไปผูกไปเกิดเป็น
มนุษย์เป็นได้แค่สัตว์เดรัจฉานจนถึงชาติปัจจุบันนี้

“เออ! นี่นะไพศาล” (นายน้อยจันตะได้พูดขึ้นอีก) “ในคราวนั้นได้มี ชาว
บ้านเห็นพระเจ้ากาวิละปีนขึ้นฮ้านนั่ง (นั่งร้าน) แกะสลักพระเจ้าฯ ก็มีความเอ็นดู
พระเจ้ากาวิละนั้นจึงถวายช่างให้พระเจ้ากาวิละนั้นชี้คอแกะสลักช่างตัวนั้นก็ยอมให้
พระเจ้ากาวิละชี้คอโดยบ่คืนบ่ตัวง (อยู่นิ่ง) ทั้งนี้เพราะเทวดาช่วยคลบนาคาลด้วย
เนื้อ!”

จากนั้น นายน้อยจันตะก็ได้ออกออกไปอีกว่า บริวารและทูกษะที่มีแต่น้ำเลือดน้ำหนองคนสำคัญที่ช่วยพระเจ้ากาวิละทำนักร้านและช่วยงานต่างๆ ในการแกะสลักพระเจ้านั่งโก้นให้สำเร็จไปได้ด้วยคีนัพระเจ้ากาวิละได้อนุมอนา ส่วนของทูกษะตะพระเจ้ากาวิละก็ไม่ได้รังเกียจโดยให้คนหมูนัเป็นคนช่วยในด้านเผาและปรับพื้นที่นัให้ราบไม่ไห้หมดเมงรินเขามาใกล้พระเจ้ากาวิละ

จากนั้น นายน้อยจันตะก็ได้ออกรายชื้อบริวารของพระเจ้ากาวิละที่ได้ช่วยการแกะสลักพระเจ้านั่งโก้นตลอดถึงทูกษะตะทั้งห้าคนให้ข้าพเจ้า (นายไพศาล) ได้ฟังดังนี้

1. บริวารพระเจ้ากาวิละทั้ง 21 คนมีชื้อดังนี้
 1. เสนาปราบเมือง
 2. เสนากุงเมือง
 3. เสนาคำวอน
 4. เสนาคำสอน
 5. เสนาคำยอด
 6. เสนามุนา
 7. เสนากำเปิง
 8. เสนากาบคำ
 9. เสนาควงป้อม
 10. เสนาควงขัน
 11. เสนากอม
 12. เสนาตรา
 13. เสนาควงเต้อม
 14. เสนาควงตีบ
 15. เสนาควงวาด
 16. นายน้อยโสภา
 17. นายน้อยสีนวล
 18. นายน้อยผาหยาด
 19. นายน้อยยังเปียง
 20. นางคำจา
 21. นางคำหยาด
2. หมู่ทูกษะตะที่เป็นที่น่ารังเกียจ ซึ่งมีด้วยกัน 5 คน นั้น นายน้อยจันตะได้ออกให้ข้าพเจ้า (นายไพศาล) ฟังมีชื้อดังต่อไปนี้
 1. นายจันทะนะ
 2. นายยะ
 3. นายปะ
 4. นายหุบ
 5. นายเอิน

หมู่คนทั้งหมดนี้ได้มีศรัทธาในการแกะสลักพระเจ้านั่งโก้น ได้ช่วยทั้งแรงกายวาจาโดยไม่ได้อำนิสตินจ้างพระเจ้านั่งโก้นจึงแกะสลักเสร็จโดยใช้เวลาเพียง 10 วันเท่านั้น เมื่อแกะสลักเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระเจ้ากาวิละจึงได้จัดให้มีการอบรมสมโภชน์ พุทธาภิเษก โดยได้นิมนต์ท่านครูบาเจ้า รัตนสิริวังโส วัดเวียงคัง ผู้เป็นพระสงฆ์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาเป็นประธานในการพุทธาภิเษกและพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอีก 4 รูป มาอบรมสมโภชน์และพุทธาภิเษก ซึ่งมีชื่อดังนี้

1. ท่านสวาทูเจ้าศีลวรรณ
2. ท่านสวาทูเจ้าธรรมมะปัญญา
3. ท่านสวาทูเจ้าปิ่นตา
4. ท่านสวาทูเจ้าสุธรรมมา

เมื่อพุทธาภิเษกแล้วพระเจ้ากาวิละได้ตั้งชื่อพระเจ้านั่งโก้นองค์นี้ว่า “พระเจ้าสิริมหาวนาภาวิละ” และก่อนที่ครูบาเจ้ารัตนสิริวังโสจะให้พรและอนุโมทนาในการบุญครั้งนี้ นั้นท่านครูบาเจ้ารัตนสิริวังโสได้หันหน้ามาพูดกับหมู่บริวารฯ พระเจ้ากาวิละและหมู่ทุกจะตะว่า “หมู่ผู้ต้องการปรารถนาอันใดกาหาให้อธิษฐานเอาเองเนื้อ” ฝ่ายหมู่บริวารของพระเจ้ากาวิละทั้งหลายได้อธิษฐานว่า “ขอให้หมู่ข้าฯ ทั้งหลายได้เกิดมาชาติหน้าได้เป็นมนุษย์เป็นผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมีทั้งทรัพย์ภายในและทรัพย์ภายนอกด้วย”

ฝ่ายหมู่ทุกจะตะนั้นได้อธิษฐานว่า “ขอให้หมู่ข้าฯ ทั้งหลายเหล่านี้ได้เกิดมาชาติหน้า ขอให้ได้เกิดเป็นมนุษย์มีผิวพรรณวรรณะผุดผ่องใสเป็นที่รักใคร่หมายปองของมนุษย์และเทวดาทั้งหลายด้วย” ท่านครูบารัตนสิริวังโสได้ฟังนั้นก็เปิงอึกเปิงใจ (พออกพอใจ) แล้วหัวเราะออกมาเสร็จแล้วท่านครูบารัตนสิริวังโสก็ให้พรทุกคนได้สมปรารถนาทุกภพทุกชาติไป

ด้วยบุญกุศลอันนี้ก็ได้ส่งผลให้ทุกคนได้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลกวิภูฏสงสารและได้เป็นไปตามแรงอธิษฐานจิตปรารถนาของแต่ละคนแล้วและทุกคนก็ได้เกิดมาในโลกมนุษย์ในชาติปัจจุบันมีชื่อ ส้อง (เรียก) ตามชื่อในสภาวะโลกมนุษย์ในปัจจุบันชาตินี้ว่า... จากนั้นนายน้อยจันตะ ก็ได้บอกให้ข้าพเจ้านายไพศาลดังนี้

1. เสนาปราบเมือง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพิศิษฐ์ วรอุไร
2. เสนากรุงเมือง เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นผู้หญิงมีชื่อว่า อรวรรณ
นิธินประเสริฐ

สองคนนี้นายน้อยจันทะได้บอกว่าไม่ชอบบอกที่อยู่ให้เพราะต่อไปจะรู้จักเอง

3. เสนาคำวอน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเถกิงศักดิ์ พัฒโน

อ้อ! ท่านผู้ว่าลำพูนผมรู้จักดี นายน้อยคำจันก็หัวเราะขึ้นใส่ข้าพเจ้า (นาย
ไพศาล)

4. เสนาคำสอน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเจริญ เองศิลปี
5. เสนาคำยอด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบันลือศักดิ์ เทพหัสดิน
ณ อยุธยา

6. เสนามุนา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนพคุณ รัฐผไท

7. เสนากำเปิง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเสริมศักดิ์ ผลัดธุระ

8. เสนากาบคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมบัติ เดียววิเศษ

9. เสนาควงป้อม เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจ ชื่อ นายนิรันดร์ ชัยนาม

คน ๆ นี้ชาวเมืองฝักเชียงใหม่รู้จักดีว่าเป็นเจ้าเมืองเก่าเนื้อ (ผู้ว่าฯ เชียงใหม่
เก่า) ข้าพเจ้า (นายไพศาล) ก็ได้รับทราบคำพูดของท่านไว้

10. เสนาคงขัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชลอ ธรรมศิริ

11. เสนากอม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชัยยา พุนศิริวงศ์

คน ๆ นี้ ก็เป็นเจ้าเมืองฝักเชียงใหม่เก่าเหมือนกัน เนื้อ นายน้อยจันทะ
พูดขึ้นและยิ้มเล็กน้อย

12. เสนาทะรา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสาริน พุนศิริวงศ์

คน ๆ นี้ตัวข้าฯ ก็ไม่ชอบบอกที่อยู่ให้เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้
หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นาน

13. เสนาควงเต็ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า วรวัฒน์ ทองเย็น อยู่ที่ 61/1 หมู่
3 ต. วังตะเคียน อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา

14. เสนาควงต๊ิบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจันท์มา ภูวงศ์ไกร อยู่ที่ 62
หมู่ 5 ต. บึงเรียง อ. ชุมแพ จ. ขอนแก่น

15. เสนาควงวาค เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี
อ้ายคนนี้ผมรู้จักดี ผม (นายไพศาล) ได้บอกให้ นายน้อยจันทะทราบ
นายน้อยจันทะได้หัวเราะขึ้นอย่างมีความสุข

16. นายน้อยโสภา เกิดมาชาตินี้เป็นทหารซื้ออตุลย์ มะลิพันธ์ อยู่ศูนย์
สงครามพิเศษ จ. ลพบุรี

17. นายน้อยศรีนวล เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไชยณรงค์ แกהלวง คน ๆ
นี้ ข้าฯ ไม่ขอบอกที่อยู่ให้เพราะต่อไปจะรู้จักกันเอง

18. นายน้อยผาหยาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไพโรจน์ รัตนานุสรณ์ อยู่ที่
1927 ซ.พร้อมมิตร ต.ในเมือง อ.เมือง จ.นครราชสีมา

19. นายน้อยยังเปียง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิหาร กล้ารอด อยู่ 9 หมู่ที่
4 ต. กุดน้ำใส อ. จตุรัส จ. ชัยภูมิ

20. นางคำจา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางจันดี แกהלวง
คน ๆ นี้ข้าฯ ไม่ขอบอกที่อยู่ให้เพราะต่อไปจะรู้จักกันเองเนื้อ ข้าพเจ้า
(นายไพศาลก็รับคำไว้)

21. นางคำหยาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุมาลี เล่าห์จ๊ะกุล
คน ๆ นี้ ทำงานอยู่เมืองบางกอกจะไม่บอกที่อยู่เพราะต่อไปจะรู้จักกันเอง

ส่วนทุกจะตะนายน้อยจันทะได้กรุณาบอกชื่อให้ดังนี้

1. นายจันทะนะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า (เจ้าตัวไม่อนุญาตให้ลงชื่อที่อยู่
และรูปถ่าย)

2. นายยะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปรีชา มรกฏจินดา อยู่ 56
หมู่ 6 ต. คลองใหม่ อ. สามพราน จ. นครปฐม

3. นายปะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธีรวิทย์ ชำนาญนา อยู่บ้าน
เลขที่ 5 หมู่ที่ 3 ต.แหลมสน อ. ละงู จ.สตูล

4. นายหุด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุรเชษฐ์ คะมาลี อยู่บ้าน
เลขที่ 58/1 ถ. วัจจันท์ ต.ในเมือง จ. พิษณุโลก

5. นายเอ็น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายฉัตรชัย อนุกุลมีชัย

คน ๆ นี้คืนะน้อยจันตะได้บอกเพราะต่อไปข้างหน้าจะเป็นกำลังของศาสนา คนหนึ่งเมื่อมาถึงตอนนี้แล้วนายน้อยจันตะก็ได้บอกขึ้นอีกว่าในเจนนั่นนะ (ในขณะนั้น) ก็ได้มีคนซึ่งเป็นชาวบ้านสามคนได้มาช่วยจิเครไฟ (จุดไฟ) ให้พระเจ้ากาวิละและบริวารได้เย้าย่าน (ทำงาน) เกี่ยวกับพระเจ้านั่งโก้นในตอนกลางคืน คนสามคนนี้มีชื่อว่า 1. นายม้อก 2. นายหยึด 3. นายเป้ง ซึ่งทั้งสามคนนี้ได้มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ชาติก่อนเป็นหมู่เดียวกัน ชาตินี้ก็เป็นหมู่เดียวกันอีก โดยทั้งสามคนนี้มีชื่อในชาติปัจจุบันว่า

1. นายชัยณรงค์ ยงใจยุทธ
2. นายชาญ ธีระสุพะ
3. นายสุรศักดิ์ นันทศิริ

ตามลำดับเนื้อ และทั้งสามคนนี้ตัวข้าฯ ก็ไม่ขอบอกที่อยู่เช่นกัน เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้ นายน้อยจันตะได้กล่าวเอ่ยขึ้นส่วนท่านครูบาเจ้ารัตนศิริวังโสและพระสงฆ์อีก 4 รูป ที่นิมนต์มาพุทธาภิเษกพระเจ้านั่งโก้นในครั้งนั้นปัจจุบันก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้วเหมือนกัน ซึ่งมีชื่อตามลำดับดังนี้

1. สาธุเจ้ารัตนศิริวังโส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่าสาธุเจ้าอินตา อินทจักโก วัดน้ำบ่อหลวง อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่
2. สวาธุเจ้าศีลวรรณ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่าสาธุเจ้า พรศักดิ์ คุณชาโล วัดพระธาตุ ช้างคำ ฯ อ. เมือง จ. น่าน
3. สวาธุเจ้าธรรมมะปัญญา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าเต้า คำภิโล วัดร่องชูด อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่
4. สาธุเจ้าปิ่นตา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้า บุญมา เมโธ วัดท่าโป่ง อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่
5. สวาธุเจ้าสุธรรมมา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่าสาธุเจ้า อินทร ปัญญา วัฒน วัดสันป่ายางหลวง อ. เมือง จ. ลำพูน

เฮ้อ ! น้อยจันตะได้ถอนหายใจขึ้น แล้วพูดกับข้าพเจ้า (นายไพศาล) อีกว่า หมู่คนเหล่านี้ะไพศาลบางคนก็มาสว่างไปสว่าง บางคนก็มาสว่างไปมืด คนที่มาสว่างไปมืดนี้เพราะถูกกิเลส ตัณหาลาภยศ สรรเสริญ ครอบงำจิตใจจนลืมตัวเอง

ตัวข้าฯ นายน้อยจันตะนักใจ (หนักใจ) แท้ ๆ (จริงๆ) กับคนหมู่นี้จากนั้นนายน้อยจันตะ ผู้เล่าก็ได้บอกกับข้าพเจ้า (นายไพศาล) ว่าเมื่อล่ำในเมืองมนุษย์ (หมายถึง นายไพศาล) ได้พบหมู่คนเหล่านี้แล้วก็พยายามบอกให้เขามีศีลมีธรรม มีพรหมวิหาร คอยเอื้ออารีกับหมู่คนที่ไม่มีโอกาสเพราะศีลธรรมเราจะตั้งมั่นอยู่ได้ก็อาศัยรากฐาน อันดีงามของจิตใจ ถ้าจิตใจไม่ดี เป็นแน่แท้ จากนั้นนายจันตะก็ได้เล่าถึงบุญกรรม ของแต่ละคนจะมีบุญบาปในอดีตชาติซึ่งจะมีผลกระทบในชาตินี้อย่างไร ในส่วน ของบุญกรรมที่ไม่ดีที่จะมีผลกระทบชาตินี้นายน้อยจันตะก็ได้ บอกแนวทาง แก้ไขไว้ให้ด้วย

สุดท้ายนายน้อยจันตะก็ได้บอกชื่อชาติหน้าของแต่ละคนไว้ ซึ่งในกรณี ของชาติหน้าและบุญกรรมชาติหน้าก็ขอให้ทุกคนหมั่นทำบุญทำทานใน บุญกิริยาวัตถุ 10 ไว้ให้ดีแล้วชาติหน้าจะได้ไปเกิดเป็นมนุษย์ตามที่ท่านได้บอก ชื่อไว้แต่ถ้าหากคนใน หมู่นี้ทำอกุศลกรรมอันใหญ่โตมีจิตใจที่ไม่เป็นธรรม ชีวิตการเกิดในชาติหน้าก็ต้องเปลี่ยนไปเกิดเป็นอย่างอื่นที่ต่ำกว่าการเป็นมนุษย์

ในกรณีบุญกรรมของแต่ละคนในส่วนที่ดีและไม่ดีในอดีตชาติที่จะมี ผลกระทบในชาตินี้และแนวทางแก้ไขตลอดถึงชื่อในชาติหน้าว่าชื่ออะไร ถ้าหาก บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องในเรื่องนี้มีความสนใจก็ให้ติดต่อกับข้าพเจ้า (นายไพศาล) มาโดยตรง ข้าพเจ้าจะพิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป เมื่อพูดกันจบแล้วนายน้อยจันตะ ก็ถอนหายใจเฮือกหนึ่งเป็นการถอนหายใจที่ค่อนข้างสบายใจแล้วพูดต่อไปอีกว่าข้า สบายใจเหลือเกินที่ได้ล่ำในเมืองมนุษย์ฟัง (หมายถึง ผมนายไพศาล) เพราะ ต่อนี้ไปข้าฯ ก็จะต้องถึงกำหนดไป เกิดในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่งเพราะตัวข้าฯ ก็ยัง ไม่หมดเชื้อเกิดและต้องเป็นไปตามวัฏฏสงสารตามที่พระพุทธองค์ได้บัญญัติไว้มาถึง ตอนนี้น่าทันท่วงทีผิงคราชได้ถามขึ้นว่าจะไปเกิดกับผี(จะไปเกิดกับใครเกิดเมื่อไร) นายน้อยจันตะ ได้บอกว่าจะไปเกิดกับลูกของข้าฯ ในอดีตชาติ ซึ่งก็ได้ไปเกิดในโลก มนุษย์ปัจจุบัน มีชื่อนายเจษฎา ประสิทธิ์ดำรงค์ และนางอันวิดา อภิจารี ซึ่งเมื่อ สองร้อยกว่าปีเขา ได้เกิดที่เมืองฝิงค์เชียงใหม่เป็นลูกของข้าฯ เอง ซึ่งมีชื่อนายน้อย คั่นแก้วและนายน้อย บุญเป็ง ตามลำดับเนื้อ (นะ) และตัวข้าฯ จะถึงเวลาไปเกิดใน โลกมนุษย์อีกไม่เกินสี่ปีข้างหน้า หรือไม่เกินสี่นาทีของที่นี่เคนสักคังโลกันนะ เอ้อ!

นี่นะไฟศาลนายน้อยจันตะก็ได้พูดขึ้นมาโดยแสดงอาการจริงจังขึ้นมา เรื่องที่ข้าฯ
เล่าทั้งหมดเกี่ยวกับพระเจ้านั่งโกนนี้ขอให้ไฟศาล บอกและเผยแพร่ให้กับคนใน
โลกมนุษย์ฟังได้นับจากนี้ไปสามพรรษา (3 ปี) เนื้อเพราะถ้าบอกก่อนจะ
ทำให้มีอุปสรรคในการเขียนเพราะยังไม่ถึงเวลาแต่เมื่อถึงสามพรรษาแล้วก็ให้บอกได้
เพราะถึงเวลาแล้วงานก็ไม่มีอุปสรรคตัวข้าฯ ก็ถึงเวลามาเกิดพอดี

และเรื่องนี้เมื่อเผยแพร่ไปก็ขอให้ไฟศาล (ผู้เป็นล้ามในเมืองมนุษย์) เผยแพร่
ให้กับคนที่ปัญญา คนมีจิตบอดใจบอดก็อย่าได้บอกให้เขาเหล่านั้นได้ทราบเนื้อ
เพราะเขาจะสร้างเวรกรรมต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด ข้าพเจ้า (นายไฟศาลก็รับคำไว้)

จากนั้นน้อยจันตะก็ได้พูดเป็นเชิงกราบลาท่านครูบาคันธาและ
พญาพิงคราช พร้อมทั้งตัวข้าพเจ้าฯ ท่านครูบาคันธาก็ได้ให้พรแก่นายน้อยจันตะ
ให้สมปรารถนาในการที่จะได้มาเกิดในโลกมนุษย์อย่าให้ได้ทุกข์ยากลำบากขอให้
มีทั้งทรัพย์ภายในและทรัพย์ภายนอก นายน้อยจันตะก็รับคำสาธุแล้วกราบลง
ที่เท้าครูบาคันธาแล้วงยหน้าขึ้นพร้อมทั้งพูดออกมาโดยมีน้ำตาคลอเบ้าว่าเกิดมา
ชาติหน้าจะได้เกิดที่ดีกับเขาบ้างเพราะแต่ละชาติที่แล้วมาทรมานลำบากทุกข์ยาก
เจ็ญใจ อิบมาค้าบขึ้น (ทำมาค้าขายไม่ดีขึ้น) เฮ้อ ! ต่อไปชาติหน้าดีแล้วนะ
ท่านครูบาคันธาพูดขึ้นอีกครั้งหนึ่งเสร็จแล้วท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช
ก็ได้ลาจากที่นั่นแล้ว ได้นำข้าพเจ้า(นายไฟศาล) เดินทางจากที่นั่นไปที่อื่น ๆ อีก
ซึ่งท่านทั้งสองก็ได้พาผมไปพบกับบุคคลต่าง ๆ ที่ได้ตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว
แล้วท่านเหล่านั้นก็ได้สั่งมายังโลกมนุษย์ว่า ได้ตายจากโลกมนุษย์แล้วได้อยู่ที่เขินตก
ที่ร้อนเพราะบุญกรรมอะไรที่ส่งผลให้และจะต้องทำอะไรบ้างซึ่งในคืนนี้ท่านครูบาคันธา
และพญาพิงคราช ก็ได้พาผมไปพบหมู่คนได้กลุ่มหนึ่ง มีประมาณ แปดคน ซึ่งถือ
เป็นนิมิตตามปกติในแต่ละคืนของข้าพเจ้าและเมื่อได้เรื่องได้ราวมามากแล้ว
ท่านครูบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับลงมามาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบ
ผมก็สะดุ้งตื่นนอนเมื่อเหลียวมองนาฬิกาก็เป็นเวลาตี 5.35 นาฬิกาของเช้าวันที่ 20
กรกฎาคม 2540

เมื่อถึงเวลาอันสมควรตัวข้าพเจ้าก็ได้เขียนเชิงบันทึกเรื่องราวให้ท่าน
ผู้สนใจได้ทราบเพียงเท่านี้ มั่งกะลัง นิมิตต์ดังกล่าวยังนิมิตความฝันอันเป็นมงคล
ก็ขอจบเพียงเท่านี้ก่อนแล

เขียนเชิงบันทึก
บันทึกเสร็จ

วันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2543
วันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2543

เวลา 20.30 น.

ผู้นิมิต/บันทึก
ผู้เรียบเรียง

ไพศาล แสนไชย
กระดิ่งน้อย ห้อยวิหาร

นิมิตพิศวง

เรื่องเมืองนครสวรรค์

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2542 ในวันนี้ในช่วงเวลากลางวันตัวผมก็ได้ทำงานกิจวัตรประจำวันตามปกติ คือ นั่งเขียนรายการนิมิตประจำคืนซึ่งมีคืนละ 7-8 รายการ เดือนหนึ่งก็ 120 กว่ารายการ ซึ่งนอกจากนั่งเขียนนิมิตประจำคืนแล้วก็ต้องคอยต้อนรับแขกผู้มาเยี่ยมเยียน ซึ่งแขกเหล่านี้มีอยู่หลายกลุ่ม กลุ่มหนึ่งมีความสนใจเรื่องนิมิต แล้วอยากจะศึกษา จึงมาหาข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ อีกกลุ่มหนึ่งผมมีนิมิตถึงแล้วมีจดหมายไปหาเสร็จแล้วผู้ที่มีนิมิตถึงมีความสนใจอยากรู้รายละเอียดต่าง ๆ จึงได้เดินทางมาหาผู้นิมิต คือตัวผมเอง (นายไพศาล แสนไชย) อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มที่มีปัญหาในครอบครัว เช่น ผัวเมียทะเลาะวิวาทกัน มีลูก 3-4 คน แล้วทัศนะไม่ตรงกัน จึงขอให้ผมช่วยไกลเกลี่ยให้ตรงกันจะได้อยู่ด้วยกันได้ ผมได้ต้อนรับแขกและได้ทำหน้าที่นี้ทุกวันเป็นกิจวัตรรวมระยะเวลา 18 ปีมาแล้ว (นับถึงปี 2542) ก็นับได้ว่าสร้างความสุข และทุกข์ให้กับตัวผมไม่น้อย ผมได้ต้อนรับแขกเป็นอย่างนี้ทุกวันตั้งแต่เช้าจรดเย็นจนถึงค่ำ จนถึงวันนี้ก็เช่นกันผมก็ได้รับแขกจนถึงเวลา 3 ทุ่ม มีเวลาแค่รับประทานข้าวเท่านั้น เมื่อถึงเวลา 3 ทุ่ม ผม (นายไพศาล แสนไชย) ก็มีความรู้สึกง่วงนอนซึ่งเป็นเครื่องหมายว่าจะต้องไปสู่โลกวิญญูณหรือโลกหน้าตัวผมจึงได้เตรียมตัวเข้านอนที่เตียงนอนในห้องนอนบ้านของตัวเอง ในการนอนครั้งนี้และคืนนี้ตัวผมได้นอนอยู่ในลักษณะตะแคงขวามือเท้าเหยียดตรง เมื่อนอนไปแล้วก็ได้หลับสนิทไปซึ่งเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่ทราบจึงได้เห็นท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชมารับตัวผมซึ่งนอนอยู่ตอนนั้นมารับนั้นตัวผมก็ยังเห็นตัวเองนอนอยู่ในลักษณะตะแคงขวานั้นคือนอนอยู่ในท่าเดิมทุกประการ

เมื่อมารับแล้วท่านทั้ง 2 คือ ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชมก็พาตัวผมปลิวขึ้นไปในลักษณะที่ไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ท่านทั้ง 2 ได้พาผมไปไกลพอสมควร ท่านทั้ง 2 จึงได้พาผมลงอยู่สถานที่แห่งหนึ่งสถานที่แห่งนั้นเป็นลานกว้างตรงลานกว้างนั้นจะมีทางเดินไปข้างหน้า เมื่อสุดทางเดินนั้นจะมีบ้าน

หรือศาลาเป็นทรงจัตุรมุขขนาดกลางอยู่ 2 ข้างทาง มองไปสุดลูกหูลูกตา สภาพทั่วไปมีบรรยากาศที่ชุ่มเย็นดี คล้ายฝนตกใหม่ ๆ ท่านทั้ง 2 คือ ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ได้พาผมเดินผ่านบ้านหรือศาลาทรงจัตุรมุขนั้นไปเรื่อย ๆ จนได้มาหยุดอยู่ที่หน้าบ้าน หรือศาลาจัตุรมุขหลังหนึ่งซึ่ง ณ ที่ นั้นได้มีคนนั่งรออยู่แล้ว 1 คน คนที่นั่งรอนั้นเป็นคนวัยชรา อายุประมาณ 70 กว่าปี ผิวกร้านดำ ไว้ผมแสกกลาง

เมื่อพบกับชายชราผู้นั้นก็ได้กล่าวเชิญคณะของผมโดยได้กล่าว ขอนิมนต์และเชิญ ท่านครูบาคันธา, ท่านพญาพิงคราช พร้อม ผม (นายไพศาล แสนไชย) ขึ้นศาลาจัตุรมุขหลังนั้น ท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ก็ได้นำผมขึ้นไปบนศาลาจัตุรมุขหลังนั้น ซึ่ง ณ ที่บนศาลา จัตุรมุข ได้มีเก้าอี้ 4 ตัวรองรับไว้เก้าอี้ 4 ตัวนั้นมี 3 ตัวอยู่ฟากหนึ่ง อีก 1 ตัว อยู่อีกฟากหนึ่ง ท่านครูบาคันธาท่านพญาพิงคราชพร้อมทั้ง ผม (นายไพศาล) ได้เลือกนั่งเก้าอี้ 3 ตัวนั้น โดยมี ท่านครูบาคันธา นั่งหัวเก้าอี้ และท่านพญาพิงคราช พร้อมทั้งผมนั่งถัดไป ส่วนชายชราผู้นั้นนั่งเก้าอี้ตัวเดียวอีกฟากหนึ่ง

เมื่อนั่งเป็นที่เรียบร้อยกันแล้ว ชายชราพูดกับคณะของผมว่า “ มีความคิดใจที่จะได้ส่งเรื่องราวไปยัง โลกมนุษย์เมื่อพูดถึงตอนนี้ท่านพญาพิงคราชได้หันหน้ามาพูดกับผมว่าให้ตั้งใจฟังให้ดี” ผมจึงได้ตั้งสติมั่นเพื่อรับฟังขึ้นอีก

จากนั้นชายชราผู้นั้นก็ได้พูดขึ้นมาว่า “ตัวข้าฯ นี้มีชื่อว่า นายทองทุ่ม ตัวข้าฯ ได้ตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว เมื่อเดือน 6 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 1818 โดยโรคลมชัก ตัวข้าฯ มีความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชพร้อมทั้งนายไพศาล แสนไชย มาหาข้าพเจ้าเพื่อที่ตัวข้าฯ จะบอกเกี่ยวกับเรื่องของเมืองนครสวรรค์ที่โลกมนุษย์อยากรู้อยากทราบ ทั้งนี้เพราะตัวข้าฯ หลังจากสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วก็ได้ไปเสวยวิบาก เสร็จแล้วจึงมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลเกี่ยวกับเมืองนครสวรรค์เพื่อไม่ให้ล่มสลายหรือเกิดเภทภัยอันใหญ่หลวงในเมืองนครสวรรค์นี้

จากนั้นคุณลุงทองทุ่ม ได้พูดออกมาให้ข้าพเจ้าฟังว่า หมู่คนกลุ่มแรกที่มาสร้างบ้านเป็นเมืองที่เมืองนครสวรรค์นี้ได้รับพระบัญชาจาก พ่อขุนบานเมือง เจ้าเมืองสุโขทัย ให้มาอยู่เพื่อตั้งเป็นเมืองหน้าด่านกันพวกขอมเพื่อไม่ให้รุกร้า

หรือมาแบ่งดินแดนเมืองสุโขทัยเมื่อมานั้น ได้มาสร้างคูเมืองเพื่อป้องกันเมืองไว้
ที่ตรงที่ทำเลเหมาะสม ปัจจุบันเป็นหมู่บ้านโคกไม้แคน อ. พยุหะคีรี และที่ชายเขาลาด
มาถึงที่วัดหัวเมืองซึ่งเรื่องนี้โลกมนุษย์รู้ดี ตัวข้าฯ จะไม่ขอพูดถึงตัวข้าฯ จะขอพูด
ถึงเรื่องการก่อสร้างบ้านเมืองยุคแรก บ้านเมืองนี้หลังจากร้างไปบ้านเมืองเป็น
ป่าเป็นดง เป็นที่อยู่ของ เสือ หมี ผีป่าและเป็นที่ซ่อนสมของโจร พ่อขุนบานเมือง
จึงได้สั่งให้ทหารของท่านส่วนหนึ่ง และหมู่คนกลุ่มหนึ่งมาอยู่ที่นี่ เพื่อยัน
กับกลุ่มดังกล่าว หมู่ทหารที่ได้รับพระบัญชาจากพ่อขุนบานเมืองให้มาปกป้อง
และสร้าง กำแพงเมือง , คูเมืองมี 10 คน และหมู่คนที่ฝีมือในด้านเชิงรบอีก 60 คน
โดยหมู่คนเหล่านี้ได้นำชาวบ้านและ ข้าทาสบริวารมาร่วมอีก 550 คน ตัวข้าฯ
จะไม่พูดถึงตัวข้าฯ จะขอพูดถึงคน 70 คนที่เป็นกำลังสำคัญในการก่อสร้างแปงเมือง
นครสวรรค์ครั้งแรกและคนทั้ง 70 คน มีดังนี้

1. เสนาเผือ	2. เสนาบุญเมือง
3. เสนาตวงจาด	4. เสนาผีพุ่ง
5. เสนาเตี้ยม	6. เสนาขุนเมือง
7. เสนาจาบ	8. เสนาข้าโคลง
9. เสนาชาคบุญ	10. เสนาคำบุญ

ส่วนหมู่คนที่มีความสามารถในด้านเชิงรบอีก 60 คน มีชื่อดังนี้ นายทองทุ่ม
ได้ขยับตัวนิตหนึ่งแล้วพูดขึ้นต่อไปว่า

1. นายบุง	2. นายเจียบ	3. นายฉิบ
4. นายเอื้อย	5. นายป่อง	6. นายมิ่ง
7. นายกาบ	8. นายป่อง	9. นายขาน
10. นายยี่	11. นายมี	12. นายโพน
13. นายทั้ง	14. นายหมุน	15. นายหมาน
16. นายเจียบ	17. นายก้าง	18. นายอุ่น
19. นายตัน	20. นายขบ	21. นายพุ่ง
22. นายบาน	23. นายทุ่ม	24. นายคำ
25. นายหน่าย	26. นายฟ่อง	27. นายฟุ่ม

28. นายเพี้ยก	29. นายลุ่ม	30. นายพวน
31. นายมิ่ง	32. นายเม็ง	33. นายจั่น
34. นายปาด	35. นายโห่ง	36. นายเมือง
37. นายเชื่อง	38. นายเปี้ย	39. นายกลั่น
40. นายห่อน	41. นายหู	42. นายจั่น
43. นายเตียม	44. นายห้อม	45. นายจุม
46. นายช่วย	47. นายอุป	48. นายมุง
49. นายเขี้ยว	50. นายขาว	51. นายป้อม
52. นางปาย	53. นางจุง	54. นางทับ
55. นางทวย	56. นางมัน	57. นางห้วน
58. นางเอียง	59. นางบ้าย	60. นางเพ็ก

ในวันที่เริ่มก่อสร้างกำแพงเมืองคู่กันดิน และวัดวาอาราม เพื่อให้เป็นเมือง ๆ หนึ่งนั้น ได้เริ่มกันตั้งแต่เดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 1815 มาเสร็จในวันเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ ปีพ.ศ. 1816 ใช้ระยะเวลาในการก่อสร้าง 1 ปี เต็ม เมื่อสร้างเสร็จแล้ว พ่อขุนบานเมืองตั้งชื่อให้ว่า “เมืองสุรราชบุรีศรีพระบาง” ได้มีการฉลองอบรมสมโภชน์กันใหญ่โต ซึ่งได้ฉลองพร้อมกับการสร้างวัดที่เมืองนั้น แล้วตั้งชื่อให้เป็นวัดชื่อ “วัดหัวเมือง” (ปัจจุบันเป็นวัด นครสวรรค์) ลุงทองทุ่มได้บอกให้แล้วยืมเล็กน้อย

จากนั้นตัวลุงทองทุ่ม ผู้เล่าเรื่องเมืองนครสวรรค์ก็ได้กรุณาเล่าเรื่องต่อไปว่า ในระยะเวลาในการก่อสร้างเป็นเวลา 1 ปี นั้น หมู่คนเหล่านี้ก็ได้สร้างบุญไว้มาก คือได้สร้างบ้านแปงเมืองและสร้างวัดวาอารามไว้บุญกุศลเหล่านั้นก็ได้ส่งผลให้ทุกคนได้มีความสุข ตามแรงบุญที่ตัวเองกระทำนั้น ส่วน บางคนก็ได้สร้างบาปไว้ คือในระหว่างการก่อสร้างบ้านแปงเมืองและสร้างวัดวาอารามได้ไปเป็นนายพรานล่าสัตว์ เบียดเบียนทรมาณสัตว์จนเป็นสันดานเกิดขึ้นในจิตใจ บาปกรรมอันนั้นจึงได้ตอบสนองดังเช่น นายช่วย ที่จะได้พูดต่อไปนี้ว่าวิบากกรรมเขาจะได้รับเช่นใด เอื่อนี้ละตัวคุณลุงทองทุ่มได้พูดขึ้นอีก ทั้งบุญและบาปที่หมู่คนเหล่านั้นได้สร้างไว้ในอดีตชาติมา ก็ส่งผลให้ทุกคนได้เวียนว้ายตายเกิดอยู่ในกฎวัฏสงสารที่พระพุทธเจ้า

ได้พูดไว้ตลอดโดยทุกคนก็ได้มีบุญได้เกิดเป็นมนุษย์มาตั้งแต่ชาตินั้น จนถึงชาติปัจจุบัน โดยในระหว่างนั้นก็ไม่ได้ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานที่ไหน

สาเหตุที่ทุกคนได้ไปเกิดเป็นมนุษย์มีอาการครบ 32 ประการ และได้ไปเกิดพบพระพุทธศาสนาเพราะว่าในอดีตชาติมาได้ทำบุญที่ถูกต้อง คือได้ไปทำบุญกับชาวบ้านที่ลำบากจริง ๆ คือเป็นผู้ที่ปฏิบัติธรรมตรงตามพระวินัยโดยเคร่งครัด เช่น ในอดีตชาตินั้นตอนสร้างเมือง “ เมืองคุรุราชภูริบุรีศรีพระบาง ” นั้น หมู่คนเหล่านี้ก็ได้ไปทำบุญกับพระสมณะที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ อันมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ามหาบุปผาสวามีและท่านสาธุเจ้าสิทธิวังโส นั้น บุญอันนั้นก็ได้นำให้ทุกคนไปเกิดตามแรงความปรารถนาของแต่ละคนและตามแรงวิบากกรรมแต่ละคน ดังนี้

1. เสนาเผื่อ เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ ไพศาล ประทุมชาติ อยู่บ้านเลขที่ 123 หมู่ 8 ต. โคกเตือ อ. ไพศาล จ. นครสวรรค์
2. เสนาบุญเมือง เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า ธงชัย ยิ้มแย้ม อยู่บ้านเลขที่ 406 หมู่ที่ 7 ต. อรัญญิก ซ. สันติสุข อ. เมือง จ. พิชญโลก
3. เสนาตวงจาก เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า ชัยพร คุ่มสุพรรณ อยู่บ้านเลขที่ 371 หมู่ที่ 2 ต. วังทอง อ. วังทอง จ. พิชญโลก
4. เสนาผีพุ่ง เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า เนรมิตหรือนิระมิต (ฟังไม่ชัด) เงินทองดี อยู่บ้านเลขที่ 185 ถ. ศรีอุทัย ต. อุทัยใหม่ อ. เมือง จ. อุทัยธานี
5. เสนาเตี้ยม เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า วิทยา พรหมมินทร์ อยู่ศูนย์สงคราม พิเศษ อ. เมือง จ. ลพบุรี
6. เสนาขุนเมือง เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า สวัสดิ์ ศิลปภักดิ์ อยู่บ้านเลขที่ 392 หมู่ที่ 12 ซ. มารศรีนิเวศน์ ต. ทะเลชุบศร อ. เมือง จ. ลพบุรี
7. เสนาจาบ เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า สุพจน์ หงส์ประสงค์ อยู่กองการสื่อสารกรมนาวิกโยธิน อ. สัตหีบ จ. ชลบุรี
8. เสนาฆ่าโคลง เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ สุนันท์ นารถโสภา อยู่บ้านเลขที่ 4/230 หมู่ที่ 9 ซ. เเคะ 12 ต. ท่าช้าง อ. เมือง จ. จันทบุรี

9. เสนาชาคบุญ เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า เกษม วิเชียรประศาสน์
อยู่บ้านเลขที่ 99/78 หมู่ที่ 1 ต. พงสวาย อ.เมือง จ. ราชบุรี
10. เสนาคำบุญ เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า ประทุม ศรีสุข อยู่บ้านเลขที่
333/3 หมู่ที่ 3 ต. หนองสองห้อง อ. หนองสองห้อง
จ.ขอนแก่น

ส่วนหมู่คนทั้ง 60 คน ที่มีความสามารถในด้านเชิงรบได้เกิดมาในโลก
มนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า

1. นายบุง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจักรี สนิทพวง อยู่บ้านเลขที่
571/2 หมู่ที่ 6 ต. ลาดยาว อ. ลาดยาว จ.นครสวรรค์
2. นายเขียบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมมาตร กลิ่นผล อยู่บ้าน
เลขที่ 1 หมู่ที่ 6 ต. ตาคี จ. นครสวรรค์
3. นายฉิบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวีระ สุทธิสังข์ อยู่บ้านเลขที่ 4
ถ. แสงสวรรค์ เหนือ อ. ชุมแสง จ. นครสวรรค์
4. นายเอื้อย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายณรงค์ หัสดี
5. นายหาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมพร พัฒนะคุณะ
6. นายมิ่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่านายอนุกุล คุณาวงศ์
7. นายกาบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิชัย ธรรมชอบ
8. นายปุง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเรืองวิทย์ จารุจาริต
9. นายขาน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่านายอคุลย์หมู่พยัคฆ์
10. นายยี่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบงการ ลิ้มปะพันธ์
11. นายมี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิยม อสุณี ณ อรุทยา
12. นายโต้น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายถาวร นิโรจน์

ตั้งแต่ลำดับที่ 4-12 ตัวลุงทองทุ่มไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไปภายหน้าจะ
ได้พบกันและถ้าหากพบคนใดคนหนึ่งแล้วให้ตามหาชื่อหมู่คนเหล่านี้เขาจะบอกให้
เพราะเขารู้จักกัน

13. นายทัง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวสันต์ วงศ์กันหา อยู่บ้านเลขที่
25 หมู่ที่ 13 ต. โพธิ์ไทร อ.โพธิ์ไทร จ. อุบลราชธานี

14. นายหมูน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสายันห์ สงนอก อยู่บ้านเลขที่ 166 หมู่ที่ 1 ต. คอนใหญ่ อ. คง จ. นครราชสีมา
15. นายหมาน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวัชรินทร์ ศิริวัฒนพรทวี อยู่บ้านเลขที่ 19 หมู่ที่ 11 ต. แม่เลย์ อ.ลาดยาว จ.นครสวรรค์
16. นายเข็บ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญเชิด กันธหัตถ์ อยู่บ้านเลขที่ 31 หมู่ที่ 4 ต. ศาลาแดง อ. โกรกพระ จ. นครสวรรค์
17. นายก้าง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุเทพ ประสิทธิ์เขตกิจ อยู่บ้านเลขที่ 25/2 หมู่ที่ 2 ต.สว่างอารมณ์ อ. สว่างอารมณ์ จ. นครสวรรค์
18. นายอุ้น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสำราญ พันธุ์หา อยู่บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 1 ต. แม่वंส อ. ลาดยาว จ. นครสวรรค์
19. นายตัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายผจญ จันธิดา อยู่บ้านเลขที่ 490/6 หมู่ที่ 2 ต. คลองน้ำไหล อ. คลองสาน จ. กำแพงเพชร
20. นายขบ เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ แจ่มจันทร์ จลาดแย้ม อยู่บ้านเลขที่ 460 หมู่ที่ 1 ต. บ้านไร่ อ. บ้านไร่ จ. อุทัยธานี
21. นายฟุ้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสำอางค์ ทองอัน อยู่บ้านเลขที่ 15 หมู่ที่ 1 ต. คอนแดง อ. ขามเฒ่า จ. กำแพงเพชร
22. นายบาน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปราโมทย์ พันธุ์ทอง อยู่บ้านเลขที่ 383/7 ถ. สวรรค์วิถี ต. ปากน้ำโพ อ.เมือง จ. นครสวรรค์
23. นายทุ่ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเกรียงศักดิ์ คงไทย อยู่บ้านเลขที่ 111/1 หมู่ที่ 8 ต. บางประมุง อ. โกรกพระ จ. นครสวรรค์
24. นายคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายมิชัย ตั้งวันทวีพร อยู่บ้านเลขที่ 115/22 หมู่ที่ 9 ซ. โชคชัย 4 ต. ลาดพร้าว กรุงเทพฯ
25. นายหน่าย เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ อติสร ชินวรวิจิต อยู่บ้านเลขที่ 46/20 ถ. จอมทอง ซ. อาจทรัพย์ แขวงบางค้อ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ

26. นายพ่อง เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ พลสันห์ สุทธิรักษ์ อยู่บ้านเลขที่ 852/31 ถนนพหลโยธิน 8 ซ. กาญจนคม เขตพญาไทย กรุงเทพฯ
27. นายพุ่ม เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ วัชรินทร์ กุลทพนันท์ อยู่บ้านเลขที่ 49/1 ถ. พหลโยธิน ซ. อารีสัมพันธ์ 8 เขตพญาไทย กรุงเทพฯ
28. นายเพียก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิเชียร มงคล อยู่บ้านเลขที่ 191/1 หมู่บ้านสัมมากร 1 ซ. อิง ถ. สุขาภิบาล 3 เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ
29. นายสุ่ม เกิดมาชาตินี้เป็น ทหารชื่อ สุรพันธ์ สุวรรณทัต อยู่บ้านเลขที่ 37/15 ถ. ประดิพัทธ์ เขตพญาไทย กรุงเทพฯ
30. นายพวน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมชาย จุลนิมิต อยู่บ้านเลขที่ 60/11 ถ. ลาดพร้าว ซ. สวัสดิการ เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ
31. นายมิ่ง เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ หิรัญ แก้วโสรส อยู่บ้านเลขที่ 30/111 หมู่ที่ 1 ซ. เรวดี 25 ต. ตลาดขวัญ อ.เมือง จ. นนทบุรี
32. นายเม็ง เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ โสภณ ทาระชาติ อยู่กองบิน 2 ต. เขาพระงาน อ.เมือง จ. ลพบุรี
33. นายชั้น เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ เกียรติชัย พงศ์ตระกูล อยู่กองทัพอากาศที่ 3 ส่วนหน้า กองข่าวหน่วย 3223 จ. พิษณุโลก
34. นายปาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอานุภาพ เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา
35. นายโพ่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายฉัญญา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา
36. นายเมือง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวรารุช เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา
37. นายเขื่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางจงกลณี เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา
38. นายเบีย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิโรจน์ เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา
39. นายกลั่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางอรุยา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา
40. นายห่อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า อุไรพันธ์ เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา

ตั้งแต่ลำดับที่ 34-40 ตัวข้าลึงทองท่อม ไม่ชอบบอกที่อยู่ให้เพราะต่อไปภายหน้าจะได้พบกันเองภายหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นาน เมื่อได้พบกันแล้วให้ไพศาลผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์ถามขึ้นเองว่า เกิดมาชาตินี้เขาได้พบกันอยู่ในหมู่เดียวกัน และเป็นอะไรกัน ให้ถามเอาเองนะ ตัวลึงทองท่อมได้พูดล้าทับขึ้น

41. นายหู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมกิจ กิจการ อยู่บ้านเลขที่ 50 หมู่ที่ 13 ต. ตลุกคู่อ. ทัพทัน จ.อุทัยธานี
42. นายจั่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่านายประดิษฐ์พุ่มงาม อยู่บ้านเลขที่ 14 หมู่ที่ 3 ต. สมอแข อ.เมือง จ. พิชญโลก
43. นายเตียม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประสาธ ญาณบุญ อยู่บ้านเลขที่ 471 ถ. สุรนารายณ์ อ. เมือง จ. นครราชสีมา
44. นายห้อม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอนุพันธ์ รันตะเสวี อยู่บ้านเลขที่ 624 ซ. จนบุรีวิลล่า ต. ท่ามะขาม อ. เมือง จ. กาญจนบุรี
45. นายจุม เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ ศรีคง ศรีถนอมวงศ์ อยู่บ้านเลขที่ 68 ถ. สายลวด ซ. 1 ต. ปากน้ำ อ.เมือง จ. สมุทรปราการ
46. นายช่วย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่านายจำลอง ใจเร็วอยู่บ้านเลขที่ 68 บ้านหนองบัวทอง ต. ถ้ำวัวแดง อ. หนองบัวแดง จ.ชัยภูมิ

คน ๆ นี้จะต้องถูกวิบากที่ทำกับสัตว์ไว้ในกลางเดือน 8 ของปี พ.ศ. 2542 ตัวลึงทองท่อมพูดซ้ำขึ้น

47. นายอุป เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่านายพงศ์ศักดิ์ เจิดนภาพันธุ์

คน ๆ นี้ ไม่ขอ บอกที่อยู่เพราะต่อไปภายภาคหน้าจะรู้จักกันเองหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นาน

48. นายมุง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่านายศิริชัย วิทย์โชคกิตติคุณ

อ้อ คนๆ นี้ผมรู้จักดี ผม(นายไพศาล) พูดขึ้นแล้วคุณลึงทองท่อมได้หัวเราะขึ้นเล็กน้อย

49. นายเขียว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชวลิต บุญมี อยู่บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ต. บ้านโสก อ. หล่มสัก จ. เพชรบูรณ์

50. นายขาว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวสุพล เพิ่มพูน ขันติสุข
อ้อ คน ๆ นี้ผมรู้จักดี (ข้าพเจ้านายไพศาลพูดขึ้น)

51. นางป้อม มีบุญอันมากได้กลับมาเกิดเป็นผู้ชาย ได้ 4 ชาติแล้ว
โดยในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายฉัฐวัฒน์ วิฑูรย์

คนนี้ตัวข้าก็ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้หลัง
เรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นาน

52. นางปาย เกิดมาชาตินี้เป็นทหารหญิงชื่อ อรทัย สุวภาพ
นั่นแหละ ผม (นายไพศาล) ก็ร้องอ้อเพราะรู้จักกันมาก่อน

53. นางจูง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางช่อม พิลิก

คน ๆ นี้ตัวข้าไม่ชอบบอกที่อยู่ เพราะรู้จักกันแล้วนะ ผม (นายไพศาล)
ได้ตอบคุณลุงทองทুমว่า “ ครับ” ผมรู้จักแล้ว

54. นางทับ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสมเพชร อ่องตา อยู่บ้านเลขที่
8/1533 หมู่ที่ 2 ต. นครสวรรค์ออก อ.เมือง จ. นครสวรรค์

55. นางทวย มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อว่า นายสถิตย์ ศรีเขตการณ์ อยู่
บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 1 ต. แม่वंก้อ อ. ลาดยาว จ. นครสวรรค์

56. นางปิ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสาวพันธ์ นากพันธ์ อยู่บ้านเลขที่
919/56 หมู่ที่ 10 ถ. พหลโยธิน ต. นครสวรรค์ตก
อ. เมือง จ. นครสวรรค์

57. นางห้วน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่านางสำลี พันธุ์คง อยู่บ้านเลขที่ 1/6
หมู่ที่ 1 ต. หหนองนมวัว อ. ลาดยาว จ. นครสวรรค์

58. นางเอียง มีบุญได้เกิดมาเป็นผู้ชายมา 4 ชาติแล้ว นับจากชาตินั้นมา
โดยได้ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสกุล วงศ์กาฬสินธุ์
อยู่บ้านเลขที่ 205/1 ถนนสุขจิตรรา อ. จัตุรัส จ. ชัยภูมิ

59. นางบ้าย มีบุญได้เกิดมาเป็นผู้ชายมาหลายชาติเช่นกัน โดยได้มา
เกิดชาตินี้มีชื่อว่า นายสุขสันต์ ณ อุบล อยู่บ้านเลขที่ 5/8
ถนนพโลรังฤทธิ์ อ.เมือง จ. อุบลราชธานี

60. นางเพ็ก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุนันท์แสงทอง อยู่บ้านเลขที่ 28
หมู่ที่ 9 ต. ตาคลี อ. ตาคลี จ. นครสวรรค์

เมื่อตัวคุณลุงทองทุ่มได้พูดถึงตอนนี้แล้วท่านก็ได้พูดถึงเรื่องบุญกรรมที่ดีของแต่ละคนที่มีในอดีตชาติแล้วจะมีผลกระทบในชาตินี้ ซึ่งก็มีทั้งบุญกรรมที่ดีและไม่ค่อยดีในส่วนที่ไม่ค่อยดี ตัวลุงทองทุ่ม ก็ได้บอกแนวทางแก้ไขด้วยซึ่งเรื่องนี้ถ้าบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องมีความสนใจอย่างไร ก็ติดต่อมาทางผมได้โดยตรง ผมจะพิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป

จากนั้นตัวคุณลุงทองทุ่ม ก็ได้บอกชื่อชาติหน้าของแต่ละคนไว้โดยตัวลุงทองทุ่มได้บอกกับตัวข้าพเจ้า (นายไพศาล) ว่าขอให้ทุกคนหมั่นทำบุญทำทานรักษาศีล 5 ศีล 8 ไว้ให้ดี แล้วทุกคนจะมาเกิดในโลกมนุษย์ ชาติหน้า ในอีก 100 ปี ข้างหน้านี่มีชื่อดังนี้.....

จากนั้น ตัวคุณลุงทองทุ่มก็ได้บอกชื่อชาติหน้าของแต่ละคนให้ผมได้ทราบ และในทางตรงกันข้ามหากหมู่คนหมู่นี้ไม่ได้รักษาศีล 5 ศีล 8 มีแต่ โลภะ โทสะ โมหะ เบียดเบียนมนุษย์และสัตว์ ชาติหน้าเขาก็จะต้องเกิดเป็นอย่างอื่นที่ต่ำกว่าการเป็นมนุษย์ซึ่งเรื่องนี้ถ้าบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องมีความสนใจ ก็ให้ติดต่อมาทางผม (นายไพศาล) ได้เช่นกัน ผมจะพิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป

สุดท้ายตัวลุงทองทุ่มก็ได้พูดว่าขอให้ล่ำในเมืองมนุษย์ (นายไพศาล) นำข่าวสารนี้ไปบอกแก่มวลมนุษย์ผู้สนใจในเวลาอันสมควร และขอให้บอกแก่มวลมนุษย์ที่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเท่านั้น ถ้ามนุษย์ผู้ใดที่ไม่เชื่อคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าหรือสมณเพศองค์ใดที่ไม่เชื่อคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เช่น คัมภีร์มาและไปเกาหลีให้สีกาบ่อย ๆ ก็อย่าไปบอกข่าวสารนี้ให้เขารู้เพราะถ้าเขารู้เขาก็จะสร้างกรรมอันหนักต่อไปไม่มีที่สิ้นสุดตัวผม (นายไพศาล) ก็ได้รับปากว่าจะทำตามที่คุณลุงทองทุ่มได้บอกไว้

ตัวลุงทองทุ่ม ได้แสดงความดีใจ บนใบหน้า และกิริยาท่าทาง และได้หัวเราะขึ้นอย่างดัง จากนั้น ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้ลาตัวคุณลุงทองทุ่มที่นั่นเพื่อที่จะนำผมไปที่อื่นอีก เมื่อนำผมไปรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ จากโลกนั้นมามากพอแล้ว คือ คืบหนึ่งได้ 7-8 เรื่อง ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับมาอยู่ในลักษณะปลิวลงอย่างรวดเร็ว มาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบก็สะดุ้งตัวตื่นนอน

เมื่อตอนตื่นนอนขึ้นมาแล้ว ก็ได้เลื้อยดูนาฬิกาเป็นเวลา 5.40 นาที
ของวันที่ 10 มกราคม 2542 เมื่อตื่นนอนแล้วผมก็ได้จดจำเรื่องราวต่าง ๆ ที่ตัว
คุณลุงทองทุ่มได้เล่าโดยไม่บอกให้ใครทราบ และเมื่อถึงเวลาผมก็ได้เขียนเชิงบันทึก
ให้แก่ผู้สนใจได้รับรู้ รับทราบตามที่ได้รับรู้มาเพราะถ้าผมไม่บอกกล่าวให้โลก
มนุษย์ทราบ ผมก็เกรงว่าจะเป็นเภทภัยอันตรายอย่างใหญ่หลวงแก่ตัวผมเอง
มังคะลัง นิमितตัง กล่าวยงนิमितความฝันก็ขอจบเพียงเท่านี้สวัสดิ์

เขียนเชิงบันทึก	วันที่ 25 กรกฎาคม 2542
เสร็จ	วันที่ 26 กรกฎาคม 2542 เวลา 15.30 น.
รับมอบเมื่อ	วันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2542 เวลา 08.30 น.
ผู้บันทึก/เรียบเรียง	กระดิ่งน้อย ห้อยวิหาร

นิมิตพิศว

เรื่อง เมืองฟ้าแดดสงยาง

อ. กมลไสย จ. กาฬสินธุ์

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 12 มกราคม 2542 ในวันนี้ช่วงกลางวันพักแค่ทานข้าวเท่านั้น หมู่ผู้คนที่มาเยี่ยมและพูดคุยกับตัวผมนั้นส่วนมากก็มีปัญหาเรื่องครอบครัว ปัญหาชีวิต ปัญหาหัวใจ มาขอคำปรึกษาจากตัวผม ตัวผมก็ให้คำปรึกษาไปทุกคนก็พอใจ คือ หน้าขึ้นตาบานกันกลับไปทุกคน ซึ่งก่อนหน้านั้นทุกคนมีปัญหา มีใบหน้าหมองคล้ำ เศร้าซึม บางครั้งผมก็ไม่ได้ให้คำปรึกษาอะไรกับคนเหล่านั้น คือ เขามาเขาก็ได้เล่าระบายความทุกข์ให้ผมฟัง พร้อมใส่อารมณ์ไปด้วย เช่น ทะเลาะกับสามี ก็คำสามีให้ฟัง เขาพูดจนจบเรื่องซึ่งใช้เวลา 2 – 3 ชั่วโมง จนเขาเองคือ ผู้พูดเหนื่อย ก็นอนหลับที่บ้านผม พอตื่นนอนขึ้นมาเขาก็มีความสบายใจมากที่ได้ระบายความทุกข์ให้ผมฟัง เสร็จแล้วถึงเวลาทานข้าวก็ได้นั่งทานข้าวก็นั่งทานข้าวพร้อมกันกับครอบครัวของผม พออิ่มแล้วก็ขอตัวลากลับบ้านที่ จ.อยุธยา ก่อนกลับก็บอกตัวผมว่า ถ้ามีความทุกข์อะไรจะมาระบายให้ใหม่ ผมก็ตอบว่า “ครับ” แล้วเขาก็กลับไปด้วยยานพาหนะ รถเบนซ์สีฟ้าอ่อนในท่าทางที่ยิ้มแย้มแจ่มใส และร่าเริง นี่คือการทุกข์อย่างหนึ่งที่ผมได้รับฟังมาแต่ทุกข์อีกอย่างหนึ่งที่ผมได้รับจากคนที่เขามาขอคำปรึกษา คือเขาจะมาขอคำปรึกษาหารือเกี่ยวกับตัวเขาเอง เป็นข้าราชการ ชี 8 มีความทุกข์ใจเรื่อง “เงินเดือนไม่พอเลี้ยงเมียน้อย” จะทำอะไร เขามีความทุกข์ใจมากอยากฆ่าตัวตายให้พ้นทุกข์ ในการให้คำปรึกษาผมก็ให้คำปรึกษาไป จนเขาเศร้าซึม ซึ่งตรงกันข้ามกับคนอื่น ๆ ที่ยิ้มแย้มแจ่มใสกันกลับไป ในคำปรึกษาของผมที่ให้ข้าราชการ ชี 8 นั้นผมให้คำปรึกษาอะไรไปทำไมเขาถึงเศร้าซึมกลับไป ถ้าท่านผู้ใดสนใจผมจะพิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป

การต้อนรับผู้คนในวันนี้มีหลายหมู่ หลายคณะ จนทำให้สมองเมื่อยล้าเพลียใจ เพราะต้องใช้สมองตอบปัญหา ผู้คนที่มาขอคำปรึกษาจนถึงเวลาเย็นคือประมาณ 6 โมงเย็น ผมจึงขอตัวจากหมู่คนที่มาขอคำปรึกษาเหล่านั้น เพื่อทำธุระส่วนตัว คือช่วยพ่อ แม่ ทำกับข้าว รดน้ำต้นไม้ เป็นต้น เมื่อมีเวลานิดหน่อย

ก็ได้พูดคุยกับญาติ พ่อแม่ พี่น้องที่อยู่บ้านใกล้กัน จนถึงเวลาพอสมควร คือเวลาประมาณ 2 ทุ่มกว่า ก็มีความรู้สึกง่วงนอน ซึ่งการรู้สึกง่วงนอนนี้เป็นสัญญาณเตือนว่าจะต้องเตรียมตัวเข้านอนหลับ เพื่อเดินทางไปสู่โลกวิญญาณ ครั้งนี้หรือคืนนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อความรู้สึกง่วงนอนมาถึง ตัวผมจึงได้ขอตัวพ่อ แม่ ญาติ พี่น้อง ตอนเข้านอนนั้นตัวผมได้สังเกตนาฬิกาเป็นเวลา 3 ทุ่มตรงพอดี เมื่อนอนไปก็ได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่รู้ ได้มีท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชได้พาไปเหมือนเดิม ก่อนจะพาตัวผมไปนั้น ผมได้สังเกตเห็นว่า ตัวผมได้นอนอยู่ลักษณะนอนหงายมือ และเท้าเหยียดตรง ท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชได้หันหน้ามายิ้มให้ตัวผมนิดหนึ่ง แล้วก็พาผมไป ในลักษณะที่ปลิวขึ้นไปอย่างรวดเร็ว และไร้จุดหมายปลายทาง

ท่านทั้ง 2 ได้พาผมไปไกลพอสมควร จึงได้ลงสู่สถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นเป็นบนเนินกว้างประมาณ 1 ไร่ ที่พื้นมีลักษณะอ่อนนุ่มคล้ายเหยียบย่ำบนผ้าพรม แต่เมื่อผมก้มลงมองดูแล้วเป็นพืชหรือหญ้าอย่างหนึ่ง สภาพบรรยากาศทั่วบริเวณพื้นชุ่มชื้นดีมีลมพัดเอื่อย ๆ และมีกลิ่นหอมของดอกไม้ตลอดอบอวลอยู่บริเวณนั้น ท่านทั้ง 2 ได้พาผมลงบนเนินนั้นลงมาถึงทางเรียบ ท่านก็ได้พาผมเดินตรงไปอีกชั่วครู่หนึ่ง ผมก็ได้สังเกตเห็นบ้านเมืองที่นั่นอยู่ตรงหน้า บ้านเมืองนี้อยู่ 2 ฟากถนน ความกว้างของถนนประมาณ 6 วา และทั่วบริเวณนี้ก็มีกลิ่นหอมของดอกไม้เหมือนอยู่บนเนิน สภาพบรรยากาศทั่วไปก็เย็นเหมือนกัน ที่ว่ามีกลิ่นหอมเหมือนดอกไม้ คือเหมือนดอกพิกุล

ท่านทั้ง 2 ได้พาผมผ่านบ้านเมืองนั้น ผมก็สังเกตเห็นว่า บ้านเมืองนี้มีลักษณะเหมือนวิหารหรือ มณฑปครอบรอยพระพุทธรูปทศกระบुरิ และบ้านแต่ละหลังนั้นมีความวิจิตรพิสดาร สวยงามเหมือนกันหมด คือมีเงากระยิบระยับบนยอดมณฑป และหลังคามณฑปนั้น เมื่อเดินผ่านบ้านเมืองนั้นหลายหลังต่อหลายหลัง ท่านทั้ง 2 คือท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาผมมาหยุดอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่งซึ่ง ณ ที่นั่นก็ได้มีคนนั่งรออยู่แล้ว เท่าที่ผมสังเกตดู คนที่นั่งรอเป็นชายวัยกลางคน อายุไม่เกิน 50 ปี มีรูปร่างผอมเกร็ง ผิวสีคล้ำ ไว้ผมแสกกลาง ที่ริมฝีปากมีหนวดอยู่

ชายคนนั้นเมื่อเห็นท่านครุบัคันธา และท่านพญาพิงคราชมหายุดอยู่ตรงนั้น ก็ได้ก้มลงกราบ 1 ครั้ง ก็พูดออกมาว่า “ตัวข้าฯ มีความปิติยินดีเป็นอย่างมาก ที่ท่านครุบัคันธา ท่านพญาพิงคราช ให้โอกาสแก่ข้าฯ ได้พบ และได้พูดคุยกับล่ำมในเมืองมนุษย์” เมื่อชายคนนั้นหยุดพูด ท่านพญาพิงคราชจึงได้พูดตอบว่า “มีอะไรจะสั่งไปยังโลกมนุษย์ก็สั่งได้แล้ว ถึงเวลาจะได้สั่งกันให้พูดหรือสั่งไปยังล่ำมคนนี้นะ” ท่านพญาพิงคราช พูดพร้อมชี้มือมาทางตัวผม (นายไพศาล)

จากนั้นชายวัยกลางคนก็ได้พูดให้ท่านครุบัคันธาและท่านพญาพิงคราชพร้อมทั้งตัวผมฟังว่า ตัวข้าฯ มีชื่อว่า พญาชัยสุริยาฟ้าแดด ได้สิ้นบุญหรือตายจากโลกมนุษย์เมื่อปีใหม่ เดือน 5 วันที่ 13 เมษายน พ.ศ.1060 โดยโรคลงดำลงแดง (อหิวาต์) ที่ตัวข้าฯ จะพูดคุย และสั่งไปยังล่ำมในเมืองมนุษย์เพื่อให้ล่ำมในเมืองมนุษย์รับรู้รับทราบไว้ และนำเรื่องราวที่ตัวข้าฯ จะเล่าบอกต่อไปนี้ ไปบอกหรือเล่าให้คนในโลกมนุษย์ได้รับรู้รับทราบไว้ ตามวันเวลาและโอกาสอำนวยให้

เรื่องที่ข้าฯ จะพูดคุยกับล่ำมในเมืองมนุษย์ คือเรื่อง การสร้างเมืองฟ้าแดดและเมืองสงยาง ซึ่งปัจจุบันเป็นเมืองร้าง อยู่ที่ อ.กมลาไสย จ.กาฬสินธุ์ โอ้....นี่นะล่ำมในเมืองมนุษย์ ท่านพญาสุริยา ได้พูดพร้อมกันหันหน้ามาทางผม เมืองฟ้าแดดและเมืองสงยางนี้ สร้างมาพร้อมกันโดยตัวข้าฯ ได้รวบรวมชาวบ้านชาวเมืองสมัยนั้น ที่อยู่กระจัดกระจายทั่วไปให้รวมตัวกันสร้างบ้านแปลงเมืองซึ่งในสมัยนั้นตัวข้าฯ ได้รวบรวมหมู่คนที่มีกำลัง ความรู้ ความสามารถในด้านเชิงช่าง และผู้ที่มีความรู้ต่าง ๆ ในการสร้างบ้านแปลงเมืองนี้ จำนวน 572 คน แต่ในจำนวน 572 คน มีคนที่เป็นกำลังสำคัญอยู่ 100 คน ในจำนวนคน 100 คน แบ่งออกเป็น 10 กลุ่ม แต่ละกลุ่มตัวข้าฯ ก็แบ่งหน้าที่กันไปซึ่งแต่ละกลุ่มมีชื่อและหน้าที่ดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีหน้าที่ตากถางปรับพื้นที่ให้ราบเรียบ กลุ่มนี้มีรายชื่อดังนี้

1.เชียงสุน	2.เชียงแผ้ว	3.เชียงแก้ว
4.เชียงหนู	5.เชียงเถน	6.เชียงเคื่อ
7.เชียงสาด	8.เชียงพร	9.เชียงเปียง
10.เชียงขัด		

กลุ่มที่ 2 มีหน้าที่ออกแบบในการก่อสร้าง กลุ่มนี้มีชื่อดังนี้

1. เชียงหงส์	2. เชียงพ้อ	3. เชียงหาด
4. เชียงหนุน	5. เชียงชาด	6. เชียงแป้น
7. เชียงหอด	8. เชียงขอด	9. เชียงปาด
10. เชียงสี		

กลุ่มที่ 3 มีหน้าที่ช่วยพูดจาให้คนมีกำลังใจที่เข้มแข็งในเวลาทำงานสร้างบ้านแปลงเมืองกลุ่มนี้มีชื่อดังนี้

1. เชียงมั่ง	2. เชียงปลั่ง	3. เชียงหุบ
4. เชียงซ้อง	5. เชียงฮ้วน	6. เชียงเพ็ญ
7. เชียงป่อง	8. เชียงเปี้ย	9. เชียงลัด
10. เชียงขุ่น		

กลุ่มที่ 4 มีหน้าที่สร้างบ้านแปลงเมือง เช่น นำหินมาเรียงกัน กลุ่มนี้มีชื่อดังนี้

1. เชียงซุบ	2. เชียงเครื่อง	3. เชียงฟ่อง
4. เชียงคุ่น	5. เชียงหับ	6. เชียงแจ้ง
7. เชียงฝ่ง	8. เชียงยก	9. เชียงย้อม
10. เชียงปัด		

กลุ่มที่ 5 มีหน้าที่ช่วยดูแลการทำงานให้เป็นไปอย่างสม่ำเสมอ กลุ่มนี้มีชื่อดังนี้

1. เชียงยอค	2. เชียงปาน	3. เชียงหมู
4. เชียงขวก	5. เชียงเม่น	6. เชียงธรรม
7. เชียงห้วน	8. เชียงแก่น	9. เชียงป่อง
10. เชียงนุ่น		

กลุ่มที่ 6 มีหน้าที่สุ่มไฟตอนกลางคืนไม่ให้สัตว์ป่าเข้ามารบกวน กลุ่มนี้มีชื่อว่า

1. นายลาด	2. นายเปือก	3. นายพ่อน
4. นายเปื่อง	5. นายค่าย	6. นายฝน
7. นายอิด	8. นายหมาย	9. นายเฮือง
10. นายปอน		

กลุ่มที่ 7 มีหน้าที่จัดหาของเป็นรางวัลให้แก่คนทำงาน เช่นเวลาทำงานได้มาก และ ตั้งใจทำงาน กลุ่มนี้มีชื่อดังนี้

1.นายนาค	2.นายปก	3.นายปิ่น
4.นายย่อม	5.นายตั้ง	6.นายทบ
7.นายเมียง	8.นายเข้ม	9.นายชุด
10.นายทอด		

กลุ่มที่ 8 มีหน้าที่รักษาพยาบาลเวลามีการเจ็บป่วยในเวลาทำงาน และนอกเวลาทำงาน กลุ่มนี้มีชื่อดังนี้

1.นายอู่	2.นายบัว	3.นายปวน
4.นายปอย	5.นายกาง	6.นางห้วน
7.นางแปล	8.นางเล็ง	9.นางไผ่
10.นางเท่า		

กลุ่มที่ 9 มีหน้าที่ควบคุมการพุดจาในเวลาทำงานให้พุดแต่สิ่งที่เป็นมงคล กลุ่มนี้มีชื่อดังนี้

1.เซียงหยอก	2.เซียงเมือง	3.เซียงฟัก
4.เซียงแสน	5.เซียงหยก	6.เซียงพอง
7.เซียงบุบ	8.เซียงแถบ	9.เซียงสือ
10.เซียงลุน		

กลุ่มที่ 10 มีหน้าที่จัดหาอาหารเลี้ยงคนทำงาน กลุ่มนี้มีชื่อดังนี้

1.พระนางจันทาเทวี มเหสีเมียของข้าฯ เอง (พญาชัยสุริยาฟ้าแดด)		
2.พระนางหยาดฟ้า (ธิดาของข้าฯ พญาชัยสุริยาฟ้าแดด)		
3.นางเฟื่อง	4.นางหอม	5.นางเพ่ง
6.นางเตื่อม	7.นางทาบ	8.นางสุน
9.นางเม็ก	10.นางหวด	

เมืองฟ้าแดดนี้เริ่มสร้างเมื่อเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ.1048 เสร็จเมื่อเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ.1050 ส่วนเมืองสงยางสร้างเมื่อเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 1049 เสร็จเมื่อเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ.1051 เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงได้มีการละเล่น

ต่าง ๆ เช่น การตักสิ การต่อไก่ ดังนี้ และมีการอบรมสมโภชน์เมืองโดยการนิมนต์พระสงฆ์ที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบจำนวน 19 องค์ มาเจริญพระพุทธมนต์มีชื่อดังนี้

1.พระมหาเถรสิริวังโส	2.พระมหาเถรอุตุโล
3.พระมหาเถรญาณะรังสี	4.พระมหาเถรจันทิโย
5.พระมหาเถรอมวังโส	6.พระมหาคันธิโย
7.พระมหาเถรโสภโณ	8.พระมหาเถรอนันโท
9.พระมหาเถรวาสโน	10.พระมหาเถรปัญญาวิลาโส
11.พระมหาเถรคัมภีระ	12.พระมหาเถรพรหมวันโณ
13.พระมหาเถรวันโน	14.พระมหาเถรจันติโย
15.พระมหาเถรโพธิโท	16.พระมหาเถรสิริจันโท
17.พระมหาเถรสุจิณโณ	18.พระมหาเถรถาวโร
19.พระมหาเถรอินทจักรโท	

“เออ นีนะ” พญาชัยสุริยาฟ้าแดดได้พูดขึ้น ในคราวนั้นนอกจากการสร้างเมืองแล้ว ก็ยังได้สร้างและหล่อพระพุทธรูปไว้กับเมืองเป็น จำนวน 84,000 องค์ ซึ่งเท่ากับพระธรรมชั้น 84,000 พระธรรมชั้น เพื่อเป็นพุทธานุชา เมื่ออบรมสมโภชน์และทำบุญสมโภชน์เมืองแล้วหมู่คนทั้งหลายที่ได้ช่วยกันสร้างบ้านแปลงเมืองและสร้างวัดทั้งหมดก็ได้อธิษฐานจิต โดยตั้งจิตให้เป็นสมาธินึกเอาอำนาจพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณเป็นใหญ่ ขอให้บุญกุศลต่าง ๆ ที่หมู่ข้าทั้งหลายได้ทำไปนี้ ขอเป็นอานาสงค์ไปทั่วภพนี้ และภพหน้าเกิดมาภาวะชาติใดก็ขออย่าให้พบกับความทุกข์ยาก คำว่าไม่มีก็อย่าให้มีทุกข์ทุกชาติไป และบางคนก็ขอให้อธิษฐานได้อยู่ร่วมกันได้พบกันทุกชาติ บางคนก็ได้อธิษฐานขอให้ได้เกิดเป็นพระสงฆ์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เพื่อขจัดขัดเกลากิเลสให้เข้าสู่พระนิพพานโดยเร็ว

ด้วยบุญกุศลที่ทุกคนได้ทำบุญมาดี และมีศรัทธาที่ดีในบวรพระพุทธศาสนา บุญกุศลอันนี้ก็ส่งผลให้ทุกคนได้เกิดเป็นมนุษย์ตลอดมา และให้เป็นไปตามแรงอธิษฐานและบุญกรรมของแต่ละคน ซึ่งแต่ละคนที่ตัวข้า พญาชัยสุริยาฟ้าแดดได้บอกไว้นั้น ปัจจุบันหมู่คนเหล่านี้ก็ได้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏจักรสังขารตามที่พระพุทธเจ้าได้วางไว้ แต่ละคนก็มีชื่ออยู่ในโลกมนุษย์ มีชื่อดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีหน้าที่ตากถางปรับพื้นที่ให้ราบเรียบ และมีชื่อดังนี้

1. เชียงสุ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชาติรี ชูช้าง อยู่บ้านเลขที่ 3 หมู่ที่ 2 ต.โนนน้ำเกลี้ยง อ.สหัสขันธ์ จ.กาฬสินธุ์
2. เชียงแผ้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิชวน ระวิชัย อยู่บ้านเลขที่ 157 หมู่ที่ 5 ต.โพนงาม อ.กมลาไสย จ.กาฬสินธุ์
3. เชียงแก้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพิทักษ์ พรหมบุตร อยู่บ้านเลขที่ 214 หมู่ที่ 2 ต.สามพร้าว อ.เมือง จ.อุดรธานี
4. เชียงหนู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจิตทัศน์ นิตตะยะสุทธิ อยู่บ้านเลขที่ 1345 ถ.วิจิตรนคร ต.เมืองใต้ อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ
5. เชียงแกน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพงษ์ศักดิ์ สมผล อยู่บ้านเลขที่ 87 หมู่ที่ 12 ต.ไสหย่อง อ.พังโคน จ.สกลนคร
6. เชียงเคื่อ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชำนาญ มัลย์ อยู่บ้านเลขที่ 53 หมู่ที่ 11 ต.เลิงนกทา อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร
7. เชียงสาธิต เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายศิริศักดิ์ บุญไชยแสน อยู่บ้านเลขที่ 161 ต.ในเมือง ซ.ทุ่งศรีเมือง อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์
8. เชียงพร เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายคนัย สายสุทธิชัย อยู่บ้านเลขที่ 250/13 ถ.อุดรคุษฎี ต.หมากแข้ง อ.เมือง จ.อุดรธานี
9. เชียงเปียง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปัญญา เหล่าโสภณพันธ์ อยู่บ้านเลขที่ 1444/4-6 ถ.นครสวรรค์ ต.ตลาด อ.เมือง จ.มหาสารคาม
10. เชียงขัด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปรกรณ์ ฉายาถวิล อยู่บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 12 ต.เหนือ อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์ อยู่ ซ.บ้านห้วยสีทน

กลุ่ม 2 มีหน้าที่ออกแบบในการก่อสร้าง และมีชื่อดังนี้

1. เชียงหงส์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมพงษ์ หิริกุล
2. เชียงพ้อ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปรีดี บุณศิริ
3. เชียงหาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพิชัย เศรษฐพานิช
4. เชียงหนูน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญเฟื่อง พริ้งสุนละกะ

5. เชียงชาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางจรรววรรณ แก้ววิมล อยู่บ้านเลขที่ 28/5 หมู่ 4 ถ.แจ้งวัฒนะ อ.บางเขน กรุงเทพฯ
- คนที่ 1-4 ไม่ชอบบอกที่อยู่ให้เพราะต่อไปจะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอก
6. เชียงแป้น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิพนธ์ ประจักษ์ อยู่บ้านเลขที่ 84 หมู่ที่ 1 ต.สงเปลือบ อ.คำเขื่อนแก้ว จ.ยโสธร
7. เชียงหอด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุเมธา โพธิ์ประสาธ อยู่บ้านเลขที่ 47/1 ถ.จอมพล ต.ในเมือง อ.เมือง จ.นครราชสีมา
8. เชียงขอด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายรักษา วรามิตร อยู่บ้านเลขที่ 103 ถ.สุริยเดชบำรุง อ.เมือง จ.ร้อยเอ็ด
9. เชียงปาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเฉลิมพล เหมราชสวัสดิ์ อยู่บ้านเลขที่ 8 ซ.วัดเชิงเขา ต.ปากเพรียว อ.เมือง จ.สระบุรี
10. เชียงลี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายศิริโรจน์ องค์กรวิทยา อยู่บ้านเลขที่ 107/288 ซ.ลาดพร้าว 97 เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ

กลุ่ม 3 มีหน้าที่ช่วยพูดจาให้คนมีกำลังใจเข้มแข็งในเวลาทำงาน และมีชื่อดังนี้

1. เชียงมั่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นทหารชื่อปฏิภาณ จุฑะพุทธิ
2. เชียงปลั่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นทหารชื่อ เมธา รัตนจันทร์
3. เชียงหุบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญช่วย ศรีสารคาม
4. เชียงซ้อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายริน ช่างสาร
5. เชียงฮ้วน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจำลอง ราษฎร์ประเสริฐ
6. เชียงเพ็ญ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นทหารชื่อสวัสดิ์ เล็กสกุล
7. เชียงป่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นทหารชื่อศรีรัตน์ หริรักษ์
8. เชียงเปี้ย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายยงยุทธ ตะโกพร
9. เชียงลัด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี
10. เชียงบุ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอักรพงศ์ พยัคฆ์คันตอน

คนกลุ่มนี้ตัวข้าฯ พญาชัยสุริยาฟ้าแดดไม่ชอบบอกที่อยู่ให้ เพราะบางคน ล่ามในเมืองมนุษย์ก็รู้จัก ที่ไม่รู้จักจะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้เมื่อ เรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นาน

กลุ่มที่ 4 มีหน้าที่ทำงานสร้างบ้านแปลงเมือง เช่น นำหินมาเรียงกัน และมีชื่อดังนี้

1. เชียงชุบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุคิจิตร คอวนิช
2. เชียงเครื่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นทหารชื่อณรงค์ แสงสุริยงค์
3. เชียงฟ่อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นทหารชื่อ ดนัย เกตุศิริ
4. เชียงตุ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสงค์ จันทร์แซมซ้อย
5. เชียงหับ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอนันต์ แจ็งกลีบ
6. เชียงแจ้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายมนัส แดงสุภา
7. เชียงฝั่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชาญ เมตการุณจิต
8. เชียงยก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชวพงษ์ วัฒนสินธุ์
9. เชียงยอม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายรังสรรค์ เพียรรอดวงศ์
10. เชียงปัด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิจิต แสงโสภาพรรณ

คนกลุ่มนี้ตัวข้าฯ พญาชัยสุริยาฟ้าแดดก็ไม่ขอบอกที่อยู่ให้เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอกให้

กลุ่มที่ 5 มีหน้าที่ดูแลการทำงานให้เป็นไปอย่างสม่ำเสมอ กลุ่มนี้มีชื่อดังนี้

1. เชียงยอด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเสนอ จันทรา
2. เชียงปาน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายคุสิต ผลพินิจ
3. เชียงห่ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสำรวย ราชโลจน์
4. เชียงขวาก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเจริญ ธงทอง
5. เชียงเม่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเฟื่อง สังข์ปาน
6. เชียงหวาน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิวัฒน์ พลโยราช
7. เชียงธรรม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมใจ ไวปรีชี
8. เชียงแก่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสถาพร สันติบุตร
9. เชียงป่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายครรชิต ศรีบุญลือ
10. เชียงนุ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายผ่อง สกุลพานิช

คนกลุ่มนี้ตัวข้าฯ พญาชัยสุริยาฟ้าแดดก็ไม่ขอบอกที่อยู่เช่นกัน
เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอกให้

กลุ่มที่ 6 มีหน้าที่สุ่มไฟในตอนกลางคืนกันไม่ให้สัตว์มารบกวน มีชื่อดังนี้

1. นายลาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายศักดิ์ชัย กาญจนวรรณ
2. นายเปี้ยก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสำราญ ผดุงจิตร
3. นายฟ่อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นตำรวจชื่อประมูล มุลเหลา
4. นายเปื่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประสิทธิ์ เอี่ยมประชา
5. นายค่าย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไพรัช บุญทองอ่อน

คนกลุ่มนี้ตัวข้าฯ พญาชัยสุริยา ก็ไม่ชอบบอกที่อยู่เช่นกัน เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่บอกให้

7. นายอิด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุรพล คำภูแก้ว
อยู่บ้านเลขที่ 32 หมู่ที่ 4 ต.นางัว อ.น้ำโสม จ.อุดรธานี
8. นายหมาน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพินิจ บุญชู อยู่บ้านเลขที่ 66
หมู่ที่ 7 ต.กุศโลคอน อ.ห้วยเม็ก จ.กาฬสินธุ์
9. นายเฮื่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายการันต์ ภูขำนิ
อยู่บ้านเลขที่ 7 ถ.บุญกว้าง อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์
10. นายบ่อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมศักดิ์ อนันต์เอื้อ อยู่บ้านเลขที่
39 หมู่ที่ 10 ต.กมลาไสย อ.กมลาไสย จ.กาฬสินธุ์

กลุ่มที่ 7 มีหน้าที่จัดหาของรางวัลให้แก่คนทำงานที่ทำงานได้มากและตั้งใจทำงาน มีชื่อดังนี้

1. นายนาค เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนันยะราช สวัสดิวัฒน์
2. นายพก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอุทัยพันธ์ สงวนเสริมศรี
3. นายปิ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายมานิต ศิลปอาชา
4. นายข้อม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายโยธิน เมฆชนัน
5. นายตั้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายขุนทอง ภูพิวเดือน
6. นายทบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเทอดศักดิ์ กรรณสูตร
7. นายเมียง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประเสริฐ เปลี่ยนรังสี
8. นายเข้ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไพฑูรย์ บุญวัฒน์
9. นายชุด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายผไท วิจารณ์ปรีชา

10. นายทอด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิศิษฐ์ หล่อธีรพงศ์
คนกลุ่มนี้ตัวข้าฯ ก็ไม่ชอบบอกที่อยู่เช่นกันเพราะบางคนล้ามาฯ ก็ารู้จักดี
อยู่แล้ว ในส่วนที่ไม่รู้จะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้เช่นกัน

กลุ่มที่ 8 มีหน้าที่รักษาพยาบาลเวลามีการเจ็บป่วยฯ และมีชื่อดังนี้

1. นายอ่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมาน แสนวนค์
2. นายปัว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเผด็จศึก แสนวนค์
- 2 คนนี้ ล้ามาในเมืองมนุษย์รู้จักนะ? พญาชัยสุริยาได้ถามผม (นายไพศาล
แสนไชย) รู้จักครับ เขาอยู่อุปบลฯ
3. นายป่วน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพิชิต เจริญกุล อยู่บ้านเลขที่ 438
ร้านไฟโรจน์ไอสถ อ.แก่งคอย จ.สระบุรี
4. นายปอย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นตำรวจชื่อ พูนศักดิ์ ศรีประพัฒน์
อยู่บ้านเลขที่ 150 หมู่ที่ 5 ซ.กล้วยน้ำไท ถ.พระรามที่ 4
เขตพระโขนง กรุงเทพฯ
5. นายกาง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนรินทร์ เข้มทอง อยู่บ้านเลขที่
429 – 431 หมู่ที่ 4 ต.นางรอง อ.นางรอง จ.บุรีรัมย์
6. นายห้วน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นทหารชื่อ พรรณทิพา จำนงค์วงศ์
อยู่โรงพยาบาลค่ายสรรพสิทธิประสงค์ อ.วารินชำราบ
จ.อุบลราชธานี
7. นางแปล เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นทหารชื่อ วันทนา เทพอาสน์
อยู่บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 3 ต.บ้านหม้อ อ.เมือง จ.เพชรบุรี
8. นางเล็ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเย็นจิตร รัตนดิถ ฦ ภูเก็ด
อยู่บ้านเลขที่ 114/2 หมู่ที่ 6 ต.ตลาดใหญ่ อ.เมือง จ.ภูเก็ต
9. นางไฟ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางศรีอัมพร แสนวนค์
เมื่อพูดชื่อนี้ออกมา ตัวผม (นายไพศาล) จึงรีบบอกพญาชัยสุริยาว่า “อ้อ
คนนี้ผมรู้จักเป็นภรรยาอาจารย์สมาน แสนวนค์ พญาชัยสุริยาได้ยิ้มเล็กน้อยที่
มุมปาก
10. นางเท่า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางปราณี ลาโยธี อยู่โรงพยาบาลบรบือ
อ.บรบือ จ.มหาสารคาม

กลุ่ม 9 มีหน้าที่ควบคุมการพุดจาในเวลาทำงาน ให้พุดแต่สิ่งที่เป็นมงคล มีชื่อดังนี้

1. เชียงหยอด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปรีชา หุ่นสุวรรณ อยู่บ้านเลขที่ 52
ถ.สุรนารายณ์ อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี
2. เชียงเมือง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิเชียร มงคล อยู่บ้านเลขที่ 191/1
หมู่บ้านสัมมากร 1 ซ.อิ6 ถ.สุขาภิบาล 3 เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ
3. เชียงฟัก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมชาย จุนิติ อยู่บ้านเลขที่ 60/11
ถ.ลาดพร้าว 124 ซ.สวัสดิการ เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ
4. เชียงแสน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประเสริฐ จันทเวศน์ อยู่บ้านเลขที่
285/81 หมู่บ้านประจักษ์วิเศษ 3 ถ.งามวงศ์วาน อ.เมือง
จ.นนทบุรี
5. เชียงหยก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายทวีวัฒน์ แดงทองดี อยู่บ้านเลขที่
107/154 ถ.งามวงศ์วาน ซ.เกียรติประภาวิทยา เขตบางเขน
กรุงเทพฯ
6. เชียงพอง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจรัส บุรพันธ์ศรี อยู่บ้านเลขที่ 600
ซ.สุทธิพร ถ.ประชาสงเคราะห์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ
7. เชียงบุบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกิตติ ทิศธรรม อยู่บ้านเลขที่ 86
ถ.เสือป่า อ.เมือง จ.ราชบุรี
8. เชียงแถบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสำรวย วรารธรรม อยู่บ้านเลขที่ 103/1
ร้านอาหารไก่อโด่ง ถ.พหลโยธิน เขตบางเขน กรุงเทพฯ
9. เชียงสือ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจำลอง นามบุญลือ อยู่บ้านเลขที่
10 หมู่ 2 ต.หลุม อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์
10. เชียงลุน ได้กลับชาติเป็นผู้หญิงมีชื่อว่า นางวัลภา สีจะบก อยู่บ้าน
เลขที่ 27/1 ถ.บุญกว้าง อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์

กลุ่มที่ 10 มีหน้าที่จัดอาหารเลี้ยงคนทำงาน และมีชื่อดังนี้

1. พระนางจันทาทวี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า แสงทอง สวัสดิวัฒน์
2. พระนางหยาดฟ้า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นันยะสุภาภย์ สวัสดิวัฒน์

ทั้ง 2 คนนี้ ตัวข้าฯ พญาชัยสุริยา ก็ไม่ชอบบอกที่อยู่ เพราะเป็นหน้าที่ของ
คนอื่นจะบอกให้

3. นางเฟื่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุนิตย์ กิจเจริญ อยู่บ้านเลขที่ 139
หมู่ที่ 2 ต.พรรณานิคม อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร

4. นางหอม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางจันทร์สว่าง เลิศธรรมเทวี
อ้อ คนนี้ผมรู้จัก ผมรีบบอกให้พญาชัยสุริยาฯ พญาชัยสุริยาฯ ยืมให้ผม
เล็กน้อย

5. นางเพ่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเตือนใจ พวงกิจจา
อยู่บ้านเลขที่ 136 หมู่ที่ 9 ถ.แจ้งสนิท อ.เมือง จ.ยโสธร

6. นางเต๋อม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเซียง แซ่ตั้ง
อ้อ คนนี้ผมรู้จัก (ผมได้บอกพญาชัยสุริยา) คนนี้อยู่ จ.อุบล พญาชัยสุริยา
รับทราบ แล้วยืมให้เล็กน้อย

7.นางทาบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางยุพิน จงสุวัฒน์

8.นางสุน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางอังคณา คุณาธิคม

9.นางเม็ก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางอัจฉรา ร่วมพงศ์พัฒนะ
คนกลุ่มนี้อยู่ที่ไหนให้ไปถามนางเฮียง แซ่ตั้ง จะรู้จักกันดี (พญาชัยสุริยาฯ
ได้บอกไว้)

10.นางหวด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางพยุศรี จอมทะรักษ์
อยู่โรงพยาบาลกาฬสินธุ์ อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์

สำหรับพระสงฆ์ทั้ง 19 รูป ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบนั้น ปัจจุบันได้หมดเชื้อ
เกิดไปหมดแล้ว ยังคงค้างอีก 3 รูป เท่านั้นที่ยังไม่หมดเชื้อเกิด จะต้องเวียนว่าย
ตายเกิดไปอีก แต่ก็น้อยชาติแล้ว พญาชัยสุริยาฟ้าแดงได้พูดลำดับอีกว่าพระสงฆ์ทั้ง
3 รูปนั้นคือ

1. มหาเถรขัตติโย เกิดมาชาติปัจจุบันมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุข สุขโณ
อยู่วัดกลาง อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์

2. มหาเถรโพธิโก เกิดมาชาติปัจจุบันมีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองใส กิตติโก
อยู่วัดกลาง อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์

เออ...รูปนี้รู้จักแล้วนะ พญาชัยสุริยาฯ พุดขึ้น ผม(นายไพศาล) ตอบว่าครับ

3.มหาเถรสีริจันโท เกิดมาชาติปัจจุบันมีชื่อว่า ทำสาธุเจ้าบัวศรี ชุตินทรโร
อยู่วัดประชานิยม อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์

จากนั้นตัวท่านพญาชัยสุริยาฯ ก็ได้บอกกับผม (นายไพศาล) เกี่ยวกับ
บุญกรรมที่ดีและไม่ดีของแต่ละคนที่มีในอดีตชาติ แล้วจะมีผลกระทบในชาตินี้
โดยเฉพาะบุญกรรมที่ไม่ค่อยดีที่จะมีผลกระทบในชาตินี้ ตัวท่านพญาชัยสุริยาฯ
ก็ได้บอกแนวทางแก้ไขไว้ ซึ่งเรื่องนี้ถ้าบุคคลใดที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้มีความสนใจ
อย่างไรก็ให้ติดต่อมาทางผมได้โดยตรง ผมจะพิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป

เสร็จแล้วตัวท่านพญาชัยสุริยาฯ ก็ได้บอกชื่อชาติหน้าของแต่ละคนไว้ โดย
ตัวท่านพญาชัยสุริยาฯ ก็ได้บอกกับตัวผม(นายไพศาล) ว่า “ขอให้ทุกคนที่
เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ขอให้หมั่นทำบุญทำทานรักษาศีล 5 ศีล 8 ไว้ให้ดี การรักษาศีล
นั้นไม่จำเป็นต้องไปรักษาที่วัดนะ ให้รักษาที่บ้านใครบ้านมันก็ได้ หรือรักษาไว้
ที่ใจก็ได้ บางคนจะรักษาศีลก็ต้องไปขอศีลจากพระสงฆ์ อันนี้เป็นศีลทุกขศีลยาก
เพราะจะมีศีลทั้งทีก็ต้องไปขอเขามา บางคนมีศีลอยู่ในตัวโดยไม่ต้องไปขอใคร
อันนี้เป็นศีลประเสริฐ ถือว่าเป็นศีลร่ำศีลรวนระล่ำในเมืองมนุษย์ พญาชัยสุริยาฯ
พูดกับผม (นายไพศาล) แล้วก็หัวเราะขึ้นมาอย่างชอบอกชอบใจ

เออ...นี่นะ พญาชัยสุริยาฯ พูดล่ำทำขึ้นมา หากแม้ว่าหมู่คน
ที่เกี่ยวข้องในเรื่องที่เล่าให้ฟังนี้ไม่ได้รักษาศีล 5 ศีล 8 มีแต่กิเลสเต็มทั้งกาย วาจา
ใจ มีความโลภ โกรธ หลง โมหะตัณหา เบียดเบียนสัตว์และมนุษย์ให้ได้รับความ
เดือดร้อนโดยเจตนา หมู่คนเหล่านี้ก็ต้องไปเกิดอยู่ในภาวะชาติอย่างอื่นที่
ต่ำกว่ามนุษย์ ซึ่งเรื่องนี้ตัวท่านพญาชัยสุริยาฯ ก็ได้เมตตาเล่าให้ผมฟังโดยละเอียด
(ซึ่งเรื่องนี้ถ้าใครหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้มีความสนใจ ผมจะพิจารณา
บอกเป็นราย ๆ ไปเช่นกัน)

สุดท้ายตัวท่านพญาชัยสุริยาฯ ก็ได้พูดว่า ขอให้ผู้เป็นล่ำในเมือง
มนุษย์ (นายไพศาล) นำข่าวสารนี้ไปบอกให้แก่มนุษย์โลกผู้สนใจในเวลาอันควร
และขอให้บอกกับมนุษย์โลกที่เชื่อคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเท่านั้น มนุษย์
โลกคนไหนที่เชื่อคำสั่งสอนของพระเทวทัตอย่าไปบอกข่าวสารนี้ให้เขา
รู้ เพราะถ้าเขารู้เขาก็จะสร้างอนันตริยกรรมต่อพระพุทธเจ้าต่อไป หรืออย่าไปบอก
ให้กับพระสงฆ์ที่เป็นอาชีวนะ เพราะจะเป็นบาปเป็นกรรมกับคนแปลกปลอม

เหล่านั้นไม่มีที่สิ้นสุด ตัวผม (นายไพศาล) ก็ได้รับปากไว้ว่าจะทำตามที่ตัวท่าน พญาชัยสุริยาฯ ได้บอกไว้

ตัวท่านพญาชัยสุริยาฯ ได้แสดงความดีใจบนใบหน้าและกิริยาท่าทาง และได้หัวเราะขึ้นอย่างเสียงดัง พร้อมทั้งพูดว่า “ตัวข้าพญาชัยสุริยาฯ สบายใจมากที่ได้บอกเรื่องนี้ให้เล่าในเมืองมนุษย์ฟัง เพราะตัวข้าพญาชัยสุริยาฯ จะต้องถึงเวลาไปเกิดในโลกมนุษย์แล้ว เมื่อพุทธศักราช 2543 มาถึง เมื่อตัวข้าฯ ได้ไปเกิดในโลกมนุษย์แล้วก็ไม่มีการจะมาเล่าเรื่องนี้ให้เล่าในเมืองมนุษย์ฟัง

ตัวข้าฯ พญาชัยสุริยาฯ ได้มาอยู่สถานที่แห่งนี้ยังไม่นานเท่าไรได้ 10 วันเท่านั้นนะ มาถึงตอนนี้ผม (นายไพศาล) ได้พูดพิมพ์ขึ้นมาว่า “โอตายไปแล้วได้ 1,000 กว่าปีในโลกมนุษย์ เทียบโลกนี้ได้ 10 วันเท่านั้นหรือ” พญาชัยสุริยาฯ ได้บอกว่าใช่แล้ว พร้อมกับหัวเราะที่มุมปากอีกเล็กน้อย เมื่อได้พูดจากันจบแล้ว ตัวท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชก็ได้ลาจากท่านพญาชัยสุริยาฯ ที่นั่น เพื่อที่จะนำพาผมไปที่อื่น ๆ อีก และให้ไปรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ เกี่ยวกับโลกนั้น เรื่องที่รับรู้ข่าวสารจากโลกนั้นมาก็คือ เรื่องที่คนตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว 5 – 10 ปี มีความสุขความทุกข์จากโลกนั้นเป็นอย่างไร ก็จะได้สั่งมาหาพ่อแม่ญาติพี่น้องของตนเอง ซึ่งคืนหนึ่งผมจะรับรู้ข่าวสารอย่างนี้มาประมาณ 7 – 8 เรื่อง เมื่อได้รับเรื่องราวมาแล้ว ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับ กลับมาก็อยู่ในลักษณะลงและปลิวลงมาอย่างรวดเร็วมาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบก็ได้สะดุ้งตื่น เมื่อตื่นแล้วผม (นายไพศาล) ก็ได้เหลือบดูนาฬิกาก็เป็นเวลาตี 5.30 นาฬิกา ของวันที่ 13 เดือน ม.ค. พ.ศ.2542 เมื่อตื่นนอนแล้วผมก็ได้จดจำเหตุการณ์ เรื่องราวต่าง ๆ ที่ตัวท่านพญาชัยสุริยาฯ ได้เล่าให้ผม (นายไพศาล) ฟัง และเมื่อถึงเวลาผม (นายไพศาล) ก็ได้เขียนเชิงบันทึกให้แก่ผู้ที่สนใจได้รับรู้รับทราบตามที่รับทราบมา เพราะเมื่อถึงเวลาแล้วไม่บอกเรื่องนี้ให้โลกมนุษย์ทราบผมก็เกรงว่าเหตุการณ์อันไม่เป็นมงคล จะเกิดกับตัวผม(นายไพศาล) เป็นแน่แท้

มังคะลัง นิमितตัง กล่าวยงนิमितความฝันก็ขอจบเพียงเท่านี้

ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแด่ท่านผู้อ่านทุกท่าน สวัสดิ์

เขียนเชิงบันทึก วันที่ 1 กันยายน 2542

เสร็จเมื่อวันที่ 3 กันยายน 2542

นิมิตพิศว

เรื่อง พระเจ้าแดง

วัดสันพระเจ้าแดง (ป่ายาง) อ.ห้วยหยาบ อ.บ้านธิ จ.ลำพูน

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 25 มกราคม พ.ศ.2542 ตรงกับเดือน 3(5 เหนือ) ขึ้น 9 ค่ำ ในคืนนี้หลังจากผมเข้านอนไปตามปกติคือเวลาประมาณ 3 ทุ่ม ก็ได้หลับไปซึ่งเป็นเวลาทำอะไรก็ไม่รู้ เมื่อหลับสนิทไปแล้วก็ได้นิมิตไป ในนิมิตนั้น ก็มีคนพาไปเหมือนทุกครั้ง คือมี 2 ท่านพาไป 2 ท่านนี้หมายถึง ท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชซึ่งบุคคลทั้งสองท่านนี้จะพาผมไปในนิมิตตลอดทุกคืนเป็นเวลา 18 ปีมาแล้ว คือตั้งแต่ปี พ.ศ.2524 – 2542 ครั้งนี้ก็เหมือนกัน ท่านพาไปเหมือนเดิม การไปครั้งนี้ท่านก็ได้พาไปในลักษณะขึ้นคือปลิวขึ้นไปในสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง เมื่อได้ไปไกลพอสมควรแล้ว ท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผมลงยังสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นตามที่ผมสังเกตดูเป็นบ้านเมือง ๆ หนึ่ง บ้านเมืองนี้มีลักษณะคล้ายกันหมดคือมีลักษณะคล้ายจตุรमुखครอบรอยพระพุทธรูป วัดพระพุทธรูปตากฟ้า อ.ป่าซาง จ.ลำพูน ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชได้พาผมเดินผ่านบ้านเมืองนั้นหลายหลังต่อหลายหลังจนได้มาหยุดอยู่ที่บ้านหรือศาลาจตุรमुखหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั้น ได้มีคนมานั่งรออยู่แล้ว ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชจึงพาผมเข้าไปพูดคุยกับคนที่นั่งรออยู่ ซึ่งเป็นผู้ชายวัย ประมาณ 50 กว่า มีรูปร่างผอมเกร็ง ผิวเนื้อดำแดง ไร้ผมแฉกกลาง เมื่อได้พบกันชายวัยกลางคนนั้นก็ได้ออกนิมิตและเชิญท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชและตัวผมขึ้นไปศาลาจตุรमुखหลังนั้นเมื่อขึ้นไปบนศาลานั้นแล้ว ก็ได้นั่งลงพร้อมกันที่กลางศาลาจตุรमुखหลังนั้นเมื่อนั่งลงพร้อมกันแล้วชายวัยกลางคนจึงได้พูดขึ้นพร้อมทั้งยกมือประนมขึ้นว่า “ไหว้สาท่านครูบาเจ้าฯ และท่านพญาพิงคราช พร้อมทั้งนายไพศาล ผมก็ได้ยกมือไหว้ตอบ “ตัวข้าฯ มีความปิติยินดีใจที่ท่านทั้งสอง ได้พานายไพศาลมาหาตัวข้าฯ เพื่อที่ตัวข้าฯจะได้เล่าถึงความเป็นมาของสิ่งสำคัญและศักดิ์สิทธิ์ประจำเมืองลำพูนอย่างหนึ่ง ซึ่งก่อนที่จะเล่านี้ ตัวข้าฯ ขอบอกชื่อก่อนว่าตัวข้าฯ นี้มีชื่อว่า “นายน้อยยวงคำ” ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปเมื่อเดือน 5 เหนือ 9 ค่ำ ปี พ.ศ.1986

โดยโรคลงต่ำลงแดง เมื่อตัวข้าฯ ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ตัวข้าฯ ก็ได้มา
เสวยสุขอยู่สถานวิมานแห่งนี้ แล้วโลกนี้เขาเรียกว่าโลกสักคังโลกัง ได้มอบหมาย
ให้ตัวข้าฯ ได้ดูแลรักษา วัดสันพระเจ้าแดงโดยเฉพาะพระเจ้าแดงที่มนุษย์
ได้รู้จักกัน ซึ่งความเป็นมานั้นพระพุทธรูปเจ้าองค์นี้ได้สร้างขึ้นเมื่อเดือน 8 ขึ้น 9
ค่ำ ปี พ.ศ. 1985 สาเหตุที่สร้างก็เพราะมีเสนาอำมาตย์ของพระเจ้าติโลกราช
เจ้าเมืองเชียงใหม่ ชื่อหมื่นสุชนครได้ตั้งบ้านอยู่ที่นี่พร้อมข้าทาสบริวารมาตั้งบ้านอยู่
ที่นี่จำนวน 72 หลังคาเรือน แล้วได้สร้างวัดขึ้นวัดหนึ่ง เมื่อสร้างเสร็จแล้วได้ตั้งใจ
ตั้งชื่อวัดไว้ว่า “วัดอนาคาราม” แต่เมื่อได้ชื่อวัดเรียบร้อยแล้ว ไม่มีพระพุทธรูปที่จะ
กราบไหว้บูชา หมื่นสุชนครจึงได้นำเรื่องนี้ไปปรึกษากับพระเจ้าติโลกราชเจ้าเมือง
เชียงใหม่สมัยนั้น พระเจ้าติโลกราชเมื่อได้ทราบเรื่องที่หมื่นสุชนครบอก ก็มี
ความเห็นว่าจะหล่อพระพุทธรูปให้เป็นที่กราบไหว้บูชา เสร็จแล้วพระเจ้าติโลกราช
ก็ได้บอกให้หมื่นสุชนครว่า “ให้ไปบอกกับศรัทธาชาวบ้านแห่งนั้นใครที่อยาก
จะร่วมสร้างพระพุทธรูป ก็ให้ทานแผ่นทองเหลืองมา พระองค์จะได้นำมา
หล่อหลอม ส่วนที่ขาดพระองค์จะออกทองเหลืองเอง หมื่นสุชนครได้ทราบข่าว
เช่นนั้น ก็ได้นำข่าวนี้ไปบอกให้ข้าทาสบริวารและศรัทธาชาวบ้าน ศรัทธาชาวบ้าน
ก็มีความปิติยินดีร่วมกันบริจาคทานแผ่นทองเหลืองไปเป็นจำนวนมาก
หมื่นสุชนครเมื่อได้แผ่นทองเหลืองแล้ว ก็ได้นำไปถวายให้พระเจ้าติโลกราช

พระเจ้าติโลกราชเมื่อได้แผ่นทองเหลืองมาแล้ว พระองค์ก็ได้เป็นประธาน
เททองหล่อ ที่คุ้มของพระองค์ท่านเองเมื่อเดือน 8 เหนือ ขึ้น 9 ค่ำ ปี พ.ศ.1985
ดังที่ว่าไว้ เมื่อหล่อแล้วได้ทูลบ่้าออกก็ได้พระพุทธรูปเจ้าองค์นี้ขึ้นมา แล้วได้มอบ
ให้หมื่นสุชนครเอาไปไหว้สา โดยการมอบนั้นก็เพื่อให้ศรัทธาชาวบ้านมาเอาปี ฆ้อง
กลองมาแห่เอาไป หมื่นสุชนครและศรัทธาชาวบ้านได้นำพระพุทธรูปองค์นี้ไปไว้
ที่วัดอนาคารามได้ 1 เดือนเต็ม ก็กำหนดพุทธาภิเษก โดยวันที่พุทธาภิเษกนั้นเป็น
เดือนที่ 9 ขึ้น 9 ค่ำปี พ.ศ.1985 โดยในวันที่พุทธาภิเษกนั้นพระเจ้าติโลกราชได้เสด็จ
มาเป็นประธานในพิธี และพระองค์ได้นิมนต์ พระมหาเถระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
จำนวน 9 รูป มาพุทธาภิเษก ซึ่งมีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้าเมธังกรญาณเถระ

2. ท่านสาธุเจ้ามงคลศีลวงศัมหาเถระ
3. ท่านสาธุเจ้าพุทฺธิวงศัมหาเถระ
4. ท่านสาธุเจ้าศรีสมโพธิมหาเถระ
5. ท่านสาธุเจ้าวิมลญาณมหาเถระ
6. ท่านสาธุเจ้าพรหมญาณมหาเถระ
7. ท่านสาธุเจ้าฉานวิระมหาเถระ
8. ท่านสาธุเจ้าสุคันธามมหาเถระ
9. ท่านสาธุเจ้ามงคลณามุนีมหาเถระ

เมื่อพุทฺธาทิเชกเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระองค์ก็ได้ตั้งชื่อพระพุทฺธรูปองค์นี้ว่า “พระพุทฺธสุขจีศรีติโลกราชพรณวิลาสมณินัย” ชื่อนี้ได้สร้างความดีอกดีใจต่อหมื่นสุชนคร และบริวารศรัทธาสมณีนับเป็นอย่างมาก จึงได้มีการอบรมสมโภชนและปฏิบัติธรรมกันเป็นจำนวนหลายคน

เออ นี่นะไพศาล นายน้อยยวงคำได้พูดขึ้นพร้อมหันหน้ามาทางตัวผม (นายไพศาล) ว่า หมู่คนที่ได้ทานทองเหลืองในการหล่อพระพุทฺธรูปองค์นี้มีจำนวน 100 กว่าคน แต่ในครั้งนี้นี้ตัวข้าฯ จะบอกไป 56 คน เพราะ 56 คนเป็นผู้มีศรัทธาอย่างแรงกล้า โดยก่อนจะทานทองเหลืองไปนั้น ก็ได้ชำระร่างกายและจิตใจตามแรงปรารถนาของแต่ละคนก็บางคนก็ได้อธิษฐานว่า “ด้วยบุญกุศลที่ได้ถวายทานทองเหลืองในครั้งนี้ ก็ขอให้ได้เกิดเป็นเจ้าทุกภพทุกชาติ ขอให้ให้มีผิวพรรณวรรณะขอให้ได้เกิดมาพบปะกัน ขอให้ได้เกิดเป็นผู้ชาย ฯลฯ เป็นต้น คนทั้ง 56 คน มีชื่อดังนี้นะไพศาล ขอจำให้ดี ตัวผมนายไพศาลก็ได้ตั้งใจฟังมากขึ้น จากนั้นนายน้อยยวงคำก็ได้พูดขึ้นว่า

1. นายน้อยจันติ	2. นายน้อยคำมูล
3. นายน้อยเป็ง	4. นายน้อยอุป
5. นายน้อยจัน	6. นายมา
7. นายปิ่น	8. นายเขียว
9. นายอูต	10. นายหมู
11. นายแก้ว	12. นายแยง

13. นายพรหม	14. นายดา
15. นายเอื้อง	16. นายกูป
17. นายนวล	18. นายคำ
19. นายยศ	20. นายก้อน
21. นายขัน	22. นายเจย
23. นายหอม	24. นายกาบ
25. นายหมาน	26. นายมา
27. นายขาน	28. นายอุ่น
29. นายสาย	30. นายเป้ง
31. นายจุ่ม	32. นายดี
33. นายปัก	34. นายป็น
35. นายก่อ	36. นายผาด
37. นายขาบ	38. นายยอด
39. นายลี	40. นางมี
41. นางฟอง	42. นางสอย
43. นางสุข	44. นางนวล
45. นางหอม	46. นางซอน
47. นางปี	48. นางเว้า
49. นางหาบ	50. นางไฮ
51. นางบุญ	52. นางลอย
53. นางเอื่อนคำ	54. นางนอย
55. นางจัน	56. นางใบ

หมู่คนทั้งหลายที่ได้มีส่วนร่วมในการสร้างพระพุทธรูปต่างๆ นี้บางคนก็หมดเชื้อเกิดไปแล้ว คือพระสงฆ์ทั้ง 9 รูป ที่ได้นิมนต์มาพุทธาภิเษกได้หมดเชื้อเกิดไปก่อนแล้ว บางคนก็ได้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลกมนุษย์เพราะว่ายังไม่หมดเชื้อเกิดและต้องเป็นไปตามกฎวัฏฏะสังสารที่พระพุทธเจ้าได้วางไว้ คือหมู่คนทั้ง 56 คนนั้น ก็ได้เวียนว่ายตายเกิดตามบุญและกรรมวิบากของแต่ละคนที่ได้ทำกันไว้ ซึ่งทั้ง 56 คนนั้นได้มาเกิดในโลกมนุษย์ในชาติปัจจุบันมีชื่อดังนี้

1. นายน้อยจันท เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจันแก้ว อุตตะโม
อดีตเจ้าอาวาสวัดสันพระเจ้าแดง ปัจจุบันได้สิ้นบุญ
จากโลกมนุษย์และได้ไปอยู่ แคนวิมุตติแล้ว
2. นายน้อยคำมูล เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญทา สุวัณ โณ อยู่วัด
สันป่าเหียง ต.มะเขือแจ้ ปัจจุบันได้สิ้นบุญจากโลก
มนุษย์ไปแล้วและได้อยู่แคนวิมุตติ
3. นายน้อยเป็ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่าท่านสาธุเจ้าจันทร อยู่วัดเปาสามขา
อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่
4. นายน้อยอุป เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอุปแก้ว อยู่วัดป่าลาน
อ.บ้านธิ นั้นแหละ

อ้อ พระครูวัดป่าลานผมรู้จัก (ตัวผมนายไพศาล) ได้พูดขึ้นเบาๆ

5. นายน้อยจัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอินเหลา อยู่วัดร้องวัวแดง
อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่
6. นายมา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าก้อนแก้วอยู่วัดม่วงชุม
อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
7. นายปิ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญตัน อยู่วัดศรีบุญเรือง
อ.ฝาง จ.เชียงใหม่
8. นายเขียว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำคำ อยู่วัดต้นจันทร์
อ.สันทราย จ.เชียงใหม่
9. นายอุต เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปิ่น อยู่วัดอรัญญาวาสี
อ.ไชยปราการ จ.เชียงใหม่
10. นายหุม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าหิรัญ อยู่วัดนิवासสถาน
อ.แม่สาย จ.เชียงใหม่
11. นายแก้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเชวงศักดิ์ ยานะสอน อยู่บ้าน
เลขที่ 178/1 หมู่ที่ 3 ต.อุโมงค์ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
12. นายแยง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิมิตร ปัญโญใหญ่ อยู่บ้าน
เลขที่ 77/1 หมู่ 1 ซ.2 ต.บ้านธิ อ.บ้านธิ จ.ลำพูน

13. นายพรหม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเทวิน ปัญโญใหญ่ อยู่บ้าน
เลขที่ 76 หมู่ 1 ซ.2 ต.บ้านธิ อ.บ้านธิ จ.ลำพูน
14. นายถา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเลิศศักดิ์ สายปัน อยู่บ้านเลขที่
65/2 หมู่ 1 ต.บ้านธิ อ.บ้านธิ จ.ลำพูน
15. นายเฮือง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอนุรักษ์ สุภาณี อยู่บ้านเลขที่
19/1 หมู่ 6 ต.ห้วยยาบ อ.เมือง จ.ลำพูน
16. นายกูป เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุชาติ จีสันติ อยู่บ้านเลขที่ 41/1
หมู่ 3 ต.หนองช้างกิน อ.เมือง จ.ลำพูน
17. นายนวล เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจำเนียร หน่อชาย อยู่บ้าน
เลขที่ 150 บ้านป่าเส้า ต.อุโมงค์ อ.เมือง จ.ลำพูน
18. นายคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอภิชาติ หรืออภิชาติ
(ฟังไม่ชัด) สารลิจิต อยู่บ้านเลขที่ 20 หมู่ 4 ต.อุโมงค์
อ.เมือง จ.ลำพูน
19. นายยศ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนรินทร์ ปิ่นตะพิน อยู่บ้าน
เลขที่ 155/1 หมู่ 6 ต.เหมืองงา อ.เมือง จ.ลำพูน
20. นายก้อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชนากร เขียวสวัสดิ์ อยู่บ้าน
เลขที่ 258 บ้านป่าตัน ต.เหมืองจี้ อ.เมือง จ.ลำพูน
21. นายขัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิทยา โนโชติ อยู่บ้านเลขที่
152 หมู่ 1 ต.ศรีบัวบาน อ.เมือง จ.ลำพูน
22. นายเจย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิรัชศักดิ์ วงศ์ฝัน อยู่บ้านเลขที่
112 หมู่ 2 ต.บ้านโฮ้ง อ.บ้านโฮ้ง จ.ลำพูน
23. นายหอม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอภิชาติ เลาหะกุล อยู่บ้าน
เลขที่ 237 ถนนสันป่ายาง ต.ในเมือง อ.เมือง จ.ลำพูน
24. นายกาบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิรินทร์ ไชยวรรณ อยู่บ้าน
เลขที่ 121/1 หมู่ 4 ต.ประดู่ป่า อ.เมือง จ.ลำพูน
25. นาย همان เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพิทักษ์ กันทะ อยู่บ้านเลขที่ 34
หมู่ 2 ต.เหมืองงา อ.เมือง จ.ลำพูน

26. นายมา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิพนธ์ ไชยยะ อยู่บ้านเลขที่ 18 หมู่ 6 ต.บ้านธิ อ.บ้านธิ จ.ลำพูน
27. นายขาน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพจน์ มหาไม้ อยู่บ้านเลขที่ 2/1 บ้านช่างเขียน ต.บวกค้าง อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่
28. นายอุ่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิกานต์ เทพศรี อยู่บ้านเลขที่ 52/1 บ้านสันต้นธง ต.ต้นธง อ.เมือง จ.ลำพูน
29. นายสาย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิสันต์ บุญปิ่นเดช อยู่บ้านเลขที่ 57 หมู่ 7 ต.ลำไทร อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา
30. นายเป้ง เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ณรงค์ คำขำ อยู่บ้านเลขที่ 2/1 หมู่ 5 ซ.โยกย้าย ต.สวนใหญ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี
31. นายจุ่ม เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ อนันตชัย วิบูลย์ชาติ อยู่โรงเรียนการบิน อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม(แผนก กองพันทหารอากาศโยธิน)
32. นายดี เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ สุรชาติ เพชรเสนา อยู่บ้าน เลขที่ 204 หมู่ 16 ซ.13 ต.ในเมือง อ.เมือง จ.นครราชสีมา
33. นายปัก เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ สากร แฝงจันทร์ อยู่บ้าน เลขที่ 818/8 ถ.มีชัย ต.ในเมือง อ.เมือง จ.หนองคาย
34. นายป็น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเกษม ตรีวิจารณ์ อยู่บ้านเลขที่ 15/1 หมู่ 3 ต.คอตราช อ.ค่ายบางระจัน จ.สิงห์บุรี
35. นายก่อเกิด มาชาตินี้มีชื่อว่า นายณัฐพงษ์ โตปีติ อยู่บ้านเลขที่ 35/2 หมู่ 2 ต.บ้านฉาง อ.เมือง จ.ปทุมธานี
36. นายผาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชูเกียรติ จิวเจริญ คน ๆ นี้ ข้าฯ ไม่ขอบอกที่อยู่ให้ เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอกให้
37. นายขาบ เกิดมาชาตินี้เป็นหมอชื่อว่า สมสุข คงอุไร คน ๆ นี้ ข้าฯ ก็ไม่ขอบอกที่อยู่ให้เช่นกัน เพราะเป็นหน้าที่คนอื่นจะบอกให้
38. นายยอด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสิทธิโชค คงอุไร คน ๆ นี้อยู่ที่ไหนก็ให้ไปถามหมอสมสุข คงอุไร เอาเองเขาจะบอกให้

39. นายสี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมบุญ กาวกระโทก อยู่บ้านเลขที่ 17 หมู่ 17 ต.พลับพลา อ.โชคชัย จ.นครราชสีมา
40. นางมี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางพิสมัย ประยงค์เพชร อยู่บ้านเลขที่ 92 หมู่ 5 ต.เสาไห้ อ.เสาไห้ จ.สระบุรี
41. นางฟอง เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ สุริย์ จะรินทร์ อยู่โรงพยาบาลค่ายดาราธรรม อ.แม่ริม จ.เชียงใหม่
42. นางสาว คน ๆ นี้ อยู่ที่ไหนเมื่อพบนายชูเกียรติ จิวเจริญให้ถามเขา ๆ จะบอกให้
43. นายสุข เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางศรียา หลุยจำวัน อยู่บ้านเลขที่ 32 หมู่ 7 ต.ทุ่งปี อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
44. นางนวล เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสาวพร บัวทอง อยู่บ้านเลขที่ 6 หมู่ 2 ต.หนองขุ่น อ.วัดสิงห์ จ.ชัยนาท
45. นางหอม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางอนงค์ ทะนะพัค อยู่บ้านเลขที่ 143/1 หมู่ 5 ต.แม่จัว อ.เด่นชัย จ.แพร่
46. นางซอน เกิดมาชาตินี้มีบุญกลับมาเป็นผู้ชายชื่อว่า นายพงศ์ศักดิ์ ชมภูศรี อยู่บ้านเลขที่ 31 หมู่ 10 ต.เกาะคา อ.เกาะคา จ.ลำปาง
47. นางปี่ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสาวรงค์ ปัญโญนันท์ อยู่บ้านเลขที่ 95 หมู่ที่ 2 ต.เหล่ายาว อ.บ้านโฮ้ง จ.ลำพูน
48. นางเว้า เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นผู้ชายชื่อ นายวรวุฒิ รัตนอยู่โรงเรียนบ้านนาเลา ต.นาใน อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร
49. นางหาบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางวิไลวรรณ ไหล่กระโทก อยู่บ้านเลขที่ 187 หมู่ที่ 3 ต.โคกมะม่วง อ.ปะคำ จ.บุรีรัมย์
50. นางสาว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสาวกัญญา ไชยทัศน์ อยู่บ้านเลขที่ 53 หมู่ที่ 1 ต.ท่ากว้าน ต.เวียง อ.เมือง จ.พะเยา
51. นางบุญ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเนาวรัตน์ ปลุกจิตรสม อยู่บ้านเลขที่ 6/7 ต.พระรามที่ 4 ซ.ปลุกจิตร 3 เขตปทุมวัน กทม.
52. นางลอย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางพริยา แซ่ไค้ว อยู่บ้านเลขที่ 1074/47 ต.ตากสิน ซ.โรงแก้ว เขตธนบุรี กทม.

53. นางเฮือนคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางมณีนันท์ บุญมี อยู่บ้านเลขที่ 2/3
ถ.ประชาสันติ ซ.กิจการ เขตห้วยขวาง กทม.
54. นางนอย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางวิวรรณ นิติสุนทระรางกูล
อยู่บ้านเลขที่ 10/32 ถ.จันทร์สะพาน 3 เขตยานนาวา กทม.
55. นางจิ้น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางวนิดา ชมรุ่ง อยู่บ้านเลขที่ 40/2335
ถ.ติวานนท์ ซ.วัดบัวขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี
56. นางใบ เกิดมาชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นผู้ชายชื่อว่า นายสุรพล
เหล่าแสงธรรม อยู่บ้านเลขที่ 50/43 หมู่ที่ 5 ถ.นนทบุรี 1
ต.บางกระสอ อ.เมือง จ.นนทบุรี

“การเวียนว่ายตายเกิดของคนเป็นอย่างนี้ะไฟศาล” นายน้อยยวงคำ ได้พูดขึ้นพร้อมทั้งหันหน้ามาทางผม(นายไฟศาล) เมื่อไฟศาลผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์มีโอกาสดำเนินพบปะหมู่คนเหล่านี้แล้ว ก็ขอบอกให้เขาเหล่านั้นทำบุญทำทาน รักษาศีลมัชฌิมา ทานมัชฌิมา ถวายทาน ต่อไปให้สม่ำเสมอ การทำบุญทำทานแต่ละครั้งก็ขอให้ใคร่ครวญให้ดีแล้วค่อยทำบุญทำทานลงไป เพื่อเราจะได้พบความสุขทั้งโลกนี้และโลกหน้า คือการทำบุญเมื่อทำบุญกับพระสงฆ์องค์เณรก็ขอให้พระสงฆ์องค์เณรจริง ๆ พระสงฆ์องค์เณรที่ชอบประพฤติพิศุทธิ์ เช่น ชอบนุ่งผ้าขาวม้า สีกา มาคาราโอเกะบ่อยอย่าไปทำเพราะจะไม่ได้บุญ เมื่อไม่ได้บุญก็จะได้บาปไปในตัวด้วย

เมื่อทุกคนเหล่านั้นทำบุญทำทานรักษาศีล ทาน ถวายทานโดยสม่ำเสมอแล้ว หมู่คนทั้งหลายเหล่านี้ก็จะได้เกิดมาในโลกมนุษย์ เป็นมนุษย์ได้มาบำรุงพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะที่วัดอนาคามหรือวัดสันพระเจ้าแดงต่อไปในอีก 150 ปี – 250 ปี ข้างหน้า แต่ถ้าหากหมู่คนเหล่านี้ประพฤติอยู่ตรงกันข้าม ก็เป็นคนใจบาป ทรนักร้าย ไม่รู้จักบุญคุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หมู่คนเหล่านี้ก็จะไปเกิดเป็นอย่างอื่นที่ต่ำกว่ามนุษย์ ก็จะเป็นต่ำสุดคือไส้เดือนและกบกะตู่(คางคก) ในหมู่คนเหล่านี้ก็อีก 150 – 250 ปีข้างหน้า นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 เป็นต้นไป หมู่คนเหล่านี้จะเกิดมามีชื่อว่า.....จากนั้นนายน้อยยวงคำ ก็ได้บอกชื่อชาติหน้าของแต่ละคนไว้ให้ผม(นายไฟศาล) ซึ่งเรื่องนี้ถ้าหากผู้มีความเกี่ยวข้องในเรื่อง มีความสนใจอย่างไร ให้ติดต่อมาทางผม(นายไฟศาล) โดยตรงผมจะพิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป

เออ นี่ละล่ำในเมืองมนุษย์(นายไฟศาล) ตัวข้าฯ ลืมบอกไปอย่างหนึ่งว่า ในตอนพุทธาภิเษกองค์พระพุทธรูปเจ้านั้น ได้มีทุกขะตะตนหนึ่งมีผิวพรรณวรรณะที่หมองเศร้า เนื้อตัวมีแต่น้ำเลือดน้ำหนองเป็นที่รังเกียจของมนุษย์ทั้งหลาย ได้มาเห็นเขาพุทธาภิเษกก็มีศรัทธาสาธะได้นำข้าวสารกำมือหนึ่งไปถวายทานกับ ท่านสาธุเจ้าเมธังกรญาณมหาเถระ ก่อนถวายทานได้อธิษฐานต่อหน้าสาธุเจ้าเมธังกรญาณมหาเถระว่า “ขอให้บุญกุศลที่ตัวข้าฯ นายจันต๊ะ ผู้เกิดมาทุกข์ยากจนเจ็บใจ และหาความสุขได้ในตัวไม่ได้ ที่ได้ทำในครั้งนี้อย่าให้เป็นปัจจัยหรือผลบุญส่งให้ตัวข้าฯ เกิดมาเป็นมนุษย์ ในชาติหน้าขอให้มีความสุขวรรณะที่ผุดผ่องในอย่าให้ได้อดอยากยากแค้นเหมือนในชาตินี้เตอะ(เถอะ) และขอให้รูปร่างของตัวข้าฯ นี้เป็นที่รักของมนุษย์และเทวดาทั้งหลายด้วย” ท่านสาธุเจ้าเมธังกรญาณมหาเถระเมื่อรับทราบคำอธิษฐานจิตของนายจันต๊ะผู้เป็นทุกขะตะแล้วก็ได้ให้ศีลให้พรให้สำเร็จตามความมุ่งมาดปรารถนาของเขานั้น นายจันต๊ะเมื่อได้รับศีลรับพรแล้วก็ได้หยาดน้ำหมายทานเพื่อบอกให้แม่ธรณีเจ้าที่และโลกทั้ง 3 รับรู้รับทราบไว้ ด้วยบุญกุศลอันนั้นก็ส่งผลให้นายจันต๊ะผู้เป็นทุกขะตะได้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏะสังสารตลอด และเป็นไปตามความมุ่งมาดปรารถนาของเขาไว้ โดยเขาเกิดมาในชาตินี้มีชื่อนายวุฒิชัย วรเชษฐ์ อยู่บ้านเลขที่ 138/76 หมู่บ้าน จรรยาถักขันธ์ ต.ต้นเปา อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ นายน้อยยวงคำได้พูดขึ้นพร้อมกับหัวเราะออกมาอย่างเสียงดัง พร้อมกับพูดออกมาว่าใครอยากเห็นก็ไปดูเอานะว่านายคนนี้มีผิวพรรณวรรณะหรือไม่ พระพุทธรูปสุขจีฯ ได้มีศรัทธาชาวบ้านใช้เป็นที่ยึดเหนี่ยวด้านจิตใจ และอุปถัมภ์คำชูตลอดมาจนถึงปี พ.ศ.2112 ในสมัยพระเจ้าเมกุฏิสุทธิวงศ์เป็นเจ้าเมืองเชียงใหม่ บ้านเมืองเกิดศึกสงครามขนาดใหญ่ผู้คนทุกหัวระแหงได้หนีตายที่วัดอนาคารามหรือวัดสันพระเจ้าแดง หมู่ศรัทธาชาวบ้านก็หนีตายเหมือนกันโดยก่อนจะหนีได้เอาชาติทาตัวองค์พระพุทธรูปสุขจีฯ แล้วเอาดินหุ้มไว้กันผุพังนอกจากพระพุทธรูปสุขจีฯ แล้วชาวบ้านก็ได้นำเอาพระพุทธรูปมีค่าสมัยนั้นฝังไว้รวมกัน เพื่อไม่ให้ข้าศึกซึ่งเป็นพม่าเอาไปเมื่อผู้คนหนีไปหมดวัดวาอารามก็ขาดผู้คนเอาใจใส่ดูแล จึงรกร้างเป็นที่อยู่ของเสือหมีผีป่า

วัดอนาคารามหรือวัดสันพระเจ้าแดงได้ร้าง 288 ปี คือนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2112 เป็นต้นมา จนถึงปี พ.ศ.2400 ได้มีศรัทธาชาวบ้านมาฟื้นฟูขึ้นเป็นวัดกลับมีความเจริญอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งตอนนี้ตัวข้าฯ ไม่ขอบอกเพราะชาวบ้านรู้กันแล้ว ซึ่งก็เป็นไปตามธรรมดาของโลกเมื่อมีความเจริญก็มีความเสื่อม

เฮ้อ นายน้อยยวงคำได้พูดมาแล้วถอนหายใจนิดหนึ่ง

สุดท้ายนายน้อยยวงคำได้พูดว่า ขอให้นายไพศาลผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์นำข่าวสารนี้ไปบอกให้เหล่ามนุษย์โลกผู้สนใจในเวลาอันสมควร และขอให้บอกมนุษย์โลกที่เชื่อคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเท่านั้น มนุษย์โลกคนไหนที่กิเลสยังหนาปัญญายังหยาบ หรือคนที่พะยาปัก สายดั่งหูก ก็อย่าไปบอกเขาทราบหรือคนที่เชื่อคำสั่งสอนของพระเทวทัตก็อย่าบอกข่าวสารนี้ให้เขารู้ เพราะถ้าเขาได้รู้ข่าวสารนี้ออกไป เขาก็จะสร้างบาปกรรมอันมี กายกรรม วชิกรรม มโนกรรมต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด และจะทำให้เขาได้วิบากกรรมทั้งชาตินี้และชาติหน้าด้วย นายน้อยยวงคำได้พูดสั่งกำชับไว้ให้กับผม(นายไพศาล) ผมก็ได้รับคำไว้ว่าจะทำตามที่ท่านได้สั่งมาหรือบอกไว้ นายน้อยยวงคำ เมื่อได้ยินว่าผมรับปากแล้ว ก็ได้แสดงความดีใจบนใบหน้า และกิริยาท่าทาง และได้หัวเราะขึ้นมาอย่างเสียงดัง พร้อมทั้งได้อนุโมทนากับตัวผมด้วยที่ผมได้รับคำสั่งจากท่าน

เมื่อพูดกันเสร็จเรียบร้อยคณะของผมซึ่งประกอบไปด้วยท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชก็ได้ล่านายน้อยยวงคำจากที่นั่นเพื่อไปยังที่อื่น ๆ อีก และให้ไปรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ เกี่ยวกับโลกนั้นเช่นเรื่องที่คนตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว 5 ปี 10 ปี 20 ปี 50 ปี 100 ปี มีความสุขความทุกข์จากโลกนั้นอย่างไรก็จะได้สั่งมาหาญาติพี่น้องของตนเอง ซึ่งคืนหนึ่งผมจะรับรู้ข่าวสารอย่างนี้มาประมาณ 7-10 เรื่อง เมื่อได้รับรู้เรื่องราวมากพอสมควรแล้ว ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับมาก็อยู่ในลักษณะลงและปลิวลงอย่างรวดเร็วมาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบ ก็ได้สดุ้งตื่นนอน เมื่อตื่นแล้วผม(นายไพศาล) ก็ได้เหลือบดูนาฬิกาเป็นเวลาตี 5.40 นาฬิกา ของเช้ามีแต่วันที่ 26 มกราคม 2542 ตรงกับเดือน 5 (เหนือ) ขึ้น 10 ค่ำ พ.ศ.2542 เมื่อตื่นนอนแล้วผมก็ได้จดจำเรื่องราวต่าง ๆ ที่นายน้อยยวงคำได้เล่าให้ผม(นายไพศาล) ฟัง และเมื่อถึงเวลาผม(นายไพศาล)

ก็ได้เขียนเชิงบันทึกให้ผู้ที่สนใจได้ทราบตามที่นายน้อยยวงคำเล่ามาเพราะเมื่อถึงเวลาอันควรแล้วไม่บอกเรื่องนี้ให้โลกมนุษย์ทราบ ผม(นายไพศาล) ก็เกรงว่าเหตุการณ์อันไม่พึงปรารถนาหรือเหตุการณ์อันไม่เป็นมงคลจะเกิดกับผม (นายไพศาล) อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้อย่างแน่นอน

มังคะลัง นิमितัง กล่าวยงนิमितความฝันอันเป็นมงคลก็ขอจบเพียงเท่านี้ ขอความสุขสวัสดิ์จึงมีแต่ท่านผู้อ่านทุกคน สวัสดิ์.....

เขียนเชิงบันทึกวันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ. 2542

เสร็จวันที่ 19 ตุลาคม พ.ศ. 2542 เวลา 09.35 น.

นายไพศาล แสนไชย เขียนเชิงบันทึก

กระดิ่งน้อยห้อยวิหาร และจอย เจื้อยแจ้ว เรียบเรียง

นิมิตพิศวง

เรื่อง วัฒนาราม (น้าบ่อหลวง)

ต.น้าบ่อหลวง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

นิมิตของวัฒนาราม (น้าบ่อหลวง) นี้มีนิมิตเมื่อวันเข้าพรรษาปี พ.ศ. 2542
เมื่อคืนวันที่ 28 กรกฎาคม 2542

ในวันเข้าพรรษาปี 2542 ในวันนี้ในช่วงกลางวันผม (นายไพศาล แสนไชย) ก็ได้ต้อนรับผู้คนตามปกติ คนส่วนมากก็มาพูดคุยถึงเรื่องปัญหาของทุกคนที่มีไว้ในสังขารของตัวเอง บางคนก็ทุกข์เกี่ยวกับภาวะเศรษฐกิจที่ตัวเองได้รับ บางคนก็ทุกข์อยู่กับภาระหนี้สิน บางคนก็ทุกข์อยู่กับเรื่องลูก สามิ ภรรยา บางคนก็ทุกข์เกี่ยวกับเงินเดือนไม่พอเลี้ยงเมียน้อย, บางคนก็มีความทุกข์เกี่ยวกับน้องเมียไปแต่งงานกับหนุ่มอื่น ตัวเองเป็นพี่เขยทำใจไม่ได้อยู่ไปก็รู้ความหมายอยากฆ่าตัวตาย ตัวผม (นายไพศาล) ก็ได้พูดปลอบใจบอกว่าอย่าเสียใจไปเลย ในชาติก่อนเขาได้ทำบุญกับคนอื่นมา เขาถึงได้แต่งงานกันอย่ายึดตัวตนบุคคลเราเขา อีกอย่างน้องเมียก็ยังมีอีกหลายคนยังพอมีความหวังอยู่ ซึ่งเมื่อตัวผมพูดเสร็จแล้วก็สังเกตเห็นใบหน้าของพี่เขยมีรอยยิ้มขึ้นมา แสดงถึงความพอใจที่ตัวเองมีความหวังจะได้น้องเมียคนต่อ ๆ ไป โดยสรุปแล้วผู้คนที่มาเมื่อได้พูดคุยกับผมแล้ว ก็มีความสบายใจได้กลับไปด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสทุกคน เมื่อต้อนรับผู้คนทั้งวันจนถึงค่ำจบถึงเวลา 6 โมงเย็น ถึง 1 ทุ่ม – 2 ทุ่มตามลำดับหลังจากได้ทำภารกิจประจำวันจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็รับประทานอาหาร อาบน้ำ ฯลฯ จนถึงประมาณ 3 ทุ่มเศษ ผมจึงมีความรู้สึกง่วงนอนอันเป็นสัญญาณว่าจะต้องไปทำหน้าที่เข้าสู่โลกวิญญูณด้วยเหตุนี้ตัวผมจึงเข้านอน เมื่อนอนหลับสนิทไปแล้วเป็นเวลาเท่าใดไม่ทราบได้ ตัวผมก็ได้นิมิตไปว่าท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชได้มาพาผมไปในลักษณะปลิวขึ้นไปเช่นทุกครั้งไปในสภาพไร้น้ำหนัก คล้ายจะไร้ซึ่งจุดหมายปลายทาง ท่านทั้งสองได้พาผมไปไกลมาก แล้วพวกเราก็ได้มาหยุดลงในสถานที่แห่งหนึ่ง เบื้องหน้ามองเห็นเป็นห้วงนวกว้างประมาณ 10 วา มีต้นไม้ขึ้นอยู่ 2 ต้น อยู่ตรงห้วงนบนั่น ขึ้นอยู่ข้างละต้นของถนนเป็นต้นไม้สูงใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขากว้างขวางออกปกคลุมทั่วบริเวณ

ลักษณะต้นไม้คล้ายกับต้นสะหลี (ต้นโพธิ์) มีดอกคล้ายดอกเอื้องผึ้ง ซึ่งดอกของต้นไม้นี้ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั่วบริเวณนั้น บรรยากาศทั่วไปของสถานที่นี้เป็นบรรยากาศที่ชุ่มเย็นคล้ายกับฝนตกใหม่ ๆ

ท่านทั้งสองคือ ท่านครุบาคันธา และท่านพญาพิงคราชได้พาผมเดินผ่านตามถนนเส้นนั้น รู้สึกว่ามีความสงบเรียบร้อย เดินไป ๆ ก็มีความสุขดีขณะเดินผ่านถนนเส้นนั้นผมก็สังเกตเห็นว่าที่นั่นเป็นบ้านเมือง ๆ หนึ่งประดิษฐานเรียงรายอยู่ 2 ฝากข้างทางทั้งซ้ายและขวา บ้านเมืองนี้มีลักษณะเหมือนกันหมดคือมีลักษณะเป็นมณฑปทรงจัตุรมุขขนาดใหญ่ มีความระยิบระยับงามตา ดูแล้วเป็นที่เพลิดเพลินใจเป็นอย่างยิ่ง ท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่านบ้านเมืองเหล่านั้นหลายต่อหลายหลัง จนได้มาหยุดอยู่ที่บ้านหลังหนึ่ง ที่บ้านหลังนี้มองเห็นมีคนมานั่งรอคณะของพวกผมอยู่ก่อนแล้วหนึ่งคน คนผู้นี้ตามที่ผมสังเกตดูเป็นคนที่มีรูปร่างลักษณะสูงใหญ่ ไว้ทรงผมแสกกลาง เป็นผู้มีอายุประมาณ 60 กว่าปี ชายชราผู้นี้ก็ได้นิมนต์เชิญชวนคณะของผมไปบนมณฑปจัตุรมุขหลังนั้น จากนั้นได้นิมนต์และเชิญคณะของผมนั่งลงบนเก้าอี้ที่ได้จัดไว้ก่อนแล้วล่วงหน้า เมื่อคณะของผมก็ได้เข้าไปนั่งตามที่ได้จัดไว้ให้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ชายชราผู้นั้นก็ได้ยกมือไหว้ขึ้นพร้อมทั้งพูดขึ้นมาว่า “กราบนมัสการท่านครุบาคันธา และท่านพญาพิงคราช และขอสวัสดิกับล้ามในเมืองมนุษย์” ชายชราผู้นั้นพูดพร้อมกับหันหน้ามาทางผม (นายไพศาล แสนไชย) “ตัวข้ามีความปีติยินดีเป็นอย่างมากที่ท่านครุบาคันธา และท่านพญาพิงคราชได้พาล้ามในเมืองมนุษย์มาเยี่ยมพบพูดคุยกับตัวข้าฯ จะได้พูดคุยและสั่งไปยังโลกมนุษย์ เรื่องที่ตัวข้าฯ จะสั่งและพูดคุยไปยังโลกมนุษย์ก็คือ เรื่องดั้งเดิม (ประวัติ) ความเป็นมาของวัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ เพื่อให้มนุษย์ได้รู้ได้ทราบ ซึ่งสิ่งที่ตัวข้าฯ จะได้บอกนี้เป็นเรื่องที่โลกมนุษย์ส่วนมากยังไม่รู้ อันที่โลกมนุษย์ได้รู้แล้วตัวข้าฯ จะไม่บอก

ก่อนที่ตัวข้าฯ จะบอกเรื่องราวดั้งเดิมของวัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ ตัวข้าฯ มีชื่อว่า “ชัยะรังษีปะโคเศรษฐี” เป็นน้องของสุพรรณะรังษีปะโคเศรษฐี ตัวข้าฯ ก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้สร้างวัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) และตัวข้าฯ ก็ได้สืบนุญจากโลกมนุษย์มาแล้วเมื่อเดือน 7 เหนือ ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ.

1353 ด้วยโรคลงค้างแดง (โรคอหิวาต์) เมื่อตัวข้าฯ ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์มาแล้ว ก็ได้เสวยสุขอยู่ที่โลกนี้เพื่อจะรอไปบังเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ชาติหน้า เพราะตัวข้าฯ ก็ยังไม่หมดเชื้อเกิดและต้องเป็นไปตามวิญญะสงสารที่พระพุทธเจ้าโคตมะได้วางไว้เกี่ยวกับเรื่องราวของวัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) ตัวข้าฯ “ชัยยะรังษีปะโคเศรษฐี” ก็บอกเล่าให้ล้ามในเมืองมนุษย์ได้รับรู้ รับทราบและให้ไปบอกยังโลกมนุษย์ต่อไป เมื่อตัวท่านชัยยะรังษีปะโคเศรษฐีได้พูดถึงนี้แล้ว ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้หันมาคุยที่ตัวผม (นายไพศาล แสนไชย) เป็นเชิงให้ตัวผม (นายไพศาล แสนไชย) ตั้งใจฟังจากนั้นท่านชัยยะรังษีปะโคเศรษฐีก็ได้พูดเรื่องราวเกี่ยวกับการสร้างวัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) ให้ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช พร้อมทั้งตัวผม (นายไพศาล แสนไชย) ได้ฟังดังนี้

วัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) เคยเป็นวัดป่ามาก่อน เป็นเชื้อสายใยของพระพุทธศาสนาตั้งแต่พระพุทธเจ้ากะกุสันโธ และพระพุทธเจ้าองค์ต่อ ๆ มาโดยเหตุว่าพระพุทธเจ้าได้เสด็จมาโปรดเวไนยสัตว์ในบริเวณนี้ ไม่มีน้ำอาบ น้ำกิน ศรัทธาชาวบ้านในสมัยนั้นจึงได้ขุดน้ำบ่อใหญ่ขึ้น ผู้ที่มีศรัทธาขุดน้ำบ่อใหญ่เพื่อให้พระพุทธเจ้ากะกุสันโธและพระอรหันต์สาวกผู้ติดตามได้กินได้อาบน้ำ ประกอบได้ด้วยเศรษฐีใจบุญในกาลครั้งนั้น 5 คนมีชื่อว่า

1. ลาภะหันตะเศรษฐี อยู่เวียงหนองล่อง
2. กุสะละเศรษฐี อยู่อินทขิล เมืองแม่แตง เชียงใหม่
3. ขันทิภาเศรษฐี อยู่ทุ่งเศรษฐี เมืองฝาง แคน
4. ปุริสะเศรษฐี
5. อนุโลกะสะเศรษฐี

เศรษฐีอันดับที่ 4 และอันดับที่ 5 อยู่เมืองลังกาได้ติดตามพระพุทธเจ้ากะกุสันโธมา วัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) นี้ได้เจริญรุ่งเรืองมาและทรุดโทรมรกร้างมาหลายครั้งหลายครา เพราะบ้านเมืองเกิดเภทภัย เช่น โรคภัยไข้เจ็บและเกิดศึกสงคราม วัดวนารามขาดการเอาใจใส่ดูแลก็จึงรกร้างไป เมื่อบ้านเมืองอยู่ปกติสุข ศรัทธาชาวบ้านก็ได้มาทะนุบำรุงให้เจริญรุ่งเรือง ซึ่งเป็นไปตามคติโลก คติธรรม ท่านชัยยะรังษีปะโคเศรษฐีพูดเสร็จท่านก็ถอนหายใจนิดหนึ่งแล้วพูดต่อว่า

วัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) ได้รกร้างมาจนถึง พ.ศ. 1320 ก็ได้มีศรัทธาหมื่นข้าพเจ้าทั้งหลายผู้มีปสาทะความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาอย่างแรงกล้า นำโดย อ้ายชาย (พี่ชาย) ของตัวข้าฯ เอง อันมีนามว่า “สุพรรณะรังษีปะโคเศรษฐี” พร้อมเพื่อนสุพรรณะรังษีฯ อีก 9 คน มีชื่อว่า

1. ท่านขันยานะปะโคเศรษฐี
2. ท่านพุทธธิมามาภาวิโรเศรษฐี
3. ท่านสุทธิสังข์กะวาเศรษฐี
4. ท่านธรรมะทินสุตตะเศรษฐี
5. ท่านอุปาสังก้าเศรษฐี
6. ท่านอุปปาราคะปะโคเศรษฐี
7. ท่านอนุจันทิมาปะโคเศรษฐี
8. ท่านระวิวังโสปะโคเศรษฐี
9. ท่านจินนะธรรมรังษีเศรษฐี

ซึ่งเป็นเศรษฐีใหญ่ในบ้านเวียงเม และเวียงเมนี้ก็ยังมีให้เห็นเป็นคูเมืองคุ่มเก่าของสุพรรณะรังษีฯ ในมนุษย์โลกอยู่ ปัจจุบันถ้ามีเวลาหรือโอกาสว่างก็ให้ล่ามในเมืองมนุษย์ไปคุนทะท่านชัยะรังษีฯ พูดเสร็จก็หันหน้ามาทางตัวผมแล้วยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่ง

เมื่อสุพรรณะรังษีฯ เป็นแก้ว (ประธาน) ที่จะทะนุบำรุงวัดวนาราม หรือวัดน้ำบ่อหลวงให้กลับเจริญรุ่งเรืองขึ้น ก็ได้มีศรัทธาผู้เป็นพุทธศาสนิกชนปสาทะตื่นขึ้นมาช่วยกันแผ้วทางป่าดงใหญ่ที่ได้ปกคลุมซ่อนซากวัดร้างน้ำบ่อหลวงแล้วได้ช่วยกันสร้างอุโบสถ วิหาร พระธาตุเจดีย์ พระเจ้า (พระพุทธรูป) กุฏิสงฆ์ หออาบ หอสร่งน้ำ และได้ขุดลอกสร้างบ่อน้ำเก่าให้กินและใช้ดื่มกินอาบได้ เมื่อขุดบ่อน้ำเสร็จแล้วสุพรรณะรังษีฯ พร้อมกับตัวข้าฯ (ชัยะรังษี) พร้อมทั้งชาวบ้านได้บริจาคทองแล้วหล่อรูปปู ปลา ไว้ในน้ำบ่อหลวงนั้น ปู ปลานี้มีน้ำหนักตัวละ 250 บาท มีอยู่ 2 ตัว

เออ! นี่นะล่ามในเมืองมนุษย์ ท่านชัยะรังษีได้พูดขึ้นแล้วหันมาทางผม (นายไพศาล แสนไชย) อีกครั้งหนึ่งในตอนฟื้นฟูและสร้างวัดน้ำบ่อหลวงให้เจริญ

รุ่งเรืองขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งนี้ได้มีพี่ชายของข้าฯ คือ สุพรรณะรังษีปะโคเศรษฐีเป็นเจ้าเป็นประธานพร้อมด้วยศรัทธาชาวบ้านที่เป็นกำลังสำคัญทั้งหมด 270 คน ได้ช่วยกันอย่างเต็มความสามารถ ศรัทธาชาวบ้านทั้ง 270 คน ได้แบ่งกลุ่มตามหน้าที่และความถนัดของแต่ละคน และมีชื่อในโลกมนุษย์ชาตินั้น ดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีหน้าที่ตัดต้นไม้ที่เป็นป่าทึบออกจากบริเวณนั้น 30 คน ชื่อว่าดังนี้

1. ตัวข้าเอง คือ ชัยยะรังษีปะโคเศรษฐี	2. นายจันทร์
3. นายอุป	4. นายมุง
5. นายถด	6. นายบ่อน
7. นายยุบ	8. นายแยง
9. นายพัน	10. นายผา
11. นายโท	12. นายอุด
13. นายกัน	14. นายแกน
15. นายจาบ	16. นายเฟือ
17. นายเตี้ย	18. นายตัน
19. นายอาบ	20. นายตวง
21. นายจ้าง	22. นายฝน
23. นายเตื่อม	24. นายจืด
25. นายต๊ับ	26. นายขวย
27. นายขุย	28. นายจ๊ก
29. นายทิ	30. นายต่อม

กลุ่มที่ 2 มีหน้าที่ปั้นก้อนอิฐ ดินขอ (กระเบื้อง) เพื่อสร้างน้ำบ่อหลวง อุโบสถ กุฏิ วิหาร ฯลฯ มี 30 คน มีดังนี้

1. นายตูบ	2. นายจ้อน
3. นายเจื่อง	4. นายจิ้น
5. นายคำ	6. นายปี้
7. นายใส	8. นายเปื้อ
9. นายแสง	10. นายเคือด

11. นายซ้อง

13. นายจุ่ม

15. นายเต๋อม

17. นายเทิม

19. นายอุ่นแก้ว

21. นายปาด

23. นายถอน

25. นายผัด

27. นายเผื่อ

29. นายจั่ง

12. นายสัน

14. นายเถิม

16. นายป็น

18. นายเถน

20. นายแสน

22. นายป่าน

24. นายพาด

26. นายจิ้น

28. นายสา

30. นามจุ่ม

กลุ่มที่ 3 มีหน้าที่เผาต้นไม้ที่ตายแล้ว ตลอดจนซากสิ่งของต่าง ๆ ที่ไม่ต้องการ ออกไปจากบริเวณที่สร้างวัด มี 30 คน มีชื่อดังนี้

1. นายควงตำ

3. นายอุปคำ

5. นายหนาม

7. นายต๋ด

9. นายสา

11. นายไหม

13. นายปุ่น

15. นายกุ่ม

17. นายจัก

19. นายวัน

21. นายคำ

23. นายปัด

25. นายตูป

27. นายกำ

29. นายป่า

2. นายคำยอย

4. นายอินเพื่อน

6. นายหนาน

8. นายทัด

10. นายสังข์

12. นายก้อน

14. นายปุ่น

16. นายวัง

18. นายนุง

20. นายทุด

22. นายอ้าย

24. นายหนู

26. นายเวน

28. นายบุญตึง

30. นายหอม

กลุ่มที่ 4 มีหน้าที่ดูแลเรื่องน้ำและอาหารการกินต่าง ๆ มี 30 คน มีชื่อดังนี้

1. นางอิน	2. นายคำหอม
3. นายคำแปง	4. นางคำซอน
5. นางมา	6. นางอ่อน
7. นางหวาน	8. นางนง
9. นางเทศ	10. นางงา
11. นางแอ่น	12. นางหัด
13. นางหาบ	14. นางตอง
15. นางหม่อน	16. นางจุ่ม
17. นางป่า	18. นางจื้อ
19. นางรด	20. นางจ้อง
21. นางป่วง	22. นางจัน
23. นางหนู	24. นางป่า
25. นางเจื่อง	26. นางทัด
27. นางป้อ	28. นางฟ่อ
29. นางศรี	30. นางป่อง

กลุ่มที่ 5 มีหน้าที่ซ่อมแซมเครื่องมือต่าง ๆ ที่เสีย (ชำรุด) ในการตากถางคันไม้มี 30 คน มีชื่อดังนี้

1. นายตัน	2. นายกัว
3. นายแสน	4. นายจ้อย
5. นายคง	6. นายปั้ง
7. นายจืด	8. นายเพื่อน
9. นายฮาบ	10. นายสีทิ
11. นายคัต	12. นายกูปมุง
13. นายสุด	14. นายมั่ง
15. นายป๋ม	16. นายจัม
17. นายบั้ง	18. นายป๋ม

19. นายโชค

20. นายดำ⁺

21. นายดำ⁺

22. นายคำมา

23. นายคำ

24. นายผุย

25. นายมัด

26. นายนวล

27. นายป้อม

28. นายฮัก

29. นายหัน

30. นายจึก

กลุ่มที่ 6 มีหน้าที่คอยดูแลผู้เจ็บไข้ได้ป่วยอันเนื่องจากการสร้างวัดน้ำบ่อหลวง
มี 30 คน มีชื่อดังนี้

1. นายจีน

2. นายโท

3. นายพันหมอน

4. นายหม่น

5. นายแก้วมา

6. นายจันทร์

7. นายแก้วคำ

8. นายหลัว

9. นายเจือก

10. นายปู่ก

11. นายต้อน

12. นายเฮือน

13. นายห้อน

14. นายหับ

15. นายแยง

16. นายดวง

17. นายตัน⁺

18. นายปาด

19. นายเลียม

20. นายปัด

21. นางยวย

22. นางโหมง

23. นางขอด

24. นางจิ้น

25. นางกาด

26. นางซอน

27. นางโจ้ง

28. นางถ่อน

29. นางสุข

30. นางจาบ

กลุ่มที่ 7 มีหน้าที่ป้องกันสัตว์ร้ายต่าง ๆ ไม่ให้เข้ามาในบริเวณคนทำงานในเวลา
กลางวันและในเวลากลางคืน ก็สุ่มไฟไต้ยุง มดรีน ต่าง ๆ ไม่ให้เข้ามา
รบกวนมี 30 คน มีชื่อดังนี้

1. นายเอิบ

2. นายเปียง

3. นายฮาด

5. นายคืบ

7. นายปุ่น

9. นายทะ

11. นายหา

13. นายเตื่อง

15. นายกำ

17. นายฟ่อ

19. นายเจือก

21. นายคั่น

23. นายแพว

25. นายซัด

27. นายราน

29. นายทน

4. นายตำม

6. นายถุง

8. นายอุด

10. นายวาด

12. นายเจื่อน

14. นายทุด

16. นายอุ่นแสง

18. นายจั่นคำ

20. นายสังข์

22. นายคั้ง

24. นายตาด

26. นายป่อย

28. นายหลาน

30. นายหวัน

กลุ่มที่ 8 มีหน้าที่ปรับพื้นแผ่นดินบริเวณที่จะสร้างวัดให้เรียบและโล่งไม่ให้เป็น
ดินขรุขระมี 30 คนมีชื่อดังนี้

1. นายใจ

3. นายผก

5. นายปุ่น

7. นายกำน

9. นายนิ

11. นายแหม

13. นายกาบ

15. นายเสนทิ

17. นายจ๊ก

19. นายขอดคำ

21. นายคำแดง

2. นายมา

4. นายจุ่ม

6. นายหนาน

8. นายหิต

10. นายส่าย

12. นายใส

14. นายปัว

16. นายฉิน

18. นายเป็งเถะ

20. นายคำยอด

22. นายคำบก

23. นายเฟย

24. นายคำสาย

25. นายสุขสาย

26. นายคำน้อย

27. นายมาบ

28. นายสุ่น

29. นายหม้ง

30. นายสอนแก้ว

กลุ่มที่ 9 มีหน้าที่คอยเป็นกำลังเสริมให้กับหมู่หรือกลุ่มอื่น ๆ ที่ขาดแคลนคนไป มี 30 คน มีชื่อดังนี้

1. นายน้อย

2. นายท้าย

3. นายคำตา

4. นายคำกา

5. นายคำบัว

6. นายดำคำ

7. นายหัว

8. นายป้าง

9. นายขันจาบ

10. นายสานคำ

11. นายโท

12. นายโล

13. นายยืน

14. นายมุง

15. นายชาด

16. นายคำสุข

17. นายโป่ง

18. นายหม่น

19. นายแผ่ว

20. นายต๊ับ

21. นางบัว

22. นางแถบ

23. นางแดง

24. นางขันคำ

25. นางยอง

26. นางเหลื่อ

27. นางผอง

28. นางผัน

29. นางทั้ง

30. นางคำหล้า

“นี่นะ ล่ามในเมืองมนุษย์” ท่านชัชยะรังษีฯ ได้พูดขึ้นพร้อมหันหน้ามาทางผม (นายไพศาล) แล้วพูดย้ำเสียงขึ้นมากว่า ในคราวสร้างและฟื้นฟูวัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) ให้เจริญรุ่งเรืองมาในครั้งนั้น หมู่คนที่ได้มีศรัทธาอุปสาทะได้ทำก่อนการสร้างฟื้นฟูวัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) บางครั้งก็ติดตามกิเลสที่อยู่ในจิตใจตัวเองไม่ทัน ก็ได้ไปรังแกเบียดเบียนสัตว์ที่จับได้ในป่านั้น เช่นว่า เห็นสัตว์ตัวนั้นมันสวก (คุ) ก็ใช้ธนูยิงจนสัตว์นั้นได้รับความทุกข์ทรมานและตายไปอย่าง

ทรมาน เมื่อสัปดาห์นั้นได้รับความทุกข์ทรมานคนหมู่นั้นก็ชอบอกชอบใจตบมือไชโยให้ร้องเป็นที่สนุกสนานด้วยเหตุการณ์ของหมู่คนเหล่านี้ ก็ยังติดไปกับหมู่คนเหล่านี้อยู่ ซึ่งตัวข้าฯ จะได้ออกต่อไปและหมู่คนเหล่านี้ เมื่อได้เกิดมาในชาตินี้ก็ได้รับวิบากกรรมในชาตินี้เช่นกัน ท่านชัชยะรังษีได้พูดเน้นขึ้น

แล้วก็มีคนอีกหมู่หนึ่งซึ่งมี 10 คน เป็นคนทุกขะตะ (คนยากจน) และเป็นคนพิการ เนื้อตัวมีแต่น้ำเลือดน้ำหนอง ได้มาช่วยแผ้วถางป่าและเก็บเศษไม้ในบริเวณนั้นโดยการเอาบุญไว้ภายนอกแล้วได้อธิษฐานต่อหน้าครูบาอาจารย์ผู้โปรดสัตว์ในครั้งนั้นว่า “ขอให้บุญกุศลที่หมู่ข้าฯ ทั้งหลายได้ทำด้วยความหมดใจ (คือด้วยความสะอาดทั้งกาย, วาจา, ใจ) และเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาขอให้หมู่ข้าพเจ้าทั้งหลายนี้ได้บุญส่วนนี้ไปเกิดเป็นมนุษย์ชาติหน้าให้มีผิวพรรณ วรรณะที่ผุดผ่องใสเป็นที่รักใคร่ของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย เพราะชาตินี้มีกรรมหนักเหลือเกิน ครูบาอาจารย์เมื่อได้รับฟังคำอธิษฐานจิตของหมู่คน ทั้ง 10 คนนี้แล้ว ก็ได้อนุโมทนาสาธุขอให้เป็นไปตามแรงอธิษฐาน “คนทั้ง 10 คนมีชื่อดังนี้นะล่ำมในเมืองมนุษย์” ท่านชัชยะรังษีฯ ได้พูดแล้วเน้นคำพูดขึ้น

1. นายเต็ง	2. นายขอด
3. นายขาน	4. นายหมู
5. นายหับ	6. นางตีบ
7. นางซาง	8. นายซาม
9. นางพอง	10. นายอับ

ซึ่งหมู่คนทั้ง 10 คนนี้ ก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์นี้แล้วเช่นกัน มาเกิดเป็นใครตัวข้าฯ จะได้ออกต่อไป

เออ! ในครั้งนั้น ท่านชัชยะรังษีฯ ได้พูดเน้นเสียงขึ้นอีก ในครั้งนี้ได้มีตุ้เจ้า (พระ) องค์หนึ่ง (รูปหนึ่ง) มีชื่อว่าตุ้เจ้าสี ที่ได้มาช่วยดูแลการพัฒนาพื้นฟูวัดวาอาราม คือ วัดวนาราม (นำบ่อหลวง) ได้มีจิตใจที่เหลือกิเลสมากมาย คือ มีจิตใจโลภ โกรธ หลงอยู่ในตัวเอง ได้ลัก (ขโมย) เอากระเบื้อง ดินขอ ดินกี้ (ก้อนอิฐ) จำนวนหลายร้อยก้อนไปให้ญาติพี่น้องที่บ้านกิ้ว (คือกิ้วแลหลวง) ปัจจุบันโดยไม่ได้รับอนุญาตจากครูบาอาจารย์และศรัทธาชาวบ้านสมัยนั้น แม้นผู้รู้ไปบอกก็ไม่เชื่อฟังยังลักขโมย

ของอยู่เรื่อย ๆ เวลาทำบุญฉันภัตตาหารเช้าเพลแล้วก็ไม่ได้สวด มีผู้รู้ว่าให้ก็ขู่ว่ามาต
พยาบาลเขาไว้ ด้วยเวรกรรมอันนี้แหละจึงได้ให้ไปเกิดเป็นสัตว์เครื่องจานไป
ซึ่งจะเกิดเป็นสัตว์แมง (แมลง) อะหยัง (อะไรนั่น) ตัวข้าจะบอกต่อไปในท้ายเรื่องนี้
วัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) นี่ละ ล่ามในเมืองมนุษย์ ท่านชัชยะรังสีพุดแล้วหันมายิ้ม
ใส่ตัวผม (นายไพศาล) นิดหนึ่งแล้วพูดต่ออีกว่า วัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) นี้ได้เริ่ม
พัฒนาแผ้วถางขึ้นในสมัยนั้น เมื่อเดือน 3 เหนือออก (ขึ้น) 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 1320
มาเสร็จเรียบร้อยและได้ถวายทานให้อยู่ให้พระพุทธานุภาพเมื่อเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ
ปี พ.ศ. 1323 โดยอาราธนานิมนต์พระสงฆ์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบสมัยนั้น 9 รูป
มารับอนุโมทนาบุญในครั้งนี้ ซึ่งพระทั้ง 9 รูป มีชื่อว่า

1. ท่านสาธุเจ้าคัมภีร์
2. ท่านสาธุเจ้าโสมพะ
3. ท่านสาธุเจ้าสุปินนะ
4. ท่านสาธุเจ้าปิ่นตา
5. ท่านสาธุเจ้าผัสสะ
6. ท่านสาธุเจ้าจินะโส
7. ท่านสาธุเจ้าอภิวัง
8. ท่านสาธุเจ้ากุสะละ
9. ท่านสาธุเจ้าญาณนะ

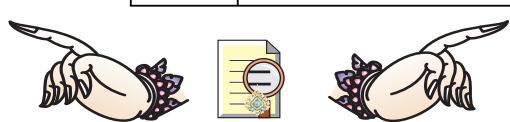
พระสงฆ์ทั้ง 9 รูปนี้ได้มาอนุโมทนาให้ศีลให้พรต่อทุกคน และให้สม
ปรารถนาของแต่ละคน ซึ่งบางคนก็ได้อธิษฐานจิต ขอให้เกิดมาได้ร่วมพบปะกัน
ได้มาทำบุญทำทานด้วยกัน บางคนก็ขอให้เกิดมามีผิวพรรณวรรณะบางคนก็ขอให้
ได้เป็นเจ้าคนนายคน ฯลฯ บุญกุศลนี้สำคัญท่านชัชยะรังสีฯ ได้พูดขึ้น
คือพอดิพระสงฆ์ทั้ง 9 องค์ (รูป) นี้เป็นพระปฏิบัติดีอยู่ในชั้นพระอรหันต์
จึงทำให้สมปรารถนาของแต่ละคนเป็นส่วนมาก และพระสงฆ์ทั้ง 9 รูปนี้ก็ได้นำ
เชื้อเกิดในชาตินั้นทั้งหมด ท่านชัชยะรังสีฯ ได้พูดแล้วยกมือไหว้ขึ้น

ศรัทธาตะระติโอมัง ศรัทธาสาธูปติฏฐิตา คนเราล่วงพ้นทุกข์ด้วยศรัทธา
ถ้ามีศรัทธาแล้วทำอะไร ๆ ก็ทำสำเร็จ ท่านชัชยะรังสีฯ ได้พูดขึ้นแล้วหัวเราะนิดหนึ่ง

ท่านพญาพิงคราชได้พูดสวนขึ้นมาว่า ในศรัทธานั้นถ้ามีปัญญา ก็จะสำเร็จได้เร็ว และดีงามด้วยเนื้อ เออ! แต่ๆ (จริง ๆ) ท่านชัยยะรังษี ได้พูดขึ้นพร้อมกับหัวเราะ พร้อมกระซิบกับท่านพญาพิงคราช จากนั้นท่านชัยยะรังษี ก็ได้พูดต่อไปว่าด้วย บุญกุศลเหล่านี้ได้สร้างสมเมื่อคราวได้ฟื้นฟูก่อสร้างวัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) ก็ส่งผลให้ทุกคนได้สมปรารถนาและเป็นไปตามแรงบุญแรงกรรมของแต่ละคนดังนี้ มาถึงตอนนี้ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้สะกิดให้ผมตั้งใจฟังมากขึ้น แล้วผมก็ได้ตั้งใจฟังโดยท่านชัยยะรังษีได้พูดขึ้นต่อไปว่า “ตัวท่านสุพรรณะรังสี ปะโคเศรษฐีเกิดมาชาตินี้คือท่าน ครูบาอินทจักรรักษา วัดน้ำบ่อหลวง ซึ่งได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์ แดนธรรม สบาย! ท่านชัยยะรังสี ได้พูดพร้อมกับหัวเราะขึ้น ส่วนเพื่อนทั้ง 9 คนเกิดมามีชื่อดังนี้

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	ท่านขันยานะปะโคเศรษฐี	ครูบาเจ้าแก้ว ขัตติโย วัดป่าเหียงกองงาม อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
2	ท่านพุทธimakาวีโรเศรษฐี	ครูบาเจ้าพรหมมา พรหมจักโก วัดพระบาทตากผ้า อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
3	ท่านสุทธิสังข์กะวาเศรษฐี	ครูบาเจ้ากัมภีระ วัดพระธาตุคุดอยน้อย อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่
4	ท่านธรรมทินสุตฺตาสเศรษฐี	ครูบาเจ้าสุจา สุรินทร์โท วัดหลวงศรีเตี้ย อ.บ้านโฮ้ง จ.ลำพูน
5	ท่านอุปปาสังก้าเศรษฐี	ครูบาหล้า จันโท อยู่วัดป่าตึง อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่
6	ท่านอุปปาสะตะโคเศรษฐี	ครูบาเจ้าพ่อเป้ง โพธิโก อยู่วัดหนองเจดีย์ อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
7	ท่านอนุจันทิมปะโคเศรษฐี	ครูบาเจ้าคันธา กันโท อยู่วัดวังจำปา อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่
8	ท่านระวิวังสีปะโคเศรษฐี	ครูบาเจ้าหน้อย ชะวังโส วัดบ้านปง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
9	ท่านจินนะธรรมรังสี	ครูบาเจ้าธรรมมะธิ อยู่วัดสันป่าตึง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

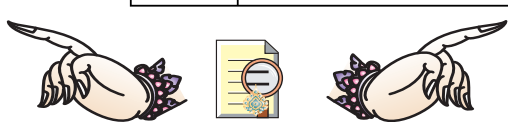
ซึ่งท่านครูบาทั้ง 9 รูปนี้ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วและปัจจุบันอยู่ที่
แดนทิพย์และแดนธรรมทั้งหมด ท่านชัชยะรังษิฯ ได้พูดพร้อมกับยกมือไหว้เป็น
การเคารพบูชาอย่างยิ่งแล้วบอกว่า “สาธุ”

กลุ่มที่ 1 มีหน้าที่ตัดต้นไม้ที่เป็นป่าที่บอกจากบริเวณนั้น และได้เวียนว่ายตายเกิด
ปัจจุบันมีชื่อในโลกมนุษย์ว่า

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	ท่านชัชยะรังสีปะโคเศรษฐี	ก็คือตัวข้าเอง พูดพร้อมกับหัวเราะขึ้นมา
2	นายจันทร์	นายบุญนำ ณ สงขลา อยู่บ้านเลขที่ 68/2 ถ.ทรายทอง อ.สุไหงโกลก จ.นราธิวาส
3	นายอุป	นายสมชาย รัชดาธิกุล อยู่บ้านเลขที่ 82 ต.บ้านหม้ออ.เมือง จ.เพชรบุรี
4	นายมุง	นายสุวัฒน์ ภักตะพงษ์พันธ์ อยู่ที่ไหน ไปตาม นายสมชาย รัชดาธิกุล เองเขาจะ บอกให้ ท่านชัชยะรังษิฯ ได้เน้นคำบอก
5	นายถด	นายอภิรัฐ แชะอามา อยู่บ้านเลขที่ 85 หมู่ที่ 5 ต.ควนโดน อ.ควนโดน จ.สตูล
6	นายบ่อน	นายไพศาล ฤาชัย อยู่บ้านเลขที่ 79/4 หมู่ที่ 4 อ.สะพานปุน ชอยสะพานปุน แขวงสีกัน เขตบางเขน กรุงเทพฯ
7	นายยุบ	สายพิณ หลักบุญ บ้านเลขที่ 169 หมู่ที่ 6 ต.สันกลาง อ.พาน จ.เชียงราย
8	นายแยง	นายวีระพงศ์ ศรีพุทธรินทร์ บ้านเลขที่ 459 ถ.กีฬากลาง ชอย 8 ต.ในเมือง อ.เมือง จ.ขอนแก่น
9	นายพัน	เป็นทหารชื่อสุธารา ห่วงสุวรรณ อยู่ที่ไหนเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอก ให้ท่านชัชยะรังษิฯ ได้พูดไว้

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
10	นายผา	นายสุบัน สุนนท์ อยู่บ้านเลขที่ 14 หมู่ 10 ต.ก้านเหลือง อ.เวียงน้อย จ.ขอนแก่น
11	นายโท	เป็นทหารชื่อ ณรงค์ศักดิ์ ดีวัฒนกุล เลขที่ 67/194 หมู่บ้านชวนชื่น เขตบางเขน กทม.
12	นายอุด	นายศักดิ์เทวิน โมราชาติ อยู่บ้านเลขที่ 125 หมู่ 9 ต.แสนสุข อ.วาริน จ.อุบลราชธานี
13	นายกัน	นายเจนวิทย์ คำนิ้งผล เลขที่ 60/3 หมู่ 5 ต.ผักบั้ง อ.ภูเขียว จ.ชัยภูมิ
14	นายแอน	นายสุธรรม รัตนชัย อยู่บ้านเลขที่ 50/1 หมู่ 6 ต.เทพนิมิตร อ.โป่งน้ำร้อน จ.จันทบุรี
15	นายจาบ	ทหารมีชื่อว่า สมศักดิ์ วิหกรัตน์ อยู่บ้านเลขที่ 556/24 หมู่ 6 อ.พหลโยธิน ชอยแอนแนกซ์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ
16	นายเผื่อ	นายประชา ยินดี โรงเรียนบางขุนเทียนศึกษา อ.บางขุนเทียน กรุงเทพฯ
17	นายเตียง	นายเจียม พลทะกลาง อยู่บ้านเลขที่ 18 หมู่ 8 ต.โพนทราย อ.โพนทราย จ.ร้อยเอ็ด
18	นายต้น	นายจารุวัฒน์ อ้วนเต็ม อยู่บ้านเลขที่ 170 หมู่ 2 ต.บ้านเหล่า อ.บ้านฝาง จ.ขอนแก่น
19	นายอาบ	นายคำมี สืบหล้า อยู่บ้านเลขที่ 638 หมู่ 13 ต.น้ำอ้อม อ.กันทะลักษณ์ จ.ศรีสะเกษ
20	นายดวง	นายอัครเดช เขียวหวาน อยู่บ้านเลขที่ 4 หมู่ 1 ต.พระแสง อ.เมือง จ.สุรินทร์
21	นายจาบ	นายปรีชา ภูมิลำเนา อยู่บ้านเลขที่ 302/1 หมู่ 6 ต.ธ อ.ขุนหาญ จ.ศรีสะเกษ
22	นายฝน	นายสฤณี ไครบุตร อยู่บ้านเลขที่ 78 หมู่ 8 ต.อากาศ อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร

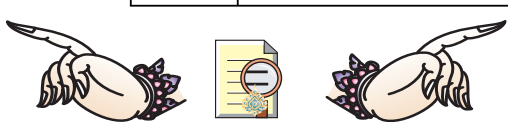
ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
23	นายเต๋อม	นายเฉลียว ชาทรง อยู่บ้านซับสมอทอด อ.บึงสามพัน จ.เพชรบูรณ์
24	นายจ๊อด	นายสุธีระพงศ์ เทิดธรรมปรากการ ซ.โรงพระจีน อ.ปากพั้ง จ.นครศรีธรรมราช
25	นายตั๊บ	นายเปรม คำภีระแปง อยู่บ้านเลขที่ 18 ถ.ท่าคราวน้อย อ.เมือง จ.ลำปาง
26	นายขวย	เป็นผู้หญิงชื่อสุนันท์ คำภีระแปง อยู่ที่ไหน ให้ไปถามนายเปรม คำภีระแปง เขาจะบอกให้ ท่านชัยยะรังษีฯ พุดทิ้งท้ายไว้
27	นายขุย	เป็นทหารชื่อ อภัย ภูนุตรอกภัย อยู่เมืองละโว้ (ลพบุรี)
28	นายจ๊ก	นายจรัญ สมบูรณ์ อยู่บ้านเลขที่ 13/1 หมู่ 17 ซอยโรงเรียนคลองสี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ
29	นายทิ	นายเจษฎา บุญสติวงศ์ อยู่บ้านเลขที่ 74 ถ.ราษฎร์ประสิทธิ์ ซ.บางจะเกร็ง 2 อ.เมือง จ.สมุทรสงคราม

กลุ่มที่ 2 มีหน้าที่ปั้นก้อนอิฐ ดินขอ (กระเบื้อง) เพื่อสร้างน้ำบ่อหลวง โบสถ์วิหาร
หอสงฆ์ หออาบ ภูมิ และได้เวียนว้ายตายเกิดปัจจุบันมีชื่อในโลกมนุษย์ว่า

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	นายตูป	ครูบานบุญมา ปาระมี อยู่วัดกอม่วง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
2	นายจ๊อบ	ครูบาพรหมเสน พรหมเสโน อยู่วัดหนองผำ อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
3	นายเจือง	ครูบาสิทธิ อยู่วัดทุ่งน้อย อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
4	นายจิ้น	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ครอบามโนชัย อยู่วัดศรี ภูมินทร์(บ้านสันป่าสัก) อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
5	นายคำ	ครอบาพุทธวิงค์ธาดา อยู่วัดนางข้าวน้อยเหนือ อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
6	นายปี	ครอบาเสาร์ อินทนนโท อยู่วัดบ้านก้อง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
7	นายใส	ครอบาอนุ ธรรมวุฒิ อยู่วัดพานิชสิทธิการาม อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
8	นายเปื้อ	ครอบาหวัน มหาวโน อยู่วัดป่าเหียง บ้านกองงาม อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
9	นายแสง	ครอบาอ่อนเรือน โพธิโก อยู่วัดป่าเหียง บ้านกองงาม อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
10	นายเคียด	ครอบาบุญตัน สุวัณโณ วัดจอมแจ้ง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
11	นายซ้อง	ครอบาบุญปิ่น ธรรมปัญโญ อยู่วัดธรรมสังเวช บ้านหนองสะลิก อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
12	นายสัน	ครอบาบุญมา เมโธ อยู่วัดท่าโป่ง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
13	นายจุ่ม	ครอบาบุญปิ่น ธรรมปัญโญ อยู่วัดร้องขุ่ม อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
14	นายเถิ้ม	ครอบาควงดี สุภัทรโท อยู่วัดท่าจำปี อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
15	นายเตื่อม	ครอบาบุญมา ปัญโญ อยู่วัดคอนชัย บ้านต้นแห่น้อย อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
16	นายปัน	ครอบาวิเชียรปัญญา อยู่วัดศรีเกิด อ.เมือง จ.เชียงใหม่

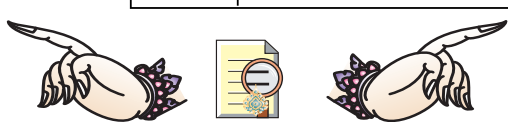

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
17	นายเทิม	ครูบาไฟ ญาณวุฒิ อยู่วัดสวนดอก อ.เมือง จ.เชียงใหม่
18	นายเถน	นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี อ้อ! ผมรู้จักท่านผม (ไพศาล) ตอบรับท่านชัยะรังษีฯ หัวเราะชอบใจ
19	นายอุ้นแก้ว	นายอมรพันธ์ นิมานันท์ คน ๆ นี้ต่อไปภายหน้า จะพบกันเองท่านชัยะรังษีฯ พุดลำทับจิ้น
20	นายแสม	นายวรศักดิ์ นิมานันท์ อยู่ที่ไหนให้ไปถาม นายอมรพันธ์ นิมานันท์ ท่านจะบอกให้
21	นายปัด	ท่านขุนอนุพลนคร คนนี้ไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอกให้
22	นายป่าน	เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ คำบาง นิมานันท์ คน ๆ นี้ตัวข้าฯ ก็ไม่ขอบอกที่อยู่เช่นกัน เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอกให้
23	นายถอน	ครูบาอินตา อยู่วัดเมืองล้ง อ.เมือง จ.เชียงใหม่
24	นายผาด	ครูบาสิงห์วิชัย อยู่วัดฟ้าฮ่าม อ.เมือง จ.เชียงใหม่
25	นายผัด	พระครูอินตา วรรณโม อยู่วัดน้ำบ่อหลวง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
26	นายจิ้น	ครูบาคำ ขันตยาภรณ์ สำนักสุสานไตรลักษณ์ (บ้านใหม่ปางเดิม) อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่
27	นายเผื่อ	ครูบาทอง สิริมงคล อยู่วัดพระธาตุศรีจอมทอง อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่
28	นายสา	ครูบาสอม โพธิโก อยู่วัดธรรมสังเวช (บ้านหนองสะลิก) อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
29	นายจั้ง	ครูบาแสน ญาณวีโร อยู่วัดหนองเงือก อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
30	นายขุ่ม	ครูบาดี ญาณวุฒิ อยู่วัดคอนหลวง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน

กลุ่มที่ 3 มีหน้าที่เผาต้นไม้ที่ตายแล้ว ตลอดจนซากสิ่งของต่างๆ ที่ไม่ต้องการออกไป
จากบริเวณที่สร้างวัดและได้เวียนว่ายตายเกิด ปัจจุบันมีชื่อในโลกมนุษย์ว่า

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	นายดวงคำ	นายชัยณรงค์ สุรวิชัย
2	นายคำยอย	นายศิริศักดิ์ ตันปรียะชญา
3	นายอุปคำ	นายจิรศักดิ์ ตันปรียะชญา
4	นายอินเพื่อน	นายสันติ ตระการศักดิ์กุล ทั้งหมดนี้ตัวข้าไม่ชอบบอกที่อยู่ เพราะล้ามนใน เมืองมนุษย์ (ไพศาล) รู้จักดี ผม (นายไพศาล) ตอบว่าครับ
5	นายหนาม	นายเสาร์ วงศ์ชัย อยู่บ้านเลขที่ 268 หมู่ 5 ต.ห้วยลานอ.ดอกคำใต้ จ.พะเยา
6	นายหนาน	นายวิวัฒน์ วงศ์ชาติ อยู่บ้านเลขที่ 197 หมู่ 1 ต.จำป่าหวาย อ.เมือง จ.พะเยา
7	นายด้ด	เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ ยุพินธ์ ศรีสุวพันธ์ อยู่หมู่ 6 ต.นครชุม อ.เมือง จ.กำแพงเพชร
8	นายทัก	นายปฐม ทองดี อยู่บ้านเลขที่ 109 หมู่ 8 ต.ไก่อคำ อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
9	นายสา	นายสุทธศักดิ์ เนาวบุตร อยู่ ถ.ยายแซ้ววัฒนา อ.ลหันทราย จ.บุรีรัมย์
10	นายสังข์	เจ้าแก้วนวรรฐ์ เจ้าเมืองเชียงใหม่
11	นายไหม	พระเจ้าอินทวิชยานนท์ เจ้าเมืองเชียงใหม่
12	นายก้อน	พระเจ้ากาวิโรรสสุริยะวงศ์เจ้าเมืองเชียงใหม่
13	นายบุญ	พระเจ้าอินทวโรรสสุริยะวงศ์เจ้าเมืองเชียงใหม่
14	นายปุ่น	เป็นตำรวจชื่อ สุรินทร์ ชุมวรฐายี อยู่บ้าน เลขที่ 21 ถนนพหลโยธิน ซอยเสนานิคม 1 อ.บางเขน กรุงเทพฯ

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
15	นายกุ่ม	นายขจักษ์ ปรการโพธิ์ อยู่โรงเรียนเทศบาล 8 อ.เมือง จ.อุดรธานี
16	นายวัง	เป็นตำรวจชื่อ เจริญ ชนประเสริฐ 158/6 หมู่ 1 ถ.สะพานปลา อ.เมือง จ.ระนอง
17	นายจ๊ก	นายวุฒิชัย หุ่นเหียง อยู่ 426/11 ถ.ไทรบุรี ต.บ่อ่าง อ.เมือง จ.สงขลา
18	นายนง	เป็นตำรวจชื่อ กิตติศักดิ์ คมสว่าง 499/393 ถ.ศรีอยุธยา อ.พญาไท กรุงเทพฯ
19	นายวัน	นายวรรณะ เมืองนิเวศน์ อยู่ 30 หมู่ 3 ต.เขาคอก อ.เคียนซา จ.สุราษฎร์ธานี
20	นายทุด	ทหารชื่อ ชัชชัย ทองน้อย 6/3 ซ.สลักภัณฑ์ ต.ลำโรงใต้ อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ
21	นายคำ	เป็นตำรวจชื่อ เสถียร รัตนะปิยาภรณ์ อยู่ 22/4 ถ.อีสาน อ.เมือง จ.บุรีรัมย์
22	นายอ้าย	นายถาวร มาตัน อยู่ 322 หมู่ 4 ต.แสนตอ อ.น้ำปาด จ.อุตรดิตถ์
23	นายปัด	นายไพเราะ รอดระกำ สำนักงานสาธารณสุขอำเภอฉวาง จ.นครราชสีมา
24	นายหนู	นายวสันต์ชาย เกหะวันยา อยู่หมู่ 1 ต.ปงแสนทอง อ.เมือง จ.ลำปาง
25	นายตุ๊ป	นายนราภรณ์ กลางบุรีรัมย์ อยู่ 33 หมู่ 4 ต.นาเลิง อ.เสลภูมิ จ.ร้อยเอ็ด
26	นายเวน	เป็นทหารชื่อ เฉลิมเกียรติ รามสูตร อยู่ 900/59 ถ.สุขุมวิท 103 ต.บางนา อ.พระโขนง กทม.
27	นายกำ	นายไชยยันต์ สอนมัน อยู่ 202/19 การเคหะชุมชน – รังสิต อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
28	นายบุญถึง	นายสมภพ บุญญฤทธิ์
29	นายป่า	นายวสิน จันทร์สิงห์
30	นายหอม	เกิดเป็นผู้หญิงมีชื่อว่า เกสร ทองเรือง ทั้ง 3 คนนี้ ผม (นายไพศาล) ได้ตอบว่ารู้จักดี ท่านชัยะรังษีฯ รับทราบแล้ว ยิ้มเล็กน้อย

กลุ่มที่ 4 มีหน้าที่ดูแลเรื่องน้ำและอาหารการกินต่าง ๆ มี 30 คน มีชื่อดังนี้

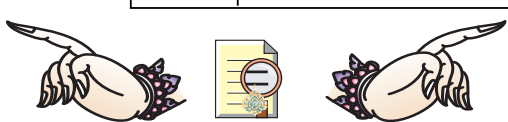
ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	นางอิน	ประสิทธิ์ ดิษฐ์จันทร์ อยู่ที่ไหนเป็นหน้าที่ของ คนอื่นจะบอกให้ ท่านชัยะรังษีฯ ได้พูดอีก
2	นางคำหอม	นางรัชวรรณ สุรวิชัย
3	นางคำแปง	นางลัดดาวัลย์ ขจรบรรค์เพชร ทั้ง 2 คนนี้ตัวข้าจะไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะรู้จักกันแล้ว ผม (นายไพศาล) ตอบรับ
4	นางคำซอน	นางวิมลจันทร์ จันทรวิโรจน์ คน ๆ นี้ตัวผม (นายไพศาล) รู้จักดีผมได้ตอบไปให้ท่าน ชัยะรังษีฯ ทราบ
5	นางมา	นางวันเพ็ญ ลีลาภรณ์ อยู่หอพักพยาบาล 6 โรงพยาบาลมหาราช – สวนดอก อ.เมือง จ.เชียงใหม่
6	นางอ่อน	นางสุนีย์ พรหมจรรย์ อยู่โรงเรียนหนองไผ่ อ.หนองไผ่ จ.เพชรบูรณ์
7	นางหวาน	นางศิริลักษณ์ ศิริรัตน์ (ฟังไม่ค่อยชัด) อยู่ 219/25 ถ.ราชดำเนิน ซ.พัฒนา 2 อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
8	นางนอง	ทิพรัตน์ จันทรา อยู่ 73/38 หมู่ 8 ต.หนองแขม อ.หนองแขม กรุงเทพฯ
9	นางเทศ	สุดาวดี คำแพง อยู่โรงเรียนกำแมต ชันติธรรม ต.กำแมต อ.กุฉินทรม จ.ยโสธร
10	นางงา	พันธ์ประภา รุ่งสมัย อยู่ 10 หมู่ 6 ต.บางคนที่ อ.บางคนที่ จ.สมุทรสงคราม
11	นางแอ่น	สมพร รักษาองค์ อยู่ 12 หมู่ 5 ช.โนนสาธิต อ.เมือง จ.ชัยภูมิ
12	นางหัด	นางสุภาพร รุ่งเรือง อยู่ 17 หมู่ 17 ต.ยางขึ้นกอ อ.เขื่อนใน จ.อุบลราชธานี
13	นางหาบ	อัมพิกา ชำนาญพงศ์ อยู่บริษัทไค้วไทยแลน ต.หนองพลับ อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์
14	นางตอง	ปรินดา อภิเมธีดำรงค์ อยู่ 1150-1151 นิเวศน์รัตน์ ต.บัวใหญ่ อ.บัวใหญ่ จ.นครราชสีมา
15	นางหม่อน	สุดา เตชะกาญจนกิจ อยู่ 187/52 ช.ปริยานนท์ ต.บางโพธิ์พาง เขตยานนาวา กรุงเทพฯ
16	นางจุม	ศิริลักษณ์ แซ่เตีย อยู่ 1095 ถ.นครไชยศรี เขตดุสิต กรุงเทพฯ
17	นางปา	นันทวรรณ จันทร์ผ่อง อยู่ 81 ถ.กันตัง ต.ทับเที่ยง อ.เมือง จ.ตรัง
18	นางจิว	นันทวรรณ ใจการุณ 63/55 หมู่ 4 ต.หนองหาร อ.สันทราย จ.เชียงใหม่
19	นางรด	ตำรวจหญิงชื่อ ศิริพร หารวิชัย อยู่ 17/22 ถ.เพชรเกษม ต.หัวหิน อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
20	นางจ้อง	อุบล โพธิ์นอก อยู่ 96 หมู่ 6 ต.แจ่งน้อย อ.แจ่งน้อย จ.ขอนแก่น
21	นางป๋อง	วิริยา ภูทอง อยู่ 8 ถ.เจริญกรุง ต.บางคอแหลม อ.ยานนาวา กทม.
22	นางจัน	เป็นทหารหญิงชื่อ เนตรน้ำทิพย์ วงศ์ชัยทรัพย์ อยู่ 315 ถ.ราชวิถี เขตพญาไทย กรุงเทพฯ
23	นางหนู	เกศริน มุ่งแสง อยู่ 10 ถ.ยะรัง ซ.ตรอก 1 ต.อาเนาะรู อ.เมือง จ.ปัตตานี
24	นางป้า	พิสมัย พันธุ์วงศ์ อยู่โรงเรียนบ้าน แพ่งพิทยาคม อ.บ้านแพ่ง จ.นครพนม
25	นางเจื่อง	รุ่งศิริินทร์ ไตรโยธี อยู่บ้าน ต.ห้อยซ้อ อ.เชียงของ จ.เชียงราย
26	นางทัด	ทิพวรรณ คุรุศิริศักดิ์ อยู่ 103/3 ถ.หลักเมือง ต.ในเมือง อ.เมือง จ.ขอนแก่น
27	นางป๋อ	จิตรลัดดา โชคมงคล อยู่ 18 หมู่ 1 ต.ด่านช้าง อ.บัวใหญ่ จ.นครราชสีมา
28	นางผ่อ	วรรณ ฉายวัฒนะ อยู่โรงพยาบาล กบินทร์บุรี อ.กบินทร์บุรี จ.ปราจีนบุรี
29	นางศร	เยาวลักษณ์ จันทร์ทินางกูร อยู่ 126/27 ซ.ไสวสุวรรณ ถ.ประชาราษฎร์ เขตดุสิต กรุงเทพฯ
30	นางป๋อง	เบญจาง แยมงามเหลือ 168/5 ถ.จรัลสนิทวงศ์ 88 แขวงบางอ้อ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ

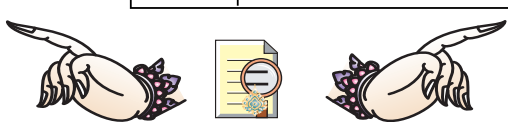

กลุ่มที่ 5 มีหน้าที่ซ่อมแซมเครื่องมือต่าง ๆ ที่เสีย (ชำรุด) ในการตากถาง ตัดต้นไม้
มีชื่อดังนี้

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	นายต้น	ครูบาเจ้ามหายศ อยู่วัดท่าวังพร้าว อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
2	นายกัว	ครูบาเจ้าโสภา วัดถวาย อ.หางดง จ.เชียงใหม่
3	นายเล่น	ครูบาสุริยะญาณรังสี วัดทรายมูล อ.หางดง จ.เชียงใหม่
4	นายจ้อย	ครูบาโสภา วัดป่าแดด บ้านกาด อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่
5	นายดง	ครูบาปัญญา วัดมะกับทองหลวง อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่
6	นายปิ้ง	ครูบาก้องแก้ว วัดพันตน อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่
7	นายจืด	ครูบาสุรินทร์ สุรินโท วัดพันตน อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่
8	นายเฟื่อน	ครูบาจันทร์ วัดแม่อาวน้อย อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่
9	นายฮาบ	ครูบากิตติ อยู่วัดหัวริน บ้านทุ่งสะโตก อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่
10	นายสีท	ครูบานูญเป็ง อยู่วัดท่าโป่ง ต.บ้านแม อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
11	นายคัด	ครูบามา อยู่วัดศิริชัยนิมิตร บ้านกัวแลป่าเป้า อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่
12	นายกูปมุง	ครูบาอินสม อยู่วัดบุญยืน อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่
13	นายสุด	พระครูศรีวรรณ อยู่วัดกัวแลหลวง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
14	นายมั่ง	พระครูแก้ว อยู่วัดศรีชุม อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่
15	นายต๋น	พระครูฉัตรไชย อยู่วัดมะขามหวาน อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
16	นายจัม	พระครูคำ อยู่วัดธรรมชัย อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
17	นายปิ้ง	พระครูบุญสม วัดฉิมพลีมงคล อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
18	นายป้อม	พระครูพุทธญาณ วัดจอมแจ้ง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
19	นายโชค	ตุ้เจ้าคำนึ่ง อยู่วัดศรีเกิด อ.เมือง จ.เชียงใหม่
20	นายคำ	นางพงศ์ศีล ศรีวรวิบูลย์ 22/2 หมู่ 9 ซอยสุขาภิบาล 1 อ.วังน้ำเย็น จ.สระแก้ว
21	นายคำ	เป็นทหารชื่อ อุสาหะ หาญชนบท อยู่ ต.คงพระราม อ.เมือง จ.ปราจีนบุรี
22	นายคำมา	เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงมีชื่อ ทิพย์วัลย์ ชนธรรมทิศ 110/13 หมู่ 11 ถ.เอกชัย ต.บางขุนเทียน อ.บางขุนเทียน กรุงเทพฯ
23	นายคำ	เกียรติศักดิ์ วรจิตรานนท์ อยู่ 238/5 ถ.จรัล สนิทวงศ์ ต.บางอ้อม อ.บางกอกน้อย กทม.
24	นายผุย	นายริชาร์ด บุญนวงศ์ โรงพยาบาลร่อนพิบูลย์ อ.ร่อนพิบูลย์ จ.นครศรีธรรมราช
25	นายมัด	นายวัฒนชัย ปีกาศิล อยู่โรงพยาบาลวัดเพลง อ.วัดเพลง จ.ราชบุรี
26	นายนวล	เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อนิภาพรรณ पालกะวงส์ณ อยุธยา อยู่โรงพยาบาล ชลประทาน อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
27	นายป้อม	นายวิชัย เต๋อชุตระกุล อยู่ 123 หมู่ 4 ต.ทับสะแก อ.ทับสะแก จ.ประจวบคีรีขันธ์
28	นายฮัก	นายมานัส บุญคำเนินพานิช อยู่ 199/1 ก.ม. 30 ซอยฟอกหนัง ต.ท้ายบ้าน อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
29	นายหัน	นายวิชัย เหมือนใจ 42 หมู่ 2 ต.คลองสาม ประเวศ อ.ลาดกระบัง กรุงเทพฯ
30	นายจ๊ก	นายอุทัย สุขศิริ บ้านตำบลบางพุทรา อ.เมือง จ.สิงห์บุรี

กลุ่มที่ 6 มีหน้าที่คอยดูแลผู้เจ็บไข้ได้ป่วยอันเนื่องมาจากการสร้างวัดวนาราม
(น้ำบ่อหลวง) มีชื่อดังนี้

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	นายจั่น	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ มุนี แก้วปลั่ง
2	นายโท	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ กำพล กลั่นกลั่น
3	พันหมอน	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ ผจกญ วงศ์ตระหง่าน
4	นายหม่น	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ วชิระ โมกมล หมอหม่นนี้ตัวข้าชยะรังษีฯ ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะหมอหม่นนี้ชาวโลก มนุษย์รู้จักดีไปถามเขาเตื่อะ (เถอะ)
5	นายแก้วมา	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ ประเสริฐ เสตสุบรรณ หมอกคนนี้ผม (ไพศาล) รู้จักครับ ผม(ไพศาล) ได้บอกให้ท่านชยะรังษีฯ ยืมให้เล็กน้อย
6	นายจันทร์	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ สุพจน์ วุฒิการณ
7	นายแก้วดำ	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ ธาดา มาร์ติน
8	นายหลัก	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ ปิยะ เนตรวิเชียร

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
9	นายเจ๊ก	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ วิรัตน์ พัฒนาภรณ์
10	นายปู้ก	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ อุทัย เจษฎาพันธ์
11	นายค้อน	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ ดำริ ดำรงค์ศักดิ์
12	นายเอื่อน	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ ธีระ ศิริสันทนะ
13	นายห้อน	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ วัชร ภูมิเวทย์พงศ์ธร
14	นายหับ	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ ห้องสิน ตระกูลทิวากร หมู่มุขนี้ลำดับที่ 6-14 ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะเป็นหน้าที่คนอื่นที่จะบอกให้ ท่าน ชัยยะรังษีฯ พุดขึ้น
15	นายแยง	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ ชองเรนหยาง อยู่สถาบัน พฤกษศาสตร์เมืองคุนหมิง ประเทศจีน
16	นายตอง	นายเฉลิมชัย เอี่ยมธีรารามกุล 104/8 ถ.กรุงเกษม เมืองบางกอก (กรุงเทพฯ)
17	นายตัน	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ สุวัฒน์ มหัทธินันต์กุล
18	นายปาด	ได้เกิดเป็นหมอชื่อ บุญเลิศ ลิ้มทองกุล
19	นายเลียม	นายเทิด เทศประทีป
20	นายปัด	หมอชื่อ สุรัช วิจารณ์ไกลกิจ
21	นางยวย	หมอชื่อ วิไลวรรณ วิจารณ์ไกรกิจ
22	นางโหมง	หมอชื่อ อาจุฑา วิจารณ์ไกลกิจ
23	นายชวด	หมอชื่อ บรรลุ ศิริพานิช หมู่มุขนี้ลำดับที่ 15-23 ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะต่อไปภายหน้าจะได้พบกันเอง ท่านชัยยะรังษีฯ พุดขึ้น
24	นางจิ้น	นางมณี เกตุวาจา 25/1 หมู่ 6 ต.ทะเลชุบศร อ.เมือง จ.ลพบุรี

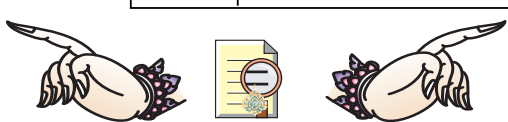
ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
25	นางกาด	นางแดงโม สุขต่าย 106/1 ซอยวัดไผ่เงิน แขวงบางโคก เขตยานนาวา กรุงเทพฯ
26	นางซอน	นายซุงเม้ง แซ่จิ้ว
27	นางโจ้ง	นางนงเยาว์ แซ่จิ้ว (ทั้ง 2 คนนี้ ลำดับที่ 26-27 อยู่ที่บ้านตำบล ดอนหัวล้อ อ.เมือง จ.ชลบุรี)
28	นางถ่อน	นางบำรุง งามสม 73 ถ.สุนทรภู่ อ.แกลง จ.ระยอง
29	นางสุข	นางผูก วินิชาคม 94/2 หมู่ 5 ต.ตลาดบางเขน อ.บางเขน กรุงเทพฯ
30	นางลาบ	สมทรง กาญจนจิต 1776/6 ถ.จรัลสนิทวงศ์ ซ.ร่วมพัฒนา แขวงบางพลัด เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ

กลุ่มที่ 7 มีหน้าที่ป้องกันสัตว์ร้ายต่าง ๆ ไม่ให้เข้ามาในบริเวณคนทำงานในเวลา
กลางวัน และในเวลากลางคืนก็สูมไฟไต้ยุง มด รื่นต่าง ๆ ไม่ให้เข้ามา
รบกวนมี 30 คนมีชื่อดังนี้

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	นายเอิบ	นายสมเกียรติ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา อยู่ 10 หมู่บ้านคลองจั่น ถ.สุขาภิบาล 1 อ.บางกะปิ กรุงเทพฯ
2	นายเปียง	นายวาทัญญ วงศ์สัจจา อยู่ 363 หมู่ 4 ถ.ประชาอุทิศ ซ.วิเชียร แขวงบางมด เขตราชวัชรบุรณะ กรุงเทพฯ
3	นายฮาด	นายเปรม ประพันธ์ธองอาจ อยู่ 151/1 ถ.นครชัยศรี อ.คูสิต กรุงเทพฯ

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
4	นายต๋าม	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประจัญ บุญใหญ่ อยู่ 39 ซ.วิวัฒน์เวียง เขตสัมพันธวงศ์ กทม.
5	นายคับ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกาญจนศักดิ์ เจริญยิ่ง อยู่ 39/83 ซ.มัยลสภ ต.จรเข้บัว อ.บางกะปิ กรุงเทพฯ
6	นายกุง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายราชนทร์ สมใจนึก 115/2 ถ.บางกอกน้อย คลิ่งชัน อ.บางกอกน้อย กรุงเทพฯ
7	นายปุ่น	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิกร ลีลาพรอุดม 75 ถ.นิพัทธสงคราม 1 ซ.15 อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
8	นายอุด	เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ สมควร จันทน์นัย 53/38 ซ.บ้านถาวรนิเวศน์ 2 ต.บางนา อ.พระโขนง กรุงเทพฯ
9	นายทะ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นตำรวจชื่อ ไพศาล สุวรรณทา 112 หมู่ 3 ต.แะะ อ.ครบุรี จ.นครราชสีมา
10	นายราด	เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ สมโภชน์ สะพานนก 4/4 ถ.ศรีภูมิ ซอย 1 อ.เมือง จ.เชียงใหม่
11	นายหา	เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ประสพกรณ์ โพธิ์สุข ตำรวจผู้นี้ผม (นายไพศาล) รู้จัก ท่านชัชยะรังษีฯ ได้ยินผมบอก แล้วยิ้มให้ผม (นายไพศาล) เล็กน้อย
12	นายเจื่อน	เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ สมัย คำชมพู 48/2 หมู่ 3 ต.ทุ่งหัวช้าง อ.ทุ่งหัวช้าง จ.ลำพูน

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
13	นายเตี้ยง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประสิทธิ์ คอนประสั่ม 113 หมู่ 10 ต.โนนจาน อ.บัวใหญ่ จ.นครราชสีมา
14	นายทุด	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมเกียรติ ทับจีน 44 ถ.ราชเทวี ซ.สุจริต 1 อ.คูสิต กรุงเทพฯ
15	นายกำ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธีระ นฤมลวัฒนศักดิ์ 269/46 ถ.สาทรใต้ ซ.โรงน้ำแข็ง อ.ยานนาวา กรุงเทพฯ
16	นายอุ่นแสง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนาวิน พูนสวัสดิ์ 29/154 หมู่ 5 ซ.วัดบุญประดิษฐ์ แขวงบางแคเหนือ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ
17	นายฝ่อ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพิชญ พหลโยธิน 117 ถ.ราชดำริ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ
18	นายขันคำ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวีรสันต์ สังคมาสนติ 52 หมู่ 12 ต.บางหล้า เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ
19	นายเจ๊อก	เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อว่า ยูวัฒน์ พุฒซ้อน 28/13 ถ.ลาดพร้าว 80 ต.วังทองหลาง เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ
20	นายสังข์	เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ทรงศักดิ์ เสรีถนอมกุล อยู่ 68 ถ.ชยางกูร ซ.สุขาสงเคราะห์ อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
21	นายคั่น	เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ พงศ์สวัสดิ์ สีแกบ้าน 70/4 หมู่ 5 ต.วังสามหมอ อ.วังสามหมอ จ.อุดรธานี

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
22	นายคั้ง	เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ สิ้น สกุลศรี 230/33 หมู่ 5 ซ.ค่าย-สุธรรมพิทักษ์ ต.โพธิ์กลาง อ.เมือง จ.นครราชสีมา
23	นายแพว	เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ สืบพงศ์ คงพิบูลย์ 127/9 หมู่ 7 ถ.พหลโยธิน ต.เขาพระงาม อ.เมือง จ.ลพบุรี
24	นายตาด	เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ วิฑูรย์ ปทุมราษฎร์ 180 หมู่ 4 ต.ท่าด่าน อ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา
25	นายขัด	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมชาย เล็งสุวรรณ 184/2 หมู่ 2 ต.ด่านขุนทด อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา
26	นายปวย	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเสนาะ ชะรวาย 71 หมู่ 6 ต.ศรีสังขาลย์ อ.ศรีสังขาลย์ จ.สุโขทัย
27	นายราน	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายมณฑล นาวารัตน์ 141/4 หมู่ 9 ต.พรหมโลก อ.พรหมคีรี จ.นครศรีธรรมราช
28	นายหลาย	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสนั่น วิไลประสงค์ 244/1 หมู่ 1 ต.เขาพระ อ.รัตภูมิ จ.สงขลา
29	นายทน	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสาโรจน์ กล้าโหด 406/2 ถ.เพชรเกษม ต.ท้ายช้าง อ.เมือง จ.พังงา
30	นายหวัน	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญเลิศ กันทะวงศ์ คน ๆ นี้ผม (นายไพศาล) รู้จักดี ท่านชัยยะ รังสีปะโคเศรษฐีก็ได้ยืมที่มุมปากนิกหนึ่ง

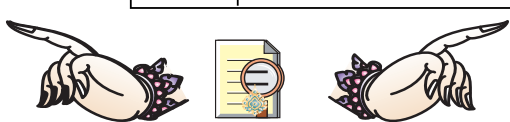

กลุ่มที่ 8 มีหน้าที่ปรับพื้นแผ่นดินบริเวณที่จะสร้างวัดให้เรียบร้อย และไถ่ไม่ให้เป็น
ดินขรุขระมี 30 คนมีชื่อ ดังนี้

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	นายใจ	เกิดมาชาตินี้เป็นหมอชื่อเอกสิทธิ์ วงศ์ศิริกุล
2	นายมา	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเอกสิทธิ์ ชุมวรรฐายี
3	นายผก	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพรชัย กิตติปัญญางาม
4	นายจุ่ม	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายคมศักดิ์ รัตนวิจิตร
5	นายปิ่น	เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อเทียน เฟื่องฟูสกุล
6	นายหนาน	เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อปัทมสรา งานจิตรสุขศิริ คนกลุ่มนี้ (อันดับที่ 1-6) ตัวข้าชยยะรังษีฯ จะไม่ขอบอกที่อยู่ให้เพราะเป็นหน้าที่คนอื่น ที่จะบอก
7	นายกำน	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายถวิล ปัญญาอนุภรณ์ อ้อ! ท่านกำนันถวิล ผม (นายไพศาล) รู้จักดี ท่านชยยะรังษีฯ ฟังผมพูดเสร็จ แล้วหัวเราะ
8	นายหีด	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไกรศรี นาคประเสริฐ
9	นายนิล	เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงมีชื่อว่า นางเฮียง โกมุทพงศ์พานิช คนกลุ่มนี้ลำดับที่ 8-9 ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะต่อไปภายหน้าจะได้พบกันเอง ท่านชยยะรังษีฯ พูดขึ้น
10	นายสาย	เกิดเป็นผู้หญิงชื่อ สุปราณี วัฒนสิน อยู่วิทยาลัยครู ชม.
11	นายแซม	เป็นตำรวจชื่อภาณุวัฒน์ ภูจอมเพชรอยู่วัดเจ้า จ.ตาก

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
12	นายใส	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสันติ หล่อโลหะการ อยู่เมืองหละกอน จ.ลำปาง
13	นายกาบ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายทองต่อ กล้วยไม้ ณ อยุธา
14	นายปิง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพยอม ชองทอง
15	นายเสนทิ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุจริต เพียรชอบ
16	นายถิ่น	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจักรภพ เพ็ญแข
17	นายจ๊ก	เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางกาญจนา นาคสกุล คนกลุ่มนี้อันดับที่ 13-17 เขารู้จักกันเนื้อและ ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่ ท่านชัชยะรังษีฯ ได้พูด ล่ำทับขึ้นเพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะ บอกให้
18	นายเป้งและ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายภมร เสนาฤทธิ์ คน ๆ นี้ล่ำในเมืองมนุษย์รู้จักแล้วนะ ท่านชัชยะรังษีฯ ได้พูดขึ้น ผม (นายไพศาล) ตอบว่าครับผมรู้จักดี
19	นายขอดคำ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไพบูลย์ ภาณุวัฒนวงศ์ อยู่เมืองบางกอก กรุงเทพฯ คน ๆ นี้เป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้ ท่านชัชยะรังษีฯ กล่าวขึ้น
20	นายคำยอด	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุทัศน์ รัตนบุญชร อยู่เมืองบางกอก กรุงเทพฯ คน ๆ นี้ต่อไปจะรู้จักกันเอง
21	นายคำแดง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุภโชค โพธิ์พัฒนานนท์ อยู่เมืองบางกอก กรุงเทพฯ

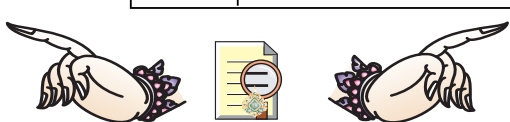
ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
22	นายคำบก	คน ๆ นี้เป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้ท่านชัชยะรังษีฯ กล่าวขึ้น เกิดมาชาตินี้เป็นหมอชื่อ สุรพงศ์ อำพันวงศ์ อยู่กรุงเทพฯ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สันทัด อินทรเทพ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า วิทยา ป้อมเสมาพิทักษ์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สุเทพ ต่ายทรัพย์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ศักดิ์ศรีรินทร์ บุญมัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สุทัศน์ แก้วปัญญา คนหมู่นี้ (ลำดับที่ 23-27) ถ้ำล่อมในเมืองมนุษย์ (ไพศาล) มีโอกาสพบ นายปานเทพ ชมภูรัตน์ หรือนายประภาส พลเวียง แล้วให้ถามเอาเถอะเขาจะบอกที่อยู่ให้ท่านชัชยะรังษีฯ พุดพร้อมกับหัวเราะในลำคอ เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ คำรณวิทย์ ฐูประจาง เกิดมาชาตินี้เป็นหมอชื่อ สุขชัย เจริญวัฒนกุล เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ สมชาย แซ่มซ้อย ทั้ง 3 คนนี้ ตัวข้าชัชยะรังษีฯก็ไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะต่อไป ภายหน้าจะพบกันเอง
23	นายเพย	
24	นายคำสาย	
25	นายสุขสาย	
26	นายคำน้อย	
27	นายมาบ	
28	นายสุน	
29	นายหมั่ง	
30	นายสอนแก้ว	

กลุ่มที่ 9 มีหน้าที่คอยเป็นกำลังเสริมให้กับหมู่หรือกลุ่มอื่น ๆ ที่ขาดแคลนคน มี 30 คน มีชื่อดังนี้

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	นายน้อย	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธวัช
2	นายกำย	วัฒนากุลเกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุกิจ

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
3	นายคำมา	ทฤษฎีรักษ์2 คนนี้ ล่ามในเมืองมนุษย์ (ไพศาล) รู้จักดีแล้วนะ ผม (ไพศาล) ตอบว่า ครับรู้จักดี เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ ชาติชาย สุภาพ 101/45 หมู่ 3 ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี
4	นายคำถา	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมจิต งามวินิจัย 467/15 ถ.เทอดไทย ต.บางยี่เรือ เขตธนบุรี กรุงเทพฯ
5	นายคำบัว	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางพงศ์พันธ์ นันทขว้าง
6	นายคำคำ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอภิชาติ อติเวทิน
7	นายหัว	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปานเทพ ชมภูรัตน์
8	นายป้าง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประภาส พลเวียง
9	นายชันจาบ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุรศักดิ์ ชันดิธรางกูร
10	นายสานคำ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสนั่น ทาระวัน
11	นายโทะ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิการ นันตะภูมิ
12	นายโล่	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมเดช วุฒิการณ
13	นายยัน	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ปิยะ จักรพันธ์ 29/14 ถ.จอมทอง ซ.อพยพ1 อ.บางขุนเทียน กทม.
14	นายมุง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมศักดิ์ นาวายุทธ
15	นายฮาด	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า คุณพงศ์อินทร์ ณ ลำพูน
16	นายคำสุข	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า คุณสุรศักดิ์ ณ เชียงใหม่
17	นายธรรมธิ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชนินทร์ อารีหนู
18	นายคันธาระสะ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจตุรพร วัฒนาสุรกิตต์ ทั้ง 2 คนนี้ล่ามในเมืองมนุษย์รู้จักดีแล้วนะ ผม (ไพศาล) ตอบว่าครับรู้จักดี

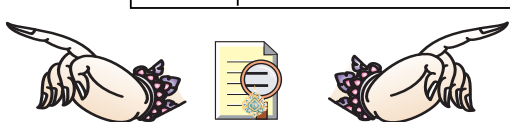
ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
19	นางแพ้ว	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางมาณี กลั่นกลั่น
20	นายคับ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุกัญญา นิมานันท์
21	นางบัว	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางมะลิวัลย์ ดำรงค์ศักดิ์
		ทั้ง 3 คนนี้ (ลำดับที่ 19-21) เป็นหน้าที่ของ คนอื่นจะบอกให้ ท่านชัชยะรังษิฯ ได้เอ่ยขึ้น
22	นางแถบ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางนภาพร เอี่ยมธีรางกูร คนนี้อยู่ที่ไหนถ้าพบ นายเฉลิมชัย เอี่ยมธีรางกูรให้ถามเขานั้น เขาจะบอกให้ ท่านชัชยะรังษิฯ ได้กล่าวขึ้น
23	นายแดง	เกิดมาชาตินี้เป็นทหารหญิงชื่อ อัญชลี ถูกขัง 109/99 ถ.ลาดพร้าว 18 ต.ลาดยาว อ.บางเขน กรุงเทพฯ
24	นางขันคำ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เจ้าดวงเดือน ณ เชียงใหม่
25	นายขวง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า คุณสุริย์ ณ เชียงใหม่ อ้อ! 2 คนนี้ ผมรู้จักคนหนึ่งคือคุณสุริย์แต่ เจ้าดวงเดือนรู้จักแต่ชื่อไม่เคยเห็นตัว ผม (นายไพศาล) ได้พูดให้ท่านชัชยะรังษิฯ ได้รับรู้ไว้
26	นางเหลื่อ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสมศรี วังทองคำ คน ๆ นี้ตัวข้าไม่ขอบอกที่อยู่เพราะต่อไป ภายหน้าจะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้
27	นางผอง	เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ พรจันทร์ พงศ์พรหม 185/45 ซ.ข้าง รพ.ทหารเรือ ต.บุคคโล เขตธนบุรีกรุงเทพฯ
28	นางผัน	เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ เพ็ญแข อินไพโรจน์ 315 ถ.ราชวิถี อ.พญาไท กทม.

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
29	นางทั้ง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สัญญา คงสมบูรณ์เวช คน ๆ นี้ตัวข้าฯ ยะรังมิฯ ไม่ชอบบอกที่อยู่ เพราะจะเป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอกให้
30	นางคำหล้า	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเตือนใจ เทวกุล ณ อยุธยา 22/1 หมู่ 1 ถ.สุขสวัสดิ์ฯ.จัดสรรการคลัง อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ

สำหรับหมู่คนที่ชอบเบียดเบียนสัตว์ ชอบทรมาณสัตว์ และเกิดมาชาตินี้มี
ชื่อในโลกมนุษย์ ดังนี้

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	นายอุ่นตะ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญศรี อิทรลักษณ์ 110 หมู่ 6 ต.บ้านโป่ง อ.พริ้ว จ.เชียงใหม่
2	นายพันสะ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเศกสรรค์ วัฒนะศักดิ์ 176/12 หมู่ 1 ต.นบพิตร อ.นบพิตร จ.นครศรีธรรมราช
3	นายยวบ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิทวัส นิยมญาติ 6 หมู่ 7 ต.ช้างกลาง อ.ช้างกลาง จ.นครศรีธรรมราช
4	นายพอด	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเอือน อุดทา อยู่บ้านในเจียงฮาย (เชียงราย)
5	นายปิ้ง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเสรี หลิมกำเนิด อยู่ขนส่ง คนทั้ง 5 คนนี้ปัจจุบันก็ได้รับวิบากกรรม ของแต่ละคนแล้วได้รับวิบากกรรมอย่างไร ก็ให้คนในโลกมนุษย์ที่อยากรู้ยากทราบ ไปตามเอาเอง

ส่วนทุกขะตะ หรือหมู่คนที่มิแต่่น้ำเลือดน้ำหนอง ได้มีศรัทธามาช่วยสร้าง
วัดนี้อยู่ 10 คน นั้นเกิดมาในชาตินี้ เขาเหล่านั้นได้สมปรารถนาทุกคนและมีชื่อใน
ชาตินี้ ดังนี้

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชาติชื่อ
1	นายเต็ง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสัญญาชัย สุรัตน์ภิญโญกุล 394/5 หมู่ 4 ถ.สุขสวัสดิ์ 27 เขตราษฎร์บูรณะ ซ.ราษฎร์พัฒนา กรุงเทพฯ
2	นายขอด	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปิยะคนัย พันธ์แดงโม หรือแดงโมพันธ์ (ฟังไม่ชัด) คน ๆ นี้ท่านชัยยะรังสีได้บอกว่าไม่ชอบบอก ที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้
3	นายขาน	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายคำแดง เจซอ
4	นายหมู	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายตาน ทั้ง 2 คนนี้ท่านชัยยะรังสี ได้บอกว่าไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไปข้างหน้า จะได้พบกัน
5	นายหับ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุรศักดิ์ ไพโรหิรัญ 37/14 ซ.วัดคงมูลเหล็ก อ.บางกอกน้อย กทม.
6	นายตีบ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า เป็นทหารชื่อ วโรดม เจียรสกุลเป็นทหารเรือ (เรือ) เนื่อ ท่านชัยยะรังสีฯ พูดพร้อมกับหัวเราะ
7	นายซาง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบดินทร์ โกศลพิศิษฐ์
8	นายคำบาง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอริชาติ ชุมนันทน์
9	นายผอง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายทวีวัฒน์ ไทยเกิด ทั้ง 3 คนนี้ (ลำดับที่ 7-9) ตัวข้าชัยยะรังสีฯ ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่คนอื่นที่จะ บอกให้

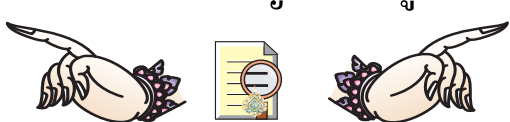

ลำดับ	ชื่อ	ปัจจุบันชื่อ
10	นายอับ	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุเมธ ชีระธาดา คน ๆ นี้ตัวข้าชั้ยยะรังมิฯได้ไปพบที่ประม เกาะสมุยเมื่อ 12 ปีในโลคนุษย์ที่แล่นือ ผม (นายไพศาล) ตอบว่า อ้ออย่างนั้นหรือ

และในส่วนของผู้เจ้าสี่ที่ได้ทำบาปกรรมไว้เช่นลักขโมยดินก็ ดินขอเบีย
หอย (เงินทอง) ของวัดไปให้ญาติกา (ญาติ) และอญาติกา (ไม่ใช่ญาติ) และเป็นของ
ตัวเองด้วย โดยไม่ได้รับอนุญาตจากหมู่สงฆ์ และไม่ท่องคำสวดใช้หนี้ข้าว ฉนั้นแล้ว
ก็นอน ไม่ได้ปฏิบัติธรรม กินแรงคนอื่นด้วย ผู้เจ้าสี่จึงได้รับวิบากกรรมทุกภพทุก
ชาติ จนถึงชาติปัจจุบัน โดยได้มาเกิดชาตินี้เป็นสุนัข (หมา) อันลำบากยิ่งนัก ซึ่งสุนัข
ตัวนี้ล่ามในเมืองมนุษย์ (นายไพศาล) จะได้พบในเวลา 2 ปีข้างหน้า โดยจะไปพบ
ที่ในวัดแห่งหนึ่งในเขตตำบลเวียงยอง เมืองหละปุ่น (ลำพูน) “แล้วมันเป็นหมาไทย
หรือหมาฝรั่ง” ผม (นายไพศาล) ถาม “เออ! ไปดูเองเถอะ ถึงเวลาถึงจะได้เห็น (เห็น)”
ผมเลยตอบรับว่า “ครับ”

เฮ้อ ! นี่นะล่ามในเมืองมนุษย์ในครั้งนั้นมีสาธุเจ้าต้นหนึ่ง (องค์หนึ่ง) ได้
ปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัด อยู่ที่วัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) นี้ มีชื่อว่าท่านสาธุเจ้า
อุตตะโร ท่านได้นั่งปฏิบัติธรรมจนงูเหลือมกินท่านไป ท่านจึงเข้าญาณถอดจิตไป
ก่อน ชาวบ้านเรียกกันว่า “ครูบาถูกลืน” (กลืน) ซึ่งศรัทธาชาวบ้านสมัยนั้นก็ได้ออก
ไวัตรงนั้นแล้วเรียกว่า กูครูบาถูกลืน (กลืน) ตั้งแต่นั้นมา ต่อมาท่านก็ได้เวียนว่ายตาย
เกิดจนมาเกิดล่าสุดเป็นท่านสาธุครูบาเจ้าอภัยสารทะสังฆปาโมกข์อยู่วัดฝายหิน
อ.เมือง จ.เชียงใหม่ แล้วในปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม

เมื่อท่านชั้ยยะรังมิฯ พุดจบแล้วท่านได้ย้าต่อว่าเมื่อล่ามในเมืองมนุษย์
(นายไพศาล) ได้มีโอกาสพบหมู่คนเหล่านี้ ก็ขอให้ช่วยบอกเขาเหล่านั้นด้วยว่า
จงหมั่นรักษาศีล ทาน ภาวนา ให้ดีอย่าได้ประมาทในคุณของพระรัตนตรัยอย่า
หลงใหลในลาภ ยศ สรรเสริญ รูปร่างหน้าตาว่างามดี หล่อดี เพราะถ้าทุกคนทำ
ตรงข้ามที่ได้บอกไว้ คือ กระทำบาปกรรมต่าง ๆ นา ๆ มีความหลงใหลในลาภ ยศ
สรรเสริญ ติดในรูปธรรม นามธรรม จนมองเห็นคนที่ต่ำต้อย มีโอกาสน้อยกว่า

ไม่ใช่คน ภพชาติต่อไปก็จะไม่ได้เกิดเป็นมนุษย์อีก ก็จะได้เกิดเป็นอย่างอื่นที่ต่ำกว่าการเป็นมนุษย์ แต่ถ้าหากทุกท่านหมั่นรักษาศีล ทาน ภาวนา ฯลฯ บุญกุศลที่ได้ทำก็จะส่งผลให้ไปเกิดเป็นมนุษย์อีกในเวลา 800 – 1000 ปีข้างหน้า และจะได้มาบูรณะวัดน้ำบ่อหลวงให้ฟื้นฟู มีความเจริญรุ่งเรืองอีกครั้งหนึ่งเพราะว่าวัดนี้จะต้องรกร้างไปตามสภาวะโลก เมื่อมีความเจริญย่อมมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา โดยทุกท่านจะได้มาเกิดในโลกมนุษย์ มีชื่อดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีหน้าที่ตัดต้นไม้ที่เป็นป่าที่บ่อออกจากบริเวณนั้น

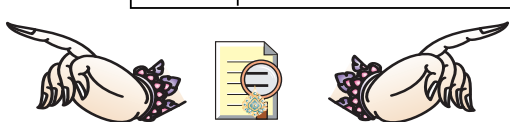
ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800 – 1,000) ปี ชื่อ
1	ท่านชัยยะรังสีปะโคเศรษฐี	ท่านครูบาสุภา คุณาลังกาโร
2	นายบุญนำ ณ สงขลา	นายวิรวัดน์ ภัทรสุข
3	นายสมชาย รัชดาธิกุล	นายธรรมรงค์ อรัญยกุล
4	นายสุวัฒน์ ภัคคะพงพันธ์	นายสมทรง คำเงินศรี
5	นายอภิรัฐ แชะอามา	นายชำนาญยศศักดิ์ ศรีสง
6	นายไพศาล ฤาชัย	นายภัทรพงศ์ แยมสีทอง
7	นางสายพิณ หลักบุญ	นางจันทนา ธนาพงศ์
8	นายวีระพงศ์ ศรีพุทธรินทร	นายจรินทร์ สายสุธีร์
9	สุธารา ห่วงสุวรรณ (เป็นทหาร)	เป็นทหารชื่อจตุรงค์ สายจิรดา
10	นายสุบัน สุนนท์	นายขวัญ วรรณทร์ญา
11	ณรงค์ศักดิ์ ดีวัฒนกุล	เป็นทหารชื่อโกเมน ทักษิณา
12	นายศักดิ์เทวิน โมราชาติ	นายพิษณุชัย ชูเกียรติมณี
13	นายเจนวิทย์ คำนิ้งผล	นายวิระพงศ์ อนุศิลป์ศักดิ์
14	นายสุธรรม รัตนชัย	นายสิทธิโรจน์ เอี่ยมมงคล
15	เป็นทหารชื่อสมศักดิ์ วิหกรัตน์	เป็นทหารชื่อนายวรวิทย์ สันติพัฒนา
16	นายประชา ยินดี	นายราชัน มั่งเสวี
17	นายเจียม พลทะกลาง	นายยุทธนา หลวงสังสิทธิ
18	นายจารุวัฒน์ อ้วนเต็ม	นายมงคล ชูชีพธนาวงศ์
19	นายคำมี สืบหล้า	นายภาสกรณ์ วิริยพันธ์

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
20	นายอักรเดช เขียวหวาน	นายมนตรี พลัดสติย์
21	นายปรีชา ภูมิลำเนา	นายไพโรจน์ วิจารณ์จันทร์
22	นายสฤษดิ์ ไกรบุตร	นายภานุพงศ์ วชิระบุญย์
23	นายเฉลียว ซาทรง	นายภิญโญ อรุณคณา
24	นายสุธีระพงศ์ เทิดธรรมปรากฏ	นายวีรวัฒน์ พัฒนพงศ์ชัย
25	นายเปรม คำภีระแปง	นายบรรลุ ปานสินทอง
26	สุนันท์ คำภีระแปง	นายชัยสิทธิ์ อุดมโชค
27	อภัย ภูบุตรอภัย	นายจรงค์ศักดิ์ พาดวงมี
28	นายจรัญ สมบูรณ์	นายจิรพัฒน์ เสริมสานติ
29	นายเจษฎา บุญสวัสดิ์	นายปารกรรม งามอุดม
30	นายสมบัติ บุญเจือ	นายพิทยา เสดียรจันทร์

กลุ่มที่ 2 มีหน้าที่ปั้นก้อนอิฐ ดินขอ (กระเบื้อง) เพื่อสร้างน้ำบ่อหลวงโบสถ์ วิหาร หอสง หออาบ กุฏิเป็นต้น

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800 – 1,000) ปี ชื่อ
1	ครูบานบุญมา ปาระม	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
2	ครูบาพรหมเสน พรหมเสโน	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
3	ครูบาลีทิ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
4	ครูบามโนชัย	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
5	ครูบาพุทธวิงค์ธาดา	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
6	ครูบาเสาร์ อินทนนโท	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
7	ครูบาอนุ ธรรมวุฒิ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
8	ครูบาหวัน มหาวโน	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
9	ครูบาอุ่นเรือน โพธิโก	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
10	ครูบานบุญตัน สุวัณโณ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
11	ครูบานบุญปิ่น ธรรมปัญญา	หมดเชื้อเกิดไปก่อน

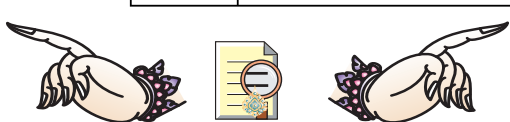
ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
12	ครูบานบุญมา เมโธ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
13	ครูบานบุญปิ่น ธรรมปัญญา	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
14	ครูบาควงดี สุภัทรโท	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
15	ครูบานบุญมา ปัญญา	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
16	ครูบาวิเชียรปัญญา	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
17	ครูบาไฟ ญาณวุฒิ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
18	นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
19	นายอมรพันธ์ นิมานันท์	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
20	นายวรศักดิ์ นิมานันท์	นายอภิชัย สุตากม
21	ท่านขุนอนุพลนคร	ท่านครูบาเจ้ากฤษณา ชะยะวังโส
22	นางคำบาง นิมานันท์	นายเสกสรรค์ ทรงสมบุญ
23	ครูบาอินตา	ท่านครูบาเจ้าทรงเดช คัมภีโร
24	ครูบาสิงห์วิชัย	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
25	พระครูอินตา วรรณมโ	ท่านครูบาเจ้าอดิศักดิ์ อธิปัญญา
26	ครูบาคำ ขันติยาภรณ์	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
27	ครูบาทอง สิริมงคล	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
28	ครูบาหอม โพธิโก	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
29	ครูบาแสน ญาณวุฒิ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
30	ครูบาดี ญาณวุฒิ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน

กลุ่มที่ 3 มีหน้าที่เผ่าต้นไม้ที่ตายแล้วตลอดจนซากสิ่งของต่าง ๆ ที่ไม่ต้องการ
ออกไปจากบริเวณที่สร้างวัด มีชื่อดังนี้

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
1	นายชัยณรงค์ สุรวิชัย	ท่านครูบาเจ้าพิทยา สุมังคโล
2	นายศิริศักดิ์ ทนปรียะชญา	ท่านครูบาเจ้าพิชิตพงศ์ วรปัญญา
3	นายจิรศักดิ์ ตันปรียะชญา	หมดเชื้อเกิดไปก่อน

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
4	นายสถลฐิติ ตระการศักดิ์กุล	ท่านครูบาบุญญศักดิ์ สุทฺตโน
5	นายเสาร์ วงศ์ชัย	นายสามารถ ธรรมนิยาม
6	นายวิวัฒน์ วงศ์ชัย	นายขจร นาคนิมิตร
7	ยุพินธ์ ศรีสุวพันธ์	นายทรงศักดิ์ อรุณชาติ
8	นายปฐม ทองดี	นายสันติ เชวงมีวัน
9	นายสุทิสศักดิ์ เนาวบุตร	นายชูชัย พูนเพ็ญดี
10	เจ้าแก้วนารัฐ	ครูบาเจ้าเศรษฐพงศ์ วาสโน
11	พระเจ้าอินทวิชยานนท์	ครูบาเจ้าวิลาส กมโล
12	พระเจ้ากาวิโรรสสุริยะวงศ์	ครูบาเจ้าศุภชัย กตสาโร
13	พระเจ้าอินทวโรรสสุริยะวงศ์	ครูบาเจ้าวุฒิสักดิ์ เตชะโร
14	ตำรวจเชื้อสุรินทร์ ชุมวรฐายี	ตำรวจเชื้อสิทธิชัย ถิประเสริฐ
15	นายขจรรย์ ประการโพธิ์	นายชำนาญ วราภิตติ
16	ตำรวจเชื้อเจริญ ชนประเสริฐ	นายศราวุฒิ ศรีนิล
17	นายวุฒิชัย หุ่นเหียง	นายธีรชัย สมประโพธิ์
18	ตำรวจเชื้อกิตติศักดิ์ กมสวาง	ตำรวจเชื้อ อาภากร พิทักษ์ชัย
19	นายวรรณะ เมืองนิเวศน์	นายอุดม คำวงศ์ชัย
20	ทหารเรือเชื้อชัชชัย ทองน่อง	ทหารเชื้อ สมชาติ ชาติประเสริฐ
21	ตำรวจเชื้อเสถียร รัตนะปิยาภรณ์	ตำรวจเชื้อ พันธุ์ศักดิ์ เอี่ยมสุภาพ
22	นายถาวร มาตัน	นายถาวรชัย มาสวาง
23	นายไพเราะ รอดระกำ	นายรัตนะ ชันแก้วดี
24	นายสันต์ชาย เกหะวันยา	นายศักดิ์ชัย สายคำทอง
25	นายนราภรณ์ กลางบุรัมย์	นายณัฐพงศ์ พิณดวง
26	ทหารเชื้อเฉลิมเกียรติ งามสูตร	ทหารเชื้อ ยุทธนา บุญญาภินันท์
27	นายไชยยันตร์ สอนมัน	นายวีรเกียรติ ธรรมสอน
28	นายสมภพ บุญญฤทธิ์	ครูบาเจ้าศรีสิทธิ สิริวังโส
29	นายวสิน จันทร์สิงห์	นายมานะชัย ธีระสันต์
30	เกสร ทองเรือง	นายยุทธนา วัชรพงศ์

กลุ่มที่ 4 มีหน้าที่ดูแลเรื่องน้ำและอาหารการกินต่าง ๆ มี 30 คนมีชื่อดังนี้

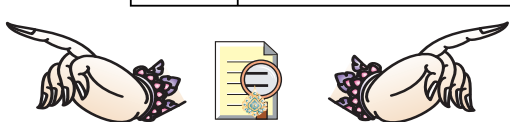
ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
1	ประสิทธิ์ คิษฐ์จันทร์	นายสงวนศักดิ์ ชาญสมร
2	นางรัชวรรณ สุรวิชัย	หมคเชื้อเกิดไปก่อน
3	นางลัดดาวัลย์ ขจรบรรคัเพชร	ครูบาเจ้าสุกฤษ สุชาโต
4	นางวิมลจันทร์ จันทร์วิโรจน์	ครูบาเจ้าสถาพร มณีโชติ
5	นางวันเพ็ญ ลีลาภรณ์	นายชูชาติ พยุงศิริ
6	นางสุนีย์ พรหมจรรย์	นายประนต กลิ่นแก่นจันทร์
7	นางศิริลักษณ์ ศิริรัตน์	นายเสริมกุล จิตรไกรลาศ
8	นางทิพรรัตน์ จันทนา	นายสมเกียรติศักดิ์ โพธิ์จันทร์
9	นางสุดาดี คำแพง	นายบวร สุวรรณพันธ์
10	นางพันธ์ประภา รุ่งสมัย	นายดิเรก ทัศนัย
11	นางสมพร รักขायงค์	นายธาดา งานศิริ
12	นางสุภาพร รุ่งเรือง	นายณัฐภูมิ แวแสงเนตร
13	นางอัมพิกา ชำนาญพงศ์	นายสมโภชน์ เอกมงคล
14	นางปรีนดา อภิเมธิดำรงค์	นายสุรเดช ปัญญาชัย
15	นางสุดา เตชะกาญจนกิจ	นายชัยพงศ์ ปัญญาชัย
16	นางศิริลักษณ์ แซ่เตีย	นายเฉลิมพล บุตรถาวร
17	นางนันทวรรณ จันทร์พ่อง	นายเสริมกุล ยอดกวี
18	นางนันทวรรณ ใจการุณ	นายวิทวัศ ภัทรชาติ
19	ศิริพร หารวิชัย	นายสมมาตร นภาวัน
20	นางอุบล โพธิ์นอก	นายสิงห์เดช กานอรุณ
21	นางวิริยา ภูทอง	นายสถานนท์ ศรีประสิน
22	เป็นทหารหญิงชื่อเนตรน้ำทิพย์	นายสุจินดา โชคปัญญา
23	นางเกศริน มุ่งแสง	นายสุธีรพงศ์ แดงจรัส
24	นางพิสมัย พันธุ์วงศ์	นายสมชัย ภมรศิริ
25	นางรุ่งศิริินทร์ ไตรโยธี	นายธนากร รอดบำรุง

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
26	นางทิพวรรณ กุรุศิริศักดิ์	นายประยูรพงศ์ พงศ์อติสวร
27	นางจิตรลัดดา โชคมงคล	นายนรนาถ ทองประสม
28	นางวรรณภา ฉายวิณะ	นายจรูญศักดิ์ ศักดิ์เทวินทร์
29	นางเยาวลักษณ์ จันทร์ทีนากูร	นายปัทมเทพ ไกรดิภูมิ
30	นางเบญจาง แยมงามเหลือ	นายวิเจตน์ บุญญภิสิต

กลุ่มที่ 5 มีหน้าที่ซ่อมแซมเครื่องมือต่าง ๆ ที่เสีย (ชำรุด) ในการตากถางตัดต้นไม้

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
1	ครุบาเจ้ามหาศ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
2	ครุบาเจ้าโสภ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
3	ครุบาสุริยะญาณรังสี	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
4	ครุบาโสภ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
5	ครุบาปัญญา	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
6	ครุบาก้องแก้ว	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
7	ครุบาสุรินทร์ สุรินโท	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
8	ครุบาจันทร์	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
9	ครุบาภิตติ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
10	ครุบานุญเป้ง	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
11	พระครูมา	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
12	พระครูอินสม	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
13	พระครูศรีวรรณ	ครุบาเจ้าอภิรักษ์ อภิชาติ
14	พระครูแก้ว	ครุบาเจ้าวินัยธรรม ธรรมชโร
15	พระครูฉัตรไชย	ครุบาเจ้าวิเศษฐ์ วิจารณ์โท
16	พระครูคำ	ครุบาเจ้าสัมพันธ์ สุนทโร
17	พระครูบุญสม	ครุบาเจ้าเดชชาติ เขมโก
18	พระครูพุทธญาณ	ครุบาเจ้าอดิสร อดิกันโท

กลุ่มที่ 6 มีหน้าที่คอยดูแลผู้เจ็บไข้ได้ป่วยอันเนื่องมาจากการสร้างวัดวนาราม
(น้ำบ่อหลวง) มีชื่อดังนี้

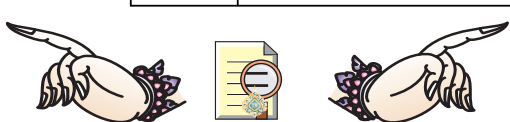
ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
1	หมอมุนี แก้วปลั่ง	หมอสวยศชัย ชัยสิทธิธรรม
2	หมอกำพล กลั่นกลิ่น	หมอวัชรินทร์ ศรีบุญชร
3	หมอผจญ วงศ์ตระหง่าน	หมอพิชิตชัย อุดมขันติ
4	หมอวัชร โมกมล	ครูบาเจ้าอุตมะ อุตโม
5	หมอประเสริฐ เสดสุขบรรณ	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
6	หมอสุพจน์ วุฒิการณ์	หมอชาญชัย พงศ์ศิลา
7	หมอธาดา มาร์ติน	หมอวุฒิพงศ์ ลาภบุญยงค์
8	หมอปิยะ เนตรวิเชียร	หมอชาญยุทธ วิภาจันท์
9	หมอวิรัตน์ พัฒนาการ	หมอจำเริญศักดิ์ ประดับรัตน์
10	หมออุทัย เจษฎาพันธ์	หมอนิติพงศ์ ยอดบุญทัน
11	หมอดำริ ดำรงค์ศักดิ์	หมอรังสิต มาคณา
12	หมอธีระ ศิริสันทนะ	หมอสิทธิภาพ ทรัพย์เขตกิจ
13	หมอวัชร รุจิเวทย์พงศ์ธร	หมอเสวกพงศ์ วิเชียรธนา
14	หมอห้องสิน ตระกูลทิวาร	หมอมณฑล จารุสิทธิ์
15	หมอชองเรนหยาง	หมอธนารัตน์ สุวรรณพานิช
16	เฉลิมชัย เอี่ยมธีรางกุล	นายฐิติพงศ์ เสวยอาจ
17	หมอสุวัฒน์ มหัทธินันต์กุล	โชคชัย ตำราญธรรม
18	หมอบุญเลิศ ลิ้มทองกุล	หมอภาณุวัฒน์ น้อยวิเศษ
19	นายเทิด เทศประทีป	หมอรัฐกร โตศิริ
20	หมอสุรัช วิจารย์ไกลกิจ	หมอยุทธนา พรหมมาลัย
21	หมอวิไลวรรณ วิจารย์ไกรกิจ	นายนพดล สุพรหมนา
22	หมออาจยุทธ วิจารย์ไกลกิจ	นายสุเมฆ กิตติโสภาค
23	หมอบรรลุ ศิริพานิช	หมอรณชิต โพธการ
24	นางมณี เกตุวาจา	นายลิขิต ประเสริฐศรี

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
25	นางแตงโม สุขต่ำย	นายปัญญาธรรม สุขสิทธิ
26	นายซุงเม้ง แซ่จิ้ว	นายรัฐกิจ วงศ์โสภา
27	นางนงเยาว์ แซ่จิ้ว	นายโหมยิต วงศ์โสภา
28	นางบำรุง งามสม	นายธีรพล ก้องนพี
29	นางผูก วินิชาคม	นายสำเริง สุภานานนท์
30	นางสมทรง กาญจนจิต	นายรณชัย พิธิษฐธรรม

กลุ่มที่ 7 มีหน้าที่ป้องกันสัตว์ร้ายต่าง ๆ ไม่ให้เข้ามาในบริเวณคนทำงานในเวลา กลางวัน และในเวลากลางคืนก็สุมไฟไต้ยุง มด รื่น ต่าง ๆ ไม่ให้เข้ามา รบกวน

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
1	นายสมเกียรติ ปาละกะวงศ์ ณ อยุธยา	นายสรชัย ฐรวารี
2	นายทัตถุญ วงศ์สัจจา	นายกมลศักดิ์ ศักดิ์สุข
3	นายเปรม ประพันธ์ธองอาจ	นายสมบุญชัย ชัยสุทธี
4	นายประจัญ บุญใหม่	นายศราวุธ วัณปิยม
5	นายกาญจนศักดิ์ เจริญยิ่ง	นายวีรวัฒน์ สีหะจันทร์
6	นายราชนทร์ สมใจนึก	นายธนบูลย์ แทนอัสวกุล
7	นายนิกร ลีลาพรอุดม	นายอุดมชัย ชัยดวงเนตร
8	นายสมควร จันทร์นัย	นายกิตติศักดิ์ ศักดิ์เทิดเกียรติ
9	นายไพศาล สุวรรณทา	นายอภิชาติ วงศ์ศิริธรรม
10	นายสมโภชน์ สะหนกนก	นายเสถียรพงศ์ จันทร์ศรีศิลป์
11	ตำรวจชื่อประสภกรณ์ โพธิ์สุข	หมดเชื้อเกิดไปก่อน
12	นายสมัย คำชมภู	นายโกเมนทร์ ศรีวิชัย
13	นายประสิทธิ์ คอนประสัณ	นายวิโรจน์พงศ์ พงศ์ชูเกียรติ
14	นายสมเกียรติ ทับจัน	นายวิศิษฐ์ ยุวกมล

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
15	นายธีระ นฤมบวัฒนศักดิ์	นายภานุเดช รุ่งเรืองธรรม
16	นายนาวัน พูนสวัสดิ์	นายพิบูลย์ พิศาลธรรม
17	นายพิษณุ พหลโยธิน	นายมงคล วรพันธ์
18	นายวีรสิน สังคมสาณติ	นายอภิศักดิ์ แก้วคำเครือ
19	นายยุวัฒน์ พุฒซ้อน	นายอนันตชัย กองวิลาส
20	นายทรงศักดิ์ เสรีถนอมกุล	นายชานนท์ รัตนจิต
21	นายพงศ์สวัสดิ์ สีแก่บ้าน	นายอรรถเดช คงนัไชย
22	นายสัน สกุลศรี	นายอรรถพล นันทวราพงศ์
23	นายสืบพงศ์ คงพิบูลย์	นายอนุพงศ์ ผลแต่ง
24	นายวิฑูรย์ ปทุมราษฎร์	นายสุวิชา เจริญศักดิ์
25	นายสมชาย เล็งสุวรรณ	นายคณพล เจริญไทร
26	นายเสนาะ ชะรวย	นายสุชน ชมภูากานนท์
27	นายมณฑล นาวารัตน์	นายสุขกาย สายบุญมี
28	นายสนั่น วิไลประสงค์	นายภาสาร กรออันติ
29	นายสาโรจน์ กล้าโหระ	นายสิริสุข ศิริแสงจันทร์
30	นายบุญเลิศ กันทะวงศ์	ครูบาเจ้าทรงเดช เทชะวโร

กลุ่มที่ 8 มีหน้าที่ปรับพื้นแผ่นดินบริเวณที่สร้างวัดให้ราบเรียบไม่เป็นดินขรุขระ

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
1	ทหารชื่อ เอกสิทธิ วงศ์ศิริกุล	นายเอนกสิทธิ อภัยธรรม
2	นายเอกสิทธิ ชุมวรฐายี	นายวัชระ ดาวเรืองพงศ์
3	นายพรชัย กิตติปัญญางาม	นายสุภาพงษ์ นาอวภารณ์
4	นายคมศักดิ์ รัตนวิจิตร	นายนิรันดร์ สุริโย
5	เทียน เฟื่องฟูสกุล	นายครองทรัพย์ จิตรปัญญา
6	ปิภัสตรา งานจิตสุขศิริ	นายประสงชัย แก้วน้าธรรม
7	นายกวิล ปัญญาอนุมากรณ์	ครูบาเจ้ามานะศักดิ์ กิตติวัฒน์โณ

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
8	นายไกรศรี นาคประเสริฐ	นายพงศ์ธร อยู่คำหอม
9	นายเอียง โกมุตพงศ์พานิช	นายประเทืองวิทย์ ผ่องศรีจันทร์
10	สุปราณี วัฒนสิน	นายบุรี บุตรสาดี
11	นายภาณุวัฒน์ ภูจอมเพชร	นายธีรโชติ ใจสุริโย
12	นายสันต์ หล่อโลหะการ	นายคนองธรรม วุฒิชาคา
13	นายทองต่อ กล้วยไม้ ณ อรุณยา	นายมนินทร์ อิทราวัตร
14	นายพยอม ชองทอง	นายศิลป์ชัย พิมพ์ดวง
15	นายสุจริต เพียรชอบ	นายฐาปนนันท ฤกษ์สุริย์
16	นายจักรภพ เพ็ญแข	นายเลอสรณ์ ศรีบุรินทร์
17	นางกาญจนา นาคสกุล	นายภักดี ปิ่นนภา
18	นายภมร เสนาฤทธิ์	ครูบาเจ้ารุ่งโรจน์ วิโรจโน
19	นายไพบูลย์ ภาณุวัฒน์วงศ์	นายเศกสรรค์ ศุภแสน
20	นายสุทัศน์ รัตนบุญชร	นายภาณุมาศ สมชัยยศ
21	นายศุภโชค โพธิ์พัฒนานนท์	นายภาวนา วิเลิศกุล
22	หมอสุนทรพงศ์ อำพันวงศ์	หมอวิบูลย์ชัย ยิ่งรักษา
23	สันศักดิ์ อินทรเทพ	นายคณา คณารักษ์
24	วิทยา ป้อมเสนาพิทักษ์	นายภิญโญ กานต์สุขจี
25	สุเทพ ต่ายทรัพย์	นายมณฑล จันทร์วัฒนา
26	ศักดิ์สระรินทร์ บุญมั่น	นายโกศล มั่นบุญยัง
27	สุทัศน์ แก้วปัญญา	นายวรเมศร์ คุปตะยา
28	ตำรวจชื่อ คำณวิทย์ รูปกระจ่าง	นายเกียรติศักดิ์ ธนาสมธิ
29	หมอสุชัย เจริญวัฒนกุล	หมอชนะชัย ชัยคุณา
30	ตำรวจชื่อ สมชาย แซ่ม้อย	นายวีระชาติ ขจรวงศ์

กลุ่มที่ 9 มีหน้าที่คอยเป็นกำลังเสริมให้กับหมู่หรือกลุ่มอื่นๆ ที่ขาดแคลนมี 30 คน มีชื่อดังนี้

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
1	นายรัช วัฒนากุล	ท่านครูบาเจ้ามาโนช มารชิโน
2	นายสุกิจ ทฤษฎีรักษ์	หมคเชื้อเกิดไปก่อน
3	ทหารชื่อ ชาติชาย สุภาพ	นายธีระวัฒน์ ชนะพงศ์
4	นายสมชิต งานวินิจัย	ชัยนายทรงฤทธิ์ แดงสุขใจ
5	นายพงศ์พันธ์ นันทขว้าง	นายกรุงไกร พุ่มส่องแสง
6	นายอภิชาติ อติเวทิน	นายทรงฤทธิ์ มนูญวรรณ
7	นายปานเทพ ชมภูรัตน์	ท่านครูบาเจ้าอภิชัย อภิวงโสท่าน
8	นายประภาส พลเวียง	ครูบาเจ้าคณัยฤทธิ์ พุทธิญาโน
9	นายสุรศักดิ์ ชันติธรากร	ท่านครูบาเจ้าทรงสิทธิ์ สิริวงโส
10	นายสนั่น ธาราวรรณ	ท่านครูบาจารย์ คัมภีร์ปัญญา
11	นายนิการ นันตะภูมิ	นายเดชชัย ชัยบำรุง
12	นายสมเดช วุฒิการณ์	ครูบาเจ้าสิทธิชัย สิทธิญาโน
13	ปิยะ จักรพันธ์	ครูบาเจ้าชัยเดช ชัยะวังโส
14	นายสมศักดิ์ นาวายุทธ	ครูบาเจ้าอภินันท์ อภิวงโส
15	คุณพงศ์อินทร์ ณ ลำพูน	ครูบาเจ้าวุฒิชเดช ปภาโกร
16	คุณสุรศักดิ์ ณ เชียงใหม่	นายจิตพันธ์ กาญจนรักษ์
17	นายชนินทร์ อารีหนู	ครูบาเจ้าสรณัง สมโณ
18	นายจตุพร วัฒนาสุรกิตต์	ครูบาเจ้าวรเวทย์ คัมภีระปัญญา
19	นางมณี กลั่นกลิน	นายทรงชัย พรหมมหา
20	นางสุกัญญา นิมานันท์	นายภูเกียรติ นวลภักดี
21	นางมะลิวัลย์ ดำรงค์ศักดิ์	นายธนิตพงศ์ พรหมสุนันท์
22	นางนภาพร เอี่ยมธีรากร	นายชนภัทร ชีโนดม
23	นางอัญชลี ฤกษ์งาม	นายศักดิ์ดา กรมอินสอน
24	เจ้าดวงเดือน ณ เชียงใหม่	ครูบาเจ้าโกสินทร์ โกวิโท

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
25	คุณสุริย์ ณ เชียงใหม่	นายพันธุ์ศักดิ์ โชติกมล
26	นางสมศรี วังทองคำ	ครูบาเจ้ามหายศ ยโสธร
27	ทหารชื่อ พรจันทร์ พงศ์พรหม	นายก้องเกียรติ ชินาภรณ์
28	ทหารชื่อเพ็ญแข ถิ่นไพโรจน์	นายสานิตย์ ชินาชัย
29	สัญญา คงสมบูรณ์เวทย์	นายฉัฐชัย แจ่มสมพร
30	นางเตือนใจ เทวกุล ณ อยุธยา	นายนพพร พรคิลก

ส่วนหมู่คนที่ชอบเบียดเบียนสัตว์ ชอบทรมานสัตว์และยิงสัตว์นั้นในชาติต่อไปก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก 800 – 1000 ปีข้างหน้าก็ต้องได้มาเกิดอีกแล้วรับวิบากกรรมอันแก่นี้เองและจะได้ไปเกิดในโลกมนุษย์มีชื่อในโลกมนุษย์นี้ว่า

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
1	นายบุญศรี อินทรลักษณ์	นายธรรรงค์ กล้ามีภูมิ จะเป็นคนจี้โรค ทำมาค้าขายไม่ขึ้น อายุสั้น
2	นายเสกสรรค์ วัฒนะศักดิ์	นายภูมิชัย ดีวจิ เป็นคนที่มีแต่น้ำเลือด น้ำหนอง และพิการ
3	นายวิทวัส นิยมญาติ	นายสมมิตร พันนิภา เป็นคนอายุสั้นตายเร็ว มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนมาก
4	นางเอือน อุดทา	นางศรีจันทร์ วิชาคศรี เป็นคนอายุสั้นตายเร็ว มีโรคภัยไข้เจ็บ เบียดเบียนมาก
5	นายเสรี หลิมกำเนิด	นายประชา สันทนากร เป็นคนอายุสั้น ทำมาค้าขายไม่ขึ้น มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนมาก

ในหมู่คนที่เป็นทุกขะหรือหมู่คนที่มีแต่น้ำเลือด น้ำหนองแต่ได้มีศรัทธา มาช่วยวัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) เขาเหล่านี้ก็ต้องมาเกิดในโลกมนุษย์เช่นกันก็ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดตลอดเพราะเขาเหล่านี้ยังไม่หมดเชื้อเกิดและอีก 800 – 1000 ปีข้างหน้าก็ต้องมาเกิดในโลกมนุษย์เช่นกัน โดยจะมากเกิดมีชื่อว่าดังนี้ ท่านชัชยะรังษีฯ ได้พูดขึ้นแล้วเน้นเสียงขึ้น

ลำดับ	ปัจจุบันชาติชื่อ	อนาคตชาติ (800-1,000) ปี ชื่อ
1	นายสัญญาชัย สุรัตน์ภิญโญกุล	นายรณภูมิ สารเวช
2	นายปิยะดนัย พันธุ์แดงโม (ฟังไม่ชัด)	นายเกียรติไกล เชี่ยวชาญวิทย์
3	นายคำแดง เจซอ	นายวรากร สอนรัญญู
4	นายตาน	นายประสิทธิ์ศักดิ์ แก้วบุญครอง
5	นายสุรศักดิ์ ไพหิรัญ	นายธนากร สุขมงคล
6	ทหารชื่อโรคม เจียรสกุล	ทหารชื่อโมฆิต สุภาจารย์
7	นายบดินทร์ โกศลพิศิษฐ์	นายสุภมิตร แก้วกรองกาญจน์
8	นายอภิชาติ ชุมนานนท์	นายวาทัญญา ธนาชานนท์
9	นายทวีวัฒน์ ไทยเกิด	นายเกริกชัย ตูลภิบาล
10	นายสุเมธ ชีระธาดา	นายสรรเสริญ แสนโสภาค

ในเรื่องของตุ้เจ้าสี่ ที่เป็นตุ้เจ้า(พระ) ทูศีลแล้วได้เกิดมาชาตินี้เป็นหมาเมื่อหมาตัวนี้สิ้นบุญไปก็จะได้เวียนว่ายตายเกิดและจะได้เป็นสัตว์เดรัจฉานต่อไปจนไปถึงอีก 800 – 1000 ปีข้างหน้า ตุ้เจ้าสี่หรือสัตว์เดรัจฉานตัวนี้ก็จะได้เกิดเป็นมนุษย์มีชื่อในโลกมนุษย์ชาตินี้ว่า นายพิเชษฐ์ แสนขันแก้ว จะเกิดมาเป็นคนพิการ คือหูหนวกทั้ง 2 ข้าง แขนขายาวไม่เท่ากัน และจะได้มาอยู่ที่วัดน้ำบ่อหลวงแห่งนี้ โดยมีหน้าที่ตักน้ำ คอยรับใช้พระสงฆ์ องค์เณรที่อยู่ในวัดนี้ทั้งหมด

ส่วนท่านสาธุเจ้าเจ้าอุตตะโรที่สูงเกินไปแล้วต่อมาก็ได้เวียนว่ายตายเกิดมาเกิดล่าสุดเป็นครูบาอภัยสารทสังฆปาโมกข์ อยู่วัดฝายหิน อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ปัจจุบันท่านได้มรณภาพไปแล้วอยู่ในแดนทิพย์แดนธรรมแล้วในอีก 800 – 1000 ปีข้างหน้านี้ ท่านไม่ได้มาร่วมสร้างวัดนาราม (น้ำบ่อหลวง) เพราะท่านหมดเชื้อเกิดไปก่อนหน้านั้นแล้ว จากนั้นแล้วท่านชัชยะรังษีฯ ก็ได้มีเมตตาเล่าเรื่องบุญกรรมต่าง ๆ ของคนทั้งหมดที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ว่าแต่ละคนมีวิบากกรรมอย่างไรสมควรจะทำอะไรจะต้องแก้ไขอย่างไร ถึงจะพบความสุขในโลกนี้และโลกหน้า ซึ่งถ้าหากผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่องมีความสนใจอยากจะทราบรายละเอียดก็ให้ติดต่อมาทางผม (นายไพศาล) ได้ ผมจะพิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป

เมื่อท่านชัยะรังษิฯ พุดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านได้พูดว่า สังสารวัฏอันยาวนาน มันเป็นเรื่องทุกอย่างยิ่งที่ตรงได้เกิดมาพบกับความโลภ โกรธ หลง อันเป็นกิเลสอันใหญ่โตที่ทำให้มนุษย์เกิดมาบนกองทุกข์อันนี้

ตัวข้าชัยะรังษิฯ มีความดีใจมากที่ได้เล่าเรื่องนี้ให้ไพศาลผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์ได้รับรู้ รับฟัง เพื่อที่จะได้ไปบอกให้ยังโลกมนุษย์ต่อไป การบอกเรื่องนี้ให้คนในโลกมนุษย์รู้ ก็ขอให้ไพศาลผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์จงบอกให้กับผู้ที่มิมีจิตใจอันมีศีลธรรม คนที่ไม่มีศีลธรรม หลงมัวเมากับกิเลส ตัณหา อย่าได้บอกให้เขาได้ทราบเพราะเขาเหล่านี้มีจิตใจภายในบอด มองไม่เห็นกับสิ่งนี้และเข้าใจว่าเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดเป็นเรื่องที่ไม่มีในโลก แล้วจะเกิดสับสนปรามาสกับเรื่องเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งมันจะเป็นการสร้างวิบากกรรมของเขาไปไม่มีที่สิ้นสุด

และเรื่องนี้ก็ขอให้ไพศาลรับปากตัวข้าฯ ไว้ด้วยว่าจะไม่บอกให้กับคนที่ไม่มีศีลธรรมผม (นายไพศาล) ตอบว่า “ครับ” และเรื่องนี้จะเปิดเผยให้โลกมนุษย์ได้รับรู้ รับทราบก็ต่อเมื่อถึงเวลา 2 ปีในโลกมนุษย์ข้างหน้านี้ ถึงจะได้เวลาเปิดเผย เพราะถ้าเปิดเผยหรือบอกก่อนหน้านี้จะมีอุปสรรคต่าง ๆ นา ๆ อีกอย่างคนที่เกี่ยวข้องเรื่องนี้บางคนก็ยังไม่ได้มาอยู่ตามบ้านเลขที่ที่ตัวข้าชัยะรังษิฯ ได้บอกไว้ ขอให้ไพศาลผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์จงรับปากตัวข้า (ชัยะรังษิ) นะว่าจะทำตามนี้ ผม (นายไพศาล) ก็ได้ตอบว่า “ครับจะทำตาม” สุดท้ายท่านชัยะรังษิฯ ก็ได้ให้ศีลให้พร ให้ตัวผม (นายไพศาล) ให้จำเรื่องนี้ได้เมื่อถึงเวลาเปิดเผยเรื่องวัฏวนาราม (น้ำบ่อหลวง) จากนั้นท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชผู้ที่ได้นำตัวผม (นายไพศาล) ไป ก็ได้กล่าวลาท่านชัยะรังษิฯ ณ ที่นั้น เสร็จแล้วท่านทั้ง 2 คือท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชก็พาผมกลับมาลักษณะปลิวลงๆ มา ถึงที่ไหนผม (นายไพศาล) ก็ไม่สามารถทราบได้ก็รู้สึกตัวตื่นนอนซึ่งเมื่อตื่นนอนแล้วผม (นายไพศาล) ก็ได้เหลือบดูนาฬิกาก็เป็นเวลา ตี 5.30 นาทีของเช้าวันที่ 29 กรกฎาคม 2542 และเมื่อถึงเวลาที่จะเปิดเผย ผมก็ได้เขียนเชิงบันทึกให้แก่ผู้มีศีลธรรมและผู้มีความสนใจให้ทราบดังนี้ ถ้าไม่เปิดเผยหรือไม่บอกนิमितเรื่องนี้ให้คนที่สนใจได้ทราบตัวผม (นายไพศาล) ก็กลัวว่าจะไม่เป็นมงคลต่อตัวผมเอง

มังคะลัง นิमितตัง

กล่าวยั้งนิमितความฝืนก็ขอจบเพียงเท่านี้

เขียนเชิงบันทึก วันเข้าพรรษาที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2544 เสร็จวันที่ 7
กรกฎาคม พ.ศ. 2544 เวลา 18.30 น.

ไพศาล แสนไชย เขียนเชิงบันทึก
กระดิ่งน้อย ห้อยวิหาร เรียบเรียง

ใครเป็นใคร

ในนิमितพิสวงเรือวัดวนาราม (น้ำบ่อหลวง) ต.น้ำบ่อหลวง อ.สันป่าตอง
จ.เชียงใหม่

ได้มีคณะผู้จัดพิมพ์บางคนที่เคยทำงานราชการอยู่ในกระทรวงมหาดไทย
และกระทรวงศึกษาธิการ ฯลฯ ได้รู้จักบุคคลบางคนที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องนี้และมี
เจตนาอยากจะบอกให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบไว้ดังนี้

1. ครูบาทอง สิริมงคลโล (กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 27 ชื่อนายเผื่อ) ปัจจุบันมี
ราชทินนาม พระราชพรหมจารย์เป็นเจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทองฯ อ.จอมทอง
จ.เชียงใหม่ และมีตำแหน่งเป็นเจ้าคณะอำเภอฮอด

2. ครูบาคำ ขันตยาภรณ์ (กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 26 ชื่อนายจิ้น) ปัจจุบัน
ชื่อพระครูขันตยาภรณ์ อดีตเจ้าอาวาสวัดศรีเกิด อ.เมือง จ.เชียงใหม่ อดีตเจ้าคณะ
อำเภอสันป่าตอง จ.เชียงใหม่

3. พระครูอินตา วรรณโม (กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 25 ชื่อนายผัด) ปัจจุบัน
ชื่อพระครูธรรมาภิรม ตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดน้ำบ่อหลวงและดำรงตำแหน่งเจ้าคณะ
อำเภอสันป่าตอง

4. นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี (กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 18 ชื่อนายเถน) อดีต
นายอำเภอแม่แจ่ม จ.เชียงใหม่, นายอำเภอเมืองลำพูน, ปลัด จ.สมุทรสาคร,
รองผู้ว่าราชการ จ.ลำพูน, รองผู้ว่าราชการ จ.เพชรบูรณ์ ปัจจุบัน (พ.ศ. 2544) เป็น
ผู้ตรวจฯ กระทรวงมหาดไทย

5. นายอมรพันธ์ นิมานันท์ (กลุ่มที่ 2 ลำดับที่ 19 ชื่อนายอ่อนแก้ว)
อดีตรองผู้ว่าราชการ จ.แม่ฮ่องสอน, อดีตรองผู้ว่าราชการ จ.เชียงใหม่, ปัจจุบัน (พ.ศ.
2544) เป็นผู้ว่าราชการ จ.แพร่

6. พระครูแก้ว (กลุ่มที่ 5 ลำดับที่ 14 ชื่อนายมั่ง) ปัจจุบัน (พ.ศ. 2544) ชื่อ พระครูปัญญาวราภรณ์ เจ้าอาวาสวัดศรีชุม และรักษาการเจ้าคณะอำเภอแม่วาง จ.เชียงใหม่

7. นายธวัช วัฒนากุล (กลุ่มที่ 9 ลำดับที่ 1 ชื่อนายน้อย) เป็นเจ้าของ ร้านทองแจ่มฟ้า อ.เมือง จ.ลำพูน

8. นายสุกิจ ทฤษฎีรักษ์ (กลุ่มที่ 9 ลำดับที่ 2 ชื่อนายท้าย) เป็นเจ้าของ ร้านสินสุดาพานิชย์ (ขายวัสดุก่อสร้าง) อ.เมือง จ.ลำพูน

9. นายพงศ์พันธ์ นันทขว้าง (กลุ่มที่ 9 ลำดับที่ 5 ชื่อนายคำบัว) ปัจจุบัน (พ.ศ. 2544) ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยเกษตรจังหวัดเชียงใหม่

10. นายปานเทพ ชมภูรัตน์ (กลุ่มที่ 9 ลำดับที่ 7 ชื่อนายหั่ว) ปัจจุบัน เป็นครูอยู่โรงเรียนสันป่าตองวิทยาคม อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

11. นายประภาส พลเวียง (กลุ่มที่ 9 ลำดับที่ 8 ชื่อนายป้าง) ปัจจุบันเป็น ครูอยู่โรงเรียนสันป่าตองวิทยาคม อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

12. เจ้าดวงเดือน ณ เชียงใหม่ (กลุ่มที่ 9 ลำดับที่ 24 ชื่อนางจันคำ) ปัจจุบัน (พ.ศ. 2544) เป็นประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดเชียงใหม่ และประธานที่ปรึกษา การพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่

13. ตูเจ้าสี (พระสี) ที่ได้ลักขโมยก่อนอิฐ ดินก็ ดินขอ เบี้ยหอย (เงิน ทอง) ของวัดไปให้ญาติกา (ญาติ) และอัญญาญาติกา (ไม่ใช่ญาติ) และเอาไปเป็นของ ตัวเองด้วย โดยไม่ได้รับอนุญาตจากหมู่สงฆ์และตูเจ้าสี (พระสี) นี้ไม่ได้ปฏิบัติธรรม นันแล้วก็นอน ฯลฯ เกิดมาชาตินี้วิบากกรรมคลบ้นดาลให้ได้ไปเกิดเป็นสุนัข (หมา) ซึ่งสุนัข (หมา) ตัวนี้ ตัวผม (นายไพศาล แสนไชย) เจ้าของนิมิตได้ไปพบเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2544 ที่วัดศรีบุญชูวังไฮ ต.เวียงยอง อ.เมือง จ.ลำพูน เมื่อตัวผม (นายไพศาล) ได้พิจารณาสุนัข (หมา) ตัวนี้แล้วถือว่าเป็นสุนัข (หมา) ที่น่าสมเพช เวทนาอย่างยิ่ง คือ เป็นหมาจู้เรื้อน เอวหักต้องใช้ส่วนหัวลากลำตัวไปตาม บริเวณวัดนั้น เมื่อผม (นายไพศาล) ได้ไปพบแล้วได้ถ่ายรูปไว้ อีก 2 วันต่อมา คือ วันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2544 สุนัข (หมา) ตัวนี้ก็ได้ตายไปทั้ง ๆ ที่เป็นโรคภัย มาหลายปีไม่ตาย แต่พอผม (นายไพศาล) เจ้าของนิมิตไปพบถัดจากนั้นอีก 2 วันก็ได้ตายไป

นิมิตพิศวง
วัดใต้พระเจ้าใหญ่องค์ตื้อ
(พระพุทธรูปสร้อยสัพพัญญู)
อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี
นิมิต...โดย คุณไพศาล แสนไชย

นิมิตพิศวง เรื่องพระเจ้าใหญ่องค์ตื้อ (พระพุทธรูปสร้อยสัพพัญญู) นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อคืน วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๓ (วันอังคาร ๓๑ ๒ ค่ำ เดือน ๒ ปีเถาะ) ในคืนนั้นหลังจากผมได้หลับสนิทไปแล้วก็ได้ฝันไป ในฝันนั้นก็ได้อ่านท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ได้พาผมไปๆ ในลักษณะขึ้นเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ซึ่งก่อนที่ท่านทั้ง ๒ จะพาผมไป ผม (นายไพศาล) ก็ยังเห็นตัวเองนอนอยู่ในลักษณะนอนหงายมือเท้าเหยียดตรง ท่านทั้ง ๒ คือท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ได้พาผมขึ้นไปเป็นลักษณะปลิวขึ้นไปอย่างไร่น้ำหนัก และรู้จุดหมายปลายทาง ท่านได้พาผมไปไกลพอสมควร แล้วท่านก็ได้พาผมลงไปสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นมีลักษณะเป็นบ้านเมือง ซึ่งลักษณะของบ้านเมืองนี้เป็นลักษณะทรงจตุรมุขขนาดใหญ่ บ้านทรงจตุรมุขนี้มีแสงระยิบระยับตลอดทั้งหลัง และมีแสงระยิบระยับทุกหลัง

ท่านทั้ง ๒ คือท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ได้พาผมเดินผ่านบ้านหรือศาลาทรงจตุรมุขแต่ละหลังมาเรื่อย ๆ จนได้มาหยุดที่หน้าศาลาทรงจตุรมุขหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่แห่งนี้ได้มีชายวัยประมาณ ๖๐ ปี นั่งรออยู่ข้างล่างศาลาทรงจตุรมุขหลังนั้น เมื่อมาหยุดต่อหน้ากันแล้วท่านทั้ง ๒ คือท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ก็ได้พูดกับชายผู้นั้นว่า “มีอะไรที่จะส่งหรือพูดคุยไปยังโลกมนุษย์ก็ส่งได้แล้ว” ชายวัยกลางคนนั้นจึงได้ยกมือไหว้ขึ้นระหว่างอกแล้วพูดออกมาว่า “ตัวผู้ข้ามีความยินดีใจที่จะส่งเรื่องราวไปยังโลกมนุษย์ และดีใจที่ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ได้ให้โอกาสแก่ตัวผู้ข้าฯ ในครั้งนี้ เรื่องที่ตัวผู้ข้าฯ จะพูดหรือส่งไปยังโลกมนุษย์ในครั้งนี้ คือ

เรื่อง การสร้าง “พระพุทธรูปสร้อยลัทธิพญานาค” หรือทางโลกมนุษย์เรียก
ปัจจุบันนี้ว่า “พระเจ้าใหญ่องค์โต” ก่อนที่ตัวผู้ข้าฯ จะเล่า ตัวผู้ข้าฯ ขอบอกชื่อ
ตัวเองไว้ก่อน ตัวผู้ข้าฯ นี้มีชื่อว่า “เชียงลุน” ได้สืบนุญจากโลกมนุษย์แล้ว เมื่อวัน
๕ ขึ้น ๘ ค่ำปี พ.ศ. ๒๒๗๕ โดยโรคลงค้ำลงแดง (โรคหิว) ที่เมืองอุบลฯ เมื่อสืบนุญ
จากโลกมนุษย์แล้ว ก็ได้ไปเสวยสุขอยู่ที่วิมานตนเองเมื่อสืบนุญที่วิมานตัวเอง
แล้วก็ต้องไปเกิดในโลกมนุษย์อีก ทั้งนี้เพราะว่าตัวเองยังไม่หมดเชื้อเกิดและต้อง
เป็นไปตามกฎวัฏสงสาร ตัวผู้ข้าฯ ก็จะต้องไปเกิดในโลกมนุษย์อีก ๑๕ ปี
ของโลกมนุษย์ข้างหน้านี้และในระหว่างที่ยังรอการไปเกิดในโลกมนุษย์ข้างหน้า
ทางโลกทั้ง ๓ ก็ได้มอบหมายให้ตัวผู้ข้าฯ เป็นผู้รักษาวัดวาอารามทางโลกมนุษย์
ไม่ให้สูญหายหรือไม่ให้ใครมาบุกรุกทำลาย และวัดนี้ที่ตัวผู้ข้าฯ ได้ดูแลอยู่นี้ คือ
วัดใต้เทิง อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

เออ! นี่ละ ตัวเชียงลุน ได้พูดขึ้นเรื่องที่ตัวผู้ข้าฯ อยากจะพูดหรือจะส่งไปยัง
โลกมนุษย์ก็คือ เรื่องความเป็นมาของการสร้าง “พระสร้อยลัทธิพญานาค” ที่อยู่ภายใน
วัดใต้เทิง ซึ่งในส่วนที่ตัวผู้ข้าฯ จะเล่าข้างหน้านี้เป็นส่วนที่โลกมนุษย์ไม่รู้ ในส่วน
ที่โลกมนุษย์รู้แล้วตัวผู้ข้าฯ เชียงลุน จะไม่ขอเล่าฯ

คือ เรื่องการสร้าง “พระสร้อยลัทธิพญานาค” มีคนที่มาช่วยกันก่อสร้างหล่อ
ด้วย ทองคำ เงิน นาก สรรพ ให้อำนาจเป็น พระพุทธรูปที่เห็นในปัจจุบัน มีคนที่
จิตใจใสบริสุทธิ์ ที่สำคัญมี ๕๖ คน ใน ๕๖ คนนี้ เป็นการเอาเป็นมงคลกับหมู่ผู้ทำ
คือ ๕๖ นี้ หมายถึงเท่าบุญคุณของพระพุทธเจ้า ที่มีอยู่กับชาวโลกมนุษย์และ
เทวดาทั้งหลาย และ ๕๖ คน มีชื่อในโลกมนุษย์ชาตินั้น ดังนี้

๑. ราชครูปู่สตีตะธรรมวงศา	๒. นายเนือง
๓. นายบุค	๔. นายขาม
๕. นายเขียว	๖. นายผาบ
๗. นายผ้ง	๘. นายเลิง
๙. นายผ้ง	๑๐. นายหาด
๑๑. นายมิน	๑๒. นายมุง
๑๓. นายมา	๑๔. นายเปิง
๑๕. นายจันทร	๑๖. นายผ้ง
๑๗. นายอิน	๑๘. นายสาม
๑๙. นายอิน	๒๐. นายพก
๒๑. นายอิน	๒๒. นายพก

๒๔. นายหวัน

๒๕. นายมา

๒๖. นายมั่ง

๒๗. นายพอง

๒๘. นายอุด

๒๙. นางสี

๓๐. นางพาด

๓๑. นางสุ

๓๒. นางผา

๓๓. นางสาค

๓๔. นางคำ

๓๕. นางสาว

๓๖. นางหาน

๓๗. นางมี

๓๘. นางทค

๓๙. นางเส

๔๐. นางทา

๔๑. นางเกียน

๔๒. นางเต็ง

๔๓. นางเขต

๔๔. นางคำ

๔๕. นางซ้ง

๔๖. นางส้อย

๔๗. นางแปง

๔๘. นางจก

๔๙. นางคัป

๕๐. นางคา

๕๑. นางถอง

๕๒. นางหมื่น

๕๓. นางขาน

๕๔. นางสุข

๕๕. นางสา

๕๖. นางสอน

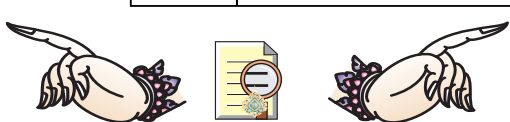
คนทั้ง ๕๖ คนนี้ ได้ช่วยกันสร้างอย่างมีศรัทธาบริบูรณ์ ทั้งกาย วาจา ใจ และเงินทอง สิ่งของ ไม่มีนิวัตรธรรมในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เมื่อสร้างเสร็จ และทำบุญถวายทานแล้วทุกคนก็ได้มารวดน้ำในบริเวณวัดใต้เทินนี้ เพื่อบอกให้ พระแม่ธรณีได้รับรู้รับทราบ ในการรวดน้ำครั้งนี้ ทุกคนก็ได้ตั้งสัจจะอธิษฐาน ตามความต้องการของใครของมัน คือ บางคนก็ขอให้บุญกุศลที่ได้สร้างนี้ส่งให้ได้ ไปเกิดเป็นพระสงฆ์ที่ปฏิบัติดีเป็นกัลยาณิกของพระพุทธศาสนา บางคนก็ขอให้ บุญกุศลที่ได้ทำส่งไปให้เกิดเป็นเจ้าคนนายคน บางคนก็ขอให้ได้ไปเกิดเป็น เพื่อนฝูงพบปะกัน ได้มาร่วมทำบุญด้วยกันอีก จนถึงพระนิพพานเป็นที่สุดดังนี้

ด้วยเดชานุภาพที่ทุกคนได้ทำไว้ในชาตินั้นก็ส่งผลให้ทุกคนได้เวียนว่าย ตายเกิดในโลกมนุษย์ในชาติต่อ ๆ มา จนถึงชาติปัจจุบันและบุญกุศลอันนั้น ก็ได้ส่งผลให้ทุกคนได้มาเกิดในโลกมนุษย์ในชาติปัจจุบันตามแรงบุญและแรงกรรม ของแต่ละคน ดังนี้

ลำดับ	ชื่อเดิมในชาติอดีต	ชื่อในชาติปัจจุบัน	ที่อยู่
๑	ราชครูปฐสัตะ- ธรรมวงศา	ท่านสาธุเจ้าฯ สิงห์ (เจ้าคุณฯ พระธรรมฐิติญาณ) (ปัจจุบันมรณะภาพอยู่ แดนสักคังโลกั๊ง)	วัดศรีอุบลรัตนาราม ต.ในเมืองอ.เมือง จ.อุบลราชธานี

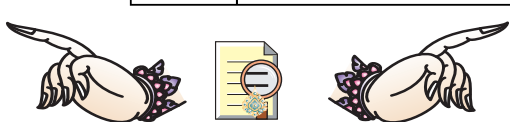
ลำดับ	ชื่อเดิมในชาติอดีต	ชื่อในชาติปัจจุบัน	ที่อยู่
๒	นายเนือง	ท่านสาธุเจ้าฯ สีจันทราคุณ (ปัจจุบันมรณะภาพ อยู่แดนสักกังโลกัง)	วัดใต้เทิง นั้นแหละ ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๓	นายบุค	ท่านสาธุเจ้าฯ สวัสดิ์ (เจ้าคุณฯ พระสิริธรรมวงศา จารย์) เจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี (ธรรมยุต)	เป็นสมภารวัดใต้เทิง เจ้าอาวาสวัดใต้ พระเจ้าใหญ่องค์ต่อ ในปัจจุบัน ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๔	นายขาม	ท่านสาธุเจ้าฯ ยงยุทธ (พระรัตนมงคลมุนี)	วัดสุปัญาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๕	นายลาด	ท่านสาธุเจ้าฯ ชาย (พระครูพิณิจวรกิจพิมล)	วัดสุปัญาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๖	นายเขียว	ท่านสาธุเจ้าฯ อำนวย (ปัจจุบันมรณะภาพไปแล้ว)	วัดสุปัญาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๗	นายผาบ	ท่านสาธุเจ้าฯ บุญมี (เจ้าคุณฯ พระภานาวิศาลเถร)	วัดสระประสานสุข ต.ไรร้อย อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๘	นายเลิง	ท่านสาธุเจ้าฯ ต่วน (พระครูอุบลเดชคณาจารย์)	วัดศรีอุบลรัตนาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๙	นายผิง	ท่านสาธุเจ้าฯ ทองคู่ (เจ้าคุณฯ พระวินัยโกศล)	วัดศรีอุบลรัตนาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

ลำดับ	ชื่อเดิมในชาติอดีต	ชื่อในชาติปัจจุบัน	ที่อยู่
๑๐	นายหาด	ท่านสาธุเจ้าฯ แก้ว (พระครูศรีอุบลคณารักษ์)	วัดศรีอุบลรัตนาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๑๑	นายเทิม	ท่านสาธุเจ้าฯ อุทัย (พระครูชินวาทสาทร) (ปัจจุบันมรณะไปแล้ว)	วัดไชยมงคล ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๑๒	นายมิน	ท่านสาธุเจ้าฯ แดง (พระครูอมรวิสุทธิ)	วัดบูรพาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๑๓	นายมุง	ท่านสาธุเจ้าฯ ไกรศรี (พระครูกิตติวัฒน์ โณบล)	วัดหนองบัว ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๑๔	นายหัน	ท่านสาธุเจ้าฯ พิมพ์ (พระครูสุทัศนโณบล)	วัดสุทัศนาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๑๕	นายมา	ท่านสาธุเจ้าฯ จันทร (ปัจจุบันมรณะภาพไปแล้ว)	วัดท่าบ่อ ต.แจระแม อ.เมือง จ.อุบลฯ
๑๖	นางเปิง	ท่านสาธุเจ้าฯ สอน (พระครูโอภาสสมณธรรม) (ปัจจุบันมรณะภาพไปแล้ว)	วัดเสนาวงศ์ ต.วารินชำราบ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี
๑๗	นายจาบ	ท่านสาธุเจ้าฯ วิเชียร ท่านสาธุเจ้าฯ คำ (ปัจจุบันมรณะภาพไปแล้ว)	วัดหนองบัว ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

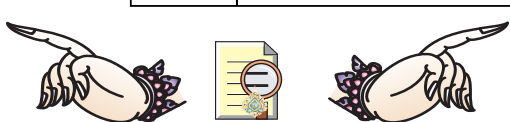
ลำดับ	ชื่อเดิมในชาติอดีต	ชื่อในชาติปัจจุบัน	ที่อยู่
๑๘	นายจันทร์	ท่านสาธุเจ้าฯ คำ (ปัจจุบันมรณะภาพไปแล้ว)	วัดป่าสามัคคีชัย ต.เหล่าเสือโก้ก กิ่ง อ.เหล่าเสือโก้ก จ.อุบลราชธานี
๑๙	นายฝั่ง	ท่านสาธุเจ้าฯ บุญรักษ์ (เจ้าคุณฯ พระสุทธิสารมุนี) (ปัจจุบันมรณะภาพไปแล้ว)	วัดสำราญนิเวศ อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ
๒๐	นายทา	ท่านสาธุเจ้าฯ เพย	วัดพระมงคลมิ่งเมือง อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ
๒๑	นายอิน	ท่านสาธุเจ้าฯ บุญนำ	วัดคงเฒ่าเก่า อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ
๒๒	นายสาม	ท่านสาธุเจ้าฯ บุญเพ็ง (มรณะภาพไปแล้ว)	วัดชัยมงคล ต.เมืองเดช อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี
๒๓	นายพก	ท่านสาธุเจ้าฯ ราตรี	วัดป่าตาดีสี่สุก อ.เสนางคนิคม จ.อำนาจเจริญ
๒๔	นายหวัน	ท่านสาธุเจ้าฯ เข้ม	วัดห้วยชันเหนือ อ.นาจะหลวย จ.อุบลราชธานี
๒๕	นายมา	ท่านสาธุเจ้าฯ อุตีศ	วัดป่าบ้านบากกุนสิงห์ อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี
๒๖	นายมัง	นายสมาน แส่นวงศ์ (อ้อ, คนนี้ผมรู้จัก เชียงลุน ยืมให้ ผมเล็กน้อย ว่าอยู่อุบลฯ)	เลขที่ ๔๖ ถ.พรหมราช ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

ลำดับ	ชื่อเดิมในชาติอดีต	ชื่อในชาติปัจจุบัน	ที่อยู่
๒๓	นายผอง	นายสุรพันธ์ ปั่นทวังกูร (คนๆ นี้ จะรู้จักกันภายหน้า ตัวข้าฯ จึงไม่ขอบอกที่อยู่ เชิงลุน กล่าวไว้)	
๒๔ ๒๕	นายอุค นางสี	นายทองดี สุดทั้ง นางศรีอัมพร สุดทั้ง	ทั้ง ๒ คนนี้ อยู่บ้าน เลขที่ ๔๑๒ ถ.ประชา อ.เดชอุดม จ.อุบล- ราชธานี ๓๔๖๑๐
๓๐	นางพาด	ได้เป็นผู้ชาย ชื่อ นายปุย ชมชื่น	บ้านเลขที่ ๑๘๒ ซ.๓ ต.โพนงาม อ.บุญทริก จ.อุบลฯ ๓๔๒๓๐
๓๑ ๓๒	นางสุ นางผา	นางบุญเนียน บุตรแดงน้อย นางทองจันทร์ บุตรแดงน้อย	ทั้ง ๒ คนนี้ ได้มาอยู่ ร่วมกัน ที่บ้านเลขที่ ๑๐๕ หมู่ ๖ ต.บ้านทุม อ.เมือง จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐
๓๓ ๓๔	นางสา นางคำ	ได้เกิดเป็นผู้ชาย ชื่อ นายบุญเลิศ บัวศิริ นางนงนุช บัวศิริ	ทั้ง ๒ คนนี้ อยู่ร่วมกัน ที่โรงเรียนบ้านพนม ไพรวิทยาคาร จ.ร้อยเอ็ด ๔๕๑๔๐
๓๕ ๓๖	นางสาว นางห่าน	ได้เกิดเป็นผู้ชาย ชื่อนายฮวด เทศสิงห์ นางไพล เทศสิงห์	ทั้ง ๒ คนนี้ อยู่บ้าน เลขที่ ๓๖ บ้านโนนชัยศรี ต.โนนชัยศรี อ.โพนทอง จ.อุดรธานี ๔๑๒๔๐

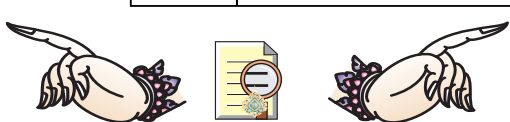
ลำดับ	ชื่อเดิมในชาติอดีต	ชื่อในชาติปัจจุบัน	ที่อยู่
๓๓	นางมี	นางนิลพร วงศ์อนันต์	บ้านเลขที่ ๑๒๐ หมู่ ๒ ต.ทมนางาม อ.โนนสะอาด จ.อุดรธานี ๔๑๒๔๐
๓๘	นางทด	นางปิยะพร ตะมูนพงศ์	บ้านเลขที่ ๑๒๔๐ หมู่ ๔ ถ.สุขาภิบาล ๒ ต.คลองกุ่ม อ.บางกะปิ กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
๓๙	นางเส	มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชาย ชื่อนายเอกณรงค์ วัชรสีมานันต์	บ้านเลขที่ ๓๕๒ ถ.ริมทางรถไฟ-สาย ปากน้ำ คลองเตย พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๐๒๖๐
๔๐	นางทา	มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชาย ชื่อนายถนัด ยันต์ทองอยู่	บ้านเลขที่ ๑๗๔/๑ หมู่ที่ ๑ ถ.แก้วรวุฒิ ต.มีชัย อ.เมือง จ.หนองคาย ๔๓๐๐๐
๔๑	นางเกียน	นางพิมพ์วิไล จันทรสมบัติ	บ้านเลขที่ ๑๖๐ ถ.สระบุรี-หล่มสัก ต.ในเมือง อ.เมือง จ.นครราชสีมา ๓๐๐๐๐
๔๒	นางเต็ง	นางเอื้อง อรุณจิตร	บ้านเลขที่ ๒๕๓/๑๑ ต.ตลาด อ.กระทุ่มแบน จ.สมุทรสาคร ๗๔๑๑๐

ลำดับ	ชื่อเดิมในชาติอดีต	ชื่อในชาติปัจจุบัน	ที่อยู่
๔๓	นางเขต	นางเพชรสุดา สุวรรณศรี	บ้านเลขที่ ๗๒ หมู่ ๔ ซ.รัชฎะภักดิ์ ต.มักกะสัน อ.พญาไท กรุงเทพฯ
๔๔	นางคำ	นางจิรวรรณ เจริญประสิทธิ์	บ้านเลขที่ ๐๕๓/๕๖ หมู่ที่ ๒ ซ.โนหิตสุต ต.ห้วยขวาง อ.ห้วยขวาง กรุงเทพฯ
๔๕	นางซ่ง	เป็นทหารหญิงชื่อ นางกลิ่นสุคนธ์ ดวงดี	บ้านเลขที่ ๓๑๕ ถ.ราชวิถี ต.ทุ่งพญาไท อ.พญาไท กรุงเทพฯ
๔๖	นางส้อย	นางเนาวรัตน์ ศรีพงศ์พันธุ์กุล	บ้านเลขที่ ๖๑๘ ถ.สามเสน ต.วชิระ อ.ดุสิต กรุงเทพฯ
๔๗	นางเปง	เป็นทหารหญิงชื่อ นางปราณี เกิดปัญญา	อยู่โรงพยาบาล กองบิน ๒๑ ต.ไธเน่ย์ อ.เมืองอุบล จ.อุบลราชธานี ๓๔๐๐๐
๔๘	นางจก	นางศรีสุรางค์ ดวงประเสริฐ	บ้านเลขที่ ๓๕๑/๗ หมู่ ๗ ต.บางปะกง อ.บางปะกง จ.ฉะเชิงเทรา
๔๙	นางคืบ	นางจิรภา ภิญโญทรัพย์	บ้านเลขที่ ๓๐ หมู่ที่ ๑ ต.กุดคู่อ อ.โนนสัง จ.อุดรธานี

ลำดับ	ชื่อเดิมในชาติอดีต	ชื่อในชาติปัจจุบัน	ที่อยู่
๕๐	นางคา	นางนาคยา ชิดชอบ	อยู่ ร.ร.ลานทราย วิทยาคม อ.ท่าตูม จ.สุรินทร์
๕๑	นางทอง	นางสร้อยคำ อยู่ชีวกัน	บ้านเลขที่ ๑๒๒/๖ หมู่ที่ ๒ ซ.วัดสน ต.ราษฎร์บูรณะ อ.ราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ
๕๒	นางหมิ่น	นางรัชนี บุญญาภาส	เลขที่ ๐๕๗๖/๑๕๔ ซ.โชติวัฒน์ ต.บางซื่อ อ.ดุสิต กรุงเทพฯ
๕๓	นางขาน	นางสมพร ชัชวาลย์	อยู่ที่โรงพยาบาล ศรีสังวรณ์ อ.ศรีสำโรง จ.สุโขทัย
๕๔	นางสุข	นางประไพ จongsiriเลิศ	บ้านเลขที่ ๓๘ ซ.แสนสุข ถ.ประดิพันธ์ อ.พญาไท กรุงเทพฯ
๕๕	นางสา	มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายธำรงค์ ศิริวงศ์ถวัลย์	บ้านเลขที่ ๓๗/๖๕ ถ.ราชวิถี ต.บางพลัด อ.บางกอกน้อย กรุงเทพฯ
๕๖	นางสอน	มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายอดุลย์ ธารณะธรรม	บ้านเลขที่ ๑๑๒/๓ ถ.รางน้ำ ซ.ศรีอยุธยา ๑ อ.พญาไท กรุงเทพฯ

เมื่อเชียงชุนพูดถึงนี้แล้ว ท่านได้หันหน้ามาทางผม (นายไพศาล) ว่า ขอให้ไพศาล ผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์ เมื่อพบผู้คนเหล่านี้ช่วยบอกให้เขาต่อไปด้วยว่า ขอให้เขาอย่าได้ประมาทในการบุญการกุศลให้หมั่นทำบุญทำกุศลในบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการต่อไป แล้วชีวิตชาตินี้และชาติหน้าเขาจะได้รับพบกับความสุขความเจริญทั้งคดีโลกและคดีธรรม แต่ว่าถ้าหากเขาหมั่นคนเหล่านี้ มีความประมาทในศีลในทาน คือถ้าหากทำตรงกันข้ามกับที่ว่าไว้นี้ คนเหล่านั้นก็จะได้ไปเกิดเป็นอื่นๆ ที่ต่ำกว่าเป็นมนุษย์ เช่น เปรต อสุรกาย สัมภเวสี สัตว์เดรัจฉาน อย่างไม่ต้องสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น

จากนั้น เชียงลุน ก็ได้มีเมตตาเล่าถึงชีวิตชาติหน้าของแต่ละคนว่าจะได้ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน ตลอดถึงบุญกรรมของแต่ละคนที่ได้ทำในอดีตชาติแล้วมีผลกระทบในชาตินี้ ในส่วนบุญกรรมที่ไม่ดีในอดีตชาติแล้วมีผลกระทบในชาตินี้ นั้น ทางเชียงลุน ท่านก็ได้บอกแนวทางแก้ไขไว้ให้ด้วย “ซึ่งเรื่องนี้หากว่าท่านผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้มีความสนใจอย่างไร ก็ขอให้ติดต่อมาทางผมได้ ผมจะพิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป” จากนั้น เชียงลุน ผู้เล่าเรื่องนี้ก็ได้พูดมาทางผม (นายไพศาล) อีกว่า เมื่อทางไพศาลทราบเรื่องนี้แล้วก็ขอให้เก็บไว้ก่อนอย่าบอกให้ใครทราบ เพราะยังไม่ถึงเวลา เมื่อถึงเวลานั้น คือ เวลาที่จะบอกก็คือเวลาที่ “วัดได้เที่ยง” ได้ชื่อใหม่ที่สูงงามกว่าเก่าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ขอให้บอกได้ ซึ่งวันเวลาที่จะบอกกับคนในโลกมนุษย์ได้ทราบ

ผม (นายไพศาล) ก็รับทราบและรับคำไว้ เชียงลุน เมื่อผมรับคำไว้ก็แสดงความดีใจพร้อมกับยกมือไว้ อนุโมทนาขึ้นในระหว่างอก หลังจากนั้นท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผมลาจากที่นั่นเพื่อไปยังที่อื่นอีก เมื่อไปยังสถานที่ต่าง ๆ แล้วแต่ละที่ก็มีเรื่องราวส่งมายังโลกมนุษย์ เมื่อได้เรื่องราวมากพอสมควรแล้ว คือคืนหนึ่ง ๘-๙ เรื่อง ท่านทั้ง ๒ คือ ครูบาคันธา และพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับ ๆ มาอยู่ในลักษณะปลิวลงมา ๆ ถึงที่ไหน ผมก็ไม่ทราบ ก็สะดุ้งตื่นนอนเมื่อตื่นนอนแล้ว เหลือบดูนาฬิกาเวลา ตี ๕.๑๐ นาฬิกา ของเช้ามีด วันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ตรงกับวันพุธ ๔ ฯ ๒ ค่ำ เดือน ๒ ปีเถาะ

และเมื่อถึงเวลาผม (นายไพศาล) ก็เขียนเชิงบันทึกให้ท่านทั้งหลายได้รับรู้
ทราบตามนี้ “มังคะลัง นิमितัง” กล่าวยงนิमितความฝันก็ขอจบ เพียงเท่านี้.

นายไพศาล แสนไชย เขียนเชิงบันทึก

กระดิ่งน้อย ห้อยวิหาร เรียบเรียง

เขียนเชิงบันทึก วันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2545

เสร็จวันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2545 เวลา 14.30 นาฬิกา

บ้านเลขที่ 119 บ้านท่ากอจั่ว หมู่ที่ 2 ตำบลปากบ่อง

อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน 51120

โทร. 053-557081

นิมิตพิศวงเรื่อง วัดพระธาตุศรีจอมทอง

อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่

นิมิตโดย นายไพศาล แสนไชย
เรียบเรียง กระดิ่งน้อย ห้อยวิหาร

นิมิตนี้เกิดขึ้นกับตัวผม (นายไพศาล) ในคืนของวันที่ 20 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2544 วันนี้ทั้งวันผมได้อยู่ที่บ้านเพื่อคอยต้อนรับหมู่คนผู้มีความทุกข์ใจที่เข้ามาขอปรึกษาหารือกับตัวผมเพื่อความสบายใจของเขาเอง

ความทุกข์ของเขาเหล่านั้นมีทั้งความทุกข์ทางโลกและความทุกข์ทางธรรม ความทุกข์ทางโลกที่ผู้คนได้เข้ามาปรึกษาผมในวันนี้ได้แก่เรื่อง “พ่อแม่รักลูกไม่เท่ากัน” คือตัวของเขาเองเป็นลูกอนุภรรยา ดังนั้นจึงได้ทรัพย์สินมรดกน้อยกว่าคนอื่น ๆ เขา

ผม (นายไพศาล แสนไชย) ได้ถามเขาไปว่า “ที่ว่าได้น้อยกว่าคนอื่นนั้นได้เท่าไรหรือครับ”

เขาคณนั้นก็บอกว่า “แค่ 78 ล้านบาทเท่านั้น ลูกคนอื่น ๆ ได้ตั้ง 80 ล้านบาท” เขามีความทุกข์ใจในเรื่องนี้มากจึงอยากได้ที่พึงทางใจ เพราะกินไม่ได้นอนไม่หลับ

ผมได้ถามเขาคณนั้นไปว่า “เมื่อกินไม่ได้นอนไม่หลับ เดียวนี้คุณน้ำหนักเท่าไร?”

“93 กิโล ครับ” คนผู้นั้นได้บอกไว้

โอ้โฮ ! ผมคิดในใจว่าขนาดกินไม่ได้นอนไม่หลับ น้ำหนักยังตั้ง 93 กิโลกรัม ถ้าอยู่สบายกินได้นอนหลับน้ำหนักคง 100 กว่ากิโลขึ้นไป

เขากล่าวต่อไปอีกว่า “ผมกำลังมองหาที่พึงทางใจ ก็พอดีได้อ่านหนังสือ นิมิตเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ที่คุณไพศาลได้นิพนธ์ไว้จึงมีความสนใจมากแล้วจึงหาโอกาสขึ้นเครื่องบิน บินตรงมาจากกรุงเทพฯ หาคุณไพศาล”

เมื่อเขาพูดจบ ผมจึงตอบว่า “ผมก็มีความทุกข์ใจมาก เหมือนกัน”

“อ้าว! คุณไพศาลก็มีความทุกข์ใจเหมือนกันหรือ?” เขาผู้นั้นตอบ “ทุกข์สิครับ” ผมตอบกลับไป

“กรุณาเล่าให้ผมฟังได้ไหม?” เขาถามผม ผมตอบว่า “ได้ครับ” แล้วผมจึงเล่าให้เขาผู้นั้นได้ฟังว่า “ความทุกข์ของผมคืออยากได้เงินสัก 1,500 บาท (หนึ่งพันห้าร้อยบาท) เพื่อไปซื้อซอง ซื่อแสดมปีและเครื่องใช้ไม้สอยต่าง ๆ ในการที่จะเขียนจดหมายบอกกล่าวและจดหมายตอบสำหรับผู้ที่ผมมีมติถึงเมื่อต้องการรายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนนำเงินส่วนหนึ่งไปซื้อยาให้คุณแม่หากวันไหนคุณแม่เจ็บป่วยมากก็จะได้นำเข้าคลินิก”

เขาผู้นั้นได้บอกกับผมว่า “เงิน 1,500 บาทมันก็มากอยู่เขาจะต้องถามภรรยา และพ่อปู่ซึ่งเป็นคนทรงประจำตระกูลเขาก่อน ถ้าทั้ง 2 คนนี้อนุญาตให้ได้ เขาก็จะส่งเงินมาทางธนาณัติ ถ้าทั้ง 2 ไม่อนุญาตเขาก็คงให้ไม่ได้เพราะเป็นเงินมากเกินไปที่เขาจะตัดสินใจได้”

หลังจากนั้นเขาผู้นั้นก็ขอตัวไปอาบน้ำที่ห้องน้ำบ้านผม เมื่ออาบน้ำเสร็จแล้วเขาผู้นั้นได้บอกว่า มาเมืองเหนือทั้งที่อยากกินอาหารทางเมืองเหนือ ผมจึงได้ไปซื้ออาหารพื้นเมืองมาโดยใช้เงินของผมเอง หมาดเงินไป 250 บาท ไปซื้ออาหารพื้นเมืองที่ร้านดาวคะนองในตัวจังหวัดลำพูน อาหารวันนั้นมี น้ำพริกอ่องแกงฮังเล ลาบคั่ว หมูปิ้ง ปรากฏว่าเขาผู้นั้นทางอย่างเอร็ดอร่อยมาก คือทานจนหมดด้วยทุกอย่าง เมื่อทานเสร็จแล้ว สักพักเขาผู้นั้นก็บอกว่าปวดท้องต้องการไปถ่ายหนัก ขอตัวไปห้องน้ำเมื่อเสร็จจากห้องน้ำแล้ว เขาผู้นั้นได้นั่งคุยกับผมอีกสักพักหนึ่ง สุดท้ายเขาบอกว่า มาบ้านคุณไพศาลครั้งนี้ไม่เสียเวลาจริงๆ คือได้ความสบายใจไปมาก ๆ และขอขอบคุณ คุณไพศาลที่ได้ให้ความอนุเคราะห์เป็นที่พึงพอใจให้ แล้วเขาผู้นั้นก็ลากลับบ้านที่กรุงเทพฯ

จากวันนั้นถึงวันนี้ (8 กรกฎาคม 2546) เขาผู้นั้นก็ไม่ได้ติดต่อมาอีกเลย เงินจำนวน 1,500 บาท (หนึ่งพันห้าร้อยบาท) ที่ผมขอหวังพึ่งเขาก็เป็นอันว่าหลุดลอยแว้งกว้างอยู่บนอากาศไป นี่คือการทุกข์ของมนุษย์โลกเรื่องหนึ่งในหลายๆ เรื่องที่ผมได้รับในวันนี้ อ้อ ลืมบอกไปครับ คน ๆ นี้เขามาจากกรุงเทพฯ ชื่อคุณกำธรครับ

ส่วนความทุกข์ทางธรรมที่คนเขามาปรึกษานั้น เป็นเรื่องของคน ๆ หนึ่งอยู่อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี มีความทุกข์ใจในเรื่องของการปฏิบัติธรรม

เขาบอกว่าได้ปฏิบัติธรรมมานาน 30 กว่าปีแล้ว เวลาภาวนาไม่เห็นจะมีเลข 2 ตัว 3 ตัวมาให้เลยสักครั้ง เลยใจท้อถอยเพราะการปฏิบัติศีล ทาน ภาวนาที่พระพุทธเจ้าได้สอนไว้ ช่วยอะไรไม่ได้เลย

ผมจึงได้ชี้แจงให้เขาไปว่าการปฏิบัติธรรมภาวนานั้น พระพุทธเจ้าเราไม่ได้สอนให้เราปฏิบัติให้เห็นเลขห่วย หรือ โชคลาภใด ๆ พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ปฏิบัติธรรม ภาวนาเพื่อให้ใจสงบและเพื่อหลุดพ้นจากกิเลสต่าง ๆ

ผมได้อธิบายให้เขาคณนั้นจนเขาเข้าใจดีขึ้นแล้ว เขาจึงได้ลากลับบ้านไป อันนี้ก็เป็นเรื่องทุกข์ทางธรรมของคนที่ผมได้รับอีกเรื่องหนึ่งในจำนวนหลาย ๆ เรื่องของวันนี้

วันนี้ทั้งวันได้รับความทุกข์ของหมู่คนที่เขานำมาให้ผมช่วยแก้ปัญหาคลายทุกข์ใจจากเช้า ถึงเย็น เมื่อหมู่คนได้ลากลับไปหมดแล้ว ผมได้นั่งปลงชีวิตของผมเอง ว่าทำไมหนอชีวิตของเราถึงเป็นอย่างนี้ ทำไมเรื่องทุกข์เรื่องต้องมาให้ผมได้รับรู้ รับทราบและต้องแก้ปัญหมาให้ชาวบ้านเขาด้วย ความทุกข์ใจหรือปัญหาบางอย่าง คนที่มีทุกข์ก็มาบรรยายให้ผมฟัง เช่น เรื่องสามีไปมีเมียอื่น เมื่อบรรยายความไม่ดี ของสามีตัวเองแล้ว ก็ค่าสามีของตัวเองให้ผมฟังเรียบร้อยเขาก็สบายใจ โดยที่ผมไม่ต้องพูดอะไรเลย เมื่อเขาสบายใจแล้วเขาก็กลับบ้านด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสเป็นอันมาก

ผมได้นั่งปลงคอตกคอปับอยู่ที่เก้าอี้รับแขกใต้ถุนบ้าน เมื่อปลงเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมก็นึกสมเพทเวทนาให้กับสังขารของตนเองที่ต้องมาเผชิญชะตากรรมแบบนี้

หลังจากปลงชะตาชีวิตของตัวเองแล้ว ผมจึงได้ไปทำธุระส่วนตัว เช่น อาบน้ำ และเตรียมทานข้าวเย็นกับแม่ เพราะเป็นเวลา 6 โมงเย็นกว่า ๆ เข้าไปแล้ว เมื่อทานข้าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ได้นั่งคุยกับแม่และญาติพี่น้องที่อยู่บ้านใกล้กัน ชั่วโมงหนึ่ง ตัวผมจึงรู้สึกง่วงนอนซึ่งเป็นอาการปกติที่ต้องไปเข้านอนเพื่อทำหน้าที่ในโลกวิญญูณต่อไป

เหลือบดูนาฬิกาเห็นเป็นเวลาเกือบ 3 ทุ่มแล้ว ผมนั่งลงบนเตียงนอนหันไปทางหิ้งพระที่อยู่หัวเตียงเพื่อกราบและสวดมนต์ไหว้พระ อันมีบท อิติปิโสฯ สวากขาโตฯ สุปฏิปันโนฯ ไหว้พระเสร็จแล้วจึงเอนตัวลงนอนหงาย ปล่อยมือทำเหยียดตรง ผมรำพึงพุทโธฯ ในใจแล้วจึงหลับไปในคืนนั้น

เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่ทราบ เมื่อกายของหลับสนิทไปแล้ว ก็ได้นิมิตเห็นท่านครูบาคันธา และพญาพิงคราช ทั้งสองได้มารอรับผมเพื่อพาไปทำหน้าที่ล่ามนำข่าวสารจากโลกวิญญูณอันเป็นที่ ๆ คนที่ตายไปแล้วทั้งหลายได้ไปอยู่ การมาเพื่อรับตัวผมนี้เป็นสิ่งที่ทั้งสองท่านได้กระทำมาโดยตลอด นับเป็นเวลาจนบัดนี้ก็กว่า 22 ปีแล้ว

ก่อนการเดินทางสำหรับคืนนี้ ผมยังยืนอยู่ในห้อง แต่เมื่อมองไปบนที่นอน ผมก็ยังเห็นกายของผมเองนอนอยู่ในลักษณะนอนหงายปล่อยมือทำเหยียดตรงไว้ดังเดิม เมื่อเห็นว่าทุกอย่างพร้อมแล้ว ท่านผู้อาวุโสทั้งสองก็ได้พาผมออกเดินทางไป

บรรยากาศรอบข้างไร้ซึ่งแสงเดือนแสงดาวหรือสิ่งบอกทิศทางใด ๆ จะให้กำหนดรู้ได้ว่าผมที่ ๆ ผมกำลังจะเดินทางไปนั้นคือที่ไหน ผมลอยกว้างปลิวตามท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ขึ้นไปเรื่อย ๆ ความรู้สึกเหมือนตัวผมในขณะนี้เบาเหมือนอยู่ในสภาพไร้น้ำหนักและปลิวขึ้นไปดั่งไร้จุดหมายปลายทาง สุดแล้วแต่ทั้งสองท่านจะพาผมไป

ผู้นำทั้ง 2 ท่านคือท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราชนำทางผมไปเรื่อย ๆ จนไปได้ไกลพอสมควร ท่านทั้งสองก็ได้พาผมลงสู่สถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนี้มีลักษณะปรากฏเป็นลานกว้างเหมือนสนามฟุตบอล

เมื่อลงสู่ที่นั่นแล้ว ท่านทั้งสองก็มีได้รอช้าโดยเร่งพาผมเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ทางที่พวกเราเดินไปนั้นเป็นถนนกว้างประมาณ 7 วา บรรยากาศทั่วไปชุ่มเย็นดีเหมือนฝนตกใหม่ ทุกย่างก้าวที่เหยียบลงไปบนพื้นก็มีความนุ่มนวลคล้ายกับได้เหยียบอยู่บนพรมปูพื้นที่เห็นจากบ้านเราเมืองเรา

ขณะที่เดินไปเรื่อย ๆ นั้น ผมสังเกตเห็นว่าที่ข้างหน้าพวกผมมีบ้านเมืองอยู่เมืองหนึ่ง พวกผมพากันเดินตรงไปยังที่แห่งนั้นบ้านเรือนปรากฏอยู่สอง

ข้างทางเดิน ลมโชยไปมาพัดเอากลิ่นหอมคล้ายดอกพิกุลมาด้วย ผมพยายามพิจารณาไปรอบๆ แต่ก็ไม่เห็นมีต้นพิกุลต้นใดขึ้นอยู่ในบริเวณนี้

คณะของผมเดินผ่านบ้านในเมืองนี้ไปหลายหลัง และได้พากันมาหยุดอยู่ที่บ้านหรือศาลาหลังหนึ่ง บ้านหลังนี้มีลักษณะเป็นศาลาทรงจตุรมุขขนาดใหญ่

เมื่อผู้ที่นำผมมาทั้งสองท่าน คือท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช พาผมมาหยุดอยู่หน้าบ้านทรงจตุรมุขขนาดใหญ่นี้ ก็มีชายวัยชราคนหนึ่ง ประมาณอายุได้ 70 ปีเศษ รูปร่างผอมสูง ไว้ผมแสกกลาง คุณลุงชราผู้นี้ได้เดินลงมาจากศาลาจตุรมุขหลังใหญ่นั้น แล้วได้นั่งลงคุกเข่ายกมือไหว้ขึ้นระหว่างออกพร้อมกล่าวนิมนต์เชิญท่านทั้งสองคือท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช พร้อมทั้งตัวผม ให้ขึ้นไปบนบ้านศาลาจตุรมุขหลังนั้น

ในศาลานั้น ได้จัดเตรียมโต๊ะที่นั่งเรียงกันไว้ 3 ตัว พอเป็นที่ทราบว่าเป็นที่สำหรับคณะของผม โดยท่านครูบาคันธานั่งอยู่หัวสุดถัดมาก็ท่านพญาพิงคราช และตัวผมโดยลำดับ ส่วนโต๊ะอีกตัวหนึ่งตั้งไว้อยู่ตรงกันข้ามกับพวกเรา ชายชราผู้นั้นเป็นผู้นั่ง

ผมได้สังเกตชายชราผู้นั้น เห็นเป็นผู้มีผิวสีทองคล้ายกับคนติดทองคำเปลว และมีรัศมีผิวเรืองรอง เมื่อทุกคนได้นั่งโต๊ะพร้อมดีแล้ว ชายชราผู้นั้นได้ยกมือไหว้ขึ้นระหว่างออกอีกครั้งหนึ่งพร้อมกล่าวขึ้นว่า “โหว่สาท่านครูบาคันธา ท่านพญาพิงคราช และไฟศาลาล่ามเมืองมนุษย์ ตัวข้าฯ มีความปิติยินดีใจที่ท่านทั้งหมดได้มาแวะหาตัวข้าฯ เพื่อให้โอกาสตัวข้าฯ ได้พูดเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเมืองมนุษย์เมื่อหลายชั่วอายุคนที่แล้วมา ก่อนที่จะบอกไปนี้ ตัวข้าฯ ขอบอกชื่อก่อนว่า ตัวข้าฯนี้มีชื่อนายนานาสร้อย ได้ตายจากโลกมนุษย์มาแล้วเมื่อเดือน 3 ออก 8 ค่ำ ปีพุทธศักราช 1997 ด้วยโรคลงดำลงแดง (อหิวาห์) และที่ตัวข้าฯมีผิวเป็นสีทอง เพราะเป็นอานิสงฆ์ของข้าเองที่ได้สร้างไว้ เมื่อสมัยยังอยู่ในโลกมนุษย์ คือได้เป็นเจ้า(เป็นประธาน) ในการบวช, เป็ก(บรรพชา,อุปสมบท) ให้ลูกหลาน ญาติพี่น้องทุกคน ที่ต้องการ บวช, เป็กในครั้งนั้น”

“เออ... มีอะไรก็บอกไป เรื่องราวที่จะบอกเป็นเรื่องราวอะไรก็บอกให้ไป จนเลี้ยงเนื้อ(บอกไปให้หมดนะ) พญาพิงคราชได้เอ่ยขึ้น”

“เรื่องราวที่จะบอกนี่คือเรื่องวัดพระธาตุศรีจอมทอง วัดพระธาตุศรีจอมทองนี้มีพระบรมธาตุของพระพุทธเจ้าสถิตย์อยู่เพื่อให้มนุษย์โลกและเทวดาได้กราบไหว้บูชา แต่การบอกครั้งนี้ตัวข้านายหนานสร้อย(ต่อไปนี้จะขอเรียกท่านว่าลุงหนานสร้อย) จะไม่บอกถึงความเป็นมาของพระธาตุจอมทอง เพราะโลกมนุษย์รู้จักกันดีแล้ว

การบอกครั้งนี้ตัวข้าฯ จะบอกถึงเรื่องการสร้างวัดพระธาตุศรีจอมทอง ซึ่งเป็นการสร้างวัดพระธาตุศรีจอมทองครั้งสำคัญครั้งหนึ่งและถือได้ว่าได้เป็นวัดโดยสมบูรณ์แบบ นั่นคือ สมัยของท่านสาธุเจ้าเมืองคำธรรมชาติปัญโญ มาเป็นเจ้าอาวาสได้ทำการก่อสร้างตั้งวัดขึ้นในปีพุทธศักราช 2018-2022 ในการสร้างวัดครั้งใหญ่นี้เมื่อสมัยนั้นได้มีหมู่คนผู้เลื่อมใสในศาสนาพุทธมาช่วยกันสร้างวัดมากมาย และถือว่าวัดพระธาตุศรีจอมทองได้เป็นวัดขึ้นสมบูรณ์แบบ คือมีศาลา กุฏิสงฆ์ ฯลฯ ซึ่งในการสร้างวัดครั้งนั้นมีหมู่คนที่เป็นกำลังสำคัญในการก่อสร้างอยู่ 185 คน โดยมีชื่อดังนี้

1.) ท่านสาธุเจ้าเมืองคำ ธรรมชาติปัญโญ	2.) นายหนานเอื้อง
3.) นายหนานจันตา	4.) นายหนานแก้วฟ้า
5.) นายหนานเมืองแก้ว	6.) นายหนานนิน
7.) นายหนานหัน	8.) นายหนานพกน้อย
9.) นายหนานยอด	10.) นายหนานเหือด
11.) นายหนานทิ	12.) นายหนานหม้ง
13.) นายหนานยัง	14.) นายหนานขบ
15.) นายหนานตัน	16.) นายหนานตัน
17.) นายหนานบ่อง	18.) นายหนานหม่อง
19.) นายหนานโท	20.) นายหนานหมูป
21.) นายหนานเมิง	22.) นายหนานขอด
23.) นายหนานเล็ก	24.) นายหนานเฟิง
25.) นายหนานเปิง	26.) นายหนานปึง
27.) นายหนานกุม	28.) นายหนานขัน

29.) นายหนานเพิก

31.) นายหนานถัก

33.) นายหนานก้อง

35.) นายหนานเจ้

37.) นายหนานบก

39.) นายหนานดำ

41.) นายหนานสะ

43.) นายหนานโท

45.) นายหนานลับ

47.) นายหนานตีบ

49.) นายหนานอาบ

51.) นายหนานอิน

53.) นายหนานจ่ม

55.) นายหนานเต็ง

57.) นายหนานโถ

59.) นายหนานจาบ

61.) นายหนานลาด

63.) นายหนานเมืองจอง

65.) นายหนานธิ

67.) นายหนานเมืองวัน

69.) นายหนานสม

71.) นายหนานฝง

73.) นายหนานน้อยเป้ง

75.) นายหนานกวย

77.) นายหนานน้อยป่า

79.) นายหนานมา

81.) นายหนานตา

30.) นายหนานถุนเล็ด

32.) นายหนานก้อน

34.) นายหนานบ่อน

36.) นายหนานเป็ก

38.) นายหนานสุน

40.) นายหนานเฟิง

42.) นายหนานปา

44.) นายหนานเชก

46.) นายหนานเฟื่อย

48.) นายหนานฟ้ง

50.) นายหนานป้นตา

52.) นายหนานฟักจ้ง

54.) นายหนานเฟิง

56.) นายหนานอ้าย

58.) นายหนานม้ง

60.) นายหนานขันถี

62.) นายหนานเมืองน้อย

64.) นายหนานวัด

66.) นายหนานท่า

68.) นายหนานสั่มปะ

70.) นายหนานเต้

72.) นายหนานน้อยจัน

74.) นายหนานน้อยถา

76.) นายหนานน้อยแสน

78.) นายน้อยวัง

80.) นายหนานช้อย

82.) นายหนานดี

83.) นายหนานวัน
 85.) นายหนานฮ่อง
 87.) นายหนานปู้ด
 89.) นายน้อยเปิน
 91.) นายน้อยจู้
 93.) นายหนานฮิน
 95.) นายหนานฮัก
 97.) นายหนานซอน
 99.) นายน้อยจก
 101.) นายน้อยหมั่ง
 103.) นายน้อยฟาน
 105.) นายหนานปี⁺
 107.) นายน้อยปัว
 109.) นายน้อยซุย
 111.) นายน้อยหุม
 113.) นายน้อยซู้ด
 115.) นายน้อยแล⁺
 117.) นายหนานตำ⁺
 119.) นายหนานอู้น
 121.) นายน้อยเปิง
 123.) นายน้อยอู่^๗
 125.) นายน้อยปัด
 127.) นายหนานจู้⁺
 129.) นายหนานวิน
 131.) นายหนานดวงตำ⁺
 133.) นายหนานถู
 135.) นายหนานสุ

84.) นายหนานผุย
 86.) นายหนานเจ็ก
 88.) นายหนานตัน⁺
 90.) นายหนานอุป
 92.) นายหนานยุย
 94.) นายน้อยฟู
 96.) นายน้อยตำ⁺
 98.) นายหนานดี
 100.) นายน้อยที
 102.) นายน้อยปู้ง
 104.) นายหนานป่า
 106.) นายน้อยเสาร์
 108.) นายหนานเฟย
 110.) นายน้อยทา
 112.) นายน้อยแก้ว
 114.) นายหนานเหิม
 116.) นายน้อยเสิง
 118.) นายหนานตุ่น
 120.) นายน้อยแยง
 122.) นายหนานตีบ^๗
 124.) นายน้อยเทิง
 126.) นายหนานกูป
 128.) นายหนานเอิบ
 130.) นายหนานมี
 132.) นายหนานดำ
 134.) นายหนานวัง
 136.) นายหนานฝน

137.) นายหนานฟู
139.) นายหนานเลิง
141.) นางจีน
143.) นางใบ
145.) นางบู่น
147.) นางแข
149.) นางคำแสง
151.) นางคำปวน
153.) นางปู้จา
155.) นางเสะ
157.) นางบาง
159.) นางตั้ง
161.) นางเจือก
163.) นางแม
165.) นางโบ
167.) นางฝ่า
169.) นางเถิง
171.) นางฝาย
173.) นางอ้ง
175.) นางโล๊ะ
177.) นางมุง
179.) นางปิม
181.) นางแพว
183.) นางผาง
185.) นางแต่น

138.) นายหนานแถ
140.) นายหนานโก้น
142.) นางฝาง
144.) นางไป๋
146.) นางหุน
148.) นางเอ้ย
150.) นางคำหลาย
152.) นางคำมี
154.) นางฟอง
156.) นางเส
158.) นางคำหนา
160.) นางเกียง
162.) นางกูป
164.) นางแม่น
166.) นางเห
168.) นางอุบ
170.) นางชู
172.) นางปา
174.) นางโท
176.) นางตำคำ
178.) นางวะ
180.) นางเนือง
182.) นางจา
184.) นางดา

หมู่คนผู้เสื่อมใสในศาสนาพุทธทั้งหมดนี้ได้ช่วยกันก่อสร้างวัดด้วยความศรัทธาในพระรัตนตรัยเป็นอย่างยิ่ง ระหว่างการก่อสร้างก็มีความสามัคคีกันจิตใจไม่ได้ขุ่นมัวด้วยอำนาจกิเลสตัณหา งานในการก่อสร้างก็มีหลายอย่าง เช่น

งานปั้นก้อนดินก็ งานไปเอาไม้ (คือไปเลื่อยไม้ในป่า) เพื่อเอามาทำซื่อ, เสา, แบบ ในการสร้างวิหารของวัด

เมื่องานก่อสร้างสำเร็จสมดังความต้องการของทุกคนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทุกคนจึงได้พากันจัดทำบุญเพื่อถวายถาวรวัตถุทั้งหลายเหล่านั้นไว้เป็นสมบัติของ พระศาสนาสืบไป ซึ่งภายหลังจากได้ทำบุญถวายทานต่อหน้าพระที่มีศีลมีวินัย เสร็จเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็ต่างกรวดน้ำหายทานลงดินเพื่ออุทิศส่วนบุญกุศลทั้งหลาย ไปหาเทวบุตรเทวดา บุพการีชนที่ล่วงลับไปแล้ว พร้อมกันนั้นต่างคนต่าง ก็ได้อธิษฐานจิตกันไว้ต่อหน้าองค์พระบรมธาตุของพระพุทธผู้มีพระภาคเจ้า บางคนก็ได้ขอให้บุญกุศลที่ได้กระทำไว้นี้ช่วยส่งผลให้ได้เกิดเป็นพระสงฆ์องค์เณร ทุกภพทุกชาติจนถึงพระนิพพานเป็นที่สุด ส่วนบางคนก็ขอให้ได้เกิดร่วมกันอีก บางคนก็ขอให้ได้ไปเป็นผู้รู้ศีลฯ ดังนี้ เป็นต้น

ด้วยบุญกุศลที่ต่างคนต่างได้ทำด้วยความสะอาดทั้งกายวาจาใจ และสิ่ง ของ จึงส่งผลให้ทุกคนได้เกิดไปตามแรงบุญแรงกรรม แรงอธิษฐานของแต่ละ คนดังนี้

1.) ท่านสาธุเจ้าเมืองคำ ธรรมปัญญา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำ อัครปัญญา เมื่อก่อนอยู่วัดพระธาตุศรีจอมทองเน้อ ปัจจุบันได้สิ้น บุญจากโลกมนุษย์แล้ว ได้อยู่ในแดนสักกังโลกัง

2.) นายหนานเอื้อง เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่าท่านสาธุเจ้า สมสุ มิตโต อดีตผู้หลวง (เจ้าอาวาส) วัดพระธาตุศรีจอมทอง ซึ่งได้สิ้นบุญจากโลก มนุษย์แล้ว ปัจจุบันอยู่แดนสักกังโลกัง

3.) นายหนานจันตา เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า พุทธ ศาสน์สประดิษฐ์ อดีตผู้หลวง (เจ้าอาวาส) วัดพระธาตุศรีจอมทอง ซึ่งได้สิ้นบุญ จากโลกมนุษย์แล้ว ปัจจุบันอยู่แดนสักกังโลกัง

4.) นายหนานแก้วฟ้า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าหนูถาวโร อยู่วัด พระสิงห์ อ.เมือง จ.เชียงใหม่เน้อ! ลูกหนานสร้อยได้เอ๋ยขึ้น

5.) นายหนานเมืองแก้ว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทอง สิริมงคล
ตุ้หลวง (เจ้าอวาส) วัดพระธาตุศรีจอมทองในปัจจุบัน อ้อ! พระอาจารย์ทอง หัว
หน้ากรรมฐาน ผม(ไพศาล)พูดเสร็จ ลุงหนานสร้อยได้หัวเราะขึ้นด้วยความ
ชื่นบานอย่างเต็มที่

6.) นายหนานนิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าแสง อยู่วัดพระธาตุ
ศรีจอมทองนั้นแหละ อ้อ! องค์กรนี้ผม (ไพศาล) รู้จักดี ลุงหนานสร้อยได้ยืนแล้ว
ยิ้มขึ้นเล็กน้อย

7.) นายหนานหัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญชุมอยู่วัดน้ำตก
แม่กลาง อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่

8.) นายหนานพกน้อย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพิทักษ์ อยู่วัด
พระธาตุศรีจอมทอง อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่

9.) นายหนานยอด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเพชรวิริยาโณ
อยู่วัดพระธาตุศรีจอมทอง อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่

10.) นายหนามเหือด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า สนั่น ยติโก
อยู่วัดเหล่าเป่า

11.) นายหนานทิ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอาจินนะสีโล อยู่วัด
รำเปิง อ.เมือง จ.เชียงใหม่

12.) นายหนานหมั่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอุดมวรรณมงคล
อยู่วัดเมืองมาง ในเมืองเชียงใหม่

13.) นายหนานยัง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุพันธ์ อยู่วัดรำเปิง
อ.เมือง จ.เชียงใหม่

14.) นายหนานขบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าท่า อยู่วัดกิตติวงศ์
อ.แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน

15.) นายหนานตัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจันทิมา อยู่วัดหัวเวียง
อ.เมือง จ.แม่ฮ่องสอน

16.) นายหนานตัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าศรีทน อยู่วัดสิทธิ
มงคล อ.แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน

17.) นายหนานบ่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญปิ่น อยู่วัดแม่ตาน้อย
อ.แม่ตาน้อย จ.แม่ฮ่องสอน

18.) นายหนานหม่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพวง อยู่วัดศรีธรรม
ราม อ.เมือง จ.ยโสธร

19.) นายหนานโท เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญมี อยู่วัดป่าสะเดา
อ.เมือง จ.ยโสธร

20.) นายหนานหมูป เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจำปา อยู่วัดฟ้า
หยาด อ.มหาชนะชัย จ.ยโสธร

21.) นายหนานเมิง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าถวิล

22.) นายหนานขอด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสนอง

23.) นายหนานเล็ก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าประสาท ทั้งสามรูป
นี้ อยู่วัดบรมนิวาส กรุงเทพฯ เหมือนกัน

24.) นายหนานเผิง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าศรีจันทร์ อยู่วัดบึง
พระลานชัย อ.เมือง จ.ร้อยเอ็ด

25.) นายหนานเปิง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเฉย อยู่วัดสุทัศน์ฯ
กรุงเทพฯ

26.) นายหนานปั้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญเรือง อยู่วัดพระ
ศรีมหาธาตุ เขตบางเขน กรุงเทพฯ

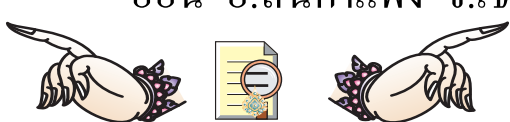
27.) นายหนานกุ่ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าถนอม อยู่วัดกฤษณา
อ.หันคา จ.ชัยนาท

28.) นายหนานชัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญนาค อยู่วัดกรุณา
อ.สรรพยา จ.ชัยนาท

29.) นายหนานเฟิก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญชู อยู่วัดบาง
มะฝ่อ อ.โกรกพระ จ.นครสวรรค์

30.) นายหนานอุณเฑาะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญเจือ อยู่วัด
เนินสะเดา ต.โคกหม้อ อ.ชุมแสง จ.นครสวรรค์

31.) นายหนานถัก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอาคม อยู่วัดถ้ำเมือง
ออน อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่

32.) นายหนานก้อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญवाद อยู่วัดถาวรธรรม ต.สันผักหวาน อ.หางดง จ.เชียงใหม่

33.) นายหนานก่อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมประสงค์ อยู่วัด จิพพลูฆาราม ต.มี้ดกา อ.ดอยเต่า จ.เชียงใหม่

34.) นายหนานบ่อน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทวยเทพ อยู่วัดโนนขุมเงิน อ.โพนนาแก้ว จ.สกลนคร

35.) นายหนานเจ้ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอ่อน อยู่วัดประชุมชลธารา อ.สุโขทัย จ.นราธิวาส

36.) นายหนานเป็ก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าฟ่วง อยู่วัดบางนรา อ.เมือง จ.นราธิวาส

37.) นายหนานบก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมเพชร อยู่วัดคอนตัน ต.สบบง อ.ภูซาง จ.พะเยา

38.) นายหนานสุน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวัชชัย อยู่วัดผาบ่อง ต.ศรีภูมิ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

39.) นายหนานตา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าชัยยศ อยู่วัดบ้านใหม่ ต.แม่คะตวน อ.สบเมย จ.เชียงใหม่

40.) นายหนานเพ็ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองใส อยู่วัดศรีสว่าง ต.โพนสูง อ.ด่านซ้าย จ.เลย

41.) นายหนานสะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า หมอ (นายแพทย์) สมบัติ เทพรัก อยู่โองยา (โรงพยาบาล) มิซัน กรุงเทพฯ

42.) นายหนานปา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า หมอ (นายแพทย์) สมศักดิ์ หวานกิจเจริญ อยู่โองยา (โรงพยาบาล) กรุงเทพฯ

43.) นายหนานโท เกิดมาชาตินี้เป็นหมอทหาร (นายแพทย์ทหาร) ชื่อ ไพโรจน์ ประทุมรัตน์ อยู่เมืองคัลลาส รัฐเท็กซัสประเทศอเมริกา

44.) นายหนานจิก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายศรีหะศักดิ์ พวงเกตุแก้ว

45.) นายหนานลับ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกฤษณ์ กาญจนบุญชร

ทั้งสองคนนี้ลุงหนานสร้อย จะไม่บอกที่อยู่เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่น ที่จะบอกให้หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นานเท่าใดนัก

46.) นายหนานเพ็ญ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนพพร พิชชา

47.) นายหนานติบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายลพพล พิชชา

ทั้งสองคนนี้จะได้พบกันในโอกาสข้างหน้าหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่
ออกไปไม่นาน ดังนั้นทั้งสองคนนี้ ข้าฯ หลงหนานสร้อยจึงไม่ขอบอกที่อยู่

48.) นายหนานฟุ้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพลทวี ทองจำรูญ คนๆ นี้
คน อำเภोजอมทองเขารู้จักดี ตัวหลงหนานสร้อยจะไม่ขอบอกที่อยู่

49.) นายหนานอาบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอาคม ตันตระกูล อยู่มวชน
สัมพันธ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

50.) นายหนานปิ่นตา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจิระเดช เกษมสุข อยู่กอง
สวัสดิการ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

51.) นายหนานอิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิเทศ ว่องวัฒนะสิน

52.) นายหนานฟักจ้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบัญญัติ ว่องวัฒนะสิน
สองคนนี้ ตัวข้าหลงหนานสร้อยก็ไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะเป็นหน้าที่ของ
คนอื่นที่จะบอกให้

53.) นายหนานจุ่ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอุดม กันตะ อยู่ห้างทอง จอม
ทองนั้นเนื้อ หลงหนานสร้อยได้บอกย้า

54.) นายหนานเฟิง เกิดมาชาตินี้เป็นหละอ่อน (เด็ก) ชื่อ พงศกร โสภา
คนๆ นี้ต่อไปภายหน้าจะได้รู้จักกัน

55.) นายหนานเติง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสำราญ กองสุข

56.) นายหนานอ้าย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญส่ง ยองทอง

ทั้งสองคนนี้ เข้าออกอยู่ที่วัดรำเปิงเชียงใหม่หันเนื้อ(นั้นนะ)

57.) นายหนานโถ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประมวล เฟิงจันทร์ อยู่
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

58.) นายหนานมั่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเจตน์ มีญานเยี่ยม อยู่บริษัท
กล้วยไม้ไทย จำกัด เมืองกรุงเทพฯ

59.) นายหนานจาบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกิตติพงษ์ กิตยารักษ์ อยู่
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

60.) นายหนานขันถึเกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายประวัณน์ เบญญาศรีสวัสดิ์ อยู่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

61.) นายหนานลาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพรพรหม ชมงาม อยู่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

62.) นายหนานเมื่อน้อย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายทัศนัย สุทัศน์ ณ อยุธยา อยู่ที่เครื่องบินเมืองไทยนั้นน้อ! ลุงหนานสร้อย พูดแล้วก็หัวเราะจิ้น

63.) นายหนานเมืองจอง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายราเชนทร์ พจนสุนทร

64.) นายหนานวัด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกรณรงค์ ฤทธิฤาชัย

ทั้งสองคนนี้ลุงหนานสร้อยได้บอกว่าไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปไม่นานเท่าใดนัก

65.) นายหนานทิ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุพจน์ ตียาภรณ์ อยู่เชียงใหม่ ชาวบ้านชาวเมืองรู้จักกันดีน้อ ข้าไม่ขอบอกที่อยู่น้อ

66.) นายหนานท่า เกิดมาชาตินี้เป็นหมอ (นายแพทย์) ชื่อบุญ วนาสิน อยู่โสมยา (โรงพยาบาล) ปิยะเวช กรุงเทพฯ

67.) นายหนานเมืองวัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจิราภรณ์ คชาสนิย์ เยียะก้าน(ทำงาน) อยู่การบริหารกรีนพีช กรุงเทพฯ

68.) นายหนานส้มปะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธรา บัวคำสี คนๆ นี้อยู่ที่ไหนให้ไปถามนายจิราภรณ์ คชาสนิย์เอง เขาจะบอกให้

69.) นายหนานสม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายรัตนบุรี อติศัพท์ อยู่สำนักงานประชาสัมพันธ์ จ.พิษณุโลก

70.) นายหนานเต้า เกิดมาชาตินี้เป็นหมอ(นายแพทย์) สมชาย แก้วเขียว อยู่โสมยา(โรงพยาบาล) ฉะเชิงเทรา

71.) นายหนานฝูง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธาดา เสถียรฤกษ์ อยู่จังหวัดน่าน

72.) นายน้อยจัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสรัตตา สุริยะกุล ณ อยุธยา อยู่จังหวัดพะเยา

73.) นายน้อยเป้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวันชัย พิพัฒน์สมุทร

74.) นายน้อยธา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมชัย วงศ์สวัสดิ์

ทั้งสองคนนี้อยู่จังหวัดเชียงใหม่ เยี่ยมบ้าน(ทำงาน)เกี่ยวกับอุตสาหกรรม
หินแ่(หินแร่)เนื้อ

75.) นายหนานกุก เกิดมาชาตินี้เป็นทหารชื่อ ลำเรียง ลีวคำรงค์ อยู่
จังหวัดอุดรดิถี ถามหมู่ตะหาน(ทหาร) เขารู้จักดี ลุงหนานสร้อยบอกย้า

76.) นายน้อยแสน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไพโรจน์ พัดทะระนรากุล
อยู่ สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์ เมืองบางกอก (กรุงเทพ)

77.) นายน้อยป่าเกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายภัทรชน ทองพูน คนนี้ไม่บอก
ที่อยู่ให้ เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ ออกไปไม
นาน ลุงหนานสร้อยได้บอกแล้วยืมที่มุมปากเล็กน้อย

78.) นายน้อยวัง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเชิดพันธ์ ฦ สงขลา

79.) นายหนานมา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิพนธ์ นราพิทักษ์กุล

80.) นายหนานข้อย เกิดมาชาตินี้เป็นนายตำรวจชื่อ มานิตย์ รัตนาวิน

ทั้ง 3 คนนี้ตัวลุงหนานสร้อยไม่ชอบบอกที่อยู่เช่นกัน เพราะต่อไปภายหน้า
จะรู้จักกันและจะได้พบเอง โดยถ้าพบคนใดคนหนึ่งแล้วให้ถามชื่อแต่ละคนไป
เพราะทั้ง 3 คนนี้เขารู้จักกันเนื้อ

81.) นายหนานตา เกิดมาชาตินี้มีเป็นหมอชื่อ สมคิด ปิยะธรรมวุฒิกุล
อยู่โฮงยา(โรงพยาบาล)รักษ์สกล จ.สกลนคร

82.) นายหนานดี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชินเวทย์ สาระสารัท คนๆ นี้
ตัวข้าฯ ลุงหนานสร้อยก็ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะจะได้รู้จักในภายหน้าหลังจากเรื่อง
นี้เผยแพร่ออกไป

83.) นายหนานวัน เกิดมาชาตินี้เป็นนายตำรวจชื่อ ประยุทธ์ ชูทับทิม
อยู่จังหวัดอุดรดิถี

84.) นายหนานผุย เกิดมาชาตินี้เป็นนายตำรวจชื่อ รั้งสรรค์ คชไกร อยู่
ที่ไหนให้ถามนายตำรวจชื่อ ประยุทธ์ ชูทับทิม เต๊อะ(เถอะ) เขาจะบอกให้

85.) นายหนานฮ้อง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมพงศ์ อรุณโรจน์ปัญญา
อยู่จังหวัดอุดรดิถี ให้ไปถามหมู่เยี่ยมบ้าน (ทำงาน) ในที่ว่าการอำเภอเมือง
นั้นเต๊อะ(เถอะ) เขาจะบอกให้

86.) นายหนานเช็ก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเสถียรพงศ์ ธรรมสอน อยู่เมืองบางกอก (กรุงเทพฯ) น้อ ต่อไปจะได้รู้จักกัน

87.) นายหนานปู้ด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจิระศักดิ์ ปานพุ่ม อยู่ที่ไหน ถ้า พบนายเสถียรพงศ์ ธรรมสอน แล้วให้ถามเอาเองน้อ เขาจะบอกให้ เพราะเขา รู้จักกัน

88.) นายหนานตัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายศักดิ์เดช หรือศักกาเดช (ฟัง ไม่ชัด) ลืมมหาคุณ คนๆ นี้ ลุงหนานสร้อยได้บอกว่าเป็นคนบ่งามบ่เลา เหลือหมู (ไม่หล่อที่สุดในหมู) เมื่อทำบุญฉลองวัดพระธาตุศรีจอมทอง เขาได้ อธิษฐานให้ งามให้เลา ชาตินี้จึงได้งามเลาแล้ว ให้ไปผ่อ(ไปดู)เอาเต๊อะ เขาอยู่ที่ โสงเฮียนใหญ่ๆ (โรงเรียนใหญ่ๆ) คนน่กๆ (คนมากๆ) ที่ตีนคอยฮั่นน้อ (ที่เชิงคอย สุเทพนั้นนะ)

89.) นายน้อยเปิง เกิดมาชาตินี้เป็นนายตำรวจชื่อ พงศ์ศักดิ์ เชื้อสมบูรณ์ คนๆ นี้ถามหมู่ตำรวจในเชียงใหม่อะเองเต๊อะ เขารู้จักดี

90.) นายน้อยอุป เกิดมาชาตินี้เป็นนายตำรวจชื่อ กำแก้ว สุชาติ อยู่ขุนยน จ.แม่ฮ่องสอน

91.) นายน้อยจู้ เกิดมาชาตินี้ เป็นนายตำรวจชื่อ เกื้ออนันต์ ปิงฉิมสวัสดิ์ คนๆ นี้ลุงหนานสร้อยก็บอกว่า ไม่บอกที่อยู่ให้เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่ จะบอก

92.) นายหนานยุย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนิรุจน์ โชติกะ ทำงานเกี่ยวกับที่ดินอยู่จังหวัดหนองบัวลำภู

93.) นายน้อยฮิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมพงศ์ จิตรระดับ

94.) นายน้อยฟู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายป็น จิตรระดับทั้งสองคนนี้ ลุง หนานสร้อย ก็ไม่ขอบอกที่อยู่ให้เพราะต่อไปจะได้รู้จักกัน

95.) นายน้อยฮัก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอภิชัย ชะวะเจริญพันธ์ เยี่ยะ กำนเป็นใหญ่อยู่การควบคุมมลพิษที่เมืองบางกอกน้อ (ทำงานเป็นหัวหน้าอยู่กรม ควบคุมมลพิษที่กรุงเทพฯ)

96.) นายน้อยตำ เกิดมาชาตินี้เป็นนายตำรวจชื่อ ผดุง จักรคอน อยู่โสงพัก (สถานีตำรวจ) อำเภอเมืองแพร่

97.) นายหนานซอน เกิดมาชาตินี้ เป็นนายตำรวจชื่อ เทียมศักดิ์ วงศ์ไส
อยู่ที่ไหนให้ไปถามนายตำรวจชื่อผดุง จักรคอน นั้นเถอะ เขาจะบอกให้

98.) นายหนานดี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพงศ์ธาดา สุภาแสน ลุงหนาน
สร้อย บอกแล้วก็ยิ้มที่มุมปากหน่อยหนึ่ง

99.) นายน้อยจก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจ้อยอิง แซ่หลิน เกิดที่เมืองไทเป
ประเทศไต้หวัน เมื่อปียี่ (ปีเสือ) วันที่ 15 ตุลาคม 2517 นั้นน้อ

100.) นายน้อยที เกิดมาชาตินี้ เป็นนายตำรวจชื่อ วีระ อนันตกุล คน ๆ
นี้ถามคนจังหวัดชลบุรีเขาจะบอกให้ ลุงหนานสร้อยกล่าว

101.) นายน้อยหมั่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธงชัย อนันตกุล อยู่ที่ไหน
ถ้าได้พบนายตำรวจที่ชื่อวีระ อนันตกุลแล้ว ให้ถามเองเถอะ (เถอะ) เขาจะบอกให้

102.) นายน้อยปุง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญเร็ว บุตรตะ คนๆ นี้ตัว
ข้าฯ ลุงหนานสร้อยก็ไม่ชอบบอกที่อยู่ เพราะต่อไปภายหน้าจะได้พบกัน

103.) นายน้อยฟาน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญเสริม บุรณะวัฒนโชค

104.) นายหนานป่า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมพงศ์ บุรณะวัฒนโชค

105.) นายหนานปี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายศิริศักดิ์ บุรณะวัฒนโชค

ทั้งสามคนนี้ ลุงหนานสร้อยก็ไม่ได้บอกที่อยู่ เพราะต่อไปภายหน้าจะได้
พบกัน

106.) นายน้อยเสาร์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจักรกฤษณ์ ศรีอำไพ

107.) นายน้อยบัว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสราวุธ ศรีอำไพ

ทั้งสองคนนี้ ลุงหนานสร้อยก็ไม่บอกที่อยู่ให้และได้บอกว่าต่อไปภาย
หน้าจะพบกับไฟศาลเองน้อ

108.) นายหนานเฟย เกิดมาชาตินี้ เป็นทหารน้ำ (ทหารเรือ) ชื่อจิรศักดิ์
ชูสกุลชาติ

108.) นายน้อยชุย เกิดมาชาตินี้ เป็นหมอ(นายแพทย์)ชื่อจักรกฤษณ์
ชูสกุลชาติ

110.) นายน้อยทา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายฤทธิ์รงค์ ชูสกุลชาติ

ทั้งสามคนนี้เป็นคนมีชื่อเสียงในโลกมนุษย์และเป็นตระกูลที่โลกมนุษย์
รู้จักดี ให้สุ(ไฟศาล)ไปถามเอาเองเถอะ

111.) นายน้อยหุ้ม เกิดมาชาตินี้ เป็นนายทหารชื่อ จะไล โกมุตแดง
112.) นายน้อยแก้ว เกิดมาชาตินี้ เป็นนายทหารชื่อ สมภพ เสตะรุจี
113.) นายน้อยขัด เกิดมาชาตินี้ เป็นนายทหารชื่อ ณรงค์ บุญมงคล
114.) นายหนานเห็บ เกิดมาชาตินี้ เป็นนายทหารชื่อ จิตวิวัฒน์ สิมะเสถียร
115.) นายน้อยแล เกิดมาชาตินี้ เป็นนายทหารชื่อ ชีรพงศ์ หุตายนต์
116.) นายน้อยเลิง เกิดมาชาตินี้ เป็นนายทหารชื่อ ชัยรินทร์ สุวรรณวาทีน
117.) นายหนานตำ เกิดมาชาตินี้ เป็นนายทหารชื่อ ระพี ศรีสุกรี
118.) นายหนานตุ่น เกิดมาชาตินี้ เป็นนายทหารชื่อ มন্ত্রী อมรวิเศษฐ์
หมู่คนที่เกิดมาชาตินี้เป็นทหาร ลำดับที่ 11 – 118 ต่อไปภายหน้าจะได้
พบกันหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นาน ถ้าได้พบคนใดคนหนึ่งแล้ว ให้ถามหา
ชื่อ ต่าง ๆ เขาจะบอกให้เพราะเขารู้จักกัน

119.) นายหนานอุ้น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจะริย์ ตุลยานนท์
120.) นายหนานแยง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนนทจิตร ตุลยานนท์
121.) นายน้อยเปิง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุทธิ ผลสวัสดิ์
ทั้งสามคนนี้ต่อไปภายหน้าจะได้พบกันหลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ออกไป
ถ้าพบคนใดคนหนึ่งแล้ว ให้ถามที่อยู่เขาและถามว่าเกิดมาชาตินี้เป็นอะไรกัน

122.) นายหนานติบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเทวินทร์ จันทป์โชโต
อยู่วัดพระเกิด อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่

123.) นายหนานอุง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายภูมิสิทธิ์ คิชสกุล อยู่บ้าน
เลขที่ 45 ต.ท่ามะขาม อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

124.) นายน้อยเทิง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายกรินทร์ แก้วสกุล อยู่บ้าน
เลขที่ 47/68 ถ.ติวานนท์ ซ.อัมพรไพศาล อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

125.) นายน้อยปัด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอาทิตย์ สีเสม 184/108 หมู่
บ้านแสงอรุณนิเวศน์ ถ.ติวานนท์ อ.เมือง จ.นนทบุรี

126.) นายหนานอุบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอิทธิ ปัจจันทโฆมิต อยู่
บ้านเลขที่ 3/561 แขวงทุ่งสองห้อง เขตบางเขน กรุงเทพฯ

127.) นายหนานจ้ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธนุหรือ ดนู (ฟังไม่ชัด)
เทวรัตน์มณีกุล อยู่บ้านเลขที่ 9/19 ถ.สนามบินน้ำ ซ.ทินกร 2 อ.เมือง จ.นนทบุรี

128.) นายหนานเอิบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสืวะ ไวรูงโรจน์
อยู่บ้านเลขที่ 49/71 ซ.สุขนิเวศน์ 2 ต.บางกระสอ อ.เมือง จ.นนทบุรี

129.) นายหนานวิน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพงศ์พันธ์ อาจศิริ อยู่บ้าน
เลขที่ 46/13 หมู่บ้านพงศธรรม อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

130.) นายหนานมี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายก่อเกียรติ อังสุธรรมกิตติ อยู่
บ้านเลขที่ 36/23 ถ.บรรณาการ อ.เมือง จ.ชัยภูมิ

131.) นายหนานดวงคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธีระ โพธิ์พานิช

132.) นายหนานดำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธีรัตน์ โพธิ์พานิช

ทั้งสองคนนี้ได้เกิดมาอยู่รวมกันที่บ้านเลขที่ 2088/1 ถ.รามคำแหง แขวง
ห้วยหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ

133.) นายหนานอุ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอินทร์สน ปลัดทองวัน อยู่
บ้านอุโมงค์ อ.เมือง จ.ลำพูน

134.) นายหนานวัง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิโรจน์ อารีรอบ

135.) นายหนานสุ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเรวัตร อารีรอบ

ทั้งสองคนนี้ ลูกหนานสร้อยได้บอกว่าได้ไปเกิดอยู่รวมกันที่ บ้านเลขที่ 17
ถ.วิจิตรสงคราม อ.เมือง จ.ภูเก็ต

136.) นายหนานฝน เกิดมาชาตินี้ เป็นทหารชื่อ ภูซังค์ สรรพาทานนท์
อยู่บ้านเลขที่ 38/181 ม.1 ต.บางกรวย อ.บางกรวย จ.นนทบุรี

137.) นายหนานฟู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุจินต์ ทองบุญมา

138.) นายหนานแถ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเบนเด็น ไมเคิล คาเนย์

สองคนนี้ตัวข้า(ลูกหนานสร้อย)ก็ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไปภายหน้าจะ
ได้รู้จักกัน

139.) นายหนานเลิง เกิดมาชาตินี้ เป็นตำรวจหรือนายทหาร(ฟังไม่ชัด)
ชื่อสมศักดิ์ ฌนอมบุญ อยู่บ้านเลขที่ 24/175 ถ.สุขาภิบาล 1 แขวงคลองจั่น เขต
บางกะปิ กรุงเทพฯ

140.) นายหนานโก้น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเฟลเคอริค เวนเรย์ คนๆ
นี้เกิดที่เมืองอเมริกา ต่อไปภายหน้าจะได้รู้จักกัน

141.) นางจีน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางพรทิพย์ พินา คนๆ นี้อยู่ที่ไหน เมื่อพบนายพพร พินา หรือ ลพพร พินา คนใดคนหนึ่งก็ให้ถามที่อยู่เขาจะบอกให้

142.) นางฝาง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางมัทนาทิพย์ บุณนาค คนๆ นี้อยู่ที่ไหนถ้าพบหมอ(นายแพทย์)ไพโรจน์ ประทุมรัตน์ ให้ถามเขา เขาจะบอกให้ เพราะเขารู้จักกันดี

143.) นางใบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางจันทร์เป็ง รักราษฎร์ อยู่เขตจอมทอง นั้นแหละ

144.) นางไป เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเยาวลักษณ์ ยิ้มอ่อน อยู่มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ

145.) นางบุ๋น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางภควดี พฤษยา

146.) นางहन เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางกรรณิกา เสวตเสรณี ทั้งสองคนนี้ไม่ชอบบอกที่อยู่ให้ เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอก หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นานเท่าไรนัก

147.) นางแฉ เกิดมาชาตินี้ เป็นหมอแม่หญิง(แพทย์หญิง) ชื่อ สุวรรณ พิสุทธิศรี อยู่โงงยา (โรงพยาบาล)รามาศิบัติ ฝ่ายจิตแพทย์หะอ่อน(เด็ก) และวัยรุ่น

148.) นางเอี้ย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางชุมพร ยังกิตติกุล อยู่มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ คณะจิตวิทยาเนื่อ ลุงหนานสร้อยกล่าว

149.) นางคำแสง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสกลไส ตูลยานนท์ นางคนนี ถ้าพบนายจรรย์ ตูลยานนท์ ให้ถามเขาเองเนื่อ ว่ารู้จักนางสกลไส ตูลยานนท์ ไหม ถ้าเขา ไม่รู้จัก ข่าหนานสร้อยจะค่อยบอกให้ ลุงหนานสร้อยพูดแล้วหัวเราะขึ้น

150.) นางคำหลาย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสมศรี ผลสวัสดิ์ นางคนนี ถ้าพบนายสุทธิ ผลสวัสดิ์แล้ว ให้ถามเขาเองเหมือนกันว่ารู้จักนางสมศรี ผลสวัสดิ์ ไหม แล้วถามว่าเกิดมาชาตินี้เป็นอะไรกัน เขาจะบอกให้

151.) นางคำปวน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสมศรี พุ่มชูศรี

152.) นางคำมี เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางโสภายณ พุ่มชูศรี

153.) นางปู้จา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสอิ่ง พุ่มชูศรี

154.) นางฟอง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสมศรี วังทองคำ

คนหมู่นี้อยู่ที่ไหน ให้ไปถามท่านสาธุเจ้าทอง สิริมงคลโล่นั้นเต๊อะ ท่านจะบอกให้

155.) นางแสะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางธิดา พิทักษ์สินสุข อยู่โรงเรียน
เพลินพัฒนา เมืองบางกอก (กรุงเทพฯ)

156.) นางแสะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางแสงมณี ทองจำรูญ

157.) นางบาง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเอมอร ญาณวุฒิ

158.) นางคำหนา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางจิตรารมณ์ หรือหย่ง สุจิตภิญโญ

159.) นางตั่ง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางชูศรี เลิศจิตติสุข

160.) นางเกียง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเชียมใหม่ เสวตประสาท

161.) นางเจ๊อก เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุฟี สุภรัตน์

162.) นางกูป เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุรัตนา หรือสุรันตนา (ฟังไม่ชัด)

ชูชินวัตร

163.) นางแม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางศิริพร อานุภาพธรรม

164.) นางแม่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางวัลภา คำมณเฑียร

165.) นางโบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางคาราวดี พลอยเลื่อมแสง

166.) นางเห เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางมธุรส พงศ์ลิขิตมงคล

167.) นางฝ่า เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางเกียง คำลือ

168.) นางอุบ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางรำเพย จิตรนิก

169.) นางเถิง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางรส ปิ่นทะยา

170.) นางชู เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางวาสนา สิ้นสฤติย์โรจน์

171.) นางผาย เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางโสภารวรรณ ภูเจริญ

172.) นางปา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางศุภวรรณ ภูเจริญ

173.) นางอัง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางอรวรรณ ภูเจริญ

174.) นางโท เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางบุญปิ่น ตระการศิลป์

175.) นางโล๊ะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางอุบล สงวนราชทรัพย์

176.) นางตำคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางบัวไหล มุลละ

177.) นางมุง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางปิยะนาท สายพัทลุง

- 178.) นางวะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางปาริชาติ จันทรอร่ามตา
179.) นางปิม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางจันทรศิริ ช่วยสงคราม
180.) นางเนือง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุวรรณา เตชะธรรมนุกุล
181.) นางแพว เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางทองคำ สุริยะมณี
182.) นางจา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางศรีนวล พันธุ์จิรา
183.) นางผาง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางทองสุข ศรีสุวรรณ
184.) นางดา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางมาลียา เครือราช
185.) นางเด่น เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางศศิณี หงส์หยก

สองคนท้ายสุดนี้ไม่ขอบอกที่อยู่ให้เพราะต่อไป ภายหน้าจะได้พบกัน พวกเขารู้จักกันเนื้อ ถ้าได้พบกับคนใดคนหนึ่งแล้วให้ถามหาอีกคนหนึ่งเขาจะบอกให้

คนทั้งหมดนี้ (ลำดับที่ 159 – 183) ให้ไปถามที่อยู่ของท่านสาธุ เจ้าทอง สิริ มังคโล ถ้าท่านสาธุเจ้าทองไม่รู้จัก ให้ไปถามที่ท่านสาธุเจ้าเทวิน วัดพระเกิดเนื้อ ลุงหนานสร้อยได้บอกพร้อมหัวเราะขึ้น

“เออ นี่นะ ตัวข้าจะบอกไป” ลุงหนานสร้อยได้เอ่ยขึ้นแล้วพูดออกไปว่า “วัดพระธาตุศรีจอมทองนี้ เมื่อสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วได้ทำการฉลองปอยหลวง เมื่อเดือนยี่ ออก 7 – 15 ค่ำ ในงานก็มีการปฏิบัติธรรมศีล 5 – ศีล 8 และมีการละเล่นต่าง ๆ เช่นมีบ่อกไฟ (ดอกไม้ไฟ) ทำเพื่อเป็นพุทธบูชา ผู้ที่ทำบ่อกไฟสมัยนั้น คือนายหนานติบ (ลำดับที่ 47) ปัจจุบันนายหนานติบเกิดมาชาตินี้ก็คือนายลพพล พินา ตามที่บอกไว้และเดี๋ยวนี้เขาก็มีความรู้เรื่องเหล่านี้เป็นนิสสัยอยู่ ถ้าพบเขาแล้วให้ถามเขาเอง เขาจะบอกให้เนื้อ”

เสร็จแล้วลุงหนานสร้อยก็ได้บอกว่าถ้าเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปและตัวสุ (นายไพศาล) ได้มีโอกาสได้พบหมู่คนที่เกี่ยวข้องกับการสร้างวัดพระธาตุศรีจอมทองที่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์โลกในปัจจุบันก็ช่วยบอกให้เขาเหล่านั้นหมั่นปฏิบัติธรรม มีศีล 5 ศีล 8 ศีล 10 ศีล 227 ตามสถานะของใครของมัน ให้ค่อยเป็นค่อยไป แล้วหมู่คนเหล่านั้นก็จะได้เกิดมาในโลกมนุษย์ชาติหน้าอีก ซึ่งเป็นชีวิตที่จะวิ่งเข้าหา กระแสพระนิพพานให้พ้นทุกข์ในวัฏฏะสงสาร โดยแต่ละคนก็จะได้มาเกิดใน

โลกมนุษย์ชาติหน้า ซึ่งอีก 200 ปีข้างหน้าในโลกมนุษย์ เขาเหล่านี้จะมีชื่อดังนี้ (ซึ่งเรื่องนี้ถ้าคนใดที่เกี่ยวข้องในเรื่อง มีความสนใจก็กรุณาติดต่อมาทางผม (นายไพศาล)ได้ ผมจะพิจารณาบอกเป็นรายๆ ไป)

“เออ นี่นะ” ลุงหนานสร้อยได้กล่าวขึ้นอีกว่า “ในอีก 200 ปี ข้างหน้า วัดพระธาตุศรีจอมทองจะชำรุดทรุดโทรมไปตามกาลสมัย เมื่อนั้นก็จะให้มีหมู่คนเหล่านี้มาช่วยก่อสร้างบูรณะให้เจริญขึ้นไปอีก และหมู่คนเหล่านี้ก็จะชักชวนคนรุ่นก่อนและคนรุ่นหลังของหมู่คนคณะนี้ที่ได้เคยร่วมสร้างวัดพระธาตุศรีจอมทอง มาร่วมกันก่อสร้างบูรณะ กันขึ้น”

โดยคนที่จะเป็นปากเป็นเสียงเป็นกำลังสำคัญในการชักชวนทำบุญ ก่อสร้าง บูรณะวัดพระธาตุศรีจอมทองในครั้งนี้คือ นายจ้ออิง แซ่หลิน ที่เกิดอยู่เมืองไทเป ประเทศไต้หวัน ซึ่งในอีก 200 ปี ข้างหน้าในโลกมนุษย์ คนๆ นี้จะมีชื่อว่า นายวัชรโรธร คณาธรรม เป็นผู้มีสมบัติทั้งภายนอกและภายใน โดยจะไปเกิดอยู่ที่บ้านเลขที่ 71 หมู่ที่ 2 ต.คอยหล่อ อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่ ซึ่งปัจจุบันในโลกมนุษย์ที่บ้านเลขที่ที่ว่าจะมีคนชื่อสุพจน์ วันนะพา อาศัยอยู่ และนายสุพจน์ วันนะพา คนนี้ ต่อไปจะได้ชื่อว่า นายคงศักดิ์ คณาธรรม จะได้เกิดเป็นพ่อนายวัชรโรธร คณาธรรม ถ้าพบนายสุพจน์ วันนะพา ขอให้บอกด้วยว่าชาตินี้อย่าหลัก (คือ) ให้หมั่นรักษาศีล วัชรธรรม ปฏิบัติธรรมไปบ้าง ก็จะเกิดตามนี้ แต่ถ้ามาสว่างไปมีด ก็จะต้องเกิดไปเป็นอย่างอื่นที่ต่ำกว่าการเป็นมนุษย์เนื้อ” ลุงหนานสร้อยย้ำ

“เออนี่นะสุหาย” ลุงหนานสร้อยได้กล่าวย้ำขึ้นกับตัวผมนายไพศาล ในสมัยพุทธกาลเมื่อพระพุทธเจ้าเกิดที่ไหนก็จะมีพระเทวทัตเกิดที่นั่น หรือนักศีลนักบุญเกิดที่ไหนก็จะมีมารต่อต้านที่นั่น เป็นของคู่กันไปตลอดเวลาหาที่สิ้นสุดไม่ได้ ในเรื่องการก่อสร้างวัดพระธาตุศรีจอมทองในครั้งนั้นก็เหมือนกัน เวลาหมู่คณะหรือศรัทธาดังกล่าวได้รวมกาย วาจา ใจ ก่อสร้างบูรณะวัดพระธาตุศรีจอมทอง และปฏิบัติธรรมต่อองค์พระธาตุเจ้าเพื่อเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ก็ได้มีคนเข้ามาคอยขัดขวางในการสร้างบุญครั้งนั้น คนหมู่นี้มีหลายคนแต่ตัวลุงหนานสร้อยจะบอกให้แค่ 3 คน คือ

1.) บ่าเป็งแถ (นายเป็งแถ)

2.) บ่ายวง (นายยวง)

3.) บ่าโถหิด (นายโถหิด)

ทั้ง 3 คนนี้ ได้เยี้ยะก้าน(ทำอาชีพ)ทั่วไปก็คือล่าสัตว์จับสัตว์(จับสัตว์) มา
ทรมาน ขอบยิงตัวสัตว์ เช่น นก กวาง งู หมู เม่น ดังนี้ เมื่อจับสัตว์มาได้แล้ว สัตว์
บางตัวที่ว่ามันยังไม่ตาย คนทั้ง 3 ก็มาปล่อยไว้ที่วัดพระธาตุศรีจอมทอง โดยเอา
มาปล่อยเวลาหมูกำลังทำงานก่อสร้างมาบูรณะวัด หรือเวลาปฏิบัติธรรม หมูกำลัง
หลายไม่ทันระวังตัวก็ถูกสัตว์เดรัจฉานเหล่านั้นกัดเอา ทำให้ ได้รับความทุกข์
เวทนาอย่างแสนสาหัส เมื่อคนทั้ง 3 ได้รับรู้รับทราบ ว่า สัตว์เดรัจฉาน ที่ตัวเอง
ปล่อยไปเช่น งูเห่า งูสิงห์ ได้กัดผู้คนที่มาบูรณะก่อสร้างวัด หรือปฏิบัติธรรม ต่อ
องค์พระบรมธาตุ ก็จะพากันกระหึ่มยิ้มย่องพอกพอใจ หัวเราะขึ้น แล้วพูดจา
เย้ยหยันต่อคนที่ถูกสัตว์เดรัจฉานกัด หรือหมูกำลังมาบูรณะก่อสร้างวัดพระธาตุว่า

“นี่หั่นก่อนหมู่มัวเมาแต่ก้านบุญ มันช่วยเหลืออะหยังหมู่มัว ได้ฟอง (นี้
เห็นไหม พวกเธอมาแต่เรื่องทำบุญ มันช่วยเหลืออะไรพวกเธอได้บ้าง) แม้แต่
เรื่อง แค่นี้ บุญยังไม่ช่วยไล่สัตว์เดรัจฉานออกไป และบุญก็ยังไม่ช่วยให้สัตว์
เดรัจฉาน เหล่านั้นไม่ให้กัดกัดหมู่มัวได้เลย

บุญไม่มี บาปไม่มี พระพุทธเจ้าไม่มี พระธรรมไม่มี เป็นเรื่องของคนง่าว (โง่)
ที่บอกไว้เพื่อขัดขวางการทำมาหากินของคนเพราะสัตว์เหล่านั้นเกิดมาเพื่อเป็น
อาหารของโลกทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเขาก็ต้องฆ่ามันเพื่อความอิ่มท้อง (อิ่มท้อง)
ของหมู่มัว เขาจะได้มีกำลังกายที่แข็งแรง สามารถผาบแป้วเข้าเลิกลัทธิต่างๆ ได้
อย่างสบาย(สามารถชนะเข้าลัทธิต่างๆ ได้อย่างสบาย) ตูเจ้า(พระสงฆ์) ก็เหมือน
กัน คนหมู่นี้ก็คือคนขี้เกียจขี้คร้านในการเยี้ยะก้าน(เกียจคร้านในการทำงาน) เป็น
คนหนักบ่เอาเบาบ่สู้ บ่สู้ว่าบวชแล้วจะได้อะหยัง(ไม่รู้ว่าจะบวชแล้วจะได้อะไร)
เสียตายตูเจ้าหมู่นี้(เสียตายพระสงฆ์หมู่นี้) ถ้าไปช่วยฆ่าล่าสัตว์ยิ่งตาสัตว์จะม่วน
กว่าบวชตั้งหลายเต้าเนื้อ(จะสนุกกว่าบวชหลายเท่านะ) ตูเจ้าต้นนั้น (พระสงฆ์รูป
นั้น) ผ่อล่อ (ดูสิ) ยามเดินเหมือนกับเต่า ถ้ำลิก (ถ้ำลิกขิกขา) ไปเยี้ยะก้าน(ไปทำ
งาน) อะไรจะทันเขาได้ จะต้องอดตายแน่(จะต้องอดตายแน่) ฯลฯ”

ด้วยอกุศลกรรมอันนี้ เมื่อคนทั้ง 3 ได้เจตนาทำไว้ทั้งกาย วาจา ใจ อันเป็นการครบถ้วนในการสร้างกรรมอันนั้น อกุศลกรรมอันนั้นจึงได้ส่งผลให้บุคคลทั้ง 3 คนนี้ คือ 1.) บ่าเป้งแถ (นายเป้งแถ) 2.) บ่ายวง (นายยวง) 3.) บ่าโถหิด (นายโถหิด) ได้รับผลของกรรมคือวิบากเป็นอย่างไร ให้ไปดูการเวียนว่ายตายเกิดของเขาทั้ง 3 คือในชาติปัจจุบันบุคคลทั้ง 3 ได้เกิดมาในโลกมนุษย์มีความเป็นไปและมีชื่อดังนี้

1.) บ่าเป้งแถ (นายเป้งแถ) เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายยุทธนา ศรีมูลชัย คนๆ นี้ให้ไปถามที่สมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทย เมืองบางกอก (กรุงเทพฯ) ว่านายคนนี้อยู่ที่ไหนเขาจะบอกให้

2.) บ่ายวง (นายยวง) เกิดมาในชาตินี้ปัจจุบันมีชื่อว่า “เจ้าทรัพย์” อยู่ที่บ้านนางพรพิมล ชีวะมงคล ซึ่งนางคนนี้อยู่ใกล้สถานทูต อเมริกาประจำประเทศไทย เมืองบางกอก(กรุงเทพฯ)

3.) บ่าโถหิด (นายโถหิด) เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า “โกโก้” อยู่บ้านนายตำรวจชื่อ วีระศักดิ์ มีนาพาณิชย์ ซึ่งนายตำรวจคนนี้อยู่กะงาน (ทำงาน) อยู่ที่โรงพักตำรวจ (สถานีตำรวจ) สบสวนนครบาล 4 เมืองบางกอก(กรุงเทพฯ) (กองบังคับการสืบสวนสอบสวนนครบาล 4)

“เฮ้อ คนหนอคน” ลุงหนานสร้อยได้พูดแล้วถอนหายใจ “อยู่ดีๆ ก็ไม่ได้ชอบสร้างบาปกรรม กรรมใดใครก่อให้ไหมสุเหย” ลุงหนานสร้อยพูดพร้อมกับจ้องหน้ามาทางผม (นายไพศาล) ผมจึงได้ตอบว่า “ใช่แล้วครับ” ลุงหนานสร้อยจึงได้หัวเราะขึ้นก่อนพูดย่ำว่า “เอาละ เรื่องที่ตัวข้าอยากจะบอกเรื่องราวไปก็มีอย่างนี้แหละ และเรื่องนี้ก็ขอให้ตัวสุ(นายไพศาล)ผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์จงรับรู้รับทราบไว้เมื่อถึงเวลาที่จะเปิดเผยให้โลกมนุษย์ได้ทราบก็ขอให้เปิดเผยไป ซึ่งการเปิดเผยนี้จะเปิดเผยได้ก็ต่อเมื่ออีกประมาณปีป่าย(ปีกว่าๆ)ข้างหน้านี้ ถึงจะเปิดเผยได้ เพราะถ้าเปิดเผยก่อนคนต่าง ๆ ที่ข้าลุงหนานสร้อยได้บอกที่อยู่ไปเขายังไม่มาอยู่ตามที่ตัวข้าบอกแต่ถ้าอีกปีป่าย (ปีกว่าๆ) คนหมู่นี้ก็จะมาอยู่ตามที่ข้าว่าบอกไว้และเมื่อถึงเวลานั้น ตัวสุ(นายไพศาล)ก็จะมีเวลาว่างพอดีเนื้อและเวลาเปิดเผยก็ขอให้เปิดเผยให้กับหมู่คนที่สนใจในคำสอนของพระพุทธเจ้าเท่านั้น คนที่ไม่สนใจหรือคนที่กิเลสหนาปัญญาหยาบพร้อมกับคนที่พะงายปาก

สายดังหึก (ปัญญาทิบ) อย่าให้เขาเหล่านั้นได้รับรู้รับทราบกับเรื่องเหล่านี้เนื้อ เพราะเขาจะสร้างบาปกรรมแบบเดียวกับคนทั้ง 3 ที่ว่าไว้นี้แหละ”

“ขอให้ไพศาล ล่ามในเมืองมนุษย์รับคำของข้าลุนหานสร้อย ครั้งนี้ได้ก่ (ได้ใหม่)” ผม(นายไพศาล)ก็ได้รับคำไว้ ลุนหานสร้อยผู้เล่าก็ได้หัวเราะแสดงความดีใจทางใบหน้าที่ผมได้รับคำของท่าน

เมื่อพูดกันเสร็จแล้ว ท่านครุบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ก็ได้กล่าวลาลุนหานสร้อยที่นั่น จากนั้นท่านทั้งสองก็ได้พาผมออกเดินทางเพื่อไปรับรู้รับทราบเรื่องราวต่าง ๆ จากที่อื่น ๆ อีก เพื่อจะได้้นำเรื่องเหล่านั้นมาบอกยังโลกมนุษย์ต่อไป

เมื่อได้เรื่องราวมาพอสมควรแล้ว ท่านครุบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาผม(นายไพศาล)กลับ การกลับมาที่มาในลักษณะที่ลงมาเรื่อย ๆ มาถึงที่ไหนก็ไม่รู้ ผมก็ได้ตื่นนอนขึ้นมาเมื่อเปิดไฟดูนาฬิกาก็เห็นเป็นเวลาตี 5 สิบนาทิจองเช้ามีควันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2544 และเมื่อถึงเวลาที่ได้สัญญากับลุนหานสร้อยไว้ ผม(นายไพศาล)จึงได้เขียนเชิงบันทึกลงให้ผู้เชื่อในคำสอนของพระพุทธเจ้าได้รับรู้รับทราบตามนั้น

มังคะลัง นิमितตัง กล่าวยังนิमितความฝันก็มีเท่านั้นแล

เขียนเชิงบันทึกวันที่ 8 กรกฎาคม พ.ศ. 2546 เวลา 9:00 น.

เสร็จเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2546 เวลา 16:00 น.

เรียบเรียงเสร็จเมื่อ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2546 เวลา 12:00 น.

บันทึกท้ายเล่ม ไฟเป็นไฟ (ใครเป็นใคร / พ.ศ. 2546)

1.) ท่านศาสตราจารย์สมิตโต (ลำดับที่ 2) ปัจจุบันได้มรณภาพแล้ว อดีตดำรงสมณศักดิ์ที่พระครูสุวิทย์ธรรมเจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทอง และอดีตเจ้าคณะอำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

2.) ท่านศาสตราจารย์หนูถาวร (ลำดับที่ 4) ปัจจุบันเป็นพระราชาคณะที่พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระธรรมสิทธิศาสตร์ เจ้าอาวาสวัดพระสิงห์ฯ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

3.) ท่านศาสตราจารย์ทอง สิริมงคล (ลำดับที่ 5) ปัจจุบันได้เป็นพระราชาคณะที่ ค.ร. พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระราชพรหมจารย์ เจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร เจ้าคณะอำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ หัวหน้าพระวิปัสณาจารย์ภาคเหนือ

4.) ท่านศาสตราจารย์แสง (ลำดับที่ 6) ปัจจุบันเป็นพระครูอาทรสุวรรณโมลี ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทอง อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่

5.) นายพูนทวี ทองจำรูญ (ลำดับที่ 48) ปัจจุบันเป็นผู้มีใจใฝ่การบุญการกุศลคนหนึ่งของจังหวัดเชียงใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขาอำเภอจอมทอง นายพูนทวี และ นางแสงมณี ทองจำรูญ (ลำดับที่ 156) เกิดมาชาตินี้เป็นสามีภรรยา

6.) นายพงศ์ธาดา สุภาแสน (ลำดับที่ 98) ปัจจุบันเป็นผู้จัดการและอาจารย์ใหญ่โรงเรียนรัตนาวะวิทยา อ.ฝาง จ.เชียงใหม่

7.) นายสุจินต์ ทองบุญมา (ลำดับที่ 137) ปัจจุบันเป็นนักเรียนชั้น ม.4 โรงเรียนสันทรายวิทยาคม อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ (เป็นลูกครึ่ง บิดาเป็นฝรั่ง มารดาเป็นคนไทย)

8.) นายเบนตัน ไมเคิล คานธี (ลำดับที่ 138) ปัจจุบันเป็นนักเรียนชั้น ม.2 ของโรงเรียนสันทรายวิทยาคม อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ (เป็นลูกครึ่ง บิดาเป็นฝรั่ง มารดาเป็นคนไทย)

9.) นายเฟรดเดอริก เวนเรย์ (ลำดับที่ 140) ปัจจุบันเป็นนักศึกษาปริญญาเอก เรียนดอกเตอร์อยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา

10.) นางสมศรี วังทองคำ (ลำดับที่ 154) ปัจจุบันเป็นโยมอุปฐาก วัดพระธาตุศรีจอมทอง และเป็นอุบาสิกาผู้ใจบุญคนหนึ่งของ จังหวัดเชียงใหม่

11.) นางแสงมณี ทองจำรูญ (ลำดับที่ 156) ปัจจุบันเป็นผู้มีใจใฝ่การบุญ การกุศลคนหนึ่งของจังหวัดเชียงใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขอาำเภอจอมทอง

12.) นางจิตรารณ (หย่ง) สุจิตภิญโญ (ลำดับที่ 158) ปัจจุบัน กีบวชเป็นแม่ชีอยู่วัดพระธาตุศรีจอมทอง

13.) นางอุบล สงวนราชทรัพย์ (ลำดับที่ 175) ปัจจุบันได้บวชเป็นแม่ชีอยู่ วัดพระธาตุศรีจอมทอง

ก.) บ่าเป้งแถ (นายเป้งแถ) ตามข้อมูลจากคุณไพศาลคือได้เกิดมาใน ชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายยุทธนา ศรีมูลชัย นั้นหลังจากที่ทีมงานท่านหนึ่งได้มี โอกาสไปสอบถามข้อมูลที่สมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทย กรุงเทพฯ แล้ว ทราบว่า คนที่สมาคมฯ จะเรียกคุณยุทธนาว่าเป็น “อาจารย์” ซึ่งปัจจุบันนี้ตัวคุณ ยุทธนาเอง ก็มีโอกาทำงานเป็นฝ่ายแปลข่าวต่างประเทศให้กับสถานทูต ออสเตรเลียด้วย (สมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทย เลขที่ 85/1-2 ซอยบุญอยู่ ดินแดง 02-2463835)

ข.) บ่ายวง (นายวง) ตามข้อมูลที่ได้จากคุณไพศาลคือ ปัจจุบันมีชื่อว่า “เจ้าทรัพย์” อยู่ที่บ้านนางพรพิมล ชีวะมงคล ซึ่งนางคนนี้อยู่ใกล้สถานทูต อเมริกาประจำประเทศไทย กรุงเทพฯ นั้นทีมงานที่ไปสอบถามได้พบว่า “เจ้าทรัพย์” เป็นสุนัขเพศเมียอายุไม่ถึงปี และเป็นสุนัขแบบข้างถนน ซึ่งเจ้าของ ได้มาจากคนรู้จักในซอยร่วมฤดี มีลักษณะคือเป็นสุนัขที่ชอบเห่าเล่น หากมีคนมา ก็แว้งเข้าใส่ และชอบกัดข้าวของ

ค.) บ่าโหด (นายโหด) ตามข้อมูลที่ทีมงานได้รับมาจากคุณไพศาลคือ เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อว่า “โกโก้” อยู่บ้านนายตำรวจชื่อ วีระศักดิ์ มีนาพาณิชย์ ซึ่งทำงานอยู่ที่กองบังคับการสืบสวนสอบสวนนครบาล 4 นั้นซึ่งหลังจากหนึ่งใน ทีมงานของเรามีโอกาสไปสอบถามข้อมูลก็พบว่า “โกโก้” เป็นสุนัขเพศผู้ พันธุ์ โกลเด้นรีทรีฟเวอร์ สายพันธุ์อเมริกัน มีอายุได้ 3 ปี โดยขึ้นเครื่องมาจากประเทศ สหรัฐอเมริกาตั้งแต่ตัวเล็ก ๆ มีขนสีน้ำตาล ลักษณะนิสัยซุกซน ซึ่งสุนัขพันธุ์นี้ เป็นพันธุ์ที่ตัวใหญ่ เจ้าของเลี้ยงไว้โดยต้องการจะฝึกให้เป็นสุนัขดมกลิ่น

